Một Lần Trọng Sinh Vô Tác Dụng

Contents

Một Lần Trọng Sinh Vô Tác Dụng **2**

1. Chương 1: Hiện Trường Mưu Sát . . . 2
2. Chương 2: Chữ Ký . . . 6
3. Chương 3: Ảnh Đế . . . 10
4. Chương 4: Bạch Lại Bạch . . . 17
5. Chương 5: Vì Ăn Thịt . . . 21
6. Chương 6: Giấy Note . . . 25
7. Chương 7: Anti Fan . . . 30
8. Chương 8: Có Đó Hay Không? . . . 35
9. Chương 9: Em Gái Manh . . . 40
10. Chương 10: Quỷ Hẹp Hòi . . . 46
11. Chương 11: Trà Sữa . . . 51
12. Chương 12: Mình Không Vui . . . 56
13. Chương 13: Mì Trường Thọ . . . 60
14. Chương 14: Sinh Nhật Vui Vẻ . . . 65
15. Chương 15: Rất Muốn Rất Muốn? . . . 70
16. Chương 16: Lần Đầu Tiên . . . 76
17. Chương 17: Cơ Hội . . . 81
18. Chương 18: Xảy Ra Chuyện Gì? . . . 85
19. Chương 19: Moa Moa Ta . . . 90
20. Chương 20: Đáng Đời! . . . 95
21. Chương 21: Shock! . . . 100
22. Chương 22: Tiên Hạ Thủ Vi Cường . . . 106
23. Chương 23: Ba Hợp Một . . . 111
24. Chương 24: Bà Quản Gia . . . 126
25. Chương 25: Từ Chức . . . 134
26. Chương 26: Ma Quỷ Lộng Hành . . . 143
27. Chương 27: Hồi Ức Cái Rắm! . . . 156
28. Chương 28: Chụp Ảnh . . . 171
29. Chương 29: Ẳng Ẳng . . . 182
30. Chương 30: Đất Phẳng Té Ngã . . . 196
31. Chương 31: Bộp . . . 210
32. Chương 32: Nóng Cảm Mạo . . . 218
33. Chương 33: Xong Đời Rồi . . . 227
34. Chương 34: Vĩnh Biệt Nhé . . . 236
35. Chương 35: Tự Phạt Ba Chén . . . 244
36. Chương 36: Tiểu Bạch . . . 256
37. Chương 37: Hạc Đâu? . . . 268
38. Chương 38: Bái Sư . . . 281
39. Chương 39: Chồng Quản Nghiêm . . . 293
40. Chương 40: Chó Cắn Chó . . . 304

41. Chương 41: Đệt..... 316
42. Chương 42: Nhìn Anh Đẹp Trai 325
43. Chương 43: Sơn Trang Nghỉ Phép 331
44. Chương 44: Đá Bào 343
45. Chương 45: Rót Cháo Gà 357
46. Chương 46: Ly Hôn 369
47. Chương 47: Giở Uy Phong 379
48. Chương 48: Kinh Mộng 389
49. Chương 49: Sổ Đen 400
50. Chương 50: Tín Hiệu Nguy Hiểm 409
51. Chương 51: sơ Cấp Tiếng Nhật 419
52. Chương 52: Giá Fan 425
53. Chương 53: Trợ Lý Vạn Năng 433
54. Chương 54: Cha Già Nhọc Lòng 439
55. Chương 55: Châu Đổi Vận 443
56. Chương 56: Tình Yêu Huynh Trưởng 452
57. Chương 57: Thật Khéo 463
58. Chương 58: Làm Ơn Ngậm Miệng Lại 475
59. Chương 59: Noel Gặp 486
60. Chương 60: Ký Túc Mất Trộm 496
61. Chương 61: Sung Sướng Muốn Bay Lên! 507
62. Chương 62: Kim Ốc Tàng Điểu 517
63. Chương 63: Ngôi Nhà Tương Lai 528

Một Lần Trọng Sinh Vô Tác Dụng

Giới thiệu
Thể loại: Trọng sinh, điềm văn, tình hữu độc chung Số chương: 106 chương + 7 PNGặp may mắn Hạ Bạch trúng được v

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-lan-trong-sinh-vo-tac-dung

1. Chương 1: Hiện Trường Mưu Sát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch trợn to mắt nhìn màn hình máy tính, tay run run đem hình vừa mới chộp được zoom lớn, lại lớn hơn nữa.

Trong tấm ảnh là một cảnh đêm thành thị hoa mỹ, vạn nhà đèn đóm cùng sao sáng trải khắp đất trời, ánh sao tự nhiên nhu hòa cùng ánh đèn nhân tạo rực rỡ đan xen cùng một chỗ, giống như là va chạm giữa thực tế và mộng ảo.

Đây là một bức hình cảnh đêm rất thành công, hết sức phù hợp với chủ đề "Tự nhiên cùng hiện tại" của triển lãm ảnh quốc tế do nhiếp ảnh gia bậc thầy Triệu Thiên Hồ lần này tổ chức, không uổng cậu vì chụp tấm này ở trên núi ngồi chồm hỗm 3 ngày.

Nhưng hiện tại những thứ này không phải là trọng điểm, trọng điểm là ở góc tấm hình này, bên tháp chuông kiến trúc cao nhất thành phố H, một bóng người đang từ cao tầng tòa cao ốc nào đó nhảy xuống.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, cậu hoàn hồn, kết nối điện thoại, không đợi bên kia nói đã vội nói, "Chú Triệu, cháu chụp được một số thứ không thể nào."

"Chụp được cái gì?" Thanh âm khàn khàn hết sức có đặc sắc cá nhân của Triệu Thiên Hồ truyền đến, ngữ khí nhẹ nhàng, bộ dáng tâm tìm rất không tệ, "Xem nhiếp ảnh gia tân nhuệ tiểu Hạ tiên sinh của chúng ta, lần này chuẩn bị cho đám lão gia hỏa chúng ta đây được cái gì lớn? Sao thế, chụp được ảo ảnh mặt trời mọc cháu tâm tâm niệm niệm rồi à?"

"Không phải." Thanh âm Hạ Bạch có chút khẩn cấp, nuốt nuốt nước bọt sau đó nói, "Cháu hình như…… Chụp được một hiện trường mưu sát."

"Cái gì?!"

Đại ảnh đế Địch Thu Hạc tiên sinh nhảy lầu bỏ mình!

Tin tức mang tính chất bạo tạc này nhanh chóng cuốn sạch internet, bá chiếm tất cả đầu đề tin tức môn hộ võng trạm báo chí TV. Fan mê điện ảnh đám người qua đường ở trên các trang báo tương tác lớn điên cuồng xoát cái tin tức mới này, nghi ngờ chất vấn đó là trò đùa ngày cá tháng Tư quá ác, tức giận mắng các trang báo lớn không biết xấu hổ, lại nguyền rủa Địch ảnh đế chết.

Không có ai tinh Địch Thu Hạc sẽ tự sát, anh ưu tú như vậy, ôn nhu nhu vậy, cường đại như vậy. Debut 15 năm, anh mang đến cho mọi người mười mấy bộ tác phẩm ưu tú, sau khi thành lập công ty dưỡng ra cho giới giải trí rất nhiều hậu bối ưu tú, ở trong giới nhân duyên hạng nhất, cho dù ai nhắc tới anh đều sẽ nhịn không được khen hai câu. Một người cho dù lúc bị đóng băng cũng vẫn như cũ cố gắng như vậy, sao có thể tự sát! Chủ yếu nhất chính là, anh mới 35 tuổi! Còn trẻ tuổi như vậy!

Các fan cuồng điện ảnh chất vấn tràn ngập internet, mọi người cảm thấy đây nhất định là trò đùa ác độc, nhưng một tin tức trên weibo chính thức của công ty Hoa Đỉnh phát ra lại đánh bọn họ rơi vào vực sâu.

Vô cùng thương tiếc chủ tịch công ty chúng tôi Địch Thu Hạc tiên sinh, lên đường tốt đẹp.

Cả internet dường như đều an tĩnh, tin tức khẳng định phía chính thức đưa ra làm cho mọi người cũng không cách nào lừa mình dối người nữa.

"Không! Tôi không tin!" Em gái Địch Thu Hạc Địch Xuân Hoa khóc ngã xuống đất, trang điểm nhòe nhoẹt, tóc rối loạn, chiếc váy trắng muốt cọ tới trên mặt đất, dính đầy tro bụi, "Đây không phải anh trai tôi, anh trai tôi không phải như vậy……"

Trong ống kính dao động, em gái Địch Thu Hạc tiên sinh ngã ở trong vòng vây của phóng viên, khóc tới chật vật lại đáng thương, thật sự người nghe thương tâm, người gặp rơi lệ.

Nữ cảnh sát mặt đen lên tắt điện thoại di động lướt qua tin tức, cười nhạo, "Đương nhiên không phải anh trai cô, anh trai cô là Địch Hạ Tùng! Khóc tới giống thật như vậy, ai không biết Địch Thu Hạc tiên sinh căn bản không biết cô đưa em gái cùng cha khác mẹ này, giả mù sa mưa cũng biết diễn trò."

Không cẩn thận mắt thấy cảnh sát hiện trường Mạc Ngư, Hạ Bạch lúng túng ho khan, khẽ nghiêng người, "Cái kia, quấy rầy một chút, tôi muốn báo án."

Nữ cảnh sát lúc này mới chú ý tới người đứng trước bàn, nhanh chóng thu hồi tất cả tâm tình trên mặt, đem điện thoạt lật úp trên mặt bàn, xấu hổ cười cười với cậu, nói, "Xin lỗi, ngài muốn báo cái gì?"

"Có thể là mưu sát." Hạ Bạch làm bộ như không thất được thất thố lúc trước của cô, đem hình đã rửa xong rút ra đặt tới trước mặt cô, điểm điểm hình ảnh phóng đại, "Tôi là một nhiếp ảnh gia, hai hôm trước lúc tôi ở trên núi vùng ngoại thành chụp cảnh đêm không cẩn thận chụp được cái này, có chút để ý."

Trong bức hình phóng đại, một bóng người đang từ trong cửa sổ nào đó nhảy đó, mà sau rèm cửa sổ tung bay, một cánh tay trắng nõn đang thu về.

Nữ cảnh sát sau khi nhìn rõ tấm hình chợt đứng lên, tầm mắt gắt gao cố định trên thân ảnh mơ hồ đó, biểu thành vặn vẹo, "Không phải tự sát……"

"Cái gì?" Hạ Bạch bị thái độ đột nhiên kích động lên của cô làm cho hồ đồ.

Nữ cảnh sát không đáp, lại lập lật mấy tấm hình phóng đại khác, sau đó kích động ôm lấy hình chạy về phía phòng làm việc của đội trưởng phía sau, "Lão đại! Phát hiện trọng đại! Địch Thu Hạc không phải tự sát! Là hắn bị giết! Có người chụp được chứng cớ!"

Cái gì? Địch Thu Hạc? Bóng đen hắn chụp được là Địch Thu Hạc? Địch Thu Hạc nam chính Tiên đồ kia?

Hạ Bạch ngốc nghếch, đi lên phía trước hai bước muốn đuổi kịp hỏi thăm một chút tình huống cụ thể, lại không cẩn thận làm đổ nhật lịch trên bàn của nữ cảnh sát.

Nhật lịch nện ở trên mặt đất phát ra một tiếng muộn hưởng, mấy tấm hình cũ dán phía trên rơi lả tả xuống, trong đó một tấm vừa vặn bay tới bên chân cậu.

Đó là một tấm hình nam nhân, nam nhân rất trẻ tuổi, đại khái 20 tuổi, ngũ quan nam nhân rất hoàn mỹ, ánh mắt ôn nhu mang theo nụ cười, một thân quần áo bóng chày rộng thùng thình hưu nhàn mặc trên người hắn, dựa vào trắng nhiều hơn một tia mùi vị ưu nhã.

Trong đầu cậu chớp qua tên người này — Địch Thu Hạc, sau đó cậu rất nhanh ý thức được, người này đã chết, mà mình tựa hồ, có lẽ, có lẽ…… Chụp được một khắc kia người này chết.

Hạ Bạch mở to mắt, nhìn trần nhà phòng ngủ quen thuộc lại xa lạ, trở mình kéo chăn qua phủ kín đầu, thống khổ nhắm mắt, "Không, mình năm nay 30, không phải 20 tuổi, không phải 20 tuổi……"

"Tiểu Bạch, xuống ăn cơm!"

Cậu đạp đạp chăn, lừa gạt mình vừa nghe được đều là ảo giác.

"Thứ hai đã phải nộp bài tập chụp hình rồi, mau dậy đi, thiết bị tôi đã giúp cậu mượn về." Phòng ngủ lão đại Vương Hổ cánh tay dài nhấc một cái, kéo chăn của cậu, "Không phải bài tập chụp hình lần trước đã ăn điểm 0 sao, cậu hôm nay tiếp tục đi chụp một bộ, sau đó theo gót thầy Từ cầu tình, điểm số vẫn có khả năng sửa lại, mau dậy đi."

Chăn bị kéo đi, Hạ Bạch mở mắt ra, buộc tóc đuôi gà ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt Vương Hổ bên giường xem ra trẻ mười mấy tuổi, lòng tràn đầy đều là tuyệt vọng.

Ba ngày rồi, cậu cũng không cách nào lừa gạt mình nữa.

Bốn ngày trước, cậu cầm một xấp hình tới cục cảnh sát báo án, sau đó không cẩn thận làm đổ nhật lịch của nữ cảnh sát, nhìn thấy hình trong nhật lịch rơi ra, sau…… sau đó mắt cậu vừa khép lại mở ra, đã từ cục cảnh sát đi tới lớp học trường cũ.

Từ 30 tuổi đến 20 tuổi, từ tiền gửi ngân hàng 600 vạn đến tiền gửi ngân hàng 600, từ nhiếp ảnh gia mới đến học sinh mới của khoa chụp ảnh thành tích nát bét…… Thời gian chỉ là một cái chớp mắt, thế giới đã triệt để thay đổi hình dáng.

"Được rồi được rồi, nhanh tỉnh lại đê, bài tập mà thôi, không biết còn tưởng cậu thất tình đấy." Vương Hổ gõ gõ lên lan can giường, tiếp tục khuyên nhủ, "Bình thường điểm số chỉ chiếm 20% thành tích cuối kỳ, cậu bổ túc một chút, học bổng nhất định có thể túm được, đừng khổ sở nữa."

Hạ Bạch lắc lắc đầu, chết lặng nói, "Thất tình không phải là tớ."

"Cái gì?"

"Là lão Tam."

Vương hổ không hiểu ra sao, "Lão Tam thất tình? Cậu ta lúc nào thì có đối tượng?"

Vừa dứt lời, phòng ngủ lão Tam Ngưu Tuấn Kiệt liền gào khóc đẩy cửa nhào vào, vừa uống rượu nấc vừa ngã trên mặt đất, ôm đùi Vương Hổ, "Lão Đại, tui bị vứt bỏ ô ô ô…… Lưu Hoan Hoan cô ấy lại bắt cá nhiều tay! Cô ấy bắt cá nhiều tay! Tui đối tốt với cô ấy như vậy, muốn gì mua đó, chỉ đông tuyệt không hướng tây! Cô ấy tại sao muốn bắt cá nhiều tay! Cô ấy vì cái gì muốn có lỗi với tôi!"

Vương Hổ mặt chấn kinh, "Lưu Hoan Hoan? Hoa khôi khoa chủ trì phát thanh? Cậu sao lại quen biết cô ta?!"

Ngưu Tuấn Kiệt cúi đầu, hướng về phía giày của hắn ào ào phun ra toàn bộ, say hôn mê bất tỉnh.

Vương Hổ vặn vẹo khuôn mặt.

Mùi khắm phiêu đi lên, Hạ Bạch túm chặt mũi, cũng trở về trên giường.

Quả nhiên không phải nằm mơ……Trọng sinh ngươi mất cảm giác.

Giúp Vương Hổ thu xếp xong Ngưu Tuấn Kiệt say như chết, Hạ Bạch hai ba miếng ăn hết cơm trưa, cầm lấy máy ảnh mượn được trên bàn, ra khỏi trường học.

Quần ống loe, váy yếm hai dây, kẻ sọc, ca rô, gọng kính đen…… Yếu tố thịnh hành hơn 10 năm trước tràn ngập tầm mắt, cậu thở dài một hơi, đứng ở trên đường quốc lộ hình răng cưa, tiện tay giơ máy ảnh lên, nhắm ngay đám người sau đó thuần thục điều chỉnh tiêu cự lỗ ống kính, tìm tốt góc độ ánh sáng, ấn xuống màn trập.

Tách tách.

Hình ảnh dừng lại, một chiếc xe việt dã màu đen dừng tới trước mặt, tung lên đầy đất bụi.

Cô bé vốn là trung tâm kết cấu bị hình một chiếc xe hơi phá ảnh thay thế, chân mày Hạ Bạch co rút, giơ tay lên hẩy tro bụi trên tóc cạo (*), nhìn về phía chiếc xe việt dã.

((*) tóc cạo: bản gốc của nó là ( ), trên baidu nó giải thích là tóc được búi hết lên được cạo sạch phần lông tơ ở cổ và mặt, liên tưởng tới bên trên tác giả có tảẻm có tóc đuôi gà thì chắc là kiểu tóc mà mấy ổng nghệ sĩ hay để, có lẽ kiểu kiểu hình bên dưới)

Ghế sau cửa xe mở ra, một cái chân dài lớn thò ra ngoài.

Giày thể thao sạch sẽ, quần jean kiểu dáng đơn giản, ánh mắt hướng lên trên, một cái áo T-shirt màu trắng, vai rộng, cổ thon dài, đường cong cằm hoàn mỹ, môi mỏng nhếch lên, sống mũi thẳng tắp…… cùng hai mắt trời sinh mang theo chút mùi vị ôn nhu.

Mắt Hạ Bạch khẽ trợn to, khuôn mặt này…… Địch, Địch Thu Hạc?

"Đừng tưởng anh tức giận là có thể trở mình, nằm mơ!"

Giọng nữ hơi lộ vẻ bén nhọn từ trong xe truyền ra, sau đó một cái ba lô bị ném ra ngoài, ngay sau đó một thiếu nữ khoảng 13-14 tuổi thò người ra, sau khi hung hăng kéo cửa xe nói với Địch Thu Hạc đứng ngoài xe, "Người thừa kế Hoàng Đô chỉ có thể là anh trai tôi, anh chờ bị phong sát đi. Tài xế, lái xe!"

Xe việt dã khởi động, vèo một cái lái xa, Hạ Bạch nhìn Địch Thu Hạc đứng quay lưng về phía mình, hướng về phía bên cạnh co lại.

Hình như nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn thấy……

Tách tách, tay không cẩn thận ấn xuống màn trập.

Địch Thu Hạc theo tiếng quay đầu lại.

Hạ Bạch phản xạ có điều kiện nhét máy ảnh vào trong ngực, sau đó ý thức được hành động này hình như có chút ngu xuẩn, lại móc máy ảnh ra, chống lại tầm mắt không có tâm tình gì của Địch Thu Hạc, kéo kéo khóe miệng, "Trên mặt đất bẩn, túi của anh……" Vừa nói chỉ chỉ balo màu đen bị thiếu nữ ném ra bên chân anh.

Địch Thu Hạc thu hồi tầm mắt, cúi đầu, nhặt balo trên mặt đất lên vỗ vỗ, lại nhìn về phía cậu, trên mặt toàn bộ không có vẻ lúng túng bị người nhìn thấy bộ dáng mất mặt, bình thản hỏi, "cậu là của tòa soạn nào?"

"Cái gì?"

"Lần sau chụp ảnh đừng đứng ở vị trí dễ thấy như vậy, sẽ bị đánh." Địch Thu Hạc quăng túi đến trên lưng, tiện tay ngăn lại một chiếc taxi, lên xe rời đi.

Hạ Bạch bị phun đầy mặt khói xe, liếc mắt nhìn máy ảnh trong ngực, hậu tri hậu giác, “Ê! Anh có ý gì, tôi không phải cẩu tử (paparazi)!”

2. Chương 2: Chữ Ký

Xe taxi rẽ ngoặt, biến mất ở trong tầm mắt.

Hạ Bạch lau mặt, yên lặng buồn bực một phút, lại lần nữa giơ máy ảnh lên.

Cô bé đã bị mẹ dắt đi, cậu xoay xoay thân thể phương hướng, đem ống kính nhắm nay một đôi vợ chồng giờ dắt tay tản bộ.

Ánh sáng rất tốt, màu quýt đậm trên người đôi vợ chồng già cùng áo khoác màu lam đậm tạo thành một loại đụng sắc hiệu quả làm cho người ta trước mắt tỏa sáng.

Hoàn mỹ, chờ lúc lão nhân đi tới cửa tiệm cắt may phối hợp màu sắc cổ xưa kia, màn trập có thể nhấn xuống.

Một giây, hai giây…… Chính là lúc này!

Tách tách, hình ảnh dừng lại, một chiếc xe taxi màu lam nhạt dừng tới trước mặt, chiếm hết tầm mắt cậu.

Cậu cố gắng nhắm mắt lại, để máy ảnh xuống.

Cửa xe mở ra, đại chân dài mặc quần jean duỗi ra ngoài.

"Địch, Thu, Hạc." Hạ Bạch nghiến răng. Lại là cái tên này! Tấm hình cuối cùng chụp trước khi trọng sinh bị người này phá hủy, sau khi sống lại tấm đầu tiên và tấm thứ hai chụp được lại bị người này phá hủy, người kia xung khắc với mình sao!

Địch Thu Hạc nghe tiếng nghiêng đầu, nhìn cậu một cái sau đó thu hồi tầm mắt, ở bên đường lớn quét một chút, nhặt lên thứ gì đó rơi trên mặt đất nhét vào túi, dừng một chút, đi tới trước mặt cậu, từ trong balo lấy ra một quyển sổ ghi chép, rút ra một cây bút ở bên trên viết cái gì đó, sau đó xé xuống giấy ghi chép khom lưng nhét vào trong ngực cậu, "Bên đường quốc lộ không an toàn, tôi sẽ không tới nữa, trở về đi thôi." Nói xong ỷ vào chân dài hai ba bước trở lại trên xe taxi, lại phun đầy mặt Hạ Bạch khói xe.

Hạ Bạch: "……" Fuck!

Dùng tốc độ nhanh nhất làm xong bài tập, cậu trở lại trường học, trước khi rời khỏi chỗ quản lý thiết bị còn lắc máy ảnh, sau đó mang theo thẻ nhớ đi tới quán net ngoài trường.

Khó khăn nhớ lại một chút địa chỉ hòm thư thời đại học sử dụng, cậu mở trang web ra nhập vào, chờ trang sau khi nhảy hiện ra tẽ tẽ ngón tay, mặt co quắp, dùng câu văn bao hàm tình cảm, viết cho thầy Từ một cái mail nội dung tập hợp vuốt đuôi ngựa cùng hối lỗi, bảo đảm cùng xin tha, tố khổ cùng khoe mẽ, upload bài tập đã nén xong, click gửi đi.

Sai khi làm xong tất cả cái này, cậu lại lần nữa mở trang web ra, trong thanh tìm kiếm nhập vào ba chữ "Địch Thu Hạc". Trang lại lần nữa nhảy chuyển, cậu di con chuột, mở ra tìm kiếm đầu tiên trên baidu.

Địch Thu Hạc, nam, 23 tuổi, nghệ sĩ Hoàng Đô, ba năm trước lấy thân phận tổ hợp debut, tuyến 18 một năm rưỡi, sau đó đơn độc bay. Hơn nửa năm trước tham gia diễn một bộ phim phá án chi phí nhỏ, diễn vai nam thứ hai, một pháo mà hồng. Nửa năm sau tham gia diễn tác phẩm bế môn của đạo diễn Cổ Sinh Yên chi lệ , đến nay mỗi năm bùng nổ cầm được nam chính xuất sắc nhất của giải Thiên Hoa, trèo lên ngai vàng ảnh đế, nhất thời danh tiếng vô lượng.

Nhớ tới bức hình trước khi trọng sinh chụp được kia, cậu tâm tình phức tạp tắt trang, móc ra chữ ký trong túi áo Địch Thu Hạc nhét cho cậu, mở web của trường ra, lựa chọn bán ra để đó không dùng, sau đó đăng

tấm hình chữ ký lên, định giá 10 đồng. *(Khoảng 35k =)))) meto chữ ký của chồng mà nó bán có 35k =))))*

Mà thôi, nhìn ở trên phần thằng cha này tráng niên chết sớm, liền tha thứ hắn vô lễ đi.

Lúc trở lại phòng ngủ Ngưu Tuấn Kiệt say như chết đã tỉnh, đang gẩy mì tôm chửi rủa tra nữ.

"Cô ta muốn nhẫn kim cương, tớ mua! Ngại ở phòng ngủ tập thể không tiện, tớ giúp cô ta thue phòng dọn nhà! Nói vừa ký với công ty không tiện công khai tình cảm, chỉ có thể cùng tớ chơi tình yêu bí mật, tớ cũng nhịn, nhưng cô ta tại sao còn muốn bắt cá nhiều tay!"

Phòng ngủ lão nhị Trần Kiệt quay đầu né tránh hắn phun mì tôm tùm lum tới, đẩy đẩy khăn giấy tới trước mặt hắn, khuyên nhủ, "Được rồi được rồi, đừng khổ sở nữa, chân trời nơi nào mà không có cỏ thơm, tra đã qua, tốt liền sẽ tới."

Ngưu Tuấn Kiệt lau nước mắt, "Quá không được! Cô ta lừa tớ, cái gì mà ký với công ty không tiện công khai tình cảm, đều là giả dối! Cô ta vứt bỏ tớ chính là để tiện cho cùng nam chính cùng nhau nhau hợp tác xào CP! Tớ chính là lốp dự phòng, là một túi tiền, là một kẻ ngu bị đùa bỡn!"

"Cậu đối với định vị của mình còn rất rõ ràng……" Vương Hổ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ngưu Tuấn Kiệt trợn mắt nhìn hắn, "Lão đại, cậu vừa mới nói gì!"

Vương Hổ nhìn về phía Hạ Bạch, nói sang chuyện khác, "Tiểu Bạch cậu sao hiện tại mới về, bài tập chụp xong chưa?"

"Chụp xong rồi," Hạ Bạch gật đầu, suy nghĩ một chút, kéo ghế qua ngồi vào trước bàn nhỏ ba người khiêng ra, đưa tay với Ngưu Tuấn Kiệt, "Điện thoại di động."

Ngưu Tuấn Kiệt mắt đỏ rực nghi ngờ nhìn chằm chằm cậu, "Cậu muốn điện thoại di động làm gì?" Vừa nói ngoan ngoãn móc điện thoại ra bỏ vào trên tay cậu.

"Làm cho Lưu Hoan Hoan gào khóc cầu cậu hợp lại." Hạ Bạch ấn mở điện thoại của hắn, tìm được số điện thoại của Lưu Hoan Hoan, lựa chọn gửi tin nhắn, sau đó ở trên trang tin nhắn kiểu exit form (*) nhanh chóng nhập vào nội dung.

((*) kiểu exit form là cái kiểu tin nhắn trong máy đen trắng ngày xưa ý, mỗi lần xóa tin nó hay hiện dòng "Bạn có muốn xóa tin nhắn không?" hoặc đang nhắn mà thoát nó sẽ hỏi "Bạn có muốn lưu không?")

Ba người khác tất cả đều ngây ngốc nhìn cậu, có chút không rõ ý tứ lời này của cậu.

"Được rồi." Gửi tin nhắn đã soạn xong đi, Hạ Bạch vỗ vỗ vai Ngưu Tuấn Kiệt, an ủi, "Đừng khổ sở nữa, lão nhị nói không sai, tra đã qua, tốt liền tới." Nếu cậu nhớ không sai, tam tẩu tương lai không sai biệt lắm chính là thời gian này cùng lão tam quen biết.

Ngưu Tuấn Kiệt bị cậu vỗ hồi thần, nhanh chóng cầm điện thoại qua mở trang tin nhắn, vội vàng hỏi, "Cậu gửi cho Hoan Hoan cái gì? Cô ấy, cô ấy thật sự sẽ gào khóc…… Ế, cậu nói với cô ấy tên cha tớ làm gì?"

"Làm cho cô ta hối hận." Hạ Bạch kéo kéo cái đầu lông vàng loạn thất bát tao của hắn, tình ý sâu xa, "Lão tam a, sau này chọn đối tượng nhớ cảnh giác cao độ, cái loại nữ nhân thế lực bởi vì cậu ra tay hào phóng liền dính tới, đụng được bên lớn hơn liền đạp rụng cậu, không thích hợp với cậu."

Ngưu Tuấn Kiệt há tròn miệng, "Tiểu, tiểu Bạch, sao cậu có chút là lạ."

Hạ Bạch mỉm cười, nặn ra trên má trái một lúm đồng tiền nhỏ. Vỏ bọc hai mươi tuổi ở tâm 30 tuổi, kỳ quái mới là bình thường, chỉ hi vọng đám bạn cùng phòng đáng yêu này có thể mau sớm thích ứng thay đổi của mình.

Gần tới nửa đêm, ánh đèn trên tháp chuông cuối cùng đã tới thời điểm hoàn mỹ nhất, cậu cẩn thận điều chỉnh góc độ, ngón tay chuyển tới trên màn trập. Gió nổi lên, một đạo hắc ảnh đột nhiên từ trên cao ốc bên cạnh tháp chuông nhanh chóng rơi xuống, tay cậu run lên, trong ống kính màn đêm sáng lạn dừng hình ảnh thành một mảnh tàn ảnh vặn vẹo mơ hồ.

Hạ Bạch chợt mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà phòng ngủ không quá đẹp phát ngốc, sau đó kéo chăn quá trùm lên đầu.

Chết tiệt, sao lại mơ tới cái này.

"Tiểu Bạch, sao cậu lại ngủ nướng, mau dậy đi, thầy Từ tìm cậu có việc."

Chăn bị kéo đi, thanh âm Vương Hổ ở bên giường vang lên.

Cậu mở mắt ra, lật người nhìn về phía Vương Hổ đứng bên giường, hỏi, "Thầy Từ tìm tớ?" Tiểu lão đầu nghiêm túc kia vừa sáng sớm tìm mình làm cái gì? Hoom nay là chủ nhật a, lại không có tiết.

"Đúng, ổng nói cậu tắt điện thoại, gọi không được, liền gọi tới chỗ tới." Vương Hổ đầy mặt hớn hở, thúc giục, "Mau dậy đê, thầy Từ lúc nói về cậu ngữ khí có chút kích động, khen cậu bài tập lần này chụp đặt biệt tốt, sửa thành tích cho cậu!"

Sửa thành tích?

Hạ Bạch thân thể chấn động mãnh liệt, trườn bò xuống giường.

Sửa thành tích = điểm bình thường nâng cao = điểm cuối kỳ nâng cao = học bổng có hi vọng = học phí học kỳ sau gom đủ!

THẦY TỪ VẠN TUẾ!

3. Chương 3: Ảnh Đế

Lầu hành chính chủ nhật trống rỗng, Hạ Bạch men theo trí nhớ đi tới phòng làm việc của Từ Dận Vinh, mở cửa ra, nhìn vào một chút.

"Thò đầu nhìn còn ra cái dạng gì." Lão nhân nghiêm túc ngồi ở sau bàn làm việc bên cửa sổ lấy mắt kính xuống, buông xuống tấm hình đã rửa xong trong tay, vẫy vẫy tay về phía cậu, "Tới đây, ngồi kia." Vừa nói chỉ chỉ cái ghế trước bàn làm việc.

Khóe miệng Hạ Bạch nhếch lên, hí mắt cười cười lấy lòng với hắn, chạy chậm đi qua ngồi xong, nghiêng người khoát cánh tay lên bàn, mắt hơi tròn khẽ trợn to, lúm đồng tiền trên má trái như ẩn như hiện, "Thầy buổi sáng tốt lành, ngài ăn sáng chưa?"

Từ Dận Vinh nhấc lên mí mắt nhìn cậu một cái, áp hình dưới tay, hư một tiếng, "Ít khoe mẽ, mail cậu hôm qua gửi cho tôi xem, bài tập chụp lại không tệ."

Nụ cười trên mặt Hạ Bạch tăng thêm.

"Cho nên cậu hảo hảo giải thích một chút, đã có năng lực chụp ảnh tốt, cậu lần trước tại sao muốn nộp một bộ chủ đề lệch quỹ đạo như vậy, ảnh hỏng bét, ánh sáng trên ảnh quá vỡ."

Nụ cười trên mặt Hạ Bạch cứng ngắc, hóa ra thầy giáo đang chờ lúc này ư.

"Không nói? Được, cậu từ từ suy nghĩ viện cớ, tôi không vội."

"……"

Hạ Bạch 30 tuổi mà trí nhớ không tốt lắm thở dài tang thương, hồi tưởng một chút năm đó lúc cầm lấy thành tích điểm 0 tâm tình sấm sét giữa trời quan cùng với tiền gửi ngân hàng trong thẻ, mặt mày suy sụp, bản thân hết sức thành thật phân tích, "Em không đúng, em nghèo, tay em vụng."

Từ Dận Vinh dựa tới lưng ghế tựa, lẳng lặng nhìn cậu biểu diễn.

"Bài tập chụp ngày đó thời tiết không tốt, máy ảnh em mượn được lại xảy ra chút sự cố nho nhỏ…… Đương nhiên! Đây cũng không phải lý do em qua loa bài tập! Sai chính là sai, thầy ơi em xin lỗi, em cô phụ dạy dỗ của ngài!" Nói xong cúi đầu, một bộ dáng tiểu đáng thương tùy ý đánh tùy ý dạy dỗ.

Từ Dận Vinh chờ một lát, không chờ được đoạn sau của cậu, nhìn đỉnh đầu cậu nửa ngày, hỏi, "Thế là hết rồi?"

Hạ Bạch ngẩng đầu, chớp chớp mắt, tầm mắt dịch dịch về phía hoa nhựa cắm trong lọ hoa, cẩn thận hỏi, "Vậy em…… Chịu đòn nhận tội một chút?"

Không khí hơi có chút ngưng trệ.

Từ Dận Vinh lại đeo kính lão thị lên, cúi đầu lấy ra tấm hình áp dưới cánh tay lật lật, thở dài: "Sửa thành tích cho cậu, có thể."

Trong mắt Hạ Bạch tỏa ra tia chớp kim tiền.

"Lại chụp hai bộ bài tập tới đây." Từ Dận Vinh rút một tấm hình ra để trước mặt cậu, nhẹ nhàng chỉ chỉ, "Loại trình độ này, năm tấm một bộ, hai bộ mười cái, tuần sau gửi tới hòm thư của thầy."

Hạ Bạc cúi đầu nhìn hình, sau đó trừng lớn mắt.

ĐỊCH, THU, HẠC!

Đây không phải là tấm hình hôm qua lúc cậu không cẩn thận ấn tới màn trập chụp được sao! Mình lúc nào thì nhét nó vào trong bài tập?! Bất quá tấm hình này quả thật cũng không tệ, người mẫu soái khí góc độ ngẩng mặt từ dưới đi lên, kết cấu chếch xuống, nghiêng hướng về ánh mặt trời đầy ánh sáng, đứng nghiêng nhìn ống kính…… Hoàn mỹ!

"Biết tấm hình này tốt chỗ nào không?"

Cậu hoàn hồn, có chút chột dạ, "Là…… Kết cấu?"

Từ Dận Vinh nhìn cậu một cái, lắc lắc đầu, đem tấm hình khác áp dưới cánh tay trải ra, toàn bộ đặt tới trước mặt cậu, một tấm lại một tấm chỉ qua, "Đây là bài tập cậu nộp bổ sung, chủ đề là "người", cậu phân biệt chụp trẻ con, thiếu nhữ, vợ chồng, người già, người nhặt ve trai, cùng với nam nhân trẻ tuổi này. Từ kết cấu mà nhìn, tấm đứa nhỏ này cậu chụp được tốt nhất, từ xử lý ánh sáng mà nhìn, tấm người nhặt ve chai này hẳn là phải điểm max, mà từ trên xác định chủ đề nói, tấm ảnh người già này hết sức đáng chú ý. Túm lại, tấm nam nhân trẻ tuổi này, là cậu trên kỹ thuật xử lý chụp kém nhất."

(Hahahahaaa về hạ giá chữ ký chồng mài thôi con =))))

Tấm hình chụp vớ vẩn đương nhiên kém, Hạ Bạch biểu tình nghiêm túc, “Thỉnh thầy giải thích nghi hoặc.” Cái môn nhiếp ảnh này, cậu trước khi trọng sinh đã đạt được chút thành tựu nho nhỏ, nhưng cậu am hiểu chính là phong cảnh địa lý, chụp người lại không được. Ngược lại với cậu, thầy Từ Dận Vinh trước khi trở thành giáo sư là một phóng viên hết sức ưu tú và bậc thầy chụp ảnh hiện trường, am hiểu chụp hình hỉ nộ ai nhạc của tiểu nhân vật, phong cách tự thành một phái, địa vị ở giới nhiếp ảnh khá cao.

Ở trước mặt bậc thầy thế hệ trước, thứ cậu cần phải học tập rất nhiều.

Từ Dận Vinh thấy cậu rốt cục lên tinh thần, ở trong lòng âm thầm gật đầu, nghiêng người từ trong ngăn kéo lại lấy ra một xấp hình đã rửa xong, trải ra đặt trên bộ ảnh lúc trước: “Đây là bài tập cậu nộp tuần này, chủ đề là ”cảnh“, lúc mới nhìn thấy bộ ảnh này, tôi là kinh diễm. Kỹ xảo, kết cấu, xử lý ánh sáng ảnh, lập ý…… Tất cả phương diện đều rất hoàn mỹ, hiệu quả va chạm thị giác cơ hồ là trong nháy mắt ttúm được ánh mắt người xem. Hạ Bạch, tôi mặc dù không biết tiến bọ đột nhiên của cậu là từ cái gì mà tới, nhưng từ bộ ảnh này mà nhìn, ở tấm phong cảnh này, cậu đã có phong cách của mình, kỹ xảo cũng tương đối thành thục, tôi dạy không được cậu cái gì nữa.”

“Thầy……” Hạ Bạch có chút sững sờ.

“Cho nên tôi quyết định, sau này bài tập chụp ảnh của cậu tách ra với các bạn học khác, trọng điểm là nhân vật, tôi tư nhân tài trợ thiết bị cho cậu, một tuần hai bộ bài tập, tôi đánh giá cho cậu.”

“…… A?”

Từ Dận Vinh cau mày, “Làm sao, tôi thiên vị cho cậu, cậu không vui?”

Đãi ngộ đặc biệt của bậc thầy nhiếp ảnh, máy ảnh chụp hình chuyên nghiệp đám học sinh có tiền đều cầu không dược, cậu một học sinh viên khoa tin tức thành tích chụp ảnh chỉ dùng miễn cưỡng không có trở ngại có thể bình thường công việc cư nhiên được cầm miễn phí? Hơn nữ còn tư nhân tài trợ thiết bị…… Bánh trên trời rơi xuống!

“Quá vui!” Cậu kích động ấn bàn, khóe miệng khống chế không được nhếch lên, hiện ra lúm đồng tiền nhỏ trên má trái, “Cảm ơn sư phụ! Em sẽ hảo hảo học!”

Tư nhân tài trợ thiết bị = không cần tới trường mượn = tiết kiệm tiền = học phí sớm có thể gom đủ = có thể ăn thịt rồi! Thầy Từ quả thực là ân nhân cứu mạng của cậu!

“Ừm.” So với kích động của cậu, Từ Dận Vinh chỉ thận trọng gật gật đầu, chỉ chỉ túi máy ảnh đặt trên tủ ở cửa, xua xua tay, “Được rồi, cầm máy ảnh đi chụp bài tập đi, nhớ kỹ, năm cái một bộ, hai bộ mười cái, tôi không hài lòng phải chụp lại, đi đi.”

Hạ Bạch gật đầu, vui vẻ ôm lấy túi máy ảnh rời đi.

Từ Dận Vinh chờ cậu đi sau đó lấy kính lão thị xuống, cẩn thận cất kỹ ảnh bày trên bàn, trê mặt nghiêm túc lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lấy điện thoại di động ra bấm số bạn cũ, "Lão Khương a, tôi phát hiện một hạt giống tốt……"

Đứng ở đầu đường người đến người đi, Hạ Bạch ôm máy ảnh, hậu tri hậu giác phát hiện mình bị đào hố.

Tới phòng làm việc lần này cậu nhận được ba kết quả: Một, thành tích không đổi; hai, bài tập từ một tuần một bộ biến thành một tuần hai bộ, còn là nhân vật mình không am hiểu nhất; ba, thầy Từ quăng cho cậu một vấn đề, mà không có nói với mình đáp án, lúc cậu nhớ lại gọi điện thoại qua, chỉ lấy được một câu bí hiểm "Tự mình lĩnh ngộ".

Quá lừa bịp rồi, cho nên tấm hình Địch Thu Hạc kia rốt cuộc tốt chỗ nào.

Cậu vuốt mặt, nâng máy ảnh lên, đem ống kính nhắm ngay đám người.

Lại một tuần lễ trôi qua, lão Hạ Bạch đồng chí nhóm da non dần dần thích ứng cuộc sống đại học, bởi vì không nhớ nổi mình năm đó đã làm thêm cái gì, cậu dứt khoát lục danh bạ điện thoại di động đem số điện thoại hư hư thực thực là nơi làm thêm toàn bộ gọi một lần, từ chối toàn bộ công việc.

Thứ bảy, câu mặt ủ mày ê từ phòng làm việc đi ra ngoài, ôm máy ảnh tùy tiện ngồi lên một chiếc xe bus rời trường.

Kỹ xảo đầy đủ, nhưng không bắt được linh hồn, chụp lại - đây là bình luận thầy Từ sau khi xem qua bài tập cậu tuần này nộp lên cho ra.

Không bắt được linh hồn…… Cậu vặn chân mày, nhìn chằm chằm ảnh Địch Thu Hạc trên màn hình điện thoại màu sắc có chút sai lệch, thiếu chút nữa đem mắt nhìn thành mắt lé.

Chẳng lẽ tấm hình này chụp được linh hồn Địch Thu Hạc? Không phải là đẹp trai chút, chân dài chút, cổ lúc hơi cúi đầu lộ ra đường cong dễ nhìn hơn người khác chút sao? Bất quá tay người này hình như rất đẹp, lông mi cũng rất dài……

Trong đầu hiện lên hai mắt đối phương không mang theo bất kỳ tâm tình nào, tầm mắt cậu hướng lên, nhìn về phía gò má Địch Thu Hạc. Thật là một người kỳ quái, rõ ràng có một đôi mắt ôn nhu, lúc nhìn người lại đạm mạc như vậy, quá mâu thuẫn…… chờ chút, mâu thuẫn?

Xe bus đột nhiên phanh gấp, cậu ôm lấy lưng ghế dựa đằng trước ổn định thân thể lao về phía trước, trong tiếng kinh hô của các hành khác ngẩng đầu nhìn về phía trước.

"Xin lỗi, có một cún nhỏ đột nhiên vọt ra." Tài xế trung niên mập lùn nâng cao thanh âm nói, giải thích khẩn trương. Các hành khách nghe vậy ngừng oán trách, rối rít tỏ vẻ không có chuyện gì, bên trong xe dần dần khôi phục trạng thái lúc trước.

Vị trí Hạ Bạch ngồi vừa vặn có thể từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy nửa khuôn mặt tài xế, nhìn mắt đối phương hiện đầy nếp nhăn nhưng mang theo ôn tình, phản xạ có điều kiện mà giơ máy ảnh lên, không quả kết cấu ánh sáng gì, dựa vào cảm giác nhấn xuống màn trập.

Tách tách.

Cậu thở dài một hơi, cất máy ảnh lại trong túi, đứng dậy đi tới cửa sau, chờ xe bus tới trạm kế tiếp dừng lại, theo dòng người đi ra ngoài.

…… Sau đó vừa ngẩng đầu.

"Địch, Thu, Hạc!"

Thật là oan gia ngõ hẹp, mặc dù đối phương đeo khẩu trang và mũ, che mặt nghiêm nghiêm thực thực, nhưng thân hình này, đại chân dài chết tiệt này, tấm hình người này cậu trước khi sống lại nhìn chằm chằm lâu như vậy, nếu là nhận lầm trực tiếp ăn phân!

Địch Thu Hạc mang theo túi siêu thị đi ngang qua trạm xe bus, nghiêng đầu nhìn tới đây.

Tầm mắt hai người đụng vào nhau, dừng lại hai giây, sau đó ăn ý co cẳng liền chạy - ở chỗ đám người đông đúc gọi ra tên một diễn viên, quả thực là muốn chết!

Một trước một sau rẽ vào một cái hẻm nhỏ, sau khi xác định phía sau không có ai, hai người dừng bước, tựa vào trên tường thở.

"Thật, thật kích thích……" Hạ Bạch lau mồ hôi, nghĩ lại phát sợ, "Anh, anh không phải chỉ quay hai tác phẩm sau, mặc dù lấy được ảnh đế, nhưng độ quốc dân không cao, sao, sao nhiều fan như vậy, lối đi bộ lớn tùy tiện rống một cái đã chạy tới một đám……"

Địch Thu Hạc ngửa đầu tựa vào trên tường, lấy khẩu trang xuống ổn định hô hấp, cúi đầu từ trong túi siêu thị lấy ra một chai nước khoáng đưa tới, "Cho."

Thanh âm trầm thấp sau khi vận động mang chút thở dốc, gợi cảm muốn chết.

Hạ Bạc nhu nhu tai, quét một cái ngón tay thon dài anh cầm chai nước, sau đó nói cảm ơn nhận lấy, vặn mở uống một ngụm lớn.

"Tôi vừa chuyển tới gần đây không tới hai ngày." Địch Thu Hạc đứng thẳng thân thể, đột nhiên mở miệng.

Hạ Bạch nghi ngờ nhìn anh.

“Cậu nghiệp vụ không tệ.”

“?”

“Cư nhiên nhanh như vậy đã tìm ra chỗ ở mới của tôi.”

“??”

“Đừng theo tôi nữa, tôi hiện tại đã bị Hoàng Đô đóng băng, tin tức cậu chụp tôi cũng không tung ra được.”

“……”

Địch Thu Hạc nghiêng người đối diện cậu, tiến lên một bước, khẽ khom lưng cẩn thận đánh giá cậu một chút, đột nhiên cười, “Cậu trưởng thành rồi chứ? Trở về đi học đi, cẩu tử cũng không phải công việc tốt gì, muốn làm phóng viên, có thể thử đi thi đại học, chờ sau này tôi mở phòng làm việc của mình, hoan nghênh cậu nộp đơn.” Vừa nói móc ra một tấm danh thiếp đưa tới trước mặt cậu.

Hạ Bạch sửng sốt.

Người này…… Hình như có chút không giống trong tưởng tượng của cậu.

Đời trước cậu không quá chú ý tin tức giải trí, có thể biết đại danh của Địch Thu Hạc vẫn là bởi vì Địch Thu Hạc quá nổi tiếng, nghỉ hè thay nhau phát phim truyền hình và điện ảnh kinh điển người này tham diễn chiếm hơn nửa. Cậu dưới tình huống tình cờ xem qua một bài phỏng vấn của đối phương, hiện tại nghĩ lại, cũng chỉ nhớ được người này tính cách hết sức thân thiết, trong giới rất nhiều đại lão đều là bạn bè của anh ta, mà đối với anh ta cực kỳ sùng bái. Nhưng loại phỏng vấn này ai lại sẽ tưởng thật chứ, nói không chừng đều là giả, trong giới giải trí bản chất rác rưởi nhưng người đóng gói thành thần tượng hoa lệ lại túm một bó to.

Cho tới một khắc kia chụp được hình đối phương rơi lầu, ấn tượng cậu đối với người này cũng chỉ dừng lại ở trên mặt “Diễn viên hết sức thành công”. Nhưng hiện tại, bởi vì một nụ cười, ấn tượng khắc sâu trong đầu cậu về người này đột nhiên trở nên tươi mới.

“Sao không nói chuyện?” Địch Thu Hạc thấy cậu không nhận danh thiếp, ngón tay động động, từ từ thu hồi, rũ mắt, “Là cảm thấy tôi sau này mở không được phòng làm việc sao? Cũng đúng, tôi hiện tại đã bị đóng băng, mắt thấy liền sẽ xong đời……”

Ngữ khí tự mình chế giễu, nụ cười ôn nhu trong mắt bị che mất, tựa hồ lại khôi phục bộ dáng lúc mới gặp.

Hạ Bạch hoàn hồn, cau mày, trong đầu hiện lên thân ảnh mơ hồ của đối phương lúc rơi lầu, do dự một chút, cúi đầu từ trong túi móc ra thẻ sinh viên của mình, đưa tới chân thành nói, “Tôi không phải cẩu tử,

là sinh viên năm hai hệ tin tức đại học Q, hai lần cùng anh gặp nhau cũng chỉ là tình cờ. Ngoài ra, anh sẽ không xong đời, trong tương lai, anh sẽ mang về mười mấy cúp ảnh đế, thành lập công ty của mình, đứng ở vị trí đứng đầu giới giải trí, mắt nhìn xuống tất cả người từng coi thường anh. Địch Thu Hạc, anh sẽ thành công."

Lần này đổi lại Địch Thu Hạc ngây ngẩn cả người. Mấy ngày này tâm tình anh rất kém, mẹ kế tâm làm loạn cùng hai đứa nhỏ ngu xuẩn bà ta sinh ra làm cho anh hết sức phiền chán, cho nên anh lấy lui làm tiến, chủ động đoạn tuyệt quan hệ với cha, vứt bỏ quyền thừa kế, tùy ý mẹ kế đóng băng mình, đem áy náy trong lòng cha bới đến cực hạn.

Kế hoạch rất thành công, an tĩnh và tự do anh đạt được ngắn ngủi, nhưng tâm linh bình tĩnh trong tưởng tượng lại không có.

Đường lui đã bị chặt đứt, con đường phía trước lại một mảnh mê mang. Có đôi khi anh cũng sẽ hoài nghi, mưu kế được ăn cả ngã về không của mình rốt cục có thể thành công hay không. Ngoại trừ mẹ kế cùng hai đứa em cùng cha khác mẹ, tất cả nhìn thấy anh đều khen anh, bị da mặt ôn nhu anh khoác câu dẫn ra thiện ý. Nhưng cũng không hơn, tại lợi ích trước mặt, thiện ý chỉ có thể làm cho những người đó không tại lúc mình nghèo túng bỏ đá xuống giếng, về phần đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi? Căn bản không tồn tại.

Lúc mới gặp tiểu cẩu tử này, anh cho rằng đối phương là bẫy đứa em gái ngu xuẩn kia sắp xếp tới, co nên anh theo thói quen treo lên ngụy trang vô hại, không để cho đối phương có thể túm được cơ hội nhược điểm của mình, sau đó trong tiếp xúc có hạn bất động thanh sắc xoát độ hảo cảm của đối phương, lập trường dao động đối phương.

Anh là diễn viên trời sinh, tất cả biểu hiện không chê vào đâu được, chỉ bất quá, lần này anh tính sai, người xem quan sát anh biểu diễn lại thật sự chỉ là một người xem tình cờ đi ngang qua mà thôi, còn khẳng khái đối với biểu diễn của anh cho trả lời tốt nhất.

"Cậu cảm thấy tôi sẽ thành công?" Anh cầm thẻ đối phương đưa tới, quét một cái thông tin học sinh bên trên, chân mày khẽ nâng, khuôn mặt vốn ôn nhu nhất thời phóng ra một tia tà khí, "Cậu là fan phim của tôi? Hoặc là fan?"

Hạ Bạch nhu nhu mắt, thấy đối phương vẫn là bộ dáng ôn nhu kia, nghi ngờ hai giây, sau đó vung vung đầy đem chút cảm giác hài hòa trong lòng ném ra khỏi đầu, trả lời, "Đúng vậy, anh sẽ thành công." Về phần fan điện ảnh gì gì đó, loại vẫn đề sẽ làm song phương đều lúng túng này vẫn là đừng đáp lại.

Địch Thu Hạc nhìn khuôn mặt thanh tú và lúm đồng tiền nhỏ trên má trái như ẩn như hiện lúc nói chuyện của cậu, tâm tình đột nhiên tốt lên, nhét thẻ vào túi, vẫy vẫy tay với cậu, "Cảm ơn khích lệ, có duyên lại gặp."

"Có duyên lại…… Chờ chút." Hạ Bạch dưới kích động gọi đối phương, cân nhắc một chút, hỏi, "Ảnh đế, xem bói sao?"

4. Chương 4: Bạch Lại Bạch

Địch Thu Hạc dừng bước quay đầu lại, khóe miệng câu lên độ cong ôn nhu lại vô hại, thanh âm đề thấp, ở trong hẻm nhỏ vang vọng một tia mùi vị ghẹo người, "Xem bói?"

Sao cảm giác ngữ khí người này có chút là lạ…… Hạ Bạch không tự chủ lui về phía sau một bước, đột nhiên có chút hối hận đã gọi hắn. Hôm nay cũng không biệt là tại sao, cậu đã nhiều năm không có lòng trắc ẩn mù quáng tràn lan lại thả bong bóng điên cuồng (*), còn là đối với nam nhân chỉ gặp qua hai lần. Điểm này không phù hợp với thói quen cư xử của cậu, nhưng là…… Cậu vuốt ve máy ảnh, nhìn khuôn mặt thanh xuân tuổi tác vừa vặn của đối phương, nhớ tới cánh tay thu lại sau rèm cửa sổ kia, ở trong lòng thở dài, gật gật đầu, trả lời, "Đúng, xem bói." Rốt cuộc vẫn là không đành lòng để cho một người chói mắt như vậy ở trong âm mưu rời đi, coi như là cảm tạ đối phương quay nhiều tác phẩm ưu tú như vậy, xua đuổi rất nhiều ngày nghỉ nhàm chán của cậu đi.

((*) Từ này hay dùng trên QQ. Ví dụ khi mình để chếđộ nick ẩn, nhưng người khác nhắn tin mình rep ngay thìđó gọi là thả bong bóng. Ý nghĩa từ này cũng gần giống như xoát cảm giác tồn tại)

Địch Thu Hạc quét qua mặt cậu, niết niết cái thẻ trong túi, lại từ từ đi trở lại, "Cậu biết đoán cái gì? Sự nghiệp, tài phú, hay là tình yêu?"

"Không, đoán vận mệnh." Hạ Bạch thu liễm xong tâm tình, ra vẻ cao thâm trên dưới đánh giá anh một lần, bắt đầu bốc phét, "Tôi khi còn bé chỗ ở cách đạo quan (*) rất gần, có duyên cùng một lão đạo sĩ trong đó học chút khả năng xem tướng, vừa nãy tôi nói anh tương lai sẽ trở thành đại ảnh đế siêu cấp lợi hại và thành lập công ty đều là sự thật, trên tướng mạo anh viết như vậy."

((*) điện thờ của đạo sĩ)

Địch Thu Hạc giơ tay lên sờ sờ mặt, "Trên mặt tôi viết gì đó?"

Đúng, viết bốn chữ tráng niên chết sớm.

Hạ Bạch lại vuốt ve máy ảnh, tiếp tục chém gió, "Anh ngũ quan đoan chính, điền trạch cung rộng lớn, điều này đại biểu anh sinh ra ở một gia đình rất giàu có, mà phúc trạch thâm hậu, nhưng môi anh hơi mỏng, trên tai có nốt ruồi, điều này nói rõ cuộc sống gia đình anh có tì vết, cũng không hạnh phúc. Ngoài ra, đường nhân trung của anh rõ ràng, mắt thanh tú thần thanh, mũi rất thẳng, tương lai nhất định là người đại phú đại quý, nhưng là……"

Địch Thu Hạc hết sức tâng bốc nói tiếp, "Nhưng là cái gì?"

"Nhưng trong tướng mạo của anh lại có cảm giác tan vỡ, e rằng trung niên có nạn." Hạ Bạch bịa chuyện xong, vì tăng thêm độ tin cậy, còn vẻ mặt nghiêm túc đi vòng quanh anh một vòng, giơ tay bấm đốt ngón

tay lung tung mấy cái, than thở, “Kiếp này rất xấu, nếu như qua, thì cả đời trôi chảy, phú quý không lo, nếu như qua không được……”

“Sẽ như thế nào?” Địch Thu Hạc biểu tình ngữ khí rất bình tĩnh, tựa hồ người sắp có nạn trong miệng Hạ Bạch không phải là mình.

“Sẽ tráng niên chết sớm,” Rốt cục nói tới chính đề, Hạ Bạch không tự chủ buông lỏng một chút, tăng nhanh lời nói, “Nạn của anh lúc 35 tuổi, có liên quan tới nữ nhân và vị trí cao, hướng gặp nạn là hướng Đông Nam, được rồi, nói vậy thôi, chúng ta có duyên gặp lại.” Cần nói đều nói rồi, nói thêm cái gì liền lòi đuôi, chuồn là thượng sách.

Địch Thu Hạc thấy cậu muốn đi, tay mắt lanh lẹ đè lại vai cậu, trong mắt mang theo một tia tiếu ý chân thật, “Bây giờ liền đi? Không nói một một chút cách thoát nạn, tặng tôi chút đồ gánh nạn, sau đó để lại phương thức liên hệ của cậu sao?”

Chân Hạ Bạch bước ra lại thu lại, xoay người vỗ vai anh, “Tôi nói với anh nhiều như vậy đã coi như là tiết lộ thiên cơ rồi, làm nhiều chuyện tốt tích đức, sau này tránh nữ nhân và chỗ cao, kiếp này có thể thoát, phương thức liên lạc cũng không cần, anh là người có phúc, ông trời sẽ chiếu cố anh.” Nói xong thu tay lại, xoay người dùng tốc độ nhìn như bình tĩnh kỳ thực vội vàng ra khỏi hẻm nhỏ, chạy về phía trạm xe bus gần đây.

Còn để lại phương thức liên hệ ư, vừa nãy cuộc nói chuyện kia đều là cậu bịa, nghĩ kỹ chút đều là sơ hở, Địch Thu Hạc này có thể ở trong giới giải trí hỗn tới phong sinh thủy khởi, có thể thấy không phải là ngu xuẩn, cậu có thể gạt được nhất thời, nhưng gạt không được cả đời, cho nên vẫn là nhanh chút chạy trốn tốt hơn. Chỉ mong sau này đừng gặp lại đối phương, cũng không cần tiếp tục mơ ác mộng rơi lầu kia, cậu thần kinh yếu, chịu không được hành hạ!

Địch Thu Hạc đưa mắt nhìn cậu rời đi, khóe miệng nhếch lên từ từ san bằng, từ trong túi tiền móc ra một cái thẻ nhìn một chút, hí mắt, “Sinh viên đại học Q……”

Đem bài tập tuần này đóng gói gửi tới hòm thư của Từ Dận Vinh, Hạ Bạch trở lại phòng ngủ ngồi phịch trên giường, nhìn năm trong đồng còn dư lại trong tay, ưu thương than thở.

Phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Cái gọi là từ tiết kiệm tới xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ tới tiết kiệm thì khó, trước khi trọng sinh cậu đã dựa vào vé số trong năm tốt nghiệp đại học ấy trải qua hơn 10 năm cuộc sống ăn mặc không lo, bây giờ lại để cho cậu đi làm mấy việc làm thêm cả ngày cả đêm được chút thù lao kia kiếm tiền sinh hoạt phí, cậu nhất định sẽ chịu không nổi. Cũng không phải nói cậu không chịu nổi khổ, mà là tầm mắt rộng lớn rồi, mấy phương pháp kiếm tiền trước kia dĩ nhiên là nhìn không lọt.

Nghĩ tới đây cậu ngồi dậy, lấy notebook và bút dưới gối ra, đem nhóm hạng mục phát triển mấy năm gần đây khá nổi tiếng ở thành phố B ra, sau đó lại từng cái đánh dấu xuống. Ưu thế trọng sinh vẫn phải có, nhưng trong tay cậu không có tiền vốn, biết cơ hội thương nghiệp cũng không có chỗ hạ thủ. Hơn nữa cậu

tin tưởng báo ứng nhân quả, cũng không muốn lợi dụng mấy thứ trong đầu này đi tước đoạt cơ hội của người khác.

Vạn nhất cậu lợi dụng tiên tri đoạt cơ hội của người khác, dẫn tới người vốn nên nhận được những cơ hội này cả đời khốn đốn làm sao bây giờ? Cho nên vẫn là chỉ cầm thứ mình nên cầm thôi, mà cơ hội thuộc về bản thân cậu…… Cậu mở lịch đằng trước notebook ra, trên ngày nào đó hai năm sau vẽ vòng tròn.

Sau khi tốt nghiệp đại học cậu dưới đề cử của thầy giáo tiến vào báo chiều thành phố B, trở thành một phóng viên thực tập mảng giáo dục, đây vốn là chuyện tốt, nhưng cậu xui xẻo đụng phải một lão phóng viên bực mình, bị đối phương chèn ép loại bỏ các kiểu. Trong tòa soạn báo quan hệ bám váy nghiêm trọng, cậu vừa tốt nghiệp ngốc nghếch, ngay cả bị hãm hại cũng không biết, sau đó…… Sau đó sự nghiệp thất ý, cờ bạc đắc ý, cậu nhàm chán dùng ngày tháng sinh nhật của mình mua vé số nghịch chút, kết quả trúng giải nhất, một đêm phất nhanh.

Sau khi trúng thưởng cậu mê mang một trận, lúc lão phóng viên lại lần nữa cố gắng hãm hại cậu, cậu quyết đoán đánh lão phóng viên kia một trận, sau đó dứt khoát từ chức, mang theo một túi tiền, bắt đầu du lịch danh sơn đại xuyên (*) của đất nước — sắc mặt mắc ói của tiểu nhân nhìn đã nhiều, cậu cần dùng cảnh đẹp để rửa mắt.

((*) sông núi nổi tiếng)

Cậu đi qua từng địa phương, sau khi mắt rửa xong, liền nghĩ tới có thể đem cảnh gặp được dọc đường ghi chép lại, chờ lúc có tuổi hồi tưởng hay không. Cho nên cậu mua máy ảnh, chính thức tiến vào bộ môn nhiếp ảnh.

Nhiếp ảnh là một trò chơi đốt tiền, máy chụp ảnh cần tiền, ống kính cần tiền, không công việc chạy loạn khắp nơi tìm linh cảm chụp hình càng cần tiền, may mắn chính là, cậu không thiếu tiền, mà nguyện ý học tập, đang lúc tuổi tác tốt. Ngẫm nghĩ chút, kỳ thực kỹ thuật chụp ảnh của cậu tất cả đều là dùng tiền chất lên.

Từ từ, bỏ ra có hồi báo, cậu ở giới nhiếp ảnh debut, biết một vài người cùng sở thích, đạt được vài thành tựu nho nhỏ…… Sau đó liền một đêm trở lại trước giải phóng.

Vẫn là câu nói kia, trọng sinh ngươi tê liệt.

Cậu quăng notebook và bút qua, nằm xuống dùng chăn cuốn mình lại.

"Tiểu Bạch sao cậu lại nằm rồi?" Thanh âm Vương Hổ ở bên giường vang lên, sau đó chăn bị kéo kéo, "Lão Tam ở quán lẩu Lão Hỏa Kế ở phố sau định vị trí rồi, nói muốn mời chúng ta ăn cơm, mau dậy đi."

Hạ Bạch vén chăn lên trờ mình nhìn hắn, nghi ngờ, "Cậu ta nghĩ như nào mời chúng ta ăn cơm?"

Vương Hổ cười cười nhạt nhẽo, trả lời, “Cậu ta lại thất tình.”

Hạ Bạch cau mày, “Lại thất tình? Với ai?” Cậu nhớ lão Tam hồi đại học đã thất tình một lần, sao hiện tại lại xuất hiện lần nữa, chả lẽ hắn con bướm chỉ không dám loạn động này còn vỗ hạ cánh?

“Cùng Lưu Hoan Hoan.” Thanh âm Vương Hổ có chút nghẹn, đây mặt một lời khó nói hết, “Lần này là lão Tam vứt bỏ Lư Hoan Hoan, cậu ta nói muốn ăn mừng một chút.”

“……”

Trong căn hộ hạng sang nào đó, Địch Thu Hạc mở máy tính ra, thuần thục đăng ký vào website trường đại học Q, login tài khoản của mình, sau đó cầm lấy tấm thẻ trên bàn, nhập vào mã sinh viên của Hạ Bạch, click tìm kiếm.

Một tin tức sinh viên bình thường nhảy ra, phía sau link với một ID forum trường, anh mở ID tên “Bạch lại Bạch” này ra, mấy topic mới hỏi thăm việc làm thêm trường học xuất hiện.

Cư nhiên thật sự là học đệ của mình, “Thầy bói” kia không có nói láo.

Anh gõ gõ bàn, copy xuống ID diễn đàn này, trở lại trang chủ web trường, chọn vào thanh tìm kiếm, paste enter.

Càng nhiều tin tức nhảy ra ngoài, phần lớn là hỏi thăm việc làm thêm và kiến nghị đồ ăn nhà ăn, ở trang trên nhất, một tin tức bán đồ không dùng tới đăng một tuần trước hấp dẫn sự chú ý của anh.

Bạch lại Bạch: Bán chữ ký chính tay của hồng ảnh đế Địch Thu Hạc. Yết giá: 10

Mười đồng?

Ngón tay anh ấn chuột cứng đờ.

Không có người ngoài, ảnh đế đại nhân có thể tự do biểu đạt tâm tình trực tiếp kéo xuống bên dưới, không quá vui vẻ nhìn lại nhìn mấy chữ “Yết giá: 10”, nhìn lại nhìn.

“Ta chỉ đáng giá 10 đồng?”

Ảnh đế đại nhân trong lòng kỳ thực cực độ tự luyến nhịn không được mở miệng.

“Ta thế nào chỉ đáng giá 10 đồng?”

Anh mặt không biểu tình cầm lấy một tấm thẻ nhìn hiểu, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười ôn nhu tới mức tận cùng, ngón tay thon dài xê dịch con chuột, click đấu giá phía dưới yết giá, ra giá một ngàn.

"Hạ Bạch." Anh buông con chuột ra, nhìn chằm chằm người thanh thú cười đến đầy mặt xán lạn trên thẻ kia, nhịn không được chọt lên lúm đồng tiền trên má trái của cậu, thanh âm trầm thấp từ tốn, "Tôi nhớ kỹ cậu rồi, tiểu học đệ."

Phanh một tiếng, bốn chén rượu chạm cùng một chỗ.

"Uống!" Ngưu Tuấn Kiệt hào khí mà hét lớn một tiếng, đem rượu uống một hơi cạn sạch, dùng sắc để cốc xuống, "Thật là quá hả giận rồi! Tui lái xe cha tui tới cửa đài truyền hình Lưu Hoan Hoan ký dừng lại, cô ta lập tức liền chạy ra khóc sám hối với tui, nói cô ta kỳ thực rất yêu tui, cùng nam chính kia xào CP đều là trong yêu cầu của nhà đài, cô ta là bị ép bất đắc dĩ."

Hạ Bạch giúp hắn rót đầy rượu, hỏi, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó tui thâm tìm giữ tay cô ta lại." Ngưu Tuấn Kiệt lại bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, cười ha ha, "Lột cái nhẫn kim cương tui tặng cô ta xuống, cầm đi bán lấy tiền, quyên cho cô nhi viện! Sảng khoái!"

Hạ Bạch làm bộ không nhìn thấy hắn hốc mắt đỏ bừng và tay dừng sức nắm chén rượu, mắt lộ ra lo lắng lắc lắc đầu với Vương Hổ, lại rót đầy rượu cho Ngưu Tuấn Kiệt, cười nói, " Cũ không đi mới không tới, người kế tiếp sẽ tốt hơn, cạn chén!"

"Cạn chén!" Ngưu Tuấn Kiệt chạm cốc với cậu, sau đó gọi Trần Kiệt và Vương Hổ nãy giờ không nói gì uống rượu ăn cơm, một bộ thống khoái cao hứng tới muốn lên trời, "Đến đến đến, uống, chúng ta hôm nay không sau không về!"

Trần Kiệt cùng Vương Hổ liếc mắt nhìn nhau, lắc lắc đầu, cũng cười vui vẻ, giơ chén rượu lên.

"Được, không say không về!"

5. Chương 5: Vì Ăn Thịt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ Dận Vinh đặt 10 cái ảnh lên bàn, lấy kính lão xuống nhìn về phía Hạ Bạch hỏi: "Cậu cảm thấy tấm nào tốt nhất?"

Hạ Bạch chà xát làm cho mặt mình từ trong nhức đầu say rượu lên tinh thần, tầm mắt quét qua từng tấm hình, tay giơ lên, do dự một hồi, chỉ lên tấm chụp tài xế xe bus, "Cái này."

"Vì sao?"

"Cảm giác."

"Cảm giác gì?"

Cậu cầm lấy tấm ảnh ánh sáng hỏng bét này, kết cấu hình nghiêng lệch, nhìn tài xế trong kính chiếu hậu nếp nhăn mảnh khóe mắt cùng con ngươi sâu màu nâu, một bên hồi tưởng cảm giác lúc chụp tấm này, một bên trả lời, "Chính là cảm thấy…… Ánh mắt ông ấy rất tuyệt, sau khi chụp xong trong lòng chính là cái cảm giác này, có ánh mắt này, bức hình liền có cảm giác sống động, rất thỏa mãn, rất cao hứng."

Từ Dận Vinh ánh mắt giật giật, tiếp tục hỏi, "Tại sao cao hứng?"

"Bởi vì ghi lại được một đáng giá ghi lại được trong nháy mắt." Cảm giác hỗn độn say rượu mang đến dần dần biến mất, khóe miệng cậu không tự chủ nhếch lên, lúm đồng tiền má trái xuất hiện, "Lúc nhìn thấy tấm hình này, trong đầu em sẽ không tự chủ hiện ra vị tài xế kia bởi vì lúc tránh cún nhỏ mà mang đến bất tiện cho hành khách, bộ dáng thở phào nhẹ nhõm rồi lại thập phần áy náy, ánh mắt ông ấy…… Rất thiện lương. Trong mười tấm ảnh này chỉ có tấm này sẽ làm cho em có một loại kích động muốn lưu lại nó vào trong album ảnh, lưu lại nhiều năm sau lật xem hồi ức."

"Ừm." Từ Dận Vinh trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, gật gật đầu, "Không tệ, cuối tuần nghỉ ngơi."

Hạ Bạch theo không kịp suy nghĩ của ông, "Nghỉ ngơi?"

Từ Dận Vinh gật đầu, nghiêng người từ trong ngăn kéo lấy ra một bản danh sách, lật đến một trang kia thuộc về cậu, dùng bút đỏ sửa xuống điểm 0 thành tích kia, đổi thành 95 điểm, sau đó gấp danh sách lại, xua xua tay với cậu, "Thả cho cậu một tuần nghỉ, nghỉ ngơi thật tốt. Người trẻ tuổi uống ít rượu thôi, đối với thân thể không tốt."

Mắt Hạ Bạch sáng long lanh nhìn danh sách trong tay ông, chờ ông sau khi sửa xuống thành tích kích động đứng dậy hướng ông bái một cái, cười khúc khích nói, "Cảm ơn thầy! Thầy quá tuyệt!" Nói xong ôm lấy máy ảnh bỏ chạy, rất sợ ông hối hận lại sửa lại thành tích của cậu.

"Tiểu tử này……" Từ Dận Vinh lắc lắc đầu, nụ cười trên mặt cũng không tự giác sâu hơn, cầm lấy điện thoại di động, bấm số bạn tốt, "Lão Khương a, còn nhớ mầm non tốt lần trước tôi nói với ông không, nó tiến bộ rất lớn……"

Lần đầu tiên từ chỗ thầy Từ nhận được khích lệ, Hạ Bạch cao hứng đi đến phố đằng sau ăn một bữa thịt, sau đó tâm tình tốt mang theo toàn bộ gia sản tới tòa nhà nổi tiếng của thành phố B chụp ảnh đường phố.

Nhiếp ảnh gia không biết sửa ảnh không phải là nhiếp ảnh gia tốt, một tấm hình hoàn mỹ, bên trên nhất định là có bóng dáng của hậu kỳ, thân là một nhiếp ảnh gia chuyên chụp phong cảnh, kỹ thuật sửa ảnh của cậu không nói đứng đầu, nhưng cũng rất cừ. Bầu trời xanh thẳm, nước biển trong suốt, cầu vồng rực rỡ, chim bay từng tốp trong rừng kia…… Bạn có thể không có hậu kỳ, nhưng chỉ cần làm đúng hậu kỳ, tám phần mười tấm hình lập tức thay đổi 100%! Mà cậu mặc dù có chút thiên hướng, am hiểu hơn về sửa ảnh phong cảnh, sửa ảnh người tương đối ít, nhưng tích lũy và kinh nghiệm của cậu đều nhiều hơn người khác mười mấy năm, chỉ cần chịu nghiên cứu chịu học chịu luyện, dựa vào việc này kiếm chút sinh hoạt phí ổn thỏa.

Đeo túi máy ảnh tới bên người, cậu ngửa đầu nhìn studio chụp ảnh trang trí cao nhã này, cất bước tiến vào - Chỗ này cho đãi ngộ tốt nhất, chính là chỗ này!

"Chào ngài, hoan nghênh đến với nhiếp ảnh Thánh Tượng, xin hỏi có gì có thể giúp ngài không?" Lễ tân từ sau bàn đứng lên, cười đến lễ phép lại ngọt ngào.

"Xin chào." Hạ Bạch lộ ra lúm đồng tiền trên má trái, đáp lại cô nàng một nụ cười thân thiết vô hai, "Tôi là tới nộp đơn, tôi thấy các cô ở cửa dán một tờ thông báo tuyển người làm chỉnh ảnh."

Lễ tân chớp chớp mắt, tầm mắt mịt mờ mà quét qua cậu đầu tóc và quần áo hàng vỉa hè trên người không có chút cảm giác thiết kế nào có thể nói, cuối cùng ở trên túi máy ảnh bên hông cậu ngừng lại, miễn cưỡng duy trì nụ cười, trả lời, "Cảm ơn ngài lựa chọn Thánh Tượng, mời ở khu nghỉ ngơi chờ chút, tôi hỏi lại một chút đồng nghiệp chủ quản tuyển dụng." Vừa nói chỉ tới một khu nghỉ ngơi nhỏ bên phải ngay cửa.

Hạ Bạch theo phương hướng cô nàng chỉ nhìn một cái, lễ phép nói cảm ơn, đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, sờ sờ túi máy ảnh bên hông. Tầm mắt lễ tân mặc dù khó hiểu, nhưng cậu sao có thể chú ý không tới, thói đời này, người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên a.

Mười phút sau, một nữ nhân trung niên mặt mũi nghiêm túc giẫm giày cao gót đi ra, trên dưới quét Hạ Bạch một cái, nhíu nhíu mày, trực tiếp hỏi, "Có mang theo tác phẩm tới đây không?"

Đối phương thẳng thắn, Hạ Bạch tự nhiên cũng thẳng thắn.

"Mang theo." Cậu đứng dậy, từ trong lớp kép của túi máy ảnh lấy ra một xấp hình, hai tay đưa tới, "Ảnh gốc ở bên trên, ảnh hiệu chỉnh qua ở dưới, tổng cộng năm bộ hình, ngài xem chút." Đã quyết định tới nộp đơn, cậu tự nhiên là có chuẩn bị.

Ảnh rất mới, hẳn là vừa mới rửa ra không lâu. Đặt ở trên nhất chính là một tấm ảnh phong cảnh, hết sức sáng. Lý Như cho là tấm gốc này là đối phương down từ tác phẩm của nhiếp ảnh gia nào đó trên mạng, nhìn qua loa một chút liền không nhìn nữa, đặt lực chú ý ở trên tấm ảnh đã hiệu chỉnh phía dưới.

Kết quả này vừa nhìn, cô lập tức liền sững sờ.

Vẫn là ánh sáng tấm ảnh phong cảnh hồ nước kia, nhưng sắc điệu sáng nhiều hơn, quang ảnh trở nên phong phú, vân nước cũng không biết là xử lý thế nào, cư nhiên thoáng cái liền trở thành chủ đề tấm hình, vốn tấm hình chỉ là phát sáng trong nháy mắt trở nên bắt mắt người xem, làm cho người ta nhịn không được nhìn lại nhìn.

Cô vội vàng cầm ảnh gốc tới bên cạnh tấm ảnh hiệu chỉnh, so sánh hai cái, hình gốc lập tức liền bị so sánh với bụi bặm.

"Cậu……" Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Hạ Bạch một cái, muốn nói cái gì đó lại nuốt xuống, cúi đầu nhanh chóng đem bốn bộ hình còn lại lật xem một lần.

Toàn bộ đều là chụp phong cảnh, cảnh hồ, cảnh công viên, hành lang gấp 9 khúc, thiên nga buổi tối trở về, rừng cây dưới tà dương, ảnh gốc phát sáng, ảnh hiệu chỉnh kinh diễm, ngay cả để cho cô làm, cũng không thể chính được tốt hơn thế này. Cũng không phải nói kỹ thuật của đối phương có bao nhiêu bao nhiêu đỉnh, mà là người chỉnh ảnh này chính xác bắt được trọng điểm và linh hồn những tấm ảnh chụp phong cảnh, đồng thời dùng một loại lực độ rung chuyển lòng người, đem cái đẹp tinh tế biểu hiện ra ngoài.

Quá tuyệt, làm cho người ta không tự chủ nín thở.

"Tất cả đều là cậu chỉnh?" Cô ổn định tâm tình kích động, nhìn về phía Hạ Bạch, "Tại sao không có ảnh người?"

Hạ Bạch chú ý tới biến chuyển thái độ của cô, cười đến càng phát ra dễ gần, ngay thẳng nói, "Tôi tương đối am hiểu chỉnh ảnh phong cảnh, ảnh người chỉnh ít, hiệu quả không tốt như những cái này."

Thái độ thành thực này hợp với khuôn mặt trẻ tuổi cùng nụ cười mang đến vui vẻ của cậu, thành công đem nét mặt nghiêm túc của Lý Như mềm hóa xuống.

"Cậu còn trẻ tuổi, có chút chênh lệch cũng là bình thường, sau này có thể từ từ bổ túc." Lý Như nói, thấy phía trước chỗ ngồi của cậu ngay cả chén nước cũng không có, quay đầu lại nghiêm nghị nhìn em gái lễ tân một cái, sau đó hướng Hạ Bạch ôn hòa nói, "Tôi tên là Lý Như, là giám đốc bộ thiết kế nơi này. Hình cậu chỉnh rất đẹp, nhưng tôi còn cần xác định một chút trình độ sửa ảnh người và ảnh quảng cáo của cậu, có thể chứ?"

Cư nhiên là giám đốc? Nơi này không có người sao, tuyển dụng người chỉnh ảnh cư nhiên cần giám đốc ra tay?

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cậu lại treo nụ cười kinh hỉ, cầm tay Lý Như đưa qua, sau cái bắt tay căng thẳng thức thời buông ra, dùng sức gật đầu, "Có thể có thể, em tên là Hạ Bạch, cảm ơn chị Lý cho em cơ hội này!"

Tiếng gọi hơi lộ ra vẻ thân mật này lập tức kéo gần lại khoảng cách hai người, Lý Như khám phá ra tiểu tâm cơ đáng yêu này của cậu, cười nhìn cậu một cái, thái độ cũng thân mật xuống, ra hiệu cậu cùng mình

đi vào bên trong tiến hành phỏng vấn kế tiếp, sau đó đi lên lại trừng em gái nhỏ lễ tân một cái.

Lễ tân bị cô trừng hai cái, sợ tới động cũng không dám động, đợi cô sau khi mang thanh niên quần áo cổ hủ kia vào bên trong, cẩn thận thở phào một cái, giơ tay lên vỗ vỗ mặt, "Giám đốc thật đáng sợ, sau này phải chú ý……" Bất quá kỹ thuật sửa ảnh của người trẻ tuổi kia thật sự rất tốt sao, lại có thể làm cho giám đốc dùng loại ngữ khí trưng cầu này nói chuyện với đối phương.

Từ chỗ lễ tân sau khi rẽ vào là một đại sảnh kiểu duplex (*), giữa sảnh đặt chằng chịt một ít bàn làm việc, xung quanh đặt các loại đạo cụ, hai tầng có cầu thang nối thẳng hành lang lầu hai, ngẩng đầu lên nhìn, phòng lầu hai toàn bộ mở ra, không ngừng có người bước nhanh đi vào, giống như đang bận gì đó.

((*) kiểu kiến trúc duplex là kiểu hai tầng nhìn thông nhau. Ảnh minh họa)

"Công ty gần đây nhận công việc của đài truyền hình, nhân viên có ít không đủ, cho nên có chút loạn." Lý Như thấy cậu nhìn bốn phía, đơn giản giải thích chút, sau đó mang theo cậu xuyên qua đại sảnh quẹo vào một hành lang, đẩy ra một phòng làm việc nhỏ bên trái hành lang, mở ra một cái máy tính để bàn, nói, "Ảnh phải chỉnh ở trên mặt bàn, chia làm hai file, một là ảnh người, một là ảnh quảng cáo, cậu mỗi loại chỉnh hai tấm là được, thời gian không giới hạn. Cậu sửa xong dùng điện thoại riêng gọi cho tôi, đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số của tôi."

Tốc độ nói của cô rất nhanh, Hạ Bạch đoán cô còn có việc phải bận rộn, vội vàng nhận lấy danh thiếp tỏ vẻ không thành vấn đề, ngồi xuống trước máy tính.

Lý Như thấy cậu thức thời không dài dòng, đối với cậu cảm quan càng tốt, tự mình đi tới bên máy nước giúp cậu rót một chén nước đặt xuống, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Sau khi xác định trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình mình, Hạ Bạch buông lỏng thân thể, nhu nhu mặt cười đến có chút cứng, gỡ túi máy ảnh xuống, một bên bưng cốc nước một bên mở ra phần mềm chỉnh ảnh, tìm được file ảnh người trên mặt bàn, doule-click mở ra.

"Phụt -"

Nước vừa uống vào toàn bộ phun ra, cậu nhanh chóng đặt cốc nước xuống đem bàn phím dính nước dựng lên, sau đó kéo hộp khăn giấy góc bàn qua rút giấy lau lau màn hình dính ướt, nhìn đống hình lớn thuộc về Địch Thu Hạc trải bên trên, vẻ mặt nhăn nhó phút chốc.

Tại sao lại là tên này! Có thể có một này không nhìn thấy ảnh thằng cha này hay không, có thể hay không!

Cậu không cam lòng mà lau sạch sẽ bàn phím con chuột, cầm con chuột kéo hình trong file xuống, cố gắng tìm ảnh của người khác, không có kết quả, giận đến tóc đều thiếu chút nữa dựng lên.

Đờ mờ, sao tới xin làm sửa ảnh cũng phải bị ảnh của thằng cha này quấy rối một lần, còn có thể tốt nữa hay không!

Trừng mặt bàn nửa ngày, cậu hít sâu một hơi, suy sụp thỏa hiệp hạ bả vai, cầm lấy con chuột.

Thôi vậy, vì ăn thịt, vì kiếm tiền, sửa thôi.

Nhiếp ảnh Hồng Khách đối diện nhiếp ảnh Thánh Tượng, Địch Thu Hạc lấy kính râm xuống, vô vị mà ngồi trong trong ghế salon khu nghỉ ngơi, lấy điện thoại di động ra, mở ra website trường đại học Q, lựa chọn sản phẩn đã đấu giá.

Tiến độ giao dịch: Người bán không hồi âm.

Anh híp mắt, giơ tay lên chống cằm.

Hiện tại là 2h chiều chủ nhật, tên kia là đang ngủ trưa hay là đang chơi game? Hay là lại ôm máy ảnh chạy khắp đường, giả làm "Tiểu cẩu tử" với cả "Thầy bói"?

Nghĩ tới đây anh nhíu nhíu mày, nhớ tới "Yết giá: 10" kia, giữa khuôn mặt đường nét ôn nhu lộ ra một tia tà khí.

Biết đâu…… Tên nhãi kia chạy lung tung vô tình gặp được ảnh đế khác, sau đó từ người khác tiếp tục lừa 10 đồng?

"Cậu sao rảnh rỗi tới đây vậy?" Khương Tú Văn đặt ly cà phê tới trước mặt anh, ngồi đối diện anh, dựa tới trong ghế salon vắt hai chân lên, giơ giơ cằm, nhìn có chút hả hê, "Ảnh đế đáng thương bị đóng băng, làm sao, không có tiền ăn cơm, cho nên chạy tới chỗ tôi tống tiền?"

Địch Thu Hạc không có tâm tình gì liếc mắt nhìn hắn một cái, hừ một tiếng.

"Thật sự nên để cho mấy người bị cậu lừa kia nhìn một chút bộ dạng chết tiệt của cậu hiện tại, còn "ôn nhu dễ gần, quân thử phiên phiên", tôi thấy là "vụng dạ khó lường, miệng phật tâm sói"." Khương Tú Văn ríu rít nói, học bộ dáng chống cằm của anh, duỗi chân đạp anh, "Cha cậu vậy cậu cọ tới thế nào rồi?"

Địch Thu Hạc nghe hắn nhắc tới cái này, biểu tình nghiêm túc lên, nhíu nhíu mày, "Vẫn là kết quả kia, chú Khương cảm thấy tôi tuổi còn rất trẻ, lớn lên vẫn cứ tuấn tú, không thích hợp nhân vật của chú ấy."

6. Chương 6: Giấy Note

Khương Tú Văn nhìn khuôn mặt soái tới mức làm cho đồng tính ghen tỵ khác phái điên cuồng kia của anh, chua loét xí một tiếng, nhịn không được lại đạp anh một cước, đề nghị không mang ý tốt nói, "Cậu có thể thử đi tắm nắng chút, phơi da thô chút, lại tới công trường vác gạch luyện da thịt chút, tóc nha, cạo đầu đinh, hành hạ như vậy chút đảm bảo tang thương lại tháo hán (*), hơn nữa cũng trẻ tuổi tuấn tú không nổi."

((*) tháo hán: chỉ người tính cách phóng khoáng, ngoại hình tục tằng)

Chủ ý này quả thực không thể thiu hơn. Địch Thu Hạc nghiêng liếc hắn một cái, né chân hắn đá tới, chân dài vừa nhấc, cố ý gác tới trên bàn trà chính giữa ghế salon, giống như không xương ngồi phịch ở trong ghế salon, giơ điện thoại lên lay lay, cười lạnh, "Nếu như như vậy đã có thể làm cho chú Khương gật đầu, tôi

đã sớm đi làm rồi." Chú Khương cần chính là thần thái giống chứ không phải ngoại hình giống, mà đã xác định xong ý niệm không tìm được diễn viên thích hợp liền gác lại kịch bản, thái độ thà thiếu không ẩu này thực sự làm cho người ta nhức đầu, nhưng thập phần làm cho người ta tôn kính.

Điện ảnh tốt cần đạo diễn tốt, kịch bản tốt, diễn viên tốt, team tốt, thái độ hòa hảo, kịch bản chú Khương cầm trong tay kia anh xem qua sơ thảo, hết sức kinh diễm, mà trên cơ sở có kịch bản tốt, chú Khương nhất định sẽ vì kịch bản tốt này phối đủ những thứ cần thiết.

Anh hiện tại bị Hoàng Đô đóng băng, công việc trên tay lần lượt chấm dứt, không tới nửa năm, anh liền sẽ triệt để biến mất trước mặt công chúng, ngoại trừ fan chân ái, cũng không ai sẽ đi chú ý tới diễn viên mới phù dung sớm nở tối tàn như anh.

Ở trên điểm này anh phải bội phục nữ nhân Tần Ly kia, bởi vì bà ta lựa chọn một loại phương thức thông minh nhất, mà bình thản nhất làm cho anh từ từ mất đi hết thảy đã từng cố gắng tích lũy.

Nước ấm được đặt từ từ trở nên lạnh, so với nước sôi được thêm đá bắt buộc hạ nhiệt độ cần đạt e rằng khó hơn nhiều. Mà một diễn viên mất đi ánh sáng, lại bỏ lỡ tuổi phát triển hoàng kim nhất, kết quả sẽ như thế nào, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Khương Tú Văn nhìn bộ dáng lười biếng này của anh, biết anh lại bắt đầu tâm tình không tốt, nghĩ tới tình cảnh hiện tại của anh, ngồi thẳng thân thể lo lắng hỏi, "Bà mẹ kế của cậu đóng băng cậu kia, còn cầm hợp đồng của cậu, cha cậu lại bị thổi gió qua gối (*), cậu dự định làm gì? Cho dù cậu thuyết phục được cha tôi bên kia, nhưng hợp đồng của cậu vẫn ở Hoàng Đô, bà mẹ kế kia của cậu cũng sẽ không để cho cậu dễ dàng lên cái thuyền thăng thiên này của cha tôi."

((*) thổi gió qua gối: chỉ những người bị vợ hoặc tình nhân giật dây, cái gì cũng nghe theo)

Trên màn hình di động là ảnh một học sinh thanh tú ngây ngô, anh dùng tay chọt chọt lúm đồng tiền trên mặt đối phương, khóe miệng nhếch lên một độ cong không quá rõ ràng, nhàn nhạt nói, "Nếu chú Khương quyết định dùng tôi, tôi tự nhiên có cách đem hợp đồng biến thành phế thải, còn làm cho nữ nhân kia chịu tổn hại."

Khương Tú Văn thấy anh nói tới đã dự tính trước, biết anh là có chủ ý, lo lắng trong lòng đặt xuống, cũng ngồi trở lại ghế salon, lại khôi phục bộ dạng không đứng đắn, hỏi, "Vậy nếu cha tôi sống chết không muốn dùng cậu làm sao bây giờ, thật sự tùy ý bà mẹ kế của cậu đóng băng cậu 5 năm 10 năm?"

"Nhiều nhất 2 năm." Anh đặt điện thoại xuống, híp mắt nhìn trần nhà đỉnh đầu tinh xảo, tùy ý nói, "Nửa năm, tôi còn có thể ở chỗ chú Khương hao phí thời gian nửa năm, nếu sau nửa năm vẫn không được, chỗ Lâm Mặc vẫn có một phim truyền hình chờ tôi."

"Lâm Mặc?" Lãng phí sửng sốt một chút, sau đó tức giận duỗi chân đạp chân đặt trên bàn trà của anh, "Biến biến biến, toi công tôi lo lắng, uổng công tôi còn mặt dày giúp cậu ở chỗ cha tôi ra sức nói tốt, đường lui rộng như vậy cậu sao không thăng thiên, nhìn thấy cậu đã phiền, biến nhanh biến nhanh."

Địch Thu Hạc thu hồi chân, lật người hướng lưng về phía hắn, lại ấm mở điện thoại, mở web trường học ra, nhịn không được chọn a chọn.

Giao dịch thế nào vẫn là trạng thái không hồi âm, tiểu cẩu tử khốn khiếp, cứ như vậy ghét bỏ anh giúp cậu ta kiếm được 10 đồng sao? Biết 10 đồng bao khó kiếm không? Thật là không biết nhân gian khó khăn!

Hạ Bạch hắt xì ba cái liền, cuối cùng từ trong một đống ảnh chụp ở studio của Địch Thu Hạc chọn ra hai tấm ảnh chụp ở đường phố làm cho cậu thỏa mãn.

Chụp quen cảnh đẹp, cậu quả nhiên vẫn khá thích ảnh nhân vật cùng cảnh vật bốn phía giao hòa hài hòa như vậy, mà Địch Thu Hạc trong ảnh chụp ở đường phố càng thêm tùy ý tự nhiên, so với ảnh chụp ở studio thoạt nhìn chân thật hơn rất nhiều, chỉnh càng thuận tay.

Trong đầu hiện lên hình ảnh đối phương rơi lầu, cậu giật mình một chút ngồi thẳng thân thể, lấy điện thoại di động mở tấm hình của Địch Thu Hạc được thầy giáo khen chụp tốt kia, hai mắt dùng sức nhìn, sau đó nhớ lại một chút cảm giác lúc chụp tài xế xe bus, cầm lấy con chuột.

Cảm xúc con người sẽ dựa vào động tác, biểu tình, ngôn ngữ chờ phương diện biểu đạt ra, mà tính cách của một người chính là do đủ loại cảm xúc chắp vá tạo thành. Tính cách chính là linh hồn, phát hiện mị lực của đối phương trong tính cách, tự nhiên cũng là phát hiện điểm sáng giấu sâu trong linh hồn đối phương. Ngược lại, nếu như một tấm hình có thể thông qua chụp động tác hoặc biểu tình của người nào đó, phô ra tính cách người nào đó trong chút đặc biệt, phần thoáng qua nào đó, như vậy tấm hình này chính là thành công, có linh hồn.

Cậu sau đó suy nghĩ hồi lâu, trong hai tấm hình thầy Từ khen ngợi, tấm của Địch Thu Hạc là động tác biểu hiện ra tâm tình, tấm của tài xế xe bus là biểu tình biểu hiện ra tâm tình, mặc dù còn chút chút không rõ ràng Địch Thu Hạc thông qua động tác biểu đạt ra cảm xúc gì, nhưng cậu mơ hồ sờ tới một điểm then chốt nhỏ chụp ảnh người.

Mà chỉnh ảnh người và chụp ảnh người lại khác nhau, lúc chỉnh ảnh, động tác biểu tình của nhân vật trong hình đã cố định, không thể do cậu tới khai quật, như vậy cậu tại sao không dứt khoát coi nhân vật chính trong hình như một phần trong ảnh chụp phong cảnh, thông qua phần này, để phóng đại cái đẹp của tấm hình.

Mạch suy nghĩ rõ ràng rồi, việc phải làm tự nhiên việc nửa công bội (*).

((*) việc nửa công bội nghĩa là việc phải làm thiết nhưng hiệu quảđạt được thì gấp bội lần)

Tấm đường phố cậu chọn, một tấm là góc nghiêng của Địch Thu Hạc, một tấm là đặc tả khuôn mặt Địch Thu Hạc; vừa là động tác biểu đạt tâm tình, vừa là biểu tình biểu đạt tâm tình, vừa vặn có thể để cho cậu luyện tay một chút.

Đưa ảnh vào phần mềm, phóng to, trước tiên chỉnh một chút tì vết rõ ràng, sau đó nhìn chằm chằm khuôn

mặt đẹp trai của Địch Thu Hạc một hồi lâu, nhớ lại một chút hình ảnh ngày đó ở trong hẻm nhỏ cùng đối phương tán gẫu, xê dịch con chuột.

Người này…… là mâu thuẫn, mâu thuẫn giữa biểu tình và ánh mắt, mâu thuẫn giữa hành động động tác cùng tính cách ngôn ngữ biểu ra, mâu thuẫn giữa bề ngoài và linh hồn, mà cậu hiện tại phải làm, chính là phóng đại loại mâu thuẫn này.

Làm một người ôn nhu nhiễm lên các sắc thái khác, loại cảm giác trùng kích này, nhất định rất kích thích.

Lý Như cơ hồ là kinh thán nhìn bức ảnh người đã chỉnh sửa của Hạ Bạch, tầm mắt dính ở trên màn hình một chút cũng không muốn dịch chuyển.

"Cậu……" Cô lại một lần nữa cứng họng.

"Nhiều nhất chỉ có thể như vậy." Hạ Bạch thấy cô không nói lời nào, cho rằng cô không hài lòng, giống như một thanh niên 20 tuổi chân chính, khẩn trương lại xấu hổ nói, "Chị Lý, em tận lực rồi, nếu chị không hài lòng, em……"

"Không! Chị rất hài lòng!" Lý Như cắt đứt lời cậu, tầm mắt cuối cùng từ trên tấm hình kéo xuống, ánh mắt phức tạp nhìn về phía cậu, nhợt nhạt mở miệng, cười đưa tay với cậu, "Cậu quá khiêm tốn rồi, tài nghệ chỉnh ảnh người của cậu với tài nghệ chỉnh ảnh phong cảnh của cậu không phân cao thấp, đều hết sức ưu tú! Địch Thu Hạc, hoanh nghênh gia nhập Thánh Tượng."

Không phân cao thấp? Lại cho ra đánh giá cao như vậy, có chút ngoài ý muốn.

Hạ Bạch nặn ra lúm đồng tiền trên má trái, cầm lấy tay cô, "Cảm ơn chị Lý, kỳ thực, em còn có một yêu cầu quá đáng……"

"Thỉnh cầu cái gì, cậu nói, chỉ cần không quá trái với quy định của công ty, chị đều có thể giúp cậu tranh thủ." Lý Như đối với người mới luôn luôn khá dễ nói chuyện, mà ấn tượng cô đối với Hạ Bạch rất tốt, trực giác nói cho cô biết, người này sẽ không ỷ vào có chút năng lực, liền sư tử mở to miệng ra điều kiện lung tung.

Hạ Bạch cười cười đáng yêu với cô, hơi có chút ngượng ngùng nói, "Là như vậy, em vẫn là sinh viên đại học, thứ 2 đến thứ 6 có tiết, không thể lúc nào cũng trực ở công ty, cho nên hi vọng có thể mang công việc về làm……"

Cư nhiên chỉ là yêu cầu đơn giản như vậy, Lý Như nhịn không được cười lên, thân mật vỗ vỗ vai cậu, nói, "Bọn chị chọn chính là việc làm thêm, vốn không yêu cầu chấm công quẹt thẻ, chỉ cần cậu có thể hoàn thành đúng hạn đúng lượng công việc bọn chị giao cho cậu, mặc kệ cậu chỉnh ảnh ở đâu, bất quá chủ nhật có có rảnh vẫn là tới đây một chút tốt hơn, công ty có phúc lợi của nhân viên, nhớ tới lĩnh."

Hạ Bạch mừng rỡ gật đầu, không ngừng nói cảm ơn với Lý Như, mãi dỗ người tới cười không ngừng, sau đó hết sức thức thời đề xuất cáo từ, đi lên thuận tiện muốn cầm hai tấm ảnh người cậu đã chỉnh xong kia, chuẩn bị mang chúng về cho thầy Từ xem một chút, nghiên cứu một chút con đường mới chụp ảnh người.

Hớn hở từ Thánh Tượng đi ra ngoài, thấy sắc trời không còn sớm, cậu liền gần đó tìm một quán mì lấp đầy bụng, sau đó đi bộ ra khỏi đường này, tới trạm xe bus gần đây.

"Tiểu cẩu tử."

Cậu lấy điện thoại ra, tới tới lui lui liếc nhìn hai tấm ảnh người đã chỉnh xong, tay ngứa ngáy từ trong túi máy ảnh lấy máy ảnh ra, đút điện thoại trở lại túi quần, dừng bước, giơ máy ảnh lên trước mắt, ống kính nhắm ngay một em gái nhỏ dắt chó, nhìn bộ dáng đáng yêu đối phương ngồi xổm xuống vuốt ve cún nhỏ, khóe miệng nhếch lên, ngón tay sờ lên màn trập.

"Tiểu cẩu tử."

Một bóng người thon dài đột nhiên xuất hiện trước hai bước, khoa trương chiếm cứ hình ảnh ống kính của cậu.

Tách tách.

Tay Hạ Bạch xiết một cái, hít sâu một hơi đặt máy ảnh xuống, nhìn về phía Địch Thu Hạc đứng ở trước mặt, ngoài cười nhưng trong không cười, "Thật khéo a, ảnh đế, tôi vừa định chụp chó, anh liền xuất hiện nhe."

"Phốc." Trong một chiếc ô tô màu đen hơn 2m, Khương Tú Văn ngồi ở ghế lái nhịn không được cười ra tiếng.

Biểu tượng ôn nhu theo thói quen treo trên mặt Địch Thu Hạc cứng đờ, không quá vui vẻ đem tấm ảnh châm biếm cầm trong tay nhét trở lại túi quần, ấn xuống mũ lưỡi trai trên đầu, hờ hững hỏi, "Cậu sao lại ở đây?"

Hạ Bạch nhìn chằm chằm ảnh của anh nửa buổi chiều, đã không muốn nhìn thấy bộ mặt anh nữa, cho nên quyết đoán dịch chuyển tầm mắt, "Tôi tới đây tìm việc làm thêm, cảm ơn ảnh đế quan tâm, xin lỗi, tôi muốn về trường, có duyên gặp lại." Nói xong mang bộ dạng phải đi, hết sức vô tình vô nghĩa.

Địch Thu Hạc trong lòng nghẹn một cái, mang bộ dạng lập tức đuổi theo, vẫn kiên cường muốn bảo trì hình tượng ảnh đế to lớn của mình, dùng thanh âm trầm thấp, ngữ khí ghẹo người nói, "Tiểu cẩu tử, cậu lần trước xem tướng cho tôi, tôi có vài chỗ không hiểu lắm, muốn lại nói chuyện với cậu chút."

Hạ Bạch dừng bước, từ trong túi máy ảnh móc ra một quyển note, rút giấy bút ra vẽ nguệch ngoạc, sau đó xé giấy note xuống trịnh trọng nhét vào trong tay anh, nghiêm túc nói, "Anh gần đây phạm tiểu nhân,

không nên ra cửa, cái này cho anh, giúp anh chặn kiếp một lần, tạm biệt." Nói xong lùi về sau, xoay người nhanh chóng chạy lên xe bus từ từ dừng lại cách mấy bước, chui vào bên trong đám hành khách, biến mất thân ảnh.

Địch Thu Hạc trơ mắt nhìn xe bus lái đi, chân mày co rút uốn éo, cúi đầu nhìn về phía tờ giấy note màu hồng phấn trong tay, nhìn cún nhỏ xấu xí vẽ bên trên, nhịn không được nghiến răng.

"HẠ, BẠCH."

7. Chương 7: Anti Fan

Quẹo xe vào đường lớn, Khương Tú Văn bát quái nhìn nhìn về phía Địch Thu Hạc ở ghế lái phụ.

Địch Thu Hạc phát hiện được tầm mắt hắn, bất động thanh sắc đem tờ giấy note cầm trên tay lật lại phủ trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn hắn, dung mạo như vẽ, đằng đằng sát khí.

"Khụ." Khương Tú Văn thu hồi tầm mắt, mắt nhìn phía trước, làm bộ tùy ý hỏi, "Người vừa nãy là ai a, bộ dáng hình như rất quen thuộc với cậu, là bạn mới kết giao?"

"Không phải." Địch Thu Hạc ngữ khí thâm trầm trả lời, nắm thật chặt tờ note trong tay, muốn nói chính là tiểu cẩu tử không biết tốt xấu, nhưng lời đến khóe miệng lại rất nhanh nuốt xuống, cuối cùng cũng làm bộ tùy ý trả lời, "Là một movie fan của tôi, lần trước tôi cho cậu ấy một tờ chữ ký, cậu ấy vì báo đáp tôi, liền cũng ký một tờ cho tôi."

Khương Tú Văn nghiêng mắt nhìn một cái tờ giấy anh che ở trong tay, biểu tình cổ quái, "Movie fan vì báo đáp thần tượng, cho nên đá lại một tờ chữ ký của mình, sau đó giống như nhìn thấy ôn dịch bỏ lại thần tượng chạy?" Còn ám chỉ thần tượng là chó? Đây thật sự không phải anti fan?

Địch Thu Hạc thân thể cứng đờ, quay đầu nhét tờ note vào túi áo, kéo lưng ghế nằm xuống, kéo mũ lưỡi trai qua che ở trên mặt, giả chết, "Tôi mệt rồi, tới chỗ ăn cơm lại gọi tôi."

"……" Nơi này cách chỗ ăn cơm lái xe chỉ cần 5 phút, có tìm được lý do hợp tình hợp lý hơn trốn tránh đề tài hay không?

Oán giận ảnh đế một trận, Hạ Bạch cả người sảng khoái nghênh đón một thứ 2 mới, sau đó lúc mua bữa sáng đần ở cửa sổ mua cơm.

"Một chén cháo hai món kèm, tổng cộng 3 đồng, mời quẹt thẻ." Thanh âm bác gái quán ăn vang dội từ bên kia cửa sổ truyền đến.

Cậu từ lớp ngăn túi máy ảnh trống rỗng rút tay ra, lặng yên, từ phía trước hàng lối đi ra, rút điện thoại ra gọi điện thoại cho Vương Hổ, "Lão đại a, giang hồ cứu gấp, em mua bữa sáng quên mang tiền……"

Giải quyết xong bữa sáng, Ngưu Tuấn Kiệt đã từ trong đả kích thất tình trở lại bình thường tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, liếc mắt nhìn hai người Vương Hổ và Trần Kiệt đi ở phía trước, thấp giọng nói, "Tiểu Bạch, cậu có phải không còn sinh hoạt phí rồi hay không? Tôi thấy cậu hình như bỏ việc làm thêm, lúc này chính là cuối kỳ, bỏ làm thêm cũng tốt, vừa vặn có thể có thời gian rảnh bổ túc, cậu cũng đừng quá mệt mỏi bản thân, học phí gì đó kỳ sau, nếu có khó khăn, các anh em đều có thể hỗ trợ."

Hạ Bạch nhìn bộ dáng dè dặt của hắn giống như là sợ đả kích lòng tự ái của mình, trong lòng ấm áp, nhịn không được cầm lấy máy ảnh hướng về phía hắn tách tách một cái, sau đó cười ôm cổ hắn, trả lời, "Sinh hoạt phí tôi vẫn còn, chính là thẻ bị rơi, cho nên không cách nào trả quán ăn, phải cầu viện. Cậu đã đề xuất hỗ trợ, vậy trước khi làm lại được thẻ, ba bữa của tôi sẽ để cho cậu bao hết đi!" Cậu trước kia đối với phương diện tiền bạc tương đối nhạy cảm, không muốn chiếm tiện nghi của bạn tốt, dẫn tới đám Vương Hổ ở phương diện này có chút vô cùng dè dặt, mà cậu hiện tại đã ở trong biển tiền ngâm rất nhiều năm, đã minh bạch "Anh em ruột tính toán rõ ràng" ở lúc nào đó kỳ thực cũng bất lợi cho sống chung. Ý tốt của bạn tốt thích hợp tiếp nhận, chờ sau này có cơ hội thích hợp sẽ hồi báo thỏa đáng, cái gọi là có tới có lui, mới là đạo sống chung thoải mái.

Ngưu Tuấn Kiệt thấy thái độ này của cậu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười hớn hở, móc ra một tấm thẻ trong túi nhét vào trong tay cậu, vẻ mặt thổ tài chủ không thiếu tiền hùng hồn nói, "Bao bao bao, thẻ cho cậu, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, tùy tiện quẹt! Cha tôi nạp bên trong hai vạn đồng, tôi một mình ăn tới tốt nghiệp cũng không hết!"

Vương Hổ và Trần Kiệt đi ở phía trước nghe động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn về phía sau, thấy Ngưu Tuấn Kiệt vẻ mặt hớn hở, biết là chuyện thành rồi, cũng thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nhau ăn ý, trì hoãn bước chân chờ hai người đến gần, sau đó tự nhiên gia nhập đề tài, dàn hàng đi về phía khu dạy học.

Buổi trưa bốn người ở trong phòng ăn dùng thẻ của Ngưu Tuấn Kiệt quẹt chút thức ăn, cùng nhau nhiệt nhiệt nháo nháo ăn bữa cơm, sau khi ăn xong Hạ Bạch tạm biệt mấy người, một mình đi làm thủ tục làm lại thẻ.

Bên cạnh không có người, cậu rốt cục rảnh rỗi nghĩ lại thẻ rốt cục là mất ở đâu, nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt Địch Thu Hạc.

Nhớ mang máng, ngày đó ở trong hẻm nhỏ, lòng đồng tình của mình tràn lan, lấy ra tấm thẻ nghiêm túc giải thích với đối phương một chút thân phận của mình, còn mắc ói khích lệ đối phương một trận…… Sau đó đối phương lại không biết xấu hổ cầm đi thẻ của cậu? Đây rốt cuộc là ảnh đế gì vậy! Lấy đi phí ăn cơm của học sinh nghèo, lương tâm của hắn không biết đau sao?

Lại nghĩ tới tấm ảnh em gái nhỏ dắt chó hôm qua bị đối phương phá hoại, cậu nhịn không được tức giận lấy máy ảnh ra, lật đến ảnh ngày hôm qua, ấn xóa, xóa…… Hử? Trong tay người này hình như cầm cái gì……

Cậu ghé sát vào màn hình máy ảnh, zoom ảnh lớn, chỉ thấy trong tay thon dài xinh đẹp của Địch Thu Hạc quả nhiên cầm một thứ hình dáng cái thẻ, nhìn màu sắc và kích cỡ, hình như, rất giống…… Chính là thẻ

của mình……

Chả nhẽ Địch Thu Hạc hôm qua gọi mình, là vì trả thẻ?

……

Cậu để máy ảnh xuống, chột dạ nhìn lên cảnh sắc tươi đẹp rực rỡ buổi chiều.

Thôi vậy, ân oán tương báo, liền để cho ân oán của cậu và Địch Thu Hạc kết thúc ở tấm thẻ đã mất và tờ note vẽ chó kia đi.

Làm xong thủ tục cần thiết, cậu đi tới quán net ngoài trường, trước tiên chỉnh ảnh hôm qua và tổng hợp ảnh chụp người tâm đắc gửi tới mail Từ Dận Vinh, sau đó từ trong email công việc Thánh Tượng gửi tải xuống ảnh tuần này cần sửa, bắt đầu làm việc.

Một tiếng sau, tiết buổi chiều sắp bắt đầu, cậu duỗi cái lưng mỏi, gọi điện thoại cho Vương Hổ bảo hắn giúp mang sách, sau đó gửi ảnh đã chỉnh xong tới mail, tắt máy tính tính tiền rời đi.

Chờ sau khi cậu rời đi, thanh niên văn nghệ tóc dài ngồi bên cạnh cậu lấy tai nghe xuống, tắt màn hình game, mở diễn đàn trong trường ra, mười ngón tay như bay, hưng phấn đăng bài — Tin hot trong đảng quán net! Học đệ đáng yêu tới quán net hẳn là vì làm bài tập!

Một căn hộ hạng sang nào đó, Địch Thu Hạc vừa mới kết toán xong phí phát ngôn về tới nhà mở máy tính ra, ngón tay tự động tự phát mở website trường đại học Q ra, click đã đấu giá sản phẩm.

Tiến độ giao dịch: Người bán không hồi âm.

Anh nghiêm mặt xuống, cầm lấy notebook trên bàn mở ra, lấy ra giấy note màu hồng phấn kẹp bên trong, chụp hình, lựa chọn bán sản phẩm không dùng tới, định giá 10 đồng, sau đó upload, load…… Thao tác gián đoạn, upload thất bại.

Tiểu cẩu tử khốn khiếp!

Tức giận tắt thao tác upload bỉ ổi bị gián đoạn của mình, anh một lần nữa kẹp tờ giấy note lại trong notebook, suy nghĩ một chút lại lấy nó ra, nhét vào trong ngăn kép ví tiền, nghiến răng u ám nghĩ, không phải nói vật này có thể chặn nạn sao? Nếu chặn không được, anh liền đào sâu ba thước móc tiểu cẩu tử kia ra, để cho cậu ta vì lừa đảo tối qua nói xin lỗi! Nhận tội! Vỗ vai uốn chân làm tiểu đệ!

Ở trong đầu đem tiểu cẩu tử sai sử một lần, anh rốt cục tâm tình sảng khoái, vẻ mặt ôn nhu dễ gần cầm lấy con chuột, tiện tay refresh diễn đàn, sau đó một topic hot xuất hiện ở trang đầu.

Hử? Học đệ đáng yêu? Có tiểu cẩu tử đáng yêu sao?

Anh cười nhạo một tiếc, ôm một loại kiêu ngạo trong lòng chính mình cũng không hiểu lắm mở ra, một mắt ba hàng xem xong nội dung của chủ thớt, thờ ơ lăn chuột xuống lung tung.

Một tấm hình xuất hiện dưới post, bối cảnh là quán net, nhìn góc độ hẳn là chụp trộm, chính giữa hình, một chàng trai hơi gầy mặc áo lót caro ngồi trên ghế sofa đen, tay cầm con chuột, sống lưng ưỡn rất thẳng, mà trên màn hình trước mặt cậu, giao diện phức tạp của phần mềm photoshop được phóng lớn nhất, trên giao diện là một hình quảng cáo được sửa tới một nửa.

Thân hình này, tiểu cẩu tử?

Anh không tự chủ ngồi thẳng thân thể, nhìn chằm chằm người trong ảnh khuôn mặt bị tỉ mỉ làm mờ, tựa hồ có thể xuyên qua đống làm mờ kia nhìn thấy khuôn mặt thanh tú tới đáng ghét kia của đối phương, cùng lúm đồng tiền nhỏ thiếu đánh lúc cười trên má trái.

"Chỗ không khí tồi tệ như quán net…… Bị chụp lén đáng đời!" Anh ý tứ hàm xúc không rõ hừ lạnh một tiếng, nhịn không được lăn con chuột đem nội dung của lâu chủ một lần nữa cẩn thận nhìn, nhìn xong còn nhịn không được ấn chuột phải tải hình xuống.

Sau đó trong lòng lại khó chịu.

Tiểu cẩu tử làm việc còn phải tới quán net, là bởi vì không có máy tính riêng sao? Tên kia hình như ăn mặc khá giản dị, hôm qua còn đi tìm việc làm thêm…… Đột nhiên tâm tắc.

Anh buông con chuột ra, nhìn chằm chằm hai tấm ảnh chụp của lâu chủ hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy đống làm mờ kia không vừa mắt, tầm mắt vừa chuyển, chú ý tới màn hình trước mặt tiểu cẩu tử, nhướng mày, zoom hình lớn hơn chút.

Giữa phần mềm photoshop, góc tấm hình quảng cáo chỉnh đến một nửa, in rõ ràng mấy chữ "Nhiếp ảnh Thánh Tượng".

Anh lập tức nghĩ tới phòng làm việc đối diện Nhiếp ảnh Hồng Khách kia, lại nghĩ tới lời tiểu cẩu tử hôm qua nói đi tìm việc làm thêm, nhất thời tâm càng tắc, nhịn không được lôi điện thoại ra gọi cho Khương Tú Văn.

Khương Tú Văn đang lái xe, thấy Địch Thu Hạc gọi điện tới, con ngươi đảo một vòng, giống như tùy ý nói với Khương Quan Sơn ngồi ở ghế phó lái lật kịch bản, "Cha, con có điện thoại, lái xe không tiện nhận, cha giúp con nhận tí đi."

Khương Quan Sơn từ trong kịch bản hoàn hồn, cầm lấy điện thoại của hắn, chờ sau khi nhìn thấy tên họ người gọi tới dùng mắt đao gọt hắn một cái, sau đó ấn nghe, lại mở hands-free, tuyệt không cho đối phương

bất kỳ cơ hội giở trò khôn vặt nào.

Khương Tú Văn thấy thế kéo mặt xuống.

"Phế vật." Điện thoại sau khi kết nối, thanh âm Địch Thu Hạc lập tức truyền ra, hoàn toàn không để cho người khác cơ hội nói tiếp, "Ngay cả tuyển việc làm thêm tuyển không qua được đối diện, khó trách bị đối diện đoạt vụ làm ăn của đài truyền hình."

Tút tút tút, điện thoại cúp.

Cha con Khương gia: "……"

"Thu Hạc nó……" Khương Quan Sơn mở miệng trước, biểu tình có chút phức tạp, "Ở trước mặt ngang hàng, đều là như vậy…… không kiềm chế được sao?"

Khương Tú Văn nhớ tới bạn tốt ở trước mặt trưởng bối thời thời khắc khắc treo lên mặt nạ ôn nhu thân thiện, tắc nghẹn, khó khăn giúp anh giảng hòa, "Cậu ấy chỉ là nóng nảy, con lúc trước đề cập với cậu ấy chuyện của studio ảnh, cậu ấy rất lo lắng cho con…… Cha cũng biết đấy, cậu ấy người này mềm lòng, bạn bè trải qua không thuận cậu ấy so với người đó còn lo lắng hơn."

"Phải không." Khương Quan Sơn vuốt phẳng một chút góc cạnh kịch bản, vẻ mặt lãnh mạc, "Nghe ra, nó quả thật rất gấp."

Khương Tú Văn thở phào nhẹ nhõm, cười tiếp tục tròn, "Đúng thế, cậu ấy chính là người quá tốt, luôn thích bận tâm cái này……"

"Cho nên con bị đối diện đoạt vụ làm ăn của đài truyền hình là xảy ra chuyện gì?" Khương Quan Sơn nghiêng đầu nhìn hắn, mắt sáng như đuốc, "Lúc trước là ai nói với cha mọi chuyện ở studio ảnh đều tốt, gây dựng sự nghiệp thuận lợi, rất nhanh là có thể kiếm lời?"

"……"

"Như vậy, đứa nhỏ Thu Hạc kia, rốt cuộc thật sự vì con lo lắng, hay là thật sự không kiềm chế được?"

"……"

"Studio ảnh dẹp đi, trở về cùng cha học đạo diễn."

"Thật sự không kiềm chế được! Cũng là thật sự con vì sốt ruột!" Khương Tú Văn lập tức vứt bỏ tiết tháo, ở trong lòng đốt nến cho bạn tốt, "Cha, cha nghe con nói, kỳ thực Thu Hạc cậu ấy……"

Trước khi ngủ, Hạ Bạch mở website của trường, chuẩn bị kiểm tra chút tiến độ làm lại thẻ, kết quả vừa mở liền nhận được một đống lớn nhắc nhở giao dịch, sau khi sửng sốt vài giây mới nhớ tới chuyện treo bán đồ không dùng tới chữ ký của Địch Thu Hạc.

Lúc ấy cậu yết giá bao nhiêu? 5 đồng hay là 10 đồng?

8. Chương 8: Có Đó Hay Không?

Edit + Beta: Vịt

Nhắc nhở giao dịch có mấy trăm cái, phần lớn đã bởi vì người bán thời gian dài không hồi âm mà bị hệ thống tự động hủy bỏ. Cậu lướt một chuỗi dài thông báo giao dịch đã biến thành màu xám, ở trong lòng vì nhân khí của Địch Thu Hạc tặc lưỡi.

Người này…… Ông trời thưởng cơm ăn a.

Dập tắt ngọn lửa ghen tỵ trong lòng đột nhiên nhô ra, cậu xóa bỏ thông báo giao dịch, nhớ tới tấm chữ ký không biết bị mình nhét nơi nào kia, hơi có chút chột dạ động động ngón tay, chuẩn bị xóa thông báo bán đồ không dùng tới.

Hệ thống nhắc nhở: Sản phẩm đãđược đấu giá, số tiền giao dịch lên tới 1000, xóa sản phẩm tựđộng khấu trừ 5% phí thủ tục, bạn có muốn xóa hay không?

Cái gì? Đã đấu giá? Còn là 1 ngàn nhiều như vậy?

Không đúng, chờ đã, tự động khấu trừ 5% phí thủ tục? Khấu trừ thế nào? Khấu trừ chỗ nào? Khấu trừ ai? Sao lại xóa sản phẩm cũng phải khấu trừ phí thủ tục?

Hạ Bạch nghèo khổ đầy mặt mông lung so với mở web của trường ra nhìn rõ ràng thu phí, mười phút sau, trở lại trang chủ web trường, nhanh chóng lựa chọn sản phẩm trên kệ, nhìn "Đã đấu giá: 1000" đỏ chút bên dưới món hàng, click đồng ý giao dịch, sau đó nhanh nhẹn gửi tin nhắn cho người mua, yêu cầu địa chỉ nhận hàng và cách liên hệ.

Trăm triệu không nghĩ tới, vì đề phòng đám học sinh làm bậy chiếm dụng tài nguyên web trường, lãnh đạo nhà trường đặt ra một đống điều lệ thu phí cho mảng bán đồ không dùng tới trên web trường, mà thể loại người bán chỉ treo không bán treo sản phẩm mười ngày nửa tháng nhưng chậm chạp không hồi âm lời mời giao dịch như cậu chính là trọng điểm thu phí của web!

Đợi vài phút không thấy người mua phản hồi, thấy thời gian đã không còn sớm, cậu tắt điện thoại ném xuống dưới gối, dùng chăn trùm kín đầu.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa một bữa tiền thịt.

Nhà trọ hạng sang nào đó, Địch Thu Hạc vừa tắm rửa xong vừa lau tóc vừa cầm điện thoại di động, thấy trên màn hình nhiều hơn một cái thông báo gợi ý của hệ trống web trường học và hai cái tin nhắn riêng, động tác lau tóc ngừng lại, sau đó nhanh chóng vứt khăn ra, ngón tay do dự một chút, mở tin nhắn riêng ra trước.

Bạch lại Bạch: Cóđó hay không?

*Bạch lại Bạch: Xin lỗi để bạn chờ lâu, giao dịch đã thông qua, bạn làm ơn cho mình địa chỉ nhận hàng và cách liên lạc, mình sẽ sớm giao hàng cho bạn. PS: Nếu bạn là học sinh khu Bắc, mình có thể giao hàng tới tận nhà nha, cảm ơn sựủng hộ của bạn ^-^*

Nha cái gì mà nha, cười cái gì mà cười!

Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày, chọt chọt khuôn mặt cười trong tin nhắn riêng kia, click back, lưu loát gõ một bài dài, trước ghi gửi ngón tay cứng đờ, lại càng tức giận xóa hết toàn bộ, nghiêm mặt giản lược lại.

Một con chim sinh vào mùa thu: Đây.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình đã rời trường thực tập, không ở trường. Hôm nay muộn rồi, phương thức giao dịch cụ thể hãy add Wechat XXX của mình, rảnh rỗi lại bàn, ngủ ngon.

Gửi tin nhắn xong, anh hắng giọng một cái, khẽ nhếch cằm lên, dùng một loại tư thái đế vương sắp lắng nghe thần tử thỉnh an, híp mắt nhìn màn hình điện thoại.

Hai phút trôi qua, tin nhắn riêng gửi ra không có hồi âm.

Anh giật giật thân thể, áp cằm thấp xuống chút.

Năm phút trôi qua, tin nhắn riêng vẫn không có hồi âm, mở trang wechat ra cũng không có lời mời kết bạn mới.

Anh trợn mắt, sau đó ấn vào sản phẩm đã mua, động động ngón tay.

Một con chim sinh vào mùa thu: Không cẩn thận ấn vào nhắc nhở người bán giao hàng, không có ầm ĩ tới giấc ngủ của bạn chứ?

Gõ xong chữ do dự một chút, lại ở cuối câu bổ sung một cái mặt cười.

Nửa tiếng trôi qua, kim giờ đã chuyển qua 12h, tóc bán ẩm ướt đã triệt để khô cong, anh quăng cái điện thoại không có động tĩnh gì ra, mặt thối nằm tới trên giường, ở trong lòng chọc lúm đồng tiền của tiểu cẩu tử một trăm lần, không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Tiểu cẩu tử khốn khiếp!

"Tiểu Bạch, cậu đang tìm cái gì thế?" Vương Hổ ngậm bàn chải đánh răng kỳ quái nhìn giường bị Hạ Bạch lật tung, nghi ngờ hỏi, "Mất đồ rồi sao? Có cần giúp không?"

"Tìm được rồi!" Hạ Bạch từ trong góc ngăn kéo gẩy ra một tờ giấy note có ít nếp nhăn, thở phào nhẹ nhõm, đơn giản giải thích với Vương Hổ hai câu, sau đó rút điện thoại ra, lật ra tin nhắn riêng tối qua nhận được, ấn mở wechat add friend đối phương — may mà không ném chữ ký, bằng không thái độ người mua tốt như vậy, lại để cho đối phương chờ lâu, cuối cùng còn chim bồ câu giao dịch của đối phương cũng không quá tốt.

Tuốt phẳng tờ giấy note dùng sách đè ép, cậu cười đi vào phòng rửa mặt, vừa cầm bàn chải đánh răng vừa nói với Vương Hổ, "Tôi vừa mới làm được một vụ buôn bán không cần vốn, chờ tiền tới mở mọi người đi tuốt xiên (*)!"

((*) ýẻm chỗ này là mời đi ăn đồ xiên)

"Ố kề." Vương Hổ cũng không khách khí với cậu, kéo khăn rửa mặt trên giá xuống, cười trả lời, "Sắp cuối kỳ rồi, vừa vặn mọi người cùng náo nhiệt chút, vẫn là tới quán Lão Cảng kia?"

Hạ Bạch nhét bàn chải đánh răng đã bóp xong kem đánh răng vào trong miệng, ra dấu OK với hắn.

Gần tới cuối kỳ, giáo viên các khoa lục tục bắt đầu tìm trọng điểm, thân là một nhân sĩ trọng sinh đã quên mất chương trình học đại học không còn một mống, nhiệm vụ ôn tập của Hạ Bạch nặng hơn người khác, ở trên lớp một điểm nhỏ cũng không dám bỏ qua, điện thoại di động lại càng là đụng cũng không đụng tới…… Cho nên Địch Thu Hạc sáng sớm chạy đến ổ Hồng Khách lại không vui.

Anh kéo dài mặt làm ổ trong ghế salon, hướng điện thoại di động chọt tới chọt lui.

"Cái kia……" Khương Tú Văn ngồi vào đối diện anh, lấy lòng hỏi, "Thu Hạc, cậu ăn sáng chưa? Gần đây mới mở một quá đằng trước nhà, mùi vị không tệ."

Địch Thu Hạc lông mày khơi một cái, đặt điện thoại xuống đánh giá hắn một lần, híp mắt, "Cậu có việc giấu tôi."

"Sao, sao có thể, tôi có chuyện gì giấy cậu chứ." Khương Tú Văn tránh khỏi tầm mắt anh, cười cười nhạt nhẽo, túm cái gối ôm qua ôm vào trong ngực, khẩn trương chà a chà.

Thấy hắn như vậy, Địch Thu Hạc càng phát khẳng định suy đoán của mình, hơi suy nghĩ chút, nhíu lông mày, "Tôi lần trước tới cậu vẫn còn tốt, sở dĩ cậu như vậy…… Tôi hôm qua lúc gọi điện thoại cho cậu chú Khương ở bên cạnh? Chú ấy nghe được lời tôi nói rồi?"

"Cũng không phải……" Khương Tú Văn cẩn thận liếc anh một cái, thanh âm càng ngày càng thấp, "Tôi chính là muốn giúp cậu tạo nhiều cơ hội đối thoại với cha tôi chút, vừa vặn cậu hôm qua lúc gọi điện thoại tới cha tôi ở bên cạnh, cho nên……"

"Cho nên cú điện thoại kia là chú Khương nhận?" Địch Thu Hạc chân mày nhíu tới càng chặt.

Khương Tú Văn gật đầu, thấy anh biểu tình không dễ nhìn, vội nói, "Tôi sau đó có giúp cậu giải thích, không sao cả, cha tôi không nảy sinh ý nghĩ tiêu cực gì với cậu, cậu an tâm đi."

"Nhưng cũng sẽ không có ý nghĩ tích cực gì." Địch Thu Hạc mặt không biểu cảm đáp lời, sau đó thở dài một hơi cũng ngồi lại ghế salon, nhu nhu trán, "Như vậy cũng tốt." Lúc vẫn cứ không cách nào giành được đồng ý của chú Khương, anh đã suy tính qua tính khả thi ở trước mặt đối phương bại lộ bản tính. Hiện tại tình huống như vậy, ngược lại không cần anh do dự thêm nữa.

Mặt nạ vốn không thể đeo cả đời, thật thật giả giả mới có thể càng mê hoặc người, cũng là anh quá lơ là, rõ ràng đã quyết định không thể ở bất cứ chỗ nào tháo xuống ngụy trang, buông lỏng thần kinh căng thẳng, nhưng vẫn là bởi vì một tiểu cẩu tử đột nhiên xông vào không chút tự hiểu nào rối loạn chừng mực.

Gần đây có chút buông lỏng quá độ rồi.

"Thu Hạc……" Khương Tú Văn thấy chút biểu tình bóng dáng quá khứ 2 ngày nay thật vất vả có được của anh từ từ bị mặt nạ quen thuộc thay thế, sau đó dâng lên một trận cảm giác vô lực nồng đậm.

Trơ mắt nhìn bạn tốt ở trong vũng bùn giãy dụa nhưng không giúp được gì, loại cảm giác này thật sự quá tệ. Mọi người đều là tuổi hơn 20, mình còn đang tùy ý tiêu xài dung túng sủng ái của cha mẹ, đối phương lại đã bởi vì một tương lai không bị hại, từ sớm đeo lên mặt nạ, ở dưới tình huống tứ cố vô thân thận trọng.

"Đừng cái biểu tình này, tôi không sao." Địch Thu Hạc đứng dậy vỗ vỗ vai hắn, hướng hắn cười cười, "Cảm ơn khoản đãi, bữa sáng tôi lần sau trở lại ăn đi."

Khương Tú Văn ngẩn một cái, "Cậu muốn đi? Đi đâu? Còn có công việc chưa xử lý xong sao?"

"Đi xin lỗi chú Khương," Địch Thu Hạc mang theo mũ lưỡi trai và kính râm, lại móc khẩu trang ra đeo vào, lắc lắc tay với hắn, "Chú Khương vẫn luôn thật lòng đối với tớ, tớ lại cô phụ tâm ý của chú ấy, may mà hiện tại tỉnh ngộ vẫn chưa muộn, cảm ơn cậu."

Khương Tú Văn đưa mắt nhìn anh rời đi, sụp vai xuống, than thở rõ dài.

Người mua đồng ý lời mời kết bạn wechat của mình, lại không có hồi âm kế tiếp.

Có lẽ là đang bận đi.

Hạ Bạch thu hồi điện thoại, cẩn thận đặt tờ giấy note ép phẳng vào trong hộp quà đáng yêu, lại chụp vài tấm hình tặng phẩm đặt vào, sau đó rút ra một tờ note viết lên mấy câu chúc đặt vào trên ảnh, đậy nắp hộp lại, dùng đoạn gấm vụng về thắt một cái nơ con bướm lên hộp.

"Không biết còn tưởng rằng cậu đây là đang tặng cho bạn gái đấy, gửi tờ chữ ký mà thôi, lại còn đặc biệt mua hộp bọc lại." Ngưu Tuấn Kiệt ngoắc ngoắc cái nơ con bướm xấu xí, ra vẻ ghét bỏ, "Tiểu Bạch, kỹ thuật thắt nơ bướm của cậu thật nát.

"Người ta tốn 1 ngàn đồng mua một trang giấy, tôi nếu không bọc cho đẹp chút, vậy thì thật biến thành thương gia vô lương." Hạ Bạch đẩy tay hắn ra, giống như đuổi ruồi đẩy hắn, "Xấu cũng là tâm ý, người mua kia kiên nhẫn thái độ tốt, nhất định là tiểu cô nương tính cách tốt, sẽ không để ý nơ bướm xấu hay không."

"Vạn nhất là một đại nam nhân?" Ngưu Tuấn Kiệt cười trêu cậu, đưa tay câu cổ cậu, "Đánh cược không, nếu người mua là một nam nhân, cậu giúp tôi lấy nước nóng hai tháng, nếu người mua là một em gái, máy tính của tôi cho cậu giữ hai tháng, nghỉ hè không động vào game nữa! Lão Đại cậu làm chứng cho bọn tôi!"

Trần Kiệt và Vương Hổ nhanh chóng cười ầm lên.

Hạ Bạch nghe vậy trong nháy mắt minh bạch nguyên nhân Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên trêu cậu, tiếu ý trên mặt sâu hơn, cũng không chọc thủng khích tướng vụng về này của đối phương, vỗ vỗ cái hộp trả lời, "Đánh cược thì đánh cược! Ảnh đại diện wechat của người mua là một con chó hoạt hình hết sức đáng yêu, tôi mới không tin đại nam nhân sẽ dùng cái hình đó làm ảnh đại diện!"

(úi thèng chồng dám xiên xỏ vợ =)))))

"Cậu tiểu tử này chính là quá ngây thơ, thực thế sẽ làm cho cậu quỳ gối dưới chân tôi gọi ba ba!" Ngưu Tuấn Kiệt đắc ý đáp lời, sau đó lại bị Hạ Bạch đè lại một trận xoa nắn, trong phòng ngủ trong nháy mắt nháo thành một đoàn.

Quán trà, Khương Quan Sơn uống xong trà Địch Thu Hạc đưa tới, không có đáp lại lời xin lỗi của anh.

Địch Thu Hạc ưỡn thẳng sống lưng ngồi đối diện ông, tay đặt trên đầu gối khẽ xiết chặt.

Cạch cạch, cửa bao xương bị đẩy ra, một lão nhân tóc hoa râm dưới chỉ dẫn của nhân viên phục vụ đi tới.

Địch Thu Hạc theo tiếng nhìn tới, sau khi nhìn rõ là ai nhanh chóng đứng lên, lễ phép chào hỏi, "Từ lão."

"Yo, Thu Hạc cũng ở đây." Từ Dận Vinh gật đầu với anh một cái, ngồi vào đối diện Khương Quan Sơn, liếc mắt nhìn Địch Thu Hạc phía sau mình một bước, đang rót trà cho mình, trong mắt xoẹt qua một tia sáng tỏ, nhìn về phía bạn tốt hỏi, "Vội vàng gọi tôi tới đây có chuyện gì? Thế nào, nhân vật Thành Quân kia xác định dùng cậu ấy?"

Tay Địch Thu Hạc rót trà run lên, lại rất nhanh ổn định.

"Có chút ý đồ này." Khương Quan Sơn vẫn như cũ không để ý Địch Thu Hạc, đặt chén trà xuống nhàn nhạt trả lời, "Kịch bản là dựa theo nguyên mẫu nhân vật và tình tiết câu truyện ông cung cấp, là một người duy nhất đích thân tiếp xúc qua Thành Quân, ông cảm thấy cậu ấy thế nào?"

Địch Thu Hạc không tự chủ thả nhẹ một hơi, đặt bình trà xuống, đem trà rót xong hai tay đặt vào trước mặt Từ Dận Vinh, nghiêng đầu nhìn ông, biểu tình bình tĩnh, nhưng tay lại xiết tới càng chặt.

Từ Dận Vinh va chạm tầm mắt anh, nhớ tới hai tấm hình làm cho người ta kinh diễm của sinh viên nhà mình gửi tới, trên mặt lộ ra một tia tiếu ý nhàn nhạt, gật đầu, "Cậu ấy không tệ, trên người còn có rất nhiều thứ có thể khai thác, có thể."

9. Chương 9: Em Gái Manh

Edit + Beta: Vịt

Địch Thu Hạc hô hấp cứng lại, lại nhợt nhạt khắc chế khẩu khí, nới lỏng ngón tay, hướng Từ Dận Vinh thật lòng mà bái một cái, thành khẩn nói, "Cảm ơn Từ lão chấp nhận."

Từ Dận Vinh nghiêng người né tránh lễ này của anh, khoát khoát tay, ý bảo anh không cần như vậy.

Khương Quan Sơn ho một tiếng, gõ gõ cái bàn.

Địch Thu Hạc lại nhanh chóng cầm lấy bình trà, giúp Khương Quan Sơn rót đầy trà vào chén giữa không trung, nhìn thẳng vào mắt ông, càng thêm thành khẩn nói, "Cũng cám ơn chú Khương đã nguyện ý cho cháu cơ hội này, với lại, cháu xin lỗi, lúc trước là cháu cô phụ mong đợi của chú."

"Ừm." Khương Quan Sơn rốt cuộc nhận lời xin lỗi của anh, nâng chén trà lên bưng ở trong tay, xoay xoay, ý hữu sở chỉ (*), "Thu Hạc, cháu với Tú Văn là bạn tốt nhiều năm, chú cũng coi như là nhìn cháu lớn lên."

((*) trong lời nói có hàm ý)

Địch Thu Hạc lông mi run rẩy, kích động đạt được ước muốn trong lòng từ từ bình phục, cúi đầu trầm mặc

vài giây, sau đó ngẩng đầu cười cười với ông, bả vai căng cứng thả lỏng, than vãn ngu xuẩn của mình, "Là cháu hồ đồ."

Chú Khương làm đạo diễn, ánh mắt nhìn người tất nhiên không tệ, anh với Tú Văn quen biết nhiều năm, bản tính của mình như thế nào chú Khương sao có thể nhìn không ra, nực cười mình còn luôn đeo cái mặt lạ kia lừa gạt đối phương. Khó trách anh lúc trước đi tranh thủ vai Thành Quân kia, chú Khương cứ nói anh tính tình không đủ thấu, không cách nào đảm nhiệm nhân vật kia. Bây giờ nghĩ tới, chú Khương có thể để cho anh xem kịch bản cũng đã là ưu ái rất lớn, chỉ tiếc anh vẫn luôn nhìn không thấu, thiếu chút nữa cô phụ ý tốt của đối phương.

"Kẻ trong cuộc mê muội." Khương Quan Sơn thấy anh rốt cục lĩnh ngộ, không chút lưu tình nói, "Nếu hôm nay cháu không tới tìm chú, nhân vật Thành Quân này không bao giờ thuộc về cháu."

Địch Thu Hạc trong lòng run lên, trầm mặc chờ đợi câu sau.

"Nhưng cháu lại tới, còn thành khẩn nói xin lỗi." Khương Quan Sơn biểu tình hòa hoãn xuống, ánh mắt phức tạp nhìn anh vài giây, lắc đầu than thở, "Thu Hạc, chuyện trong nhà cháu chú từ chỗ Tú Văn nghe được chút, bảo hộ chính mình là bản năng của con người, chú hiểu, nhưng người trước mặt chân chính ôm thiện ý tiếp cận cháu, cháu theo thói quen bảo hộ chính mình ngược lại sẽ đẩy người đó càng ngày càng xa. Thu Hạc, cháu để tâm vào chuyện vụn vặt rồi."

Địch Thu Hạc rũ mắt, tâm vẫn luôn phòng thủ khẽ nứt ra một đường. Anh biết, chú Khương nói đều là đúng, đối phương cùng mình không quen không biết, có thể không lãng phí miệng lưỡi nói những lời này, tùy ý mình ở trên con đường sai trái tìm kiếm, nhưng đối phương lại nói, còn phí tâm an bài một lần này, có thể thấy được đối phương thật sự coi mình là vãn bối để chiếu cố, ngược lại mình, thiếu chút nữa, dùng giả gối làm hỏng phần chân tâm này.

"Thật xin lỗi." Anh lại lần nữa nói xin lỗi, lòng tràn đầy cảm kích.

Khương Quan Sơn nhìn bộ dáng kia của anh, biết anh đã nghe lọt lời của mình, vui mừng gật đầu, ôn hòa nói, "Cháu là đứa nhỏ tốt, nhớ kỹ, đừng để cho tâm tình tiêu cực nắm giữ suy nghĩ của cháu, phương thức tự vệ tốt nhất là trở nên mạnh mẽ, mà không phải dùng mặt nạ ngăn cách hết thảy bên ngoài, vô luận là thiện ý hay là ác ý."

Địch Thu Hạc thụ giáo gật đầu, đột nhiên cảm thấy con đường mê mang phía trước trở nên rõ ràng.

Buổi chiều trước khi đi học, Hạ Bạch rốt cuộc nhận được hồi âm của người mua.

Một con chim sinh vào mùa thu: Xin lỗi để bạn chờ lâu, phiền bạn gửi chữ ký qua bưu điện tới đường XX nhiếp ảnh Hồng Khách, người nhận là Khương Tú Văn, phương thức liên lạc 13xxx, không cần gửi gấp, mình toàn lực phối hợp thời gian của bạn, sau khi giao hàng báo qua wechat làđược rồi.

Bạch lại Bạch: Nhiếp ảnh Hồng Khách?

Một con chim sinh vào mùa thu: Ừ.

Bạch lại Bạch: Toàn lực phối hợp thời gian của mình?

Một con chim sinh vào mùa thu: Ừ.

Bạch lại Bạch: Vậy mình chủ nhật đưa qua cho bạn được không? Mình chủ nhật vừa vặn phải tới đường XX một chuyến.

Địch Thu Hạc buổi trưa bồi hai vị lão nhân uống chút rượu ngồi thẳng thân thể, sau đó lại một trận đầu váng mắt hoa trở lại trên ghế salon.

Không thể để cho tiểu cẩu tử biết người mua chữ ký là mình, tuyệt đối không thể! Giá cao mua về chữ ký của chính mình tặng ra chuyện ngu xuẩn như thế anh mới sẽ không làm! Tự tôn cao cao gác trên trời của anh không cho phép!

Anh ấn đầu, đợi cảm giác choáng vàng rút đi sau đó nhanh chóng cầm điện thoại lên, nhanh chóng gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Không được!!!

Hạ Bạch nhìn ba dấu chấm than cuối câu kia, sờ sờ mũi.

Kế hoạch giao hàng tới tận nhà xem giới tính người mua ngâm nước nóng rồi……

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch.

Hạ Bạch liếc nhìn ID wechat của mình, hết sức phối hợp gõ chữ reply.

Bạch lại Bạch: Tiểu nhân đây.

Địch Thu Hạc chọt vào màn hình điện thoại xùy cười một tiếng, "Tiểu chân chó, không đáng yêu."

Bạch lại Bạch: Không thích giao hàng tới tận nhà, vậy mình hôm nay sau khi tan học tới gửi bưu điện chữ ký qua cho bạn?

Màn hình điện thoại xuất hiện bóng chồng, Địch Thu Hạc vung vung đầu, khóe miệng nhếch lên, tâm tình rất tốt gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Ừ, Tiểu Bạch ngoan, anh trai mua kẹo que cho em ăn.

Hạ Bạch: "……" Người mua đây là đang trêu ghẹo mình? Chờ chút, anh trai?

Bạch lại Bạch: Bạn là nam?

Tâm tình tốt của Địch Thu Hạc bay đi, mặt thối chọt điện thoại. Nam thì sao, nam thì không thể gửi wechat cho ngươi? Ố không đúng, không thể là nam, không thể để cho đối phương phát hiện là mình mua lại chữ ký, quá mất mặt.

Cho nên nghiêm mặt gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Không phải!!!!

Hạ Bạch nhìn cuối câu lại nhiều hơn một dấu chấm than, thở phào nhẹ nhõm. Vẫn tốt vẫn tốt, không cần ngâm nước nóng. *(Ôi đệt nó còn đi đếm số dấu chấm than của chồng nó =)))*

*Một con chim sinh vào mùa thu: Mình là em gái manh cóđại JJ ^-^*

Bạch lại Bạch:……

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình vừa soái lại vừa manh.

Hạ Bạch nhìn trang wechat, lâm vào trầm mặc.

Lúc này…… Cậu tán gẫu không nổi nữa.

Đối phương tựa hồ nghe thấy thanh âm con tim cậu, không gửi tin nhắn tới nữa, vừa vặn chuông vào học vang lên, cậu nhanh chóng thu điện thoại mở sách ra, nghiêm túc nghe giảng bài.

Sau khi tan lớp, phòng ngủ bốn người tệ tụ phòng ăn.

"Cho nên đánh cược…… Làm sao bây giờ?" Trần Kiệt biểu tình cổ quái đặt điện thoại của Hạ Bạch xuống, hỏi ra nghi ngờ chung trong lòng mọi người: "Cho nên con chim mùa thu này rốt cuộc là nam hay nữ?"

Vương Hổ một lần chia đũa cho mọi người, không quá xác định nói: "Nam a…… Người trong lúc vô tình lời nói ra đáng tin nhất."

Ngưu Tuấn Kiệt ở dưới gầm bạn đạp hai người một cước, trên mặt lại là một bộ dạng xoắn xuýt suy tư, trả lời, "Tôi cảm thấy hẳn là nữ, có vài bé gái lúc nói giỡn thích tự xưng ca ca ba ba gia gia thúc thúc gì đó, đây không tính là cái gì, hơn nữa cô nàng còn trêu ghẹo Tiểu Bạch. Tiểu Bạch không có ẩn tin tức web trường, ảnh đại diện wechat cũng không có, vừa nhìn chính là nam, các cậu cảm thấy một đại nam nhân sẽ dưới tình huống biết rõ Tiểu Bạch là một nam sinh đùa giỡn cậu ấy?"

"Lão Tam nói có chút đạo lý." Trần Kiệt tiếp được tín hiệu lão tam phát ra, phụ họa theo, "Nữ, nhất định là nữ. Nguyện cược nguyện thua, lão Tam, bắt đầu từ hôm nay, hai tháng không không phép động vào máy tính với cả game, mọi người sẽ cùng nhau giám sát cậu."

Ngưu Tuấn Kiệt cố ý kêu rên một tiếng, nhào tới trên người Hạ Bạch, khóc gào để cho cậu đối tốt với vợ nhỏ máy tính của mình một chút.

"Yên tâm, tôi sẽ đối tốt với nó." Hạ Bạch cố ý đùa giỡn ngoắc ngoắc cằm hắn, tiếp nhận hảo ý của hắn, sau đó nói, "Nhìn ở trên phần cậu đáng thương như vậy, nước nóng trước khi nghỉ hè của cậu tôi bao hết, ba ba thương con, sẽ giúp con hóa trang thành con, đảm bảo để cho con cuối kỳ không rớt môn."

Ngưu Tuấn Kiệt mắt phát sáng, quỳ rạp xuống dưới quần bò của cậu, "Học bá cứu em, môn chuyên ngành của em đều dựa vào anh!"

Trần Kiệt và Vương Hổ nhào nhào mắng hắn không tiền đồ, không khí rất nhanh sôi nổi lên.

Nửa đêm, Địch Thu Hạc từ trong say rượu tỉnh lại, thanh thanh cổ họng có chút khàn khàn, đứng dậy tới phòng bếp rót một lý nước ấm uống xuong, sau đó sờ sờ dạ dày bị đói có chút đau, mở tủ lạnh ra từ bên trong lấy ra một hộp mì ăn liền, xối nước sôi lên.

Thời gian chờ mì ngâm chín anh tới phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó trở về phòng tìm điện thoại, chuẩn bị cùng tiểu cẩu tử tán gẫu chút chuyện giao dịch.

Lạnh nhạt đối phương một ngày, cũng không biết đối phương có tức giận hay không. Nghĩ như vậy, khóe miệng anh mang theo nụ cười mở điện thoại, ấn vào wechat.

Trên trang trống rỗng, một khung trò chuyện duy nhất trở nên phá lệ rõ ràng, anh sửng sốt, mở ra một mắt mười hàng xem một lần cuộc nói chuyện, nụ cười khóe miệng cứng ngắc trên mặt.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Mình là một em gái manh cóđại JJ ^-^*

Bạch lại Bạch:……

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình vừa soái lại vừa manh.

Ba dòng cuối cùng của cuộc nói chuyện ở trước mắt phóng đại vô hạn, anh nắm chặt điện thoại, tất cả suy nghĩ trong nháy mắt đông lại, bị quẳng vào vực sâu.

Em gái manh đại JJ…… Anh lúc ấy sao lại rep cái này? Anh có phải bị trúng tà hay không? Quỷ nhập vào người? Không không không, người nói những lời này tuyệt không phải mình, tuyệt đối không phải, người có truy cầu như anh, sau sẽ nói ra như vậy, như vậy…… lời như vậy!

Còn có dấu chấm lửng của tiểu cẩu tử kia là có ý gì? Là cạn lời sao? Là ghét bỏ sao? Hay là cảm thấy reply của anh quá buồn nôn quá hạ lưu?

Không phải như thế!

Anh ở trong lòng gào thét, trên mặt lại bình tĩnh ngồi vào trên ghế sa lon, kéo phẳng khóe miệng cứng ngắc, kéo mì ăn liền qua mở ra, mắt không tiêu cự cầm lấy dĩa quấy quấy, trực tiếp nhét vào trong miệng.

"Shhhh —"

Anh bị bỏng vứt dĩa đi.

Trước mắt phảng phất xuất hiện bộ dáng lúc cười của tiểu cẩu tử nặn ra lúm đồng tiền má trái, anh nhắm mắt lại ngã tới trong ghế salon, tự mình trốn tránh túm gối ôm qua đè lên mặt mình.

Buổi chiều hôm sau, Khương Tú Văn vòng qua lễ tân tự mình kí nhận chuyển phát nhanh, sau đó đem cái bọc chỉ lớn cỡ hai bàn tay đưa tới trước mặt Địch Thu Hạc.

"Cậu sao lại cái biểu tình này, nhận được nhân vật không phải nên vui vẻ sao?" Khương Tú Văn ngồi vào đối diện anh, bát quái nhìn tay anh mở cái bọc, "Trong này là cái gì? Ai gửi thế? Tôi nhìn địa chỉ gửi là đại học Q, chả nhẽ là tiểu chủ trì người mới cuồng theo đuổi cậu không buông kia? Cậu không phải nói không liên quan gì tới tiểu cô nương người ta sao?"

Nghe hắn nhắc tới người gọi là tiểu chủ trì không quen biết kia, tâm tình Địch Thu Hạc càng kém, mặt tối đáp lại, "Đây là fan của tôi gửi cho tôi, nam."

Bọc chuyển phát nhanh bị mở ra, lộ ra cái hộp hoạt hình nhỏ buộc đoạn gấm bên trong.

Khương Tú Văn vẻ mặt cổ quái, "Fan nam gửi cho cậu? Cậu xác định?" Cái hộp tâm thiếu nữ như vậy, fan nam? Hơn nữa fan nam sẽ biết gửi đồ tới đây? Nói phét có thể để ý chút hay không?

Địch Thu Hạc cũng không nghĩ đến Hạ Bạch sẽ cái hộp đáng yêu như vậy gửi chữ ký cho mình, ngón tay cứng đờ, sau đó giống như tùy ý đặt cái hộp vào trong balo của mình, bình tĩnh gật đầu, "Đúng, fan nam, fan nam đặc biệt sùng bái tôi, đặc biệt yêu thích tôi."

Khương Tú Văn lé mắt nhìn anh, đầy mặt không tin. Fan tặng đồ còn giấu đi giống như bảo bối như vậy, nhìn một cái cũng không cho nhìn? Bạn bè bao năm rồi, giả bộ sói đuôi to (*) cái gì?

((*) sói đuôi to: chỉ người giả bộđứng đắn)

#YouDidWellJongHyun <3

10. Chương 10: Quỷ Hẹp Hòi

Edit + Beta: Vịt

Có máy tính Ngưu Tuấn Kiệt tài trợ, Hạ Bạch chính thức tiến vào phương thức điên cuồng sửa ảnh.

Đãi ngộ Thánh Tượng mở ra bao gồm lương cơ bản và trích phần trăm sửa ảnh, cậu hiện tại vẫn chỉ là người mới vừa vào công ty, lại là làm thêm, cho nên lương cơ bản chỉ có 1 ngàn 2, mà nếu không có hoàn thành số lượng chỉnh ảnh ít nhất Thánh Tượng quy định, tiền lương cơ bản còn có thể bị khấu trừ, bất quá cũng may số lượng ảnh chỉnh Thánh Tượng quy định không nhiều lắm, hoàn thành rất dễ dàng.

Hoa hồng của người chỉnh ảnh dao động rất lớn, người chỉnh ảnh thâm niên sửa một tấm ảnh thấp nhất mấy trăm, cao nhất mấy ngàn trên vạn, mà người mới giống như cậu, studio ảnh khá hà khắc chỉ cho ra trích phần trăm một tấm một đồng cũng sẽ không ai nói gì, cũng may Lý Như đối với người mới rất hào phóng, trích phần trăm ban đầu của Hạ Bạch chính là 10 đồng.

Người chỉnh ảnh tốc độ nhanh một ngày có thể chỉnh mấy trăm tấm, cho nên nếu làm tốt, tiền lời sửa ảnh vẫn là rất khả quan, nhưng chính là mệt mỏi. Hạ Bạch cũng không tính làm việc này lâu dài, chờ sinh hoạt phí nghỉ hè và học phí kỳ sau đủ rồi, cậu có thể chào tạm biệt máy chỉnh ảnh loại dây chuyền sản xuất này.

Nhiệm vụ Thánh Tượng phân cho cậu phần lớn là ảnh người, ảnh nhi đồng trẻ sơ sinh chiếm đa số, còn có phần nhỏ thiên về hình quảng cáo phong cảnh, sửa không cần bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật. Nếu ngày nào ít tiết, một ngày mười mấy tấm dễ dàng, cho nên vẫn là rất kiếm.

Nén ảnh đã sửa xong hôm nay upload lên hòm thư, cậu duỗi cái lưng mỏi, thấy đã qua 11 rưỡi, nhanh chóng tắt máy tính tắm rửa bò lên giường ngủ.

Chủ nhật, Hạ Bạch tới Nhiếp ảnh Thánh Tượng, giải quyết thủ tục nhập chức tuần trước chưa kịp làm.

"Tiểu Hạ tới rồi?" Lý Như từ phòng làm việc lầu hai đi ra ngoài, đứng ở bên lan can vẫy vẫy tay với cậu,

cười chào hỏi, “Lên đây, chị có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Nhân viên lui tới thấy Diệt Tuyệt sư thái bộ thiết kế đột nhiên ra khỏi phòng làm việc, còn hướng về phía khuôn mặt lạ hoắc thái độ thân thiện nói chuyện, ào ào tò mò nhìn về phía Hạ Bạch vừa mới từ bộ phận nhân sự đi ra.

Hạ Bạch nhận thấy được tầm mắt mọi người, hơi có chút xấu hổ hướng bọn họ cười cười coi như là chào hỏi, sau đó cầm tài liệu nhập chức đi lên lầu.

Chờ sau khi cậu đi theo Lý Như vào phòng làm việc, nhân viên nào đó mặc đồng phục mới tò mò hỏi, “Bé trai kia là ai? Lớn lên thật là đẹp, trên mặt còn có lúm đồng tiền. Tôi thấy trong tay cậu ấy cầm tài liệu nhập chức, là học việc mới tới?”

“Không phải học việc, cậu ấy là người sửa ảnh làm thêm tuần trước mới tuyển vào.” Em gái lễ tân từ phòng giải khát nhô ra, hạ thấp giọng nói, “Mấy thím tuần trước đều đi ngoại cảnh, cho nên không biết, cậu ấy nhưng là giám đốc Lý đích thân phỏng vấn vào, kỹ thuật chỉnh ảnh là cái này.” Vừa nói giơ ngón cái ra, lại bổ sung, “Còn có, người ta là sinh viên giỏi đại học Q, mấy thím đừng sai sử người ta giống như sai sử mấy học việc khác, cẩn thận giám đốc Lý tìm mấy thím tạch tạch tạch tạch.”

Mọi người nhớ tới khuôn mặt dì ghẻ kia của Lý Như, nhao nhao run một cái, ăn ý không tiếp tục cái đề tài này nữa.

“Hóa ra là thợ chỉnh ảnh mới thuê vào, tui nói làm sao gần đây nhiệm vụ phân tới tui nhẹ đi rất nhiều, hóa ra là có người hỗ trợ chia sẻ.” Một thanh niên lùn tịt đeo kính cười ha ha chen vào nói, vẻ mặt hòa khí, “Rất tốt rất tốt, chị Lý chính là quan tâm, ảnh bên đài truyền hình quá nhiều, tất cả chúng ta đều tự đi sửa mấy cái đó, có người giúp chia sẻ chút việc vặt cũng tốt.”

Em gái lễ tân nghe vậy ở trong lòng thầm trợn mắt trắng. Chia sẻ? Là kỹ thuật chỉnh ảnh của ngươi quá nát, chị Lý đem cuộc sống của ngươi toàn bộ phân cho người khác. Vuốt đuôi ngựa, giả bộ rộng lượng, bị người ôm mất việc trong lòng không chừng hận muốn chết đấy, phi, chó cửa sau.

Phòng làm việc không có đóng kín, đối thoại đại sảnh lầu 1 Lý Như nghe tới nhất thanh nhị sở, cô nhíu nhíu mày đứng dậy đi đóng cửa lại, sau đó rót chén nước cho Hạ Bạch.

“Cảm ơn chị Lý.” Hạ Bạch nhận lấy chén nước, làm bộ như không nghe thấy đoạn đối thoại lầu 1 truyền đến.

“Chớ để ý.” Lý Như ngồi vào đối diện cậu, ôn thanh giải thích, “Công ty rất tín nhiệm năng lực của cậu, công việc đưa cho cậu đều là sau khi trải qua suy tính phân xuống, cậu hoàn thành rất tốt, khách hàng rất hài lòng.”

“Khách hàng hài lòng là tốt rồi.” Hạ Bạch uống một ngụm nước, cười trả lời.

Lý Như nhìn cậu thế nào cũng thuận mắt, nhịn không được cũng theo đó lộ ra một nụ cười, lấy ra một phần văn kiện nói, "Là như vậy, trải qua khảo sát một tuần lễ, công ty cảm thấy chỉ để cho cậu chỉnh một ít ảnh cơ bản là lãng phí tài năng của cậu, cho nên quyết định để cho cậu tham dự trong team làm ảnh thương nghiệp, đây là hợp đồng đãi ngộ sau khi sửa đổi, cậu xem xem."

Hạ Bạch nhận lấy văn kiện lật lật, kinh ngạc trừng lớn mắt, "Một tấm hoa hồng 1 trăm?" Đây cũng là đãi ngộ của nhân viên thâm niên chính thức, cậu một người làm thêm, cầm hoa hồng cao như vậy, bỏng tay a."

"Đúng, một trăm, lấy năng lực chỉnh ảnh của cậu, cho cậu giá tiền này vẫn là chúng tôi chiếm tiện nghi." Lý Như buồn cười nhìn mắt khẽ trợn to của cậu, chỉ cảm thấy bộ dáng kinh ngạc của đứa nhỏ này giống như là một con mèo sữa nhìn thấy cá khô nhỏ vậy, giải thích, "Lúc trước ảnh gửi cho cậu không cần từng cái chỉnh tỉ mỉ, chỉnh nhanh lên, nhưng ảnh thương nghiệp lại khác, phải trên cơ sở chỉnh tỉ mỉ lại chỉnh tỉ mỉ lần nữa, còn liên quan tới một một chút sắp chữ và phương diện khác, khách hàng không hài lòng cần làm lại, lượng công việc gấp bộ, áp lực cũng lớn."

Những cái này Hạ Bạch đương nhiên biết, nhưng cậu không thể biểu hiện ra, cho nên chỉ giống như là một thanh niên bình thường hoàn toàn không rõ mấy thứ cong cong nhiễu nhiễu này, bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, "Hóa ra là như vậy, nhưng chị Lý, mấy việc sắp chữ này, em không hiểu lắm……"

"Không sao, công việc của cậu chủ yếu vẫn là chỉnh ảnh, liên quan tới phần sắp chữ sẽ có nhân viên khác phối hợp với cậu." Lý Như trấn an cậu, tiếp tục nói, "Công việc chủ yếu gần đây của công ty chính là việc của đài truyền hình, phần lớn là ảnh người, ít liên quan tới sắp chữ, đừng khẩn trương."

Hạ Bạch vội vàng tỏ vẻ hiểu rõ, trong lòng nở hoa.

Một tấm hoa hồng một trăm, mặc dù chỉnh tỉ mỉ khá tốn sức, nhưng cậu chỉnh ảnh tốc độ nhanh, một ngày 10 cái hẳn không thành vấn đề, như vậy tính chút, không tới một tháng, cậu đã có thể gom đủ học phí kỳ sau! Chờ tới nghỉ hè, cậu có nhiều thời gian chỉnh ảnh hơn, vậy tiền lời…… Quá tuyệt! Cậu muốn đi ăn thịt ăn mừng chút!

Hớn hở từ Thánh Tượng đi ra, cậu mang theo ý cười đầy mặt chạy về phía một quán vịt quay sớm đã nhìn trúng — ăn thịt ăn thịt! Cậu hiện tại có tiền rồi, một con vịt 1 trăm 8 ăn chút cũng không đau lòng!

Địch Thu Hạc thu hồi tầm mắt nhìn dưới lầu, biểu tình thối hoắc.

"Cậu không ở nhà nghiên cứu kịch bản, ngày nào cũng chạy tới chỗ tôi là xảy ra chuyện gì?" Khương Tú Văn gần đây càng không hiểu nổi bạn tốt của hắn, mặt nạ không đeo nữa, nhưng xấu tính ẩn giấu nhiều năm ngược lại càng trầm trọng.

Địch Thu Hạc nhàn nhạt nhìn hắn một cái, từ trong balo lấy ra một tấm hình đặt tới bên mặt, "Cậu ta soái, hay tôi soái?"

Lại nữa rồi.

Khương Tú Văn để ly cà phê xuống, liếc mắt nhìn tấm hình chụp đường phố vô luận nhìn bao lần cũng vẫn như cũ nhịn không được vẫn muốn tiếp tục nhìn, trái lương tâm nói, "Cậu soái."

"Nói phét." Địch Thu Hạc đặt tấm ảnh đường phố xuống, mặt càng thối, "Đây đều là tôi, tôi sao có thể soái hơn tôi?"

Khương Tú Văn nhịn không được lật mắt trắng, tức giận nói, "Cậu lúc lần đầu tiên hỏi tôi cái vấn đề này tôi chính là trả lời cậu như vậy, kết quả thì sao? Cậu nói tôi đáp có lệ, lý do là cậu sống sờ sờ sao có thể soái giống cậu trong ảnh. Có bệnh thì uống thuốc có được hay không? Tấm hình này cậu rốt cuộc lấy được ở đâu, kỹ thuật chụp người thật tốt, đem toàn bộ khí chất thiếu đòn của cậu chụp ra, tôi muốn mời hắn về Hồng Khách, cho đãi ngộ của nhiếp ảnh gia chủ!"

Địch Thu Hạc lại xoạt một cái quăng ra một tấm hình, nhàn nhạt nói, "Đây là ảnh gốc."

Khương Tú Văn sửng sốt, cầm lấy ảnh gốc nhìn một chút, lại nhìn về phía tấm hình trong tay hắn, kinh ngạc, "Cậu tấm này là chỉnh qua? Ố mài gọt, tôi vừa mới biết được ảnh hưởng của chỉnh ảnh đối với một tấm hình lớn như vậy. Người chỉnh ảnh này xem ra rất hiểu cậu a, hơn nữa mắt chắc là mù, lại chỉnh cậu đẹp hơn 200%."

"Sắc mặt nam nhân ghen tỵ thật khó nhìn." Địch Thu Hạc giật nhẹ khóe miệng, kiểu đại gia dựa tới trong ghế salon, ngẩng cằm, tâm tự luyến bành trướng điên cuồng, "Người chỉnh ảnh là fan của tôi, fan não tàn, fan trung thành đến chết, fan chân ái chụp ảnh theo dõi bám đuôi."

"…… Đó là biến thái đi."

Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày nhìn hắn.

Khương Tú Văn cũng không chịu được nữa, đứng dậy cầm lấy balo của anh nhét vào ngực anh, đuổi người ra ngoài, "Tới đại di phu (*) thì về nằm đi, tuổi còn trẻ, đừng bỏ trị liệu, cha tôi vẫn chờ cậu đóng phim đấy, tỉnh lại chút đê."

((*) đúng của nó làđại di phụ chỉ người phụ nữ tới chu kỳ, dùng đại di phu để trêu chọc nam giới)

"Cậu chính là ghen tỵ." Địch Thu Hạc khoe khoang một hồi, trong lòng sảng khoái, cẩn thận cất kỹ hình, đứng dậy cầm lấy balo nói, "Hiện tại mới nhớ muốn mời được fan chân ái của tôi tới Hồng Khác, hmmm, muộn rồi." Nói xong đem balo tùy ý vung lên lưng, đẹp trai lại tiêu sái rời đi.

Khương Tú Văn trợn mắt hốc mồm đưa mắt nhìn anh rời đi, tâm tắc đè lấy ngực. Người này rốt cuộc là trúng độc gì, sao đột nhiên lại biến trở lại bộ dáng trung nhị thiếu đòn lại khốn khiếp năm đó?

"Đừng quên bản mặt cậu đắp cho mình! Ôn nhu dễ gần! Quân tử nhanh nhẹn!" Rốt cuộc nhịn không được cảm giác biệt khuất trong lòng, hướng cửa cầu thang cao giọng nói, "Nhớ uống thuốc! Lần sau không uống

thuốc không cho vào cửa lớn của tôi!”

Đáp lại hắn chỉ có thanh âm ân cần của các nhân viên lầu dưới ngượng ngùng tiễn Địch Thu Hạc ra cửa.

…… Tức chết ba ba rồi!

Hàng mua vịt quay xếp rất dài, Hạ Bạch ở trong group wechat của phòng ngủ rống một tiếng buổi tối thêm cơm, sau đó đi mua cốc trà sữa, vừa uống vừa đứng xếp ở cuối hàng.

“Tôi phải đi quay phim rồi.”

Phí sau truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc, động tác cậu cắn ống hút dừng một chút.

“Nhà hàng vịt quay Tô Hương Viên ở thành Nam ăn rất ngon.”

Cậu yên lặng phun ống hút ra.”

“Chữ ký lần trước đưa cho cậu tôi ký tới quá tùy tiện, cậu trả lại cho tôi, tôi lại ký cho cậu tờ mới.”

Tay Hạ Bạch cầm ly trà sữa run lên, nhớ tới tuốt xiên mấy hôm trước ăn, quay đầu chột dạ cười cười với người phía sau, chào hỏi, “Thật khéo a, lại gặp rồi, anh cũng tới đây mua vịt quay sao?”

Địch Thu Hạc nhìn lúm đồng tiền nhỏ trên má trái cậu, híp mắt, “Cậu có phải đánh mất chữ ký tôi cho cậu?”

Hạ Bạch vèo một cái quay đầu lại, con ngươi loạn chuyển, “Sao, sao sẽ chứ, chữ ký của ảnh đế tôi đương nhiên phải hảo hảo cúng, ha ha, ha ha ha.”

“Quả nhiên mất rồi.” Địch Thu Hạc nhớ tới bụi bẩn với nếp uốn trên tờ chữ ký, tay hướng lên phía trước, “Chữ ký trả lại cho tôi.”

Hạ Bạch nhìn chằm chằm ngón tay thon dài xinh đẹp của anh, trong lòng thảo nê mã chạy như điện. Cư nhiên sẽ có loại ảnh đế này, chữ ký đưa ra rồi còn muốn cầm lại! Trong mấy tin tức kia không phải đều nói Địch Thu Hạc ôn nhu dễ gần, đối với fan hào phóng không tính toán ư, quỷ hẹp hòi bây giờ đứng ở đằng sau cậu, cùng cậu tính toán chi li một tờ chữ ký là ai!

11. Chương 11: Trà Sữa

Edit + Beta: Vịt

******** Hầy tui xúng xính váy các thứ đi chơi cơ mà lạnh cóng với tắc đường không thể chịu nổi nên lại đành quay về edit nốt =))) MERRY CHRISTMAS:*******

Ngươi bất nhân ta bất nghĩa, Hạ Bạch cũng chìa tay, còn đem tay chấn trên tay Địch Thu Hạc.

"Vậy anh trả thẻ của tôi cho tôi trước đã."

Địch Thu Hạc rũ mắt, nhìn tay cậu rõ ràng nhỏ hơn tay mình một vòng, vẻ mặt thâm trầm. Quả nhiên là "tiểu" cẩu tử, lúm đồng tiền nhỏ, tay cũng nhỏ, còn thấp hơn mình nửa cái đầu.

Hạ Bạch thấy anh không nói lời nào, cho rằng anh là bị mình chẹn họng, lúm đồng tiền trên mặt sâu hơn, thu tay lại hạ giọng nói, "Ảnh đế, lúc nào cũng phải oan oan tương báo, hai chúng ta thanh toán rõ ràng, hử?"

"Thanh toán rõ ràng?" Địch Thu Hạc khơi mi, một chút cũng không che giấu khí chất "ngang ngạnh" toát ra trên dung mạo mình, lắc đầu, "Không, tôi không muốn thanh toán rõ ràng."

Hạ Bạch va chạm ánh mắt anh, ngẩn người, cảm giác không tốt ngày đó ở trong hẻm nhỏ từng mơ hồ cảm nhận được lại lần nữa cuộn trào, sau đó càng ngày càng rõ ràng, không cho anh ta khinh thường nữa.

Vẫn là dung mạo ôn nhu kia, nhưng vẻ mặt này, ngữ khí nói chuyện này, tư thái đứng tùy ý này…… Cậu không tự chủ bóp ly trà sữa một cái, lông mày co rút, "Ảnh đế, người đóng băng rồi, chú ý một chút." Ôn nhu dễ gần ư? Quân tử quý tộc ưu nhã kiểu mẫu ư? Tất cả đều vứt bỏ không cần sao? Khó trách lúc trước đã cảm thấy người này mâu thuẫn, hóa ra bởi vì ôn nhu dễ gần của người này đều là giả dối, bủn xỉn thiếu đòn mới là thật? Lần trước lúc chạm mặt người này vẫn còn duy trì vẻ mô phạm ảnh đế, sao lần này đã triệt để bay mất rồi, chả nhẽ là bị đóng băng, cho nên cam chịu rồi?

Nghĩ tới đây, cậu liếc mắt nhìn dung mạo còn trẻ tuổi của đối phương, đại từ đại bi thở dài, quyết định không chấp nhặt với thanh niên ngã lòng, cúi đầu móc ra 500 đồng từ trong ví tiền, thả vào trong tay anh vẫn cứ chìa ra, thành thực nói, "Kỳ thực tôi bán chữ ký của anh rồi, kiếm được 1 ngàn, tiền chia anh một nửa, đừng từ bỏ, khó khăn chỉ là nhất thời, chống đỡ, chỉ cần chống đỡ, chữ ký của anh liền có thể bán được 1 vạn."

Địch Thu Hạc: "……" Tiểu cẩu tử này sao không dựa theo mô típ cũ ra bài!

"Cố lên." Hạ Bạch bày ra biểu tình trưởng bối ân cần, giơ tay lên vỗ vỗ vai anh, sau đó từ trong túi móc a móc, móc ra một sticker hoa hồng nhỏ vừa nãy lúc làm thủ tục nhập chức từ trong hộp đạo cụ máy ảnh cầm lấy, bóc ra dán vào ngực anh, vỗ vỗ, thỏa mãn gật đầu, "Không tệ không tệ, rất thích hợp với anh. Đóng băng không đáng sợ, vứt bỏ mới đáng sợ, phải thời thời khắc khắc gìn giữ một trái tim hồng hừng

hực phấn đấu, đi đi, tương lai tốt đẹp đang chờ anh!" Vừa nói lắc lắc anh, đẩy hai bước.

Địch Thu Hạc bị động đi ra khỏi hàng, chỗ ngực bị vỗ đột nhiên có chút khó chịu, lại cảm thấy có chút sảng khoái, nghi ngờ cau mày, cúi đầu nhìn ngực mình.

"Anh nói anh cái người này, cắt hàng rồi, xếp xuống phía sau đi, mọi người đều là tới mua vịt quay, người đâu mà kém sang thế, xếp hàng xếp hàng." Hạ Bạch đột nhiên lên giọng, lúc nói chuyện họa phong đột nhiên thay đổi.

Địch Thu Hạc xoạt một cái quay đầu, chỉ thấy Hạ Bạch đang đầy mặt không tán đồng nhìn mình, mà đám quần chúng ăn dưa (*) xếp hàng phía trước bọn họ và lục lục tục tục xếp tới phía sau bọn họ tất cả đều tò mò nhìn tới đây. Anh nhanh chóng giơ tay lên bịt khẩu trang lên mặt, kéo vành mũ lưỡi trai, nhìn lúm đồng tiền trên mặt Hạ Bạch lúc nói chuyện như ẩn như hiện, nhịn không được tiến lên một bước.

((*) chỉđám người hay hóng hớt)

"Ây ây, anh người này sao lại nói không tin chứ, loại hành vi chen ngang này là không đúng, mọi người đều nhìn anh đấy." Hạ Bạch tiếp tục ồn ào.

Người không xếp hàng, ngay cả người đi ngang qua cũng tất cả nhìn tới đây.

"Cái người chen ngang này sao thoạt nhìn có chút quen mắt……"

"Tôi cũng cảm thấy vậy…… Tôi chú ý anh ta lâu rồi, hơn nữa anh ta vẫn cú đeo mũ và khẩu trang, thím nói anh ta có phải Địch……"

Tiếng thảo luận loáng thoáng từ vị trí xếp hàng phía sau truyền đến, cước bộ tiến lên của Địch Thu Hạc ngừng lại, híp mắt nhìn Hạ Bạch khóe miệng nhếch lên thật to, đột nhiên đưa tay cướp trà sữa trong tay cậu, nghiêng người hạ thấp giọng hung hăng nói, "Tiểu cẩu tử, trong khoảng thời gian này tôi quay phim, cậu thành thật một chút." Nói xong xoay người sải bước rời đi, ưỡn thẳng sống lưng lại có chút mô phạm quân tử ưu nhã.

Cảm giác sảng khoái hành được ảnh đế của Hạ Bạch còn không có kéo dài hai giây, đã bị hành động đoạt trà sữa của đối phương làm cho u mê, sau đó nổi giận.

"Ê! Trà sữa kia tôi uống qua rồi!"

Song thân ảnh Địch Thu Hạc đã triệt để biến mất tung tích.

"Cái kia……" Một cô nàng tóc dài đột nhiên lòi ra, cười cười với cậu, mặt đo đỏ hỏi, "Tôi thấy anh vừa nãy cùng cái người chen ngang kia nói thật lâu…… Anh ấy kỳ thực không chen ngang, các anh quen biết phải

không? Cái kia, anh ấy, anh ấy có phải là, có phải là……"

"Là cái gì?" Hạ Bạch nhanh chóng bày ra mặt nghi ngờ, sau đó xấu hổ vuốt vuốt tóc, nói, "Xin lỗi, để cho các vị chê cười, người vừa nãy là anh họ tôi, anh ấy mắc bệnh sởi, phải ăn kiêng, lại lén theo tới mua vịt quay ăn, cho nên tôi…… Thật sự xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý không ở nơi công cộng lớn tiếng ồn ào."

Thiếu nữ tóc dài lời chuẩn bị ra đều bị nghẹn lại trong cổ họng, đỏ ửng trên mặt cũng tụt xuống, nhạt nhẽo nói, "Ồ, là, là anh họ anh a, không, không sao, anh nói chuyện cũng không quá lớn tiếng, không sao cả……"

Hạ Bạch tiếp xục xấu hổ ngượng ngùng cười, cười đến người xung quanh xem náo nhiệt tất cả đều không thể tức giận, cho nên trận phong ba chen ngang này cứ như vậy trong nụ cười của cậu lắng lại.

Cầm lấy trà sữa vẫn ấm áp như cũ, Địch Thu Hạc nhớ tới bộ dáng trợn to mắt không thể tin nổi của tiểu cẩu tử lúc bị cướp trà sữa, vểnh lên khóe miệng.

"Đi đâu?" Tài xế taxi ấn tấm bảng xe trống xuống, vừa khởi động xe vừa hỏi.

Ý cười khóe miệng Địch Thu Hạc rất nhanh biến mất, nghiêng đầu nhìn về phía cảnh đường phố ngoài cửa sổ từ từ lùi về phía sau, kéo khẩu trang xuống, nhàn nhạt trả lời, "Khu biệt thự Hằng Cảnh, tài xế anh lái chậm chút, thời gian tôi không vội." Nhân vật đã cầm tới tay, là lúc để giải quyết một chút vấn đề hợp đồng.

Tài xế nghe vậy trượt chân đạp chân ga nặng một chút, xe đột nhiên vọt lên trước một đoạn, may mà phía trước không có xe nào, mới không tạo thành sự cố tông đuôi xe. Hắn nhanh chóng ổn định tốc độ xe, ngữ khí không tự chủ dè dặt, "Được, được thôi, tôi lái xe rất ổn, sẽ không phóng nhanh." Khu biệt thự Hằng Cảnh, khu nhà giàu nổi danh nhất thành phố B, người sống trong đó không giàu sang thì cũng cao quý, không nghĩ tới hắn lại có một ngày chở khách tới khu biệt thự Hằng Cảnh, thật kích thích.

Mua xong vịt quay trở lại trường học, Hạ Bạch ngoài ý muốn nhận được thông báo wechat của người mua chữ ký.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tặng phẩm rất tuyệt, xin hỏi bạn còn có hình như vậy nữa không? Mình muốn mua.

Mua hình?

Cậu đặt vịt nướng lên bàn, suy nghĩ một chút, ngồi xuống rep thông báo.

*Bạch lại Bạch: Ảnh là mình tiện tay down từ trên mạng xuống, hơi hơi chỉnh chút, bạn nếu như thích, mình chỉnh thêm cho bạn mấy tấm gửi qua, không lấy tiền ^-^*

Một con chim sinh vào mùa thu: Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được chứ.

Bạch lại Bạch: Mình gần đây đang làm công việc photoshop ảnh, thuận tay thôi mà, không cần đểý.

Một con chim sinh vào mùa thu: Vậy thì nhờ cậy.

Bạch lại Bạch: Không cần khách khí.

Năm phút sau.

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn ở ký túc xá tòa F khu Bắc đại học Q?

Hạ Bạch nghi ngờ, sau đó rep lại thừa nhận.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình biết rồi.

Bạch lại Bạch:???

Một con chim sinh vào mùa thu: Nơ bướm bạn thắt thật xấu.

Hạ Bạch: "……"

*Một con chim sinh vào mùa thu: Nhưng mình rất thích, cảm ơn ^-^*

Hạ Bạch im lặng, sau đó nhịn không được cười - người mua này thật thú vị.

Bạch lại Bạch: Cảm ơn đã thích.

"Tiểu Bạch."

Lão đại Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên từ phía sau xông ra, Hạ Bạch bị dọa tới trực tiếp nhảy lên.

"Cậu bước đi sao không có âm thanh, làm tôi sợ muốn chết."

Ngưu Tuấn Kiệt xoa xoa cằm nhìn cậu, cười gian tà, "Theo tổng kết của tôi, nam nhân sẽ lộ ra nụ cười say đắm với điện thoại di động chia làm 3 tình huống: một, đang xem thứ sắc sắc; hai, nhặt được tiền; ba, yêu đương. Căn cứ vào độ ngọt nụ cười vừa rồi của cậu, tôi mạn phép hướng loại thứ 3."

Hạ Bạch ôm lấy vịt quay nện hắn, "Môn chuyên ngành ôn rồi sao mà tổng kết, đi, đi mua bát đũa dùng một lần với tôi, trong phòng dùng hết rồi."

"…… Ờ."

Địch Thu Hạc đặt điện thoại xuống, tâm tình hơi chuyển biến tốt đẹp, rốt cục có kiên nhẫn đi đối mặt với khuôn mặt tràn đầy tâm tình tiêu cực của Địch Xuân Hòa.

"Sao anh nãy giờ không nói gì? Anh có ý gì!" Địch Xuân Hoa bị bộ dáng anh vẫn luôn cúi đầu nghịch điện thoại không chú ý tới mình ảnh hưởng tới tính tình, đè cao thanh âm nói, "Lúc này mới bao lâu, người ban đầu nói muốn vứt bỏ quyền thừa kế đã xám xịt chạy về, sao thế, bị đóng băng dọa tới rồi? Tôi cho anh biết, trở lại vẩy đuôi cầu thương hại cũng vô dụng, trong nhà này đã không có vị trí của anh rồi!"

Địch Thu Hạc câu lên khóe miệng, hướng cô ta lộ ra một nụ cười khinh thường trào phúng.

Địch Xuân Hoa bị anh cười đến sửng sốt, sau đó bùng nổ, đứng dậy cầm chén trà trên bàn giội vào anh, "Anh cười cái gì! Sao, rốt cục không giả bộ được bộ dáng ôn nhu vô hại buồn nôn trước kia nữa? Ha, anh có tư cách gì ở trước mặt tôi cười! Anh bất quá là một dã chủng có người sinh không ai dạy mà thôi!"

"Con câm miệng cho ta!"

Cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra, Địch Biên mặt trầm như nước cất bước đi vào, tức giận nhìn chằm chằm Địch Xuân Hoa, vừa kinh động vừa tức giận, "Hóa ra lúc ta không có ở đây con chính là đối với anh trai con như vậy! Là ai dạy con nói cái này! Nói, là ai dạy con nói với anh trai con như vậy!"

"Cha, sao cha về rồi?" Địch Xuân Hoa cứng ngắc đứng lên, khí thế trong nháy mắt yếu đi, lén lút đưa tới một ánh mắt uy hiếp cho Địch Thu Hạc, ý bảo anh nhanh lên chút giảng hòa.

Địch Thu Hạc khiêu mi, trào phúng trên mặt càng đậm.

"Anh!" Người trước kia vẫn luôn không dám chính diện chống lại mình đột nhiên đáp lại ác ý ngang hàng, Địch Xuân Hoa chịu không được loại chuyển biến này, lập tức lại bùng nổ, "Anh đây là cái biểu tình gì! Mau giải thích với cha, em vừa nãy chỉ là nói giỡn!"

Rốt cuộc chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, còn chưa có luyện ra áo ngoài giả nhân giả nghĩa như mẹ cô ta, vừa kích đã bại lộ bản tính.

Địch Thu Hạc giờ khắc này sâu sắc lĩnh ngộ được ngu xuẩn của mình ở trước mặt mọi người đều treo lên mặt nạ ôn nhu dễ gần, rõ ràng có thứ ngụy trang này, chỉ cần ở trước mặt người cần ngụy trang sử dụng là đủ rồi, đối với mấy người vốn mang theo ác ý kia, đáp lại ác ý ngang hàng mới là đúng.

12. Chương 12: Mình Không Vui

Địch Thu Hạc ỷ vào lúc này Địch Biên không thấy biểu tình của mình, tiếp tục không che dấu chút nào trào phúng trong mắt, ôn hòa nói với Địch Xuân Hoa: "Xuân Hoa, em bình tĩnh chút, tức giận tổn hại sức khỏe."

"Anh câm miệng!" Địch Xuân Hoa thét chói tai.

"Con mới phải câm miệng!" Địch Biên bị thái độ khinh thường ra lệnh không chút che giấu nào của Địch Xuân Hoa đối với Địch Thu Hạc kích thích tới càng tức giận, nhớ tới trước kia cô ta ra vẻ biết điều nghe lời, chỉ cảm thấy vang lên ong ong, nhức đầu muốn nứt ra, quát lên, "Xin lỗi anh con! Lập tức xin lỗi!"

Địch Thu Hạc đúng lúc đưa tay về phía Địch Xuân Hoa, trấn an nói, "Xuân Hoa, anh không trách em, đừng tức giận, thân thể em không tốt, phải tránh tâm tình kích động."

"Cút ra! Ai cần ai giả bộ!" Địch Xuân Hoa không chút nghĩ ngợi liền đẩy tay anh ra.

Địch Thu Hạc thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng, cúi đầu trì hoãn mới áp xuống được tâm tình, sau đó đứng dậy đối mặt với Địch Biên, kéo kéo quần áo trên người bị nước trà giội ẩm ướt, lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nói, "Cha, phòng của con vẫn còn chứ? Con muốn đi thay quần áo. Còn có, đừng trách Xuân Hoa, nó thật sự chỉ là nói giỡn, dù sao bên ngoài nói khó nghe hơn cũng có, nó còn nhỏ, hẳn là bị mấy lời đồn bên ngoài ảnh hưởng tới."

Đều mắng dã chủng lại còn chỉ là nói giỡn? Cái gì gọi là bên ngoài nói còn khó nghe hơn cũng có?

Địch Biên nhìn nhìn con gái khuôn mặt lệ khí trở nên có chút xa lạ, lại nhìn nhìn con trai cả đã lâu không về nhà nở nụ cười, chỉ cảm thấy trong lòng có dấu hiệu nhận thức nào đó mơ hồ sụp đổ.

Con gái ở trước mặt ông vẫn luôn biết điều nghe lời, sau lưng lại hô to gọi nhỏ với anh trai, không cố kỵ chút nào quát mắng ra lệnh, chán ghét trong ngữ khí của nó sâu như vậy, rõ ràng không phải trêu đùa tiểu tính tình đơn giản như vậy, nếu đây mới là thái độ chân chính con gái đối với con cả, vậy lấy tình cảnh trước kia anh em ôn tình sống chung chả nhẽ đều là giả dối?

"Thu Hạc, mấy thứ trên người con là làm sao?" Ông trầm mặt, đè xuống cảm xúc sôi trào, mang theo tức giận hỏi.

Địch Thu Hạc tiến lên một bước hơi che Địch Xuân Hoa ở phía sau, đơn giản trả lời, "Chính là vừa nãy không cẩn thận đổ nước trà, cha đừng lo lắng."

Địch Biên quét một cái động tác anh che chở Địch Xuân Hoa, trong lòng giống như là nghẹn một tảng đá,

dừng một chút, cố gắng hòa hoãn hạ ngữ khí nói, “Con trước tiên đi thay quần áo.”

Sau đó nhìn về phía Địch Xuân Hoa đang đầy mặt bất mãn từ phía sau Địch Thu Hạc đi ra, ngữ khí trầm trầm, ý hữu sở chỉ, “Chỉ cần ta còn sống một ngày, trong nhà này vẫn có phòng của con!”

Địch Xuân Hoa sửng sốt, bất mãn trên mặt nhanh chóng bị không dám tin thay thế, chất vấn, “Cha, lời này của cha là có ý gì?” Mẹ thật vất vả làm cho dã chủng này bỏ qua quyền thừa kế, lời này của cha ý tứ là muốn đem tất cả cố gắng của mẹ hóa thành bọt nước sao!

Thái độ này, giọng điệu này, chỉ là thử thăm dò nói một câu như vậy mà thôi, không nghĩ tới…… Địch Biên nhắm mắt lại, nhìn cô ta tiếp tục hỏi, “Con cảm thấy lời này của ta là có ý gì?”

Địch Xuân Hoa vẫn là lần đầu tiền bị cha dùng loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu ám trầm này nhìn, trong lòng cả kinh, ý thức được biểu hiện lúc trước của mình quá mức đắc ý vênh váo, nhanh chóng thu liễm tất cả bất mãn, chạy tới kéo cánh tay ông, cúi đầu lấy lòng nói, “Cha, con mấy ngày nay vẫn luôn nằm dí ở nhà, anh không dễ dàng trở lại, lại cứ nghịch điện thoại không để ý tới con, con, con nhất thời tức giận, liền nói lời lung tung, con xin lỗi mà, con không phải cố ý.”

Trước kia làm nũng có thể dễ dàng làm cho ông lòng dạ nhuyễn xuống nhưng hiện tại đột nhiên nhiều hơn tia ý vị khác, con gái đã 15 tuổi, không còn là tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, Địch Biên nhìn con cả thủy chung đứng bên đó bình tĩnh nhìn hết thảy, không chút nào vì mình biện giải, lại liếc mắt nhìn hai chén trài trên bàn trà không còn cái nào đầy, từ từ kéo tay con gái xuống, nói, “Xuân Hoa, con về phòng nghỉ ngơi, Thu Hạc, con theo ta tới thư phòng.”

“Cha.” Địch Xuân Hoa lúc này thật sự luống cuống, cha còn chưa từng dùng thái độ như thế nói chuyện với cô.

Địch Biên không để ý tới cô ta, cầm lấy cặp công văn trực tiếp đi lên lầu.

Địch Thu Hạc đưa mắt nhìn ông lên lầu, thu lại ôn hòa ngụy trang trên mặt, khom lưng cầm lấy ba lô trên ghế salon, câu môi cười cười với Địch Xuân Hoa “Không kiềm chế được”, xoay người đuổi theo bước chân Địch Biên.

“Anh!” Địch Xuân Hoa lại muốn tức giận, kiêng dè Địch Biên, lại miễn cưỡng nuốt xuống khẩu khí này, cắn cắn môi, chạy đến bên ghế salon cầm lấy điện thoại đi động, tìm được số của mẹ gẩy ra.

Hai cha con ở thư phòng ngồi xuống, Địch Biên để cho quản gia mang quần áo và khăn lông sạch sẽ đi vào, nhìn Địch Thu Hạc thay xong, sau đó dùng ngữ khí ra lệnh nói, “Thu Hạc, lần này trở về cũng đừng đi, chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con ta không đồng ý, Hoàng Đô là sản nghiệp của Địch gia ta, con là con của Địch Biên ta, quyền thừa kế tự nhiên cũng có một phần của con.” Lúc trước là ông hồ đồ, cái gì mà vì gia đình an ổn cho nên chỉ có thể ủy khuất Thu Hạc một chút, sau này lại hảo hảo bù đắp, tất cả đều là đánh rắm! Con trai của Địch Biên ông, cái gì cũng có thể chịu, chính là không thể chịu ủy khuất!

"Cha, cha như vậy dì Tần sẽ khó xử, dì ấy mấy năm nay vì trong nhà bỏ ra rất nhiều, ban giám đốc bây giờ nháo thành như vậy, dì ấy cũng là không có cách nào mới đề nghị để cho con thối lui khỏi Hoàng Đô. Nếu con lùi một bước là có thể để cho cục diện ổn định lại, con vui vẻ chịu đựng, cha không cần cảm thấy áy náy. Tin tưởng nếu hôm nay người ban giám đốc yêu cầu thối lui khỏi là Hạ Tùng, vì gia đình yên ổn, hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như con." Địch Thu Hạc đem quần áo thay xong gấp lại để qua một bên, dùng ngữ khí ôn hòa trấn an nói, làm như toàn bộ không biết khoản tài phú mình vứt bỏ lớn tới từng nào.

Địch Biên nghe vậy lại càng phát ra bất mãn với ban giám đốc, cũng càng thêm đau lòng đứa con cả luôn hiểu chuyện này, bởi vì ông biết, nếu đối mặt tình huống hiện tại là con thứ hai, đối phương tuyệt đối sẽ không lựa chọn thối lui quả quyết như thế.

"Thu Hạc, con……"

"Cha, cha đừng nói nữa, con sẽ không trở về. Ban giám đốc mấy năm nay lần lượt thay máu, cha quản lý Hoàng Đô đã có chút cật lực, con đây làm con trai không có tiền đồ gì, không thể tới giúp cha, bây giờ có thể không cản trở cha cũng là tốt rồi." Địch Thu Hạc lắc đầu, nói sang chuyện khác, "Kỳ thực con lần này về, là có chuyện muốn cầu cha hỗ trợ."

Địch Biên bị câu ban giám đốc thay máu kia nói tới trong lòng run lên, lại nghe anh có việc nhờ vả, nhanh chóng đáp lại, "Giúp cái gì? Là không đủ tiền tiêu, hay là con nghĩ thông, quyết định ra nước ngoài tiếp tục đi học? Con có yêu cầu gì cứ việc nói, cha đều đáp ứng."

Địch Thu Hạc lộ ra một nụ cười cảm động, lắc đầu trả lời, "Không phải, tiền vẫn đủ, con trước khi bị Hoàng Đô đóng băng đã ký một ít phí phát ngôn thay, có mấy trăm vạn, dì Tần còn phân căn hộ ở trung tâm thành phố cho con, trong tay con không thiếu tiền. Chuyện xuất ngoại đi học con suy tính qua, nhưng đại khái phải cô phụ ý tốt của dì Tần rồi, trong nhà bây giờ đang khó khăn, con muốn sống chỗ gần cha chút, mặc dù có thể không giúp đỡ được cái gì…… Con lần này trở lại, là hi vọng cha có thể để cho dì Tần giải ước hợp đồng của con, cha yên tâm, tiền vi phạm hợp đồng con sẽ giao, cũng sẽ không ký với công ty khác, con thích nghề diễn viên này, muốn tiếp tục liều một chút."

Địch Biên không nghĩ tới anh nói tới cuối cùng lại chỉ cần cầu một điều này, nuốt nuốt cổ họng khô khốc, hỏi, "Dì Tần của con cho con căn hộ ở trung tâm thành phố?"

"Đúng." Địch Thu Hạc gật đầu, bộ dạng bình tĩnh lại thỏa mãn, "Khu vực bên kia tốt, con làm cái gì cũng rất thuận tiện, dì Tần còn mời nội trợ cho con, rất tốt."

Địch Biên triệt để nói không ra lời, chuyện vợ cho con lớn nhà ông biết, lúc ấy ông còn cảm thấy vợ quan tâm hiểu chuyện, đối với con cả không tệ, nhưng hôm nay đổi lại góc độ nhìn, hết thảy mùi vị đều thay đổi.

Gia đình trình độ không khác biệt lắm với Địch gia ông, dưới tên con cái trưởng thành ai cũng có mấy căn nhà mấy cái xe tốt, được cưng chiều lại được chia cổ phiếu công ty, ban đầu tham dụ vào sự vụ tập đoàn, mà Thu Hạc thì sao, ngốc ở Hoàng Đô ba năm, không ai biết nó là thiếu gia của Địch gia, một chút phúc lợi cũng không hưởng thụ được, lý do là vợ sợ nó kiêu ngạo, muốn để cho tự nó phấn đấu, mài luyện một chút năng lực. Mà bây giờ ba năm đã qua, Thu Hạc thật vất vả có chút thành tích, lại vì cái này này vứt bỏ hết thảy, kết quả là chỉ lấy được một căn hộ nhỏ.

"Là cha có lỗi với con." Thứ đương nhiên đã từng đột nhiên xé rách cái mặt nạ che đậy, thứ sau này lại có thể không chịu nổi đến lúc này, người làm cha ông đây làm tới quá thất chức rồi.

"Cha sao đột nhiên nói như vậy." Địch Thu Hạc khẽ cau mày, do dự một chút, thỏa hiệp nói, "Là con làm cho dễ cho cha, dì Tần quản lý hợp đồng của tất cả nghệ sĩ Hoàng Đô, nếu trực tiếp giải cho con, đám người ban giám đốc kia đoán chừng lại muốn nháo…… Chỉ là hợp đồng bảy năm thôi, coi như năm nay đã qua ba năm, con có thể đợi bốn năm sau đó tiếp tục đóng phim, cha không cần khó xử. Hơn nữa sau bốn năm Hạ Tùng cũng lớn rồi, có thể vào công ty cùng dì Tần cùng nhau giúp đỡ cha, con cũng có thể ổn định chút."

Địch Biên nội tâm chấn động mãnh liệt, biểu tình lại lần nữa trở nên khó coi.

Con trai của Địch Biên ông, chỉ là muốn giải hợp đồng mà thôi, thái độ cư nhiên ủy khúc cầu toàn như vậy.

Ban giám đốc Hoàng Đô mấy năm này quả thật thay máu, mà phần lớn tahy là người bên nhà vợ, còn có hợp đồng của nghệ sĩ, lúc trước bởi vì từng xuất hiện chuyện nghệ sĩ trụ cột cùng nhau đi ăn máng khác, cho nên ông đem toàn bộ hợp đồng cho vợ quản lý, lúc ấy ông chỉ cảm thấy vợ là nội trợ hiền đức, giúp ông chia sẻ rất nhiều công việc, giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn, nhưng bây giờ nghĩ kỹ, Hoàng Đô hiện tại thật sự vẫn họ Địch sao?

Hoài nghi một khi dâng lên, liền càng khó đè xuống.

Địch Biên nhìn dung mạo ôn hòa của con cả, trong lòng đột nhiên tràn ngập một cỗ khủng hoảng.

Đây là con thứ nhất của ông, từng chói mắt tới lu mờ tất cả trẻ con cùng lứa, nhưng chỉ bất quá mấy năm trôi qua, lại trở nên không có góc cạnh như vậy.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lú nào biến thành? Hai năm trước, ba năm trước? Hay là lâu hơn trước đó?

Cư nhiên nghĩ không ra, tự hồ chỉ là trong nháy mắt, đứa nhỏ từng cười đến trương dương lại chói mắt, lại biến thành bộ dáng bây giờ bị em gái chỉ vào lỗ mũi mắng dã chủng đều sẽ không tức giận. Mà Hoàng Đô có phải cũng giống như Thu hạc, góc cạnh thuộc về người Địch gia đang từng chút từng chút bị mài rùng, đổi lại xác ngoài thuộc về người Tần gia?

"Kohong được! Hợp đồng này phải giải! Ta tự mình giải cho con!" Địch Biên giống như là đột nhiên tỉnh ngộ, lại giống như vì chứng minh gì đó, rút điện thoại ra gọi cho vợ, đường dây bận, lại gọi, vẫn như cũ đường dây bận, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ lệ khí, lại gọi cho phó giám đốc tâm phúc của mình, trầm giọng phân phó, "Đưa hợp đồng của Thu Hạc tới đây cho tôi, sau đó cho người nghĩ một phần giải ước hợp đồng! Làm sao, chuyện chủ tịch tôi đây muốn làm lcus nào còn phải kinh qua đồng ý của một quản lý? Cậu trực tiếp đi làm! Nếu có người cản trở, cậu để cho hắn trực tiếp cùng tôi câu thông!"

Địch Thu Hạc nhìn ông giận đến sắc mặt đỏ bừng, trong mắt hiện lên chút trào phúng, sau đó rất nhanh thay một bộ biểu tình lo lắng, tiến lên ôn thanh "khuyên giải".

Vịt nướng vừa ăn vào bụng, wechat của người mua lại tới.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình không vui.

Hạ Bạch giơ tay lên chống mặt, đầy mặt tê liệt.

Ngươi không vui, thì sao? Mọi người chẳng qua là quan hệ giao dịch mà thôi, thân thiết với người quen sơ không được a.

Một con chim sinh vào mùa thu: An ủi mình.

Hạ Bạch quyết định giả mù.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình hôm nay bị em gái cùng cha khác mẹ bắt nạt, mẹ kế của mình rất xấu.

Động tác Hạ Bạch tắt khung trò chuyện ngừng lại, lại giơ điện thoại lên trước mặt.

Một con chim sinh vào mùa thu: Sau đó mình khích bác cha giúp mình bắt nạt lại, còn đào hố cho mẹ kế.

Tâm đồng tình mới vừa ló đầu đột nhiên xiêu vẹo.

Một con chim sinh vào mùa thu: Cho nên mình lại vui vẻ rồi. *(clgv =))))))))))))*

Hạ Bạch: "……" Người mua này có phải bị bệnh hay không?

13. Chương 13: Mì Trường Thọ

Edit + Beta: Vịt

Một con chim sinh vào mùa thu: Nhưng mình biết, bất công của cha chỉ là tạm thời, chờ mẹ kế trở về, thổi thổi gió bên gối, mình vẫn là người ngoài, dù sao chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên xảy ra.

Hạ Bạch ngồi thẳng thân thể, trầm mặc một hồi, thở dài, đắn đo một phen sau đó gõ chữ.

Bạch lại Bạch: Mình có biện pháp cóđược ảnh chụp có chữ ký chính tay của Địch Thu Hạc, tặng miễn phí

cho bạn, có cảm thấy vui vẻ hơn chút không?

Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn về phía Tần Lỵ đang từ trên xe đi xuống trong sân ngoài cửa sổ, phun ra bực bộ trong ngực sau khi về nhà không tự chủ kìm nén, khóe miệng nhếch lên, một lần nữa cúi đầu nhìn về phía điện thoại, gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình buồn, muốn tiểu Bạch hôn hôn ôm ôm mới có thể vui vẻ.

Hạ Bạch co rút lông mày, mặt co quắp nhìn chằm chằm màn hình điện thoại hồi lâu, dùng sức chọt bàn phím.

Bạch lại Bạch: Trẻ con cáu kỉnh cũng không tốt, hơn phân nửa là giả, đánh một trận là tốt rồi.

Địch Thu Hạc trong nháy mắt vui vẻ, tưởng tượng ra biểu tình nhăn nhó của tiểu cẩu tử lúc gõ câu này, chỉ cảm thấy trên người lại lần nữa tràn đầy tinh thần, mơ hồ nghe thấy thanh âm cửa lớn mở ra, sau khi vội vàng gõ xuống một câu thu lại điện thoại, đứng lên nghênh đón Tần Lỵ vào cửa.

Tần Lỵ là một phụ nữ xinh đẹp, vóc người cao gầy, ngũ quan tinh xảo, năm tháng tựa hồ đối với bà ta phá lệ ưu đãi, thời gian trôi qua chỉ làm cho trên người bà ta nhiều hơn một tia ý nhị thành thục, làm cho bà ta giống như là một chai rượu ngon trân quý, càng lâu càng thơm.

"Thu Hạc về rồi?" Bà ta vén tóc rơi xuống tới sau tai, ôn nhu tự nhiên chào hỏi với Địch Thu Hạc nghênh tiếp, sau đó đưa văn kiện cầm trong tay tới, nói, "Ta nghe phó giám đốc nói cha con gấp gáp muốn hợp đồng của con, liền gián đoạn cuộc họp mang về giúp con. Cha con đâu?"

"Ở trong phòng Xuân Hoa, nó đột nhiên có chút không thoải mái, gọi bác sĩ gia đình tới, cha lo lắng, đang trông coi em ấy." Địch Thu Hạc cũng treo lên mặt nạ ôn nhu, sau khi nhận lấy văn kiện áy náy nói, "Đều tại con, nếu không phải con đột nhiên trở lại, em ấy cũng sẽ không tức thành như vậy. Vất vả dì Tần rồi, kỳ thực văn kiện tùy tiện cho người mang về là được rồi, không cần cố ý vì con làm lỡ chuyện của công ty."

"Không lỡ, hơn nữa Xuân Hoa sao cứ phải con mà tức giận, rõ ra là nó tính khí lớn." Tần Lỵ trấn an vỗ vỗ vai anh, lắc đầu than thở, "Cũng không biết nó gần đây là thế nào, tính tình càng ngày càng quái, giáo viên ở trường cũng nói nó gần đây có cái gì không đúng, luôn cùng bạn học nháo mâu thuẫn, ta lại không dám quản quá mức, trẻ con tuổi dậy thì tâm tư nhạy cảm, nó lại là con gái, ây, Thu Hạc, ủy khuất con rồi."

Địch Thu Hạc nhìn biểu tình trên mặt bà ta không chút sơ hở, ở trong lòng vì kỹ thuật diễn của bà ta bấm like, sau đó treo một biểu tình hơi có chút cô đơn, trầm mặc một lát sau đó lắc đầu trả lời, "Không ủy khuất…… Dì Tần, con hoài nghi bên cạnh em ấy có người kích bác quan hệ của dì và con, lần trước cùng về nhà cũng vậy, em ấy đột nhiên nổi giận, nửa đường đuổi con từ trên xe xuống, còn nói muốn phong sát con, chuyện này con không dám nói với cha, sợ ông ấy tức giận, cũng may tài xế tiểu Lý cũng hết sức hiểu chuyện, không nói chuyện này lung tung."

Tần Lỵ khẽ cau mày, không để lại dấu vết quét một cái về phía cửa cầu thang tầng 2, lại cúi đầu vén tóc,

sau đó lúc ngẩng đầu trên mặt đã mang theo tức giận, đề cao thanh âm nói, "Đuổi con nửa đường từ trên xe xuống? Nó sao có thể tùy hứng như vậy! Khó trách con lần trước tới trễ, còn vì vậy bị cha con nói hai câu, thật là…… Không được, nó gần đây quá kỳ cục rồi, ta đi nói nó!"

"Dì Tần dì đừng!" Địch Thu Hạc nhanh chóng cản bà ta, động tác nhìn qua rất khắc chế, nhưng kỳ thật tay kéo bà ta rất dùng sức, tiếp tục khuyên nhủ, "Xuân Hoa chỉ là bị người lợi dụng mà thôi, em ấy mắng con dã chủng cũng được, nói muốn phong sát con cũng được, khẳng định đều là kết quả bị tiểu nhân khích bác, dì nếu như vì vậy tức giận mới là giống như ý tiểu nhân. Bây giờ ban giám đốc Hoàng Đô hỗn loạn, cha quản lý khó khăn, con nghi trong đó cũng có nguyên nhân tiểu nhân quấy phá, việc khẩn cấp hiện tại là bắt được tiểu nhân để giải quyết, hơn nữa Xuân Hoa còn nhỏ, có thể từ từ dạy. Đúng rồi, còn có Hạ Tùng, dì tốt nhất tìm hiểu kỹ người bên cạnh Hạ Tùng, Xuân Hoa đã như vậy, Hạ Tùng là người thừa kế Hoàng Đô ban giám đốc coi trọng nhất, bên cạnh khẳng định cũng có cái đinh."

Tần Lỵ cảm thấy ngoài ý muốn, Địch Thu Hạc lời nói này nói tới rất có kỹ thuật, còn kém chỉ vào lỗ mũi bà ta nói bà ta chính là tiểu nhân, hơn nữa cậu ta một câu trước còn nói ban giám đốc Hoàng Đô hỗn loạn, Địch Biên quản lý tới cật lực, một câu sau đã nói Hạ Tùng là người thừa kế ban giám đốc coi trọng nhất, không thể có chút sơ xuất nào, đây quả thực là khích bác tuyệt vời!

Bà ta rốt cục phát hiện bất thường của đứa con riêng này, ánh mắt rất nhanh trầm xuống, tầm mắt từng tấc quét qua biểu tình của anh, rút tay ra, "Thu Hạc, con trước tiên buông ta ra, những lời này con từ chỗ nào nghe được? Con tính tình đơn thuần, đừng trúng kế ly gián của kẻ bụng dạ khó lường."

Địch Thu Hạc buông bà ta ra, khẽ nghiêng người đưa lưng về phía cửa cầu thang, ôn hòa trên mặt biến mất, lộ ra một tia ý cười ác liệt, giơ tay lên lợi dụng che chắn của thân thể chỉ chỉ về phía cửa cầu thang tầng hai, sau đó trong biểu tình Tần Lỵ đột nhiên biến hóa một lần nữa treo mặt nạ ôn hòa, áy náy nói, "Con biết dì sẽ nói như vậy…… Xin lỗi, chuyện giải ước con không phải cố ý lướt qua dì trực tiếp tìm tới cha, thật sự con gọi cho trợ lý của dì lại không ai quan tâm, cho nên mới…… Dì yên tâm, chờ sau gì giải ước con sẽ tận lực giảm bớt số lần trở về thăm cha, tránh cho ban giám đốc lại nháo lên."

Tần Lỵ ở trong lòng hung hăng cau mày, một chiêu tốt tránh được trọng điểm, lấy lui làm tiến! Một câu lại một câu, đem tất cả khả năng bà ta gợi ra đồng tình của Địch Biên, phá hỏng toàn bộ con đường hắt nước bẩn lên người Địch Thu Hạc, còn ngược lại khích bác một cái! Đứa nhỏ trước kia vẫn luôn hèn nhát rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên trở nên miệng lưỡi bén nhọn như thế!

Bà ta đè xuống khó chịu trong lòng, giơ tay lên sờ tóc anh, ôn thanh nói, "Đứa ngốc, ta sao có thể bởi vì trách con, đám người ban giám đốc kia liền nháo, một đám hề mà thôi, chờ thêm lần này, con vẫn là đại thiếu gia thực sự của Hoàng Đô."

Địch Thu Hạc cũng cười, sau đó không chút do dự né tránh tay bà ta, biểu tình lạnh nhạt, "Dì Tần, dì không cần gạt con, con biết con không có duyên với quyền thừa kế của Hoàng Đô. Vốn con không muốn nói những thứ này, nhưng hiện tại con liền phải rời đi, thật sự không yên lòng cha."

Anh vừa nói, khóe miệng từ từ lan ra một tia khổ ý, "Tôi rất mệt, không muốn giả bộ nữa. Tám năm trước, tôi 15 tuổi, thiếu chút nữa bị đám côn đồ ngoài trường đánh thành tàn phế, hiện tại cha của đứa côn đồ kia làm cha vợ trợ lý của dì; sáu năm trước, tôi 17 tuổi, trên đường vì nhà thiếu chút nữa bị con chó điên cắn vào đùi, chủ nhân của con chó kia hiện tại là người đại diện át chủ bài thủ hạ của dì; bốn năm trước

tôi 19 tuổi, bạn cùng phòng tôi lừa gạt tôi giết thời gian, đưa cho tôi một điếu thuốc trộn ma túy, hiện tại mẹ cậu ta là chủ quản siêu thị Tần gia; ba năm trước, tôi ký hợp đồng Hoàng Đô, người hợp tác là một tên đồng tính luyến không có dung mạo lại nhân phẩm có vấn đề, nếu không phải tôi sớm bay một mình, sợ rằng danh tiếng đã sớm thối, mà anh trai hắn, một côn đồ cờ bạc ma túy đều dính, lại được anh họ dì mời làm quản lý khách sạn của Tần gia; cuối cùng là một tháng trước, tôi đột nhiên đắc tội cháu trai thành viên ban giám đốc nào đó, bị người nọ liên hợp với các đồng nghiệp khác cùng nhau chĩa vào, bức bách tới mức cha không thể không vứt bỏ tôi. Dì Tần, tôi không phải kẻ ngu, từng việc từng chuyện tôi đều biết, nhưng cha tôi kính dì yêu dì, cho nên tôi có thể thối lui, có thể giúp dì che giấu, nhưng dì không nên đóng băng tôi, còn gây khó dễ hợp đồng của tôi không tha, tôi chỉ là muốn diễn trò mà thôi.

"Mày……" Tần Lỵ bị lời vạch mặt của anh chấn động tới đờ ra, nhớ tới thân ảnh để lộ ở cửa cầu thang, không kịp suy nghĩ anh sao biết được mấy việc này, nhanh chóng nói, "Thu Hạc, con đừng nói bậy, dì Tần không muốn đóng băng con, mấy thứ con nói kia ta……"

"Dì có thể nói dì không biết, không liên quan, coi như dì không biết đi, nói ra mấy thứ này là tôi kích thích." Địch Thu Hạc cắt đứt lời bà ta, từ trong túi lấy ra một phần văn kiện đặt vào tay bà ta, trong ngữ khí mang theo một tia khổ sở, "Đây là văn kiện đoạn tuyệt quan hệ cha con, tôi đã ký. Tôi không dám ngay mặt giao cái này cho cha, sợ ông ấy đau lòng, cho nên mặt dày làm khó dì chút, hi vọng dì có thể giúp tôi giao cái này cho cha, lại an ủi ông ấy chút. Còn có, cảm ơn dì đã đem hợp đồng của tôi về, tôi sẽ tìm luật sư định ra một phần giải ước hợp đồng, cùng phí vi phạm hợp đồng cùng nhau gửi tới Hoàng Đô, từ nay về sau tôi làm nghệ sĩ nhỏ của tôi, dì bồi dưỡng người thừa kế Hoàng Đô của dì, hai chúng ta không liên quan tới nhau, chỉ cầu ngài đừng tiếp tục gây khó dễ tôi."

Tình huống chuyển biến đột ngột, rõ ràng lúc trước một lòng mưu kế muốn lấy được văn kiện đoạn tuyệt quan hệ cha con, bây giờ lại biến thành một củ khoai lang phỏng tay. Tần Lỵ hận tới răng đều muốn cắn nát, nhưng vẫn phải tiếp tục diễn trò, trong mắt rất nhanh ứa ra lệ quang, giải thích, "Thu Hạc, con hiểu lầm dì Tần rồi, con nói với ta, là ai nói với con mấy chuyện không có thật kia? Dì Tần đi thu thập hắn! Văn kiện này con lấy về, máu mủ tình thâm, quan hệ cha con như thế nào một phần văn kiện có thể đoạn tuyệt, ta……"

"Một phần văn kiện còn chưa đủ sao? Đã đoạn tuyệt quan hệ cha con còn chưa đủ sao?" Địch Thu Hạc đột nhiên đề cao thanh âm lại lần nữa cắt đứt lời bà ta, lồng ngực phập phồng, làm như đè nén cảm xúc thống khổ nào đó, giọng khàn khàn, "Tôi hiểu rồi, khó trách dì lúc trước vẫn luôn khuyên cha tôi đưa tôi ra nước ngoài học…… Dì Tần, sau này làm ơn chiếu cố tốt cha, tôi đi trước."

"Thu Hạc!" Tần Lỵ cơ hồ là thét chói tai gọi anh một tiếng, tiến lên gắt gao kéo tay anh, nói, "Con không thể đi! Người một nhà có hiểu lầm nói ra là được rồi, con như vậy là khoét tâm người làm cha mẹ chúng ta a!" Không thể đi, Địch Thu Hạc hôm nay nói gì cũng không thể đi! Nếu nó đi, chút nước bẩn nó giội tới này sẽ tẩy cũng tẩy sạch! Phần văn kiện đoạn tuyệt quan hệ cha con nó lưu lại cũng sẽ không có hiệu lực! Cho dù bà cuối cùng dỗ Địch Biên lại, Địch Thu Hạc nó cũng sẽ trở thành đứa con cả bị ủy khuất Địch Biên trong lòng vĩnh viễn hổ thẹn muốn bù đắp, vậy càng khó làm!

Địch Thu Hạc dừng bước, hít sâu hai cái sau đó quay đầu lại, đè lại tay bà tay túm lấy trên cánh tay, từ từ kéo xuống, hốc mắt đỏ bừng nói, "Dì biết không, năm 15 tuổi ấy, tôi kỳ thực đã chuẩn bị sửa cách xưng hô gọi dì là mẹ rồi, nhưng ngàn không nên vạn không nên, tôi không nên nghe được cuộc điện thoại ngài gọi với trợ lý kia…… Không giống như ý nguyện của ngài biến thành tàn phế thật có lỗi, còn có Xuân Hoa, nó còn nhỏ, Hoàng Đô tôi không cần, cái nhà này tôi cũng muốn không nổi, cho nên đừng dạy hư nó nữa, nó vốn nên là một tiểu cô nương biết điều đơn thuần." Nói xong vung tay bà ta ra, bước vào trong bóng

đêm dần tối.

"Thu……"

Xong rồi……

Tần Lỵ nhìn cửa lớn trống trơn, nghe tiếng bước chân cửa cầu thang truyền đến, dùng sức nhắm mắt lại.

Địch Thu Hạc, ĐỊCH, THU, HẠC! Quả nhiên là chó biết cắn người không kêu, bà ta nhìn lầm rồi!

Sáng sớm, Hạ Bạch ngáp từ tòa ký túc xá đi ra, vừa vuốt vuốt tấm thẻ làm lại xong vừa đi về phía nhà ăn.

"Tôi muốn ăn mì trường thọ nhà ăn phía bắc."

Một bóng người cao lớn thon dài đột nhiên từ một con đường nhỏ khác rẽ ra, thập phần tự giác đi tới bên cạnh cậu.

Hạ Bạch khép mí mắt xuống, bước sang bên cạnh vạch rõ giới hạn.

Địch Thu Hạc tay đút túi quần, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời mới lên, nhàn nhạt nói, "Hôm nay là sinh nhật 23 tuổi của tôi."

Hạ Bạch giơ tay lên bịt lỗ tai, tỏ vẻ cậu đã điếc.

"Hôm qua tôi bị người trong nhà đuổi ra ngoài, còn đã giải ước với Hoàng Đô, chi một số tiền vi phạm hợp đồng lớn, có đôi khi nghĩ một chút, kỳ thực sống đặc biệt không có ý nghĩa…… Cậu nói người sau khi chết rồi thì như thế nào? Thật sự sẽ có canh Mạnh bà có thể uống sao?"

Hạ Bạch trong lòng nghẹn một cái, khẩu khí nghẹn lại rẽ vào ngã rẽ, đi hai bước sau đó phát hiện người nào đó âm hồn bất tán không có đuổi theo, quay đầu tức giận nói, "Không phải muốn ăn mì trường thọ? Đi theo!"

Địch Thu Hạc dừng ở ngã rẽ bị vành nón chặn lại biểu tình nghe vậy sửng sốt, sau đó cười giơ tay lên lấy mũ xuống, cất bước tiến lên, "Cậu mời tôi ăn mì, tôi cho cậu tấm ảnh chữ ký chính tay làm đáp lễ thế nào? Là cậu nói, sau này chữ ký của tôi có thể bán được một vạn, vậy ảnh có chữ ký nhất định bán được đắt hơn, tiểu cẩu tử, cậu được lợi."

Hạ Bạch: "……" Ngứa tay, muốn đánh người.

14. Chương 14: Sinh Nhật Vui Vẻ

Edit + Beta: Vịt

Phòng ăn phía bắc sáng chủ nhật vắng tanh, phần lớn quầy ăn sáng đều là trạng thái đóng cửa, may mắn chính là, quầy bán mì trường thọ lại mở.

Hạ Bạch đem mì nóng hổi đặt vào trước mặt Địch Thu Hạc, mình gặm bánh bao uống sữa đậu nành.

"Tôi cũng muốn uống sữa đậu nành." Địch Thu Hạc mở đôi đũa duy nhất ra, hai mắt đường cong xinh đẹp hơi nhếch nhìn thẳng vào tay cậu.

Động tác cắn bánh bao của Hạ Bạch ngừng lại, nhớ tới tiền án xấu xa đối phương cướp trà sữa, không chút do dự cắm ống hút vào sữa đậu nành dùng sức uống một ngụm, sau đó rút ống hút ra, đứng dậy cầm lấy thẻ lại đi quẹt một chén sữa đậu nành trở lại.

"Thêm đường không? Tôi thích uống ngọt chút." Địch Thu Hạc vẻ mặt vô tội đề yêu cầu.

Hạ Bạch hít sâu, thọ tinh vi đại (*), cậu không chấp nhặt với thanh niên não tàn. Làm tốt kiến thiết tâm lý, cậu bưng sữa đậu nành lên nổi giận đùng đùng mà chạy đi thêm đường, sau đó cắm ống hút vào sữa đậu nành đặt vào bên bát của Địch Thu Hạc, ngồi xuống cầm lấy bánh bao hung tợn cắn một ngụm, hai mắt trợn tròn, mắt lộ ra hung quang.

((*) người có sinh nhật thì lớn nhất => ưu ái một người trong ngày sinh nhật của người đó)

Bộ dáng tức giận này thoạt nhìn càng nhỏ…… Địch Thu Hạc nhanh chóng quét một cái lúm đồng tiên lúc nhai như ẩn như hiện của cậu, cúi đầu ho một tiếng đè xuống ý cười, chậm rãi vén tay áo sơ mi lên, cầm lấy đũa khuấy khuấy mì, sau đó thận trọng khều một đũa, há mồm.

Tầm mắt Hạ Bạch theo động tác của anh rơi vào trên môi anh.

Mì sợi mang theo nước canh dính vào môi, ẩm ướt một mảnh, lộ ra màu sắc đôi môi càng phát ra dụ người, hàm răng khẽ mở, mơ hồ lộ ra đầu lưỡi, đôi đũa màu gỗ thô kẹp mì độ co giãn mười phần từ từ đưa vào bên trong……

"Tôi muốn thêm chút ớt." Địch Thu Hạc buông đũa xuống.

Hạ Bạch một hơi nghẹn ở trong cổ họng nửa vời, thiếu chút nữa bị bánh bao nghẹn chết, nhanh chóng uống một hớp sữa đậu nành lớn thuận thuận khí, sau đó tức giận nện túi bánh bao vào trên bàn, lại lần nữa

đứng dậy, hung ác nói, “Chờ!”

Địch Thu Hạc nghi hoặc lại ủy khuất nhìn cậu, “Cậu làm sao vậy?” *(mài bắt nạt vợít thôi =.=)*

Hạ Bạch cắn chặt hàm răng, “Không có gì.”

Rầm!

Một chén tương ớt đỏ rực bị đặt tới bên cạnh sữa đậu nành.

Mắt Địch Thu Hạc sáng rực lên, hướng Hạ Bạch ôn nhu mỉm cười, “Cảm ơn cậu, cậu thật quan tâm.”

Hạ Bạch vùi đầu gặm bánh bao, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

“Cái kia……”

Gặm xong một cái, gặm tiếp cái khác, cậu hiện tại điếc, mù, là một người tàn phế!

Địch Thu Hạc nhìn quai hàm cậu phồng phồng cùng thân thể căng thẳng phòng bị, khóe miệng vểnh lên, lại rất nhanh đè xuống, rốt cục không hành hạ cậu nữa, cúi đầu ăn một miếng mì lớn, thành tâm tán dương, “Mì ăn ngon thật, vẫn là mùi vị trước kia.”

Mùi vị trước kia?

Hạ Bạch giật mình, sau khi nuốt xuống bánh bao ngẩng đầu nhìn anh, hỏi, “Anh trước kia từng ăn mì trường thọ nhà này?”

“Ừ.” Địch Thu Hạc học bộ dáng của cậu uống một ngụm sữa đậu nành ngọt lớn, sau khi nuốt xuống cười trả lời, “Ăn qua hai lần, tôi chưa nói với cậu sao, tôi cũng là học sinh đại học Q, bất quá năm nay đã tốt nghiệp, tôi hôm nay là tới lấy bằng tốt nghiệp, cũng không nghĩ tới sẽ gặp được cậu.”

Bây giờ là tháng sáu, học sinh năm 4 quả thật bắt đầu lục tục về trường chứng nhận tốt nghiệp chụp ảnh tốt nghiệp, bất quá Địch Thu Hạc cư nhiên là học sinh đại học Q, điểm này ngược lại chưa từng nghe nói qua.

Cậu đột nhiên nhớ tới người mua kỳ quái mua chữ ký của Địch Thu Hạc, trong lòng toát ra một suy đoán kỳ ba. Người mua kia cũng là sinh viên năm 4 đại học Q, ID diễn đành và wechat lại hết sức giống tên Địch Thu Hạc, hai người này có thể hay không……

(Tên Địch ca có nghĩa là chim hạc mùa thu; thu: mùa thu, hạc: chim hạc)

"Sao nhìn tôi như vậy? Trên mặt tôi dính cái gì?" Địch Thu Hạc giơ tay lên sờ sờ mặt, khuôn mặt vốn ôn nhu lúc này mang theo ý cười, lại có chút mùi vị lưu luyến, "Có phải không nghĩ tới loại người dựa vào mặt ăn cơm như tôi cư nhiên là sinh viên đại học Q hay không? Bất quá cậu kinh ngạc cũng bình thường, tôi năm đó mặc dù thi vào đại học Q, nhưng bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp rất ít lên lớp, bạn cùng lớp cũng không nhất định biết tôi."

Hạ Bạch khẽ rũ mắt, hoài nghi tới rất đột nhiên rất không có đạo lý, nhưng là……

"Vậy anh đăng kí diễn đàn của trường không? ID bao nhiêu, chúng ta add bạn bè đi." Cậu thử dò xét hỏi.

"Diễn đàn của trường?" Địch Thu Hạc trên mặt là nghi hoặc thuần nhiên, hơi cau mày nhớ lại một chút, sau đó lấy điện thoại ra, vừa tìm kiếm website vừa nói, "Tôi nhớ tôi mới vào đại học có đăng ký qua diễn đàn, ID không óc lấy, trực tiếp dùng là mã sinh viên, tôi xem xem……"

Hạ Bạch tay nhanh mắt lẹ mở wechat ra, gửi một tin cho người mua.

Trong dư quang Địch Thu Hạc đang đăng nhập diễn đàn của trường, cũng không có mở wechat, nhưng tin tức của người mua nhanh chóng rep lại.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn cũng sớm an, hôm nay lại là một ngày trời quang ni ^-^*

"Xin lỗi, lúc trước công ty lo lắng riêng tư của tôi bị tiết lộ, hình như giúp tôi xóa bỏ ID diễn đàn của trường rồi." Địch Thu Hạc có chút tiếc nuối đưa trang giao diện trên điện thoại cho cậu nhìn, sau đó thu tay lại, giữa lông mày nhiễm lên một tia suy sụp, "Đây là lần đầu tiên tôi có bạn học muốn add bạn bè…… Cảm ơn cậu cậu giúp tôi trải qua sinh nhật, tôi hôm nay rất vui."

Bộ dạng đáng thương hề hề này, Hạ Bạch cơ hồ muốn hoài nghi mình có phải đối với đối phương làm chuyện ác gì không thể tha thứ hay không.

"Không, không cần khách khí." Cậu thu lại điện thoại, vì ý nghĩ kỳ lạ vừa rồi của mình đỏ mặt.

Đúng vậy, hai người kia sao có thể là một người, loại chuyện não tàn ra giá cao lén lút mua lại chữ ký chính mình đưa ra ngoài này, loại người thoạt nhìn rất thông minh như Địch Thu Hạc chắc chắn sẽ không đi làm, cũng không phải nhiều tiền để đốt.

Nghĩ đến điểm này, cậu càng phát giác mình vừa nãy mở miệng dò xét thần kinh quá thể, lại thấy mình chọt tới chỗ thương tâm của đối phương, nhanh chóng bổ sung nói, "Hôm nay là sinh nhật anh, ngoại trừ mì trường thọ anh còn muốn ăn cái gì? Bánh ngọt có muốn ăn không? Tôi biết một cửa hàng —"

"Được, chúng ta đi ăn bánh ngọt." Địch Thu Hạc cắt đứt lời cậu, vùi đầu tăng nhanh tốc độ ăn mì, "Tôi còn tưởng rằng hôm nay phải một mình sinh nhật, may mà gặp được cậu, tiểu cẩu tử, cảm ơn cậu."

— Bánh ngọt của cửa hàng rất ngon, có muốn giúp anh đặt một cái hay không……

Hạ Bạch yên lặng nuốt lời còn lại trở lại, nhìn về phía túi máy ảnh trong tay.

Có lẽ, bài tập chụp ảnh tuần này có người mẫu rồi.

Hai người mỗi người mang ý xấu riêng ăn xong bữa sáng, sau đó Địch Thu Hạc đi lấy chứng nhận tốt nghiệp, Hạ Bạch mang máy ảnh chụp bóng lưng anh đi vào tòa dạy học.

Mặt trời lên cao, sinh viên bên ngoài hoạt động dần dần nhiều lên, vì miễn cho dẫn tới hỗn loạn không tất yếu, Địch Thu Hạc sau khi lấy chứng nhận tốt nghiệp trực tiếp mang theo Hạ Bạch vẫy xe tới trung tâm thành phố, sau đó bảy rẽ tám ngoặt vào một khu trò chơi.

"Anh không phải muốn ăn bánh ngọt?" Hạ Bạch đứng ở cửa khu trò chơi, cảm giác mình giống như là một con dê béo sắp tiến vào miệng hổ.

"Bánh ngọt đã gọi điện thoại đặt rồi, nhưng làm xong vẫn phải cần thời gian, cho nên trước tiên, chúng ta dùng cái này tiêu hao chút thời gian đi." Địch Thu Hạc đè xuống vành mũ, từ trong túi áo móc ra 500 đồng, đưa tới trước mặt cậu, "Cho này, dùng cái này đổi lấy tiền game, chúng ta sảng khoái chơi một trận."

Năm trăm đồng biết bao quen mắt, hình như đây chính là cậu hôm qua bỏ ra. Cảm giác chột dạ bán chữ ký tuôn ra, cậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai bán mở của Địch Thu Hạc lộ ra dưới vành mũ, giơ máy ảnh lên tách tách một cái, sau đó nhận lấy tiền bước nhanh vào khu trò chơi, tự mình thuyết phục.

Thôi vậy, coi như là bồi thường chuyện bán chữ ký của đối phương.

Cho nên máy bóng rổ, máy bắt cá, máy street dance, thể nghiệm VR…… Cuối cùng, Hạ Bạch mặt tê liệt đứng ở bên cạnh máy gắp búp bê, nhìn Địch Thu Hạc cùng móng vuốt điện tử phân cao thấp.

Khu trò chơi chủ nhật người rất nhiều, lúc trước bọn họ trong đám người ánh sáng lờ mờ chen tới chen lui, ngược lại cũng không bị người nhận ra, nhưng máy gắp búp bê này có một mảnh đèn màu nhỏ, ánh sáng hết sức sáng rõ, cho nên người đi qua bên này nhìn Địch Thu Hạc một cái lại một cái liền nhiều hơn.

Hạ Bạch đè xuống dục vọng ngáp, dư quang quét đến mấy tiểu cô nương cách đó không xa con ngươi sáng long lanh nhìn thẳng bên này, lông mày co rút, nhìn quanh bốn phía một chút, thấy có nhân viên làm việc mặc trang phục nữ bán một ít phụ kiện đi ngang qua, vội vàng tiến lên gọi người, tùy tiện mua chút gì đó, sau đó trở lại đè lại vai Địch Thu Hạc, xoay anh mặt đối diện với mình.

"Sao thế?" Địch Thu Hạc không dễ dàng búp bê sắp tới tay bị một cái túm này phế bỏ, nhưng anh một chút không tức giận, ngược lại cười giơ tay lên đẩy đẩy vành mũ, tốt tính hỏi, "Sốt ruột? Vậy trước tiên đi uống cái gì?"

Bởi vì chơi tới vui vẻ, mặt anh có chút hồng, lúc này nói chuyện mang theo ý cười ôn nhu như thế, lại làm cho Hạ Bạch sinh ra một loại cảm giác người này phóng điện với mình.

Thật là ảo giác đáng sợ.

Hạ Bạch ở trong lòng lật mắt trắng, xé mở sticker mua được vỗ lên mặt anh, sau đó lôi ra một đống thuốc màu vẽ người, cũng không quản mỹ cảm với chả không mĩ cảm cái gì, trực tiếp xoa vào trán và hai má anh, tới khi khuôn mặt đẹp trai của anh trét thành một đống vẽ vời loạn thất bát tao mới thỏa mãn gật đầu, khoát tay đuổi người, "Được rồi, tiếp tục đi chơi đi, Địch ba tuổi." Cậu coi như nhìn thấy rồi, ôn nhu chững chạc của người này tất cả đều là giả, bên trong kỳ thật là quỷ ấu trĩ không hơn không kém, tên ngốc thiếu nghị lực kỹ thuật rõ ràng nát bét nhưng càng bại càng muốn chơi kia, thật là người bị đóng băng tới không còn mắt nhìn.

Địch Thu Hạc tùy ý cậu hành hạ mặt mình, ghét bỏ ngửi ngửi mùi thuốc màu, khiêu mi, "Địch ba tuổi?"

"Vậy Địch bốn tuổi?" Hạ Bạch tỏ vẻ mình vô cùng dễ nói chuyện.

Địch Thu Hạc híp mắt, đột nhiên đoạt lấy thuốc màu trong tay cậu nặn ra một đống lớn xoa tới vị trí lúm đồng tiền má trái của cậu, sau đó niết mặt cậu, "Cậu nhỏ hơn tôi, nếu tôi là Địch ba tuổi, vậy cậu là cái gì?"

"Là đại gia của anh."

"Tiểu cẩu tử."

"Cái giề?"

"Ông tôi đã mất rất nhiều năm rồi."

(đại gia = ông, em Bạch dùng từđại gia ý là bề trên của ảnh thôi, nhưng ảnh lại chơi chữ)

Hạ Bạch kéo tay anh xuống, giơ máy ảnh lên dùng lực tách tách tách tách, cười u ám, "Tôi muốn toàn bộ chụp lại bộ dáng xấu xí hiện tại của anh, sau đó bán hình cho fan não tàn của anh, để cho bọn họ bỏ fan biến thành anti fan anh, dùng sức giẫm đạp!"

Địch Thu Hạc hướng về phía ống kính lộ ra một nụ cười ôn nhu, hỏi, "Fan não tàn? Ai? Bỏ một ngàn đồng mua chữ kí kia sao? Tiểu cẩu tử, tôi vẫn quên hỏi, cậu ban đầu sao phải bán chữ ký của tôi? Cậu rất ghét

tôi sao?"

Người trong ống kính mặc dù còn đang cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia khổ sở, cậu phản xạ có điều kiện mà ấn màn trập xuống, sau đó để xuống máy ảnh, ở trong lòng thở dài, quay đầu hướng ra cửa, lại khôi phục khuôn mặt tê liệt, "Đi thôi, tôi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm."

"Cậu mời khách?"

"…… Tôi mời."

"Tôi muốn ăn beefsteak, loại đắt tiền nhất."

Hạ Bạch quyết đoán dừng bước, kéo tay anh qua cầm lấy, sau đó nhanh chóng buông ra, khoát tay, "Sinh nhật vui vẻ, chúng ta có duyên gặp lại."

15. Chương 15: Rất Muốn Rất Muốn?

Edit + Beta: Vịt

Khu trò chơi quá nhiều người, Hạ Bạch chỉ lơ là một chút, thân ảnh Địch Thu Hạc đã lẫn vào đám người không nhìn thấy đâu nữa. Cậu theo phương hướng khả thi đuổi theo hai bước, sau khi đụng phải một đôi tình nhân không thể không tuyệt vọng thừa nhận, túi máy ảnh của cậu bị nhấc rồi, bị một tên khốn khiếp cậu hảo tâm giúp trải qua sinh nhật, mà căn bản không thiếu tiền nhấc đi!

Lấy oán báo ơn!

Vong ân phụ nghĩa!

Đầu tiên là lấy thẻ, sau đó là cướp trà sữa cậu uống qua, hôm nay lại cướp máy ảnh, đây rốt cuộc là ảnh đế gì! Loại giặc cướp sao! Người như thế, người như thế…… Người như thế cậu rốt cuộc là ngã phải cái huyết môi (*) gì mới sẽ quen biết!

(ngã phải huyết môi: từ này nghĩa là con trai và con gái abcxyz vào ngày con gái đèn đỏ thì sẽ bất lợi, từ này dùng để chửi thề)

Cậu xoay tại chỗ mấy vòng, nhớ tới trong túi quần cậu may vẫn còn lại điện thoại, nhanh chóng dừng bước lấy ra mở lên, sau đó càng thêm tuyệt vọng phát hiện cậu lại không có bất kỳ phương thức nào có thể liên lạc với Địch Thu Hạc.

Máy ảnh thầy Từ cho cậu mượn cũng không rẻ, nếu không cầm lại được…… Báo cảnh sát? Ngón tay cậu di chuyển tới trên phím quay số khẩn cấp, do dự một chút, lại hung tợn tắt đi — Đậu! Trên hoàng lịch hôm nay khẳng định viết không nên ra cửa!

Sau giá hàng của cửa hàng đồ trang sức phố đối diện, Địch Thu Hạc giơ máy ảnh lên, hướng về phía Hạ Bạch đang nổi điên đi trên đường đè xuống màn trập, sau đó cười lấy điện thoại ra, đăng nhập wechat, đầy mặt vui vẻ gửi tin nhắn.

Một con chim sinh vào mùa thu: Sinh nhật vui vẻ, nhớ ăn bánh ngọt nha ^-^

Hạ Bạch sau khi nghe được âm báo mở wechat ra, nhìn thấy tin này ngẩn người, nghi ngờ rep lại.

Bạch lại Bạch: Sinh nhật?

Một con chim sinh vào mùa thu: Đúng a, mình thấy tài khoản wechat của bạn là chữ cái viết tắt kèm thêm một ngày, cho nên đoán ngày đó là sinh nhật của cậu, chẳng lẽ không đúng?

Hạ Bạch mê mang chớp chớp mắt, thoát khỏi khung trò chuyện nhìn nhìn tài khoản wechat của mình, lại minimize wechat nhìn nhìn ngày hôm nay, hậu tri hậu giác ý thức được, hôm nay…… Hình như thật sự là sinh nhật của cậu……

Một mình quá lâu, đã sớm quên để ý cái gọi là sinh nhật hàng năm đều có này, nhưng không nghĩ tới người mua lại có thể tỉ mỉ như thế phát hiện chi tiết này, còn đặc biệt gửi tới chúc mừng.

Cảm xúc cuồng bạo nhanh chóng hòa hoãn xuống, cậu đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, lại có chút cảm động, vội vàng rep.

Bạch lại Bạch: Là sinh nhật của mình, mình cũng không cóđểý, cảm ơn bạn.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Không cần khách khí, sinh nhật nhớăn bánh ngọt và mì trường thọ nha ^-^*

Hạ Bạch cười hiện ra lúm đồng tiền, lại nói cảm ơn lần nữa, tiếp đó sau khi gửi tin đột nhiên nhớ tới một việc.

Địch Thu Hạc, Thu Hạc Thu Hạc, cậu mơ hồ nhớ tới tên gia hỏa kia trên profile baidu có viết, tên kia là bởi vì sinh vào mùa thu, cho nên phụ huynh lấy chữ Thu cho tên hắn, mà bây giờ…… rõ ràng là mùa hè! Còn là đầu hè!

Đệt…… Đệt mợ……

Tên lừa đảo!

Tên cướp giật!

Gà cay (*) Địch ba tuổi!

((*) gà cay có nghĩa làđồ bỏđi, thằng khốn)

Cậu lần nữa nổi điên bỏ đi, sau khi xoay tại chỗ vài vòng bước nhanh về phía trạm xe bus — Địch Thu Hạc nếu là sinh viên đại học Q, vậy anh ta khẳng định lưu lại phương thức liên lạc và địa chỉ ở đại học Q, cái gọi là chạy được hòa thượng chạy không được miếu, máy ảnh cậu nhất định phải cầm về!

Nhìn theo thân ảnh hơi có chút gầy kia biến mất trong tầm mắt, Địch Thu Hạc thu lại điện thoại, xoay người nhìn về phía nhân viên cửa hàng đồ trang sức đang cẩn thận nhìn về phía bên này, chỉ chỉ túi máy ảnh treo trên cánh tay, theo thói quen bày ra một nụ cười ôn nhu mê người, lễ phép hỏi, "Xin chào, tôi muốn mua một hộp quà, muốn có thể chứa nổi cái máy ảnh này."

Nhân viên cửa hàng nhìn mặt anh bị thuốc màu làm cho loạn thất bát tao trên mặt dán sticker bảo kiếm bảy màu, dùng một loại tâm thái đồng tình đối mặt với thanh niên não tàn giúp anh tìm một hộp quà hình trái tim màu lam phấn, tận lực ôn nhu hỏi, "Cái này có thể không?" Người này rõ ràng là nghiện game, hơn nữa đầu óc khẳng định đã cháy hỏng rồi, chọc không nổi chọc không nổi.

Địch Thu Hạc đánh giá một chút cái hộp này, nhớ tới áo T shirt màu xanh da trời mặc trên người tiểu cẩu tử, thỏa mãn gật đầu, bổ sung, "Cho tôi một cái băng gấm, phải đáng yêu một chút."

Nhân viên cửa hàng đáp một tiếng, xoay người đi lấy băng gấm, yên lặng ở trong lòng thắp cho đối tượng bị hắn tặng quà một cây nến — bị tên thần kinh rung rinh như vậy theo đuổi, cô nương kia trong lòng khẳng định rất khổ.

Chủ nhật hơi có chút kẹt xe, trở lại trường học đã là hai tiếng sau. Ở trên xe bị khó hiểu đánh giá hồi lâu, Hạ Bạch trên mặt dính thuốc màu trở lại trường chuyện đầu tiên chính là chạy về phòng ngủ rửa mặt…… Sau đó liền bị hai hộp màu lam nhạt thắt băng gấm một lớn một nhỏ đặt trên mặt đất dọa sợ thối lui ra khỏi phòng.

"Đây là cái gì?" Cậu nhìn nhìn biển số phòng ngủ, lại nhìn nhìn cái hộp bọc ảo diệu trên mặt đất, dụi mắt.

"Tiểu Bạch cậu rốt cục về rồi! Mau nhìn, có người tặng quà cho cậu!" Ngưu Tuấn Kiệt nhào ra hưng phấn nói, sau đó nghi hoặc nhìn mặt cậu, hỏi, "Trên mặt cậu làm sao vậy, bị người đánh?"

"Không có, là thuốc màu." Cậu chà xát sạch sẽ thuốc màu trên mặt, đầy mặt nghi ngờ, "Tặng quà cho tôi? Chả nhẽ mấy thứ này là tặng cho tôi?"

"Đúng." Vương Hổ cầm lấy kéo đi tới, ý bảo cậu nhìn tờ giấy bên trên hộp, "Bên trên này viết trường khoa ngành và mã số sinh viên của cậu, nghe quản lý kí túc nói hai cái hộp này là nửa tiếng trước được một mặc đồng phục rao hàng đưa tới, bởi vì không có số điện thoại liên hệ của cậu, cho nên để lại ở chỗ quản lý kí túc. Nếu không phải lão Tam vừa lúc đi ngang qua xem náo nhiệt, bằng không tên cậu hôm nay sẽ lên bảng tin ở cửa phòng quản lý ký túc."

Bảng tin ở cửa phòng quản lý kí túc, chuyên để vinh danh các sinh viên về muộn đêm không về ném đồ đạc, là nơi đáng sợ trải qua một lần liền sẽ bị cười nhạo một tuần lễ.

Hạ Bạch lau mặt, cảm kích nhìn Ngưu Tuấn Kiệt, chân thành nói, "Lão Tam, cảm ơn cậu."

"Khách khí khách khí." Ngưu Tuấn Kiệt khoát tay, lực chú còn ở trên cái hộp, nháy mắt ra hiệu, "Mau xem trong này là cái gì! Nhìn màu sắc và đóng gói của cái hộp này, người tặng quà tuyệt đối là con gái! Tiểu Bạch cậu có con gái theo đuổi he he he."

Trần Kiệt vẫn luôn im lặng làm phông nền nâng mắt, lời không kinh người chết không được nghỉ, "Vạn nhất là nam tặng thì sao?"

Mọi người yên tĩnh, sau đó nhất tề nhớ lại chuyện Hạ Bạch từng bị sinh viên trao đổi nước ngoài nào đó điên cuồng theo đuổi, không hẹn mà cùng lui về phía sau một bước, cách hai cái hộp trên mặt đất xa chút.

Vương Hổ động động cái kéo trong tay, gian nan nói, "Cách tặng quà ẩn danh này, thật là có chút giống…… Chả nhẽ sinh viên nghệ thuật Roch romantic đầy đầu kia lại trở lại?"

"Hẳn, hẳn sẽ không đi, hắn học kỳ trước đã kết thúc trao đổi về nhà a……" Ngưu Tuấn Kiệt nói tới sức lực không đủ.

Trần Kiệt ôm lấy đầu nhìn xuống tờ giấy trên cái hộp, lý trí phân tích, "Trên tờ giấy này viết chính là tiếng Trung, nét chữ rồng bay phượng múa hết sức tiêu sái, cũng không phải người nước ngoài viết."

Ngưu Tuấn Kiệt nghe vậy cũng ôm lấy đầu nhìn, tâm hoang mang, "Nhưng nét chữ này cũng thật sự quá tiêu sái rồi, cũng không giống là con gái viết."

Hạ Bạch từ cạnh mép đại não gian nan tìm ra ký ức về tên Roch kia, lông mày co rút, tiến lên nhìn một chút tờ giấy kia, giật mình, ngay sau đó khẳng định, mặt mày nhanh chóng suy sụp xuống, đầy mặt tê liệt duỗi tay về phía Vương Hổ, "Lão Đại, đưa kéo cho tôi. Mọi người đừng hoảng, những thứ này không phải là Roch tặng."

"Không phải Roch?"

"Ờ."

Ba người thấy cậu đáp tới khẳng định, lại ào ào vây tới, bảy mồm tám miệng hỏi cậu tại sao xác định như vậy, có phải đã biết người tặng quà này là ai hay không.

"Lúc trước không biết, sau khi nhìn nét chữ trên tờ giấy liền biết. Yên tâm, người tặng quà là một kẻ thù, một người bạn của tôi, thật sự không phải Roch." Hạ Bạch căng mặt trả lời, gọn gàng dứt khoát cắt đoạn băng gấm trên hộp, một bên ở trong lòng ghim kim Địch Thu Hạc một bên mở hộp ra.

Nắp hộp mở ra, một cái bánh ngọt ba tầng tinh xảo hiện rõ trước mặt mọi người, đám người Vương Hổ nhất tề "Wow" một tiếng.

Hạ Bạch kéo ra khóe miệng, lại mở hộp khác ra, quả nhiên bên trong phát hiện máy ảnh của mình bị cướp đi.

…… Địch Thu Hạc có bệnh, cậu hiện tại vô cùng xác định.

"Bánh ngọt của Cát Gia, còn là ba tầng, không rẻ a." Ngưu Tuấn Kiệt ngồi xổm xuống đối diện bánh ngọt, xa cầm, "Cơ mà bên trên bánh ngọt này sao lại vẽ một con chó?"

"Bên cạnh còn có chữ." Trần Kiệt đỡ mắt kính cúi đầu, gian nan phân biệt một đám chữ đặc biệt nhỏ bên cạnh con cún nhỏ, "Chúc tiểu cẩu tử sinh nhật vui vẻ, cảm ơn về bức hình cậu đã gửi cho thầy Từ Dận Vinh, sinh nhật tôi là mồng 7 tháng 9, nhớ chưa, hử? Nhớ đáp lễ?"

Vương Hổ nhanh chóng rút điện thoại ra nhìn một chút, sau đó dụng lực vỗ lên trán, "Xem cái tính của tôi này, thiếu chút nữa đã quên hôm nay là sinh nhật của Tiểu Bạch. Thế nào, buổi tối ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng một chút?"

Ngưu Tuấn Kiệt lập tức giơ tay đồng ý, Trần Kiệt cũng cười gật gật đầu.

Hạ Bạch ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, cười nói một câu "Tôi mời khách", sau đó cúi đầu nhìn về phía bánh ngọt, khẽ cau mày. Cảm ơn về tấm hình cậu gửi cho thầy Từ? Địch Thu Hạc biết thầy Từ sao? Chả nhẽ là chỉ tấm hình tình cờ chụp được? Vậy hắn ta sao biết mình từng gửi ảnh hắn ta cho thầy Từ? Chờ chút, những lời này không phải nghĩ là Địch Thu Hạc biết chuyện mình dùng hình của hắn nộp bài tập rồi?"

……

Cậu nhìn nhìn bánh ngọt ba tầng trên mặt đất, lại nhìn nhìn túi máy ảnh trong hộp, tâm tình phức tạp thở dài một hơi.

…… Trong kẹo trộn đá đại khái chính là cái loại cảm giác này.

Vốn tưởng rằng "Kinh hỉ" đã kết thúc, không nghĩ tới hai ngày sau, lại một cái hộp được đưa tới, tên Hạ

Bạch con lên bảng tin.

"Lại là đứa bạn kia của cậu tặng?" Ngưu Tuấn Kiệt tò mò sáp tới, nhìn nhìn cái hộp màu hồng phấn, lại nhìn nhìn khuôn mặt trắng trắng mềm mềm của Hạ Bạch, ưu sầu than thở, "Tiểu Bạch cậu, ây gu, cậu vẫn là nhanh tìm bạn gái chút đi."

Hạ Bạch mắt lé nhìn hắn, giơ tay lên ấn mặt hắn xuống búng, kéo xuống tờ giấy trên cái hộp mở nắp hộp ra, sau đó sửng sốt.

Đầy nửa hộp ảnh, tất cả đều là cậu mấy hôm trước chụp, mà đã ký xong tên.

Trên vách hộp còn dính một tờ giấy, cậu đưa tay kéo xuống, thấy trên đó việt một dãy số điện thoại, do dự một hồi, lấy điện thoại ra lưu số, lựa chọn gửi tin nhắn, cân nhắc một hồi sau đó gõ chữ.

Hạ Bạch: Ảnh đã nhận được, cảm ơn. Ngoài ra, anh ở trên bánh ngọt nhắc tới chuyện tấm hình và thầy Từ, có thể nói cho tôi biết là xảy ra chuyện gì không?

Địch Thu Hạc đang nghe Khương Quan Sơn và Từ Dận Vinh thảo luận kịch bản phát giác điện thoại rung, nghĩ tới ảnh lúc này hẳn đã đưa tới, khóe miệng vểnh lên, nhờ kịch bản che chắn lấy điện thoại ra, mở ra tin nhắn số lạ gửi tới, nhanh chóng quét một cái nội dung, sau đó liếc mắt nhìn một sấp văn kiện trong tay Từ Dận Vinh, híp mắt ấn ấn điện thoại, nhanh chóng gõ chữ.

Địch Thu Hạc: Muốn biết nguyên nhân tôi cảm ơn cậu?

Hạ Bạch: Ờ.

Địch Thu Hạc. Rất muốn rất muốn?

Hạ Bạch:…… Muốn.

Địch Thu Hạc: Tôi cũng rất muốn.

Hạ Bạch:?

Địch Thu Hạc: Muốn cậu cầu xin tôi.

Hạ Bạch:……

Địch Thu Hạc: Bộ dáng cậu đi hùng hổ trên đường thật đáng yêu.

Bộp!

Hạ Bạch tức giận nhét điện thoại vào ngăn kéo.

16. Chương 16: Lần Đầu Tiên

Edit + Beta: Vịt

Hình trong hộp có hai bộ, một bộ chữ ký chính là Địch Thu Hạc, một bộ khác…… Chữ ký chính là Địch ba tuổi.

Hạ Bạch lông mày co rút, kìm nén bực bội đem bộ hình có chữ ký của Địch Thu Hạc soạn ra, mua cái hộp khác gói lại, lại đặt mấy tấm hình đã chỉnh xong lúc trước vào, ra cửa tìm chuyển phát nhanh gửi đồ tới cho người mua, sao đó gửi wechat cho người mua, lại lần nữa cảm ơn chúc mừng sinh nhật đối phương.

Lần này người mua không có lập tức rep lại, cậu đợi hai phút sau đặt điện thoại xuống, dừng một chút, lại nhét điện thoại vào ngăn kéo.

Sau khi làm xong hết thảy cậu rốt cục cảm thấy sảng khoái chút, thừa dịp buổi chiều ít tiết, trước tiên lấy bài tập ra ôn tập chút, sau đó mở máy tính, download nhiệm vụ Thánh Tượng mới gửi tới.

Lần này hình Thánh Tượng gửi tới không nhiều lắm, chỉ có 5 bộ, mỗi bộ 6 cái, quy định cậu phải trong 1 tuần chỉnh xong.

Tất cả hình đều là ảnh người, nhân vật chính có 5, ba nam hai nữ, trong đó Hạ Bạch nhìn quen mắt thì có 2. Cậu gian nan nhớ lại chút, nhớ tới hai người này là người chủ trì đài truyền hình địa phương mai sau sẽ cực nổi ở thành phố B, giá trị con người không rẻ, mà bây giờ bọn họ vẫn chỉ là người chủ trì mới vừa tiến vào đài truyền hình thành phố B.

Cậu trước tiên phân ảnh 6 cái ảnh một người, mở phần mềm sửa ảnh zoom lớn nhìn một chút, suy nghĩ không tự chủ phát tán.

Khó trách Lý Như sẽ trích phần trăm cho cậu cao như vậy, hóa ra lần này đối tượng hợp tác với Thánh Tượng chính là đài truyền hình thành phố B tài đại khí thô. Theo cậu biết, đài truyền hình đại phương thành phố B mặc dù kém đài truyền hình trung ương, nhưng địa vị cũng rất cao, mà tài nguyên rất tốt, rất thu được chính sách chiều khách. Chủ yế nhất chính là, đài địa phương thành phố B thỉnh thoảng sẽ chiêu mộ nhân tài ưu tú của đài trung ương, là lựa chọn đầu tiên của không ít người chủ trì mới tìm việc.

Bạn gái cũ của lão Tam Lưu Hoan Hoan hình như cũng là ký với đài truyền hình thành phố B, nghe nói đi không ít quan hệ…… Bất quá Lưu Hoan Hoan hình như cuối cùng không thể đứng vững gót chân ở đài

truyền hình, sớm nghĩ việc, sau vài năm trầm luân lấy phú nhị đại có lịch sử gia đình dữ dội. Lúc cô ta nghèo túng từng quay đầu lại đi tìm lão Tam, nháo tới lúc đó tam tẩu thiếu chút nữa chia tay với lão Tam……

Loạn thất bát tao nghĩ tới một ít bát quái cũ năm xưa, động tác trên tay cậu cũng không chậm, trước tiên thuần thục chỉnh một ít tỳ vết nhỏ rõ ràng trong hình, sau đó tổng thể điều chỉnh màu, zoom lớn nhân vật chỉnh tỉ mỉ một lần, bối cảnh chỉnh lại lần nữa, click save rồi export. Dường như linh cảm tới, còn tiếp tục chỉnh ra một ít ảnh gốc mình cảm thấy đặc sắc.

Tốn thời gian 3 ngày hoàn thành nhiệm vụ, cậu trước đem tấm hiệu ứng đã chỉnh xong gửi cho Lý Như xem qua một lần, chờ sau khi xác định toàn bộ có thể dùng mới gửi tới hòm thư công ty, sau đó tìm Lý Như xin nhiệm vụ tuần tiếp theo.

Lý Như đối với chất lượng và tốc độ chỉnh ảnh của cậu hết sức hài lòng, còn sùng bái đối với mấy bộ cậu theo thẩm mỹ của mình chỉnh thêm, kích động khích lệ cậu chỉnh thêm nghĩ thêm bày ra thêm sáng ý, cũng cho người trực tiếp đem nhiệm vụ ba tuần tiếp theo một lần gửi toàn bộ cho cậu, hào phóng hứa hẹn tháng này sẽ cho cậu lĩnh tiền thưởng.

Hạ Bạch khiêm tốn tiếp nhận khen ngợi, sau đó vui vẻ kéo Địch Thu Hạc trong lúc cậu chỉnh ảnh cứ gửi tin nhắn quấy rầy cậu vào sổ đen!

Chủ nhật, Địch Thu Hạc lạ tới Hồng Khác, đầy mặt không tập chung lật kịch bản.

"Cho, "fan nam" của cậu gửi quà tới." Khương Tú Văn đặt cà phê và hộp chuyển phát nhanh xuống, đầy mặt biểu tình "Tôi muốn xiên cậu ra ngoài" ngồi vào đối diện anh, không nhịn được rung chân, hỏi, "Hai hôm trước đi đâu, bảo cậu tới nhận chuyển phát nhanh cậu cũng không tới, cũng không thấy cậu tới chỗ cha tôi thương lượng kịch bản, tôi nói cậu không phải nhận được rồi lại không muốn quý trọng, chuẩn bị khai thiên song (*) cho phim của cha tôi đi?"

((*) khai thiên song: từ này có nghĩa là các chuyên mục báo bị bỏ trống do bị kiểm soát thông tin, còn trong trường hợp này có nghĩa là cái nhân vật anh Hạc đảm nhận sẽ bị bỏ trống)

Địch Thu Hạc không để ý tới hắn, rũ mắt nhìn hộp chuyển phát nhanh trên bàn, vẫn không nhúc nhích.

Ớ, sao lại phản ứng này? Lần trước lúc nhận được quà của fan này không phải rất kích động sao, đây là cãi nhau?

Lòng hiếu kỳ cùng một chỗ, Khương Tú Văn không rung chân nữa, ôm đầu liếc anh mấy lần, rốt cục chịu không được nghiêng người qua, thử dò xét hỏi, "Sao thế, quà này có vấn đề?"

Địch Thu Hạc vẫn là không nói lời này, nhìn chằm chằm hộp chuyển phát nhanh, đầy mặt bí hiểm.

Khương Tú Văn thấy tâm từ từ nhấc lên, lá gan béo ú đưa tay về phía hộp chuyển phát nhanh, suy đoán nói, "Chả lẽ bên trong này đặt vật nguy hiểm gì? Nhưng mà không đúng a, vật này đã nhận được 2-3 ngày rồi, cũng không nhìn thấy vấn đề gì……"

"Đừng đụng vào." Địch Thu Hạc túm hộp chuyển phát nhanh tới trong tay.

Khương Tú Văn dừng tay, quét một cái bộ dạng anh dùng sức túm lấy hộp chuyển phát nhanh vào trong ngực, tâm nhấc lên âm ầm rơi xuống, thân thể vẫn luôn thẳng đứng thở không thông cũng trở lại trong ghế salon, kéo dài ngữ điệu nói, "Nói đi, cậu đây là mắc bệnh gì."

Cái hộp rất nhẹ, Địch Thu Hạc lại cảm thấy tay có chút nặng, ngữ khí sâu kín, "Tôi bị kéo đen." Lần đầu tiên, nhân sinh lần đầu tiên, duy nhất một lần, bị người kéo đen.

"Bị ai?" Khương Tú Văn trong mắt toát ra ánh sáng kính ngưỡng, trong giọng nói tràn đầy hả hê.

Địch Thu Hạc mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn.

Khương Tú Văn tránh khỏi tầm mắt anh, ho nhẹ một tiếng, đè xuống hả hê trong lòng, cau mày nói, "Thật quá đáng, lại kéo đen cậu, đây thật là…… đây thật là quá đáng!"

Diễn kịch cũng không thèm để ý một chút.

Địch Thu Hạc kéo khóe miệng hừ lạnh một tiếng, bỏ cái hộp vào balo, giơ tay lên chống mặt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đạm mạc nói, "Không có gì, kéo đen chỉ là tạm thời, người trẻ tuổi tính khí lớn, tôi hiểu."

Khương Tú Văn thiếu chút nữa nhịn không được huýt sáo. Ơ hơ hơ, nhìn nhìn cái bộ dáng nhăn nhó căn răng nói lời rộng này, chỉ sợ trong lòng đã tức chết đi, vị tráng sĩ kéo đen Địch Thu Hạc thật sự quá cừ!

Âm báo của điện thoại đột nhiên vang lên, Địch Thu Hạc mau đổi lại tư thế, từ trong túi quần lấy điện thoại ra mở ra.

*Bạch lại Bạch: Sao vẫn không trả lời, bận rộn? Ảnh nhận được chưa? Nè, mình lại chỉnh mấy tấm ảnh của Địch Thu Hạc, bạn đang ở Hồng Khách sao, mình sắp tới đường XX rồi, cậu nếu muốn mình cả thểđưa tới tận nhà ^-^*

Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày.

Cười cái gì mà cười, ân cần như vậy còn giao hàng tận nhà? Chỉ là một người mua mà thôi, thân thiết như vậy làm gì? Kéo đen số điện thoại của anh, lại đối với bạn wechat chưa từng gặp mặt thân thiết như vậy, tiểu cẩu tử cậu có phải ngứa da hay không? Trời mới biết cảm thụ một khắc kia của anh lúc gọi điện thoại qua lại bị nhắc là không có tín hiệu! Rõ ràng Từ lão một giây trước mới gọi thông số kia!

Khương Tú Văn thấy anh phóng sát khí về phía điện thoại, hoảng sợ móc đi động ra, dè dặt hỏi, “Thu, Thu Hạc a, cậu gần đây có phải bị cái gì kích thích hay không, nguy tới mức bị bệnh kiểu…… tinh thần phân liệt chứng nóng nảy não tàn rồi?”

Địch Thu Hạc vẫn trừng điện thoại di động.

Bạch lại Bạch: Người mua bạn cóởđây không?

Bạch lại Bạch:???

Bạch lại Bạch: @ một con chim sinh vào mùa thu?

Bạch lại Bạch: Thu Thu? Không cóđây sao?

Tâm Địch Thu Hạc chợt rớt nhảy một cái, sát khí nhanh chóng biến mất, khóe miệng vểnh lên, lại nhanh chóng bằng phẳng, ngẩng đầu nhìn về phía Khương Tú Văn, ánh mắt sáng quắc, “Gọi tôi một cái.”

Ngón tay Khương Tú Văn ấn lên “1”, nuốt một ngụm nước bọt hỏi, “Gọi cậu? Địch, Địch Thu Hạc?”

Địch Thu Hạc bất mãn lắc đầu, “Không phải, gọi nhũ danh tôi.”

Ngón tay ấn lên “2”, “Thu Hạc?”

Địch Thu Hạc trừng hắn, “Đây là nhũ danh của tôi?”

Khương Tú Văn tuyệt vọng hít khí, ngón tay chuyển đến trên “0”, vừa ấn xuống vừa bi thương nói, “Thu Thu, tôi cảm thấy cậu cần trị —”

“Không đúng.” Địch Thu Hạc đột nhiên đề cao thanh âm, lắc đầu, “Ngữ khí không đúng, không phải cái ngữ khí này.”

Tiểu cẩu tử tuyệt sẽ không dùng loại ngữ khí kính sợ này gọi mình!

Nghĩ tới đây anh nhịn không được nhét kịch bản vào trong ba lô, sải bước đi ra ngoài.

Khương Tú Văn nghẹn, tay trượt một cái ấn thêm vài chữ, thanh âm nhắc nhở không tín hiệu vang lên, hắn nhanh chóng đứng dậy kéo Địch Thu Hạc, ý tứ sâu xa, “Cậu trước tiên đừng đi, tôi cảm thấy cậu gần đây áp lực quá lớn, cần điều giải tâm một chút……”

*Bạch lại Bạch: Xem ra thật sự là không cóở đây, quấy rầy rồi, vừa vặn mình đột nhiên có chút việc, không thể giao hàng tận nhà cho bạn rồi, ảnh hôm nào lại gửi cho bạn đi ^-^*

Địch Thu Hạc sau khi nghe được âm báo giơ điện thoại lên quét tin nhắn một cái, sau đó mạnh mẽ dừng bước, xoay người bước lớn trở lại bên cửa sổ.

Đường đối diện, cửa Thánh Tượng, Hạ Bạch bỏ di động vào túi, nhìn về phía thanh niên lùn tịt đeo kính từ vị trí phó lái xe taxi ló đầu ra, ở trong đầu gian nan đào đào tên hắn, mang trên mặt nụ cười hữu hảo, "Anh Tiểu Mã, chị Lý bảo em cùng bọn anh cùng ra ngoại cảnh?"

"Đúng." Mã Quần thật thà cười, chủ động xuống xe kéo ra cửa xe phía sau cho cậu, lau mồ hôi trên trán lôi dụng cụ ra, nói, "Đài truyền hình bên kia tạm thời quyết định chụp một bộ ảnh kỷ niệm tròn một năm cho thực tập chủ trì mới kí, không may tổ ngoại cảnh bên kia phân ra một nhóm người đi theo chụp một hôn lễ tập thể, nhân thủ lưu lại không đủ, chị Lý liền để cho người tổ chỉnh ảnh chúng ta cũng toàn bộ tới. Chị Lý nói, độ mẫn cảm đối chiếu ảnh của cậu rất cao, nếu cậu nguyện ý, có thể mang theo cậu cũng mang đi, coi như phí tăng ca của cậu, còn có thêm xe thêm ăn, nhưng không phải yêu cầu cưỡng chế, cậu muốn đi không? Lần này ngoại cảnh ở công viên Lệ Hồ bên kia, không xa, phong cảnh cũng tốt, cậu nếu rảnh, tôi kiến nghị cậu đi."

"Đúng, cậu tuổi còn nhỏ, chạy thêm ngoại cảnh tăng kinh nghiệm cũng tốt." Một người khác tổ chỉnh ảnh từ trong xe ló đầu ra, hữu hảo chào hỏi Hạ Bạch, tiếp tục nói, "Hơn nữa lần này người dẫn team chụp là tổ trưởng Mã chú của Mã Quần, kỹ thuật chụp ảnh của ông ấy là tốt nhất Thánh Tượng chúng ta, toi thấy cậu cũng đeo máy ảnh, có thể thấy cũng là thích chụp ảnh, lần này đi có thể học hỏi thêm kinh nghiệm từ tổ trưởng Mã.

Hạ Bạch nghe xong giải thích, nhớ tới Lý Như đối với mình luôn chiếu cố, gật đầu lên xe, cười nói, "Chuyện tốt như thế vậy em nhất định phải tới góp chút náo nhiệt rồi, cảm ơn mọi người cho em cơ hội lần này."

"Mọi người đều là đồng nghiệp, không cần khách khí như thế." Mã Quần giúp cậu đóng cửa xe, lên ghế phụ ngồi thắt dây an toàn, vừa ra hiệu cho tài xế lái xe vừa nói, "Chỉ cần cậu chăm chỉ làm, sau này cơ hội như vậy còn rất nhiều."

Hạ Bạch đúng lúc lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, gẩy gẩy dây túi máy ảnh.

Mã Quần này thái độ nhiệt tình lại thân mật, nhưng ánh mắt lại giống như không phải…… Có chút ý tứ như vậy.

Địch Thu Hạc trơ mắt nhìn Hạ Bạch lên xe rời đi, nhẫn nhịn, nhịn không được, kéo lên khóe miệng cười lạnh một tiếng.

Khương Tú Văn đã đứng cách anh xa xa, dè dặt hỏi, "Thu Hạc, bệnh viện rất gần, chúng ta đi, đi một chút?"

Địch Thu Hạc quay đầu lại nhìn hắn một cái, lui về phía sau một bước ngồi trở lại trên ghế salon, đặt ba lô xuống lấy kịch bản ra, trực tiếp tiến vào hình thức chuyên tâm nghiên cứu kịch bản, tư thế ưu nhã kia, lúc lật sách toát ra khí chất ôn văn nhĩ nhã, bộ dáng cùng một giây trước hướng về phía đường lớn phóng sát khí quả thực giống như hai người.

Khương Tú Văn: "……" Chuẩn rồi, hóa ra là bị tâm thần phân liệt.

17. Chương 17: Cơ Hội

Công viên Lệ Hồ, nghĩa giống với tên, là một công viên xây dựng xung quanh một cái hồ xinh đẹp. Lần này đài truyền hình thành phố B lựa chọn ở nơi này chụp ảnh kỷ niệm cho người chủ trì mới, một là nhìn trúng thanh u nơi này, thứ hai là…… Nơi này rẻ.

"Đài truyền hình bao hết hai ngày hồ phía tây, đã cách li, đã có đồng nghiệp trước một bước đi vào dựng cảnh." Một vị nhân viên khác tổ chỉnh ảnh Lâm Nhuệ một bên chuyển dụng cụ ra bên ngoài một bên giải thích, thấy Hạ Bạch trực tiếp xê dịch cái hòm nặng nhất, nhịn không được giơ tay lên vỗ vỗ vai cậu, nói, "Đừng miễn cưỡng một lần dịch không động thì lần thứ hai, tôi bồi cậu. Cái tuổi này của cậu còn có thể cao thêm chút nữa, bình thường phải chú ý nhiều hơn, đừng đè ép xương."

Tay vỗ vào trên bả vai rất nhẹ, mang theo chút mùi vị thân mật khắc chế, Hạ Bạch liếc mắt nhìn thân thể Lâm Nhuệ hơi lộ ra vẻ đơn bạc và dụng cụ trong ngực cũng không nhẹ, lại liếc nhìn đạo cụ bố trí nhẹ phèo trong tay Mã Quần phía trước xe, lúm đồng tiền trên mặt nhợt nhạt, lại rất nhanh sâu hơn, vừa đưa tay giúp Lâm Nhuệ dịch dụng cụ vừa cười nói, "Không sao cả, tôi chuyển được, hơn nữa tôi vừa qua sinh nhật tuổi 21, chiều cao chắc không cao được nữa, ngược lại Lâm ca anh, bộ dạng mặt mày hồng hào này, trong nhà có chuyện vui?"

Lâm Nhuệ nghe cậu hỏi như vậy, trên mặt nhịn không được lộ ra một nụ cười, trả lời, "Cũng không có gì, chính là mong mỏi nhiều năm như vậy, chị dâu cậu rốt cục sinh cho tôi một nha đầu."

"Nha đầu tốt, tri kỷ, chúc mừng Lâm ca Lâm tẩu." Hạ Bạch nhìn biểu tình hạnh phúc trên mặt hắn hết sức có sức cuốn hút, ngứa tay có chút muốn chụp, nhưng ngại cái hòm trong tay, không có cách nào cầm máy ảnh, chỉ có thể ở trong lòng nói câu đáng tiếc.

Hai người vừa tán gẫu vừa đi về phía bãi chụp ảnh, quan hệ rất nhanh thân thiết lên, bất tri bất giác bước gia tăng cước bộ, bỏ lại những người khác xa lắc ở phía sau.

Tài xế đi bên cạnh Mã Quần thấy thế bật cười lắc đầu, đụng Mã Quần 1 cái nói, "Lão Lâm khẳng định lại đang nói về chuyện của con gái hắn, sau này là tuyệt đối là nữ nhi nô. Bất quá tiểu Hạ tính tình cũng thật tốt, có kiên nhẫn khi nghe mấy cái kinh nghiệm giáo dục trẻ con dài dòng kia."

Mã Quần bị chọt tới nghiêng một cái, biểu tình có chút không dễ nhìn, lại rất nhanh che giấu tốt, cười phụ họa nói, "Tiểu Hạ xác thực tốt, cũng không biết cậu ấy còn có thể làm ở Thánh Tượng chúng ta bao lâu,

dù sao cũng chỉ là sinh viên năm 2, không định tính."

"Sao lại không định tính chứ, tôi thấy tiểu Hạ rất tốt, hơn nữa cậu ấy học kỳ sau đã năm ba đại học rồi, tốt nghiệp rất nhanh. Tôi thấy chị lý cũng rất muốn giữ cậu ấy ở lại Thánh Tượng, lần ngoại cảnh này chị Lý đặc biệt bảo bọn mình kích lệ cậu ấy tới, không phải muốn xem xem kỹ thuật chụp ảnh của cậu ấy như thế nào sao, bên trên đây là chuẩn bị bồi dưỡng cậu ấy thành nhiếp ảnh gia đấy." Tài xế nói bát quái từ chỗ người khác nghe được, khuôn mặt cảm thán, "Làm nhiếp ảnh gia tốt, kiếm tiền nhiều, triển vọng phát triển cũng tốt, tiểu Hạ năng lực cao lại chịu học, tương lai nhất định là có tiền đồ, quả nhiên là Trường Giang sóng sau xô sóng trước."

Người nói vô ý người nghe có lòng, Mã Quần mặt mày ép xuống, trong mắt mang ra tia âm trầm.

Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hiện tại nhiếp ảnh gia lợi hại nhất của Thánh Tượng là chú của hắn, ý này của tài xế là chú của hắn sẽ bị Hạ Bạch xô chết trên bãi cát? Hơn nữa chú đã đáp ứng muốn dẫn dắt hắn chuyển sang nhiếp ảnh gia, hiện tại đột nhiên lòi ra Hạ Bạch được Lý Như coi trọng cùng hắn đoạt tài nguyên, thật bực mình.

Bên hồ quả nhiên đã dựng xong cảnh chụp, đồng nghiệp tới trước thấy bọn họ đến, nhanh chóng đón lấy dụng cụ, chỉ huy bọn họ nhanh chóng mở ra.

Bận rộn nửa tiếng sau, cảnh triệt để dựng xong, xe của đài truyền hình tới đây, một đám thanh niên trẻ tuổi tinh thần phấn chấn xuống xe.

"Tổ hóa trang và tổ trang phục chuẩn bị, tổ trưởng Mã đâu? Tìm người trong trong xe mời tổ trưởng Mã." Một vị quản lý cao giọng hô.

Mã Quần lớn tiếng đáp lời từ sau đám người nhô ra, tiếp nhận việc mời tổ trưởng Mã.

Tiếp đó cũng không có việc gì Hạ Bạch có thể giúp, cậu lui ra bên ngoài đám người, nhìn nhân viên làm việc đón đám người trẻ tuổi kia vào trong rạp hóa trang dựng tạm thời, tìm được tài xế chào hỏi, cầm lấy máy ảnh lòng vòng quanh bên hồ cách chỗ quay chụp không xa.

Ánh mặt trời vừa vặn, mặt hồ sóng nước ôn nhu chuyển động, một con chim bồ câu trắng đột nhiên lao vào ống kính, vòng qua liễu rủ, bay qua hành lang vây quanh bên hồ, đậu lên đỉnh chòi nghỉ mát trong hồ, sau khi sửa sang lại lông vũ vỗ cánh bay vào rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Nhẹ nhàng ấn xuống màn trập, cậu cười lật lật mấy tấm hình mới vừa chụp được, quay đầu lại nhìn khu chụp hình bên kia đã khai máy, liền bước nhanh đi trở về.

Trên ghế đu màu trắng, cô gái xinh đẹp nghiêng nghiêng dựa vào, trong tay ôm một quyển sách, ngửa đầu nhắm mắt, tựa như đang cảm thụ nhiệt độ ánh mặt trời vuốt ve khuôn mặt.

“Tốt, trạng thái rất tốt, cứ duy trì, vai buông lỏng, nụ cười khóe miệng lại ngọt ngào chút.”

Một người trung niên béo mặc trang phục sợi đay truyền thống của dân tộc đang bê máy ảnh vây quanh thiếu nữ chụp, thỉnh thoảng chỉ điểm nhân viên làm việc bên cạnh điều chỉnh một chút quang bản.

Hạ Bạch có chút mới lạ nhìn hết thảy, ánh mắt chăm chú dừng trên người trung niên mập mạp đang quay chụp, cuối cùng rơi vào trên người thiếu nữ. Vừa vặn một trận gió nhẹ thổi qua, giương lên tà váy thiếu nữ, trong lòng cậu động một cái, giơ máy ảnh lên chụp xuống bộ dáng thiếu nữ cúi đầu nghịch tà váy.

“Nổi gió lên, mọi người chú ý thêm chút.” Nhiếp ảnh gia đặt máy ảnh xuống, chỉ huy người tổ trang phục đi sửa sang lại quần áo và tóc một chút cho thiếu nữ, khẽ cau mày, “Thời gian ánh sáng tốt chỉ mấy tiếng này, mọi người nắm chắc chút.”

Mọi người rối rít đáp lại, tăng nhanh động tác trên tay.

“Ông ấy chính là chú của Mã Quần, tổ trưởng Mã Hành Thông, từng được mời tới chụp ảnh bìa cho bốn tạp chí thời trang lớn, vô cùng lợi hại.” Lâm Nhuệ cả biết lúc nào đã đứng sau lưng cậu, nhỏ giọng giải thích với cậu, thấy Mã Quần lúc quay chụp rảnh đưa bình nước tới cho Mã Hành Thông, dừng một chút, càng đề thấp thanh âm nói, “Tiểu Hạ, tổ trưởng Mã Hành thông không có con, cho nên vô cùng yêu thương đứa cháu Mã Quần, cố ý bồi dưỡng Mã Quần thành người nối nghiệp, cậu…… Cậu là chị Lý nhìn trúng, mặc dù chị Lý và tổ trưởng Mã là bạn cũ, quan hệ không tệ, nhưng là…… Tóm lại cậu chú ý nhiều chút.”

Hạ Bạch tiêu hóa một chút lời nói này, rốt cuộc hiểu rõ thái độ kỳ quái của Mã Quần là từ đầu mà tới, trong lòng đối với giải thích của Lâm Nhuệ hết sức cảm kích, nhưng lúc này nhiều người, cũng không nên nói thêm cái gì, liền gật đầu tỏ vẻ hiểu, ý bảo mình sẽ chú ý thêm.

Hai người ăn ý không nói nữa, cũng không có sáp lên phía trước, chỉ đứng bên người vòng vây nhìn bên trong bận tới bận lui, sau đó lúc thay đổi cảnh đúng lúc đi tới giúp di chuyển dụng cụ.

Thỉnh thoảng linh cảm tới, Hạ Bạch cũng sẽ giơ máy ảnh lên hướng về phía mấy chủ trì vẫn còn ngây ngô chụp vài tấm, nhưng chỉ là yên lặng, tận lực không để người chú ý.

Lúc ăn trưa, xe đồ ăn đài truyền hình đặt cho mọi người đúng giờ tới, mọi người tụ chung một chỗ ăn cơm. Hạ Bạch vẫn như cũ không tiếp cận đám người, đứng ở bên ngoài cùng Lâm Nhuệ trò chuyện kinh nghiệm giáo dục trẻ con và kinh nghiệm chỉnh ảnh, mà Mã Quần lúc trước dẫn cậu tới nói còn dễ nghe hơn hát giống như là đột nhiên quên mất cậu vậy, chỉ lo di chuyển theo Mã Hành Thông, đem hai người chỉnh ảnh bọn họ quăng vào trong xó xỉnh.

Sau cơm trưa mọi người tiếp tục làm việc, đảo mắt 4 giờ trôi qua, công việc quay chụp rốt cục kết thúc một phân đoạn.

“Mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó thu lại đồ một chút, ngài mai tiếp tục.” Mã Hành Thông cất máy ảnh xong, xoa xoa cái trán ra mồ hôi, nhìn sắc trời một cái sau đó phân phó nói.

Mã Quần thân thiết tiến lên đưa một chai nước.

"Tiểu Quần hôm nay biểu hiện không tệ." Mã Hành Thông nhận lấy nước khen hắn một câu, cười nói, "Ngày mai nhiệm vụ chụp hình không gấp, ta thấy cháu lần trước đưa tới một cuộn phim cũng không tệ lắm, ngày mai có thể cho cháu thử tay chút."

Mã Quần nghe vậy ánh mắt sáng lên, vội vàng gật đầu đảm bảo mình sẽ làm tốt.

Mọi người thấy bọn họ vừa diễn cái này, liền biết đây là Mã Hành Thông đang lót đường cho Mã Quần, liền cũng nịnh hót ồn ào hai câu, nói gần nói xa tâng bốc bọn họ.

Lâm Nhuệ vẫn như cũ đứng vòng bên ngoài, nghe vậy lại cau mày, nghi ngờ nói, "Không đúng, chị Lý rõ ràng nói là nếu tiến độ chụp hình nhanh, có thể để cho cậu đi thử chút, sao hiện tại biến thành Mã Quần rồi? Chả lẽ chị Lý không có đánh tiếng trước cho tổ trưởng Mã?"

"Đoán chừng là vậy đi?" Hạ Bạch đè lại vai hắn trấn an vỗ vỗ, không để cho hắn tiến lên đi tìm Mã Hành Thông, nói, "Cũng không có gì, quên thì quên rồi, chúng ta lười biếng chút cũng tốt, chụp hình mệt mỏi như vậy, áp lực cũng lớn, đâu có tự tại cùng anh Lâm tán gẫu chút kinh nghiệm giáo dục trẻ nhỏ."

Lâm Nhuệ bất đắc dĩ ẩn đầu cậu một cái, lắc đầu, "Cậu tiểu tử này, thân là nam nhân sao có thể luôn lười biếng, là cơ hội của cậu thì phải vững vàng túm lấy, cũng đừng để cho đám tiểu nhân kia lẻn vào chỗ trống."

Lời này nói tới khá trực bạch rồi, Hạ Bạch cười ra lúm đồng đồng tiền má trái, không quá để ý trả lời, "Cám ơn căn dặn của anh Lâm, nhưng cơ hội như thế cũng không phải mọi người đều thích, em nha, mặc dù cũng muốn làm nhiếp ảnh gia, nhưng nhiệm vụ chủ yếu trước mắt vẫn là học tập, em tới Thánh Tượng là vì kiếm đủ học phí và sinh hoạt phí, không vì cái gì khác." Hơn nữa hai chú cháu người ta rõ ràng là một bè, khinh thường cậu tới ăn ý như vậy, người ngoài như cậu vẫn là không đi chọc xúi quẩy.

Đây chính là trá hình nói rằng cậu sẽ không ở Thánh Tượng ngốc lâu, chuẩn bị kiếm đủ tiền liền đi, cũng không thèm để ý chuyện bị người đoạt mất cơ hội lên tay.

Lâm Nhuệ nhìn khuôn mặt cậu còn mang theo chút ngây ngô trẻ con, yên lặng một lát, lắc lắc đầu, cười, "Cậu nói không sai, sinh viên quả thực phải lấy việc học làm chủ." Về phần Mã quần hôm nay lá mặt lá trái, liền chờ chị Lý sau khi đi công tác về để cho chị Lý đi xử lý đi."

Mọi người nghỉ ngơi xong đang chuẩn bị thu đồ về, liền thấy lại một chiếc xe của đài truyền hình lái tới đây, phía trên vội vàng đi xuống hai cô gái, phía sau còn đi theo một người phụ trách.

"Xin lỗi xin lỗi, tới trễ rồi, mọi người chịu thiệt chút, lại giúp cô ấy chụp một chút." Người phụ trách vừa nói vừa mang người đi về phía Mã Hành Thông, nóng tới tránh đầu mồ hôi, vội vàng giải thích, "Mã tiên sinh, hai tiểu cô nương này ngày mai phải đi quay tiết mục ở nơi khác, hình phải hôm nay chụp, ngài cực khổ chút, buổi tối tôi mời ngài ăn cơm."

Mã Hành Thông trong mắt hiện lên một tia không vui, dư quang quét đến đứa cháu bên cạnh, khéo đưa đẩy đáp, "Ngài khách khí, tiếp tục chụp cũng có thể, chỉ bất quá mặt trời mắt thấy sắp lặn rồi, hai người bọn họ từng người tới khẳng định không kịp, phải cùng chụp."

Người phụ trách liên tục không ngừng gật đầu, "Đều có thể, theo ý kiến của người là được."

"Ngài đừng vội, tôi đây còn có tình huống." Mã Hành Thông cầm bình nước đưa cho hắn, tiếp tục nói, "Bởi vì là kế hoạch công việc bên ngoài, cho nên chúng tôi bây giờ không có chuẩn bị, nhiếp ảnh gia có kinh nghiệm chỉ có mình tôi, ngoại trừ tôi, có thể ra tay cũng chỉ còn lại một người mới, cho nên hai cô nương này, ai theo tôi chụp, ai theo người mới?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều im.

Người Thánh Tượng im là bởi vì bọn họ biết, nhiếp ảnh gia có thể ra tay quả thật chỉ có một Mã Hành Thông, mà cái gọi là một người mới khác có thể ra tay, đoán chừng chính là Mã Quần, nhưng kỹ thuật chụp ảnh của Mã Quần…… có chút nguy hiểm.

Đám nhân viên bên đài truyền hình tới đây hỗ trợ im thì lại bởi vì trong hai tiểu cô nương phía sau, một người có chút quan hệ với lão chủ trì trong đài Hạo ca, một người nghe nói cũng có chút bối cảnh, nhưng lại không biết bối cảnh là ai, hai người ai cũng không thể dễ dàng đắc tội, cho nên ai chụp với ai, là một vấn đề lớn.

Hạ Bạch cũng im theo, cậu im là bời vì, trong hai người đằng sau, có một người là Lưu Hoan Hoan từng đội nón xanh cho Ngưu Tuấn Kiệt……

18. Chương 18: Xảy Ra Chuyện Gì?

Edit + Beta: Vịt

Người phụ trách nhìn nhìn Mã Hành Thông, lại nhìn nhìn hai tiểu cô nương biểu tình có chút mộng phía sau, mặt lộ vẻ khó xử.

"Chú tốt nhất quyết định nhanh chút, sắc trời không đợi người." Mã Hành Thông thúc giục, trong lòng đối do dự của ông lúc này hết sức xem thường, không phải hai người mới tiểu cô nương sao, tùy tiện chụp chút là được, xoắn xuýt như vậy cần gì chứ, là không tin tưởng hắn sao?

Người phụ trách nghe vậy cau mày, suy nghĩ một chút sau đó xoay người nhìn về phía hai tiểu cô nương đi theo phía sau, hỏi, "Các cô ai cùng Mã tiên sinh, ai cùng người mới?"

Đây chính là đem quyền lựa chọn cho hai người được chụp, tầm mắt mọi người dịch qua.

Hai tiểu cô nương liếc mắt nhìn nhau, trong đó tiểu cô nương buộc tóc đuôi ngựa cử động, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, một tiểu cô nương khác tóc xõa liền tiến lên một bước, bán cản trở thân hình cô ôn nhu nói, "Tôi chụp cùng Mã tiên sinh đi, Tiểu Phù xinh đẹp hơn tôi, chụp thế nào cũng đẹp." Nói xong hướng cô nương tóc đuôi ngựa cười cười, sau đó dùng cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn người phụ trách, trong tay chậm rãi gẩy lên tấm thẻ thông thành đeo trên cổ.

Đó là thẻ thông hành tổ hạng mục người chủ trì Đỗ Hạo cố ý xin cho cô ta, trong người mới đồng được phê chuẩn vào đài truyền hình cùng cô ta, cũng chỉ có một tấm này trong tay cô ta.

Chủ trì các kênh nhỏ khác đã chụp xong chuẩn bị trở về thấy cô ta như vậy, nhịn không được cười lạnh một tiếng, sau đó bị đồng nghiệp lo lắng lôi trở lại.

Người phụ trách chân mày nhíu chặt, không trả lời cô ta, mà là nhìn về phía cô nương buộc đuôi ngựa, ôn hòa hỏi, "Tiểu Phù cô nói sao? Nếu các cô thương thảo không ra kết quả, tôi có thể cho bọn cô rút thăm."

Cô nương tóc xõa động tác gảy thẻ thông hành dừng lại, biểu tình trở nên có chút lúng túng.

"Không sao, tôi chụp với người mới đi, Hoan Hoan là chủ xị kỳ tiếp tiếp, hình kỷ niệm phải lên trên lịch bàn của đài truyền hình, không thể qua loa, hơn nữa tôi tin tưởng năng lực của nhiếp ảnh gia Thánh Tượng, người Mã tiên sinh đề cử khẳng định không tệ." Cô nương tóc đuôi ngựa trả lời, chủ động kéo tình huống lúng này đi bằng một câu nói, còn âm thầm tâng bốc nhóm người Thánh Tượng bị động làm thêm giờ.

Hạ Bạch nghe vậy vểnh lên khóe miệng, mắt lộ ra tán thưởng. Tiểu cô nương này tính thương nhân rất cao, so với cô, Lưu Hoan Hoan nôn nóng lại biểu hiện công lợi cũng có chút không làm cho người thích.

Mọi người hiển nhiên cùng ý nghĩ này với cậu, lúc này ánh mắt nhìn Lưu Hoan Hoan đều có chút cổ quái.

"Vậy thì Lưu Hoan Hoan cùng Mã tiên sinh, Tiểu Phù cùng người mới đi." Người phụ trách gõ nhịp, lại ôn hòa nhìn một cái cô nương tóc đuôi ngựa, không nhìn Lưu Hoan Hoan, nói với Mã Hành Thông, "Mã tiên sinh, xin hỏi ngài nói người mới là vị nào? Tôi muốn trước tiên câu thông với cậu ấy chút. Tiểu Phù chủ trì chính là tiết mục thiếu nhi, lúc chụp hình có vài thứ phải đặc biệt chú ý."

Mã Hành Thông cố ý muốn cho cháu nhà mình trước mặt người khác lộ mặt chút, nghe hắn nói như vậy, liền một bên phụ họa chủ trì tiết mục thiếu nhi phải chú ý nhiều, một bên quay đầu lại nhìn về phía Mã Quần, ngoắc tay để cho hắn tiến lên chào hỏi với người phụ trách.

Mà lúc này Mã Quần mà mọi người Thánh Tượng cho rằng may mắn cắn được nhân bánh lại hoảng hốt không thôi, ước gì biến mất tại chỗ. Thử tay nghề cùng trực tiếp ra tay chụp thành tấm không giống nhau, lúc trước Mã Hành Thông nói có thể để cho hắn thử tay nghề, ý kia là để cho hắn đi theo chụp, cuối cùng cuộn phim giao lên vẫn là của Mã Hành Thông, nếu hắn có chụp được tốt mới sẽ chọn một hai tấm đưa lên, thuộc về dạy thực nghiệm. Mà tình huống lúc này, lại là muốn trực tiếp dùng hắn độc lập chụp thành ảnh, bất kể có được hay không, cũng không có thời gian chụp lại lần hai, mà lần chụp thành ảnh lần này cuối cùng là phải lên sách lưu niệm của đài truyền hình, nếu chụp không tốt, chờ sau này hắn phát triển, đó chính là lịch sử đủ đen tối!

Chủ yếu nhất chính là, vì để cho chú sớm mang hắn ra tay, cuộn phim hắn hai lần trước nộp đều là mua người chụp hộ, tài nghệ chụp ảnh của hắn……

"Tiểu Quần, tới đây." Mã Hành Thông mặt mỉm cười nhìn hắn, một bộ hết sức tín nhiệm hắn.

Mã Quần càng hoảng hốt, dư quang quét tới Hạ Bạch đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt, đầu óc nóng lên, tiến lên một bước lớn tiếng nói, "Chú, chú đang tìm Hạ Bạch sao? Cháu vừa nãy còn thấy cậu ấy ở đây, chú chờ chút, cháu bây giờ tìm cậu ấy tới." Nói xong làm bộ quay đầu nhìn xung quanh, sau đó hướng Hạ Bạch dùng sức ngoắc tay, "Tiểu Hạ cậu tới đây! Đến cậu chụp ảnh rồi, cố gắng làm, đừng cô phụ chị Lý nhìn trúng cậu!"

Mọi người Thánh Tượng đầy mặt mông lung.

Lâm Nhuệ cả kinh trừng lớn mắt, "Xảy ra chuyện gì? Mã Quần đầu hỏng rồi?"

Hạ Bạch cũng là mông lung, lôi túi máy ảnh đang đeo lên chần chờ cất bước, khẽ cau mày, "Không biết…… Chả lẽ chúng ta hiểu lầm anh Tiểu Mã rồi? Kỳ thực anh ấy so với bất kỳ ai đều muốn cho em cơ hội ra tay hơn?"

Lâm Nhuệ lắc đầu, đầy lòng không giải thích được.

"Nhanh chút nhanh chút, mọi người thời gian gấp." Mã Quần chủ động chạy tới, không cho cự tuyệt túm Hạ Bạch tới trước mặt người phụ trách, ân ần đề cử nói, "Cậu ấy chính là người mới ưu tú mà chú tôi nói, sinh viên giỏi đại học Q, giám đốc chúng tôi đích thân bồi dưỡng nhân tài, anh có yêu cầu gì trao đổi với cậu ấy là được."

Chuyện đã tới trước mắt, Hạ Bạch phải điều chỉnh tốt tâm tình, đưa tay về phía người phụ trách, lễ phép nói, "Xin chào, tôi sẽ cố gắng chụp ra hình để cho anh hài lòng."

Người phụ trách vốn thấy mặt Hạ Bạch non, trong lòng còn có chút bất an, bây giờ biết cậu là sinh viên giỏi đại học Q, còn là giám đốc Thánh Tượng đích thân bồi dưỡng người, trong lòng nhất thời ổn định, cầm tay cậu nói, "Xin chào xin chào, vất vả rồi. Vậy tôi trước tiên nói với cậu vài chỗ chụp hình phải chú ý, Tiểu Phù cô cũng tới, chúng ta cùng nói rõ với Tiểu Hạ tiên sinh chút."

Dương Phù giòn tan đáp một tiếng, tiến tới bên cạnh bọn họ, sau đó cùng bọn họ chuyển tới góc an tĩnh trao đổi.

Bọn họ vừa đi, tại chỗ liền chỉ còn lại Lưu Hoan Hoan ở phía sau nhìn thấy Hạ Bạch lộ khiếp sợ, Mã Quần thở phào nhẹ nhõm sau đó mắt mang theo thấp thỏm nhìn về phía Mã Hành Thông, Mã Hành Thông đầu đầy mê mang vô cùng không vui…… Cùng một đám quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng.

"Tổ hóa trang và tổ trang phục tới đây, trước tiên mang cô Lưu Hoan Hoan đi trang điểm thay quần áo."

Mã Hành Thông hoàn hồn trước hết, vẻ mặt bình tĩnh phân phó.

Mọi người hoàn hồn, ánh mắt khác nhau tản ra làm việc riêng của mình.

Đám người đảo mắt giải tán sạch sẽ, Mã Hành Thông liếc mắt nhìn Mã Quần, ý bảo cậu tới một bên nói chuyện.

Mã Quần chột dạ đi theo.

"Xảy ra chuyện gì? Cháu có biết cơ hội lần này có bao khó có được hay không? Mặc dù tiểu cô nương kia chỉ là người mới, người chụp ảnh kỉ niệm đài truyền hình không thể so với cái khác, người nhìn vào sẽ rất nhiều, là khởi đầu rất tốt, cháu……" Mã Hành Thông nói hỏa khí liền lên, thiếu chút nữa chặn không được bực bội trong lòng mắng ra.

"Chú, cháu xin lỗi." Mã Quần lập tức nói xin lỗi, sau đó cố ý ngẩng đầu lộ ra cười khổ mang theo ủy khuất, suy sụp nói, "Nhưng Hạ Bạch này là chị Lý nhìn trúng…… Nhiệm vụ của chị Lý trước khi đi công tác cố ý giao Hạ Bạch cho cháu, cháu nếu không làm tốt, chú trên mặt mũi cũng không dễ nhìn…… Chú, là cháu không đúng, cháu không nên tự tiện nhận giao phó của chị Lý……"

Mã Hành Thông biểu tình thay đổi, cuối cùng ánh mắt lạnh, hừ nói, "Hóa ra là như vậy, Lý Như cố ý giao Hạ Bạch này cho cháu, là sợ ta ta tự tâm đề bạt cháu ư! Hừ, một tiểu tử lông vàng đại học năm hai mà thôi, bản thân ta muốn xem chút nó lấy không cơ hội này, chuẩn bị kết thúc như thế nào! Tiểu Quần, cháu sau này đừng ngốc như vậy nữa, người hiền lành nhất định bị bắt nạt!"

Mã Quần vâng dạ đáp lại, trong lòng nhịn không được cũng có chút hận.

Cơ hội tốt như vậy, hắn lúc ấy sao lại đầu óc nóng lên đưa cho Hạ Bạch chứ, thật là…… Chỉ mong Hạ Bạch kia làm hỏng mới được!

Chú cháu Mã gia bên kia lâm vào trong âm mưu, Hạ Bạch bên này cũng đã nhanh chóng đạt được hảo cảm của người phụ trách.

"Không hổ là sinh viên giỏi, một chút đã thấu, vậy Tiểu Phù liền nhờ cậy, mong chờ thành ảnh của Tiểu Hạ tiên sinh."

Hạ Bạch xấu hổ cười, "Là anh nói tỉ mỉ. Anh yên tâm, cô Tiểu Phù ngoại hình tốt, hình chụp ra khẳng định xinh đẹp."

Dương Phù cũng cười, ôn thanh nói, "Tiểu Hạ tiên sinh khiêm tốn."

Ba người lẫn nhau xùy một cái, sau đó không khí hài hòa chuyển tới rạp hóa trang. Sau khi thu xếp xong

Dương Phù người phụ trách ý cười đầy mặt rời đi, Hạ Bạch tìm thợ trang điểm nói một chút cảm giác trang điểm mình cần, sau đó lui về một bên vùi đầu hí hoáy máy ảnh, ở trong lòng suy nghĩ cảnh tượng Thánh Tượng phối hợp phải chụp làm sao cho dễ nhìn.

Đây là cậu lần đầu tiên chụp ảnh người thương dụng, trong lòng ít nhiều có chút khẩn trương, lo lắng phát huy không tốt chụp hỏng ảnh kỷ niệm quan trọng lần này của người ta. Nhưng cơ hội đã rơi xuống trong bát, cậu tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó, cố gắng giao ra một phần trả bài để cho khách hàng hài lòng.

"Hạ Bạch?"

Giọng nữ xa lạ ở bên người vang lên, động tác chỉnh máy ảnh của ngừng lại, quay đầu nhìn.

"Quả nhiên là cậu." Lư Hoan Hoan thay xong quần áo chuẩn bị đi trang điểm hướng cậu lộ ra một nụ cười, giơ tay lên chỉnh lại tóc có chút loạn, mang chút ngượng ngùng nói, "Không nghxi tới lại ở chỗ này gặp được cậu, cậu tới Thánh Tượng lúc nào vậy? Còn trở thành nhiếp ảnh gia, thật lợi hại."

Hạ Bạch cũng cười, sau đó lễ phép hỏi, "Xin hỏi cô là?"

Nụ cười trên mặt Lưu Hoan Hoan cứng một chút, sau đó che miệng kinh ngạc nói, "Cậu không nhận ra sao? Tôi là bạn của Tuấn Kiệt, Lưu Hoan Hoan khoa phát thanh, năm ngoái sinh nhật Tuấn Kiệt chúng ta còn gặp qua."

Quả thật gặp qua, nhưng lúc ấy Lưu Hoan Hoan thân là "bạn bè bình thường" của Ngưu Tuấn Kiệt hết sức xem thường Hạ Bạch nghèo kiết, ngay cả nhìn thẳng cũng không cho một cái, càng không có tán gẫu qua, hai người chỉ có thể coi như là người xa lạ.

Hạ Bạch nhớ tới lần đó gặp mặt, lại nghĩ tới bộ dạng Ngưu Tuấn Kiệt say rượu sau đó vừa khóc vừa ói, nụ cười trên mặt càng phát ra mấy phần khách khí, "Xin lỗi, Tuấn Kiệt người tốt, bạn bè rất nhiều, tôi cũng không phải ai cũng biết. Thợ trang điểm đang gọi, vẫn mong cô Lưu nắm chắc thời gian."

Chủ động tiếp lời lại bị người đuổi, Lưu Hoan Hoan mặt mũi có chút bị mất, nghĩ đến Dương Phù an vị ở phía sau hóa trang, khẳng định nghe được cuộc đối thoại này, trong lòng càng phát ra cảm giác khó chịu, liền cũng khách khí tươi cười, nhàn nhạt nói, "Bạn bè Tuấn Kiệt cũng chia dăm bảy loại, cậu không biết tôi cũng bình thường, Tiểu Phù là chị em tốt của tôi, mong Hạ tiên sinh không nên làm hỏng ảnh kỷ niệm của cô ấy." Nói xong xoay người rời đi, sống lưng ưỡn thẳng, giống như một con khổng tước kiêu ngọa đạt được thắng lợi.

Hạ Bạch bị phản ứng này của cô ta chọc cười, nhịn không được rút điện thoại ra, gửi wechat cho lão Tam.

Bạch lại Bạch: Vô tình gặp được bạn gái cũ của cậu, bị sặc đầy miệng, cậu ngày xưa mắt mù tới không nhẹ a.

Địch Thu Hạc đang lật kịch bản nghe được âm báo wechat, dừng một chút, dùng một loại tư thái hết sức không thèm để ý cầm lấy điện thoại, mở wechat ra, nhẹ nhàng quét qua tin nhắn, sau đó khẽ trợn mắt, nhanh chóng vùi đầu gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn gái cũ của tôi? Ai?

Anh độc thân 23 năm, ở đâu ra bạn gái cũ gì đó! Tiểu cẩu tử bôi nhọ thanh bạch của anh!

Bạch lại Bạch: Lưu Hoan Hoan a, cậu nhanh như vậy đã quên cô ta?

"Lưu Hoan Hoa? Cái tên này sau có chút quen tai." Anh không tự chủ cau mày lên tiếng.

Khương Tú Văn ngồi đối diện anh lật báo cáo nghe vậy ngẩng đầu, nghi ngờ, "Lưu Hoan Hoa? Đây không phải tên của tiểu chủ trì trước kia quấn chặt cậu không buông sao, cậu sao đột nhiên nhắc tới cô ta?"

Địch Thu Hạc được hắn nhắc nhở, cuối cùng nhớ ra cái tên Lưu Hoan Hoan, mặt trong nháy mắt thối hoắc, lại liếc mắt nhìn tin nhắn Hạ Bạch gửi tới, mặt thối xuống lại căng thẳng, ánh mắt chột dạ.

Tiểu cẩu tử sao biết Lưu Hoan Hoan, còn gửi tin tới tài khoản này? Chả lẽ cậu ta phát hiện nick name này của mình? Cho nên rep lại em gái manh đại JJ…… Anh bị dọa sợ tới vèo một cái quăng điện thoại, giơ tay lên ấn mặt.

19. Chương 19: Moa Moa Ta

Edit + Beta: Vịt

Điện thoại di động nện ở trong giỏ quả trên bàn, phát ra một âm thanh khó chịu. Khương Tú Văn nhìn lại đột nhiên hảo hữu phát thần kinh, trong lòng bất đắc dĩ quả thực muốn đột phá chân trời, nghiêng người nhặt điện thoại của anh lên, hỏi, "Cậu làm sao vậy? Tiểu chủ trì kia lại quấn lấy cậu?"

Địch Thu Hạc lâm vào trong khủng hoảng rơi ngựa, đầy đầu đều là bộ dáng tiểu cẩu tử cười nhạo anh, đâu còn có tâm tư nghe hắn nói chuyện, ấn đầu yên lặng sụp đổ.

Không cứu được rồi.

Khương Tú Văn than thở, vừa mới chuẩn bị hỏi tiếp, điện thoại trong tay lại đột nhiên rung lên, màn hình ngay sau đó sáng lên, lại một tin nhắn mới gửi tới.

Bạch lại Bạch: Cậu không phải lại khổ sởđi, lão Tam, nghĩ thoáng chút, tính cách Lưu Hoan Hoan không hợp với cậu, cậu đáng được tốt hơn.

Khương Tú Văn nghi ngờ lại ngoài ý muốn, "Đây không phải người lần trước cậu bảo tôi đăng wechat của cậu giúp cậu rep lại tin nhắn sao, tôi nhớ lúc ấy cậu còn cố ý dặn tôi bảo tôi chèn thêm một cái icon mặt cười vào cuối, cậu ấy sao gọi cậu là lão Tam? Người này rốt cục là ai, "fan nam" kia của cậu?"

"Cậu ấy gọi tôi là lão Tam?" Địch Thu Hạc vụt một cái ngẩng đầu, nhanh chóng hồi hồi máu sống lại, nhào qua đoạt lại điện thoại di động, nhìn lại nhìn cái tin nhắn này, biểu tình không ngừng biến ảo, cuối cùng dừng hình ở phẫn nộ, cầm khẽ nhếch, dùng sức gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình không phải lão Tam! Mình không có bạn gái cũ! Bạn đổ oan mình! Bạn làm mình sợ!

Gửi xong cảm thấy ngữ khí không đúng, hình như không phù hợp với hình mẫu "em gái manh", lại nhanh chóng bổ sung.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Mình làđộc thân quý tộc đáng yêu ^-^*

Một con chim sinh vào mùa thu: Cảm ơn hình của bạn, mình rất thích.

Lại do dự một chút, liếc Khương Tú Văn một cái, nghiêng người, lấy tay ngăn cản màn hình điện thoại, nhanh chóng gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Moa moa ta.

Khương Tú Văn nhìn bộ dạng anh lén lút gửi tin nhắn, tang thương trong lòng rốt cục áp không được, mãnh liệt nhào ra…… Ban đầu hắn rốt cuộc là trúng cái tà gì, mới sẽ làm bạn với tên bệnh thần kinh như vậy!

Hạ Bạch nhìn thấy hồi âm của "lão Tam" ngẩn người, tầm mắt chuyển qua phía trên khung đối thoại, lúc này mới phát hiện mình nhất thời hoa mắt, mở ra tài khoản người mua màu ảnh đại diện tương tự với lão Tam, gửi sai tin nhắn rồi. Ảnh đại diện của hai người đều là màu cà phê, nhìn qua rất giống, hơn nữa điện thoại của cậu là hàng loại rẽ, sắc độ màn hình có chút vấn đề, cho nên vừa không chú ý, liền trực tiếp gửi nhầm.

Nói xấu sau lưng người khác còn gửi nhầm, chuyện này náo…… Cậu hơi có chút lúng túng, lại cảm thấy người mua thật sự tri kỷ, lại cố ý dùng loại rep vừa chọc cười vừa manh này giúp cậu đè ép xuống.

Thật là một em gái manh tri kỷ tính cách siêu tốt. Còn có sau này phải chú ý không thể tiếp tục ở sau lưng nói xấu người khác, quá tổn hại nhân phẩm. Cậu nghĩ như vậy, vội vàng rep xin lỗi.

Bạch lại Bạch: Xin lỗi, gửi lầm người rồi.

Bạch lại Bạch: Cảm ơn nhắc nhở, moa moa ta.

Gửi xong vừa vặn stylist tới tìm cậu nói chuyện, cậu liền thu lại điện điện thoại, đi theo stylist tới trong xe chọn một bộ quần áo cần mặc cho Dương Phù.

Nghĩ tới Dương Phù là chủ trì kênh trẻ em, cậu sau khi quét nhìn một lần quần áo treo trong xe, làm chủ cho cô chọn mấy bộ trang phục thiên về thiếu nữ để cho cô chọn, vì thế stylist còn cười cậu hai câu, nói rất ít nhìn thấy nhiếp ảnh gia tự mình tới chọn quần áo cho người mẫu, hỏi cậu có phải coi trọng tiểu cô nương xinh đẹp người ta hay không.

Đối với loại nói đùa thiện ý mang theo trêu chọc này, cậu luôn luôn thích dùng nụ cười "Xấu hổ ngượng ngùng" miễn cưỡng qua, lần này cũng không ngoại lệ.

Stylist là nữ nhân trung niên, con cái trong nhà lớn xấp xỉ Hạ Bạch, thấy cậu cười đến thảo hỉ (*), quả nhiên không đành lòng tiếp tục trêu chọc cậu, ngược lại tán gẫu với cậu cái khác, sau đó liền bị Hạ Bạch dùng mấy vấn đề nhỏ giống như tùy ý câu được một đám lớn nhan viên bát quái của Thánh Tượng.

((*) từ này có nghĩa là mang tới niềm vui cho người khác, làm cho người khác vui vẻ)

Dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị xong trang phục make up, Hạ Bạch tạm biệt thợ trang điểm, mang theo Dương Phù tới chỗ chụp ảnh.

"Xin lỗi, cô Lưu chọn trúng cảnh chỗ này trước rồi, đã bắt đầu chụp, mọi người trước tiên dùng bên kia a." Mã Quần ngăn cản hai người, chỉ chỉ cảnh một chỗ khác đã dỡ một nửa, đầy mặt xin lỗi.

Hạ Bạch dừng một chút, liếc mắt nhìn Lưu Hoan Hoan trên người mặc quần dài gợi cảm lại bá chiếm cảnh xích đu trên hành lang đầy hoa tươi, lại liếc nhìn cảnh rừng rậm thô sơ dã tính của Mỹ đã dỡ một nửa lộ ra vẻ đặc biệt ngổn ngang, suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Dương Phù, trưng cầu ý kiến nói, "Chúng ta không chụp ở cảnh này, tới bên hồ, có thể không?"

Dương Phù cũng liếc mắt nhìn Lưu Hoan Hoan bên kia, vẫn như cũ cười đến ôn hòa, gật đầu, "Toàn bộ nghe Tiểu Hạ tiên sinh."

Hạ Bạch cũng cười cười với cô, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Mã Quần, thái độ phai nhạt rất nhiều, cũng không tiếp tục khách khí như lúc trước, nói thẳng, "Người chỉnh ánh sáng đâu, phân người đi theo tôi." Ảnh người không thể so với phong cảnh, chính ánh sáng vẫn là rất quan trọng.

Áy náy trên mặt Mã Quần càng đậm, tỏ ý team đã được Mã Hành Thông sai khiến tới xoay vòng vòng, khó xử nói, "Bên này có chút bận rộn, có thể không chia người ra được…… Nếu không mọi người chờ chút?"

Đợi thêm trời sắp tối rồi, chỉnh sáng cũng vô dụng.

Đây quả thực rõ ràng gây khó dễ, Hạ Bạch cau mày, nhìn quanh một chút những nhân viên làm việc khác, thấy bọn họ rối rít tránh tầm mắt mình, trong lòng có chút tức giận. Trong nghề lục đục với nhau cùng xu lợi tránh hại cậu có thể hiểu, cũng không thèm để ý, nhưng hiện tại cậu vì khách hàng làm việc, vì Thánh Tượng làm việc, mọi người công tư không phân biệt được như vậy, thật là quá không có đạo đức nghề nghiệp.

"Tôi thấy bên kia còn có tấm chiếu sáng dư, Tiểu Hạ, tôi giúp cậu." Lâm Nhuệ từ bên ngoài đi tới, cũng không thèm nhìn tới Mã Quần, trực tiếp đi lấy tấm ánh sáng vào trong tay.

Hạ Bạch biểu tình dừng lại, cũng không phản ứng với Mã Quần nữa, gật đầu cười với Lâm Nhuệ, ra hiệu bên hồ nói, "Vậy trước tiên cảm ơn anh Lâm, thời gian không còn sớm, chúng tra trước tới bên hồ đi."

"Tôi cũng đi." Một thợ trang điểm nhỏ chạy tới, cầm trong tay hòm trang điểm, "Tôi có thể giúp cô Dương bổ trang."

Dương Phù cười cười với cô, "Cảm ơn."

"Không, không cần khách khí." Thợ trang điểm nhỏ mặt hồng hồng trả lời.

Chờ Lưu Hoan Hoan lúc rảnh trang điểm lại, Mã Hành Thông một bên chỉnh máy ảnh, một bên nói, "Bọn họ chỉ đi bốn người? Không dùng máy ảnh công ty cung cấp?"

"Không dùng, Hạ Bạch dùng là máy ảnh của mình." Mã Quần đưa tới một chai nước, do dự chút nói, "Chú, chúng ta như vậy sẽ không tốt lắm hay không, Hạ Bạch dù sao cũng là chị Lý nâng đỡ, Dương Phù lại là người của đài truyền hình, chúng ta như vậy, có thể đắc tội với chị Lý và đài truyền hình hay không?"

"Không sao." Mã Hành Thông không quá để ý khoát khoát tay, ngữ khí có chút lãnh, "Lý Như gần đây có chút bành trướng, một công ty nhiếp ảnh thành công nể trọng nhất chính là nhiếp ảnh gia, mà không phải giám đốc gì đó, về phần Dương Phù, một chủ trì thực tập mà thôi, người mới trong người mới, đài truyền hình sẽ không vì người mới này trở mặt với Thánh Tượng."

Mã Quần gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó càng thêm ân cần vuốt mông ngựa, "Vẫn là chú hiểu rộng."

"Cho nên học nhiều chút." Mã Hành Thông ôn hòa nhìn hắn một cái, than thở, "Cháu a, chính là quá thành thực."

Đảo mắt lại nửa tiếng trôi qua, mặt trời đã nghiêng về phía Tây, quay chụp rốt cục kết thúc một giai đoạn.

Lưu Hoan Hoan cầm quần dài đi tới bên cạnh Mã Hành Thông, nhìn mấy tấm hiệu quả thành hình, hết

sức hài lòng tâng bốc Mã Hành Thông mấy câu, sau đó làm bộ như lơ đãng hỏi, "Tiểu Phù bên kia thế nào, còn chưa chụp xong sao? Đúng rồi, Tiểu Hạ tiên sinh kia tới Thánh Tượng mọi người đã bao lâu, trẻ tuổi vậy đã là nhiếp ảnh gia rồi, thật lợi hại."

"Không lâu, một nhân viên làm thêm mới tuyển vào bổ khuyết mà thôi, đường phải đi còn dài." Mã Hành Thông nhàn nhạt trả lời, hoàn toàn không thèm để ý lời này của hắn cùng lời cháu của hắn lúc trước giới thiệu Hạ Bạch hoàn toàn đi ngược lại, thu hồi máy ảnh sau đó gọi nhân viên làm việc tới, hỏi, "Hạ Bạch đâu? Bảo cậu ấy tốc độ nhanh chút, mọi người nhanh chóng kết thúc công việc. Chụp không tốt cũng không cần cứ lề mề, cậu ấy là người mới, năng lực ở đâu, chụp thêm một lát cũng không nhất định có thể chụp tốt hơn."

Nhân viên làm việc bị hắn gọi có chút lúng túng nhìn Lưu Hoan Hoan một cái, trả lời, "Tổ trưởng Mã, Tiểu Hạ và cô Dương nửa tiếng trước đã chụp xong rời đi…… Cô Dương vốn định chờ cô Lưu cùng đi, nhưng không khéo đài truyền hình bên kia gọi điện thoại tới giục cô ấy trở về, Tiểu Hạ thấy cô ấy sốt ruột, đã trước tiên tiễn cô ấy đi."

"Bọn họ sớm rời đi?" Mã Quần nhịn không được chen vào nói.

Nhân viên làm việc gật đầu, "Đã đi một lát rồi."

Mã Hành Thông biểu tình trở nên lúng túng, lại hỏi, "Vậy cuộn phim cậu ta chụp được đâu? Có giao lên không?"

"Giao rồi, nhưng giao lên chính là bản dự phòng, bản gốc cậu ấy mang đi rồi, nói muốn chỉnh một chút sau đó đưa cho giám đốc Lý xem qua." Nhân viên làm việc trả lời.

Chỉ nộp bản dự phòng, còn cố nói rõ muốn tự mình chỉnh ảnh sau đó trực tiếp giao cho Lý Như, đây là đang đề phòng hắn ni! Mã Hành Thông trong lòng đã bị hành động của Hạ Bạch tức điên, nhưng cố kỵ Lưu Hoan Hoan ở nơi này, không muốn để cho người ngoài nhìn chê cười, liền ra vẻ rộng lượng khoát tay áo, nói, "Tôi biết rồi, tùy cậu ấy đi. Cậu ấy lần đầu chụp ảnh, khẩn trương không tự tin là điều bình thường, để cho giám đóc Lý xem một chút cũng tốt."

Lưu Hoan Hoan cúi đầu gom gom tóc, khóe miệng nhếch lên một độ cong khinh miệt.

Làm thêm, lần đầu chụp, xí, còn tưởng rằng Hạ Bạch kia có bao lợi hại chứ, hóa ra chỉ như vậy. Đúng vậy, một quỷ nghèo, sao có điều kiện đi phát triển loại sở thích đốt tiền như chụp ảnh này chứ, ảnh của Dương Phù bị người như vậy chụp ra, hẳn đã hỏng đi.

Cô ta giơ tay lên che miệng làm bộ như ngáp, đè xuống nụ cười khóe miệng nhịn không được lộ ra, nhớ tới vị trí thay thế mình nhìn trúng kia, trong lòng đại định.

Dương Phù tạm biệt Hạ Bạch, ngồi vào trong xe nhà mình phái tới đón người, nụ cười dịu dàng trên mặt bị hưng phấn thay thế, lấy điện thoại ra bấm số dì út, kích động nói, "Dì út, con nói với dì, hôm nay con

gặp được một nhiếp ảnh gia siêu Q siêu khả ái siêu lợi hại! Cậu ấy chụp con cực đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm vậy! Dì gần đây không phải đang buồn tìm khong được nhiếp ảnh gia trang phục thích hợp sao, con cảm thấy cậu ấy có thể được! Thật đấy không lừa dì, cậu ấy siêu giỏi! Kiên nhẫn lại quan tâm, cười lên còn có má lúm đồng tiền, nếu không phải con đã có hôn phu, con khẳng định theo đuổi cậu ấy!"

Chu Kha lật sổ sản phẩm cấp dưới đưa lên, cười trả lời, "Thật có tốt như con nói? Con khen người khác như vậy, cẩn thận Trạch Hàng biết rồi ghen. Đúng rồi, con ở Ngũ Đài thích ứng sao rồi? Không quen cứ nói, chúng ta tùy thời có thể đổi chỗ, dù sao cha con cũng là đài trường, có tài nguyên không cần lãng phí."

"Con thích ứng rất tốt." Dương Phù ngồi liệt trên chỗ ngồi phía sau xe, nhớ tới bộ mặt đáng ghét kia của Lưu Hoan Hoan, nhăn mũi, nói lẩm bẩn, "Mọi người đều rất tốt, cùng các bạn nhỏ làm tiết mục chơi cũng rất vui, nhưng con nói với dì a……"

Chu Kha kiên nhẫn nghe cô càm ràm, nhìn cột nhiếp ảnh gia đồng phục còn thiếu trên sách sản phẩm nhãn hiệu Thiếu Nữ mới thành lập, nhức đầu thở dài.

Công ty phát triển quá nhanh cũng không nên, nhân tài khó cầu a.

20. Chương 20: Đáng Đời!

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch trở lại trường sau đó chỉnh ảnh thô của Dương Phù một lần, sau đó ấn trụ lão Tam Ngưu Tuấn Kiệt, tha hắn ra ngoài đi ăn khuya.

"Cậu chạm mặt Lưu Hoan Hoan?" Động tác gặm cánh gà của Ngưu Tuấn Kiệt dừng lại một chút, thoải mái hớn hở giữa lông mày từ từ nhạt xuống, rũ mắt hàm hồ nói, "Chạm mặt thì chạm mặt đi, cậu giả bộ không nhận ra cô ta là được."

"Tôi cũng nghĩ thế, cơ mà cô ta chủ động tìm tôi tiếp lời." Hạ Bạch cầm bình nước chanh phóng tới bên tay hắn, lấy đi bia trước mặt hắn, đem chuyện ngày hôm nay đơn giản nói một lần, sau đó dặn dò, "Cậu không muốn tiếp tục cùng cô ta có giao tập, cô ta lại có thể không chút áp lực tâm lý nào tiếp lời với chiêu bài của cậu và bạn cậu, hôm nay là tôi, vậy ngày mai? Cha cậu làm ăn lớn, bạn bè lợi hại bên cạnh cậu đống lớn, chú ý nhiều chút cũng không sai."

Kiếp trước Lưu Hoan Hoan sau khi nghèo túng chạy về tới tìm lão Tam, lão Tam hảo tâm nhờ bạn bè giúp cô ta một cái, kết quả Lưu Hoan Hoan kia không ngừng quấn lấy lão Tam, còn cũng quấn lấy người bạn kia của lão Tam đã có hôn thê, thiếu chút nữa cắt đứt toàn bộ nhân duyên của lão Tam và bạn hắn. Tóm lại, loại bom hẹn giờ giống như Lưu Hoan Hoan, vẫn là cách được bao xa thì cứ cách.

Ngưu Tuấn Kiệt nghe vậy cau mày, suy nghĩ một chút, gật gật đầu, có chút tự giễu cười, "Tôi hiểu, cám

ơn nhắc nhở, bên Lưu Hoan Hoan tôi sẽ đi xử lý. Lúc trước là tôi đầu óc hỏng, tính cách kia của cô ta, không ăn chút thiệt đau một chút là sẽ không an phận, cô ta lúc ở chung một chỗ với tôi trên đầu tôi cũng không chỉ dừng lại xanh (*) một lần…… Thôi vậy, không đề cập tới cô ta nữa, cậu làm thêm thế nào? Cô ta không nói xấu cậu chứ?"

((*) ý làđội nón xanh ý)

"Không có." Hạ Bạch thuận lời hắn nói tiếp, híp mắt cười, "Là tôi làm hỏng chuyện cô ta, làm cho cô ta không hãm hại thành một em gái khác."

Ngưu Tuấn Kiệt sửng sốt, sau đó cười to, đưa tay dùng sức vỗ vai cậu, "Anh em tốt, làm rất tốt! Đến đến đến, ăn nhiều chút, tôi mời khách! Cậu muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, cứ việc gọi!"

Chụp hình có hai ngày, ngày thứ hai Hạ Bạch lại tới công viên bận rộn một ngày. Lần này cậu không không giành được cơ hội ra tay nữa, toàn bộ quá trình đả tương du, ở bên ngoài đám người nhìn Mã Hành Thông và Mã Quần biểu diễn tiết mục chú cháu tình thâm, ngươi dạy học ta vuốt đuôi.

Sau khi hết bận cậu trực tiếp trở về trường học, qua loa giải quyết xong bữa tối, trước tiên chỉnh lý ảnh chụp đóng gói gửi tới hòm thư Từ Dận Vinh nộp bài tập, sau đó lật hình Dương Phù ra tiến hành chỉnh tỉ mỉ. 11h tối, ảnh rốt cục chỉnh tinh xong, cậu nhu nhu mắt, gửi hình tới hòm thư Lý Như, trực tiếp bò lên giường tê liệt.

Một tuần mới bắt đầu, khoa tin tức chính thức tiến vào kỳ phụ. Hạ Bạch sau khi trọng sinh biến thành học tra mở ra hình thức ôn thi địa ngục, điện thoại di động trừ nghe điện thoại, những thời gian khác hoàn toàn không đụng tới, cả ngày cầm tài liệu ôn tập gặm, cơ hồ bị điên.

Địch Thu Hạc vô số lần mở wechat, lại như cũ không nhận được reply tiểu cẩu tử gửi cho anh, rối loạn quỷ dị trong lòng bởi vì câu "Moa moa ta" kia mà dâng lên đều bị lửa giận thay thế.

"Lại gửi chào buổi sáng cho cậu tôi chính là chó!" Anh mặt thối nhét điện thoại vào túi quần, rút lịch trình dưới kịch bản ra, khoanh tròn lên các show thực tế — hợp đồng đã giải, phim tiến vào kỳ chuẩn bị, là lúc tung thính với công chúng, thuận tiện lại đào hố cho mẹ kế.

Một tuần bận rộn trôi qua, thứ 7, Hạ Bạch mắt quầng thâm nồng đậm bị Lý Như công tác về gọi tới Thánh Tượng.

"Một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?" Lý Như rót chén trà cho cậu, ngồi xuống đối diện cậu.

"Cám ơn." Hạ Bạch nhận lấy trà uống một hớp, cảm thấy đại não hỗn độn rốt cục hơi thanh tỉnh chút, trả lời, "Nghe tin xấu trước đi."

"Biết ngay cậu sẽ chọn như vậy." Lý Như dựa tới lưng ghế, tự tiếu phi tiếu, "Cậu bị khiếu nại, hai lần, một lần đến từ khách hàng, một lần đến từ đồng nghiệp. Khiếu nại của khách hàng gửi tới chỗ tổ trưởng Mã, khiếu nại của đồng nghiệp thì bỏ qua tôi trực tiếp gửi lên phía trên.

Khiếu nại?

Hạ Bạch có chút ngoài ý muốn, giơ tay lên ấn mắt phát trướng, suy nghĩ một lát rồi nói, "Để em đoán chút, khách hàng khiếu nại em có phải Lưu Hoan Hoan hay không? Mà đồng nghiệp…… anh Tiểu Mã?"

"Đoán đúng một nửa." Lý Như đung đưa ngón tay, trả lời, "Đồng nghiệp khiếu nại cậu là Mã Hành Thông, hắn nói cậu tự làm chủ trương, không có tuân theo quy định của công ty và yêu cầu của đài truyền hình, ở trong cảnh thích hợp hoàn thành công việc chụp ảnh, ý thức hợp tác team quá kém."

Đây thật đúng là hãm hại người còn trả đũa, Hạ Bạch hoàn toàn không nghĩ tới Mã Hành Thông sẽ làm như vậy, một lão nhiếp ảnh gia như hắn, chèn ép một người mới như vậy, thật sự tốt sao?

"Sau khi nhận được khiếu nại em phải làm cái gì?" Cậu hạ mi mắt hỏi.

Lý Như thấy biểu hiện tức giận như trẻ con của cậu, buồn cười lắc đầu, nói, "Nhân viên chính thức nếu nhận được khiếu nại của khách hàng, thì phải tự mình nói xin lỗi với khách hàng, sau đó hỏi thăm rõ ràng nguyên do, tẫn khả năng bồi thường khách hàng; nếu nhận được đồng nghiệp khiếu nại, tình tiết nghiêm trọng khai trừ người, tình tiết nhẹ trừ tiền lương, ghi lỗi 1 lần, đủ 3 lần ghi lỗi khuyên lui."

Tai bay vạ gió, cậu tuyệt đối không muốn nói xin lỗi với Lưu Hoan Hoan, càng không muốn trừ tiền lương, đó đều là tiền mồ hôi nước mắt của cậu…… Hạ Bạch đầy mặt không thể yêu thương.

Lý Như rốt cục nhịn không được bật cười lên, nói, "Nhưng cậu không phải nhân viên chính thức, chỉ là làm thêm, cho nên chuyện nói xin lỗi khách hàng và hỏi thăm nguyên do để cho cấp trên của cậu, cũng chính là tôi, tự mình đi làm. Ngoài ra, cũng bởi vì cậu là làm thêm, mà cấp trên của cậu cho rằng đồng nghiệp khiếu nại cậu có tình nghi vu tội, cho nên khiếu nại bác bỏ, phát cậu 200 đồng tiền thưởng an ủi……"

Hạ Bạch xoạt một cái ngồi thẳng thân thể, mắt lấp lánh nhìn cô, "Chị Lý……"

"Đừng cái biểu tình này, buồn nôn." Lý Như khoát khoát tay với cậu, sau đó trêu chọc hỏi, "Hiện tại có tâm tình nghe tin tốt chứ?"

Hạ Bạch cười ra lúm đồng tiền má trái, gật đầu gật đầu, còn ân cần rót chén nước cho cô.

Lý Như hưởng thụ lấy lòng của cậu, chậm rãi nói, "Tin tức tốt này…… Tấm hoàn thành cậu chụp đài truyền hình bên kia đã xem rồi, hết sức hài lòng, người phụ trách bên kia nghe nói cậu còn chụp không ít mình của mấy chủ trì nhỏ khác, hiệu quả rất tuyệt, cho nên quyết định dùng mấy tấm ảnh kia của cậu làm một highlight collection, dùng cho tạo thế tiền kỳ trên mạng đài truyền hình hoạt động kỷ niệm, một tấm ảnh

cho cậu cái con số này." Vừa nói đưa một ngón tay ra.

Hạ Bạch mắt thoát ra tia sáng kim tiền, thân thể không tự chủ nghiêng về phía trước, "Một tấm 100?"

Lư Ninh lắc đầu, "Giá tiền là cấp trên của cậu tôi đây tự mình đi nói giúp cậu, cho nên lại thêm một con số 0."

"Một tấm 1000?" Hạ Bạch sợ tới không khép miệng lại được, "Bọn, bọn họ còn chưa có xem qua mấy tấm kia, đã quyết định dùng giá tiền cao như vậy mua?"

"Bởi vì tôi tin tưởng thực lực của cậu." Lý Như buông ngón tay xuống, bị tâm tình cậu lây nhiễm, nụ cười trên mặt lớn hơn, "Đài truyền hình tin tưởng ánh mắt tôi cùng mị lực thể hiện ra ở bộ hình kia của cô Dương, Tiểu Hạ, cố gắng làm, tôi xem trọng cậu."

Hạ Bạch thần thanh khí sảng thở dài một hơi, đứng dậy cúi người về phía cô, cười tới xán lạn lại ngốc nghếch, "Cảm ơn chị lý, em sẽ làm thật tốt."

Lúc rời khỏi Thánh Tượng cậu chạm mặt Mã Quần, trên cổ đối phương đeo máy ảnh, xem ra đã chính thức chuyển thành nhiếp ảnh gia.

"Anh Tiểu Mã buổi sáng tốt lành." Cậu cười híp mắt chào hỏi, làm như hoàn toàn không biết mình bị chú của đối phương khiếu nại qua, vẻ mặt dương quang xán lạn, cảm kích nói, "Cảm ơn anh Tiểu Mã tuần trước tặng cho em cơ hội, đài truyền hình đối với cuộn phim em giao lên hết sức hài lòng, còn quyết định mua ảnh ngày đó em chụp làm highlight collection, thật là may có anh, cám ơn cám ơn, chờ nhận được tiền em mời anh ăn cơm!"

"Vậy, vậy ư, vậy chúc mừng." Mã Quần cười cười nhạt nhẽo, chờ cậu sau khi rời đi dùng sức nắm máy ảnh một cái, sau đó phốc một tiếng, một phím ấn trên máy ảnh bị hấn lực mạnh khẩy xuống.

"A! Mã Quần anh làm cái gì! Đây là máy công ty mới sắm! Mới được mấy buổi! Tôi muốn khiếu nại anh ác ý tổn hại tài vụ công ty!" Em gái nhỏ lễ tân vẫn luôn nhìn bên này tức giận kêu lên.

Mã Quần hoàn hồn, nhanh chóng cầm phím ấm bị gãy xuống, tiến lên nói van xin với em gái nhỏ lễ tân.

Chọc giận Mã Quần một cái, Hạ Bạch quả thực bước đi đều mang theo gió, ngày đó sau khi trở lại trường liền lập tức đem ảnh gửi cho Lý Như. Buổi sáng ngày thứ hai, Lý Như gọi điện thoại tới, thông báo ảnh của cậu được đài truyền hình lấy dùng phần lớn, khoản tiền là tạm thời, đã gửi vào tài khoản của cậu.

Hiệu suất công việc của đài truyền hình tiêu chuẩn nhất định, chỉ thời gian một ngày, mấy tấm ảnh kia đã được cắt nối biên tập tốt, cùng với video nổi bật, do B là đài truyền hình quốc gia phát trên Internet, dẫn tới netizen nhiệt liệt thảo luận.

"Wow, chỗ này có ta nè, trời ạ trời ạ, hóa ra ta mặc bộ này đẹp như vậy! Hôm đó nhìn tấm hoàn thành của tổ trưởng Mã còn tưởng rằng ta khẳng định xong đời, bộ quần áo này rõ ràng đặc biệt lộ vẻ mập!"

Trong gian phòng nghỉ nào đó hậu trường đài truyền hình, một chủ trì nhỏ ôm điện thoại kích động thét chói tai.

Một chủ trì người mới khác cũng sáp qua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, "Đúng vậy a đúng vậy a, mấy tấm này ai chụp, đẹp quá! Bắp chân mị thô như vậy, hắn lại chụp ta thành tiên như vậy! Mị yêu nhiếp ảnh gia này!"

"A a a, netizen nói tiểu cô nương trong tấm thứ 7 thật đáng yêu! Là mị là mị! Mị chính là tấm thứ 7! Mị cảm thấy mấy tấm này so với phim gốc còn đẹp hơn! Quá đẹp! Mấy tấm này hình như là của cái nhiếp ảnh gia trẻ tuổi chụp cho người mới kênh thiếu nhi ý, thật hâm mộ người mới kia, tiểu ca ca này thật sự quá biết chụp!" Lại một chủ trì mặt tròn ôm điện thoại kích động tới thiếu chút nữa khóc lên.

"Đúng a, người mới hôm đó đi chụp hình hiện tại ai không hâm mộ Dương Phù." Một em gái tóc ngắn đi đến, chen vào đối thoại 3 người, vừa chọn bảng công tác vừa giễu cợt nói, "Nha đúng rồi, ngoại trừ một, người mới Lưu Hoan Hoan được phủng của chúng ta khẳng định không hâm mộ, dù sao hôm đó cô ta lại mãnh liệt yêu cầu để cho nhiếp ảnh gia Mã chụp cho cô ta! Tôi còn nghe nói cô ta đi khiếu nại nhiếp ảnh gia nhỏ chụp cho Dương Phù, khó trách trong mấy highlight collection này không có cô ta, có thể thấy là khiếu nại đắc tội tiểu nhiếp ảnh gia người ta rồi, đáng đời!"

Ba chủ trì lúc trước nói chuyện nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, có chút không dám nói tiếp. Highlights sau khi phát ra, Lưu Hoan Hoan bị mọi người ngầm hung hăng cười nhạo một trận, nghe nói còn bị người phụ trách đài truyền hình mắng, nói cô ta làm tổn hại quan hệ hợp tác đài truyền hình cùng Thánh Tượng, ngừng tiết mục của cô ta hai tuần.

Em gái tóc ngắn thấy bọn họ không nói lời nào, cực kỳ không ưu nhã liếc mắt, "Xem các cô bị dọa sợ tới bộ dạng chim cút kia, đừng trách tôi không nhắc nhở các cô, gần đây cách xa Lưu Hoan Hoan chút, có người đang chuẩn bị thu thập cô ta đấy."

Ba em gái nghe vậy sửng sốt, sau đó bát quái sáp lên, tò mò hỏi, "Ai ai ai? Ai muốn thu thập cô ta?"

"Đại quảng cáo đài bốn, nghe nói Lưu Hoan Hoan lúc trước là bạn gái của con trai người quảng cáo kia, lại không biết thế nào đội nói xanh cho người ta, con trai của nhà quảng cáo kia cũng là tính tình tốt, không thu thập cô ta, chuẩn bị cùng cô ta cá quay về nước, kết quả cô ta tốt ngược, vội vàng đi khiếu nại bạn tốt của con trai nhà quảng cáo người ta, cái này, xui xẻo đi, nhà quảng cáo này nói, cô ta ở đài bốn một ngày, quảng cáo của nhà quảng cáo liền dừng một ngày, đài truyền hình nhiều như vậy, ông ấy cũng không lo không có chỗ quảng cáo."

Một bát quái thật lớn!

Ba em gái nghe vậy kích động, càng thêm sáp gần cô nàng, líu ríu hỏi.

Em gái tóc ngắn thấy có người tâng bốc, uất khí trong lòng bị Lưu Hoan Hoan nghẹn ra rốt cục có chỗ phát tiết, dứt khoát kéo ghế ngồi xuống, nói tới càng hăng say.

Ngoài cửa, nhân viên làm việc giơ tay lên lau mồ hôi, nhìn Địch Thu Hạc dừng bước nghe bát quái, cẩn thận hỏi, "Địch tiên sinh, tiết mục lập tức sẽ phải quay rồi, anh xem……" Nhưng hắn nghe tiền bối nói qua, Lưu Hoan Hoan kia từng không biết tốt xấu câu dẫn qua vị tiểu thịt tươi tính tình ôn nhu này, bây giờ…… thật sự quá lúng túng.

21. Chương 21: Shock!

Edit + Beta: Vịt

"Xin lỗi." Địch Thu Hạc một lần nữa cất bước, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía hắn, mặt mũi ôn nhu mang theo nụ cười đang phát sáng trong hành lang không quá sáng giống như là một tầng quang trên tối tăm, có loại mùi vị mê hoặc người, "Hoạt động kỷ niệm của quý đài đã bắt đầu sao?"

Thanh tuyến ôn nhu trầm thấp, ánh mắt chuyên chú thâm thúy, khóe môi hơi nhếch làm cho người ta có một loại kích động muốn hôn. Nhân viên làm việc không tiền đồ ngẩn một chút, sau đó không được tự nhiên dịch chuyển tầm mắt, mượn động tác đỡ mắt kính niết niết vành tai đỏ lên, thái độ không tự chủ mềm xuống, trả lời, "Chẳng qua là tạo thế tiền kỳ, chính thức hoạt động còn đang trù bị giai đoạn, chờ hoạt động kỷ niệm chính thức bắt đầu, chúng tôi sẽ gửi thư mời tới ngài, mong rằng ngài đến lúc đó có thể cổ vũ."

Địch Thu Hạc gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, sau đó giống như là nghĩ tới điều gì, nhíu nhíu mày, giữa lông mày mang theo một tia tiếc nuối, trả lời, "Thật cao hứng quý đài có thể mời tôi, chỉ là…… Tôi hiện tại đã rời Hoàng Đô, tất cả team rút về, show hôm nay là tôi một lần cuối cùng lấy thân phận của nghệ sĩ Hoàng Đô xuất hiện trước đài, sau này còn có thể ở giới giải trí phát triển hay không vẫn là ẩn số, cho nên sợ rằng phải cô phụ kỳ vọng của quý đài."

Nhân viên làm việc thất thố trợn to mắt, "Ngài không phải nghệ sĩ của Hoàng Đô nữa? Tôi sao không……" Nhớ tới bộ dáng lãnh thanh của đối phương hôm nay một mình tới đài truyền hình làm tiết mục, lại nhanh chóng nuốt lời xuống, trong lòng sóng to gió lớn.

Địch Thu Hạc này vừa dựa vào Yên chi lệ cầm được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Thiên Hoa, có thể nói là danh tiếng vô lượng, lại có tin đồn nói người này hậu trường rất cứng, sau này nhất định phong quang vô hạn, nhưng mới mấy tháng trôi qua, đối phương làm sao đã rời khỏi Hoàng Đô rồi? Còn nói không xác định sau này sẽ ở giới giải trí phát triển hay không, đây là bị Hoàng Đô đóng băng phong sát sao? Vì sao? Khó trách có tin đồn nói phát ngôn thay của Địch Thu Hạc gần đây toàn bộ bị triệt bỏ…… Đại bạo a!

Vậy Địch Thu Hạc hiện tại nói với hắn những cái này là có ý gì? Có mục đích gì? Hắn chỉ là nhân viên nhỏ của đài truyền hình, đối phương nói với hắn cái này, có thể đạt được cái gì? Lại muốn thu hoạch cái gì?

Trong đầu các loại âm mưu dương mưu loạn chuyển, vẻ mặt hắn không tự chủ có chút cứng ngắc.

Địch Thu Hạc làm như không phát hiện hắn không thích hợp, từ trong túi lấy điện thoại ra, tìm weibo chính thức của đài truyền hình B, hỏi, "Video tạo thế quý đài đăng này là nguồn tư liệu từ Nhiếp ảnh Thánh Tượng sao? Nhiếp ảnh gia nhỏ cung cấp tư liệu tên gì?"

"Là Thánh Tượng, nhiếp ảnh gia tên là Hạ Bạch." Nhân viên làm việc bản năng trả lời, sau đó rất nhanh hoàn hồn, có chút khẩn trương hỏi, "Ngài, ngài hỏi cái này là……"

"Thật đáng tiếc không thể tới hoạt động kỷ niệm của quý đài, cho nên…… Ừm, được rồi, chúc quý đài hoạt động kỷ niệm thuận lợi." Địch Thu Hạc mỉm cười, đem video người lề chuyển tới trên weibo của mình, sau đó viết mấy câu chúc mừng, thuận tiện khen một chút nhiếp ảnh gia nhỏ cung cấp tư liệu và nhân viên làm việc biên tập tư liệu, đem di động bày ra cho hắn nhìn, cười hỏi, "Không ngại tôi cọ một chút nhiệt độ hoạt động kỷ niệm của quý đài chứ."

Nhân viên làm việc nhìn anh làm xong những thứ này, lại nhìn nhìn anh thủy chung mang theo vẻ mặt ôn nhu cười đột nhiên cảm thấy xấu hổ, đối phương đều sắp con đường phía trước mù mịt rồi, lại vẫn nhớ tới vì hoạt động động tạo thế của đài truyền hình nhà mình thêm dầu, còn cấp mặt mũi nói là cọ nhiệt độ của đài truyền hình, này…… người tốt! Người tốt a! Người tốt như vậy, như thế nào khả năng lợi dụng hắn một nhân viên nhỏ chứ. Rõ ràng ban đầu người nhắc tới muốn mời đối phương tham gia hoạt động kỷ niệm là mình, đối phương cũng chỉ là thuận thế đáp lại một chút mời mọc của hắn, sau đó nói rõ chút vì sao cự tuyệt mà thôi, mình rốt cuộc đang nghĩ vớ vẩn cái gì!

"Cảm ơn Địch tiên sinh." Thái độ của hắn càng phát ra nhiệt tình, thậm chí có chút mùi vị thân mật, chân thành nói, "Ngài ưu tú như thế, tương lai nhất định sẽ ở giới giải trí đại phóng hào quang, cố lên!"

Địch Thu Hạc cười đến càng phát ra ôn nhu hòa khí, cũng hơi lộ vẻ thân mật nhìn hắn, gật đầu, "Ừm, chúc cậu may mắn, cám ơn."

"Không, không cần khách khí." Thật sự tính tình rất tốt a, nhân viên lại lần nữa đỏ lỗ tai, xấu hổ dịch chuyển tầm mắt.

Hạ Bạch mang theo tiền vừa kiếm được đi tới cửa hàng máy tính, chuẩn bị chọn cho mình một cái máy tính.

Âm báo điện thoại đột nhiên vang lên, cậu từ trong túi lấy điện thoại ra, thấy bên trên có đống lớn nhắc nhở tin nhắn wechat, ngẩn người, lúc này mới nhớ tới mình đã rất lâu không có xem tin tức wechat, nhanh chóng mở ra xem.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Chào buổi sáng ^-^*

*Một con chim sinh vào mùa thu: Ngủ ngon ^-^*

Một con chim sinh vào mùa thu: Quá bận?

……

Một con chim sinh vào mùa thu: Tên lừa đảo! Bạn không phải nói muốn đem hình lần trước không thể giao hàng thành công đến nhà gửi cho mình sao!

*Một con chim sinh vào mùa thu: Vừa nãy là nói giỡn, sắp thi cuối kỳ rồi, rất bận đi, cố lên ^-^*

……

*Một con chim sinh vào mùa thu: Chào buổi sáng ^-^*

……

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn đang làm gì vậy?

Tin nhắn đứt quãng từ trước thứ hai gửi thẳng tới hiện tại, Hạ Bạch lật xong giơ tay lên đấm đấm ót, nhanh chóng gõ chữ hồi âm.

Bạch lại Bạch: Xin lỗi, thời gian này bận rộn ôn tập, không có xem wechat, hình mình lát nữa gửi qua cho bạn.

Người mua hồi âm rất nhanh, giống như là không cần thời gian gõ chữ vậy.

Một con chim sinh vào mùa thu: Không sao, cuối kỳ cố lên, bạn đang làm gì vậy?

Bạch lại Bạch: Mua máy tính.

Một con chim sinh vào mùa thu: Ở cửa hàng máy tính?

Bạch lại Bạch: Ừ, máy tính mua xong liền đi gửi hình cho bạn, để bạn đợi lâu rồi.

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn từ từ mua.

Bạch lại Bạch:???

Một con chim sinh vào mùa thu: Mua máy tính là chuyện rất thận trọng, phải từ từ chọn.

Hạ Bạch lặng yên vài giây, không nhịn được cười.

Người mua này mặc dù có chút thần kinh, nhưng thỉnh thoảng lại rất ấm áp…… Còn rất đáng yêu.

Giữa notebook và kiểu để bàn do dự thật lâu, suy nghĩ đến còn có một năm dã phải rời trường thực tập, dự toán cũng rất đủ, Hạ Bạch cuối cùng gõ bảng mua máy để bàn siêu cấp đắt, nhưng tính năng đủ cậu lăn qua lăn lại notebook tối thiểu ba năm.

Mang theo hộp máy tính ra khỏi cửa hàng máy tính, cậu nhìn đồng hồ, đi về phía trạm xe bus.

"Tiểu cẩu tử."

Thanh âm quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, tình cảnh quen thuộc.

Bước chân Hạ Bạch hướng về phía trước dừng một chút, sau đó quyết đoán đột nhiên thay đổi.

"Có muốn tôi tôi vì sao muốn cảm ơn cậu gửi hình cho thầy Từ Dận Vinh?"

Hạ Bạch dừng bước, quay đầu nhìn về phía Địch Thu Hạc cách đó chỉ mấy bước một thân áo sơ mi hưu nhàn thêm quần jean cũng có thể soái tới phát sáng, nhăn mặt — Cậu cần phải đổi điện thoại mới, một cái điện thoại mới có chức năng hoàng lịch.

Địch Thu Hạc giơ tay lên đẩy đẩy vành mũ lưỡi trai, lại kéo kéo khẩu trang, khiêu mi, "Đừng nghĩ bại lộ thân phận tôi sau đó nhân cơ hội bỏ chạy, nếu như cậu thật sự làm như vậy, tôi liền kéo cậu lại một lần nữa chạy trốn vào hẻm nhỏ."

Hạ Bạch nghẹn một cái, "Tôi không muốn như vậy…… Chuyện tấm hình, tôi có thể đi hỏi thầy Từ."

"Cái này bao lâu rồi, cậu tại sao không đi hỏi?" Địch Thu Hạc ôm ngực giương cằm nhìn cậu, ôn văn nhĩ nhã theo gió đi xa, ngôn ngữ thân thể thiếu đòn tới không được.

Hạ Bạch lại nghẹn một cái. Bởi vì cậu hỏi, nhưng thầy Từ chỉ bí hiểm cười cười, không nói lời nào, còn tăng thêm bài tập cho cậu.

Địch Thu Hạc ngoắc ngoắc ngón tay cậu, cười ôn nhu, "Tới, lên xe tôi."

Hạ Bạch đứng tại chỗ suy nghĩ ba giây, cuối cùng vẫn là lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, mặt tê liệt

nghiêm mặt đi về phía anh, cũng giương cằm, "Dẫn đường."

Địch Thu Hạc nhìn bản mặt cố ý của cậu, hừ cười một tiếng, xoay người dẫn đường, trong lòng có chút đắc ý — kéo đen thì như nào, này không phải vẫn bị anh tóm được?

Xe thể thao màu đỏ một đường lao vùn vụt tới trung tâm thành phố, vững vàng dừng ở ngoài hẻm nhỏ hai người từng chạy trốn.

Hạ Bạch che miệng muốn ói.

"Cha tôi mặc dù đuổi tôi khỏi Hoàng Đô, nhưng lại bồi thường tôi vài cái xe sang và rất nhiều tòa nhà, cùng với một khoản tiền tôi của tôi nằm hưởng thụ cả đời cũng tiêu không hết." Địch Thu Hạc cởi dây an toàn xuống, nghiêng đầu nhìn cậu, "Thích xe này không? Khốc hay không?"

Hạ Bạch mở ra một chai nước từ từ uống xuống, đè áp cảm giác buồn nôn, tê liệt lên tiếng, "Anh……"

"Cái gì?" Địch Thu Hạc khẩy tóc một cái, bán nghiêng người, nút áo sơ mi chẳng biết lúc nào đã mở hai cái, lộ ra đường cong xương quai xanh khiêu gợi, quần áo có chút chật, đường cong vòng eo khỏe gầy hiển lộ rõ ràng.

"Kỹ thuật lái xe thật nát." Hạ Bạch vặn xong bình nước, tay chân vẫn như cũ như nhũn ra mở cửa xuống xe, sau đó chống cánh tay trên mui xe, chôn mặt trong cánh tay, giảm bớt cảm giác chóng mặt.

Địch Thu Hạc biểu tình cứng đờ, mặt thối trừng tay lái một cái, sau đó yên lặng kéo tốt cổ áo, xuống xe vòng qua bên cạnh cậu, chọt vai cậu, "Cậu không sao chứ?"

Hạ Bạch quay đầu tử khí nặng nề mà nhìn anh một cái.

Địch Thu Hạc lúc này mới phát hiện cậu sắc mặt hơi tái, màu môi rất nhạt, khẽ mím môi, làm cho người ta đột ngột thăng một loại kích động giúp cậu đem đôi môi một lần nữa khiến cho hồng nhuận lên.

Lại tới nữa, cái loại cảm giác tâm run mạc danh kỳ diệu này. Anh nghi hoặc ấn ấn ngực, khẽ vặn lông mày, tiến lên một tay ấn vai cậu, một tay rơi vào eo cậu, không tự chủ ngừng thở, nghiêng người, tay đặt ở eo từ từ đi xuống……

"Anh làm gì." Chân mày Hạ Bạch co rút.

"Sắc mặt cậu rất kém, tôi ôm cậu đi gặp bác sĩ." Địch Thu Hạc vẻ mặt thành thật.

Hạ Bạch cắn răng, "Đây chính là lý do anh sờ mông tôi?" *=))))*

Địch Thu Hạc ngẩn một cái, liếc mắt nhìn tay mình, dựng thẳng lông mày, “Đây là mông? Đây rõ ràng là eo sau!” Vừa nói dịch tay xuống, đặt trên mông cậu, dùng sức vỗ vỗ, “Đây mới là mông! Tiểu cẩu tử cậu có kiến thức thông thường hay không!”

Hạ Bạch trợn mắt, không dám tin quay đầu lại nhìn anh, sau đó xoay người ôm cổ anh, ấn anh một trận bạo nện, “Gà cay Địch ba tuổi! Anh lại sờ tôi…… Tôi để cho anh đoạt trà sữa của tôi! Tôi để cho anh đoạt máy ảnh của tôi! Tôi để cho anh hại tôi lên bảng tin! Tôi để cho anh nửa đêm gửi tin nhắn quấy rầy tôi! Hại tôi mơ ác mộng! Tôi để cho anh —”

“Cậu từng mơ thấy tôi?” Địch Thu Hạc vốn đứng bất động tùy cậu đấm, sau khi nghe thấy câu này nhịn không được tóm lấy tay cậu, khóe miệng nhếch lên một độ cong thỏa mãn, “Tôi biết ngay mà, tiểu cẩu tử cậu quả nhiên là fan não tàn của tôi, không sao, chỉ cần cậu hơi khắc chế một chút sùng bái đối với tôi, thần tượng và fan cũng có thể trở thành bạn bè.”

Kìm ở trên vai và trên cổ tay rất lớn, rất ấm ám, lực đạo không quá lớn, nhưng làm cho cậu không chút nào phát lực, chỉ có thể bị động treo ở trên người đối phương — đối phương là có công phu, đánh không lại.

Hạ Bạch hiểu rõ thời thế, thanh âm thấp xuống, “Anh trước buông tôi ra.”

Địch Thu Hạc đối với tư thế hai người hiện tại rất thỏa mãn, túm cậu nhấc bước liền đi, biểu tình không kiềm chế được, “Vậy cậu cầu tôi.”

“…… Anh không sợ bị cẩu tử chụp được, sau đó đăng tin tức bát quá ”Shock! Thịt tươi đang nổi hóa ra là đồng tính luyến, cùng đồng tính ở hẻm nhỏ tán tỉnh ôm ấp” sao?”

“Sẽ không đâu.” Địch Thu Hạc đối với cậu cười đến ôn nhu, hết tức đáng ghét, “Giám sát xung quanh đây đều hỏng, trước sau hai cái lối ra nếu có người xuất hiện sẽ hết sức rõ ràng, người trong hẻm trước tiên đã có thể phát hiện. Chủ yếu nhất chính là, tôi bị đóng băng rồi, tin tức liên quan tới tôi một cái đều phát không ra.” Nữ nhân Tần Lỵ kia rất thông minh, tình huống hiện tại, nên làm thế nào bà ta đều hiểu hơn ai khác.

Hạ Bạch rũ mắt trầm mặc, sau đó sâu kín mở miệng, “Tôi mắc tè.”

Địch Thu Hạc dừng bước.

“Còn say xe muốn ói.”

Địch Thu Hạc buông cậu ra, đem cậu dịch tới đối diện một cái thùng rác trong hẻm nhỏ, vỗ eo sau cậu, ôn nhu nói, “Tè đi, thuận tiện ói chút, tôi trông chừng giúp cậu, sẽ không để cho người khác nhìn lén được tiểu tiểu bạch của cậu.”

Hạ Bạch: “……” Kịch bản hình như không đúng?

"Cần tôi giúp cậu cởi dây lưng không?"

Hạ Bạch quyết đoán xoay người, cất bước bỏ chạy. Cậu coi như là phát hiện, ảnh đế rách này hôm nay chắn cửa chính là vì trả thù mình chuyện lúc trước ở cửa quán vịt quay hãm hại hắn, phải chạy, không chạy hôm nay liền xong!

"Máy ảnh và máy tính của cậu đều trên xe tôi."

Hạ Bạch dừng lập tức, ở trong lòng mắng to mình đầu heo, sau đó xoay người chạy lại trước mặt Địch Thu Hạc, cầm tay anh, thành khẩn nói, "Tôi là fan não tàn của anh! Loại não tàn nhất kia! Muốn ăn beefsteak không? Tôi mời khách! Đắt tiền nhất thì không được, đắt bình thường vẫn là có thể!"

"Ngoan." Địch Thu Hạc sờ đầu cậu, lực đạo ôn nhu đến buồn nôn, "Nghe nói cậu dạo trước bị một tiểu chủ trì bắt nạt? Đừng sợ, anh trai giúp cậu trút giận."

Hạ Bạch: "……" Sao cảm thấy giọng điệu câu "Anh trai" này hình như cảm nhận qua ở đâu?

22. Chương 22: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Edit + Beta: Vịt

(Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Hẻm nhỏ rất dài, lối ra bên kia đối diện một cửa hàng tổng hợp.

Hạ Bạch mặt liệt nghiêm mặt đi phía sau Địch Thu Hạc, hỏi, "Anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

Địch Thu Hạc áp áp vành mũ, ngón tay thon dài giơ lên, chỉ cửa hàng đường đối diện, "Đi siêu thị, mua beefsteak, về nhà nấu cơm."

Hạ Bạch kinh ngạc, "Anh có thể nấu cơm?"

"Là cậu mời tôi ăn beefsteak." Địch Thu Hạc quay đầu nhìn cậu, khóe miệng nhếch lên, thanh âm trầm thấp ôn nhu, Hạ Bạch lại chỉ cảm thấy hết sức đáng ghét, "Cho nên đương nhiên là cậu làm, còn có, tôi chọn beefsteak, cậu trả tiền."

"…… Tôi không biết nấu cơm."

"Vậy thì học." Địch Thu Hạc vỗ đầu cậu, giống như vỗ đầu cún nhỏ tùy hứng ở nhà mình, không để ý an ủi, "Đừng sợ, tôi tìm hướng dẫn nấu ăn cho cậu, nếu cậu làm nổ nhà bếp của tôi, không sao cả, bồi thường là được, tôi nửa giá cho cậu."

"Cảm ơn KHẢNG, KHÁI của anh." Hạ Bạch lắc đầu hất tay anh.

Địch Thu Hạc khiêu mi, lúc thu tay lại nhẹ nhàng giật tóc cậu một cái, hài lòng cười, "Không cần cứ hướng tôi biểu đạt sùng bái của cậu đối với tôi, tôi sẽ xấu hổ."

"……" Không cách nào câu thông với người không biết xấu hổ.

Dùng tốc độ nhanh nhất mua xong nguyên liệu nấu ăn, Địch Thu Hạc thanh toán, mang theo Hạ Bạch xuyên qua hẻm nhỏ trở lại trong xe.

Hạ Bạch sau khi lên xe lập tức ôm túi máy ảnh tới trong ngực, từ bên trong lấy điện thoại di động ra nhìn về phía Địch Thu Hạc, nói, "Nói tài khoản của anh cho tôi biết, tôi chuyển khoản tiền mua thức ăn cho anh." Đã nói muốn mời khách, cậu cũng sẽ không quỵt, vừa nãy để cho Địch Thu Hạc trả tiền là ngoài ý muốn, ví tiền điện thoại và túi máy ảnh của cậu cùng quên ở trong xe, không cách nào trả tiền.

"Tôi chỉ nhận tiền mặt." Địch Thu Hạc nghiêng người giúp cậu thắt dây an toàn, sau đó ngồi thẳng thân thể buộc lại của mình, khởi động xe, "Hơn nữa chỉ cần tiền giấy mới tinh."

Khuôn mặt đẹp trai của đối phương kề sát lại rời đi, trong mũi mơ hồ ngửi thấy được một cỗ mùi nước hoa nam nhàn nhạt, Hạ Bạch cầm lấy ví tiền ngốc một lát, sau đó cắn răng, "Địch Thu Hạc, anh cố ý!"

"Cậu rốt cục phát hiện rồi." Địch Thu Hạc quẹo xe, lái về phía chỗ ở của mình, nghiêng đầu cười nhìn cậu một cái, "Cho nên cậu hiện tại muốn tiếp tục đánh tôi sao? Tiểu cẩu tử, vai tôi có chút đau, có thể sẽ ảnh hưởng tới tiến độ quay phim sau đó, cậu muốn chi cho tôi phí lỡ việc sao?"

Hạ Bạch căng mặt thu lại điện thoại, quyết định đi đổi một đống tiền xu đè chết tên khốn khiếp này.

Xe hơi lái vào một ga ra tầng ngầm tiểu khu hạng sang, Hạ Bạch đeo túi máy ảnh và hộp máy tính, Địch Thu Hạc xách nguyên liệu nấu ăn, song song đứng ở cửa thang máy chờ thang máy.

Tách tách.

Hạ Bạch nhạy cảm quay đầu, nhìn về phía tia sáng mờ mờ góc chết gara.

"Sao thế?" Địch Thu Hạc quay đầu nhìn cậu, lấy mũ xuống hất tóc một cái, tư thái rất là buông lỏng, "Là máy tính quá nặng sau? Đưa tôi, tôi cầm giúp cậu."

Lại một tiếng màn trập mơ hồ vang lên, Hạ Bạch nhíu mày, quyết đoán nhét máy tính vào trong ngực Địch Thu Hạc, lấy máy ảnh ra điều chỉnh ánh sáng, bật đèn flash, hướng về phía chỗ mờ mờ kia điên cuồng ấn màn trập.

Đinh một tiếng, thang máy tới.

Địch Thu Hạc ý thức được không đúng, nhìn theo về phía chỗ ánh sáng lờ mờ, híp híp mắt, hỏi, "Có người chụp ảnh?"

"Ừ, nếu không phải bản thân tôi chính là đam mê máy ảnh, đối với âm thanh màn trập rất nhạy cảm, khả năng đều phát hiện không được." Hạ Bạch gật đầu, đặt máy ảnh xuống, quay đầu nhìn anh, "Muốn gọi an ninh không?"

"Đương nhiên?" Địch Thu Hạc lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho quản lý, sau đó giống như là nghĩ tới điều gì, cười cười, thân mật khoác vai cậu, vừa dẫn cậu vào thang máy vừa nói, "Tiểu cẩu tử, có muốn náo nhiệt chút hay không?"

Trên vai nặng một cái, nhiệt độ đối phương xuyên qua hai lớp quần áo truyền tới, hai người kỳ thực cũng không tính là quen mấy làm động tác thân mật như thế, Hạ Bạch cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng lại sợ Địch Thu Hạc như vậy là cố ý để cho người chụp ảnh nhìn, liền kiên nhẫn chờ sau khi cửa thang máy đóng lại mới nghiêng sang bên cạnh một bước hất tay anh, cau mày hỏi, "Anh chuẩn bị làm gì?"

Địch Thu Hạc thuận thế thu tay lại, ấn nút tầng cao nhất, ngẩng đầu nhìn về phía camera thang máy, câu môi, "Đương nhiên là tiên hạ thủ vi cường."

Hạ Bạch cũng nhìn theo về phía vị trí camera trong thang máy, trong đầu mơ mơ hồ hồ xuất hiện cái gì đó, lại rất nhanh biến mất. Cậu nghi ngờ nhu nhu trán, không tự chủ nắm chặt túi máy ảnh. Chụp ảnh, thang máy, Địch Thu Hạc…… Sao cảm thấy hình như ở đâu nghe được ba từ này liên hệ chung một chỗ.

Địch Thu Hạc ở căn hộ rất lớn, kết cấu kiểu duplex, lầu một phần lớn chỗ đả thông làm phòng khách cực lớn, góc phòng khách chen một gian phòng nhỏ, là phòng ngủ của Địch Thu Hạc, lầu hai toàn bộ trống không, lắp đặt hết sức quạnh quẽ, thoạt nhìn không giống như là nhà, giống một khách sạn ở tạm thời hơn.

Hạ Bạch đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn cảnh sắc thành phố rộng lớn bên ngoài, ở trong lòng thù bọn nhà giàu một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Địch Thu Hạc đang bưng trái cây đi về phía bên này, lại yên lặng ghen tỵ một cái.

Vai rộng eo hẹp chân dài, da trắng có tiền mặt soái ca, người so với người tức chết nhau.

"Trước ăn chút quả ướp lạnh lót bụng, tôi đi tìm hướng dẫn nấu ăn cho cậu." Địch Thu Hạc đặt trái cây xuống, đi tới bên cạnh cậu, đột nhiên khoát vai cậu, lấy điện thoại ra hướng về phía hai người chụp một tấm.

"Anh làm cái gì?" Hạ Bạch nghiêng người né tránh cánh tay anh.

"Tôi nói rồi, muốn tiên hạ thủ vi cường." Địch Thu Hạc trước khi cậu hoàn toàn né tránh thu hồi cánh tay, đi tới bên ghế salon kéo một cái laptop qua, ở bên trên gõ mấy cái, sau đó xoay màn hình sang đối diện cậu, click play video, "Được rồi, đã tìm được hướng dẫn chiên beefsteak, xem xong thì đi nấu cơm đê."

Hạ Bạch chờ xem anh gây ra náo nhiệt nhịn không được trợn mắt, "Tiên hạ thủ vi cường của anh chính là cái này?" Câu lên lòng hiếu kỳ lại không thỏa mãn, đây là chuyện cầm thú mới sẽ làm!

"Lập tức." Địch Thu Hạc cầm lấy di động nhanh chóng chộp bộ dáng cậu trợn mắt nhìn sang, sau đó chỉ về phía túi máy ảnh cậu đặt trên ghế salon, nói, "Cho tôi mượn hình cậu vừa chụp dùng, không ngại đi."

Bộ dáng thong dong mạn bất kinh tâm này, người nóng tính có lẽ sẽ bị tức chết.

Hạ Bạch kéo kéo khóe miệng, tiến lên rút thẻ nhớ bên trong máy ảnh ra, sau đó lấy ra một đầu lọc thẻ cắm thẻ vào xong, phóng tới trước mặt anh, "Tùy tiện dùng, chỉ cần không xóa hình của tôi là được.

"Ngoan." Địch Thu Hạc đưa tay muốn sờ đầu cậu.

Hạ Bạch quyết đoán cầm lấy cái gối ôm ném vào mặt anh.

Địch Thu Hạc kéo gối ôm xuống, cúi đầu nhẹ nhàng cười.

Tiếng cười kia nhuận êm tai, ở trong phòng khách vang vọng, phối hợp với gò má lúc anh cúi đầu để lộ ra, hoàn mĩ tới giống như là một bức họa.

Hạ Bạch ngứa tay, nhịn không được cầm lấy máy ảnh hướng về phía anh đè xuống màn trập, sau đó phát hiện không có thể không thể chụp lật mắt trắng ngồi vào đối diện Địch Thu Hạc, kéo máy tính qua chuyên tâm xem hướng dẫn nấu ăn.

"Chờ hết bận liền cho cậu chụp, đừng nóng giận." Địch Thu Hạc đẩy đĩa trái cây tới trước mặt cậu, sau đó từ trong ngăn bàn trà lại rút ra một cái máy tính, sau khi mở ra cắm đầu lọc thẻ vào, nhanh chóng thao tác.

Vừa nãy ngữ khí câu nói kia tựa hồ lại có chút mùi vị ôn nhu thân thiết…… Không, đều là ảo giác, một tên tồi tệ như vậy, hoàn toàn không dính tới loại từ ôn nhu này! Hạ Bạch nhu nhu cái trán, cố gắng định tầm mắt ở trên video.

8 phút sau, video hướng dẫn nấu ăn kết thúc, thanh âm Địch Thu Hạc gõ chữ cũng ngừng lại.

“Được rồi.” Địch Thu Hạc vỗ tay ra tiếng.

Hạ Bạch ngẩng đầu nhìn anh.

“Xem cái này.” Địch Thu Hạc chuyển máy tính tới trước mặt cậu, sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp.

Hạ Bạch mang theo đầy lòng tò mò kéo cái máy tính kia của anh tới, ngón tay chạm vào cứng đờ.

Trên màn hìn máy tính là trang weibo, tài khoản đăng kí của Địch Thu Hạc, bên tren có một tin mới đăng.

Địch Thu Hạc: Lúc quay xong tiết mục về nhà vô tình gặp được học đệ, liền mời học đệ về nhà tụ tập, lại không nghĩ tới gặp được phóng viên đi theo chụp, học đệ ở học viện tân văn đã học qua chút, liền cùng phóng viên đối chụp mấy tấm, mọi người cảm thấy đối chụp lần này của cậu ấy có thể được mấy điểm? Hình ảnh x9

Hạ Bạch mở từng cái ảnh ra, phát hiện tấm hình trước tất cả đều là ảnh cẩu tử cậu chụp được, toàn bộ làm mờ, tấm còn lại là tấm tự chụp của cậu và Địch Thu Hạc, chỉ có mặt mình làm mờ.

Mấy phút trôi qua, comment bên dưới đã xoát tới mấy trăm cái, cậu mở qua loa quét qua, sau khi tổng kết phát hiện comment bên dưới gộp lại chia làm 4 loại nội dung: một, nghiêm túc chấm điểm cho ảnh; hai, chỉ trích tiểu cẩu tử không biết xấu hổ, học đệ của Địch Thu Hạc làm rất tốt; ba, phân tích địa điểm ảnh chụp, cuối cùng rút ra kết luận địa điểm chụp hình là gara, cẩu tử là theo chụp tới nhà Địch Thu Hạc; bốn, mắng Địch Thu Hạc tính toán chi li, lợi dụng sức ảnh hưởng của nghệ sĩ bộc quang diện mạo cẩu tử, fan mắng cẩu tử, quấy rầy, bụng dạ hẹp hòi, lạm dụng sức mạnh của internet.

Náo nhiệt là náo nhiệt, nhưng cũng chỉ là như vậy? Đăng weibo để cho người khác mắng anh ta?

Hạ Bạch tỏ vẻ có chút không hiểu sóng não Địch Thu Hạc, đang chuẩn bị đi hỏi chút, liền phát hiện bên cạnh còn mở mấy trang nữa, nghi hoặc di ngón tay ấn mở.

Lại một trang weibo, dừng lại ở trên trang đầu một số doanh tiêu, trên cùng là một cái bạo liêu (*) mới phát.

((*) bạo liêu là kiểu tố giác, bóc phốt các thứ nhưng không chỉđích danh người bị tố giác, chỉ viết tắt tên người đó)

Ta thích bát quái ta kiêu ngạo: Hot hot! Tiểu thịt tươi họ D nào đó bị ông chủ đóng băng, tức giận mà hủy hợp đồng! Gợi ý: Tiểu thịt tươi họ D này từng truyền qua scandal với tiểu chủ trì mới nào đó của đài truyền hình, mà đồn rằng, tiểu thịt tươi này kỳ thực là đại thiếu gia của ông chủ, nhưng mà có mẹ kế đã có cha kế, ây…… các ngươi hiểu mà.

Hạ Bạch khẽ há miệng, nhanh chóng lại mở ra mấy trang còn lại.

Tổng cộng 7-8 trang, ngoại trừ đứng đầu là trang chủ của Địch Thu Hạc, các trang còn lại đều là các loại trang chủ của số doanh tiêu, bạo liêu lung ta lung tung tập trung phát ra, tất cả đều có liên quan với Địch Thu Hạc, tiêu cực chiếm nhiều, cậu đã đoán được weibo tương lai trong khoảng thời gian này sẽ có bao náo nhiệt.

"Xem xong rồi?" Địch Thu Hạc bưng hai chén nước trái cây đi ra, đặt một chén tới trước mặt cậu, ngồi đối diện cậu chống cằm cười, "Đây là phát đầu tiên, phát thứ hai lập tức liền sẽ đuổi theo, nháo tới cuối cùng tôi sẽ bị chửi rất thảm, sau đó dưới "thương tâm" xóa bỏ weibo, từ đó biến mất trong tầm mắt công chúng, cho tới sản phẩm tác phẩm mới xuất hiện."

Mấy thứ lúc trước trong đầu mơ mơ hồ hồ kia đột nhiên trở nên rõ ràng, cậu nhớ tới trước khi trọng sinh xem qua phỏng vấn cá nhân kia của Địch Thu Hạc, bên trong có đề cập tới, năm đó Địch Thu Hạc từng bởi vì một chút tin tức tiêu cực bị ông chủ đóng băng, sau đó chán nản rút lui khỏi weibo, cho tới sản phẩm Tiên đồ mới một lần nữa xuất hiện trước mặt công chúng, sau đó dùng sức mạnh thực sự rửa sạch tin tức tiêu cực năm đó.

Mà tin tức tiêu cực năm đó nội dung kiểu như là "Thịt tươi đang nổi nghi ngờ bởi vì hít thuốc phiện tâm tình mất kiểm soát, kéo phóng viên đi theo chụp vào thang máy, đánh trọng thương gần chết người", lúc gây ra chuyện này cậu đang hôn thiên ám địa ôn tập, chỉ tùy tiện chú ý chút, nhưng chính là chú ý tùy tiện như vậy, cũng biết đại khái năm đó thịt tươi kia bị đám truyền thông liên hợp lại khi dễ tới bao thảm.

Cho nên, nếu hôm nay mình không có cùng về với Địch Thu Hạc, như vậy Địch Thu Hạc rất có thể sẽ bị phóng viên chụp ảnh chặn ở thang máy, tạo ra sự kiện "Trọng thương phóng viên" hết sức oanh động kiếp trước? Mà Địch Thu Hạc cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, là trước chỉ ký giả kia một bước làm thối chính mình sao?

"Anh có phải đầu óc có bệnh hay không?" Cậu nhịn không được hỏi.

23. Chương 23: Ba Hợp Một

Edit + Beta: Vịt

(Ôi đm cái số words nóđúng như cái tên =.= hơn 10 nghìn words gấp 3 lần bình thường)

Địch Thu Hạc sửng sốt, sau đó cười lắc đầu, trả lời, "Không, có bệnh chính là mẹ kế của tôi." Trước khi phát hiện bị chụp ảnh, anh cho rằng Tần Lỵ sẽ thông minh chút, thành thật đi cọ lại độ hảo cảm với cha anh, không dám động vào mình nữa. Sau khi phát hiện bị chụp ảnh, anh biết mình hiểu lầm, Tần Lỵ hiện tại ngừng muốn cọ cọ độ hảo cảm với cha anh, còn muốn phá hỏng đường ra của mình.

Anh lấy lui làm tiến đứng vững địa vị trong lòng cha, triệt để thoát khỏi lòng bàn tay Hoàng Đô, Tần Lỵ khẳng định rất bất an, sau đó nhất định sẽ nghĩ cách bức mình trở lại Hoàng Đô một lần nữa khống chế mình, tiếp đó cắt đứt đường ra của mình. Từ sau khi rời khỏi Hoàng Đô, Tần Lỵ có thể sẽ có động tác anh đều suy nghĩ qua, nhưng anh không nghĩ tới động tác của Tần Lỵ lại nhanh như vậy.

Căn hộ này là Tần Lỵ cho anh, bên trong có môn đạo gì anh đã sớm đoán được, bây giờ tiểu khu quản lý nghiêm ngặt đột nhiên có cẩu tử mai phục ở gara chụp ảnh, đây không thể nghi ngờ là một tín hiệu — Tần Lỵ không nhịn được.

Anh cơ hồ có thể tưởng tượng được chuyện Tần Lỵ kế tiếp sẽ làm, đầu tiên là giội cho mình một chậu lớn nước đen, sau đó tuôn ra chuyện công ty bất đắc dĩ đóng băng anh, ngay sau đó lợi dụng mạng lưới quan hệ trong tay lén lút phong sát mình, ép mình chật vật trốn về Địch gia, sau đó ở trước mặt cha giả bộ hiền thê lương mẫu, một lần nữa nhận mình trở về, an tâm cha. Tới lúc đó cha nhất định sẽ rất cảm động, mà mình làm một diễn viên hắc liêu (*) đầy người, giới giải trí đừng nghĩ lăn lộn, làm người thừa kế Hoàng Đô lại quá mất mặt, cho nên cả đời chỉ có thể cả đời sống dưới bóng của Tần Lỵ và hai đứa con bà ta, trở thành công cụ Tần Lỵ biểu diễn tình mẹ. Mà nguyên nhân dẫn đến Tần Lỵ lúc trước vẫn không có động tác hiện tại đột nhiên cuống cuồng, đại khái chính là gần đây bị tin tức đã tìm được nam chính trong bộ phim mới chú Khương mơ hồ thả ra.

((*) hắc liêu: mấy tin tức tiêu cực, ảnh hưởng tới hình tượng)

Nếu hôm nay tiểu cẩu tử không có ở đây, mấy phóng viên chụp ảnh kia sẽ làm những cái gì? Chỉ là chụp ảnh sao? Hai là sẽ làm cái khác? Anh rất xác định mình trước khi mang theo tiểu cẩu tử về, không có ở trong video giám sát căn hộ này lưu lại bất kỳ hình ảnh có thể trở thành hắc liêu, cẩu tử hôm nay chụp ảnh như vậy là vì cái gì? Thăm dò? Chuẩn bị vài tấm hình giống thật mà là giả, xào nấu ra một vài tin tức tưởng thật mà giả? Tần Lỵ bước kế tiếp sẽ làm cái gì?

Trong đầu loạn thất bát tao nghĩ tới một vài chuyện không quá vui vẻ, nụ cười trên mặt anh không tự chủ mặt nạ hóa, mặt mày mang nụ cười rõ ràng là bộ dáng hết sức ôn nhu, ánh mắt lại một tia nhiệt độ cũng không có, lạnh lẽo một mảnh.

Hạ Bạch nhìn Địch Thu Hạc như vậy, nhớ tới vừa nãy nhìn qua mấy bạo liêu kia cùng với kết cục kiếp trước của Địch Thu Hạc, chút bực tức bởi vì bị đối phương liên tục đùa giỡn mà dâng lên từ từ tiêu tán, nhịn không được thở dài.

Đây là một thanh niên đáng thương, mặt nạ là xác ngoài anh bảo vệ mình, giống như tâm tình lúc trước lộ ra ngoài có lẽ là phóng túng duy nhất của anh.

"Có gì tôi có thể giúp anh hay không?" Cậu dịch máy tính ra, chăm chú nhìn anh.

Sau khi trọng sinh tới bây giờ, một lần lại một lần cùng người này gặp nhau, từ ban đầu không muốn can thiệp quỹ đạo nhân sinh của đối phương, tới nhắc nhở không rõ ràng, rồi đến hiện tại hy vọng có thể giúp đối phương một tay, cậu hiểu được, mình đã trong lúc vô tình coi đối phương thành bạn bè…… Mặc dù người này xấu xa lại ấu trĩ, mỗi lần gặp mặt đều có thể chọc cậu tới muốn chết.

Địch Thu Hạc hoàn hồn, cùng ánh mắt cậu đụng nhau, bị quan tâm thuần khiết bên trong lay động một cái, sau đó phản xạ có điều kiện dịch chuyển tầm mắt, cười đóng máy tính lại, giương cằm ra hiệu phòng bếp một cái, "Có, tôi đói rồi, muốn ăn beefsteak, năm phần chính." Nói xong duỗi cái eo mỏi thỏa mãn, ngã ở trên ghế salon bay ra một cái tạo hình hỏng bét của lão gia chờ cơm ăn.

Biểu tình nghiêm túc căng thẳng trong nháy mắt phá công, Hạ Bạch cứng ngắc nhìn Địch Thu Hạc không chút hình tượng ngồi liệt trên ghế salon, tiến lên tức giận đạp anh một cước, sải bước đi vào phòng bếp.

"Tôi còn muốn uống rượu đỏ, cậu bồi tôi uống!"

Hạ Bạch hướng anh dựng thẳng ngón giữa, cảm thấy lòng đồng tình tràn lan vừa rồi của mình chính là thuần sát bút 24K.

Thanh âm máy hút khói dầu mở ra truyền đến, Địch Thu Hạc giật giật chân vừa mới bị đá, đem gối ôm áp ở trên mặt dịch ra, híp mắt nhìn trần nhà phát ngốc, sau đó cười híp mắt nhảy lên tìm điện thoại.

Địch Thu Hạc: Tú Văn! Em trai tôi thật đáng yêu!

Khương Tú Văn:…… Cậu cư nhiên sẽ cảm thấy tên Địch Hạ Tùng đạo đức giả kia đáng yêu, là bị mất đầu sao?

Địch Thu Hạc: Địch Hạ Tùng có tư cách gì làm em trai tôi? Trên mặt nó có lúm đồng tiền sao? Có tiểu cẩu tử tri kỷ sao? Có tiểu cẩu tử biết trợn mắt trắng sao?

Khương Tú Văn: Tiểu cẩu tử là ai? Chờ chút, xưng hô này sao có chút quen tai…… Cậu nói em trai sẽ không phải fan nam kia của cậu đi? Là cái tên Bạch lại Bạch cậu dùng nickname lừa bịp kia?

Địch Thu Hạc: Đúng thế, cậu ấy không chỉ là fan của tôi, còn là học đệ của tôi, gọi tắt là em trai, tôi đây làm học trưởng, phải hảo hảo bảo vệ cậu ấy. (T tưởng m gọi tắt là "vợ" chứ =.=")

Khương Tú Văn: Tôi đăng ký giúp cậu rồi, cỡ chuyên gia, cỡ chuyên gia khoa tâm thần, nhớđúng giờđấy, đừng lãng phí tiền của tôi.

Địch Thu Hạc: Cậu chính là ghen tỵ.

Khương Tú Văn:…… Xin người, uống thuốc đi.

"Hờ hờ, nam nhân ghen tỵ thật xấu xí." Địch Thu Hạc khoe khoang một cái, hài lòng ném điện thoại ra, mặc niệm mấy lần em trai, càng đọc càng cảm thấy xưng hô thế này tốt vô cùng, mà hết sức thích hợp với Hạ Bạch.

Khó trách vừa nhìn thấy tiểu cẩu tử đã cảm thấy thân thiết, hóa ra bởi vì anh muốn để cho đối phương làm em trai mình, không tệ không tệ, ánh mắt mình thật tốt, tiểu cẩu tử miệng dao găm tâm đậu hủ, so với Địch Hạ Tùng tốt gấp một vạn lần, tuyệt đối là em trai tốt hoàn mĩ!

Weibo không ngừng nhắc nhở có bình luận mới các loại tin tức khen ngợi tới, anh hoàn toàn không nhìn, vui vẻ đứng dậy đi tới cửa phòng bếp, nhìn Hạ Bạch đang lật mặt beefsteak chín, kinh hỉ, "Cậu biết nấu cơm?"

Thân là một cẩu độc thân một mình kiếm sống nhiều năm, nấu cơm nhưng là kỹ năng thiết yếu. Hạ Bạch thêm chút gia vị lên beefsteak, ngay cả ánh mắt cũng không nguyện ý cho anh.

Địch Thu Hạc một chút không để ý cậu không để ý tới mình, ngược lại cảm thấy Hạ Bạch tức giận nhưng vẫn nấu cơm cho mình ăn như vậy đáng yêu muốn chết, nhịn không được đi tới phía sau cậu, giơ tay lên ấn đỉnh đầu cậu, thỏa mãn nhu nhu, "Em trai ngoan, anh trai thương em."

Sảng! Nói ra những lời này quả thực cực sảng!

Tay cầm cái xẻng lật của Hạ Bạch dừng một chút, chân mày co quắp, quyết đoán di chuyển chân phải ra sau, hung hăng đạp xuống!

Tay đặt trên đầu dừng một chút, sau đó thanh âm vẫn như cũ ôn nhu vững vàng của đối phương vang lên, "Hại tôi bởi vì thương ảnh hưởng tiến độ quay chụp, phí lỡ việc cậu đền không nổi đâu, em trai."

Hạ Bạch nghẹn một cái, yên lặng thu chân lại, sau đó hất tay anh ra, lấy beefsteak đã chiên xong ra, xoay người đặt cái đĩa vào trong tay anh, chân thành nói, "Ăn đi, lấp kín cái miệng hỏng của anh." Đừng khiêu chiến ranh giới tính khí của cậu nữa.

Địch Thu Hạc nhận lấy cái đĩa, hưởng thụ mà ngửi ngửi mùi thơm của thức ăn, sau đó đưa tay chọt lên vị trí lúm đồng tiền trên má trái cậu, xoay xoay, "Học đệ, cười cái."

Hạ Bạch cười lạnh, đem toàn bộ dầu trên tay bôi lên khuôn mặt cười đến đáng ghét kia.

Mười phút sau, làm hại nhau xong hai người vây quanh bàn trà ngồi xuống đất, không chút hình tượng nào gặm beefsteak, trong tay là rượu đỏ dùng ly giấy dùng một lần đựng.

"Sau khi phóng xong hắc liêu anh chuẩn bị làm gì bây giờ? Chờ lúc tác phẩm mới công bố lại tẩy trắng sao?" Hạ Bạch ăn được một nửa nhịn không được hỏi.

Địch Thu Hạc bưng chén rượu đỏ lên uống một ngụm, híp mắt hồi vị một chút, sau đó cười trả lời, "Không, chờ tôi sau khi xóa weibo, mấy hắc liêu kia sẽ từng chút một tẩy trắng, sau đó đám netizen từng mắng tôi kia sẽ hối hận không kịp ân hận thống khổ không thôi…… Mà khi đó tôi đã tới tỉnh biên giới quay phim rồi."

Hạ Bạch sửng sốt, "Tới tỉnh biên giới quay phim?" Cậu nhớ tác phẩm trở mình của Địch Thu Hạc kiếp trước là bộ phim tiên hiệp Tiên đồ của đạo diễn Lâm Mặc, địa điểm quay là thành điện ảnh và truyền hình ở trong nước và các phong cảnh nổi tiếng, không có liên quan một mao tiền với tỉnh biên giới.

"Ừ." Địch Thu Hạc gật đầu, mặc dù là ngồi đất, nhưng động tác cắt beefsteak của anh vẫn như cũ ưu nhã, "Bộ phim mới của tôi là tác phẩm mới của đạo diễn Khương Quan Sơn, tôi diễn nam chính, một cảnh sát mới nằm vùng tới nhóm buôn thuốc phiện của nước bên cạnh, có rất nhiều cảnh đánh nhau. Hiện tại quay phim đang làm chuẩn bị, cách khai mạc chính thức còn có một đoạn thời gian, nhưng tôi phải tới bên kia trước quen hoàn cảnh chút, sau đó tiến hành huấn luyện phong bế."

Tay Hạ Bạch run lên, thịt trên nĩa rơi lại trong đĩa, thanh âm bởi vì kinh ngạc mà giương cao, "Phim điện ảnh? Phim điện ảnh của đạo diễn Khương Quan Sơn? Không……" Không phải phim truyền hình sao? Sao sự tình phát triển hoàn toàn khác với kiếp trước?

Địch Thu Hạc nhìn miệng cậu không tự chủ mở ra, tiếu ý trên mặt sâu hơn, đột nhiên đưa tay xiên miếng thịt cậu rớt xuống đĩa, nhanh chóng nhét lại trong miệng cậu, sau đó nhẹ nhàng động động cái nĩa đụng vào hàm răng cậu, nói, "Đúng, phim điện ảnh, cho nên cậu đại khái sẽ mấy tháng không gặp được tôi, không cần quá nhớ tôi."

Hạ Bạch ngửa ra sau phun cái nĩa của anh ra, chút kinh ngạc trong lòng đều bị động tác đột nhiên của anh nghẹn ở cổ họng, sắc mặt có chút thối.

Nĩa…… Cái nĩa đối phương ăn qua…… Bỏ vào trong miệng mình…… Trao đổi nước miếng…… Gián tiếp……

Địch Thu Hạc nhìn vẻ mặt cậu đổi tới đổi lui, tâm tình tốt đẹp thu cái nĩa lại, xiên lên miếng thịt cuối cùng trong đĩa của mình, từ từ bỏ vào trong miệng, nhai kỹ nuốt vào, sau đó để nĩa xuống, rút khăn giấy ra lau miệng, ôn nhu mỉm cười với cậu, "Cảm ơn beefsteak của cậu, mùi vị rất tuyệt, tôi rất hài lòng."

…… Ăn rồi, dùng cái nĩa răng mình chạm qua ăn miếng thịt cuối cùng…… Tam quan nổ tung, không lời phản bác, vẫn là ăn cơm đi.

Ăn không biết vị ăn xong beefsteak, Hạ Bạch cho rằng Địch Thu Hạc sẽ tiếp tục sai mình đi rửa đĩa, lại không nghĩ rằng đối phương lại hết sức tự giác tự mình thu, còn quan tâm giúp cậu bỏ xuống ly rượu đỏ chưa động qua, đổi thành ly nước trái cây lên.

Trong phòng bếp truyền tới âm thanh của đĩa lúc va chạm phát ra và tiếng xả nước, Hạ Bạch giơ tay nhéo mặt mình một cái, cảm thấy hết thảy phát sinh hôm nay đều giống như nằm mơ, còn là một cơn ác mộng siêu cấp lớn.

Di động đột nhiên vang lên, là âm báo Wechat, cậu hoàn hồn, từ trong túi quần lấy ra điện thoại.

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình lại bị mẹ kết bắt nạt.

Hạ Bạch phản xạ có điều kiện nhìn về phía phòng bếp, sau đó sau khi nghe thấy tiếng nước chảy dừng lại thu hồi tầm mắt, im lặng than thở. Cái này thật là…… Thần tượng có mẹ kế, như thế nào fan cũng có mẹ kế, chả lẽ đây chính là cái gọi là hấp dẫn cộng tính?

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình muốn rời nhà bỏđi!

Hạ Bạch thân thể chấn động, nhanh chóng gõ chữ trấn an.

Bạch lại Bạch: Không nên kích động, con gái một mình bên ngoài rất nguy hiểm.

Một con chim sinh vào mùa thu: Nhưng mình rất khó chịu.

Bạch lại Bạch: Vậy…… xem vài phim hài dời lực chúý?

Một con chim sinh vào mùa thu: Chủý này thật nát.

Bạch lại Bạch: Dù sao tốt nhất không nên rời nhà bỏđi, không an toàn. Cha bạn biết chuyện mẹ kế bắt nạt bạn không?

Một con chim sinh vào mùa thu: Biết, nhưng ông ấy bất công.

Một con chim sinh vào mùa thu: Vẫn là rất khó chịu, tiểu Bạch, bạn lại gọi mình một tiếng Thu Thu đi, mình thích cái xưng hô này.

Hạ Bạch do dự một chút, dứt khoát gửi tin nhắn âm thanh qua, kiên nhẫn khuyên giải một phen.

Loảng xoảng, thanh âm chén đĩa rơi vỡ truyền đến.

Hạ Bạch sợ nhảy một cái, nhanh chóng chạy đến phòng bếp xem xét.

Địch Thu Hạc vô tội đứng trước bồn nước, trên tay đeo bao tay cao su, bên trên đầy bọt, bên chân là một đống mảnh nhỏ chén đĩa, sau khi thấy cậu đi vào nghiêng đầu nhìn cậu, lộ ra một nụ cười, "Xin lỗi, nhất thời tay trơn."

Hạ Bạch thở dài, tiến lên đẩy anh qua một bên, xắn tay áo lên, "Tôi làm đi, rửa bát không cần cho nhiều nước rửa bát như vậy. Anh đi cầm chổi, quét một chút mấy mảnh nhỏ trên mặt đất, nhớ đừng dùng tay nhặt, cẩn thận đứt ngón tay."

"Ừ." Địch Thu Hạc lấy bao tay xuống, nhìn tay cậu đưa tới trong bồn rửa chén, lén lút sờ sờ điện thoại

trong túi quần phảng phất có chút nóng lên, ánh mắt phát sáng.

Em trai thật sự…… Rất đáng yêu a.

Sau khi rửa xong bát đĩa, Hạ Bạch ôm một hộp socola, đeo túi máy ảnh, xách theo hộp máy tính, bị Địch Thu Hạc nhét vào trong xe taxi.

"Xin lỗi, tôi uống rượu, không thể tự mình tiễn cậu." Địch Thu Hạc khom lưng xuyên qua cửa sổ xe bán mở nhìn cậu, nụ cười trên mặt rất ôn nhu, "Cảm ơn cậu hôm nay bồi tôi, tôi rất vui. Còn có, chụp ảnh cố lên, tác phẩm của cậu thật sự rất tuyệt. Kịch bản mới của đạo diễn Khương Quan Sơn là dựa theo nhân vật viết nguyên bản mà thầy Từ Dận Vinh cung cấp, mà thầy Từ Dận Vinh sở dĩ gật đầu nguyện ý dùng tôi, cũng là bởi vì hai tấm hình cậu gửi cho ông ấy, cho nên, cám ơn cậu."

Vấn đề tò mò hồi lâu cứ như vậy nhận được đáp án, Hạ Bạch nhìn biểu tình ôn nhu lúc này của Địch Thu Hạc, đột nhiên cảm thấy không biết đáp lời thế nào — Địch Thu Hạc ôn nhu chân chính như vậy, quá xa lạ.

"Lưu Hoan Hoan rất nhanh liền sẽ trả giá đắt." Địch Thu Hạc thò tay vào cửa sổ xe, chọt chọt vị trí lúm đồng tiền má trái cậu, "Sau đó trên mạng sẽ rất náo nhiệt, nhưng không cần lo, tôi rất tốt. Tới, cười cho anh trai một cái."

Hạ Bạch hoàn hồn, cau mày, tức giận hất tay anh xuống.

"Đây chính là thái độ của cậu đối với chủ nợ?" Địch Thu Hạc khiêu mi, ôn nhu tiêu tán, ngang ngạnh dâng lên, "Nhớ đấy, cậu còn thiếu tôi một trăm sáu mươi ba đồng bảy mao tám phân tiền, biên lai mua beefsteak tôi sẽ giữ lại, đừng nghĩ quỵt nợ."

Hạ Bạch vùi đầu lấy ví — Cậu muốn đem tổng cộng 130 đồng tiền mặt trong ví toàn bộ đập vào trên mặt Địch Thu Hạc!

"Tài xế, tới đại học Q, lái xe đi." Địch Thu Hạc dặn dò tài xế, sau đó lui về sau ba bước, đứng ở chỗ Hạ Bạch với không tới, giơ tay lên đỉnh vành mũ, híp mắt cười, "Tiểu cẩu tử, mông cậu rất vểnh."

Xe đã khởi động, Hạ Bạch không dám tin móc móc lỗ tai, tức giận thò đầu, rống to với Địch Thu Hạc từ từ biến mất trong tầm mắt, "Gà cay Địch ba tuổi! Tôi không thèm trả tiền, tức chết anh!"

Xe đã rẽ nhìn không thấy nữa, rống giận biến điệu tiêu tán ở trong gió, Địch Thu Hạc cúi đầu cười khẽ mấy tiếng, xoay người lấy điện thoại ra, vừa đi về phía nhà trọ vừa nói chuyện, "Cha, thật xin lỗi, chỉ sợ con phải rời khỏi thành phố B một khoảng thời gian……"

Bạo liêu trên mạng về Địch Thu Hạc quả nhiên bắt đầu oanh oanh liệt liệt. Đầu tiên có người bới ra anh xác thực là đại thiếu gia của Hoàng Đô, hậu trường thực cứng. Sau là có người bạo liêu anh thân là sinh viên đại học Q, nhưng lợi dụng thân phận diễn viên luôn không đi học, trực tiếp đi cửa sau lấy được bằng

tốt nghiệp. Ngay sau đó ca sĩ hết thời Hoàng Huân Chu từng debut cùng team Địch Thu Hạc xuất hiện lấy ví dụ bản thân, nói Địch Thu Hạc bởi vì thân phận đồng tính luyến của hắn liên tục thầm kỳ thị hắn bắt nạt hắn, còn lợi dụng thân phận đại thiếu gia Hoàng Đô chèn ép hắn, làm cho hắn phải vứt bỏ con đường ngôi sao, tới dị quốc xa xôi.

Một viên đá kích thích ngàn lớp sóng, quần chúng ăn dưa toàn bộ sợ ngây người.

Địch Thu Hạc cư nhiên thật sự là đại thiếu gia của Hoàng Đô! Team hợp tác đã từng của anh còn là đồng tính luyến! Mà ôn nhu dễ gần của anh trước mặt người khác hóa ra đều là giả! Anh chân thật kỳ thực là đểu cáng ung thư ác bá, phần tử vô sỉ đi cửa sau cầm bằng tốt nghiệp!

Người thiết lập tới quá lợi hại, đám netizen nhanh nhào nhào cảm giác mình bị lừa gạt, chạy tới dưới weibo Địch Thu Hạc mắng lớn anh vô sỉ!

Sau đó không quá hai ngày, về tin tức Địch Thu Hạc lợi dụng thân phận đại thiếu gia Hoàng Đô, lừa gạt không ít tiểu chủ trì mới, chơi xong liền vứt bạo xuất! Cái tên Lưu Hoan Hoan lần đầu tiên lên đầu đề báo giải trí, trở thành đối tượng đồng tình của đám netizen.

Đêm đó, Lưu Hoan Hoan trên Weibo vốn là fan mấy vạn, bây giờ fan mấy chục vạn đăng một cái weibo giống thật mà là giả, cảm thán mình năm đó gặp người không tốt, bây giờ chỉ muốn chăm chỉ làm việc, làm một nữ nhân kiên cường hơn ưu tú hơn trước.

Đám netizen hết sức ủng hộ kiểu người không vì tình cũ đau khổ, nhanh chóng hành động phấn chấn như cố ta, vì thế comment khuyên cô ta cố lên rất nhanh lên top 1 hot.

"Vô sỉ." Ngưu Tuấn Kiệt tắt máy tính, lạnh lùng phun ra một câu.

Hạ Bạch quay đầu lại nhìn hắn, nhớ tới Lưu Hoan Hoan ở trên mạng nói mấy lời đó, hết sức hiểu an ủi, "Cô ta cọ nhiệt độ như vậy sớm muốn sẽ xong đời. Đừng để ý, ngày mai phải thi môn đầu rồi, ôn đi."

Ngưu Tuấn Kiệt quay đầu nhìn cậu, đè áp cỗ khí ấm ức trong lòng, gật đầu nắm tay, "Được! Ôn tập, không nợ môn mới là đứng đắn."

Hạ Bạch nghiêng người vỗ vỗ vai hắn, quay đầu lại tắt trang web, cũng cầm sách lên.

Đầu ấm ức ôn tập một buổi trưa, lúc cơm tối, bạo liêu trên mạng lại dâng cao tới một nhiệt độ mới.

"Địch Thu Hạc nháo scandal cùng Lưu Hoan Hoan cư nhiên hít thuốc phiện? Đờ mờ!" Ngưu Tuấn Kiệt kinh ngạc trợn mắt, sau khi phát hiện ba người khác trong phòng nhất tề nhìn sang cười cười xấu hổ, đè thấp thanh âm, "Cái gì kia, các cậu tiếp tục ôn tập, tôi không ồn các cậu."

Vương Hổ và Trần Kiệt buổi chiều tới thư viện, cũng không biết Hạ Bạch đã vì chuyện Lưu Hoan Hoan khuyên qua Ngưu Tuấn Kiệt một lần rồi, lúc này nghe hắn nhắc tới cái này, nhịn không được an ủi, "Lão Tam, đã qua thì để cho nó qua đi, chúng ta phải nhìn về phía trước."

Trần Kiệt đồng ý gật đầu, đề nghị, "Nếu không thi xong bọn tôi tiếp tục bồi cậu uống một trận?"

"Không không không, các cậu đừng hiểu lầm, kỳ thực tôi đã không thèm để ý, vừa nãy chính là thuận tay xoát đến tin này, cảm thán một cái." Ngưu Tuấn Kiệt giải thích, hướng hai người giơ tay đầu hàng, "Tôi đảm bảo không chú ý nữa, máy tính cũng không đụng vào, tôi thề!"

Vương Hổ và Trần Kiệt miễn cưỡng tin cam đoan của hắn, giám sát hắn tắt máy tính, chờ hắn cầm sách lên sau đó mới thu hồi tầm mắt.

Trong phòng lại yên tĩnh lại, Hạ Bạch có chút bận tâm, mở máy tính ra tìm một chút bạo liêu mới nhất về Địch Thu Hạc, sau đó bị các loại chữ đánh dấu đỏ phóng đại "hít thuốc phiện" "Cuộc sống riêng tư dâm loạn" đâm vào não nhảy thình thịch, nhịn không được lấy điện thoại ra kéo số Địch Thu Hạc từ trong sổ đen ra, gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Gần đây thế nào? Bạo liêu hút thuốc phiện cũng là anh tự làm? Anh chuẩn bị kết cục thế nào?

Địch Thu Hạc: Nhớ tôi rồi?

Hạ Bạch:……

Hạ Bạch: Anh trước bình tĩnh chút, bình tĩnh xong chúng ta lại bàn chính sự.

Cậu căng mặt nhét di động vào ngăn kéo, dùng sức tắt trang tìm kiếm, vùi đầu đọc sách.

Nửa tiếng sau, cậu lấy điện thoại từ trong ngăn kéo ra, lại lần nữa mở ra trang tin nhắn.

Hạ Bạch: Anh chuẩn bị lúc nào thì tẩy trắng mình, sau đó "Thương tâm" xóa weibo?

Mặc dù biết mấy bạo liêu kia đều là giả, có lẽ trong sóng netizen hiện tại mắng tới hung nhất kia còn có thủy quân Địch Thu Hạc tự mình an bài, nhưng sau khi nhìn thấy mấy tin tức năng lượng tràn đầy kia, cậu vẫn cảm thấy không thoải mái, không thích.

Địch Thu Hạc: Đau lòng hả?

Hạ Bạch cảm giác mình cần uống chút nước đá bình tĩnh chút.

Địch Thu Hạc: Lại không đểý tới tôi?

Địch Thu Hạc: Tiểu cẩu tử cậu quá nhẫn tâm rồi.

Địch Thu Hạc: Lập tức liền tẩy trắng.

Địch Thu Hạc: Xem weibo của tôi.

Hạ Bạch ngẩn một cái, cầm lấy con chuột đăng nhập weibo, tìm tài khoản của Địch Thu Hạc.

Giao diện một hồi mới nhảy ra, trên trang chủ của Địch Thu Hạc đã rất nhiều ngày không cập nhật, một cái weibo video xuất hiện trên cùng.

Cậu di chuyển chuột ấn mở.

"Chào mọi người, tôi là Địch Thu Hạc, con trai cả của chủ tịch Hoàng Đô Địch Biên, từng hợp tác với Hoàng Huân Chu, nghệ sĩ trước kia của Hoàng Đô."

Khuôn mặt Địch Thu Hạc xuất hiện trong video, bối cảnh là ghế sau của một chiếc xe.

"Các loại tin tức trên mạng tôi đã nhìn thấy, sau đây là làm sáng tỏ của tôi: một, trong lúc ký hợp đồng với Hoàng Đô tôi chưa từng lợi dụng chức quyền của cha tôi làm cái gì, điểm này tùy tiện kéo nhân viên Hoàng Đô là có thể chứng minh, bởi vì cho đến bây giờ, ngoại trừ bộ phận cao tầng, phần lớn nhân viên Hoàng Đô đều không biết tôi là con trai của Địch Biên; hai, mấy chuyện kỳ thị đồng tính luyến và khi dễ người hợp tác tôi chưa từng làm, ban đầu team giải tán, tôi bay một mình, nguyên nhân là người hợp tác của tôi nói muốn bay sang nước ngoài kết hôn với bạn trai, trải qua cuộc sống thanh tịnh không ai quấy rầy, điểm này người đại diện lúc đó của tôi có thể làm chứng. Nếu mọi người cảm thấy bằng chứng của người đại diện có thể làm giả, như vậy tôi không lời nào để nói; ba, tôi là học sinh khoa kinh tế đại học Q, năm nhất trọ ở trường, năm 2 sau khi kí hợp đồng với Hoàng Đô thì chuyển đi, thời gian dài ban đầu không đi học, nhưng tôi có tự học hoàn thành bài vở, mỗi cuộc thi học kỳ đều sẽ trở về tham gia. Đại học Q là tôi đường đường chính chính thi được, bằng đại học cũng là tôi đường đường chính chính cầm được, hoan nghênh tới phòng giáo vụ đại học Q điều tra thành tích ở trường của tôi."

Nói tới đây anh dừng một chút, đột nhiên cười.

"Về phần tin đồng hít thuốc phiện hôm nay mới ồn ào ra, hiện tại tôi đang trên đường tới bệnh viện, bên cạnh có nhân viên công chứng, sau khi kết quả nước tiểu của tôi ra sẽ do nhân viên công chứng trước tiên công bố, hoan nghênh mọi người giám sát. Ngoài ra, scandal của tôi và cô Lưu cũng là chuyện vô căn cứ, cô ấy từng là bạn gái cũ của bạn cùng phòng của học đệ của tôi, bây giờ là bạn gái cảu người chủ trì của thành phố B Đỗ Hạo, không liên quan gì tới tôi."

Một cái lại một cái, mạch lạc rõ ràng, không nhanh không chậm, phong khí quý công tử ưu nhã chân chính,

đem mấy tin đồn lúc trước nói anh kỳ thực là đểu cáng ung thư ác bá vô thanh vô tức dập tắt hết.

Xe hơi dừng lại, ống kính lắc lư một cái.

"Tới bệnh viện." Địch Thu Hạc nhìn thoáng qua bên ngoài, nụ cười trên mặt nhạt chút, bị nhiễm chút cô đơn, "Lời người thật đáng sợ, ba người thành hổ. Bây giờ, tôi trịnh trọng thanh minh một chút, cha tôi Địch Biên không phải là người lấy không làm tư, ông ấy là một người quản lý xí nghiệp ưu tú, nói xấu tôi có thể, nhưng làm ơn đừng nghi ngờ trách nhiệm và nhân phẩm của ông ấy thân là người cầm lái cao nhất của Hoàng Đô. mà tôi một tháng trước đã hủy hợp đồng với Hoàng Đô, thỉnh đại chúng đừng bởi vì tôi còn sinh ra hiểu lầm với Hoàng Đô. Cuối cùng, tài khoản weibo của tôi sẽ sau mười phút xóa bỏ, cảm ơn fan điện ảnh tới nay luôn đi cùng và khích lệ, sau này sẽ gặp lại."

Video kết thúc, trong phòng ngủ an tĩnh tới kim rơi có thể nghe.

Ngưu Tuấn Kiệt chả biết lúc nào đã tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, cẩn thận hỏi, "Bạn cùng phòng của học đệ trong miệng Địch Thu Hạc…… Sẽ không chỉ tôi đi? Vậy học đệ hắn nói là ai?"

Vương Hổ đầy mặt cảm thán, "Lời người quả thật đáng sợ, Địch Thu Hạc này nói chuyện có lý có cứ, không nhanh không chậm, vừa nhìn chính là người tính tình tốt, đám netizen mắng hắn trên mạng kia thực sự quá phận."

Trần Kiệt đẩy mắt kính, trong tay đột nhiên nhiều hơn một cái tablet, lắc đầu, "Cũng khó trách hắn sẽ nản lòng xóa weibo, nghe nói có netizen quá phận không biết làm sao mò tới chỗ ở của hắn, hướng cửa nhà hắn nhét chuột chết, vẩy dầu, dán bùa nguyền rủa."

Ngưu Tuấn Kiệt líu lưỡi, "Đây là bao nhiêu thù hận, quá đáng sợ."

Hạ Bạch nghe vậy ngồi không yên, cầm lấy điện thoại gọi cho Địch Thu Hạc.

Điện thoai thông, lại không ai nhận, sau đó một tin nhắn gửi tới.

Địch Thu Hạc: Đừng lo, tôi rất tốt, em trai ngoan.

Ngưu Tuấn Kiệt không cẩn thận nhìn thấy, lập tức kinh hãi, "Tôi không nhìn lầm đi, Địch Thu Hạc?! Hắn gửi tin nhắn cho cậu? Còn gọi cậu là em trai?!"

Vương Hổ và Trần Kiệt toàn bộ bu lại, nhìn chằm chằm Hạ Bạch.

Hạ Bạch cứng ngắc, nhạt nhẽo nói, "Tôi có thể giải thích."

Ba người ăn ý mà kéo ghế ngồi xuống, vây cậu ở giữa."

Hạ Bạch kéo ra khóe miệng, liếc mắt nhìn ba người, tận lực ngắn gọn đem quá trình quen biết của cậu và Địch Thu Hạc nói một lần.

"Duyên phận mà." Ngưu Tuấn Kiệt nghe xong cảm thán.

"Xem ra Địch Thu Hạc này thật sự là người tốt, mấy hắc liêu trên mạng kia tất cả đều là vu tội…… Tiểu Bạch cậu hảo hảo an ủi người ta chút đi, ai." Vương Hổ vỗ vai cậu, hết sức thổn thức.

Trần Kiệt đỡ mắt kính, "Hóa ra người tặng bánh sinh nhật cho Tiểu Bạch chính là hắn, đúng là người tốt, còn rất tri kỷ, Tiểu Bạch, làm người không thể vong ân phụ nghĩa, hắn hiện tại đang lâm vào thung lũng nhân sinh, cất bước khó khăn, cậu thân là bạn bè, nhớ an ủi hắn nhiều chút."

Ngưu Tuấn Kiệt và Vương Hổ phụ họa gật đầu.

Hạ Bạch: "……" Đám bạn cùng phòng sao lại là cái phản ứng này? Người tốt? Chả lẽ không phải quỷ ấu trĩ sao? Đều mù rồi?

"Đúng rồi, hắn đã hủy hợp đồng với Hoàng Đô, vậy hiện tại phát ngôn thay có phải không cần thông qua công ty đồng ý hay không?" Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên nhảy lên, mặt mày hớn hở ra bên ngoài lấy điện thoại, "Hắn giúp tôi vạch bộ mặt thật của Lưu Hoan Hoan trên mạng, xem như giúp tôi mở miệng buồn nôn, tôi phải cảm ơn hắn! Vừa vặn cha tôi bởi vì series đồng hồ đeo tay xa xỉ mới đẩy ra tìm kiếm người phát ngôn, tôi quyết định, liền dùng hắn đi!"

Hạ Bạch không dám tin nhìn hắn, "Cậu muốn ký với anh ta phát ngôn thay? Đồng hồ đeo tay nhà cậu nhưng vẫn luôn đều là mời ảnh đế ảnh hậu làm người phát ngôn a!"

"Ai nha, thỉnh thoảng cũng phải đổi khẩu vị mà, tôi thấy ngoại hình khí chất của hắn rất thích hợp với series đồng hồ đeo tay mới nhà tôi." Ngưu Tuấn Kiệt không sao cả khoát khoát tay, bấm số cha hắn, vừa đi về phía ban công vừa nói, "Cha! Cha nên giúp ân nhân của con một chút! Còn nhớ Lưu Hoan Hoan con từng nói với cha không? Có người giúp con trả thù rồi! Con nhất định phải hảo hảo cám ơn người ta……"

"Nhưng mà lão Tam —" Hạ Bạch trợn mắt hốc mồm đứng dậy.

"Tôi cảm thấy lão Tam làm rất đúng, đại nam nhân thì phải tích thủy chi ân làm sóng lớn báo đáp." Vương Hổ đè vai cậu lại, ấn cậu trở lại trong ghế, vẻ mặt nghiêm túc, "Nhiệm vụ bây giờ của cậu là an ủi Địch Thu Hạc, hắn hiện tại khẳng định rất khó chịu, hắn đã không tiếp điện thoại, vậy cậu liền hảo hảo gửi tin nhắn an ủi người ta đi."

Trần Kiệt đè vai bên kia của cậu, thâm trầm gật đầu, "Không sai, bị người ở cửa nhà nhét chuột chết gì đó, thật là quá thảm, phải an ủi."

"……" Người phòng này rốt cuộc sao thế?

Bên kia, Địch Thu Hạc sau khi từ bệnh viện đi ra tạm biệt nhân viên công chứng, đi tới một hội sở hạng sang, dùng thẻ mật mã mở ra một gian phòng ở tầng cao nhất.

"Thu Hạc." Địch Biên đứng dậy đi tới, ôm lấy anh, "Ủy khuất con, là cha vô dụng."

"Cha đừng nói như vậy." Địch Thu Hạc ôm lại ông, trên mặt tràn đầy nhớ nhung ỷ lại của con trai đối với cha, "Con cũng không nghĩ tới lần này dì Tần sẽ đem sự tình làm tới đoạn tuyệt như vậy, trước khi nhìn thấy mấy chứng cớ kia con thậm chí hoài nghi có phải có người giội dì Tần nước bẩn hay không, lại không nghĩ rằng…… Cha, con tình nguyện hi vọng mấy thứ này chỉ là hiểu lầm."

Địch Biên mặt mày có chút ủ dột, vỗ vỗ vai anh, buông anh ra dẫn anh tới ghế salon, than thở, "Ta cũng không nghĩ tới…… Là ta hồ đồ, mang tới cho Hoàng Đô tai họa ngầm như vậy, nếu là hiểu lầm còn tốt, nếu không phải…… Thu Hạc, cha cần sự trợ giúp của con."

Địch Thu Hạc nhìn ông bày ra bộ dạng cha hiền, trong lòng trào phúng, trên mặt lại vẻ mặt nho mộ, đáp, "Cha nói đi, chỉ cần là có thể giúp được cha, con nhất định toàn lực ứng phó."

Địch Biên động dung nhìn anh, than thở, "Con vẫn là hiểu chuyện như vậy, từ nhỏ đã thế, giống như mẹ con vậy…… Bây giờ ban giám đốc Hoàng Đô bị Tần gia nắm giữ hơn phân nửa, đối với chuyện con bị bôi nhọ, ta cũng hữu tâm vô lực, nhưng con yên tâm, chờ sau khi nhổ mấy cái đinh trong ban giám đốc, cha nhất định giúp con ra khỏi cái miệng ác khí hôm nay!"

"Cám ơn cha." Địch Thu Hạc có chút thất thố hốc mắt đỏ, sau đó hỏi, "Cha hôm nay ra ngoài gặp con, dì Tần nói thế nào? Còn có, lần trước lúc còn rời nhà Xuân Hoa sao đột nhiên thân thể không thoải mái, hiện tại tốt hơn chút nào chưa? Còn có Hạ Tùng, nó đi nước ngoài học vẫn thuận lợi chứ? Mấy hắc liêu kia của con không ảnh hưởng tới mọi người đi?"

Địch Biên bất đắc dĩ nhìn anh, "Con đứa nhỏ này, chính mình đã như vậy, còn có tâm tư quan tâm chúng nó. Yên tâm, ta lần này ra ngoài gặp con không ai biết. Thu Hạc, con thật sự muốn rời khỏi thành phố B?"

Địch Thu Hạc gật đầu, nụ cười có chút miễn cưỡng, "Như vậy là tốt nhất, chuyện con là con trai cha đã truyền ra, bất kỳ một chút hắc liêu nào của con cũng có thể ảnh hưởng tới cha, tiến tới ảnh hưởng đến Hoàng Đô, đây không phải là con muốn, vừa lúc trong tay chú Khương có bộ điện ảnh nhìn trúng con làm diễn viên chính, Tú Văn cùng con quan hệ tốt, con không dễ cự tuyệt, đi quay một chút tránh đầu ngọn gió cũng tốt."

Lời này quả thực gã tới chỗ ngứa của Địch Biên, gần đây Hoàng Đô bởi vì liên quan tới thân phận Địch Thu Hạc tuôn ra có chút rung chuyển, hơn nữa người Tần gia ở bên trong hô mưa gọi gió, ông đã có chút ứng phó không được, lúc này Địch Thu Hạc chủ động lựa chọn rời đi, không thể nghi ngờ là phương thức ổn định cục diện hữu dụng nhất.

"Ủy khuất con rồi, con hiện tại không có công ty nâng đỡ, một mình bên ngoài quay phim nhất định là có nhiều bất tiện, ta sẽ điều cho con hai trợ lý, như vậy con cũng có thể dễ dàng hơn chút." Địch Biên cho viên đường, sau đó nói tới chính đề, "Bây giờ Xuân Hoa và Hạ Tùng đều lớn rồi, dì Tần con dưới tẩy não của đám người Tần gia kia tâm cũng lớn, cô ấy cũng không muốn, Hoàng Đô này sau đều là của ba anh em các con, con lại là cái tình tình không tranh giành này, cô ấy hiện tại làm những thứ này ngoại trừ tâm của người Hàn gia, có thể được cái gì?" *(chỗ này Tần gia mới đúng nhể???)*

Địch Thu Hạc lo lắng tiến lên, "Cha, cha đừng khổ sở, dì Tần chính là nhất thời hồ đồ, lần này dì ấy mua chuộc marketing hắc con, còn ở căn hộ của con động tay động chân, hẳn chỉ là bị người Tần gia lừa gạt, chờ con đi dì ấy liền sẽ hồi tâm."

"Nếu thật sự dễ dàng như lời con nói thì tốt rồi." Địch Biên than thở, xoay người từ trong cặp công văn lấy ra mấy phần văn kiện đẩy tới trước mặt anh, dừng một chút sau đó nói, "Thu Hạc, con cũng biết, Hoàng Đô hiện tại đã không phải là ngôn đường của ta nữa rồi, cha rất vô lực, cũng rất khổ sở…… Đây là mấy phần kế hoạch, con cầm suy nghĩ một chút, lúc ở bên ngoài nếu có cơ hội giúp cha trở về thu một chút cổ phần Hoàng Đô, liền tận lực thu một chút…… Con hiểu ý cha chứ?"

Địch Thu Hạc giật mình, trên mặt lại là thần sắc không dám tin, khổ sở nói, "Mọi người đều là người một nhà, thật sự phải như thế sao?"

Địch Biên giơ tay lên lau mặt, đầy mặc sắc nhược, "Cha cũng không muốn như thế, nhưng dì Tần của con đã hồ đồ, Tần gia bên kia lại…… Kỳ thực công ty này không có cũng không sao, nhưng con làm sao bây giờ? Xuân Hoa và Hạ Tùng dầu gì còn có một nửa huyết mạch của Tần gia, dì Tần của con cũng sẽ che chở bọn nó, còn con? Cha chỉ muốn chờ sau khi cha chết, còn có thể có chút đồ để lại cho con, con…… con đừng trách cha, những năm này là cha có lỗi với con, con không muốn thì thôi vậy, ta hiện tại vẫn khỏe mạnh, hẳn là còn có thể giúp con giữ chút……"

"Cha!" Địch Thu Hạc cắt đứt lời ông, nhắm mắt lại, thu văn kiện vào, "Cha đừng nói như vậy, con làm được, cha yên tâm, con sẽ tận lực hoành thành chuyện cha dặn dò."

"Đứa nhỏ tốt." Địch Biên vui mừng nhìn anh, trên mặt rốt cục có nụ cười, cầm lên đồ ăn trên bàn nói, "Con còn không ăn cơm đi, đến đến đến, đồ ăn ở đây không tệ, con nhất định sẽ thích."

Địch Thu Hạc cười theo, bỏ văn kiện vào trong balo tùy thân, trong mắt hiện lên một tia cười mỉa. Vợ chồng làm thành bộ dáng hiểu lầm tính kế lẫn nhau này cũng thật là khó coi, Tần Lỵ nếu biết ông chồng mà bà ta cho rằng đã từ từ dỗ trở lại đang sau lưng lén lút tính kế Tần gia, có thể sẽ giận tới giết Địch Biên hay không?

Weibo của Địch Thu Hạc trong hoảng sợ của các fan cùng bán tín bán nghi của đám netizen thật sự xóa bỏ, marketing nhanh tay đã đem mấy tin weibo anh phát ra cuối cùng toàn bộ cắt xuống, một trận tẩy trắng càng thêm tỉ mỉ hành động lặng lẽ triển khai.

Ta thích bát quái ta kiêu ngạo: Phát hiện một chuyện rất kỳ quái, Địch Thu Hạc thân làđại thiếu gia của Hoàng Đô, trong thời gian hơn một năm đầu debut lại hoàn toàn không được phủng, tài nguyên so với người debut cùng thời kém hơn rất nhiều, thậm chí so với Hoàng Huân Chu hợp tác với hắn đều kém hơn, lần này

bị hắc Hoàng Đô cũng không cóđộng tĩnh gì, có chút ý tứ xem náo nhiệt, mấy hắc kia hắn là thiếu gia ác bá, mặt cóđau hay không?

Tiểu hào bạo liêu: Cho nên nói a, châm ngôn đều đúng, có mẹ kế thì có cha kế, gió thổi qua gối, đại thiếu gia Hoàng Đôôn văn nhĩ nhã phong độ phơi phới liền biến thành đểu cáng ung thu ác bá, người Địch gia bốn khẩu ở nhà cao cấp, con trai lớn một mình ở căn hộ, thật đáng thương.

Người biết chuyện: Chuyện Địch Thu Hạc hủy hợp đồng với Hoàng Đô bên trong nhưng còn có tin tức lớn, nhưng chúng tôi hôm nay không đề cập tới nó, chỉ phân thích một chút mấy hắc liêu của Địch Thu Hạc kia đến cùng có phải thật hay không, mà tẩy trắng của Địch Thu Hạc có thể tin tưởng hay không. Link trường văn

Post phân tích ùn ùn, phân tích bị phân tích, đám netizen liền phát hiện không đúng.

Đầu tiên, bạn gái scandal của Địch Thu Hạc quả thật không có gặp gỡ gì với Địch Thu Hạc, mà bạn gái scandal là một MC, vừa gây tội bị đài truyền hình B ngừng tiết mục, nguyên nhân là cô ta bắt cá nhiều tay người chủ trì Đỗ Hạo, đội nón xanh cho bạn trai cũ, con trai của một thương nhân quảng cáo lớn; tiếp theo, nhân phẩm của Địch Thu Hạc thỏa thỏa không vấn đề, tất cả nhân sĩ giới giải trí từng hợp tác với anh không ai không khen anh, lúc trước một trận hắc liêu vừa tuôn ra, đã có không ít người trong giới giúp anh nói chuyện, nhưng không biết thế nào lúc ấy dư luận mãnh liệt, đám netizen trực tiếp không thèm nhìn mấy ngôn luận ủng hộ này; tiếp theo, có sinh viên đại học Q tra một chút thành tích của Địch Thu Hạc ở trước, toàn bộ 90 điểm trở lên, chói mù mắt người, mà điểm trúng tuyển năm đó, điểm cao tới gần full điểm nghẹn một đám netizen lúc trước khinh Địch Thu Hạc đi cửa sau không lời nào để nói; cuối cùng, hít thuốc phiện? Không tồn tại, kết quả kiểm tra nước tiểu đã ra, do tổ chức công chứng trung lập toàn bộ quá trình chứng kiến, tuyệt đối không thể làm giả.

Mấy hắc liêu lớn sau khi tẩy sạch, một vài tin vụn vặt cũng chậm rãi công bố ra.

Tỷ như Hoàng Huân Chu là một người nhân phẩm có vấn đề, cuộc sống riêng hỗn loạn, lần này khả năng là nhận tiền hắc người; lại tỷ như nhân viên đài truyền hình nào đó tiết lộ, Địch Thu Hạc sớm trước khi hắc liêu tuôn ra đã hủy hợp đồng với Hoàng Đô, nguyên nhân hình như là bị đóng băng, cho nên mấy hắc liêu Địch Thu Hạc lợi dụng thân phận Đại thiếu gia ức hiếp người kia căn bản là lời nói vô căn cứ, Đại thiếu gia này ở Hoàng Đô một chút địa vị cũng không có; lại tỷ như netizen không có lí trí chạy tới của nhà Địch Thu Hạc nhét chuột chết, vẩy dầu, nguyền rủa người ta chết……

Thật quá đáng!

Đám netizen tức giận, sau đó xấu hổ, lập tức muốn nói xin lỗi, cuối cùng sau khi để ý biết được Địch Thu Hạc bị hắc tới xóa weibo lại bắt đầu điện cuồng hối hận, hoàn toàn không rõ ban đầu mình tại sao sẽ tâm bị mỡ lợn che mất, mắng một thanh niên kỳ thực rất điệu thấp rất cố gắng như vậy.

Đến đây, hướng gió dư luận triệt để chuyển hướng, chủ đề cầu Địch Thu Hạc trở lại rất nhanh bị xoát tới hot, cao không hạ được.

Tắt weibo, Hạ Bạch có chút đần độn thu điện thoại lại, nhìn về phía Địch Thu Hạc chân dài nện bước đi tới.

"Cư nhiên đuổi tới sân bay, tiểu cẩu tử, cậu có phải rất luyến tiếc tôi đi hay không?" Địch Thu Hạc ngồi tới đối diện cậu, giơ tay lên chống cằm, cười híp mắt nhìn cậu.

Hạ Bạch không để ý tới anh, từ trong túi lấy ra một phần văn kiện đưa tới, gõ gõ, "Cho anh, xem xong nhớ gọi điện thoại cho đối phương hồi âm, gần đây anh từ chối không tiếp tất cả số lạ, đối phương không có cách nào mới để cho tôi tới đấy một chuyến."

Địch Thu Hạc khiêu mi, mở văn kiện ra quét một cái, hết sức ngoài ý muốn, "Hợp đồng phát ngôn thay? Đồng hồ đeo tay Trâu Rừng tìm tôi phát ngôn thay?" *(Ôi đm để cái tên hãng kiểu đ gì thế =.= ta có nên để tên tiếng Anh là "Bison" cho nó sang không????)*

Hạ Bạch gật đầu, lại từ trong túi móc ra một túi tiền xu, "Cho, một trăm sáu mươi bốn đồng, trả thêm cho anh hai mao, không cần cảm ơn hào phóng của tôi, cần phải thế."

Thanh âm tiền xu ma sát hết sức thanh thúy êm tai, Địch Thu Hạc đặt văn kiện xuống, híp mắt, "Tiểu cẩu tử a."

Hạ Bạch mặt liệt nghiêm mặt nhìn anh, sửa đúng, "Thỉnh gọi tôi là Hạ Bạch, cám ơn."

"Ờ, Tiểu Bạch." Địch Thu Hạc có lệ trả lời, sau đó điểm điểm túi tiền xu, tiến tới bên tai cậu, thở khí, "Cậu có phải đặc biệt lo lắng cho tôi hay không, biết tôi phải đi, còn đặc biệt chạy tới đưa tiền cho tôi."

Hơi thở ấm áp theo ốc tai chui vào, Hạ Bạch giật nảy rùng mình, sau đó nôn khan một cái.

Địch Thu Hạc: "……"

24. Chương 24: Bà Quản Gia

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch nôn khan xong nhanh chóng giơ tay lên che lỗ tai nhu nhu, sau đó từ trong túi máy ảnh móc ra khăn giấy bịt miệng mũi, im lặng nhìn Địch Thu Hạc, thanh âm có chút ông ông, "Lên đường thuận gió, tôi đi trước." Nói xong liền muốn đứng dậy.

Địch Thu Hạc cau mày, đưa tay đè lại vai cậu, sờ sờ trán cậu.

Ấm, không có nóng lên.

"Cậu bị cúm?" Anh cẩn thận đánh giá sắc mặt Hạ Bạch, lúc này mới phát hiện khí sắc cậu có chút kém, sắc môi cũng có chút thâm, thoạt nhìn rất không tinh thần.

Hạ Bạch hất tay anh xuống, ngửa ra sau cách xa anh chút, "Đừng quá tới gần, cẩn thận lây bệnh, tôi đây chính là bị bạn học lây bệnh." Hơn nữa sau khi bị cúm biểu hiện hết sức kỳ ba, không giống như người khác hắt xì không ngừng chảy nước mũi, chỉ sẽ thỉnh thoảng rùng mình với nôn khan, hết sức khó chịu.

Địch Thu Hạc nghe thanh âm ông ông của cậu, liếc mắt nhìn hợp đồng trong tay, đột nhiên có chút bực mình, không có nghe lời cách xa cậu, ngược lại càng nhích tới gần chút, hỏi, "Cậu gần đây có phải đang thi hay không? Đưa cái này cho tôi có thể làm lỡ ôn tập của cậu hay không?"

"Anh làm lỡ tôi nhiều lần như vậy, không ít nửa ngày này." Hạ Bạch đưa tay đẩy anh ra, vỗ vai anh, "Đừng sáp tới, quay cố lên, hơn nữa, tối qua tôi xem thiên văn, phát hiện anh có một thời cơ khác vào nửa năm sau, tới lúc đó nhớ về thành phố B một chuyến, nói không chừng sẽ có kinh hỉ." Mặc dù quỹ đạo nhân sinh của Địch Thu Hạc có chút chênh lệch với kiếp trước, nhưng đại khái hướng vẫn là giống nhau, Tiên đồ là một bộ phim tiên hiệp nổi tiếng khắp ba thế hệ già trẻ trung niên, là lợi khí siêu cấp lớn Địch Thu Hạc cọ duyên người xem, cậu không hi vọng đối phương bởi vì con bướm nhỏ này của mình mà bỏ qua thời cơ này.

Mặt Địch Thu Hạc có chút thối thối, sau khi nhìn cậu một cái hướng một nam một nữ ngồi cách không xa bọn họ vẫy vẫy tay.

"Bọn họ là ai?" Hạ Bạch nghi hoặc nhìn hai người nhích tới gần, có chút ngoài ý muốn. Bọn họ bây giờ là ở trong quán cà phê ở sân bay, lúc trước Hạ Bạch là một mình tiến vào, cho nên cậu cho rằng đối phương lần này là đi xa một mình, lại không nghĩ rằng hóa ra đối phương còn mang theo nhân viên đi theo.

"Trợ lý cha tôi an bài cho tôi, nhiệm vụ chủ yếu là giám sát tôi, nhiệm vụ thứ yếu là trợ giúp tôi." Địch Thu Hạc nhàn nhạt trả lời, sau đó sau khi đối phương tới đây nhanh chóng đổi thành mặt ôn hòa, nói với hai người, "Học đệ này tới tiễn máy bay tôi có chút cảm mạo, hai người tới phòng y tế sân bay giúp cậu ấy lấy chút thuốc cảm, lại đi mua cốc nước nóng tới đây."

Hạ Bạch nhanh chóng ngăn cản, "Đừng, thuốc cảm tôi có, chờ về trường liền uống, hiện tại uống tôi lát nữa ngủ gà ngủ gật, mua chén nước nóng là được rồi." Vừa nói đẩy cà phê chưa động tới tới trước mặt Địch Thu Hạc, "Cái này tôi không động tới, đừng lãng phí, anh uống đi." Cà phê ở sân bay đắt muốn chết, nếu không phải sợ bị đuổi ra, cậu tuyệt đối sẽ không gọi cái này.

"Buồn ngủ tôi gọi xe đưa cậu về." Địch Thu Hạc hết sức tự nhiên đón lấy cà phê của cậu, sau đó đưa tay câu cái túi máy ảnh của cậu, "Thuốc cảm đâu, uống một viên, cứ kéo dài cẩn thận phát sốt."

Hạ Bạch túm chặt túi máy ảnh không để cho anh đụng, "Tôi tự mình làm, máy bay của anh là mấy giờ? Đừng để lỡ."

Hai vị trợ lý đứng bên cạnh nghe vậy muốn nói chuyện, Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái, trên mặt mặc dù còn mang theo cười, nhưng ánh mắt lại có chút nhạt, không cho cự tuyệt nói, "Trợ lý An, có thể giúp tôi rót ly nước nóng tới đây không? Trợ lý Vương, làm ơn giúp tôi gọi một chiếc xe tới."

Hai trợ lý sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút kinh ngạc khí thế tản mát ra của vị đại thiếu gia ôn nhu dễ gần trong truyền thuyết này, nhớ tới dặn dò của ông chủ, nhanh chóng thu liễm biểu tình, kính cẩn đáp một tiếng, từng người tản ra đi làm việc.

Chờ sau khi hai người đi, Hạ Bạch đưa tay lay mặt Địch Thu Hạc lại, cau mày nói, "Chú ý một chút, đừng khắp nơi sai sử người, anh đã quên lúc trước trên mạng là mắng như thế nào rồi hả? Còn có, cha anh an bài cho anh hai trợ lý này thật sự là vì giám sát anh? Có cha làm như vậy?"

Tay lành lạnh vỗ vào trên mặt hết sức thoải mái, Địch Thu Hạc thuận thế xoay đầu lại nhìn cậu, mặt nạ trên mặt nhanh chóng sụp đổ, khiêu mi cười nói, "Đúng là cha làm như vậy. Rất lo lắng tôi? Vậy cậu theo tôi cùng đi huấn luyện thì sao? Tôi giao tiền lương cho cậu, coi như làm thực tập nghỉ hè, thế nào?"

"Không thế nào." Hạ Bạch liếc anh một cái mắt trắng, thu tay lại chân thành nói, "Anh ở tỉnh biên giới chú ý nhiều, đừng một mình hành động, bên kia có nhiều chỗ trị an không tốt."

Nụ cười trên mặt Địch Thu Hạc càng phát ra rực rỡ, nhịn không được đưa tay chọt lúm đồng tiền của cậu, "Em trai thật tri kỉ, nào cười một cái."

Hạ Bạch tức giận hất tay anh xuống, chỉ cà phê, "Uống, sau đó câm miệng, đầu tôi đau, không muốn ba hoa với anh."

Địch Thu Hạc xoa xoa ngón tay vừa mới chọt lúm đồng tiền, thành thật hai phút, chờ trợ lý An sau khi mang nước nóng xuống, làm kiểu ảo thuật từ trong túi lấy ra một viên kẹo, dùng ngữ khí dụ dỗ nói, "Tiểu Bạch ngoan uống thuốc, anh trai cho em kẹo ăn."

Hạ Bạch ở dưới gầm bàn đá anh một cái, đem thuốc một ngụm ực xuống, sau đó nhìn thời gian, nghi ngờ, "Anh ở chỗ tôi mài cọ lâu như vậy, thật sự không sao hả? Vé máy bay của anh mấy giờ?"

"Không sao, còn rất sớm, nếu không hai trợ lý kia của tôi có thể bình tĩnh như vậy?" Địch Thu Hạc hừ hừ kéo đề tài này qua, sau đó liếc qua môi Hạ Bạch sau khi uống nước hơi chút hồng nhuận, cực kỳ không tình nguyện hỏi, "Cậu buổi chiều có thi không? Vội về sao?"

"Đặc biệt gấp, buổi chiều tôi phải thi môn chuyên ngành." Hạ Bạch chờ chính là lời này của anh, quyết đoán cáo từ, "Cho nên lên đường xuôi gió, tôi đi đây."

Vừa vặn trợ lý Vương làm xong việc đẩy cửa đi vào, miệng Địch Thu Hạc mở ra lại nhắm lại, cúi đầu đem cà phê một ngụm uống cạn, sau đó cầm lấy hợp đồng và tiền xu trên bàn, cười cười với cậu, "Vậy đi thôi, tôi tiễn cậu lên xe."

Ô tô nhập vào dòng xe cộ dần dần không nhìn thấy nữa, Địch Thu Hạc gẩy gẩy túi mua hàng cũ đựng tiền xu trong tay, biểu tình thâm trầm.

"Đại thiếu gia, chuyến bay lỡ rồi, chúng ta……"

"Đổi chuyến đi." Địch Thu Hạc quay đầu nhìn hắn, mang trên mặt lo lắng, "Học đệ kia của tôi cũng là đứa nhỏ đáng thương, một mình ở thành phố B đi học…… Lúc trước tôi bị bôi nhọ, cậu ấy luôn an ủi tôi, hôm nay còn đặc biệt tới tiễn tôi…… Là một đứa nhỏ tốt tính."

Hai vị trợ lý thấy anh giống như bảo bối cầm túi mua đồ cũ đối phương đưa, liếc mắt nhìn nhau, chút nghi ngờ dâng lên trong lòng từ từ tiêu tán. Đại thiếu gia quả nhiên giống như trong truyền thuyết, là một người dịu dàng tốt tính ôn nhu, khí thế gì đó, hẳn chỉ là ảo giác đi."

Cuộc thi cuối kỳ căng thẳng thuận lợi vượt qua, Vương Hổ và Trần Kiệt không phải người địa phương thành phố B, thi xong về quê, Ngưu Tuấn Kiệt định gạt Hạ Bạch tới du thuyền nhà mình đi chơi, không có kết quả, ngược lại bị Hạ Bạch đóng gói đuổi về nhà.

Nghỉ hè chính thức bắt đầu, tòa ký túc xá dần dần trống rỗng, Hạ Bạch đúng giờ 6 rưỡi sáng rời giường, lúc đánh răng sẽ phát ngốc.

Không cần đi học, không cần ôn tập, Thánh Tượng bên kia trước lúc thi cuối kỳ đã nói qua, tạm thời không cần đi, bài tập của thầy Từ Dận Vinh bởi vì nghỉ hè tới mà tạm dừng, thỉnh thoảng lòi ra Địch Thu Hạc kích động cậu một chút tới tỉnh biên giới…… Cuộc sống lập tức vô ích, đột nhiên có chút không biết làm thế nào.

Trong gương là một khuôn mặt trẻ tuổi, lâu lắm không nhìn, cư nhiên xa lạ.

Tôi là ai? Tôi từ đâu tới? Phải đi đâu?

Tra hỏi tới từ sâu trong linh hồn vang dội đầu óc, sau đó bị tiếng âm báo đụng vỡ của wechat đột nhiên vang lên.

"Ách……"

Cậu nhổ bọt kem đánh răng ra, dùng nước lạnh rửa mặt.

Cậu cầm lấy di động bên cạnh bàn, cậu mở wechat ra, phát hiện người lâu đã lâu không liên hệ với cậu đột nhiên ló đầu.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch, mình rất tức giận, gần đây mình biết hai người bạn mới, người cũng không tệ lắm, nhưng mình không nghĩ tới trong đó có một người cư nhiên là của bên mẹ kế mình! Cô

ta tiếp cận mình là có mục đích!"

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình bị gạt, mình muốn tự sát, mình không muốn sống nữa.

Hạ Bạch chân mày kéo ra, thở dài. Thiếu chút nữa quên mất, thần tượng có bệnh mặc dù đã đi, nhưng fan thần kinh không đúng lắm vẫn trong list bạn bè wechat của cậu.

Bạch lại Bạch: Mình gửi cho bạn vài tấm hình của thần tượng của bạn?

Một con chim sinh vào mùa thu: Không đủ, mình muốn anh ấy trở lại weibo.

Bạch lại Bạch: Tạm thời khả năng không được…… Nếu không bạn thay thần tượng?

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn giật dây mình di tình biệt luyến? Bạn cư nhiên quáđáng như vậy? Lương tâm của bạn đâu?

Bạch lại Bạch:……

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch, mình rất khó chịu.

Hạ Bạch vuốt mặt, im lặng gõ chữ.

Bạch lại Bạch: Nói đi, bạn muốn cái gì, mình tận lực thỏa mãn bạn.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tớ muốn một câu chúc ngủ ngon moa moa ta giọng nói, mởđầu hãy gọi là "Thu Thu", mình muốn làm chuông thôi miên trước khi đi ngủ.

Hạ Bạch co rút khóe miệng, hết sức muốn giả chết, nhưng lương tâm còn dư lại làm cho cậu tiếp tục gõ chữ rep.

Bạch lại Bạch: Có chút khó, thần tượng của bạn gần đây không cóở thành phố B, mình cũng không liên lạc được với hắn.

Một con chim sinh vào mùa thu: Cho nên mình không phải muốn giọng của anh ấy, mà là muốn của bạn. Cho mình cho mình, tiểu Bạch tốt nhất mà, moa moa ta.

Bạch lại Bạch:……

Một con chim sinh vào mùa thu: Mình buồn! Mình không muốn sống nữa! Mình muốn tự sát!

Hạ Bạch trong lòng bi thương tràn lan thành biển, thiếu chút nữa nhịn không được quăng di động ra. Sao chỉ một đoạn thời gian không liên lạc, người mua này liền trở nên càng có bệnh……

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch bạn giận mình sao?

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch khóc lớn

Hạ Bạch sụp vai xuống, nhẫn nại xấu hổ phát một cái "Thu Thu, ngủ ngon moa moa ta" qua.

Một con chim sinh vào mùa thu: Cảm ơn tiểu Bạch ^-^, vậy có thể lại một cái chào buổi sáng nữa không?

Hạ Bạch giả chết, đối phương bắt đầu tự sát oanh tạc, cậu thỏa hiệp, rốt cuộc vẫn là lại gửi một cái chào buổi sáng qua.

Một con chim sinh vào mùa thu: Vậy chúc buổi trưa……? (bắt nạt nó vừa thôi đm =.=)

Hạ Bạch quyết đoán tắt Wechat, hít sâu. Quả nhiên là thần tượng dạng gì sẽ có fan dạng đấy, level không biết xấu hổ với được voi đòi tiên này, quả thực là Địch Thu Hạc chân truyền! Tuyệt đối là một nhà!

Chuông di động đột nhiên vang lên, lần này là chuông điện thoại, cậu cúi đầu nhìn về phía màn hình di động, sau đó dựng thẳng lông mày, quyết đoán nhận rồi quát, "Hình tượng bên ngoài của anh không phải ôn nhu quan tâm sao? Sao fan lại vô lại như vậy, bộ mặt thật của anh có phải đã sớm bị fan nhìn thấu?"

Một tiếng cười khẽ từ trong ống nghe truyền đến, cách khoảng cách và dòng điện, hơi có chút xa lạ.

"Tiểu cẩu tử, huấn luyện rất mệt, tôi gầy rồi, cũng đen nữa."

Cảm xúc của Hạ Bạch bị người mua hành hạ ra từ từ lắng xuống, nhíu nhíu mày, "Anh bên kia rốt cuộc huấn luyện cái gì, sao cổ họng khàn thành như vậy."

"Các là các loại huấn luyện thể năng, đánh quyền, dùng súng…… Hai ngày nay đi bộ hành quân một lần, thiếu nước, cổ họng có chút chịu không nổi, tôi hiện tại thanh âm có phải rất khó nghe hay không, ghét bỏ sao?"

Ngữ điệu thủy chung ôn nhu, thanh âm khẽ khàn khàn, mùi vị đáng thương lại khiêu gợi.

Hạ Bạch đem di động đổi một bên, che giấu lương tâm nói, "Ghét, đặc biệt khó nghe, giống như là cát đang

thổi pha lê vậy. Anh bên kia không phải là huấn luyện phong bế sao, sao có thể dùng di động?"

"Hôm nay mấy vị chỉ đạo võ thuật đến, tổ kịch cho tôi nghỉ." Địch Thu Hạc ho một tiếng, thanh âm càng phát ra càng khàn, "Lát nữa còn phải đi đón gió tẩy trần (*) cho chỉ đạo võ thuật, thời gian có thể sử dụng điện thoại di động không nhiều lắm, cho nên cậu hơi nhịn một chút. Đúng rồi, tôi gửi cho cậu ít đồ, lần này có lưu số điện thoại của cậu, gửi văn kiện khẩn cấp, ngày mai sẽ tới, nhớ nhận."

((*) mở tiệc đón khách từ xa tới)

Địch Thu Hạc không ba hoa không cố ý chọc giận người thật sự xa lạ, Hạ Bạch đột nhiên có chút không biết nên làm thế nào nói chuyện bình thường với đối phương, nhạt nhẽo quan tâm nói, "Cám ơn…… Anh nhanh đừng nói chuyện nữa, cổ họng đau thì uống nước mật ong, đừng ăn cay, chú ý nghỉ ngơi."

"Ừ." Địch Thu Hạc nghe lời đích thực không nói chuyện nữa.

An tĩnh lúng túng vài giây, trong phòng ngủ quá an tĩnh, an tĩnh tới mức Hạ Bạch có thể nghe được tiếng hít thở của Địch Thu Hạc.

Cậu hắng giọng một cái, không có lời thì tìm lời, "Anh lần này huấn luyện cần bao lâu?" Hỏi xong nghĩ đến cổ họng của anh, lại nói gấp, "Đừng đừng đừng, đừng nói chuyện, cúp điện thoại đi, chúng ta nhắn tin tán gẫu, anh trước đi làm cốc nước uống chút."

Địch Thu Hạc ở bên kia lại cười.

"Anh cười cái gì?"

Tút tút tút -

Địch Thu Hạc cúp điện thoại, sau đó gửi một tin nhắn qua.

Địch Thu Hạc: Ngữ khí vừa nãy của cậu giống như bà quản gia dài dòng.

Hạ Bạch dựng thẳng lông mày.

Địch Thu Hạc: Thật đáng yêu.

Hạ Bạch dùng sức ấn bàn phím, chuẩn bị tức giận phun đầu mặt cậu.

Địch Thu Hạc: Hai ngày nữa sẽ có một vị lão tiền bối của tôi tìm cậu chụp ảnh sinh nhật cho cháu gái của

ông ấy, không phải lừa đảo, trực tiếp đón nhận, trong tay người kia tài nguyên rất tốt, đối với phát triển sau này của cậu rất có lợi.

Địch Thu Hạc: Thánh Tượng nền tảng mặc dù tốt, nhưng ông chủ hậu trường nhân phẩm không được, làm thêm có thể, làm chính thức cần nghĩ lại.

Địch Thu Hạc: Đừng quá nhớ tôi, điện thoại tắt rồi, chờ tôi về thành phố B mang đặc sản cho cậu.

Tốc độ gõ chữ của Hạ Bạch chậm xuống, sau đó từng chút từng chút xóa mấy lời tức giận, biểu tình phức tạp chớp mắt một cái, gõ chữ.

Hạ Bạch: Tôi biết rồi, cám ơn anh, anh ở bên kia tự mình chúý nhiều chút, đừng bị thương.

Đợi một hồi không có rep lại, thử gọi một cú điện thoại qua, tắt điện thoại. Cậu để di động xuống, trầm mặc một hồi, thở dài thật dài. Thật vất vả có thời gian nghỉ ngơi, nhưng lại gọi điện thoại cho học đệ không quen biết mình đây, là bởi vì không có ai có thể liên lạc đi, dù sao có một đám người nhà như vậy…… Ây gu.

Ngày thứ hai, một cái hộp được bọc hết sức kín được đưa tới, Hạ Bạch cẩn thận mở nó ra, sao đó bị đống lớn trái cây nhiệt đới làm cho không thể nói hồi lâu. Người này thật là…… Nhiều trái cây như vậy, một mình cậu sao có thể ăn hết, những người khác trong phòng lại không có ở đây.

Chủ nhật, Khương Tú Văn không có bạn tốt bệnh thần kinh quấy rầy thích ý ngồi liệt ở khu nghỉ ngơi, vừa lật ảnh hoàn thành cấp dưới đưa lên vừa uống cà phê đá, chân sung sướng vểnh a vểnh.

Cửa đột nhiên bị gõ vang, sau đó em gái lễ tân mới tuyển thăm dò đi vào, cẩn thận nói, "Ông chủ, người cửa có thanh niên tên Hạ Bạch tới, nói muốn tìm, tìm…… Trong tay cẩu ấy còn cầm một túi trái cây."

Khương Tú Văn lắc lắc ly cà phê, tâm tình không tệ hỏi, "Tìm cái gì? Đừng ẩu, thân là lễ tân phải nhả từ rõ ràng, đừng sợ, lớn tiếng nói ra."

Em gái lễ tân cẩn thận nhìn hắn một cái, tâm vắt ngang một cái, đề cao thanh âm gào lên, "Cậu ấy nói, cậu ấy nói muốn tìm tiểu thư Khương Tú Văn!" *(=)))))))))))))))))))))))))*

"Phụt -"

Cà phê Khương Tú Văn vừa mới uống vào trong miệng toàn bộ phun ra ngoài.

25. Chương 25: Từ Chức

Edit + Beta: Vịt

Hồng Khách và Thánh Tượng giống nhau, đều là một mình chiếm một tòa nhà 3 tầng sát đường, nhìn từ bên ngoài diện tích xấp xỉ nhau, bên trong lại khác nhau rất lớn. So với tráng lệ của Thánh Tượng, trang trí của Hồng Khách càng thêm ấm áp, đồng dạng là đại sảnh kiểu duplex, nhưng dùng vách mềm làm phân khu, nhân viên làm việc ít hơn Thánh Tượng, không khí lại dễ chịu hơn rất nhiều.

"Mời uống trà." Nhân viên tiếp khách tóc dài cao gầy đặt nước trà điểm tâm vào trước mặt Hạ Bạch, ra hiệu giá tạp chí bên ghế ngồi khu nghỉ ngơi, cười nói, "Đồng nghiệp của tôi đã đi mời ông chủ rồi, ngài chờ chút. Bên này có tạp chí và một vài tác phẩm ưu tú công ty chúng tôi qua lại, ngài cảm thấy hứng thú có thể xem một chút."

Tiếp đãi chu đáo như vậy, độ hảo cảm Hạ Bạch đối với Hồng Khách lập tức kéo lên, sau khi cười nói cảm ơn hỏi, "Tiểu thư Khương Tú Văn là chủ nhà cô?" Người mua kia từng nói qua cô ấy vừa tốt nghiệp năm 4, đang thực tập, nhưng Hồng Khách này……

Nụ cười của nhân viên tiếp khách đơ một lát, lại rất nhanh che giấu qua, nín cười gật đầu, "Vâng, chủ của chúng tôi tên là Khương Tú Văn. Vậy, ngài ngồi tạm, tôi đi đôi cho ngài chút điểm tâm mới tới đây." Nói xong thu lại khay bưng trà, bụm nén cười đến mức đỏ bừng, bước nhanh đi.

Cư nhiên thật sự là chủ, hơn nữa…… thay điểm tâm mới?

Hạ Bạch nghi ngờ nhìn một cái điểm tâm nhỏ cùng nước trà cùng nhau bưng lên, độ hảo cảm trong lòng đối với Hồng Khách lại lên cao một đoạn…… Nhân viên tiếp khách nhà này rất tận tâm, so với Thánh Tượng mạnh hơn nhiều.

Đặt trái cây lên bàn, cậu lấy điện thoại di động ra mở Wechat ra, thấy tin nhắn sáng nay gửi cho người mua vẫn không có hồi âm, không khỏi có chút thấp thỏm. Mình chưa được cho phép đã đến nhà tìm người như vậy có phải không tốt lắm hay không? Nhưng trái cây kia thật sự quá nhiều, cậu cầm một chút tới Thánh Tượng, lại tặng một ít cho thầy Từ, nhưng vẫn còn dư lại hơn nửa thùng. Trái cây không thể để lâu, cậu sợ lãng phí, nhớ tới hai ngày trước người mua vẫn luôn nháo muốn tự sát, giật mình, liền nhặt ít trái cây xách tới.

Bất quá cũng may mà cậu tìm tới, trăm triệu không nghĩ tới, người mua trên wechat làm ầm ĩ lại ấu trĩ cư nhiên là chủ của studio ảnh…… Cho nên trong thực tế mấy tin tức người mua tiết lộ qua kia, có bao nhiêu là thật, có bao nhiêu là giả? Sẽ không ngay cả mẹ kế bắt nạt nháo tự sát gì gì đó cũng đều là giả đi, liền vì từ trong tay mình lấy ảnh thần tượng?

Nhớ tới lúc trước mình sau khi suy nghĩ gặp mặt người mua phải tiến hành khuyên giải thế nào, cậu nhịn không được co rút lông mày, liếc trái cây trên bàn một cái, thở dài, nghiêng người từ trên kệ đồ linh tinh bên cạnh rút ra một tập ảnh mở ra.

Thôi vậy, tới đã tới rồi, nếu người mua nói đều là giả, vậy cậu sau này không phản ứng đối phương nữa là được.

Khương Tú Văn ở trong phòng nghỉ trên lầu gấp đến độ xoay vòng vòng, rõ ràng khí lạnh mở rất đủ, trái hắn lại toát mồ hôi.

"Đáng chết, tắt điện thoại tắt điện thoại, làm sao vẫn tắt điện thoại!"

Hắn ấn điện thoại xuống, giơ tay lên gãi gãi tóc, lại lần nữa hối hận năm đó kết lầm bạn xấu!

Bây giờ nên làm gì? Chuyện Địch Thu Hạc dùng biệt hiệu tiếp cận fan hắn mặc dù hơi biết một chút, nhưng cụ thể thế nào cũng không quá rõ ràng, người ta bây giờ tìm tới cửa rồi, Địch Thu Hạc lại liên lạc không được, đây là muốn để lộ?

Trong đầu hiện lên bộ dạng tấm tắc khoe khoang của Địch Thu Hạc lúc nhắc tới "Em trai", hắn tuyệt vọng ấn ấn huyệt thái dương, cắn cắn răng, sửa sang lại cổ áo chút, đi xuống dưới lầu.

Chuyện đã tới trước mắt, đi một bước coi như đi một bước đi, tóm lại, tóm lại trước tiên ổn định người đã rồi hãy nói! Tối thiểu áo lót của Địch Thu Hạc không thể rơi ở chỗ mình, nếu không Hồng Khách này e rằng muốn bị đối phương tháo dỡ!

Xa xa nhìn thấy trong khu nghỉ ngơi ngồi một thanh niên hơi gầy, Khương Tú Văn dừng bước, từ trong tay nhân viên tiếp khách nhận lấy điểm tâm, khoát khoát tay ý bảo các cô rời đi, sau đó điều chỉnh một chút biểu tình, cất bước tiến lên.

"Xin lỗi, để cậu chờ lâu." Hắn đặt điểm tâm vào trước mặt người trẻ tuổi, lúc đối phương ngẩng đầu nhìn tới hướng đối phương mỉm cười thân thiết, đưa tay, "Xin chào, tôi là Khương Tú Văn, ông chủ của Nhiếp ảnh Hồng Khách."

Lạch cạch.

Tập ảnh chụp trong tay Hạ Bạch rớt xuống đất.

"A, xin lỗi." Cậu vội khom lưng nhặt tập ảnh chụp lên, có chút mộng đứng dậy cầm tay Khương Tú Văn, biểu tình cứng ngắc, "Xin chào, tôi là Hạ Bạch, ID wechat là Bạch lại Bạch…… Anh là người mua Một con chim sinh vào mùa thu?" Cư nhiên là nam! Đây, thật thật đúng là "Em gái manh" JJ lớn! Cho nên lời của người mua tất cả đều là giả dối? Mình bị gạt? Chàng trai nhìn rất lịch sự bình thường như vậy, cư nhiên là fan của Địch Thu Hạc? Còn, còn dùng cái họa phong này tán gẫu với mình?

Trong đầu loạn thất bát tao một vài ý nghĩ, trong lòng cảm giác bị lừa gạt lại càng ngày càng mãnh liệt, cậu thu tay lại, biểu tình rất nhanh trở nên khách khí lễ phép, bổ sung, "Xin lỗi, tôi chỉ là có chút kinh ngạc, tôi vốn nghĩ anh…… Cái kia, không mời mà tới quấy rầy rồi, mấy thứ này là một người bạn của tôi từ

tỉnh biên giới gửi cho tôi, tôi vốn nghĩ anh lúc trước tâm tình không đúng lắm, liền…… Không phải, là tôi suy nghĩ nhiều rồi, anh bình an là tốt rồi."

Giọng điệu này, hỏng bét!

Khương Tú Văn nhìn biểu tình của cậu từ từ xa cách khách khí, trong lòng rung chuông mãnh liệt, nhanh chóng nặn ra nụ cười càng thêm thân thiết, nói, "Không, Hạ tiên sinh cậu hiểu lầm rồi, "Một con chim sinh vào mùa thu" lúc trước mua đồ từ trong tay cậu là em gái họ của tôi, con bé người ở nước ngoài, nhận gửi đồ không có tiện, cho nên mua đồ trên mạng đều là ghi địa chỉ của tôi, tôi sau khi nhận được đồ sẽ lại chuyển cho con bé." Đúng, phải bình tĩnh, chính là như vậy không sai, mua đồ chính là em họ, ở nước ngoài, cho nên không thể tự nhận chuyển phát nhanh, cũng không thể ra ngoài gặp mặt, lấy cớ này hoàn mĩ, một chút sơ hở không có.

Hạ Bạch sửng sốt, cảm giác bị lừa gạt trong lòng ngừng lại, kinh ngạc hỏi, "Em họ của anh? Nước ngoài? Nhưng cô ấy không phải là vừa tốt nghiệp năm 4 thực tập sao? Ra nước ngoài thực tập?"

"…… Đúng vậy." Khương Tú Văn gật đầu đáp ứng, sau đó đưa tay mời cậu ngồi xuống, giải thích, "Thím họ của tôi muốn cho con bé một tương lai phát triển càng rộng mở, liền làm chủ an bài nó ra nước ngoài thực tập, kỳ thực chỗ con bé đi cũng không xa, nước R bên cạnh, chênh lệch thời gian với trong nước chỉ có 1 tiếng." Ổn định, tiếp tục toàn vẹn, hiện tại người ở nước ngoài nhưng vấn đề không lệch giờ với trong nước cũng giải quyết, rất tốt!

Hạ Bạch nghe theo ngồi xuống, càng phát ra kinh ngạc, "Thím họ an bài? Ách…… Vậy, em họ anh có thể nhờ anh giúp cô ấy gửi nhận đồ, chắc hẳn rất tin tưởng anh, thứ lỗi tôi nói thẳng, em họ anh gần đây lúc liên hệ wechat với tôi từng biểu lộ mâu thuẫn đối với mẹ kế của cô ấy, còn nói mẹ kế cô ấy phái người tiếp cận cô ấy, làm cho cô rất rất bị tổn thương. Tôi phát hiện tâm tình cô ấy có chút mất kiểm soát, lúc này mới mượn cơ hội đưa hoa quả tùy tiện tới chơi, muốn tận mắt xem xem tình huống của cô ấy…… Anh là anh họ của cô ấy, lại là người cô ấy tín nhiệm…… cho nên cô ấy hiện tại…… Có khỏe không?" Cảm giác bị lừa gạt triệt để nhạt xuống, cho nên lo lắng một lần nữa hiện lên, chỗ lúc trước mơ hồ cảm thấy kỳ lạ cũng có giải thích. Khó trách người mua kia cứ tìm người bán chỉ giao dịch qua một lần như mình nói hết, nhưng hóa ra là bị mẹ kế đưa ra nước ngoài, bên cạnh không có người có thể nói chuyện…… Thật đáng thương.

Khương Tú Văn nghe xong lời của cậu biểu tình thiếu chút nữa vặn vẹo, nhịn không được ở trong lòng mắng to Địch Thu Hạc 300 lần. Tên khốn kia làm sao lời gì cũng nói ra bên ngoài, cái này khiến mình là sao toàn vẹn?

"Kỳ thực vẫn tốt…… Cảm ơn sự quan tâm của cậu, tôi sẽ hảo hảo khuyên bảo con bé." Hắn vắt hai chân, ngón tay dưới bàn khẩn trương níu khăn trải bàn, ngẩng đầu hướng Hạ Bạch lộ ra một nụ cười hơi lộ vẻ miễn cưỡng, than thở, "Con gái tâm tư nhạy cảm, có lời gì cũng giấu ở trong lòng, không muốn nói với anh trai như tôi. Cảm ơn cậu đã bồi con bé tán gẫu, con bé luôn ở trước mặt tôi nói không có gì, tôi đều không biết con bé…… Thất lễ hỏi một chút, em gái tôi còn tán gẫu qua với cậu những gì? Xin lỗi, tôi không phải muốn dòm ngó việc kết bạn riêng tư của con bé, chỉ là thật sự lo lắng……"

"Không sao, tôi hiểu mà. Cô ấy có anh trai quan tâm cô ấy như anh, cuộc sống cũng không coi là quá khó khăn." Hạ Bạch có chút thổn thức, biểu tình triệt để ôn hòa, hơi sắp xếp lại một chút lời nói, chọn lời có thể nói đơn giản một chút, sau đó cường điệu nhắc tới chuyện người mua lúc trước nói muốn bỏ nhà ra đi.

Khương Tú Văn càng nghe càng cứng đờ, đã không chỉ muốn chửi Địch Thu Hạc, mà còn muốn làm thịt anh! Tán gẫu đều là cái loạn thất bát tao gì, may mà hắn hỏi trước, nếu không sẽ lòi ra!

"Chuyện bỏ nhà ra đi này tôi biết." Hắn lắc đầu than thở, phát huy kỹ thuật diễn vượt xa người thường, "Con bé chính là trong lòng khó chịu…… Ý tứ của thím họ tôi là hi vọng con bé sau này ở nước ngoài định cư, đừng trở lại, em họ không đồng ý, lúc này mới nháo một trận…… Chú họ tôi quá hồ đồ, trưởng bối trong nhà đã mắng ông ấy."

Hạ Bạch cau mày, trong lòng có chút trầm. Không nghĩ tới hoàn cảnh gia đình người mua so với cậu cho rằng con muốn ác liệt hơn, đối phương vẫn giả vờ bộ dáng hoạt bát cùng mình nói chuyện phiếm, rất khó chịu đi.

Khương Tú Văn thấy cậu trầm mặc, không tò mò hỏi tới tình hình thực tế của "Em gái" nữa, nhanh chóng giả bộ lại phiền muộn lo lắng một hồi, sau đó làm bộ như không muốn tán gẫu điều khó chịu này nữa, nói sang chuyện khác, "Em họ nó còn cùng tôi đề cập tới cậu, nói cậu giống con bé, đều là fan của Địch Thu Hạc, mà cậu chụp hình rất lợi hại, còn có thể chỉnh ảnh, như thế nào, có hứng thú tới chỗ tôi làm việc hay không?"

Hạ Bạch hoàn hồn, fan của Địch Thu Hạc? Người mua đối với cậu có phải có hiểu lầm gì hay không?

"Cảm ơn lời mời, chỉ là tiếc quá, tôi hiện tại là nhân viên làm thêm của Thánh Tượng." Cậu cười nói, nâng chén trà lên uống một ngụm, quyết đoán cáo từ, "Em họ anh đã ở nước ngoài, chút trái cây này liền làm phiền anh thay nó nhận, cám ơn tiếp đãi, tôi không tiếp tục quấy rầy nữa."

Khương Tú Văn trong lòng sâu sắc thở phào nhẹ nhõm, cố gắng khắc chế kích động đứng dậy tiễn khách, còn phải bày ra biểu tình tiếc nuối không thôi, thở dài nói, "Không nghĩ tới bị đối thủ cạnh tranh giành trước một bước, cảm ơn trái cây của Hạ tiên sinh, quan tâm của cậu otoi sẽ thay chuyển đạt cho em họ, rảnh rỗi lại tới chơi, Hồng Khách tùy thời hoan nghênh cậu."

"Ngài khách khí rồi."

Hai người lại hàn huyên hai câu, Khương Tú Văn tiễn Hạ Bạch tới cửa, nhớ tới cái gì đó, lại gọi cậu lại hỏi, "Đúng rồi, cậu nói mấy trái cây kia là một người bạn của cậu từ tỉnh biên giới gửi tới, vừa tới không lâu sao?"

Hạ Bạch gật đầu, nghi ngờ nói, "Ừ, chuyển phát nhanh của anh ấy, trái cây cũng còn rất tươi. Có vấn đề gì?"

"Không, không có, tôi thấy chút trái cây kia rất ngon, liền nghĩ tới cũng mua cho người nhà một ít. Xem ra bạn cậu đối với cậu rất tốt, đi tỉnh biên giới vẫn không quên gửi trái cây cho cậu, có chút hâm mộ." Hắn ha ha cười, ở trong lòng băm Địch Thu Hạc thành thịt vụn. Mình bên này điện thoại cũng không có một cú, lại rảnh rỗi gửi trái cây cho học đệ? Còn lưu cho mình cục diện rối rắm như vậy? Ha ha, hắn sau này không muốn ở trong bãi rác tìm bạn nữa.

Hạ Bạch bị nụ cười vô cùng xán lạn của hắn ngấm một chút, nhanh chóng lại cáo từ, sải bước trở về Thánh Tượng.

Khương Tú Văn đưa mắt nhìn cậu rời đi, xoay người sầm mặt xuống, mang theo oán khí đầy người tiến vào Hồng Khách, thấy các nhân viên dáo dác nhìn về bên này, trợn mắt tức giận nói, "Nhìn cái gì? Rảnh lắm hả? Chuyện hôm nay các cô ai nếu nói lỡ miệng, hừm."

Các nhân viên hổ thân thể chấn động một cái, nhanh chóng làm chim muông giải tán.

Sau khi trở lại Thánh Tượng, Hạ Bạch phát hiện ánh mắt mọi người nhìn cậu có chút là lạ.

"Đây là sao thế?" Cậu kéo tài xế đi ngang qua, thấp giọng hỏi, "Mọi người sao nhìn tôi như vậy?"

"Không, không có gì, bọn họ đây là cảm ơn cậu đưa trái cây tới." Tài xế mơ hồ trả lời, sau đó lấy cớ phải ra ngoại cảnh, vui vẻ chạy đi.

Phản ứng này có vấn đề.

Hạ Bạch khiêu mi, quét một cái người nhìn lén mình, suy nghĩ một chút, cất bước đi về phía phòng làm việc của Lý Như.

"Được, tôi sẽ câu thông với cậu ấy…… vâng, cảm ơn lời mời của ngài…… vâng vâng, vậy liên lạc lại." Lý Như cúp điện thoại, sau khi thấy Hạ Bạch gõ cửa từ ngoài cửa bán mở thăm dò đi vào, biểu tình trên mặt dãn ra một chút, ngoắc tay, "Cậu tới vừa lúc, chị có chút chuyện muốn nói với cậu."

Hạ Bạch hướng cô lộ ra nụ cười xán lạn, đi tới đối diện cô ngồi xuống, làm loại ảo thuật từ trong ba lô lấy ra trái cây vừa lớn vừa thơm, kiểu dâng vật quý đặt quá, "Cho chị Lý, cái này là em lén giấu, chỉ một quả như vậy, ngửi rất thơm, khẳng định ăn rất ngon."

"Biết ngay cậu khoe mẽ." Lý Như mỉm cười, cũng không khách khí với cậu, sau khi nhận lấy trái cây bắt đầu nói chính sự, "Là như vậy, công việc đài truyền hình bên kia đã tiến vào phần kết, kỳ bận rộn của công ty đã qua, đối với nhu cầu làm thêm không mãnh liệt như vậy nữa, nhưng suy nghĩ tới năng lực của cậu, công ty vẫn là quyết định giữ cậu lại."

Hạ Bạch thu lại nụ cười, ngồi thẳng thân thể, làm bộ dáng rửa tai lắng nghe.

"Không cần khẩn trương." Lý Như cười cười trấn an cậu, đột nhiên đổi giọng nói, "Cậu gần đây có lên weibo không?"

Hạ Bạch sửng sốt, lắc đầu, "Không, em gần đây bận thi, đã nhiều ngày không mở máy tính rồi…… Trên weibo sao thế?" Chả lẽ sự tình của Địch Thu Hạc nhiệt độ vẫn chưa có giảm? Lại nháo cái thiêu thân gì?

"Không thế nào, cậu hot mà thôi." Lý Như cười trêu chọc một câu, cầm lấy tablet trên bàn điểm điểm, đưa tới trước mặt cậu, "Cậu xem xem, cũng là đúng dịp, một trận trước không phải có hắc liêu của một diễn viên nháo tới rất hung sao, cuối cùng diễn viên kia xóa weibo, rất náo nhiệt một trận. Vừa vặn diễn viên kia trước khi xóa weibo phát một cái video ngoài lề đài truyền hình B phát, còn khen người cung cấp tư liệu, sau đó đám netizen kia lúc tẩy trắng cho diễn viên đào được mấy cái weibo của hắn trước khi xóa, cái khen cậu đang nằm ở vị trí thứ 2, cho nên liên quan tới cậu cũng được đám netizen chú ý tới. Sau đó đài truyền hình B thấy video ngoài lề cọ được nhiệt độ của diễn viên kia, liền rèn sắt khi còn nóng, đem vị trí của Lưu Hoan Hoan ở trên sách lưu niệm bỏ đi, dùng bộ ảnh cậu chụp cho Dương Phù thay vào, trước phát ra rồi."

Trên màn hình tablet là trang topic hot của weibo, chỉ thấy dưới chủ đề *#cầu Địch Thu Hạc trở lại#*, một chủ đề *#muốn được nhiếp ảnh tiểu ca ca chụp#* to đùng đùng nằm ở nơi đó, ấn mở chủ đề vừa nhìn, bên trong toàn là ảnh tự chụp đám netizen moi ra, phụ thêm một ít văn tự không ốm mà rên (*).

((*) Không ốm mà rên: Chỉ mấy câu văn ủy mị, sướt mướt)

Những người này là muốn đăng tự chụp đi…… Cậu co rút khóe miệng.

Lý Như thấy cậu không nói lời nào, cho rằng cậu là quá kinh ngạc, mang theo nụ cười tiếp tục nói, "Bộ hình kia của Dương Phù chụp tới xác thực tốt, phản ứng của đám netizen nhiệt tình như vậy chính là khẳng định lớn nhất đối với kĩ thuật của cậu. Công ty suy nghĩ tới nhân khí hiện tại của cậu, sau khi trải qua trao đổi, quyết định để cho cậu chuyển thành nhiếp ảnh gia, chịu trách nhiệm chụp ảnh thương nghiệp kiểu tuyên truyền weibo, củng cố nhân khí của cậu chút."

Củng cố nhân khí? Đây là muốn phủng mình thành võng hot mạng? Để cho mình làm chiêu bài của Thánh Tượng?

Hạ Bạch nhanh chóng để tablet xuống, có chút xoắn xuýt hỏi, "Chị Lý, nếu như em không hiểu sai, công ty đây là muốn chuyển chính thức cho em?"

"Đúng, công ty là có ý tứ này." Lý Như gật đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện đẩy qua, nói, "Đây là hợp đồng chuyển chính thức, đãi ngộ chỉ hơi thấp hơn tổ trưởng Mã một chút, suy tính tới cậu là sinh viên, còn phải đi học, công ty đối với lượng ảnh tiến hành mỗi tháng của cậu vừa phải phóng khoáng, cũng không cần đòi hỏi cậu đi làm quẹt thẻ, chỉ cần cậu lúc công ty cần làm phát triển internet tận lực phối hợp là được."

Thoạt nghe điều kiện hết sức ưu đãi, nhưng Hạ Bạch biết sự tình khẳng định chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Cậu không tiếp lời, cầm hợp đồng qua cẩn thận lật lật, sau khi nhìn thấy hai điều khoản nào đó động tác dừng một chút, nghiêm túc nhìn về phía Lý Như, hỏi, "Chị Lý, công ty muốn ký hợp đồng 10 năm với em? Còn có, cái điều kỳ thích ứng 1 năm này, một năm sau suy tính có bổ sung điều khoản chuyển đổi cương vị hay không là có ý gì?"

Lý Như nhìn ánh mắt tin cậy của cậu, nhớ tới dặn dò bên trên, trong lòng đấu tranh một cái, thở dài uyển chuyển nói, "Tiểu Hạ, cậu hẳn là hiểu ý nghĩ đại biểu của phần hợp đồng này, nhiệt độ internet tới nhanh, mà đi cũng nhanh, nếu có thể củng cố chắc nhân ký, vậy đương nhiên là tốt, nếu không thể, công ty bỏ ra rất nhiều, luôn phải có chút bảo đảm và sách lược biến báo (*)."

((*) biến báo: dựa theo tình hình khác nhau thay đổi một cái vô nguyên tắc)

Ý tứ lời này chính là, công ty sợ phủng hồng cậu, nhưng cậu lại lang tâm cẩu phế mà chạy, cho nên trước chuẩn bị hợp đồng 10 năm đảm bảo một chút lợi ích công ty. Mà nếu như cậu phủng không hồng, vậy tự nhiên công ty không thể cho không cậu đãi ngộ cao như vậy, cho nên lập kỳ quan sát một năm, nếu một năm sau cậu không ra cái thành quả gì, vậy xin lỗi, đãi ngộ thu hồi, cậu chỉ có thể cầm cái cậu nên cầm.

Nói cách khác, chuyện tốt toàn bộ công ty chiếm, nguy hiểm toàn bộ cá nhân cậu chịu.

Hạ Bạch cuối cùng hiểu cái câu "Ông chủ hậu trường của Thánh Tượng nhân phẩm có vấn đề, chuyển chính thức cần nghĩ lại" kia của Địch Thu Hạc là có ý gì rồi, một phần hợp đồng như vậy đẩy ra, không phải là đang ép người nghỉ việc sao?

"Chị Lý." Cậu đóng hợp đồng lại, lần đầu ở trước mặt cô bày ra thái độ nói chuyện cự tuyệt, nói, "Em không ngốc, cho nên phần hợp đồng này em không thể ký. Em rất cảm kích ơn tri ngộ của chị và Thánh Tượng trong khoảng thời gian này đối với em chiếu cố và bồi dưỡng, nhưng loại nhân khí này quá mức mờ mịt, em thích dựa vào thực lực ăn cơm, mà không phải đóng gói."

Lý Như trong lòng kỳ thực tán thưởng thái độ của cậu, nhưng ngại từ lập trường bản thân, chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ, "May mắn có được nhân khí cũng là một loại thực lực, cậu đối với hợp đồng không hài lòng chúng ta có thể bàn lại, cậu suy nghĩ một chút, không cần cự tuyệt nhanh như vậy."

"Xin lỗi." Hạ Bạch đẩy hợp đồng qua, cười khổ một cái, "Chị Lý, em chỉ là một sinh viên sắp năm 3 đại học, tới đây là vì kiếm học phí, mà sau trải qua sự kiện ở công viên Lệ Hồng kia, em đã đại khái minh bạch thái độ của công ty, hợp tác ngắn hạn có thể, hợp tác lâu dài, cũng là có chút khó xử." Hôm nay hợp đồng này lấy ra, nếu cậu không dứt khoát cự tuyệt, lưu loát rời đi, do dự một chút chỉ làm cho người lưu lại một loại ấn tượng ỷ vào nhân khí làm bộ, sau này nói không chừng còn có thể bị Thánh Tượng ở trên mạng trả đũa, cậu không phải loại người không dứt khoát, sớm dứt ra mới là thượng sách.

Cậu nói xong đứng dậy, hướng Lý Như thật sâu bái một cái, cảm kích nói, "Cảm ơn chị cho em cơ hội phát triển bản thân này, cô phụ mong đợi của chị, vạn phần xin lỗi. Nhiệm vụ cuối cùng công ty gửi cho em em sẽ sớm hoàn thành sau đó gửi tới hòm thư của chị, cáo từ."

Lý Như lúc nghe cậu nhắc tới chuyện công ty lần trước bao che thiên vị Mã Hành Thông, liền hiểu nhân tài này đã bị công ty trong lúc vô tình đẩy xa, trong lòng có chút bất đắc dĩ tiếc nuối, càng nhiều hơn là mệt mỏi, thấy cậu muốn đi, nhanh chóng gọi cậu, "Con đường của cậu còn dài, trên nghề nghiệp không công bằng rất nhiều, nếu thật sự muốn dựa vào thực lực sinh tồn, vậy thì cố gắng gấp bội đi, tới chỗ cao mới có phong cảnh tự do, chị Lý chúc mừng cậu."

Hạ Bạch có chút động dung, xoay người lại hướng cô bái một cái, "Cảm ơn chị Lý, em sẽ cố gắng."

Lý Như bị cảm tạ của cậu, chỉ cảm thấy tảng đá căng chặt trong lòng rốt cục rơi xuống, lại mịt mờ nhắc nhở, "Hôm nay cậu tới Hồng Khách, công ty rất nhiều người đều nhìn thấy, chị tin cậu đi qua chỉ là vì đưa hoa quả cho bạn bè, nhưng mọi người lại có thể có ý nghĩ khác, nghỉ hè vừa mới bắt đầu, cậu nếu như muốn tiếp tục trên con đường này tìm làm thêm, chỗ Hồng Khách, có thể tránh thì tránh đi."

Hạ Bạch nhớ tới thái động kỳ quái của mọi người công ty, trong lùng có chút bừng tỉnh, sau đó càng cảm thấy không có ý nghĩa, lại lần nữa nói cảm ơn sau đó xoay người rời đi, quả quyết lại dứt khoát.

Chỉ là thời gian đưa trái cây, cậu đã từ nhiếp ảnh gia tiền đồ sáng rực biến trở về du dân không việc làm…… Kiếm tiền khó khăn quá.

Co quắp mình tới trong ghế, cậu kéo máy tính qua khởi động, sau đó lấy điện thoại ra kiểm tra chút số dư gửi ngân hàng, có chút nhức đầu. Nếu sớm biết còn có xảy ra cái này, máy tính cậu đã mua rẻ chút. Hiện tại vừa mới nghỉ hè, cách tựu trường còn có không tới 2 tháng, phải chóng tìm làm thêm mới mới được.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cậu cúi đầu, thấy gọi tới là một dãy số lạ, nhớ tới Địch Thu Hạc lúc trước đã nói sẽ có lão tiền bối tìm cậu chuyện chụp ảnh, kích động vèo một cái ngồi thẳng thân thể, cẩn thận kết nối điện thoại, lễ phép lại căng thẳng "Alo" một tiếng.

"Xin chào, xin hỏi là nhiếp ảnh gia Hạ Hạ Bạch sao?" Một giọng nữ ôn hòa dễ nghe từ trong ống nghe truyền tới.

Nhiếp ảnh gia Hạ? Xưng hô này nhất định là hẹn chụp không sai!

Cậu đè xuống kích động trong lòng, lễ phép trả lời, "Tôi đây, xin hỏi ngài là?"

"Nhiếp ảnh gia Hạ chào ngài, tôi là người phụ trách của thời trang Ica Lâm Hà. Chúng tôi ở trên mạng thấy được bộ ảnh ngài chụp cho người chủ trì của đài truyền hình B, hết sức yêu thích, cảm thấy phong cách của ngài hết sức phù hợp với nhãn hiệu Thiếu Nữ dưới cờ chúng tôi, cho nên mạo muội gọi tới, muốn mời ngài hợp tác với chúng tôi."

Đối phương vài ba cậu nói rõ mục đích, Hạ Bạch bối rối chút, hỏi, "Là…… Loại hợp tác gì?" Nhãn hiệu Thiếu Nữ, cái gì?

Lâm Hà cũng không để ý vấn đề của cậu quá mức không dinh dưỡng, đầu tiên là kiên nhẫn tỉ mỉ cùng cậu giới thiệu một chút công ty nhà mình, sau đó giải thích nội dung cụ thể của hợp tác, cuối cùng tỏ vẻ hết sức thân thiết không cần cậu lập tức cho đáp án, có thể suy nghĩ kỹ chút.

Hạ Bạch đáp ứng, hẹn kỹ thời gian hồi đáp, sau đó cúp điện thoại an tĩnh vài giây, hảo hảo tiêu hóa một chút tin tức đối phương đưa ra.

Nhãn hiệu Thiếu Nữ, chụp ảnh quần áo, trích phần trăm rất cao, thời gian công việc linh hoạt, không cần đi làm quẹt thẻ, trước ký hợp đồng ngắn hạn, nếu hợp tác vui vẻ lại thương lượng hợp tác lâu dài…… Hoàn mỹ! Đây chính là làm thêm hè mình cần!

Cậu cao hứng tới nhảy dựng lên, nhanh chóng tìm ra số của Từ Dận Vinh gẩy tới — chụp người mẫu cùng chụp quần áo trên người người mẫu không giống nhau, cậu phải trước tiên cùng giáo viên học hỏi kinh nghiệm!

Tỉnh biên giới, Địch Thu Hạc bị chỉ đạo võ thuật hung hăng lăn qua lăn lại một trận rốt cục lại có được kỳ nghỉ nửa ngày. Anh vẫn duy trì biểu hiện ôn nhu tạm biệt mọi người, sau đó dùng lý do rất mệt muốn nghỉ ngơi đuổi trợ lý đi, trở về lấy điện thoại ra sạc điện mở điện thoại.

Ào ào, một đống lớn thông báo gọi nhỡ và thông báo tin nhắn xông ra, toàn bộ tên Khương Tú Văn.

Anh mặt ghét bỏ, quyết đoán không nhìn, tìm được tin nhắn tiểu cẩu tử gửi tỉ mỉ nhìn một lần, sau đó vui vẻ tìm số điện thoại chủ tiệm lần trước mua trái cây, lại đặt một đống trái cây để cho người gửi thay, gẩy…… ừm, vẫn là trước tiên dùng wechat trêu chọc chút.

Thoát khỏi giao diện quay số điện thoại, anh mãn nguyện dựa tới trên ghế salon đơn bên cửa sổ, mở wechat ra.

Bạch lại Bạch: Bạn ở Hồng Khách hay không?

Bạch lại Bạch: Bạn mình gửi cho mình rất nhiều trái cây, mình ăn không hết, tặng cho bạn chút?

Bạch lại Bạch: Cóđó hay không? Thu Thu?

Tầm mắt Địch Thu Hạc định ở trên câu cuối cùng, nhịn không được nhếch lên khóe miệng, giả vờ không vội hừ một tiếng, “Thật là, ăn trái cây cũng phải nhớ ta, thật dính người……” Còn có bạn bè với chả không bạn cái gì, là học trưởng, anh trai, thần tượng!

“Tiểu cẩu tử khẩu thị tâm phi.” Anh điểm điểm ảnh đại diện Wechat của Hạ Bạch, sau đó đầy mặt biểu tình “Ta tán gẫu với ngươi là ban thưởng với ngươi”, gõ chữ.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Đoạn thời gian trước bận nhiều việc, không mở wechat, cảm ơn Tiểu Bạch nhớ thương ^-^*

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch moa moa ta.

Một con chim sinh vào mùa thu: Gần đây mẹ kế của mình thành thật rồi, mình rất vui. Cảm ơn bạn lúc trước tặng cho mình các loại ảnh và quà, bạn ở ký túc xá kia, mình muốn quàđáp lễ cho bạn.

Anh trước khi rời khỏi thành phố B hình như nhìn thấy chỗ Tú Văn tới một đống máy ảnh mới, tiểu cẩu tử thích chụp ảnh như vậy, nếu nhận được một máy ảnh mới làm quà, nhất định sẽ cao hứng đối với mình moa moa ta một vạn lần đi.

Hoàn mỹ, cơ trí! Địch Thu Hạc thỏa mãn tự xùy một cái.

Đinh đông, tin nhắn mới tới, anh cúi đầu.

Bạch lại Bạch: Bạn không cần như vậy, mình đều biết rồi, bạn buồn thì phát tiết ra đi.

Địch Thu Hạc: "?" Đây là cái phản ứng gì, tiểu cẩu tử biết cái gì? Mình buồn? Buồn cái gì?

Bạch lại Bạch: Mình tới Hồng Khách gặp anh họ cậu, mình nói chút chuyện với anh ấy…… Tóm lại, cậu ở nước ngoài phải thật tốt, ý nghĩ coi thường mạng sống của mình và bỏ nhà ra đi trăm triệu không được, suy nghĩ nhiều chút tới mấy người nhà quan tâm tới bạn, cuộc sống vẫn tốt đẹp mà.

Địch Thu Hạc: "??" Nước ngoài? Anh họ? Cái gì thế?

Bạch lại Bạch: Quàđáp lễ cũng không cần, có tiền mua nhiều cho mình chút đồăn ngon. Hơn nữa, anh họ bạn người rất tốt, cũng rất quan tâm bạn, có tâm sự có thể nói chuyện với anh ấy nhiều chút, thân tình gần trong tầm tay so với thần tượng xa tít chân trời chân thực hơn, cuộc sống sẽ tốt hơn, cố lên!

Địch Thu Hạc: "?!!" Có ý gì? Này có ý gì? Thần tượng nơi chân trời? Anh rất thiên sao? Anh một người tiếp đất như vậy, chỗ nào so ra kém anh họ gì đó! Chỉ bất quá mấy ngày không liên hệ mà thôi, tiểu cẩu tử đây là muốn lên trời?

26. Chương 26: Ma Quỷ Lộng Hành

Edit + Beta: Vịt

Ây gu hai hôm nay cố làm nốt cái Assigment cuối kỳ để nộp nên không có nhiều thời gian lắm nên up chương bị trễ T_T Từ mai lại đều đều rồi

Bạch lại Bạch: Sao không nói chuyện, tức giận?

Bạch lại Bạch: Xin lỗi, mình không nên tự tiện tới Hồng Khách tìm bạn.

Lại hai tin nhắn tới, Địch Thu Hạc nhanh chóng lãnh tĩnh, sau đó dùng vẻ nghiêm túc lúc thi đại học làm

đọc hiểu đem tất cả tin nhắn Hạ Bạch gửi tới nhìn kỹ một lần, cho ra một cái kết luận — tiểu cẩu tử tới Hồng Khách tìm là "người mua" mình đây!

Hồng Khách, anh họ…… Khương, Tú, Văn! Tiểu cẩu tử cư nhiên cảm thấy Khương Tú Văn đáng tin hơn mình?!

Anh dựng thẳng lông mày, tức giận gõ chữ, sắp gửi đi dư quang quét qua cửa sổ sát đất, nhìn thấy phía trên mình thân ảnh gầy một vòng lớn, ngón tay cứng đờ, sau đó nhanh chóng đem toàn bộ tin nhắn đã soạn xong xóa hết, giơ tay lên đè lại trán trầm mặc vài giây, làm ra chút hình thức, chậm chạp gõ chữ.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Không sao mà, mình biết Tiểu Bạch là quan tâm mình ^-^*

Một con chim sinh vào mùa thu: Quà vẫn là cần, nếu như bạn không tiện nhận, chúng ta có thể trao đổi quà.

Một con chim sinh vào mùa thu: Chờ chút, bên mình đột nhiên có chút việc.

Sau khi ổn định Hạ Bạch, anh hỏa tốc lật số điện thoại của Khương Tú Văn gẩy ra, chờ sau khi kết nối gấp giọng hỏi, "Cậu nói cái gì với tiểu cẩu tử?"

Khương Tú Văn: "…… Ha ha."

Địch Thu Hạc: "?"

Mười phút sau, Địch Thu Hạc bị chửi một trận đầy mặt lãnh đạm đặt điện thoại xuống, nghiêng đầu nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ — nhân sinh lên lên xuống xuống chính là kích thích như vậy, thế đạo này, người thiện lương lại văn minh giống như anh đã không nhiều lắm.

Thổn thức cảm thán một phen, anh một lần nữa cầm lấy điện thoại, đàng hoàng gọi điện thoại cho chủ quán hoa quả, bảo đối phương lại chuẩn bị một hộp trái cây, gửi tới Nhiếp ảnh Hồng Khách thành phố B, sau đó vạn phần không muốn tắt điện thoại. như một đống thịt chết ngồi liệt ở trên ghế — nguy cơ rớt ngựa ngay trước mắt, tiểu cẩu tử bên kia không thể tiếp tục tùy hứng muốn liên lạc liền liên lạc nữa…… Phải tính toán thời gian.

Hạ Bạch không có đợi được "Tôi đã về rồi" sau "Chờ chút", chỉ chờ được buổi chiều hôm sau chuyển phát nhanh đưa tới lại một hộp trái cây.

Cậu nhìn cái hộp so với lần trước to hơn chút, co rút khóe miệng, rút điện thoại ra gọi cho Địch Thu Hạc.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt."

"……"

Cho nên chờ Hạ Bạch đi cùng Ica bàn hợp tác, người Ica hết sức mông lung nhận được đống trái cây "hối lộ" của vị nhiếp ảnh gia trẻ tuổi này cực khổ ôm tới.

"Ngài thật là quá khách khí rồi." Lâm Hà có chút dở khóc dở cười, không phải nên phản ứng như thế nào. Người chưa gặp qua bàn hợp tác lần đầu tiên gặp mặt đã tặng hoa quả, nói là lấy lòng đi, lần này hợp tác là công ty nhà mình muốn mời, muốn lấy lòng cũng nên là bên mình lấy lòng; nói là hối lộ đi, không cần thiết, hơn nữa lượng không tính là quá nhiều, không tạo thành hối lộ; nhưng muốn nói là thuận tay…… Nhưng trái cây này vừa nhìn đã không rẻ, thuận tay này thuận tới cũng quá hào phóng rồi.

"Bạn tặng quá nhiều, tôi một mình ăn không hết, liền làm phiền mọi người giúp tôi tiêu hao một chút." Hạ Bạch đầy mặt xấu hổ, giơ tay làm thủ thế nhờ cậy, "Biết các anh chị làm trang phục ở trên ăn uống hết sức chú ý, em làm như vậy sẽ làm mọi người khó xử, nhưng trái cây ngon như vậy, lãng phí thật sự đáng tiếc, cho nên…… Cực khổ các vị rồi, cám ơn cám ơn."

Cái thang này cho rộng rãi lại thư thích, mọi người trong phòng họp thấy bộ dáng ngây ngô thảo hỉ của cậu, tâm mềm nhũn, rối rít thuận theo thang bò xuống, đối với thái độ của cậu bất tri bất giác trở nên càng thêm thân thiện.

Lâm Hà nhìn một đám cấp dưới có các loại "Bệnh nghệ thuật" của mình dễ dàng bị một túi hoa quả bỏ tù, nhíu mày, cười liếc mắt nhìn Hạ Bạch, vỗ vỗ bàn nói, "Nghỉ trưa vừa qua, mọi người đoán chừng vẫn chưa lên tinh thần, vậy chúng ta trước bồi nhiếp ảnh gia Hạ uống chút trà chiều, nửa tiếng nữa lại bàn chính sự."

Mọi người sửng sốt, sau đó hoan hô, rối rít cảm ơn Hạ Bạch cho bọn họ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi nửa giờ.

Hạ Bạch bị nhiệt tình của mọi người chìm ngập, theo hoan hô nói thác mấy câu, rất nhanh liền hòa nhập vào team.

Lâm Hà ở bên cạnh nhìn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười dung túng, nhưng trong lòng có tính toán — không hổ là người chị Kha đích thân đẩy, Hạ Bạch này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng trẻ con này lại là phương pháp hết sức hữu hiệu lôi kéo lòng người, so với rất nhiều người cao thủ giao du đều lợi hại hơn, nếu người này thật sự là cao thủ hết sức lợi hại trên phương diện chụp ảnh, như vậy một người vừa có thực lực lại vừa thảo hỉ, sau này e rằng sẽ hết sức đoạt tay (*).

((*) đoạt tay = best-seller, trường hợp này có thể hiểu là người được rất nhiều người tranh đoạt để làm việc)

Ăn trái cây điểm tâm, uống trà đồ uống, mọi người trong nửa giờ tán gẫu trải qua thoải mái, sau đó trong không khí hài hòa lại ấm áp, hiệu suất cao mà hoàn thành công việc ngày hôm nay.

"Tình huống cụ thể chính là như vậy, trước khi kí hợp đồng, chúng tôi còn cần Hạ tiên sinh trước chụp một bộ, lấy làm đánh giá, mong rằng Hạ tiên sinh thông cảm." Lâm Hà đóng tập văn kiện lại, đem mấy yêu cầu

cuối cùng bên mình nói ra.

Hạ Bạch đóng phần hợp đồng của mình lại, hiểu gật đầu, "Vốn cần như vậy, quý công ty cho ra điều kiện hết sức hậu đãi, có qua có lại mới toại lòng nhau, làm bên được chiếu cố, tôi tự nhiên phải trước nộp một phần văn kiện nhập môn thỏa mãn tin phục người khác. Cám ơn giám đốc Lâm cho tôi cơ hội này, xin hỏi ảnh thì lúc nào chụp?"

Lâm hà liếc mắt nhìn thời gian, nụ cười trên mặt gia tăng, nói, "Nếu có thể, tôi hi vọng là hiện tại."

"Hiện tại?" Hạ Bạch ngoài ý muốn, hiện tại đều gần 4h rồi.

"Đúng vậy, hiện tại." Lâm Hà đứng dậy, hướng ngoài cửa làm thủ thế mời, "Studio đã chuẩn bị xong, người mẫu và trang phục đều đã tới, xin mời."

Đây là có chuẩn bị mà làm a.

Hạ Bạch bật cười, một chút không luống cuống đứng dậy theo, cầm túi máy ảnh lên.

Thầy Từ đã nói, chụp ảnh nghiêng về trọng điểm không giống, kỹ xảo chụp ảnh cần có liền cũng không giống. Lúc chỉ chụp người mẫu, người muốn dùng kỹ xảo gì thì dùng kỹ xảo đó, chỉ cần đẹp mắt là được, mà lúc chụp quần áo trên người người mẫu, phần lớn kỹ xảo liền thành dư thừa, mục tiêu của ngươi chỉ có một — chân thật, hoàn nguyên, khai quật cái đẹp của trang phục.

Ica là công ty trang phục rất lớn, nhãn hiệu dưới cờ rất nhiều, có nhãn hiệu xa xỉ nhằm vào đám người thu nhập cao, cũng có nhãn hiệu trung bình nhằm vào gia đình thường thường bậc trung, mà cậu hôm nay phải chụp Tiểu Nhân Ngư là thử nghiệm mới của Ica — nhãn hiệu Thiếu Nữ xa xỉ nhằm vào các bé gái gia đình thu nhập cao.

Nhiếp ảnh gia biết chụp nhãn hiệu xa xỉ rất nhiều, nhưng nhiếp ảnh gia phù hợp với phong cách nhãn hiệu của mình lại rất ít, Hạ Bạch hiểu, Ica tìm mình là vì "Phong cách" của mình, mà không phải kỹ xảo, cho nên nhiệm vụ hôm nay của cậu, chính là đem phong cách lúc chụp hình Dương Phù thể hiện ra, tái hiện ở trên trang phục.

"Định vị đám người Tiểu Nhân Ngư là thiếu nữ 12 tuổi đến 18 tuổi, phong cách chủ yếu là mộng ảo, hồn nhiên. Hiện tại nhãn hiệu vẫn chưa chính thức ra mắt, cho nên hình cậu chụp chính là nhóm hình đầu tiên của nhãn hiệu này, trách nhiệm rất nặng." Lâm Hà giải thích với cậu, đưa tới một phần văn kiện, "Hôm nay cậu chụp chính là kiểu chủ đạo của chúng tôi — series công chúa, bên trong này là bản thảo thiết kế và trang phục sơ bản của series công chúa, bản sửa đổi, bản cuối cùng, cùng với các trang phục sử dụng vải vóc tính chất đặc biệt, đặc điểm trang trí bên trên, yếu tố thiết kế sử dụng…… Cậu có thời gian 15 phút hiểu chúng và studio này, sau 15 phút, chụp hình đúng giờ bắt đầu. Cố lên, mong đợi tác phẩm của cậu."

Hạ Bạch nhận lấy phần văn kiện đại biểu cho tín nhiệm và mong đợi này, hướng Lâm Hà tự tin mỉm cười, "Cám ơn, tôi sẽ cố gắng đưa trước một phần trả bài để cho mọi người hài lòng."

Nụ cười trên mặt Lâm Hà sâu hơn, giơ tay lên vỗ vỗ vai cậu, thức thời thối lui, cho cậu một hoàn cảnh công việc an tĩnh.

Văn kiện rất dày, nội dung rất hỗn tạp, Hạ Bạch kiếp trước chuyên chụp phong cảnh đối với mấy cái này hết sức xa lạ, nhưng cậu vẫn cảm thấy nhiệt tình mười phần — cái này khiêu chiến rất khó, nhưng cái này cơ hội rất lớn.

Lúc trước lúc điện thoại liên hệ Lâm Hà chỉ nói muốn mời cậu chụp ảnh cho trang phục nhãn hiệu Thiếu Nữ mới đẩy ra, lại không nói định vị nhãn hiệu này là trẻ tuổi xa xỉ. Trẻ tuổi xa xỉ, cái này đại biểu một khi hình của cậu được nhãn hiệu lấy dùng, nhưng vậy hình của cậu liền có thể được in tới những chỗ có thể để cho đám người thu nhập cao nhìn thấy, trở thành trợ lực lớn nhất phát triển bản thân cậu. Mà cũng đại biểu, nếu cậu có thể ngồi vững vàng vị trí nhiếp ảnh gia trang phục Tiểu Nhân Ngư, như vậy cậu trực tiếp từ một nhiếp ảnh gia nhỏ mới, sải bước lớn tiến vào giới chụp ảnh thời trang, trở thành nhiếp ảnh gia Hạ chân chính!

Đỉnh núi nhiếp ảnh cậu từng chụp phong cảnh sờ tới, mà ở hiện tại sau khi sống lại, trước mặt cậu có một con đường khác.

Trong lòng các loại nước nóng sôi trào, trên mặt cậu lại là bộ dáng nghiêm túc bình tĩnh.

Cậu trước tiên sơ lược lật lật văn kiện, sau đó từ từ vòng quanh studio trang trí mộng ảo một vòng — tòa thành, tường hoa, xích đu, trong góc thậm trì còn lẻ tẻ nuôi mấy con thỏ đáng yêu.

Studio hết sức phù hợp với chủ đề series công chúa, nhưng khẳng định hết sức đốt tiền.

Trong đầu mô phỏng hình ảnh người mẫu mặc quần dài tinh xảo đứng ở trong cảnh này, cậu dừng bước đứng ở cửa tòa thành, lại lần nửa mở ra văn kiện, nghiêm túc nhìn một lần bản thảo thiết kế series công chúa.

15 phút trôi qua rất nhanh, Lâm Hà một lần nữa xuất hiện, Hạ Bạch cực kỳ dứt khoát trả văn kiện lại cho cô, nhợt nhạt thở ra một hơi, hướng cô cười cười, "Bắt đầu đi, em chuẩn bị xong rồi."

Lúc nửa đêm, Địch Thu Hạc lén lút mở điện thoại ra, xoắn xuýt một chút, không có lựa chọn gọi điện thoại, mà là mặt thối mở wechat ra.

Một con chim sinh vào mùa thu: Đã ngủ chưa?

Vài giây sau, hồi âm truyền tới.

Bạch lại Bạch: Chưa.

Địch Thu Hạc sau khi nhìn thấy hồi âm không có cao hứng, biểu tình ngược lại càng thối.

Một con chim sinh vào mùa thu: Nghỉ hè bận nhiều việc?

Bạch lại Bạch: Ừ.

Địch Thu Hạc nghẹn lại, "Bận tới mình không chủ động gửi tin nhắn cho bạn, bạn cũng không định để ý mình sao" đã nhập một nửa nửa đường chết non, biểu tình cấp tốc đổi thành thân thiết, gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Là tìm việc làm thêm mới sao? Mệt lắm không?

Lần trước lúc cùng Tú Văn tán phét anh biết được tiểu cẩu tử đã từ Thánh Tượng nghỉ việc rồi, hẹn chụp mình giới thiệu với cậu là việc rất nhẹ nhàng, thù lao cao chỉ mấy ngày là có thể hoàn thành, theo lý thuyết tiểu cẩu tử hiện tại hẳn là rất rảnh mới đúng.

Bạch lại Bạch: Công việc mới tìm được, rất phong phú.

Một con chim sinh vào mùa thu: Việc gì? Hẹn chụp?

Bạch lại Bạch: Không phải, là chụp cho một nhãn hiệu chưa đưa ra đầu tiên chủ yếu chụp trang phục tuyên truyền, vốn định chỉ là chụp ảnh trang phục, nhưng sau đó người phụ trách vỗ bảng để cho tôi cùng chụp ảnh tuyên truyền, cho nên gần đây có chút bận.

Địch Thu Hạc xoẹt một cái từ trên giường ngồi dậy, cau mày. Chụp ảnh trang phục tuyên truyền? Không phải là hẹn chụp? Hiện tại đã gần trung tuần tháng 7, tiệc sinh nhật của cháu gái thầy Cổ Sinh là 23 tháng 7, ảnh sinh nhật muốn tại bữa tiệc sinh nhật ngày đó chiếu ra, phải chụp ít nhất sớm 1 tuần, hiện tại Hạ Bạch lại nói cậu không có hẹn chụp, tình huống gì? Thầy Cổ Sinh nhưng không phải loại người không kế hoạch không quan niệm thời gian, kéo dài thêm nữa, ảnh sinh nhật trong bữa tiệc sinh nhật liền phải để trống.

Anh nghĩ tới đây nhanh chóng gõ chữ xác nhận.

Một con chim sinh vào mùa thu: Sao không nhận hẹn chụp? Hẹn chụp công việc nhẹ nhàng, thù lao cũng cao, bạn mới vừa ở trên mạng rất hot, người muốn tìm bạn hẹn chụp hẳn là rất nhiều.

Bạch lại Bạch: Lúng túng Không nghĩ tới chuyện trên mạng ngay cả cậu một người ở nước ngoài cũng biết…… Kỳ thực không khoa trương như vậy, mình lúc trước là làm thêm ở Thánh Tượng, hẹn chụp phải qua công ty, hiện tại mình nghỉ việc rồi, người khác chính là muốn hẹn mình cũng không có chỗ hẹn.

*Bạch lại Bạch: Hơn nữa mình cảm thấy mình công việc mình hiện tại làm tốt hơn hẹn chụp, càng có phát triển tương lai, mình rất thích ^-^*

Bạch lại Bạch: Cho nên bạn xem, nhân sinh khắp nơi là kỳ ngộ, có tâm thái tốt, nỗ lực nhiều chút, cố gắng nhiều chút, cuộc sống liền sẽ từ từ tốt lên.

Bạch lại Bạch: Muộn lắm rồi, bạn sao vẫn chưa ngủ? Con gái ngủ trễ không tốt với da.

Địch Thu Hạc đã trầm mặt, tầm mắt định trên cái câu lúc cậu nói "Hẹn chụp phải qua Thánh Tượng", tức giận. Thật là một tiểu cẩu tử dễ bắt nạt, cơ hội tốt tặng không đến nhà bị công ty cũ đào hố đi mà không biết, còn ở đây dằn độn khuyên nhủ một bạn qua mạng chưa gặp mặt bao giờ nữa!

"Ngốc chết cậu đi!" Anh muốn gõ chữ mắng cậu, càng muốn túm người tới trước mặt hung hăng chọt vào lúm đồng tiền của cậu, hỏi cậu có phải ăn trái cây tới ngốc rồi hay không, ngay cả bị người bắt nạt cũng không biết!

Đồng hồ qua 12h, điện thoại di động tự động truyền tới chuông gây ngủ một câu "Thu Thu ngủ ngon moa moa ta".

Anh lại mềm lòng, kìm nén bực bội gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Bây giờ liền chuẩn bịđi ngủ, bạn cũng đi ngủ sớm chút, ngủ ngon moa moa ta.

Bạch lại Bạch: Ngủ ngon.

Đợi hai phút, xác định đối phương sẽ không rep lại tin nhắn nữa, anh trầm mặt, đem hai chữ Thánh Tượng ở giữa răng mài lại mài, tức giận ban đầu vì không để cho Cổ Sinh tạo thành ấn tượng Hạ Bạch đi cửa sau, cho nên lúc giới thiệu Hạ Bạch cố ý qua loa chỉ nói là nhiếp ảnh gia mới của Thánh Tượng, cũng tức giận Thánh Tượng không biết tốt xấu!

Chuyện thầy Cổ đáp ứng chưa bao giờ thất tín qua, cho nên tiểu cẩu tử không nhận được hẹn chụp chỉ có thể là Thánh Tượng ở bên trong làm văn chương (*)! Anh ban đầu giới thiệu cho Cổ Sinh chính là Thánh Tượng - người mới - tốt nghiệp đại học Q - vừa mới chụp ảnh kỷ niệm cho đài truyền hình B - tiếng vang trên mạng rất lớn - nhiếp ảnh gia, nhiều điều kiện tiên quyết như vậy, ngoại trừ tiểu cẩu tử, Thánh Tượng chả lẽ còn có thể tìm ra người thứ hai?

((*) Ý là động tay động chân)

"Người của Địch Thu Hạc ta ngươi cũng dám hãm hại." Tức tới cuối cùng nhịn không được kéo lên khóe miệng lộ ra cười lạnh, anh cầm lấy điện thoại, cũng không quản hiện tại mấy giờ, lật ra số điện thoại của Khương Tú Văn liền gẩy tới, chờ đối diện tiếp điện thoại trực tiếp nói, "Tú Văn, cậu giúp tôi đi nghe ngóng __"

"ĐỊCH, THU, HẠC! Tuyệt giao đi! Không có thương lượng!"

“Tút tút tút —”

Anh đặt điện thoại xuống, nhu nhu lỗ tai sắp bị phá điếc, hơi có chút ủy khuất mở album ảnh ăn beefsteak ngày đó chụp cho tiểu cẩu tử ra, zoom lớn, duỗi ngón tay dùng sức chọt lên mặt cậu, xoa a xoa, ra vẻ hung ác, “Tôi đây đều là vì ai, ăn quả của tôi lại không liên hệ tôi, tiểu hỗn đản không lương tâm, chờ trở về thành phố B xem tôi thu thập cậu thế nào!”

Lâm Hà lật ảnh Hạ Bạch đưa tới, mắt lộ ra ca ngợi, “Cậu chưa từng có độ điều sắc là chính xác, chúng tôi bán chính là quần áo, không phải là thứ chỉnh phần mềm, màu sắc cảm nhận của vải vóc cần phải thật chân thật hoàn nguyên, cậu làm được rất tốt.”

Hạ Bạch cười ra lúm đồng tiền má trái, một bộ được khen sau có chút ít đắc ý nhưng lại hết sức xấu hổ.

Lâm Hà rất thích bộ này của cậu, đặt hình xuống rồi nói, “Vốn tôi chỉ nghĩ tới, cậu có thể hợp tác làm nhiếp ảnh gia trang phục đã rất tốt rồi, nhưng cậu cho tôi kinh hỉ, cảm ơn cậu, giúp công ty giảm bớt tiền khác mời nhiếp ảnh gia chụp ảnh tuyên truyền.”

“Công ty có giao cho tôi phần tiền lương cho nhiếp ảnh gia tuyên truyền, tôi là là làm cái tôi nên làm……” Hạ Bạch cúi đầu khiêm tốn một chút, thổi phồng hào phóng của công ty, sau đó nói, “Kỳ thực tôi còn rất nhiều chưa đủ, là kinh của mọi người bổ túc phần thiếu sót của tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Cậu này cậu nói là lời rất thật, mọi người đều cảm thấy cậu chụp rất tốt, nhưng chỉ có bản thân cậu biết, kỳ thực cậu còn hãm ở trong mô típ cũ kiếp trước cậu chụp phong cảnh, may mà có các thành viên trong team đối với trang phục hiểu rõ nghiên cứu sâu tỉ mỉ trợ giúp, cậu có thể từ từ nhảy ra khỏi vòng hạn định mình bố trí, chân chính tiến vào trạng thái, chụp ra hình làm cho mọi người vừa lòng.

“Cậu quá khiêm nhường, lấy tuổi của cậu, chụp ra thành phẩm như vậy, đã rất tuyệt rồi.” Lâm Hà thật sự thấy cậu xấu hổ, liền quan tâm kết thúc đề tài này, ngược lại nói đến chính sự, “Phần đầu của series Công chúa cùng ảnh tuyên truyền đã chụp xong, chút công việc còn lại lấy hiệu suất còn lại hẳn là rất nhanh có thể hoàn thành, cho nên bàn bạc chút chuyện ký hợp đồng lâu dài.”

Cô lấy ra một phần văn kiện đưa tới, sau đó đặt bút đỡ ở phía trên, chắc chắn nói, “Xem chút đi, sau đó ký, buổi tối tôi mời cậu ăn cơm.”

Hạ Bạch nhận lấy văn kiện lật xem một lần, lưu loát ký, hướng cô cười nói, “Chị Lâm, sau này hợp tác vui vẻ.”

Lâm Hà thấy cậu sửa xưng hô với mình, tiếu ý trên mặt sâu hơn, đứng dậy đưa tay về phía cậu, “Hợp tác vui vẻ, Tiểu Hạ.”

Ký nhận chuyển phát nhanh, Hạ Bạch nhìn cái hộp vô cùng quen thuộc, sau đó lấy điện thoại ra, gẩy số điện thoại của Địch Thu Hạc.

"Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy."

Lại là thế này.

Cậu đặt điện thoại xuống, đứng trước cái hộp, hai tay chống mặt, ngẩn người.

Đã qua nửa tháng rồi đi, sau cuộc điện thoại lần trước, Địch Thu Hạc liền cũng không liên hệ với mình nữa, điện thoại luôn không gọi được, chỉ đúng giờ đưa trái cây tới ngoan cường xoát cảm giác tồn tại.

Thời tiết càng ngày càng nóng, cũng không biết Đại thiếu gia sống trong nhung lụa kia chịu được thời tiết nóng bức tỉnh biên giới hay không……

Tách ra càng lâu, miệng tiện và ấu trĩ của đối phương liền càng mơ hồ, những quan tâm mang theo độc kia ngược lại càng trở nên rõ ràng, làm cho cậu quỷ dị mà đối với đối phương dâng lên một tia tâm tình quan tâm lo lắng nhỏ bé.

Ngón tay vô ý thức chọt mở mấy tin nhắn cuối cùng đối phương gửi, cậu gẩy từ trên xuống dưới, đột nhiên định trụ tầm mắt, ngón tay dừng ở trên một tin nhắn nào đó, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó suy tư, ngay sau đó lật một cái mắt trắng, ấn hồi đáp tin nhắn.

Hạ Bạch: Địch ba tuổi, anh nói hẹn chụp ư? Có phải lại lừa tôi hay không?

Địch Thu Hạc: Không lừa cậu.

Địch Thu Hạc: Dám oan uổng tôi, tiểu cẩu tử cậu xong đời rồi.

Địch Thu Hạc: Tôi lập tức trở về thành phố B, cậu chờđó cho tôi.

Địch Thu Hạc: Buổi tối gặp.

Hạ Bạch: "……"

Không phải tắt điện thoại sao? Người hiện tại reply tin nhắn của cậu là ai? Quỷ sao?

Cậu nhanh chóng lại gọi một cú điện thoại qua, lại như cũ là nhắc nhở tắt điện thoại. Vốn giọng nữ nhắc nhở chỉ là đơn điệu máy móc đột nhiên trở nên âm trầm, cậu chà xát cánh tay, nhìn quanh phòng ngủ trống rỗng một cái, quyết đoán nhảy dựng lên thu thập ra hai bộ quần áo tắm rửa, gọi điện thoại cho Ngưu Tuấn Kiệt: "Lão Tam, cậu, cậu đang ở thành phố B không? Phòng ngủ ma, ma quỷ lộng hành, cầu chứa chấp……"

Ngưu Tuấn Kiệt đang trên du thuyền xa hoa mơ mơ màng màng: "Là Tiểu Bạch a…… A? Ma quỷ lộng hành?"

Trợ lý Vương cầm lấy điện thoại di động đi tới bên cạnh Địch Thu Hạc, thấp giọng nói, "Đại lão bản nói gần đây không tiện gặp ngài, có việc điện thoại liên hệ."

Trợ lý An cũng đi tới, "Đại thiếu gia, phải lên máy bay rồi."

"Tôi hiểu rồi, trước lên máy bay." Địch Thu Hạc đem điện thoại chỉ mở 3 phút tắt đi, tâm tình rất tốt đứng dậy đeo kính râm vào, nói, "Khoảng thời gian này cực khổ các người rồi, sau khi về thành phố B cho các người nghỉ, nghỉ ngơi thật tốt."

Hai trợ lý liếc mắt nhìn nhau, sau đó do trợ lý Vương trả lời, "Không vất vả, Đại thiếu gia sau khi về thành phố B hẳn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, bên cạnh không thể thiếu người, không bằng tôi và trợ lý An nghỉ xen kẽ? Như vậy ngài cũng có thể nhẹ nhàng chút."

Địch Thu Hạc ở trong lòng cười nhạo một tiếng, trên mặt lại là bộ dáng hết sức cảm động, gật đầu đồng ý, "Vậy theo hai người, trợ lý An là con gái, liền để cô ấy nghỉ ngơi trước đi, trợ lý Vương lại vất vả hai ngày."

Trợ lý Vương nhanh chóng tỏ vẻ không vất vả, lại tâng bốc anh mấy câu, theo anh cùng nhau lên máy bay.

Ngưu Tuấn Kiệt đi suốt đêm trở về thành phố B, đem Hạ Bạch cùng một cái hộp trái cây từ khách sạn nhỏ bên ngoài trường lôi léo lên xe của mình.

"Trực tiếp tới nhà cậu không tốt lắm đi, tôi nghe nói cậu còn có một căn hộ nhỏ……" Có người quen ở bên cạnh, Hạ Bạch cuối cùng thả lỏng chút, cho nên lý trí hấp lại, tâm xấu hổ ló đầu.

"Không sao không sao, cha mẹ tôi vẫn ở trên du thuyền, không có nhà, cậu đừng khẩn trương." Ngưu Tuấn Kiệt thuần thục chuyển động tay lái, không chút lưu tình cười nhạo, "Tiểu Bạch, cậu không phải là người vô thần luận sao, thế nào đột nhiên sợ ma chứ? Đều nói ma sợ dương khí, tòa bọn mình ở đều là nam, dương khí dồi dào như vậy, có ma cũng không dám đi vào."

Hạ Bạch nhớ tới ngày đó đối phương rõ ràng tắt điện thoại, mình lại có thể tình huống quỷ dị nhận được tin nhắn của đối phương, sắc mặt đen mấy phần, lau mặt nói, "Tôi từng là không tin, nhưng mà……" Nhưng mà trọng sinh đều xảy ra rồi, trên đời này còn có cái gì là không thể?

"Nhưng mà cái gì?" Ngưu Tuấn Kiệt ly kỳ nhìn bộ dạng héo xìu lúc này của cậu, mặc dù trong lòng đã cười nổ bụng, nhưng cũng may tình huynh đệ vẫn ở đây, liền tri kỷ nói sang chuyện khác, "Thôi vậy, không đề cập tới cái này nữa, tôi nói với cậu, trên du thuyền kia quả thực không phải người ở, đi một ngày hay hai ngày còn mới mẻ, ở hơn nửa tháng, ngày nào cũng đi về phía biển, tôi đều sắp ói ra rồi, cha mẹ tôi vẫn hăng hái bừng bừng, may mà điện thoại của cậu, nếu không tôi còn không kiếm được cớ sớm trở lại."

Hạ Bạch oán hận kẻ giàu nhìn hắn, không thể yêu thương. Sống hai đời, du thuyền cậu lên qua, nhưng bởi vì đi chụp một sông băng, lúc ấy cậu thiếu chút nữa đã bị chết rét, chơi? Không tồn tại.

"Được rồi được rồi, đừng nhìn tôi như vậy, anh trai mời cậu ăn bữa tiệc lớn! Tôi từ trên du thuyền mang theo một hộp hải sản trở lại, chúng ta trở về nướng hải sản ăn." Ngưu Tuấn Kiệt nói nói, nước miếng của mình đều sắp rơi xuống, "Tôi nói với cậu, tay nghề đầu bếp nhà tôi mời cực giỏi, làm hải sản là số 1……"

Hạ Bạch nghe hắn dính lấy lôi kéo nói chuyện, nhớ tới cuộc sống kiếp trước của mình muốn ăn gì thì ăn, lại nghĩ nghĩ cuộc sống hiện tại vì kiếm tiền đi sớm về tối, ưu thương thở dài một hơi.

Hiện tại cậu đã rất ít nghĩ tới nguyên nhân cậu trọng sinh, nhưng hôm nay, cậu hết sức muốn thâm tình nói một câu — cái nguyên nhân hại cậu trọng sinh trở lại kia, xuống địa ngục đi!

"Hắt xì!"

Địch Thu Hạc niết niết mũi, nhìn về phía trợ lý Vương đưa xong trợ Lý an về, nhàn nhạt hỏi, "Căn nhà trung tâm thành phố đã xử lý?"

"Đúng vậy, đại thiếu gia." Vương trợ lý dừng ở trước mặt anh, kính cẩn trả lời.

Địch Thu Hạc gật đầu một cái, trầm mặc một hồi, mặt nạ ôn nhu chẳng biết lúc nào đã biến mất, ánh mắt mang chút tà khí, tự tiếu phi tiếu hỏi, "Biết sau này chỉ vì một mình tôi làm việc đại biểu cái gì không?"

Trợ lý Vương trong lòng run một cái, nhớ tới nhược điểm của mình bị đối phương nắm trong tay, khẽ cắn răng, trả lời, "Hiểu ạ, sau này Vương Bác Nghị tôi chỉ là trợ lý của một mình đại thiếu gia ngài." Nếu hôm nay không rõ ràng xếp hàng, không đề cập tới những nhược điểm kia, liền chỉ nói mình nhìn thấy điểm tính tình thật này của đại thiếu gia, cuộc sống sau này của mình e là đều sẽ không quá dễ chịu.

"Kẻ thức thời là tuấn kiệt." Địch Thu Hạc câu lên đôi môi, mỉm cười nhìn hắn, "Xem ra trợ lý Vương là người nổi bật trong tuấn kiệt."

Trợ lý Vương cúi đầu, không dám nhìn thẳng tầm mắt anh, yên lặng thừa nhận đánh giá mang chút trào phúng này của anh.

"Cậu đã quyết định chỉ làm trợ lý của một mình tôi, vậy cái xưng hô Đại thiếu gia này liền cần đổi lại." Địch Thu Hạc từ trong túi móc ra một đồng tiền xu, chậm rãi vuốt vuốt, "Còn có, chuyện trợ lý An họ Tần, cậu có phải nên tới chỗ đại lão bản của cậu, người cha thân ái của tôi hồi báo một chút không?"

Trợ lý An họ Tần?

Trợ lý Vương xoạt một cái ngẩng đầu, thất thố nói, "Không thể nào! Trợ lý An và tôi là đồng thời được

đại lão bản thu nhận, cô ấy không thể nào……”

“Cô ấy là người của Tần Lỵ.” Địch Thu Hạc giơ tay lên chống mặt, ngón tay thon dài ở trên mặt điểm a điểm, ánh mắt mang theo chút thờ ơ, lại làm cho người không dám nhìn thẳng, “Không chỉ có cô ấy là người của Tần Ly, bạn trai cô ấy cũng vậy, cho nên trợ lý Vương, cậu bị cô ta đùa bỡn rồi.”

Trợ lý Vương như bị sét đánh, mờ mịt nói, “Cô ta, bạn trai cô ta? Vậy tôi……”

“Mỹ nhân kế là thứ dùng rất tốt, Tần Lỵ thích dụng, thủ hạ bà ta bồi dưỡng cũng thích dùng.” Địch Thu Hạc nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần dần yếu xuống, chỉ chỉ biệt thự đang ở và cảnh sắc khu biệt thự ngoài cửa sổ trùng điệp, sâu xa nói, “Tiền là thứ tốt, có vài người không có ranh giới, vì nó, chuyện gì cũng làm ra được.”

Trợ lý Vương theo anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay không tự chủ nắm chặt, gian nan nói, “Ngài nói đúng, tiền đúng là thứ tốt…… Đại lão bản hẹn tôi sáng mai gặp mặt, Địch thiếu.”

Địch Thu Hạc quay đầu lại nhìn hắn, vừa lòng câu lên đôi môi, “Ừ, sáng mai, là một thời gian tốt.”

Đuổi trợ lý Vương đi, đơn giản giải quyết bữa tối một chút, Địch Thu Hạc cầm lấy ba lô, đi ra khỏi tòa biệt thự lâm thời thu dọn này, chuẩn bị tới đại học Q cùng tiểu cẩu tử “Vô tình gặp được”.

“Không đúng không đúng, cậu nướng như vậy hoàn toàn lãng phí đồ ăn, tôi không muốn buổi tối tiêu chảy.”

“Chỗ nào không đúng, mùi này thơm như vậy.”

“Vậy cậu lật qua xem chút, không chỉ có thơm, còn khét.”

Một trận tiếng va chạm dụng cụ mơ hồ truyền đến.

“Được rồi, tôi kỳ thực chính là không thạo, nướng nhiều — A! Tiểu Bạch! Không cho ném thịt của tôi! Tôi cảm thấy nó còn có thể cứu vớt một chút!”

Địch Thu Hạc chợt dừng bước, hướng tường viện căn biệt thự nào đó nhìn tới.

“Không thể cứu được, từ bỏ trị liệu đi, lại cứu nữa chúng ta tới trời tối cũng không ăn được bữa tối, để cho đầu bếp đến đây đi, tôi rất đói.”

“Được rồi…… Vậy Tiểu Bạch chúng ta trước bơi, cậu mặc quần bơi của tôi. Hôm nay nóng muốn chết, chúng ta trước bơi một vòng mát mẻ chút, nước bể bơi vừa thay, bảo đảm bơi sảng khoái!”

“Được.”

“Cậu trước cởi áo quần dài ra, tôi xem xem…… cậu gầy hơn tôi, liền mặc quần bởi này đi, cái này tôi mới mặc một lần…… Đừng đừng đừng, trong sân chỉ có bọn mình và đầu bếp, đều là nam, đừng vào trong thay, liền ở đây đi, cậu nếu ngại quần bơi này tôi mặc rồi, có thể trực tiếp trùm nó bên ngoài quần lót, chính là có thể sẽ không quá thoải mái.”

“Vậy tôi trực tiếp trùm đi, cậu cũng trực tiếp trùm cho tôi, tôi không muốn xem cậu thả trym!”

“Cũng không phải chưa nhìn qua, hai bọn mình ai với ai…… Ai nha Tiểu Bạch, ha ha ha ha, trên lưng cậu bị muỗi cắn cái u thật to, cậu không ngứa hả, ha ha ha, tôi còn tưởng là con sâu đấy.”

“Đừng sờ! Đương nhiên ngứa!”

Địch Thu Hạc chân mày nhảy nhảy, rút điện thoại ra gẩy tới số của Hạ Bạch.

“Tiểu Bạch, điện thoại của cậu hình như đang kêu.”

“Tôi xem xem…… Đờ mờ! Quỷ, quỷ gọi tới!”

“Quỷ cái gì quỷ cái gì! Ế, Địch Thu Hạc.”

Địch Thu Hạc không thể nhịn nữa, mặc đen lên ấn tắt điện thoại, lui về sau mấy bước, sau khi chạy lấy đà một phen lưu loát nhảy lên tường rào, hướng Hạ Bạch bên tường cách đó không xa dưới tàng cây chỉ mặc một cái quần bơi u ám nói, “Tiểu cẩu tử, cậu nói ai là quỷ!”

Tinh tinh tinh tinh tinh —

Chuông báo động của biệt thự phô thiên cái địa vang lên, đèn chiếu góc tường vây theo tiếng động mà mở lên, thẳng tắp bắn vào trên người Địch Thu Hạc.

Phù phù, Hạ Bạch bị dọa tới tay buông một cái, điện thoại rơi xuống đất, đập vào tảng đá, lăn vào hồ bơi.

“A.” Ngưu Tuấn Kiệt cúi đầu, ngây ngẩn nhìn mặt hồ bơi, trên mặt lại có chút kinh hoảng, “Tiểu Bạch, điện thoại cha mẹ cậu để lại cho cậu, còn có tin nhắn bên trong……”

Hạ Bạch hậu tri hậu giác cúi đầu, nhìn về phía bàn tay trống rỗng của mình, nhất thời có chút mờ mịt.

Đúng a, điện thoại đâu?

Địch Thu Hạc nghe vậy sửng sốt, liếc mắt nhìn Hạ Bạch ngây ngốc nhìn chằm chằm bàn tay, cau mày thật sâu, sau đó lưu loát nhảy xuống tường vây, bỏ ba lô và mũ lưỡi trai trên đầu xuống, bước tới bên bể bơi, tung người nhảy xuống.

27. Chương 27: Hồi Ức Cái Rắm!

********Chương này dài kinh khủng nên đăng hơi muộn =_____=***

Edit + Beta: Vịt

Rầm —

Bọt nước bắn tóe lên, làm ướt mặt bàn chân Hạ Bạch.

"…… Hắn đây là đang làm gì?" Ngưu Tuấn Kiệt bị hành động đột nhiên của Địch Thu Hạc dọa hết hồn, có chút mộng ôm lấy đầu nhìn mặt hồ.

Hạ Bạch hoàn hồn, lắc đầu, đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, biểu tình đại biến, cũng nhảy theo xuống.

Lại là bọt nước nổi lên, bắn đầy mặt Ngưu Tuấn Kiệt đang ôm đầu.

Ngưu Tuấn Kiệt: "……"

Đầu bếp mập mạp cầm lấy xiêm BBQ chạy tới, vẻ mặt nghiêm túc chắn hắn ở đằng sau, nhìn chằm chằm mặt hồ khẩn trương nói, "Thiếu gia đừng sợ! Người phòng bảo an rất nhanh tới đây thôi, tên xấu xông vào thoạt nhìn tinh thần có chút không bình thường, cậu đừng tới gần. Tôi, tôi hồi bé học qua bơi chó, có thể xuống cứu Hạ thiếu gia……"

"…… Chú Hồ, chú đừng khẩn trương, người vừa nãy leo tường cháu quen biết, không phải kẻ xấu gì." Ngưu Tuấn Kiệt trấn an vỗ vỗ vai ông, vuốt xuống nước trên mặt, suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh ao, cũng ùm một tiếng nhảy xuống — mọi người đối với cứu điện thoại đều tích cực như vậy, hắn thân là anh em tốt của Hạ Bạch, tự nhiên không thể rớt lại phía sau!

Chú Hồ đầu bếp: "……"

Mặt hồ từ từ khôi phục bình tĩnh, chú Hồ đầu bếp đấu tranh một chút, cắn cắn răng, cởi tạp dề trên người xuống, nhắm mắt lại cũng nhảy xuống — Thiếu gia jump, ông tự nhiên cũng phải jump, nếu không đoán chừng mất chén cơm.

Các nhân viên an ninh vừa chạy tới: "……"

Nước hồ vừa đổi lại, rất trong, Hạ Bạch sau khi xuống nước lập tức tìm được vị trí của Địch Thu Hạc, thấy anh không cách nào muốn nổi lên, trong lòng im lặng quả thực muốn phá chân trời, nhanh chóng hoạt động tứ chi nhích tới gần đối phương, sau đó sau khi đối phương chú ý tới mình ý bảo anh đừng động, sáp qua ôm lấy eo anh, chân đạp nước mấy cái, cánh tay phối hợp hoạt động, mang người nổi lên mặt nước.

Thân thể mất đi trọng tâm ổn định, Địch Thu Hạc chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn một cái cánh tay vòng bên eo mình, đột nhiên quay đầu qua, hướng Hạ Bạch cười cười.

Mặt Hạ Bạch tê liệt nhìn anh một cái.

Địch Thu Hạc câu môi cười, duỗi cánh tay ôm lại eo cậu, cả người dính trên người cậu.

Động tác của Hạ Bạch dừng lại, chịu đựng kích động kéo anh xuống, ngửa đầu nhìn về phía mặt hồ, càng dùng sức ngoi lên.

Một vật thể không rõ đột nhiên nện xuống, Hạ Bạch trừng to mắt, vội ôm Địch Thu Hạc dịch sang bên cạnh.

Ngưu Tuấn Kiệt nhìn thấy hai người hai mắt tỏa sáng, phất tay hướng bọn họ chia tìm vị trí điện thoại, lại chỉ chỉ phía trên — di động tìm được rồi? Hiện tại muốn đi lên?

Địch Thu Hạc nhìn hắn một cái, đột nhiên quay đầu chôn đầu ở cổ Hạ Bạch.

Hạ Bạch ghét bỏ hất đầu Địch Thu Hạc ra, hướng Ngưu Tuấn Kiệt khoát tay, sau đó chỉ chỉ Địch Thu Hạc dính trên người mình, lại chỉ chỉ mặt nước — trước không tìm nữa, người bên cạnh không biết bơi, trước dẫn anh đi lên.

Ừm một tiếng, Ngưu Tuấn Kiệt bởi vì phọt cười mà sặc nước miếng.

Ừm ùm —

Một vật thể không rõ ràng lớn hơn nện vào hồ nước, sau đó vùng vẫy hoạt động tứ chi hướng mặt nước đập, tiếng cầu cứu như giết heo mơ hồ truyền đến.

Hạ Bạch: "……"

Người dính lấy mình đột nhiên giật giật, cậu quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Địch Thu Hạc đã có chút đỏ lên, chân mày không thoải mái nhíu lại, trong miệng hướng bên ngoài phun bọt khí. Cậu cả kinh, tính tính thời

gian đối phương xuống nước, nhanh chóng mang anh nổi lên mặt nước.

Địch Thu Hạc nhận thấy động tác của cậu từ từ mở mắt bởi vì khó chịu mà nhắm lại ra, thấy mặt cậu ở dưới nước có chút mông lung, đột nhiên đưa tay chọt chọt vị trí lúm đồng tiền của cậu, sau đó nghiêng đầu, hướng môi cậu sáp tới.

Hạ Bạch trợn mắt, nhanh chóng ngửa ra sau.

Địch Thu Hạc tiếp tục sáp tới.

Hạ Bạch mặt đen lên vỗ trán anh một cái, mượn trợ lực của Ngưu Tuấn Kiệt phía sau trực tiếp lao ra mặt nước, sau khi hít sâu một hơi phẫn nộ nói với Địch Thu Hạc bên cạnh vẫn thở ngụm lớn, "Anh vừa nãy muốn làm gì? Ngứa da tìm đánh?"

Địch Thu Hạc ho một tiếng đều đặn hô hấp, vô tội quay đầu nhìn cậu, "Trên TV không phải đều diễn như vậy sao, lúc thiếu dưỡng khí sắp hít thở không thông có thể để cho đồng bạn hô hấp cho ngươi. Tiểu cẩu tử, cậu có phải rất chán ghét tôi hay không, mắt thấy tôi sắp chết, nhưng ngay cả khí cũng không nỡ cho."

Hạ Bạch nghẹn một cái, sau đó bị thái độ chỉ trích lẽ thẳng khí hùng của anh khiến cho càng tức giận, mang anh tới bên cạnh hồ để cho anh vịn lấy thành hồ, dựng thẳng lông mày giáo huấn, "Tôi đâu biết anh là muốn…… Biết sắp chết anh lúc trước vì sao muốn nhảy xuống? Bản thân anh có biết bơi hay không anh không biết? Vịt cạn thì đàng hoàng ngốc ở trên bờ, vừa anh là ngại mệnh dài, muốn sớm chết trẻ?"

Địch Thu Hạc vuốt tóc ẩm ướt xuống, đưa tay chạm mặt cậu, "Xin lỗi, cậu đừng tức giận."

"Anh có phải còn muốn ngụy biện hay không? Hay là lại muốn chọc tức — cái gì? Xin lỗi?" Hạ Bạch ngẩn một cái, sau đó cau mày, hồ nghi nhìn anh, "Anh thật sự là Địch Thu Hạc? Không phải giả mạo?" Địch Thu Hạc sẽ nói xin lỗi dứt khoát như vậy? Tên ấu trĩ kia không phải là nên ngụy biện tới cùng, lại thuận tiện chọc tức mình sao?

"Làm cho cậu lo lắng, xin lỗi." Địch Thu Hạc niết niết mặt cậu, đem một tay khác vẫn luôn nắm chặt đưa tới trước mặt cậu, xin lỗi cười cười, "Còn có, dọa cậu làm rơi điện thoại, xin lỗi."

Di động lỗi thời cũ kỹ nằm ở trong lòng bàn tay đường vân sạch sẽ, hình ảnh kia cư nhiên có chút đẹp.

Hạ Bạch nhìn bàn tay anh, tức giận trong lòng từ từ nhạt đi, không nhận lấy điện thoại, cũng không nói chuyện.

"Nước vào rất nghiêm trọng, đoán chừng không thể dùng nữa." Địch Thu Hạc thấy cậu không nhận, từ từ thu tay lại, nắm thật chặt ngón tay nói, "Xin lỗi, tôi sẽ nghĩ cách sửa lại nó, nếu như sửa không được, tối thiểu cũng phải khôi phục dữ liệu bên trong…… Là vật rất quan trọng với cậu đi, xin lỗi."

Ngữ khí đứng đắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, làm cho người ta hết sức không quen.

Hạ Bạch ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong lòng tỏa ra các loại ý nghĩ, cuối cùng quay đầu thở dài một hơi, duỗi cánh tay cướp điện thoại trong tay anh, chống thân thể ngồi vào trên bờ hồ, vẩy vẩy nước trên tay, nói, "Không sao, chỉ là cái điện thoại cũ thôi, thông tin bên trong cần giữ tôi đều có sao lại, anh không cần tự trách, là tôi tự mình không cẩn thận. Lên đây đi, anh không biết bơi, vẫn là ngốc ở trên bờ tương đối an toàn."

Địch Thu Hạc chớp mắt cũng không chớp nhìn biểu tình lúc này của cậu, từng chút từng chút phân tích cảm xúc bao hàm bên trong, từ từ rũ mắt, nghe lời chống lấy bờ hồ ngồi vào bên cạnh cậu, dùng vai đụng đụng cậu, "Tiểu Bạch…… Tiểu Bạch."

Hạ Bạch nhặt lên quần áo sạch bên cạnh hồ lau màn hình điện thoại, thuận miệng đáp một tiếng.

Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cậu, không biết làm sao, đột nhiên rất muốn ôm ôm cậu…… Sau đó anh liền thật sự ôm.

"Ê!" Hạ Bạch thiếu chút nữa bị anh một lần nữa đụng trở lại trong hồ.

"Xin lỗi." Địch Thu Hạc dùng cằm cọ cọ tóc ướt nhẹp của cậu, trong lòng có chút vô thố bí ẩn. Quan hệ gia đình quái dị làm cho anh không biết thân cận với người bình thường như thế nào, đeo mặt nạ sống tới quá lâu, ở nơi này mới xuất hiện, trước mặt người mình cá thể an tâm gỡ mặt nạ xuống, anh dường như luôn sẽ mất đi phân tấc, làm chuyện làm cho người ta tức giận.

Anh thích bộ dạng tràn đầy sức sống của tiểu cẩu lúc tử tức giận và đánh trả, nhưng anh không hi vọng tiểu cẩu tử buồn…… Cho nên xin lỗi, rõ ràng là muốn làm một học trưởng tốt thần tượng tốt anh trai tốt, hảo hảo chiếu cố cậu, lại không cẩn thận làm cậu buồn.

Áy náy tự trách trong giọng nói anh quá mức nồng đậm, Hạ Bạch sửng sốt, dừng lại hất cánh tay anh, do dự một chút, sửa thành nhẹ nhàng vỗ vỗ anh, an ủi, "Đừng suy nghĩ nhiều, di động không còn tôi quả thật có chút buồn, nhưng bởi vì sớm đã sao lại thông tin bên trong, cho nên vẫn tốt, hơn nữa, cũ không đi mới không tới, hiện tại tôi vừa vặn có cớ đi đổi cái mới. Hơn nữa cho dù hôm nay nó không rơi vào nước, qua không bao lâu hẳn cũng sẽ hỏng, nó quá cũ rồi."

Kiếp trước chiếc điện thoại này cũng không thể bồi cậu qua hết nghỉ hè năm 2, miễn cưỡng dùng tới lúc cần khai giảng liền không mở máy được nữa. Lúc ấy cậu gấp tới độ không được, sớm trốn làm thêm cầm điện thoại đi sửa, kết quả trên đường tới quán điện thoại bị trộm lục ba lô, ngay cả "Thi thể" để cho cậu lưu lại làm kỷ niệm cũng không lưu.

Vừa mấy ngày trọng sinh cậu mặc dù dù bởi vì kinh sợ trải qua rất đần độn, nhưng giây đầu tiên nhìn thấy cái điện thoại này, vẫn là trực giác lao ra ngoài trường mua USB, đem toàn bộ nội dung tin nhắn bên trong dẫn ra dự phòng.

Bây giờ chiếc điện thoại này chỉ là dựa theo quỹ tích phát triển sự tình lấy một loại phương thức khác sớm một tháng ra đi mà thôi, rất tốt, lần này tối thiểu còn giữ lại được "Thi thể".

Địch Thu Hạc nghe vậy lại càng dùng sức nắm chặt cánh tay, hầu kết giật giật, thấp giọng nói, "Chiếc điện thoại này……"

"Là của mẹ tôi, bà ấy và cha tôi sau khi qua đời tôi liền cầm lấy dùng tiếp, bên trong chứa rất nhiều tin nhắn liên hệ hàng ngày của bà ấy và cha, tôi lúc nhớ bọn họ liền sẽ giở ra một chút." Hạ Bạch đơn giản giải thích, dùng sức kéo cánh tay anh xuống, lại lần nữa trấn an, "Tôi cap màn hình mấy ghi chép tán gẫu kia chuyển thành bản chữ lưu lại, cho nên thật sự không sao, vốn là tôi cũng không cẩn thẩn. Đúng rồi, sao anh đột nhiên lại xuất hiện ở đây?"

Ghi chép tán gẫu bản chữ và chân chính sao có thể giống nhau……

Địch Thu Hạc ngoan ngoãn thu cánh tay lại, nhìn bộ dáng cậu cố gắng trấn an mình, trong lòng rầu rĩ có chút trướng, tràn đầy rất nhiều cảm xúc anh cũng không hiểu.

"Tôi dọn tới bên này, lúc đi ngang qua chỗ này nghe được thanh âm của cậu, liền tới tìm cậu." Anh thuận theo lời cậu đổi chủ đề câu chuyện, quay đầu nhìn về phía bàn BBQ trong sân, "Sao cậu lại ở đây, là tới nhà bạn chơi sao? Này…… Các người là ai?"

Các nhân viên an ninh xem kịch vui đã lâu: "……" Chúng tôi là phông nền, ngài tiếp tục không nhìn là được rồi, cảm ơn.

"Cái kia……" Ngưu Tuấn Kiệt ngâm mình ở trong nước cùng đầu bếp đỡ nhau cẩn thận cọ cọ cảm giác tồn tại, yếu ớt hỏi, "Các cậu buôn chuyện xong chưa? Chúng ta…… Có thể đi lên, sau đó phát ra âm thanh không?" Vừa nãy không khí giữa Tiểu Bạch và Địch Thu Hạc có chút là lạ, hắn trực giác không muốn tiến lên quấy rầy, hiện tại hai người buôn chuyện tuyên bố dừng lại, hắn cảm giác mình tùy tiện xen mồm hẳn sẽ không bị đánh, liền dè dặt mở miệng.

Dù sao đầu bếp rất nặng, cánh tay hắn ở trong nước kéo đối phương rất mỏi……

Hạ Bạch sửng sốt, lúc này mới phát hiện mình cư nhiên chỉ lo cùng Địch Thu Hạc nói chuyện phiếm, liền quên trong sân còn có những người khác, nhanh chóng một lần nữa nhảy vào trong hồ giúp Ngưu Tuấn Kiệt cùng nhau kéo đầu bếp lên bờ.

Sợ bóng sợ gió một trận, các nhân viên an ninh kiểm tra máy báo động xong biểu tình quái dị rời đi. Ngưu Tuấn Kiệt gọi người giúp việc tới mang Địch Thu Hạc và đầu bếp trở về phòng đổi lại quần áo sạch, mình thì cùng Hạ Bạch dùng khăn lông tùy tiện xoa xoa thân thể, bọc nhanh khăn tắm lớn tiếp tục nướng.

"Vừa rồi là Địch Thu Hạc?" Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên hỏi.

Hạ Bạch kỳ quái nhìn hắn một cái, "Cậu vừa nãy không phải là còn gọi qua tên anh ta?"

Ngưu Tuấn Kiệt khoát tay, "Đó không giống, tôi trước kia chỉ nhìn qua video và ảnh của hắn, hiện tại đột nhiên thấy người thật, mặc dù một cái liền nhận ra, nhưng vẫn là muốn xác định chút, dù sao người thật thoạt nhìn có chút không giống……"

Thanh âm hắn giải thích càng ngày càng thấp, cuối cùng đột nhiên quay đầu nhìn về phía nhà một chút, giống như tên trộm tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, hạ thấp giọng hỏi, "Tiểu Bạch, cậu thành thật nói với anh trai, Địch Thu Hạc kia…… Có phải là có ý tứ với cậu hay không?" Bầu không khí lúc trước giữa hai người, xí xí xí, người ngoài căn bản chen vào không lọt a.

Hạ Bạch dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh nhìn hắn một cái, hồ nghi nói, "Đầu óc cậu nước vào?"

Ngưu Tuấn Kiệt đưa tay đè lại vai cậu, mặt nghiêm túc, "Đừng nói lảng, thẳng thắn được khoan hồng."

Hạ Bạch mắt trợn trắng, hất tay hắn xuống, ngữ trọng tâm trường, "Lão Tam, ít xem phim Y chút, xem nhiều dễ biến thành người giống như Roch đấy."

Roch? Cái tên rồ lúc trước theo đuổi Tiểu Bạch? Ngưu Tuấn Kiệt rùng mình, đầu quay lại co rụt, không cam lòng nói, "Đấy, đấy không giống, tôi là hỏi Địch Thu Hạc hắn có phải hay không……"

"Không phải." Hạ Bạch xoay người nhét thịt tôm đã nướng chín vào miệng hắn, vỗ vai hắn, chân thành hỏi, "Lão Tam, cậu nói cho tôi biết, cậu sẽ có ý tứ với lão Đại và lão Nhịn sao?"

Ngưu Tuấn Kiệt thân thể run lên, che miệng lại, muốn phun tôm bỏng chết người ra.

Hạ Bạch mặt ân cần, "Cho nên lão Tam a, đừng dễ dàng hoài nghi một thẳng nam thẳng tắp, Địch Thu Hạc thích chính là con gái, em gái ngực lớn chân dài, anh ta vừa nãy như vậy chỉ là bởi vì quá mức tự trách chuyện điện thoại, đừng não bộ lung tung nữa, hử?" Kiếp trước cậu xem qua không ít tin scandal của Địch Thu Hạc, tất cả đều là nữ, cho nên tên Địch Thu Hạc kia tuyệt đối là thẳng, thẳng tắp thẳng tắp.

"Ngực lớn chân dài?" Ngưu Tuấn Kiệt nhanh chóng ném hoài nghi lúc trước ra sau ót, mắt sáng rực lên, "Người này và tôi là cùng sở thích a! Không hổ là người phát ngôn tương lai nhà tôi, phẩm vị quả nhiên giống với nhà tôi!"

"……"

"Tôi chứa rất nhiều tài nguyên chân dài ngực lớn, các cậu đều không nguyện ý cùng tôi hưởng cuộc sống hài hòa, cậu nói Địch Thu Hạc một người thoạt nhìn tính tình tốt như vậy, nếu như tôi muốn cùng hắn giao lưu trao đổi chuyện phương diện này, hắn có thể hay không…… hí hí hí."

"…… Cậu vui là được rồi."

Địch Thu Hạc thay xong quần áo vừa ra, chỉ thấy nam nhân trẻ tuổi lúc trước đứng chung một chỗ lại tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, đang ôm lấy vai Hạ Bạch nói gì đó, khua tay múa chân thần thái hào hứng. Mà Hạ Bạch cư nhiên một chút không phản kháng, tùy ý đối phương ôm lấy, nghiêm túc lật nướng đồ ăn trên giá, thỉnh thoảng gật đầu một cái, giống như cái nam nhân trẻ tuổi ở Ứng Hòa kia.

Cảm giác rầu rĩ trong lòng lại tới, nhưng tựa hồ có chút không giống với lúc trước.

Anh mặt mày sụp xuống, giơ tay lên kéo lỏng một chút quần áo không vừa người ở trên người, đi lên phía trước đề cao thanh âm hỏi, "Tiểu Bạch, cậu đang nướng gì thế? Thơm quá."

Hạ Bạch đáp lại Địch Thu Hạc quay đầu lại, Ngưu Tuấn Kiệt ghen tị nhìn đại chân dài Địch Thu Hạc một cái, trong lòng ê ẩm, "Vừa nãy bộ dạng hắn quần áo ướt cậu để ý không, cư nhiên có cơ bụng! Tôi còn tưởng rằng loại nam nhân nhã nhặn ôn nhu như hắn nhất định là gà bạch trảm (*)"

((*) Thực ra nó chỉ là món gà luộc, chỉ mấy con gà luộc vừa nhiều thịt vừa thịt trắng, bạn Kiệt so sánh anh Hạc hay ghê =))))

Hạ Bạch gạt hắn một cái, đáp lại Địch Thu Hạc một tiếng, sau đó thấp giọng nói, "Vừa nãy là ai nói muốn nghĩ cách cùng người phát ngôn tương lai nhà mình tạo quan hệ tốt, đây chính là phương thức tạo qua hệ tốt của cậu?"

"Đương nhiên không phải!" Ngưu Tuấn Kiệt lập tức sắc mặt nghiêm túc, buông vai cậu ra, nhếch miệng hướng Địch Thu Hạc lộ ra một nụ cười sáng lạn, hạ thấp giọng nói, "Nhìn anh trai, năng lực kết bạn của anh đây thực là thiên hạ vô địch!" Nói xong tiến lên, vừa cười vừa đưa tay khoát vai Địch Thu Hạc, hào sảng nói, "Thu Hạc đói rồi? Đến đến đến, nếm thử chút tay nghề của Tiểu Bạch, kỹ thuật nướng của cậu ấy mặc dù không tốt bằng chú Hồ, nhưng vẫn ngon." Bước đầu lôi kéo quan hệ, đổi lại xưng hô thân mật hơn.

Hạ Bạch không đành lòng nhìn thẳng quay đầu, xoay người tiếp tục nướng, quyết định nhắm mắt làm ngơ — cá tính thiếu đòn của Địch Thu Hạc cộng thêm phong cách hành sự thỉnh thoảng động kinh của lão Tam, hai người này tụ cùng một chỗ, hình ảnh thật đẹp, cậu không dám nhìn.

"Phải không? Vậy tôi nhất định phải hảo hảo nếm thử chút." Địch Thu Hạc nghe vậy dừng lại động tác né tránh cánh tay hắn, tùy ý hắn kéo vai mình, trên mặt tiếu ý hỏi, "Cậu là bạn học của Tiểu Bạch? Tôi và Tiểu Bạch mới quen không lâu, còn chưa tiếp xúc qua các bạn khác của cậu ấy."

Ngưu Tuấn Kiệt thấy anh dễ nói chuyện như vậy, càng phát ra nhiệt tình nói, "Hơn thế hơn thế, tôi và Tiểu Bạch còn là bạn cùng phòng! Anh em tốt! Ban đầu tôi quen ở ký túc, cậu ấy hảo tâm giúp tôi gấp chăn thời gian dài, còn giúp tôi giặt chăn linh tinh, tính tình chính là cái này." Vừa nói giơ ngón cái.

Địch Thu Hạc nụ cười đơ một cái, sau đó rất nhanh che giấu qua, theo chỉ dẫn của Ngưu Tuấn Kiệt ngồi xuống bên cạnh giá nướng, liếc mắt nhìn bóng lưng Hạ Bạch, cố gắng bình tĩnh hỏi, "Phải không, Tiểu

Bạch còn giúp cậu giặt chăn?"

"Không chỉ chăn, có lần tôi bị bệnh, Tiểu Bạch trước xin nghỉ chạy sau đó chăm sóc tôi, còn giúp tôi tắm…… Khụ, tóm lại, từ một khắc đó, tôi liền nhận định cậu ấy người anh em này!" Ngưu Tuấn Kiệt ngồi vào đối diện anh, hào hùng nói, "Cho nên bạn của Tiểu Bạch cũng là bạn của tôi! Thu Hạc anh coi đây như nhà mình, không nên khách khí, tùy ý là được!"

Hạ Bạch len lén mắt trợn trắng, nhét thịt vừa nướng chín vào trong miệng mình.

Địch Thu Hạc chú ý tới động tác ăn vụng của cậu, độ cong khóe miệng nhếch lên có chút nguy hiểm, chuyển động tầm mắt nhìn về phía Ngưu Tuấn Kiệt, ghé sát vào, ôn hòa nói, "Tiểu Bạch đương nhiên tốt, mọi người đều rất thích cậu ấy. Tôi là diễn viên, nguyên nhân nghề nghiệp không có ở túc xá bao lâu, thật sự đáng tiếc……"

Cho nên chờ lúc đầu bếp trở lại, Hạ Bạch hạ cương, bưng một đĩa thịt đã nướng chín ngồi vào bên cạnh hai người, Địch Thu Hạc và Ngưu Tuấn Kiệt đã là một bộ dạng anh em tốt sinh tử. (Một ngày là anh em cả ngày là anh em =))))))

Hạ Bạch: "……" Xảy ra chuyện gì? Cậu bất quá chỉ tới tủ lạnh nhỏ lấy lần thịt, lại thêm lần than mà thôi.

"Sảng! Tôi lúc trước còn tưởng rằng Thu Hạc giống với mấy tên nam nhân nhã nhặn trước kia từng gặp, nói chuyện chua hết sức không dễ chung đụng, hiện tại tôi phát hiện lúc trước là tôi tiên nhập vi chủ võ đoán (*), tính tình Thu Hạc tôi thích, hợp cạ!" Ngưu Tuấn Kiệt giơ cái lon bia không biết từ đâu cầm tới lên, tâm tình kích động.

((*) trường hợp này có thể hiểu là Trông mặt mà bắt hình dong)

Địch Thu Hạc cười cùng hắn chạm cốc, bộ dáng rộng rãi đại khí, "Quá khen, tính tình Tuấn Kiệt cởi mở quang minh, sống không thấu triệt bằng cậu."

"Ha ha ha, Thu Hạc cậu thật biết nói chuyện."

"Không có, tất cả đều là lời tâm huyết."

Cho nên tiếp tục chạm cốc, tiếp tục uống,

Hạ Bạch cảnh cáo nhìn về phía Địch Thu Hạc, không cho anh tiếp tục gạt bạn cùng phòng đơn thuần nhà mình.

Địch Thu Hạc hướng cậu ôn nhu cười cười, giơ tay lên chống cằm, thẳng tắp nhìn cậu, trong mắt mang chút men say, sóng mắt lúc lưu chuyển lại có chút mùi vị câu nhân.

Hạ Bạch cảm giác mình cần lại nhảy vào trong hồ nước lãnh tĩnh chút.

Ăn no uống đủ xong sắc trời đã tối, Ngưu Tuấn Kiệt tửu lượng kém, sớm đã say ngã xuống trên bàn, Địch Thu Hạc cũng là một bộ dáng hơi say chóng mặt, không đi đâu được. Hạ Bạch muốn ngăn bọn họ uống rượu lại không thành công mặt đen lên, trước tiên an bài người giúp việc đưa Ngưu Tuấn Kiệt vào phòng, sau đó ôm ngực nhìn Địch Thu Hạc lắc la lắc lư từ trên ghế đứng lên, trực tiếp ngã trên mặt đất.

"……"

"Tiểu cẩu tử……" Tên say rượu trên mặt đất giật giật, tay duỗi ra trước, "Tiểu Bạch, xin lỗi…… anh trai thương em……"

Hạ Bạch sửng sốt, sau đó nghiêm mặt tiến lên đem anh từ trên mặt đất kéo lên, vỗ trán anh, "Tôi nhất định là kiếp trước thiếu anh, đụng phải anh không phải chuyện tốt đẹp! Anh liền dùng sức hành hạ đi, sớm muộn đem mạng nhỏ hành hạ không còn!"

Địch Thu Hạc hàm hồ nói câu gì đó, thân thể mềm nhũn níu ở trên người cậu, cọ mặt cậu.

Hạ Bạch ghét bỏ đẩy ra, thấy chú Hồ đầu bếp tới đây, nhanh chóng vẫy vẫy tay với ông, ý bảo ông hỗ trợ.

Cành cạch, cửa phòng đóng lại.

Địch Thu Hạc trước còn say rượu bất tỉnh thanh tỉnh mở mắt, liếc nhìn cửa phòng đóng, giơ tay lên che kín mắt, thở dài một hơi, tâm tình không tốt dùng chăn quấn lấy mình.

Ngày thứ hai lúc rời giường Hạ Bạch đã rời Ngưu gia đi làm, Ngưu Tuấn Kiệt nhiệt tình muốn mời anh ở lại chơi, anh lễ phép cự tuyệt, sau đó về nhà tắm thay quần áo, gọi điện thoại cho trợ lý Vương, trực tiếp tới Hồng Khách.

Khương Tú Văn chân mày co quắp nhìn bạn tốt ngồi liệt ở trong ghế salon giống như xác chết, cắn răng hỏi, "Cậu không phải nói lần này trở về có rất nhiều chuyện phải làm, như thế nào lại cái bộ dáng này liệt ở chỗ tôi?"

Địch Thu Hạc lật người nhìn hắn, sâu kín hỏi, "Tú Văn…… Tôi có phải rất hỏng bét hay không?"

"Cậu rốt cục ý thức được khó ưa và thiếu đòn của mình rồi?" Khương Tú Văn mặt kinh ngạc, sau đó vui vẻ từ ái nhìn anh, gật đầu, "Đúng vậy, không sai, tính cách cậu quả thật hỏng bét, nhưng cậu có thể ý thức được điểm này, chứng minh cậu còn cứu được, đừng nản lòng, hảo hảo uống thuốc, cậu vẫn là có khả năng thay đổi bình thường."

Địch Thu Hạc không có tinh thần gì hừ một tiếng, lật trở lại, dùng lưng hướng về phía hắn.

Khương Tú Văn thấy anh không có oán hận lại, hiếm lạ tiến lên chọt chọt anh, "Cậu sao thế? Sao ỉu xỉu…… Mẹ kế cậu lại gây chuyện?"

"Không phải." Địch Thu Hạc khoát khoát tay, dùng gối ôm vùi mình, "Chờ chút."

"Chờ cái gì?"

"Xem kịch vui." Địch Thu Hạc giơ tay lên, chỉ hướng ngoài cửa sổ, "Hôm nay Thánh Tượng sẽ rất náo nhiệt, thầy Cổ sẽ tới đòi thuyết pháp."

Khương Tú Văn nghe vậy ngẩn một cái, sau đó kinh hỉ khiêu mi, "Đòi thuyết pháp? Còn là Cổ lão tiên sinh" Thánh Tượng đây là muốn xui xẻo?" Không trách cái phản ứng này của hắn, làm đối thủ cạnh tranh, còn là đối thủ cửa đối cửa, tự nhiên là đối phương càng xui xẻo, hắn lại càng vui vẻ."

Quá trưa, hai chiếc xe thương vụ giản dị dừng ở cửa Thánh Tượng, cửa xe mở ra, từ phía trên đi xuống một lão nhân cùng 5-6 người trung niên.

"Cư nhiên thật sự là Cổ lão tiên sinh, hai con trai hai con rể một đồ đệ của ông ấy đều tới, đại trận chiến a." Khương Tú Văn vịn ở trước cửa sổ nhìn, mặt đầy tò mò, "Thánh Tượng đây là làm sao đắc tội người ta, Cổ lão tiên sinh nhưng là nổi danh tính tình tốt."

"Nhưng cũng là bao che." Địch Thu Hạc đã một lần nữa phấn chấn lên, lúc này đang tựa vào trên tay vịn ghế salon miễn cưỡng nhìn bên ngoài, "Thánh Tượng đáng đời, cư nhiên để cho một người mới vừa lên tay bắt đầu chụp ảnh đi chụp ảnh sinh nhật cho cháu gái thầy Cổ, tiệc sinh nhật ngày kia phải mở rồi, thầy Cổ cầm ảnh hoàn thành nát như vậy, sao có thể không tức giận."

"Để cho tay mới chụp ảnh sinh nhật?" Khương Tú Văn thất thố há to mồm, "Thánh Tượng có phải đầu óc có bệnh hay không, đây chính là Cổ lão tiên sinh a, sờ máy ảnh cả đời, Cổ lão tiên sinh đối với hình ảnh đặc biệt xoi mói! Thánh Tượng cư nhiên dùng tay mới đi lừa gạt cháu gái người ta?"

"Ai nói không phải chứ." Địch Thu Hạc nhàn nhạt đáp một câu, sờ sờ tiền xu trong túi áo, nhìn người phụ trách của Thánh Tượng vội vàng đi ra ngoài nghênh đám người Cổ Sinh đi vào, thu hồi tầm mắt, chắc chắn nói, "Ông chủ của Thánh Tượng quá mức hạn hẹp và dùng người không khách quan, sớm muộn phải ra vấn đề."

Khương Tú Văn nhưng vẫn là cảm thấy có chút không thể tin, "Nhưng tôi nhớ Thánh Tượng có một giám đốc đặc biệt phụ trách tới, bình thường làm chủ đều là giám đốc kia. Ông chủ ngu xuẩn, giám đốc kia sẽ để cho ông chủ kia phạm ngu xuẩn như vậy?"

"Giám đốc kia bị tạm thời đình chỉ công tác rồi." Địch Thu Hạc trước lúc trở lại đã cho người điều tra rõ ràng chuyện này, lúc này Khương Tú Văn hỏi, liền thuận tiện nói toàn bộ, "Giám đốc kia vốn chuẩn bị thông báo Cổ lão tiên sinh ông muốn tìm nhiếp ảnh gia trẻ đã nghỉ việc, lại bị công ty cưỡng chế áp xuống, còn dùng chức vị uy hiếp, cô ta bất đắc dĩ thỏa hiệp, liền ngược lại đề nghị để cho Mã Hành Thông đi chụp

ảnh sinh nhật cho cháu gái thầy Cổ, sau đó không biết ông chủ kia bị Mã Hành Thông tưới thuốc mê gì, cư nhiên bác bỏ đề nghị của cô ta, để cho cháu của Mã Hành Thông, một người mới mới tới không thể mới hơn làm chụp chính."

"Hắn có lẽ là cảm thấy ảnh sinh nhật rất đơn giản, một người mới cũng có thể làm được? Làm không được liền chỉnh là được?" Mọi người đều là cùng nghề, Khương Tú Văn đại khái có thể hiểu suy nghĩ của ông chủ kia, nhưng cách này đối đãi khách hàng bình thường vẫn được, nghiêm trọng bị khiếu nại một chút, đối với Cổ lão tiên sinh thì quá ngu xuẩn, lấy năng lực của Cổ lão tiên sinh, nếu không phải ông ấy năm gần đây thân thể không được tay run cầm không được máy ảnh, ảnh sinh nhật của cháu gái ông ấy ông ấy khẳng định tự mình làm.

"Tự tạo nghiệt không thể sống." Khương Tú Văn lắc đầu, sau đó quay đầu lại nhìn về phía bạn tốt, "Bất quá cậu sao biết nhiều thứ như vậy? Còn có, cậu biết tin lớn như vậy, sao không nói cho tôi biết trước?"

"Cậu nói xem." Địch Thu Hạc quay đầu nhìn hắn, thanh âm lại trở nên sâu kín, "Còn nhớ đêm nào đó cậu cúp điện thoại của tôi, nói muốn cùng tôi tuyệt giao không?"

"……"

"Tôi phải đi rồi."

Khương Tú Văn nhanh chóng gọi anh, "Cậu muốn đi làm gì?"

"Lăng xê."

"Hả?"

Địch Thu Hạc khoát khoát tay, cầm lấy ba lô rời đi.

Khương Tú Văn cau mày, "Một đoạn thời gian không thấy, sao trở nên càng thần kinh rồi……" Bất quá không thấy Cổ lão tiên sinh ban đầu muốn tìm là ai? Nhiếp ảnh trẻ vừa mới nghỉ việc của Thánh Tượng…… chờ chút, người trẻ tuổi? Vừa mới nghỉ việc? Hạ Bạch kia? Fan não tàn của Địch Thu Hạc?

Hắn xoẹt một cái quay đầu nhìn về phía đối diện, tay không tự chủ gõ thủy tinh.

Cho nên Thu Hạc tra đống lớn là vì trút giận cho fan kia? Phải đối tốt với fan như vậy hay không? Bạn tốt đây là ma nhập?

Điện thoại của Địch Thu Hạc lại tắt rồi, Hạ Bạch đặt điện thoại rẻ lúc sửa thẻ thuận tay mua xuống, thu thập hành lý chào tạm biệt với Ngưu Tuấn Kiệt, quay về ký túc — cậu hiện tại đã hiểu chuyện ma quỷ lộng hành chỉ là ô long, cho nên lại không sợ.

Lại qua một ngày, Lý Như đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Tiểu Bạch, lần này chị Lý có một yêu cầu quá đáng." Thanh âm Lý Như mang theo mệt mỏi, có chút nghẹn, "Trước nói tiếng xin lỗi với cậu, cậu ngày đó nghỉ việc có vị khách hàng tới tìm Thánh Tượng, chỉ rõ muốn nhiếp ảnh gia trẻ tuổi từng chụp ảnh kỷ niệm cho đài truyền hình B chụp ảnh, vị khách hàng kia có chút năng lượng, phía trên hi vọng mượn lần này hợp tác đẩy người mới một chút, liền không nói với cậu, để cho người khác thế thân cậu đi."

Hạ Bạch sửng sốt, tìm cậu chụp ảnh? Chả lẽ là người Địch Thu Hạc nói kia?

"Đối phương có phải một lão tiên sinh, muốn chụp ảnh sinh nhật cho cháu gái hay không?" Cậu vội vàng hỏi.

Lý Như có chút ngoài ý muốn, "Sao cậu biết? Không phải, tôi không phải ý tứ kia, chính là…… Ai, tóm lại là công ty thật xin lỗi cậu."

Hạ Bạch cau mày, trực tiếp hỏi, "Chị Lý hiện tại tìm em, có phải hợp tác của công ty với lão tiên sinh kia có vấn đề hay không? Chị hi vọng em làm gì?"

"Là xảy ra chút vấn đề, chụp lần này là Mã Quần, lúc ấy còn có Mã Hành Thông đi theo chỉ đạo, kết quả hiệu quả ảnh hoàn thành ra lại…… Vốn trải qua cố gắng của thợ chỉnh ảnh, mấy tấm hoàn thành kia đã đạt tới tới nghệ bình thường của Thánh Tượng, nhưng bản thân khách hàng chính là làm trong giới nhiếp ảnh này, đối với chỉnh ảnh hết sức nhạy cảm, cho nên……" Chị Lý càng nói càng cảm giác mình không có lập trường, thanh âm bất tri bất giác yếu xuống, "Hiện tại công ty có ý tứ là hi vọng do cậu ra mặt đi nói xin lỗi với vị khách kia, sau đó chụp bổ sung một bộ hình, công ty nguyện ý cho cậu giá tiền gấp 5."

Hạ Bạch trầm mặt, "Chị Lý, đầu tiên, em không thiếu số tiền gấp 5 kia; tiếp theo, em sẽ tự mình nghĩ cách liên hệ lão tiên sinh kia, nghĩ cách chụp bổ sung bộ hình này, cũng không lấy danh nghĩa của Thánh Tượng, mà là lấy cá nhân em, bởi vì cơ hội chụp ảnh cho lão tiên sinh kia là một người bạn của em tạo cho em, em không hi vọng cô phụ ý tốt của bạn em, để cho bạn em bị lão tiên sinh oán giận; cuối cùng, chị Lý, em hiểu Thánh Tượng xin chị tới nói ý kiến này với em, hẳn là cảm thấy em nhất định sẽ ngại từ tình cảm với chị đáp ứng thu dọn cái cục diện rối rắm này, nhưng em hiện tại nói rõ ràng với chị, em không muốn, mà sau này em sẽ ở trên mạng đăng một thanh minh, làm rõ mình đã thoát khỏi hiện trạng của Thánh Tượng, cũng quyết không cho phép Thánh Tượng lợi dụng vận may của em có được nhân khí làm tiếp bất kỳ chuyện nào khác trái với nguyên tắc xử sự của em. Thánh Tượng chiếm cơ hội của em, lại muốn em đi giúp giải quyết hậu quả, trên đời không có đạo lý khi dễ người như vậy."

"Tiểu Hạ……" Lý Như bị thái độ cường ngạnh của cậu làm cho không biết nên đáp lời như thế nào.

"Chị Lý." Hạ Bạch cắt đứt lời cô, thanh âm chậm lại, "Em không hỏi chị ban đầu vì sao không bí mật nói cho em biết chuyện có khách hàng tìm em hẹn chụp, chị ở chức này, thân bất do kỷ, em hiểu, nhưng tình cảm là một mặt, nguyên tắc lại là mặt khác. Chị Lý, Thánh Tượng coi thường yêu cầu của khách hàng như vậy, chỉ lo phát triển công ty mình là sẽ không lâu dài, chị xác định muốn ở đó lãng phí tuổi thọ nghề nghiệp còn lại của chị?"

Lý Như trầm mặc, nhớ tới văn kiện tạm thời đình chỉ công tác treo trên đỉnh đầu kia cùng tâm huyết bỏ ra nhiều năm như vậy nâng đỡ Thánh Tượng từng chút lớn mạnh, tâm từng chút từng chút lạnh xuống.

"Lời của cậu chị hiểu." Cô hít một hơi, lại lên tinh thần, miễn cưỡng cười nói, "Vẫn là muốn nói một câu xin lỗi với cậu, chuyện này chị cũng có lỗi, chị sẽ hướng Thánh Tượng chi tiết chuyển đạt ý nguyện của cậu, Tiểu Hạ, cảm ơn cậu."

Cô nói xong trực tiếp cúp điện thoại, Hạ Bạch nhìn giao diện trò chuyện biến mất, từ từ sụp bả vai xuống, thở dài.

Tinh tinh, một tin nhắn mới gửi tới.

Lý Như: Phương thức liên lạc của lão tiên sinh là 13XXX, sau chuyện này chị sẽ đệ đơn từ chức với Thánh Tượng, đi ra ngoài chút, thật xin lỗi, cám ơn, sau này sẽ gặp lại.

Hạ Bạch ngẩn người, sau đó cười, gõ chữ.

Hạ Bạch: Sau này sẽ gặp lại, mong đợi lần gặp mặt sau.

"Địch thiếu, thật sự muốn rời đi sớm như vậy?" Trợ lý Vương có chút do dự, "Đại lão bản đã bắt đầu tra trợ lý An rồi, cũng có ý đồ cùng anh gặp mặt, hiện tại rời di sẽ không tốt lắm hay không?"

"Không có gì không tốt." Địch Thu Hạc quét một cái mấy topic hot, tắt máy tính, nhàn nhạt nói, "Tôi là chó sao? Ông ấy muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì coi tôi là cái gì. Huấn luyện rất gấp, tôi lần này đi ra ngoài mấy ngày tổ phim bên kia đã gấp, cần phải trở về."

Trợ lý Vương nghe vậy không nói thêm lời, cúi đầu đàng hoàng thu thập hành lý.

"Cậu……" Địch Thu Hạc đột nhiên mở miệng.

Trợ lý Vương lập tức nhìn về phía anh, kính cẩn đợi lệnh, "Địch thiếu có gì phân phó?"

Địch Thu Hạc nhìn mặt cứng ngắc của hắn, trong đầu hiện lên bộ dạng tiểu cẩu tử ngồi ở cạnh hồ cầm điện thại, rũ mắt xuống, lắc lắc đầu, "Không có gì, cậu tiếp tục thu dọn đi, tôi ra ngoài một chuyến."

"Nhưng máy bay buổi tối liền sẽ bay……"

"Không sao, tôi sẽ đúng giờ chạy tới sân bay." Địch Thu Hạc cắt đứt lời hắn, cầm ba lô lên, "Cậu tới sân bay trước, nhớ dành thời gian an ủi chút trợ lý An bây giờ đang khổ sở."

Trợ lý Vương thân thể cứng đờ, cúi đầu đáp một tiếng.

Nữ nhân yếu đuổi là đối tượng công lược tốt nhất, mỹ nhân kế là một kế hay, nếu như có thể tương kế tựu kế, lại hồi báo một mỹ nam kế, vậy thì thật là không thể tốt hơn.

Mặt trời còn chưa xuống núi, nhiệt thừa của ngày hè càn quét vườn trường đại học Q, làm cho người ta cảm thấy thiếu nước.

Cuối con đường một thân ảnh quen thuộc đi tới, Địch Thu Hạc ngồi dưới tàng cây ngẩng đầu, nhìn Hạ Bạch chuyên tâm hí hoáy máy ảnh đi qua trước người mình, mỉm cười đứng dậy, từ từ sáp tới gần, đem đá bào chỉ còn chút khí lạnh từ sau đưa tới trước mặt cậu, cười hỏi, "Em trai, em ngoan ngoãn, anh trai mời cậu ăn đá bào."

Hạ Bạch bị dọa sợ tới dừng bước, trợn mắt nhìn vụ đá vị dâu tây màu hồng trước mặt, kéo kéo khóe miệng, đoạt nó tới xoay người áp vào trên mặt Địch Thu Hạc, dùng sức chà xát, nghiến răng, "Địch ba tuổi, cái tính này của anh sớm muộn bị đánh!"

"Vậy cậu đánh." Địch Thu Hạc tùy ý cậu ở trên mặt mình làm cho ướt nhẹp, ưỡn ngực, "Thân thể tôi tốt, đánh thế nào cũng không đau, cậu tới."

"Lại phát bệnh giở trò." Hạ Bạch thấy trán anh đều là mồ hôi, nhìn sắc trời một cái, cau mày thu tay lại, từ trong túi máy ảnh móc ra túi giấy ướt ném vào trong ngực anh, "Đi, cùng tôi trở về phòng ngủ thổi điều hòa. Sao anh đột nhiên lại tới, tìm tôi có việc? Còn có điện thoại của anh sao cứ không gọi được, rốt cuộc là điện thoại tôi hỏng hay điện thoại anh hỏng, tìm anh khắp nơi không thấy người."

Địch Thu Hạc nhếch lên khóe miệng cười, bộ dáng thập phần vui vẻ, "Cậu đang tìm tôi? Nhớ tôi rồi? Điện thoại tắt là vì không muốn bị người không thích tìm tới, lần sau sẽ không nữa."

"Nhớ ông chủ cửa hàng bán bánh rán cửa nam cũng sẽ không nhớ anh." Hạ Bạch dẫn đầu đi về phía trước, vừa đi vừa nói, "Anh ở tỉnh biên giới huấn luyện thế nào? Trái cây đừng đưa nữa, tôi một mình ăn không hết, còn có, hẹn chụp trong tin nhắn lúc trước của anh nói với tôi bị Thánh Tượng đoạt đi, xảy ra chút vấn đề, anh gọi điện thoại cho lão tiên sinh người ta, đừng để cho người ta hiểu lầm, tôi sẽ cố gắng giải quyết chuyện này, lần này là tôi không chú ý…… Hử? Người đâu?"

Cậu quay đầu lại, lại thấy Địch Thu Hạc đứng tại chỗ không động, chân mày nhảy lên, "Sao lại đứng bất động? Muốn tôi đem kiệu lớn tám người khiêng mang anh về phòng?"

Địch Thu Hạc cúi đầu cười, hướng cậu phất phất tay, "Phòng kí túc tôi không đi nữa, tôi tối bay, lập tức đi ngay. Chỗ Cổ lão tiên sinh cậu không cần lo, tôi sẽ giúp cậu cùng giải quyết. Tiểu cẩu tử, tư liệu trên mạng nói tôi đã 23, kỳ thực đó là tuổi mụ, tôi tháng 9 mới chính thức đủ 23."

Hạ Bạch: "Cho nên?"

"Chờ sinh nhật tôi ngày đó, tôi nhất định phải làm cho cậu cam tâm tình nguyện gọi tôi là ca ca." Địch Thu Hạc cười tuyên bố, lại khoát tay áo, xoay người bước đi. (Ơ đm sao mài đã tuyên dâm sớm thế =_____=)

"Anh nói cái gì? Ca — Anh trở lại! Đừng chạy!" Hạ Bạch sửng sốt, sau đó giơ chân, giận đến đỉnh đầu bốc khói, "Gà cay Địch ba tuổi, anh một ngày không chọc tôi thì không thoải mái có phải hay không?"

Kết quả cuối cùng vẫn là không đuổi theo được Địch Thu Hạc chân khá dài, Hạ Bạch ra một thân mồ hôi, lúc trở lại lầu ký túc còn bị quản lý ký túc ngăn cản.

"Có hàng của cậu, một tiểu hỏa đẹp trai đội mũ đưa tới, không biết là chuyển phát nhanh gì, hắn không có mặc đồng phục, cũng không lái xe con."

Một cái hộp lớn bị nhét vào trong ngực, Hạ Bạch cúi đầu nhìn cái hộp bọc kín một cái, suy nghĩ một chút Địch Thu Hạc hôm nay mặc, co rút khóe miệng, cảm ơn quản lý ký túc, ôm đồ trở về phòng ngủ.

"Rốt cuộc là thứ gì, sao nặng như vậy."

Sau khi mở điều hòa cậu tìm kéo ra, cẩn thận cắt xuống bao bì hộp, mở ra.

Hai cái điện thoại di động, một cái là cùng hãng với chiếc di động cũ đã sớm ngừng sản xuất kia của cậu, một cái khác là một hãng điện thoại mới nhất nào đó, rất đắt, là vũ khí trang bức lợi hại nhất bây giờ của người trẻ tuổi.

"Gia hỏa này……" Cậu cầm lấy cái di động cũ, thuần thục mò được mở khóa điện thoại, nhấn mở điện thoại, biểu tình bất đắc dĩ, ánh mắt lại hơi ấm, "Rõ ràng đã nói không sao rồi, lại cư nhiên để ý như vậy……"

Điện thoại cũ mở máy có chút chậm, cậu đặt nó xuống, lại mở cái hộp lớn ra.

Một máy ảnh mới xuất hiện trước mắt, cùng một series với nhãn hiệu với cái thầy Từ cho cậu mượn, chỉ là hàng mới nhất mới ra.

Tay cậu mở nắp hộp cứng lại ở nơi đó, đột nhiên không biết nên làm phản ứng gì.

Địch ba tuổi đây rốt cuộc là đang làm gì……

Tinh tinh, điện thoại di động cũ đột nhiên chấn động, âm báo tin nhắn vang lên.

Cậu sửng sốt, nhanh chóng để nắp hộp xuống cầm lấy cái điện thoại cũ mới tinh kia ấn mở.

Chỉ thấy operator vốn nên hiện dấu chấm than xuất hiện tên operator khác, bên cạnh là nhắc nhở tin nhắn chưa mở.

Cậu động động ngón tay ấn mở.

Địch ca ca: Đây là số cá nhân tôi mới làm, lúc trước sử dụng chính là số dành cho công việc, do trợ lý quản lý, cậu sau này tìm tôi trực tiếp gẩy tới số này. Ps: Xin lôi làm mất tin nhắn kỷ niệm của cha mẹ cậu, làm bồi thường, tôi quyết định cùng điện thoại di đọng giống với cậu, cùng cậu phục chế ra một phần kỷ niệm giống với cha mẹ cậu.

Địch ca ca: Không cần quá cảm động, đây là cần phải làm của người làm anh trai tôi đây.

Tâm tình phức tạp nhận được quà quý giá trong lòng Hạ Bạch một cái quét sạch, trợn mắt hốc mồm.

Phục chế lại? Còn không cần quá cảm động? Còn tự xưng ca ca?

Địch ca ca: Em trai? Là quá mức kinh hỉ sao?

Hạ Bạch: Em trai cả nhà anh! Cha mẹ tôi không sinh ra đứa con trai như anh! Còn có, kỷ niệm của cha mẹ tôi là tình yêu, tôi và anh có thể giống sao! Đây là kỷ niệm ư!

Địch ca ca: Chỗ nào không giống?

Lại còn cãi lại?

Hạ Bạch: Chỗ nào giống?

Địch ca ca: Đều giống nhau a.

Hạ Bạch giận đến lỗ mũi đều sắp nghiêng rồi, điều hòa rõ ràng bật, đầu mũi lại ra mồ hôi, nhịn không được bùng nổ, “Giống cái rắm! Phục chế cái rắm! Anh cái con gà cay năng lực lý giải âm 100! Quen biết anh tuyệt đối là chuyện xui xẻo nhất đời tôi!”

28. Chương 28: Chụp Ảnh

Edit + Beta: Vịt

***** Tối qua mải xem bóng đá ngắm anh thủ môn rụng cmn trứng nên quên edit =)))) Cơ mà bộ này số words một chương nhiều dã man ấy, toàn 7-8 nghìn words, có chương 10 nghìn words nên không thể edit nhanh đc, mà hiện tại tui đang làm 3 bộ 1 lúc ấy nên thời gian up sẽ không được cố định*

Tức giận thì tức giận, Hạ Bạch cuối cùng vẫn là nghiến răng rep tin nhắn cảm ơn quà của anh, sau đó hỏi thăm anh muốn kiểu đáp lễ nào.

Tin nhắn vừa gửi qua, điện thoại của Địch Thu Hạc liền gọi tới.

"Tiểu cẩu tử." Thanh âm Địch Thu Hạc mang theo cười, tâm tình hết sức không tệ, "Tôi muốn ăn beefsteak cậu làm."

Hạ Bạch đè xuống dục vọng giận phun đầy mặt anh, đứng dưới đầu gió điều hòa lãnh tĩnh chút, không chút lưu tình cự tuyệt, "Đổi cái khác, cái này quá tiện nghi rồi." Quà là tâm ý của đối phương, cậu cũng không tiện trả lại, nhưng đáp lễ ngang giá nhưng là nhất thiết, giữa bạn bè có tới có đi mới là kế lâu dài.

"Không đổi, chỉ cái này." Địch Thu Hạc nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa xe không ngừng lùi lại, tư thái hết sức thỏa mãn lười biếng, "Tôi còn muốn cậu đích thân làm bánh ngọt cho tôi, nói với tôi câu sinh nhật vui vẻ, bồi tôi tới bờ sông thả pháo hoa."

Hạ Bạch sửng sốt, "Anh muốn để cho tôi giúp anh trải qua sinh nhật?"

"Ừ." Địch Thu Hạc thu hồi tầm mắt, đem tiền xu trong tay gẩy tới gẩy lui, trong mắt có một tia hoài niệm, "Tôi 4 tuổi mẹ qua đời, bà ấy trước khi qua đời từng đáp ứng muốn như vậy bồi tôi trải qua một lần sinh nhật, sau đó mẹ kế tôi vào cửa…… Lúc ấy ông nội tôi còn tại thế, vững vàng khống chế được Hoàng Đô, bà ta không dám để cho ông ấy nhìn ra ý tứ xấu đối với tôi, thường làm một bộ dạng hiền thê lương mẫu, sủng tôi lên trời, hàng năm sinh nhật của tôi đều làm lớn cho tôi, nhưng tôi một chút cũng không thích."

Hạ Bạch giơ tay lên vuốt một cái tóc nham nhám sau khi được gió điều hòa thổi khô mồ hôi, đi trở lại bên bàn học ngồi xuống, thanh âm trì hoãn, "Được, tôi trải qua sinh nhật với anh, cùng anh đi thả pháo hoa." Nếu như cậu nhớ không lầm, em trai Địch Thu Hạc Địch Hạ Tùng hình như chỉ nhỏ hơn anh 4 tuổi, nói cách khác, lúc mẹ Địch Thu Hạc qua đời, mẹ kế của Địch Thu Hạc đã có bầu mấy tháng rồi……

Cha ngoại tình, mẹ qua đời, tiểu tam vào cửa, mấy tháng sau em trai mới ra đời…… Khó trách Địch Thu Hạc mỗi lần nhắc tới người nhà đều là một bộ đạm mạc trào phúng, đối với cha ruột Địch Biên cũng không ngoại lệ, nhưng hóa ra bên trong còn có loại ẩn tình này.

"Tiểu cẩu tử cậu thật biết dỗ tôi vui vẻ." Địch Thu Hạc nắm chặt tiền xu, dừng một chút sau đó tiếp tục nói, "Nhưng tôi vẫn là bị Tần Lỵ chiều hư rồi. Một năm lại một năm, tôi dần dần lớn lên, ông nội càng ngày càng già, năm ấy tôi 14 tuổi, cha dưới giật dây của mẹ kế dùng thủ đoạn bức ông nội đưa Hoàng Đô ra, ông nội tức giận công tâm, bị bệnh ở lại viện. Cũng lúc đó, tôi mới nhìn ra phòng bị của cha đối với tôi, mẹ kế mặt ngoài đối với tôi ôn hòa sau lưng ác độc. Mấy tháng sau, ông nội qua đời, cha triệt để nắm Hoàng Đô trong tay, lại qua nửa năm, tôi đủ 15 tuổi, cảm thấy mẹ kế đã triệt để nắm Địch gia trong tay

bắt đầu ra tay với tôi."

Có lẽ điều hòa nhiệt độ mở tới quá thấp, Hạ Bạch đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

"Cho nên tiểu cẩu tử, đừng kéo đen tôi nữa." Thanh âm Địch Thu Hạc từng chút từng chút ôn nhu, mang theo một tia khổ sở và lấy lòng, "Hoặc là lúc cậu kéo đen tôi sớm nói cho tôi một tiếng, thuận tiện nói cho tôi biết nguyên nhân cậu kéo đen tôi, nếu như có thể, lại báo trước một chút thời gian thả tôi từ trong căn phòng nhỏ đen tối ra càng tốt."

Hạ Bạch: "……"

"Cậu xem tôi hồi bé trải qua thảm như vậy, cậu liền thương tôi chút, cho tôi cơ hội làm một anh trai tốt đi."

"Tôi tính nhiệm cậu như vậy, cậu cũng tín nhiệm tôi là được rồi."

"Sắp tới sân bay rồi, tôi cúp trước đây, tạm biệt."

"Tút tút tút —"

Hạ Bạch đặt điện thoại xuống, giơ tay lên đè trán, sau đó thở dài, có chút không biết nên làm như nào cho phải.

Nói nhiều như vậy, kỳ thực người này cũng chỉ có 1 ý tứ — Tôi hồi bé trưởng thành hoàn cảnh không tốt, dưỡng thành loại tính cách luôn chọc cậu tức giận này tôi cũng không có biện pháp, cho nên cậu liền rộng lượng chút, đừng lúc nào cũng tức giận với tôi. Tức giận cũng được, nhưng không cho kéo đen, mà là phải kiên nhẫn nói cho tôi biết nguyên nhân cậu tức giận, tôi xem tình huống thay đổi. Cậu xem tôi đều đối với cậu tốt như vậy, cậu cũng phải đối tốt với tôi mới được, nếu như có thể chân tâm thật ý gọi tôi một tiếng anh trai, vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Có lẽ trên tình cảm biểu đạt có chênh lệch, nhưng tư tưởng trong lòng không sai biệt lắm chính là như vậy…… Chưa từng gặp qua người lẽ thẳng khí hùng bán bi thương lấy ích lợi như vậy! KHÔNG BIẾT XẤU HỔ!

Nhưng cậu vẫn là đáng xấu hổ mềm lòng, mà đối phương có thể dưới cơ sở cậu không đáp lời luyên thuyên nói nhiều như vậy, hiển nhiên cũng là đoán được cậu sẽ mềm lòng.

— Thật là một ảnh đế giỏi lợi dụng lòng đồng tình người khác!

Trong lòng cậu giận phun một câu, tay cũng không chịu khống chế từ trong túi quần móc ra điện thoại rẻ lúc trước mua, rút sim bên trong ra, nhét vào cái điện thoại đời cũ Địch Thu Hạc tặng — may mà cái máy cũ này hỗ trợ hai sim, bằng không cầm hai cái điện thoại đều cần mang theo kia, phiền muốn chết.

Tức giận cảm thán một câu, cậu lại đặt song song cái điện thoại rẻ và cái điện thoại nhãn hiệu trái cây (*) cùng một chỗ, ưu thương than thở.

((*) Chỗ này chỉ nhãn hiệu Apple)

Vấn đề hiện tại là, cậu phải hai cái điện thoại dư này làm sao bây giờ?

Số Lý Như gửi cho cậu là số của Cổ lão nhị Cổ Chương, nghe nói bé gái muốn chụp ảnh sinh nhật chính là con gái hắn.

"Tôi biết cậu."

Khác với gây khó khăn Hạ Bạch trong tưởng tượng sẽ gặp phải, thái độ của đối phương coi như hòa nhã, thậm chí còn mang theo một tia áy náy, "Tình huống cụ thể tôi đã từ chỗ Thu Hạc biết, hại cậu bị Thánh Tượng sa thải, xin lỗi."

Hạ Bạch sửng sốt, không hiểu ra sao cẩn thận trả lời, "Sa thải? Tôi…… Cái kia…… Tóm lại, xin lỗi." Không biết Địch Thu Hạc cụ thể bịa với đối phương những thứ gì, cậu nói lắp bắp một trận sau đó chỉ có thể hàm hồ một chút, trước nói xin lỗi.

"Không trách cậu, là Thánh Tượng hai bên lừa gạt, khinh người quá đáng." Cổ Chương lúc nhắc tới Thánh Tượng trong thanh âm vẫn như cũ mang theo hỏa khí, miễn cưỡng đè xuống sau đó hỏi, "Không biết Hạ tiên sinh lần này tìm tới là có chuyện gì? Yên tâm, Cổ gia sẽ không giận chó đánh mèo, ngài trong việc này hoàn toàn vô tội, không cần lo lắng."

"Không phải, ngài hiểu lầm rồi, tôi cũng không lo sẽ bị giận chó đánh mèo." Hạ Bạch vội vàng giải thích, sau đó nói đơn giản nói rõ một chút mục đích, áy náy nói, "Tóm lại, nếu có thể, tôi hi vọng có thể lấy danh nghĩa của mình, hảo hảo đền bù con gái ngài một chút, giúp cô ấy chụp lại một bộ ảnh sinh nhật."

Cổ Chương trầm mặc, hiển nhiên là không kịp phản ứng lời của cậu.

Hạ Bạch thấp thỏm chờ đợi, bởi vì sợ mình nói lung tung phá hỏng giải thích của Địch Thu Hạc, làm hại Địch Thu Hạc càng thêm bị Cổ gia oán giận, cho nên bản nháp câu thông lúc trước cậu chuẩn bị xong toàn bộ trôi theo dòng nước.

Qua khoảng nửa phút bên kia mới lại có hồi đáp.

"Cảm ơn tẫn trách của Hạ tiên sinh, việc chụp bổ sung tôi cần trước hỏi một chút ý kiến của cha và con gái tôi, mới có thể trả lời ngài, xin lỗi."

"Cần thiết, vốn nên như vậy." Hạ Bạch thở phào nhẹ nhõm, chờ đối phương cúp điện thoại mới đặt điện

thoại xuống.

Không trực tiếp cự tuyệt, so với tình huống trong tưởng tượng của cậu tốt hơn nhiều lắm. Cậu cười cười, lật số của Địch Thu Hạc gẩy tới — Việc khẩn cấp trước mắt, đối khẩu cung với Địch Thu Hạc!

…… Kết quả hai số của Địch Thu Hạc đều tắt.

Huấn luyện phong bế chết tiệt!

Cậu tức giận nghiến răng.

Một tiếng sau, điện thoại hồi đáp của Cổ gia gọi tới, người nói chuyện cư nhiên là Cổ lão tiên sinh.

"Hạ Bạch?"

Hạ Bạch bị thanh âm già nua này làm cho ngây ngẩn, kẹt một chút mới trả lời, "Là, là tôi, lão tiên sinh chào ngài."

"Ừ." Vẫn là thanh âm già nua kia, ngữ khí nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình, "Nghe nói cậu là học đệ của Thu Hạc? Chuyên ngành gì? Thành tích bình thường như thế nào? Giáo viên nhiếp ảnh là ai?"

Nội dung nói chuyện này sao có chút là lạ.

"Đúng vậy, Địch tiên sinh là học trưởng của tôi, tôi học chuyên ngành tin tức, thành tích…… Chưa từng nợ môn, giáo viên nhiếp ảnh là Từ Dận Vinh tiên sinh." Cậu tận lực trả lời ngắn gọn, có chút sờ không được ý tứ đối phương.

Lão tiên sinh nhàn nhạt đáp một tiếng, ngừng một hồi, lại hỏi, "Cậu lúc nào thì từ Thánh Tượng nghỉ việc?"

Hạ Bạch nói ngày tháng, bất tri bất giác ngừng lại hô hấp.

"Tôi biết rồi." Lão tiên sinh nói xong câu này lại ngừng một hồi, giống như quay đầu nói với người bên cạnh cái gì đó, sau đó trả lời, "Tiệc sinh nhật tối mai 8h bắt đầu, khoảng 6h sẽ có khách tới nhà, 7h màn hình lớn sẽ bắt đầu tuần hoàn phát hình ảnh sinh nhật, cậu nếu như có lòng tin có thể trước 7h tối mai chụp ra một bộ ảnh hoàn chỉnh, thì tới đi."

Ông nói xong liền cúp điện thoại, một phút sau, một địa chỉ gửi tới.

Hạ Bạch ngốc nghếch nhìn chằm chằm địa chỉ hai phút, sau đó giống như bị kim châm vào mông từ trên ghế nhảy lên, vội vàng mở máy tính ra tìm kiếm một chút cái địa chỉ này, sau đó phát hiện nơi này là một sơn trang nghỉ ngơi ngoại ô thành phố, mà chủ sơn trang sau khi làm lâm viên sinh thái, trong lòng động một cái, vội vàng thu dọn đồ đạc vẫy xe tới Ica.

"Cậu muốn mượn series Tinh Linh chụp hình?" Lâm Hà khẽ cau mày, giống như là không nghĩ tới yêu cầu quá đáng như vậy cư nhiên là từ trong miệng Hạ Bạch tỏa ra.

Hạ Bạch bị cô nhìn một cái như vậy, càng phát ra cảm giác mình quá mức kích động, sau khi gãi gãi mặt yếu ớt giải thích, "Em chính là trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ, series Tinh Linh bởi vì không phải làm chủ, cho nên không có được chọn làm ảnh tuyên truyền…… Xin lỗi, em quá mù rồi." Lúc ấy cậu chỉ cảm thấy đây là một phương pháp song doanh tuyên truyền series Tinh Linh và chụp ảnh cháu gái Cổ lão tiên sinh, nhưng đối mặt với Lâm Hà, cậu mới phát hiện ý nghĩ lúc trước của mình thật sự có chút não tàn.

Tuyên truyền của một nhãn hiện cũng có kế hoạch, cậu đột nhiên đề yêu cầu như vậy, thật sự quá không chuyên nghiệp.

"Thật xin lỗi." Cậu cúi đầu thành tâm nói xin lỗi.

Lâm Hà nhìn bộ dáng tội nghiệp nhận sai của cậu, tức giận trong lòng bởi vì cậu nhắc tới yêu cầu quá đáng mà dâng lên dần dần biến mất, ngược lại có chút mềm lòng cười, cho nên thả nhẹ thanh âm trấn an nói, "Cậu đang trẻ tuổi, trong đầu thỉnh thoảng toát ra mấy ý nghĩ hiếm lạ cổ quái rất bình thường, suy nghĩ nhiều mới sẽ không khô cạn linh cảm, đây là chuyện tốt. Tới, nói cho tôi một chút, cậu tại sao muốn mượn series Tinh Linh.

Thái độ của cô tốt, Hạ Bạch càng cảm thấy mình sát bút, cúi đầu đem ý nghĩ lúc trước của mình toàn bộ nói ra.

"Chờ chút, cậu nói cậu muốn đưa series Tinh Linh cho ai mặc?" Lâm Hà lúc nghe tên người kia đột nhiên cắt đứt lời của cậu.

Hạ Bạch dừng câu chuyện lại trả lời, "Cháu gái của Cổ Sinh lão tiên sinh, cô Cổ Bội Lôi."

Lâm Hà kích động lên, "Cổ Sinh cậu nói này, là Cổ lão tiên sinh từng cầm nhất nhiều giải đạo diễn quốc tế kia sao?"

Hạ Bạch bị ánh mắt cơ hồ tỏa lục quang của cô nhìn tới không tự chủ dịch dịch về phía sau, gật đầu, "Chính là Cổ lão tiên sinh kia, tôi vốn muốn mượn series Tinh Linh để chụp ảnh sinh nhật cho cháu gái của lão tiên sinh……"

"Ảnh sinh nhật này, sẽ được bao nhiêu người nhìn thấy?" Quyết đoán bắt được trọng điểm, thái độ trở nên cấp bách nghiêm túc.

Hạ Bạch thái độ của cô như thế, mơ hồ cảm thấy chuyện này hình như hấp dẫn, liền càng giải thích cặn kẽ, "Lần này là tiệc sinh nhật trưởng thành của cô Cổ Bội Lôi, làm tới rất lớn, người từng hợp tác với Cổ lão tiên sinh, hẳn đều sẽ tới. Ảnh sinh nhật sẽ chiếu tuần hoàn ở tiệc sinh nhật, tất cả khách đều có thể nhìn thấy."

Tất cả người từng hợp tác với Cổ Sinh đều có thể nhìn thấy…… Nói cách khác, hơn nửa người trong giới giải trí đều sẽ nhìn thấy mấy tấm hình kia, nhìn thấy series Tinh Linh! Mà người của giới giải trí tham gia hoạt động quan trọng như vậy, nhất định sẽ đăng weibo, nội dung bên trong cũng nhất định sẽ có hình của người được chúc sinh nhật……

Đây đúng là một cơ hội tuyên truyền tuyệt hảo! Đây là một nước cờ đầu mở ra thị trường hoàn mỹ nhất cho series Công Chúa và Tiểu Nhân Ngư!

"MƯỢN!" Lâm Hà kích động tới vỗ bàn, cầm điện thoại trên bàn lên, "Tôi đây liền để cho tổ trang phục chuyển series Tinh Linh tới cho cậu, team lần trước chụp ảnh tuyên truyền cậu cũng mang theo, lần này ảnh sinh nhật của cháu gái Cổ lão tiên sinh, cậu làm ơn cần phải chụp thật đẹp! Chụp ra tiêu chuẩn tốt nhất của cậu!"

Hạ Bạch sửng sốt, sau đó mừng rỡ. Không nghĩ tới chị Lâm cư nhiên thật sự đáp ứng, vận quá tốt!

Cho nên chờ lúc Cổ Bội Lôi đi theo cha nhà mình tới đón nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ trong truyền thuyết kia, nhìn qua chính là cả một team chuyên nghiệp.

Cổ Chương cũng bị trận chiến này làm cho có chút ngẩn, nhưng hắn rất nhanh liền vui vẻ. Đối phương coi trọng ảnh sinh nhật con gái nhà mình như thế, hắn người làm cha này, trong lòng tự nhiên là vui vẻ lại tự hào.

"Sinh nhật của tiểu nữ liền nhờ cậy vào Hạ tiên sinh." Hắn nắm tay Hạ Bạch, ý cười đầy mặt, càng nhìn người trẻ tuổi kia càng thấy thuận mắt.

Hạ Bạch cầm lại tay hắn hàn huyên hai câu, sau đó nghiêng người, giới thiệu một chút team phía sau mình, "Cổ tiên sinh, vị này là người phụ trách nhãn hiệu quần áo Tiểu Nhân Ngư của Ica, giám đốc Lâm Lâm Hà, cũng là chủ hiện tại của tôi. Cô ấy nghe nói tôi muốn tới chụp ảnh sinh nhật cho cô Cổ Bội Lôi, lập tức an bài cả team cho tôi, nếu không có ủng hộ của cô ấy, tôi cũng không dám một mình trước tới hiến lần xấu xí này."

Những lời này xem như đem Lâm Hà và Ica hung hăng tâng bốc một trận, Lâm Hà trong lòng hết sức hưởng thụ, cho nên lúc đang cùng Cổ Sinh hàn huyên cũng đem xuất sắc và hành động "Dũng cảm xông vào công ty vì cô Cổ Bội Lôi tranh thủ trang phục chưa đưa ra thị trường chụp ảnh sinh nhật" của Hạ Bạch hung hăng tâng bốc một lớp.

Cổ Chương nghe vậy trong lòng động một cái, đại khái minh bạch nguyên nhân cô mang theo cả một team tới, nhưng hắn cũng không để ý, Ica hắn biết, mấy nhãn hiệu trang phục dưới cờ đều hết sức không tệ, Hạ Bạch đối với ảnh sinh nhật của con gái nhà mình tích cực chuẩn bị ra sức tranh thủ như vậy, chẳng qua là

mấy bộ quần áo mà thôi, chuyện nhỏ.

"Giám đốc Lâm và Hạ tiên sinh có lòng, Cổ mỗ vạn phần cảm tạ." Hắn cảm khái nói một câu, sau đó hướng con gái ngoan ngoãn mỉm cười phía sau vẫy vẫy tay, "Bội Lôi, chào hỏi với giám đốc Lâm bọn họ."

Cổ Bội Lôi cười tiến lên, trước lễ phép chào hỏi với giám đốc Lâm, sau đó nhìn về phía Hạ Bạch, nụ cười xán lạn hơn rất nhiều, ngọt ngào gọi một tiếng: "Hạ ca ca!"

Toàn trường yên tĩnh, Cổ Chương lúng túng ho một tiếng, ôm con gái nhà mình sang bên cạnh, giải thích với Hạ Bạch, "Tiểu nữ tính tình khá hoạt bát, lúc đối mặt mới thanh niên lớn lên khí chất tương đối xuất sắc sẽ đặc biệt phá lệ nhiệt tình một chút, Hạ tiên sinh đừng chê."

Đây thật là giải thích sáng suốt thoát tục nhất đối với nhan khống, Lâm hà trong lòng oán thầm.

Hạ Bạch buồn bực bị gọi "Ca ca", cảm giác trong lòng có chút kỳ diệu, nhưng trên mặt lại là lễ phép hàm hồ cho qua chuyện, sợ mình đáp ứng xưng hô này sẽ làm Cổ Chương không vui, cũng tỏ vẻ Cổ Chương trực tiếp gọi cậu là Tiểu Hạ là được rồi.

Cổ Chương biết lắng nghe sửa lại xưng hô, kêu một đoàn người vào sơn trang nghỉ phép.

Dọc đường sơn trang đều quấn khí cầu ruy băng sặc sỡ, trên đường cũng không ít khách đi tới, hiển nhiên là được bao hết.

"Bao sơn trang nghỉ phép đãi khách, tiệc sinh nhật lần này quả nhiên làm rất lớn, Tiểu hạ, cậu tranh thủ cho công ty một nhân bánh lớn, trở về thêm tiền thưởng cho cậu." Lâm Hà thấp giọng nói.

Hạ Bạch không nghĩ tới thành thục chững chạc như Lâm Hà cũng sẽ làm ra loại hành động nói nhỏ này, quen một chút sau đó mới trả lời, "Em cũng không nghĩ tới sẽ lớn như vậy…… Chúng ta lần này phải làm thật tốt." Cho nên Địch Thu Hạc tên kia rốt cuộc là tranh thủ cho mình một cơ hội như thế nào……

Lâm Hà nghiêm túc gật đầu, "Phải làm thật tốt, mọi người cố lên."

Thời gian mấy câu đó, xe đã dừng ở trước tòa nhà chủ của sơn trang nghỉ dưỡng. Cổ Chương chờ mọi người xuống se sau đó đón người vào, đơn giản hàn huyên mấy câu liền cáo từ rời đi, lưu lại hai nữ trợ lý bồi Cổ Bội Lôi, không để cho bọn họ vốn thời gian chụp ảnh rất ít gia tăng gánh nặng.

Hạ Bạch trên đường tới đã chọn xong địa điểm chụp ảnh, chờ Cổ Chương sau khi rời đi cậu lập tức an bài team hành động, sau đó trước khi mọi người chụp ảnh làm chuẩn bị tiền kỳ, cầm lấy cuốn sách trang phục của series Tinh Linh tìm tới Cổ Bội Lôi, câu thông một hồi công việc chụp ảnh.

"Cổ tiểu thư cô lát nữa không cần hết sức tạo hình, chỗ tôi chọn cây rất nhiều, mùa này vừa vặn là thời

điểm trái cây chín, cô sẽ cầm rổ ở bên trong tùy ý đi dạo, hái trái cây và hoa, nhân viên ánh sáng sẽ toàn lực phối hợp với cô, tôi cũng vậy, cho nên không cần khẩn trương."

Cổ Bội Lôi là một cô nàng vóc dáng cao gầy lớn lên xinh đẹp, hết sức phù hợp với khí chất tiên khí phơi phới của series Tinh Linh. Cô nghiêm túc nghe Hạ Bạch, mắt phát sáng lật hết toàn bộ cuốn sách trang phục, hưng phấn hỏi, "Bộ quần áo này thật sự muốn để em mặc đầu tiên sao?"

Quả nhiên là tiểu cô nương, nhìn thấy quần áo đẹp liền mắt không xê dịch.

"Đúng vậy, cô là đầu tiên." Hạ Bạch cười nhìn cô, lúm đồng tiền trên má trái tô điểm ở trên mặt, làm cho cậu lộ ra vẻ có chút ngây thơ, trong lúc vô tình liền làm cho người ta buông xuống phòng bị, sinh lòng thân thiết, "Cổ tiểu thư vóc người cao gầy, bộ quần áo này rất hợp với cô."

Cổ Bội Lôi cười đến càng thêm xán lạn, "Gọi Cổ tiểu thư gì gì đấy quá khách khí, anh có thể gọi em là Bội Lôi hoặc là Lôi Lôi. Bộ ảnh anh chụp cho chị Tiểu Phù rất đẹp, em rất thích, anh cũng sẽ chụp cho em đẹp giống như chị Tiểu Phù sao?"

Hạ Bạch có chút ngoài ý muốn, "Cổ, Bội Lôi và Dương tiểu thư quen biết?"

Nghe cậu gọi Dương Phù là Dương tiểu thư, Cổ Bội Lôi xoa xoa cằm, cúi đầu cười hì hì hai tiếng, trả lời, "Đương nhiên biết, chị ấy là chị dâu tương lai của em, chị Tiểu Phù đã đính hôn với anh trai em."

Cư nhiên còn có tầng quan hệ này?

Hạ Bạch gật đầu tỏ vẻ hiểu, "Chúc mừng lệnh huynh và Dương tiểu thư."

Cổ Bội Lôi đột nhiên cúi đầu thật thấp cười lên.

Hạ Bạch: "……" Mình mới vừa nói lời gì rất buồn cười sao?

"Anh quả nhiên giống như chị Tiểu Phù nói, khách khí lễ phép tới cứng nhắc." Cổ Bội Lôi ngẩng đầu, cười đến má đỏ bừng, "Anh mặt lớn lên non, lại cứ muốn học người thế hệ cha em nói chuyện, chơi thật vui. À không phải, em không có ác ý, em chính là cảm thấy anh rất thân thiết, là một nhiếp ảnh gia tính cách rất tốt, so với hai người phong cách hợp mốt lần trước của Thánh Tượng chụp cho em tốt hơn nhiều."

Hạ Bạch không biết nên nói tiếp như thế nào, cho nên chỉ có thể mỉm cười. Người trẻ tuổi bây giờ luôn hoạt bát hay thay đổi như vậy, cậu có chút thích ứng kém, lại nghĩ tới Địch Thu Hạc thật sự là một đứa nhỏ tốt tính cách ổn định, đối với người vĩnh viễn đều chỉ có phương pháp làm việc thiếu đòn này.

Chụp ảnh trong không khí xem ra hết sức náo nhiệt hài hòa bắt đầu, Hạ Bạch quả thật giống như lời lúc trước của cậu, không có yêu cầu Cổ Bội Lôi tạo hình, mà để cho cô nàng làm sao vui vẻ làm sao thực hiện,

sợ cô nàng câu nệ, còn thả một con thỏ nhỏ vào trong giỏ của cô.

Mặc trang phục chủ đạo của series Tinh Linh, Cổ Bội Lôi thay đổi trang điểm và tạo hình so với lúc trước đẹp hơn 8 độ. Cô nhấc váy, kinh hỉ nhìn Hạ Bạch nhẹ nhàng đặt thỏ vào trong giỏ của cô, thanh âm khẽ đề cao, "Anh sao biết em thích thỏ? Cảm ơn anh! Đây là món quà sinh nhật tốt nhất em nhận được năm nay!"

Hạ Bạch yên lặng một chút, đè lại thành viên tổ hóa trang muốn nói chuyện, cười nói, "Em vui là tốt rồi, đi chơi đi, thừa dịp hiện tại ánh sáng tốt."

Cổ Bội Lôi vui rạo rực gật đầu, xách theo thỏ đi về phía sâu trong vườn cây, người của tổ ánh sáng vội vàng đuổi theo, khoảng cách đi tận lực trống ra cho Hạ Bạch một khoảng cách đủ để chụp.

Lâm Hà tiến lên một bước, lúc Hạ Bạch chỉnh máy ảnh thấp giọng nói, "Con thỏ này mang theo quá tốt, vẫn là Tiểu Hạ cẩn thận."

Hạ Bạch chẳng qua là trên đường tới Ica bởi vì đồng tình với bà cụ bán thỏ mà đưa ra cứu viện: "……" Đây thật sự là hiểu lầm tốt đẹp, cậu vốn chuẩn bị đưa con thỏ này tới tổ chức cứu trợ động vật của trường.

Ánh mặt trời từ khe hở cành lá rắc vào trong rừng, thiếu nữ mặc quần voan mỏng màu xanh lục ở trong rừng vui vẻ du tẩu, thỉnh thoảng hái hái trái cây, thỉnh thoảng nhẹ nâng đóa hoa, thỉnh thoảng chơi đùa với thỏ, đẹp tới giống như một bức họa. Âm thanh màn trập thỉnh thoảng vang lên, cùng với chim và bướm trong rừng, hài hòa phi thường.

Mặt trời dần nghiêng về phía Tây, bộ trang phục cuối cùng chụp xong, ngoại trừ Cổ Bội Lôi có máy quạt gió đặc biệt chiếu cố, tất cả thành viên team Ica đều là một bộ dáng mồ hôi đầy người.

"Mọi người vất vả rồi." Cổ Bội Lôi ôm thỏ, có chút áy náy nhìn mọi người, "Xin lỗi, tôi quá ham chơi, tìm vất vả cho mọi người rồi."

"Không có không có." Mọi người rối rít tỏ vẻ không sao, cười trấn an tâm tình cô nàng.

Nhân viên quản lý sơn trang nghỉ dưỡng đúng lúc xuất hiện, mang mọi người đi tắm rửa nghỉ ngơi, Hạ Bạch thì vẫn như cũ đi theo Cổ Bội Lôi, cùng cô nàng tỉ mỉ giải thích nhấn mạnh điểm chỉnh ảnh sau khi chụp ảnh xong, hỏi ý kiến của cô.

"Tiểu Hạ anh thật có trách nhiệm, em đều sắp yêu anh rồi." Cổ Bội Lôi rốt cục sửa lại cái xưng hô dọa người "Hạ ca ca" kia ngồi ở trên ghế, tùy ý trợ lý tháo trang sức gỡ tóc, vẻ mặt cảm khái sùng bái nhìn Hạ Bạch, "Anh rất ôn nhu a, chờ em lên đại học rồi, em cũng muốn tìm bạn trai ôn nhu giống anh."

"…… Nhất định sẽ." Hạ Bạch lui về sau một bước giữ một khoảng cách với cô nàng, tỏ vẻ cũng không muốn bị hai vị trợ lý của Cổ Chương hiểu lầm mình là nam bỉ ổi bắt cóc thiếu nữ.

"Anh cũng mau đi nghỉ ngơi đi, mệt mỏi cả ngày rồi." Cổ Bội Lôi thân thiết nói.

Hạ Bạch thức thời đề xuất cáo từ, sau đó hỏi thăm một chút cô tối nay còn có hoạt động hay không.

"Có a, tối nay em muốn mở party với bạn tốt của em, mặc dù em rất muốn mời anh, nhưng tiếc quá, lần này là tụ hội khuê mật, nam sĩ dừng bước." Cổ Bội Lôi phồng mặt, ưu thương than thở, "Mọi người nhất định sẽ rất thích anh, cho nên anh không đi cũng tốt, tránh cho mọi người tranh đoạt với em."

"…… Kỳ thực, anh có chút muốn đi."

Cổ Bội Lôi khiếp sợ nhìn cậu, "Anh, anh nói cái gì? Anh muốn đi cùng em tranh đoạt khuê mật?!"

Tại sao sẽ cho ra kết luận như vậy……

"Không phải." Hạ Bạch đè xuống cảm giác dở khóc dở cười, giải thích, "Sinh nhật trưởng thành là một thời gian quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người, anh hi vọng có thể tẫn khả năng chụp một chút em trong những ngày này và chung đụng hàng ngày với gia đình bạn bè. Anh có thể đóng giả làm nhân viên phục vụ, các em nhiệt tình chơi, không cần để ý anh."

Cổ Bội Lôi mắt phát sáng, "Ý kiến hay, em lúc trước làm sao không nghĩ tới! Tiểu Hạ anh thật là quá cừ!"

"Anh còn tưởng rằng yêu cầu của anh nói tới rất đường đột."

"Không đường đột không đường đột, em thích đề nghị này!"

Cho nên chuyện đã định, team Ica ăn xong bữa chiều trước một bước rời đi, Hạ Bạch lưu lại, tiếp tục công việc chụp ảnh.

Kết thúc xong huấn luyện một ngày, Địch Thu Hạc lén lút lấy điện thoại ra mở điện thoại, nghĩ nghĩ, lựa chọn gửi wechat cho tiểu cẩu tử.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch chào buổi tối, bạn đang làm gì thế ^-^*

Reply của Hạ Bạch hơn 10 phút sau mới gửi tới.

Bạch lại Bạch: Chào buổi tối, mình đang chụp ảnh các thiếu nữ xinh đẹp.

Bộp, chai nước vừa mở trong tay Địch Thu Hạc trực tiếp nện vào trên mặt đất, trên mặt tràn đầy mờ mịt khiếp sợ quá độ, tiếp đó chính là tức giận và có chút ghen tuông khủng khoảng không biết tên.

Một con chim sinh vào mùa thu: Bạn nói bạn đang làm gì? Chụp ảnh thiếu nữ?!

Một con chim sinh vào mùa thu: KHÔNG THỂ!!! DỪNG TAY!!!!

29. Chương 29: Ẳng Ẳng

Edit + Beta: Vịt

*********** ***Đăng xong đi xem tiếp bóng đá đây các thím =)))) mấy hôm nay tui bị bận nên up truyện thất thường***

Hạ Bạch không rep lại nữa, hiển nhiên đang chuyên tâm "Chụp ảnh" thiếu nữ.

"Tiểu cẩu tử khốn khiếp!" Địch Thu Hạc nhìn chằm chằm trang chat của wechat, ngón tay tố chất thần kinh điểm a điểm, trong đầu không ngừng hiện ra tiểu cẩu tử đứng ở bụi cỏ hoặc là sau bồn hoa, chụp ảnh các em gái xinh đẹp giống như hồi đó chụp ảnh mình.

"Không phải đã nói phải thành thật chút, tại sao không nghe lời!" Anh bực bội ở tại chỗ xoay vòng, đá bình nước khoáng trên mặt đất tới rất xa, ôn nhu trên mặt mũi đã sớm biến mất, bị nôn nóng bất an thay thế.

Sau khi vòng hai vòng, anh nhịn không được lại gửi wechat qua.

Một con chim sinh vào mùa thu: Hiện tại lập tức tắt máy ảnh, xóa hình, trở về ngủ! Không cho chụp ảnh nữa!

Về phần tại sao không cho phép? Đương, đương nhiên là bởi vì chụp ảnh con gái là không đúng! Phi thường không đúng! Tiểu cẩu tử sao lại không có chừng mực như vậy!

Anh lúc này ở phòng thay đồ, bởi vì huấn luyện vừa kết thúc không bao lâu, cho nên áo lót trên người vẫn mang theo mồ hôi, tóc vừa mới cắt ngắn bị mồ hôi ướt nhẹp, có loại mùi vị dương cương sexy, lại phối với biểu tình tức giận lãnh trầm lúc này của anh, dã tính mười phần.

Vương Bác Nghị lúc tới tìm nhìn thấy chính là bộ dáng này toàn hoàn bất đồng với bộ dáng bình thường, cước bộ hắn hơi ngừng lại, trước khom lưng nhặt lên bình nước khoáng trên mặt đất, sau khi dừng lại một chút mới trước thấp giọng nói, "Địch thiếu, chỉ đạo võ thuật bảo tôi tới hỏi ngài sao vẫn chưa đi ra ngoài, có phải phòng tắm phía sau phòng thay đồ lại hết nước hay không?"

Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt rất sâu, không nói chuyện.

Vương Bác Nghị rũ mắt tránh tầm mắt anh, nhìn đường cong cơ ngực cơ bụng dưới áo lót của anh, thân thể khẽ căng thẳng, tiếp tục nói, "Còn có, ngày mai chính là tiệc sinh nhật của tiểu thư Cố gia, bạo liêu hồi trước trên mạng đã bắc đường hoàn tất, phòng làm việc bên kia hỏi ngài khi nào bắt đầu rải ra." Nói một chút, hắn từ từ cúi đầu, bày ra tư thế thần phục.

Lúc ban đầu bị Địch Thu Hạc uy hiếp, hắn chỉ là cảm thấy bất bình, cảm giác mình thuần túy xui xẻo mới sẽ bị đối phương tóm được nhược điểm, nhưng sau khi nhìn qua Địch Thu Hạc lén lút bồi dưỡng team chó điên, hắn triệt để tòng phục, cũng bắt đầu e ngại người này.

Trên có rất nhiều hãng marketing và team cẩu tử liên quan với giới giải trí, các minh tinh hận bọn họ, nhưng lại lệ thuộc vào bọn họ, bởi vì đám minh tinh lúc lăng xê hắc người xoát nhân khí cũng tránh không được cần dùng tới bọn họ.

Đây là một team mới xuất hiện chưa vài năm, là kết quả internet phát triển nhanh chóng, hắn cũng không quá hiểu rõ bọn họ, nhưng trước đó lúc làm việc cho đại lão bản, hắn từng qua lại với bọn họ vài lần.

Đó là một đám người hám lợi, làm tiểu nhân trần truồng, cũng lấy cái này làm ngạo. Hắn khinh thường bọn chúng, trong phòng trào phúng bọn chúng, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, một nhóm điên nhất trong bọn chúng cư nhiên là người của Địch Thu Hạc.

Không, dùng "Người XX" (**)hình dung đều có chút quá mức bình thường, phải nói, đó là một đám chó Địch Thu Hạc nuôi, chỉ đâu cắn đó, nhưng đối với chủ nhân trung thành vô cùng. Trong những người này có người phê bình quyền uy nhìn như trung lập, có gậy quấy phân (*) danh thối rõ ràng, có hot mạng "Đại ngốc bạch ngọt hài hước"…… Thuộc tính trống đánh xuôi kèn thổi ngược, cho dù ai cũng sẽ không nghĩ tới những người này kỳ thật là từ một team mà ra.

((*) gậy quấy phân: chỉ mấy người hay gây chuyện xấu bôi nhọ người khác)

(**) XX ởđây chả có nghĩa gì xấu cả, chỉ là một tính từ nào đóđể chỉ người thôi)

Hắn rốt cuộc biết, mình cũng không phải là xui xẻo mới bị tóm được nhược điểm, mà là lúc được phân tới bên cạnh Địch Thu Hạc, đã bị Địch Thu Hạc theo dõi điều tra rồi.

Địch Thu Hạc năm nay mới 23 tuổi, mấy nhân viên của team lại có rất nhiều đều là đã hot 7-8 năm, nói cách khách, Địch Thu Hạc lúc 14-15 tuổi còn chưa trưởng thành đã bắt đầu nắm trong tay bồi dưỡng những người đó.

Quá mức đáng sợ, không cách nào tưởng tượng.

"Cậu đang nghĩ cái gì?"

Thanh âm âm ấm lành lạnh, ngữ khí bình thản, tựa hồ chỉ là thuận miệng hỏi một cái, Vương Bác Nghị lại

nhịn không được run lên, hồi thần, vội vàng lui về sau một bước, hít sâu một cái sau đó nói, "Bẩm Địch thiếu, tôi đang nghĩ team kia là ngài lúc nào thì gây dựng." Hắn hiện tại đã đại khái sờ được phép tắc dùng người của Địch Thu Hạc — Ngươi có thể phạm sai lầm, nhưng không cho phép ngươi lừa gạt.

"Không, đây không phải là tôi gây dựng." Địch Thu Hạc thu hồi tầm mắt của anh, cất điện thoại vào túi, mở tủ thay quần áo ra, "Đó là món quà ông nội để lại cho tôi."

Vương Bác Nghị xoạt một cái ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng rung mạnh.

Cư nhiên là lão chủ tịch năm đó lưu lại! Năm đó lão chủ tịch cưng cháu trai, đối với tin đồn của đứa con độc nhân không hài lòng lắm, từng ở trong công ty chuyển giao điên cuồng, vì thế chủ tịch từng ra tay độc ác thanh lọc một đám lớn nguyên lão ra ngoài.

Hắn từng nghe một nhân viên cũ bị ép về hưu nói, lão chủ tịch trong tay có một nhóm tài nguyên rất quan trọng cũng không có cho chủ tịch, mà là giao cho cháu đích tôn Địch Thu Hạc. Từ thỉnh thoảng trong lúc tán gẫu với chủ tịch, hắn phát hiện, chủ tịch tựa hồ cũng đang hoài nghi những thứ này. Nhưng sau khi Hoàng Đô thay máu, trong Hoàng Đô cơ hồ không ai biết cháu đích tôn của Địch gia Địch Thu Hạc người này, Địch Biên từ từ buông những hoài nghi này xuống, bởi vì vật sở hữu của Hoàng Đô đều đã bị ông ta nắm ở trong tay, mà Địch Thu Hạc trong truyền thuyết nhận được tài nguyên bí mật của lão chủ tịch lại một năm so với một năm tính cách mềm mại hơn, mặc dù năng lực có, nhưng lại quá dễ bắt nạt.

Nhưng tất cả những thứ này đều là giả tạo! Địch Thu Hạc một chút cũng không dễ bắt nạt! Anh là một con sói ngụy trang thành chó nhà!

Có lẽ không chỉ là team này, lão chủ tịch tay trắng dựng nghiệp thành lập Hoàng Đô, trong tay nhất định nắm một số thứ không thể đặt trước người khác, Hoàng Đô của hiện tại kinh doanh tới quá mức "Lỗi lạc", một chút cũng không có thuận lợi và nhuệ khí như lúc lão chủ tịch từng nắm giữ Hoàng Đô.

"Đi nói với đám chỉ đạo võ thuật một tiếng, dạ dày tôi có chút không thoải mái, hôm nay sẽ không bồi bọn họ đi ăn khuya nữa, hôm khác đi." Địch Thu Hạc lấy quần áo ra tắm rửa, hướng Vương Bác Nghị xua tay, xoay người đi về phía phòng tắm, "Trợ lý Vương, hi vọng có thể, ngậm chặt miệng, tôi dùng người có thể không so đo trước kia, nhưng sau này phải nghe tôi."

Vương Bác Nghị lúc này mới phát hiện mình đã ngẩn người quá lâu, nhanh chóng kính cẩn đáp một tiếng, "Vâng, Địch thiếu." Có lẽ lúc trước hắn còn có chút tâm tư bằng mặt nhưng không bằng lòng, nhưng hiện tại…… Không dám.

Nam nhân trong gương hết sức trẻ tuổi, giữa dung mạo mang theo chút tâm tình tiêu cực, Địch Thu Hạc giơ tay lên lau hơi nước trên mặt kính, khóe miệng từng chút nhếch lên, ánh mắt từ từ trở nên ấm áp, mang theo tiếu ý.

"Ta không tức giận."

Anh điểm điểm gương, cố gắng không nhìn tới điện thoại đặt trên bồn rửa tay không hề có động tĩnh gì, khóe miệng vểnh lên càng cao, "Một chút cũng không, chẳng qua là em trai có chút không ngoan mà thôi, từ từ dạy là được rồi."

Ba.

Anh rút khăn lông treo trên cổ ra quăng tới trên giá để khăn, ôn nhu nhanh chóng vỡ, dựng thẳng lông mày cầm lấy di động lật số điện thoại của Hạ Bạch, dùng sức gẩy tới, nghiến răng, "Tôi để cho cậu chụp ảnh thiếu nữ! Ba ngày không đánh phòng chính lật ngói (*)! Tật xấu chụp ảnh này phải để cho ta sửa lại!"

((*) Ba ngày không đánh phòng chính lật ngói: Đây là một gia giáo đặc sắc của Trung Quốc. Tui sẽ không giải thích tỉ mỉ, chỉ nói sơ qua là: Phải để cho trẻ con hiểu được, sai lầm nhỏ không kịp thời uốn nắn, tích lũy lâu, sẽ gây ra hậu quả khó lường)

"Alo." Thanh âm nghi ngờ của Hạ Bạch truyền tới, mang theo âm nền là bài hát sinh nhật và các cô gái cười đùa, "Sao hiện tại lại gọi điện thoại tới đây, huấn luyện kết thúc rồi? À đúng rồi, tôi hôm nay tới tiệc sinh nhật chụp ảnh sinh nhật cho tiểu thư của Cổ gia, Cổ nhị tiên sinh có nhắc tới anh. Anh lúc trước đều rót cho hắn những thứ gì? Hắn cư nhiên cho rằng tôi là bị Thánh Tượng sa thải."

Tức giận trên mặt và rống giận vọt tới khóe miệng của Địch Thu Hạc toàn bộ nghẹn lại, đầu óc cực nhanh chuyển động, tình cờ quay đầu nhìn thấy mình trong gương vẻ mặt nhăn nhó, thân thể cứng đờ, giống như là sợ bị người nói chuyện nhìn thấy vậy, nhanh chóng giơ tay che ở webcam di động.

"Ê? Sao không nói chuyện? Là không cẩn thận ấn phải hả? Sao vẫn có tiếng nước chảy……"

Người trong gương ngu xuẩn che webcam điện thoại, hình tượng hỏng bét tới đáng sợ.

Địch Thu Hạc lặng lẽ thả tay xuống, xoay người đưa lưng về phía gương, tựa vào trên bồn rửa tay, ho khan sau đó nói, "Tôi vừa mới tắm xong, cho nên có tiếng nước. Cậu nói hôm nay đi chụp ảnh sinh nhật cho Cổ tiểu thư?"

"Ừ, bây giờ vẫn đang chụp, Cổ tiểu thư cùng bạn bè đang làm party, đang hát bài hát sinh nhật." Hạ Bạch bị không khí sinh nhật lây nhiễm, tâm tình rất tốt, hiếm thấy nói nhiều mấy câu, "Lúc anh sinh nhật, tôi cũng chụp cho anh một bộ ảnh như thế nào? Cũng như hôm nay chúc mừng cùng bạn bè cùng nhau chơi đùa, tôi ở một bên chụp." Cậu cảm thấy sinh nhật vẫn là nhiều người khá náo nhiệt, chỉ một mình mình sinh nhật với Địch Thu Hạc, vẫn là quá đơn điệu.

Cho nên hóa ra ra phương pháp "Chụp ảnh" như vậy…… Thân thể căng thẳng của Địch Thu Hạc buông lỏng, trên mặt không tự chủ mang theo cười, trong lòng lại tức giận chọt chọt lúm đồng tiền nhỏ của tiểu cẩu tử, muốn dạy dỗ cậu không biết nói chuyện cũng đừng nói lung tung.

"Được, cho cậu chụp, cậu muốn chụp thế nào thì chụp." Địch Thu Hạc lại xoay người, nhìn một chút bản thân trong gương tóc ngắn ngăn nắp, dừng một chút, lại kéo áo lót ra nhìn một chút cơ bụng, sau đó khó

giải thích được xấu hổ kéo áo lót xuống, xoay qua chỗ khác tiếp tục hỏi, "Chụp ảnh hôm nay vẫn thuận lợi chứ?"

"Rất thuận lợi." Thanh âm Hạ Bạch đột nhiên trở nên gần chút, sau đó tiếng màn trập mơ hồ truyền đến, "Bất quá hôm nay có thể phải thức đêm sửa ảnh, hình trước 7h tối mai phải làm xong, có chút gấp. Đúng rồi, anh vẫn chưa nói với tôi anh gạt người Cổ gia thế nào, còn có, anh trước khi gạt có thể trước câu thông với tôi chút được không, hôm nay tôi thiếu chút nữa hủy đài của anh."

"Hủy cũng không sao cả, tôi có thể toàn vẹn trở lại." Địch Thu Hạc cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dạng tiểu cẩu tử lúc này dùng vai kẹp điện thoại, tay nâng máy ảnh lên. Nghe tiếng hít thở của đối phương trở nên rõ ràng, anh đột nhiên cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, nhưng lại không muốn đổi bên di động, cười nói, "Được, sau này nhất định sớm câu thông với cậu. Tôi cũng không nói gì, chính là nhắc tới vô sỉ của Thánh Tượng và người làm thêm cậu đây bị ức hiếp cỡ nào đáng thương……"

"Anh chờ một chút!" Thanh âm Hạ Bạch đột nhiên gia tăng, sau đó một trận sột xoạt truyền đến, "Tôi cắm tai nghe vào điện thoại, anh chờ lát lại nói."

Địch Thu Hạc đứng dậy cầm lấy quần áo của mình, mở cửa phòng rửa tay ra đi ra ngoài, trong thanh âm mang theo một tia sủng nịch dung túng không tự biết, "Tôi không vội, cậu từ từ làm."

Hạ Bạch cắm xong tai nghe, thích ứng một chút sau đó nói, "Được rồi, anh nói đi."

"Ừ, kỳ thực Cổ gia……"

Các cô gái không biết nói cái gì, đột nhiên thành một đoàn cười lên, Hạ Bạch mỉm cười, một bên cúi đầu đáp lời Địch Thu Hạc, một bên giơ máy ảnh lên, hướng về phía thiếu nữ được chúc mừng nhấn xuống màn trập.

Party mở tới 11h tối mới kết thúc, Hạ Bạch xa xa phất phất tay với Cổ Bội lôi tiễn khách, mang theo đống lớn ảnh trở lại phòng Cổ gia an bài cho cậu.

Tắm rửa xong thay đồ ngủ, cậu pha xong cà phê, mở máy tính Cổ gia cung cấp ra, bắt đầu công việc chỉnh ảnh.

Âm thanh chuột và bàn phím bị bóng đêm không ngừng phóng đại, thông qua luồng điện, xa xa truyền tới điện thoại bên tai Địch Thu Hạc.

Địch Thu Hạc nhìn thời gian trò chuyện trên màn hình di động đã duy trì vài tiếng, trong tưởng tượng bộ dáng tiểu cẩu tử chăm chỉ làm việc, trong lòng đột nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh, rõ ràng đã tới thời gian bình thường ngủ, anh lại không chút nào buồn ngủ.

Chỉnh ảnh cố lên.

Anh không tiếng động nói, lấy ra một cái điện thoại nhãn hiệu trái cây màu giống với cái đưa cho Hạ Bạch, mở weibo ra, lật bạo liêu bên trên bắt đầu từ từ lên men, vểnh lên khóe miệng, ngón tay vũ động.

Mặt trờ đã lên cao, nắng sớm từ khe hở rèm cửa sổ lọt vào.

Hạ Bạch dụi dụi mắt, tắt đèn bàn, úp sấp trên bàn.

"Sửa xong rồi?"

Bùm bùm —

Hạ Bạch sợ tới lập tức ngồi thẳng người, cánh tay trong lúc vung vẩy không cẩn thận quét rớt mấy thứ linh tinh trên bàn.

"Dọa tới hả? Chào buổi sáng, tiểu cẩu tử."

Thanh âm mơ mơ hồ hồ, rất nhỏ, nhưng đúng là thanh âm của Địch Thu Hạc.

Cậu kinh hãi nhìn bốn phía một chút, giơ tay lên đấm trán, "Đây là thức đêm xuất hiện ảo giác?"

"Không phải ảo giác, chúng ta hôm qua gọi điện thoại, quên rồi hả?"

Mặc dù rất nhỏ mơ hồ, nhưng âm lượng lại đủ để người nghe rõ ràng.

Hạ Bạch trừng to mắt, nhanh chóng từ bên túi máy ảnh góc bàn lấy di động ra ấn mở, chỉ thấy phía trên quả nhiên hiện ra đang trò chuyện với Địch Thu Hạc, mà thời gian dài…… Cậu tối hôm qua hình như quả thật không có cúp điện thoại, bởi vì cậu nói một chút liền chuyên tâm chụp ảnh, sau đó lúc kết thúc công việc cũng là trực tiếp rút tai nghe xuống……

Cậu cho rằng Địch Thu Hạc khẳng định đã sớm cúp máy, cơ mà……

"Anh sao không cúp điện thoại?!" Chút buồn ngủ trong đầu vừa mới dâng lên đều bị dọa không còn, cậu lúc này hết sức muốn theo dòng điện bò qua, cạy mở đầu Địch Thu Hạc xem một chút, "Mười mấy tiếng, anh có biết anh lãng phí bao nhiêu phí điện thoại hay không?"

"Nhưng cậu cũng không cúp."

"…… Tôi đó là quên mất."

“Tôi cũng quên.” Địch Thu Hạc không biết xấu hổ nói điêu, sau đó lập tức nói sang chuyện khác, “Cậu bận rộn cả đêm, hiện tại khẳng định rất buồn ngủ, nhưng đừng ngủ, ăn trước ít đồ, tôi gọi bữa sáng cho cậu.”

Chất lượng nghỉ ngơi ảnh hưởng tới tư duy, Hạ Bạch cảm giác mình hiện tại phản ứng có chút trì độn.

“Anh gọi bữa sáng cho tôi? Gọi thế nào?”

“Gọi điện thoại gọi.”

“Gọi điện thoại gọi thế nào?”

“Tìm số của sơn trang nghỉ dưỡng, gọi qua, đặt bữa sáng.”

“Ờ…… Sao anh biết số phòng của tôi?”

“Tôi chỉ cần nói ra tên họ của khách hàng, quả lý sơn trang tự nhiên sẽ tìm được cậu.”

“Ờ……”

“Rất buồn ngủ?”

“Có chút.”

“Con dế.”

“Gà cay.”

“…… Cậu không phải rất buồn ngủ?”

Hạ Bạch xoa mặt, cười lạnh, “Buồn ngủ không có nghĩa là thông minh rớt xuống, còn có, ảnh chưa sửa xong, tôi vẫn phải tiếp tục phấn đấu, không thể ngủ. Cảm ơn bữa sáng của anh, tôi sẽ ăn thật ngon.”

Địch Thu Hạc cau mày, “Còn chưa chỉnh xong? Cậu rốt cục chụp bao nhiêu tấm?”

“Không nhiều lắm, chỉ mười mấy tấm đi…… Địch ba tuổi, trên chuyện bữa sáng này, anh vẫn là rất đáng yêu, cám ơn.”

Địch Thu Hạc trong lòng hết sức hưởng thụ, ngoài miệng lại cố ý khiêu khích nói, “Dám dùng đáng yêu hình dung tôi, tiểu cẩu tử cậu ngứa da?”

Hạ Bạch đột nhiên cười to mấy tiếng, nhanh chóng hỏi, “Cún nhỏ kêu thế nào?”

Địch Thu Hạc chưa từng nghe qua tiếng cười hào phóng như vậy của cậu, ngẩn người, tâm ngứa lỗ tai cũng ngứa, ngây ngốc trả lời, “Ẳng ẳng —” *(=)))))))))))))))) đồ ngu bị vợ dụ =))))))))))))*

“Cẩu cẩu ngoan, quay đầu lại chủ nhân thưởng xương cho mày ăn.” Hạ Bạch nhanh chóng cắt ngang anh, sau khi chiếm tiện nghi lập tức cúp điện thoại, sau đó tinh thần phấn chấn đi tới phòng rửa tay rửa mặt, chậm rãi đợi bữa sáng tới cửa.

…… Kêu

Địch Thu Hạc bỏ điện thoại xuống, trừng giao diện trò chuyện.

Tiếng cười phảng phất còn vang vọng bên tay, anh cảm thấy lỗ tai hơi nóng.

“Cười cái gì mà cười!” Anh nghiến răng, xoa xoa tai lại ấn ấn ngực, buồn cười lại cứ phải làm ra bộ dáng phẫn nộ, “Mấy ngày không thu thập liền lên mặt, trở về nhất định phải hung hăng thu thập cậu!”

6h tối, sơn trang nghỉ dưỡng đèn màu sớm đã trang trí toàn bộ thắp sáng, trên đường từ cửa lớn tới lầu chính, hoa tươi rải rác, trên cây toàn bộ đeo lụa màu, phi thường xinh đẹp. Trước lầu chính, một khối thảm đỏ từ trong cửa trải ra ngoài, được hoa tươi vây quanh.

“Bạo tay của Cổ gia thật lớn, chỗ hoa kia đều là chuyển máy bay tới đi.” Tiểu người mới Ô Manh của công ty giải trí Bách Tú kinh thán nhìn ngoài cửa xe, đầy mặt đều là hâm mộ, “Chị Âu Dương, cảm ơn chị dẫn em tới đây, cái này vượt quá hiểu biết rồi.”

Âu Dương Lâm Lâm đang bổ trang, nghe vậy nhanh chóng kéo cô nàng trở lại ngồi tốt, liếc mắt nhìn người đại diện ngồi trước, nói, ”Đâu cần cảm ơn chị, chúng ta có thể tới đều dựa vào mặt mũi công ty, được rồi, đừng đông nhìn tây ngó, trang điểm thêm chút, lát nữa có truyền thông chụp hình.

Ô Manh hướng cô le lưỡi lấy lòng, ngoan ngoãn bắt đầu trang điểm lại.

Người đại diện ngồi trước trong lòng tán dương gật gật đầu, đợi các cô sau khi đều bổ trang xong mới lên tiếng, “Âu Dương, Tiểu Manh, lần này công ty mang các cô tới đây, không cầu các cô biết đại nhân vật nào phát triển ra nhân mạch nào, chỉ cầu các cô không quăng mặt, vững vàng xoát mặt. Nhớ kỹ, cả thế hệ này của Cổ gia chỉ có một đứa con gái như vậy, cả nhà đều sủng, các cô tuổi xấp xỉ với cô ấy, nhớ kỹ không nên quá mức ló đầu, đoạt danh tiếng chúc mừng, hiểu chưa?”

Hai người vội vàng gật đầu.

Người đại diện lại dặn dò thêm Âu Dương Lâm Lâm mấy câu, bảo cô nhìn Ô Manh nhiều chút, sau đó sửa sang lại quần áo, xuống xe, lấy ra thư mời công ty giao cho cô, mang người đi tới cuối thảm đỏ.

Ba người vào đại sảnh giao thư mời, chụp ảnh ký tên sau đó được phục vụ viên dẫn tới phòng yến hội lầu 2.

"Oa, tiền bối Điền! Em nhìn thấy tiền bối Điền!"

Ô Manh vừa vào đã khống chế không được thấp giọng kinh hô, mặt tràn đầy hưng phấn.

Âu Dương Lâm Lâm nhanh chóng nắm lấy tay cô ý bảo cô nàng cẩn thận, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Tiểu sư muội này chỗ nào cũng tốt, kỹ thuật diễn không tệ lớn lên ngọt tính tình cũng tốt, chính là có chút gào quá to, mà còn là tộc truy tinh (*), hết sức dễ máu gà sôi trào.

((*) theo đuổi ngôi sao)

Ô Manh thấy người đại diện quay đầu cảnh cáo nhìn mình một cái, nhanh chóng thành thực ngậm miệng, chỉ có đôi mắt quay tròn loạn chuyển, tìm kiếm thần tượng của mình. Chuyển chuyển, cô liền nhìn thấy một người kỳ quái.

Khách khứa đầy sảnh này, ai không phải trang phục tỉ mỉ ngăn nắp xinh đẹp, ngay cả nhân viên phục vụ cũng mặc lễ phục nhỏ, trang điểm thỏa đáng, nhưng thanh niên nói chuyện với người mặc đồng phục khách sạn kia lại là một thân trang phục áo sơ mi tay ngắn quần dài hưu nhàn, lộ ra vẻ có chút không hợp.

Người kia là vào bằng cách nào? Cũng là khách sao?

Trong lòng cô cảm thấy kỳ quái, liền nhịn không được vẫn nhìn về phía bên kia.

Hạ Bạch câu thông với người phụ trách xong thủ tục phát hình, tại hiện trường nhìn một chút vị trí phía sau màn hình lớn, liền chuẩn bị đi tìm người Cố gia đề xuất cáo từ.

"Tiểu Hạ tiên sinh, bên kia có vị nữ sĩ vẫn luôn nhìn ngài, là ngài quan biết sao?" Người phụ trách nói, khó hiểu chỉ chỉ một hướng khác trong đại sảnh.

Hạ Bạch sửng sốt, theo chỉ dẫn quay đầu lại, tầm mắt vừa vặn chống lại với cô gái mặc váy lễ phục màu vàng nhạt.

"Không biết, cô ấy có lẽ là đang tò mò trong đại sảnh sao lại có người mặc tùy tiện như tôi đi." Hạ Bạch cười trả lời, hướng cô gái kia gật gật đầu, sau đó thu hồi tầm mắt, đi theo người phụ khách tới lối ra nhỏ

bên đại sảnh.

Người phụ trách nghe vậy xấu hổ cười, "Là chúng tôi sơ sót, quên mất chuẩn bị lễ phục cho ngài, Cổ nhị tiên sinh đã cho người đi chuẩn bị, ngài chờ chút."

Vốn chỉ là thuận miệng nhắc tới, lại không nghĩ rằng sẽ nhận được trả lời như vậy, Hạ Bạch nghẹn một cái, kế hoạch tìm người Cổ gia đề xuất cáo từ chết từ trong trứng nước — cư nhiên không quên chuẩn bị lễ phục cho mình, người Cổ gia đây không phải là muốn lưu lại mình tham gia tiệc sinh này sao.

Nhưng mà cậu rất buồn ngủ……

Nửa tiếng sau, Hạ Bạch thay xong lễ phục bị cứng rắn ấn làm tạo hình được phục vụ viên mang vào đại sảnh, còn được an bài bên người thân của Cổ gia.

Cơ hồ là trong nháy mắt Hạ Bạch đứng bên cạnh Cổ Chương, tầm mắt khách khứa đại sảnh lợi dụng đủ loại phương thức rơi vào trên người cậu.

Hạ Bạch: "……" Đột nhiên cảm giác mình chính là một con ếch sắp bị ánh mắt mọi người nướng chín.

"Tiểu Hạ, em nhìn thấy ảnh hoàn thành rồi, rất rất đẹp, cảm ơn anh!" Cổ Bội Lôi buông tay kéo cánh tay anh trai nhà mình ra, vòng qua cha, chạy đến bên cạnh Hạ Bạch thân mật khoác cánh tay cậu, lắc lắc, "Em rất cao hứng, sinh nhật sang năm em cũng muốn tìm anh chụp."

"……" Năm phần quen biến thành bảy phần quen rồi.

"Cổ tiểu thư thích là tốt rồi." Hạ Bạch không để lại dấu vết tránh tay cô, cùng cô giữ vững ở một khoảng cách lễ phép, sau đó cười bắt chuyện với những người Cổ gia khác.

Cổ Bội Lôi ai oán nhìn cậu, "Tiểu Hạ, không phải nói không gọi em là Cổ tiểu thư nữa đấy sao, anh đứng xa như vậy làm gì, là che mùi nước hoa trên người em hôm nay quá nồng sao?"

Cổ Chương lúng túng cúi đầu ho khan, quay đầu làm bộ như không nghe thấy lời của con gái nhà mình.

Hạ Bạch trên mặt mỉm cười, trong lòng che mặt. Cổ tiểu thư cầu xin cô đừng hơn nữa, khách khứa gần đó ánh mắt nhìn cậu đã bắt đầu trở nên kỳ quái, tựa hồ là lén lút não bổ mấy thứ không phải.

Cổ Trạch Hàng nhìn thấu quẫn bách của cậu, hơi có chút bất đắc dĩ nhìn em gái nhà mình, đi tới vươn tay với Hạ Bạch, ôn hòa nói, "Xin chào Hạ tiên sinh, xá muội nghịch ngợm, kính xin bỏ qua cho."

Hạ Bạch nhanh chóng cầm lại tay hắn, tỏ vẻ không ngại, cũng đem "Thẳng thắn đáng yêu" của Cổ Bội Lôi

hung hăng khen một trận.

Cho nên Cổ Bội Lôi cười cười, rục rịch muốn lại lần nữa xán tới đây.

"Lôi Lôi." Cổ Trạch Hàng tay lanh mắt lẹ bắt được cánh tay cô, nháy mắt, "Ông nội và cha mẹ đều nhìn đấy, đừng làm cho Tiểu Hạ tiên sinh khó xử." Vừa nói mịt mờ ra hiểu một chút khác đầy sảnh.

Tay Cổ Bội Lôi ngừng lại, rốt cục đàng hoàng xuống, kéo cánh tay anh trai nhà mình, làm bộ ngoan ngoãn mỉm cười.

Thân thể căng thẳng của Hạ Bạch buông lỏng chút.

"Xin lỗi." Cổ Trạch Hàng lại lần nữa nói xin lỗi, dẫn Hạ Bạch đi về phía Cổ lão tiên sinh được người nhà vây quanh, "Ông nội và các vị trưởng bối đối với hình ngài chụp hết sức rõ ràng, nói muốn ngay mặt cảm ơn ngài."

"Mọi người quá khách khí, là tôi thất lễ, phải sớm một chút tới đây chào hỏi các vị." Hạ Bạch lễ phép đáp lại, làm đủ tư thái khách khí, không quá phận thân mật tránh cho đối phương hiểu lầm, "Hơn nữa chụp hình là tôi chủ động yêu cầu, là tôi nên cám ơn Cổ gia nguyện ý cho tôi cơ hội này mới phải."

"Hạ tiên sinh mới là khách khí."

Cổ Bội Lôi ở một bên hai người khách khí tới lui, ở trong lòng cuồng lật mắt trắng. Hai người khách khí cứng nhắc tụ cùng một chỗ, nội dung đối thoại thật đúng là nhàm chán cực độ.

"Ông nội, Hạ tiên sinh tới rồi." Cổ Trạch Hàng mang theo Hạ Bạch dừng lại, hướng Cổ lão tiên sinh nói.

Lão đầu tóc hoa râm quay đầu nhìn, ánh mắt coi như nhu hòa.

Hạ Bạch nhanh chóng sửa sang lại quần áo một chút, hơi khom lưng, tôn kính chào hỏi.

"Ừ, cậu cũng tốt, tới bên này ngồi." Cổ lão tiên sinh hướng cậu vẫy tay, sau đó nhìn về phía cháu gái nhà mình, thanh ôm ôn nhu rất nhiều, "Cô của cháu nói Tiểu Phù tới cửa rồi, cháu cùng Trạch Hàng tới đón chút." Nói xong lại nhìn về phía con gái bên cạnh, khoát tay, "Được rồi, đều chào hỏi khách khứa đi, để ta trò chuyện cùng Tiểu Hạ."

Người Cổ gia thức thời rời đi, trước khi đi vẫn không quên nhiệt tình chào hỏi với Hạ Bạch.

Hạ Bạch nhất nhất đáp lại, chỉ cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Thái độ của người Cổ gia đối với cậu có phải quá tốt chút rồi hay không, giống như cậu không phải nhiếp ảnh gia tới chụp ảnh, mà là vãn bối bạn

bè quen biết của gia đình tới làm khách vậy.

"Tiểu Hạ tới, ngồi."

Cổ lão tiên sinh thân thể không tốt, lúc này là ngồi trên bàn chủ nhân trước sân khấu chính, uống trà nghỉ ngơi.

Cổ lão tiên sinh trước hết để cho nhân viên phục vụ mang trà cho cậu, sau đó hỏi, "Cậu bao nhiêu rồi?"

Lời dạo đầu này sao có chút kỳ quái?

"21." Hạ Bạch trả lời.

"Ừ." Lão nhân gật đầu, lại nói, "Lần này chụp ảnh cực khổ, cô hôm qua nói với tôi Từ Dận Vinh là giáo viên chụp ảnh của cậu, hắn dạy cậu đã bao lâu?"

"Môn nhiếp ảnh là học kỳ sau của năm nhất bắt đầu, dạy 1 năm rưỡi." Hạ Bạch không hiểu ra sao trả lời, ở trong lòng mơ hồ suy đoán có phải Địch Thu Hạc lại rót cho người Cổ gia những thứ gì hay không, mới dẫn tới lão tiên sinh bình dị gần gũi như vậy cùng vãn bối xa lạ cậu đây kéo lên việc nhà.

"Một năm rưỡi, là một mầm non tốt." Cổ lão tiên sinh gật đầu một cái, vẻ mặt càng thêm khoan dung, "Lão Từ là có thực tài, dạy học sinh cũng tận tâm, cậu hảo hảo học, đừng cô phụ mong đợi của hắn."

Hạ Bạch gật đầu, trong lòng có chút kinh ngạc xưng hô của lão nhân đối với thầy giáo nhà mình. Cho nên lão nhân quen biết với thầy Từ? Kiếp trước sao hoàn toàn không nghe nói.

Lão nhân lại vụn vặt hỏi vài thứ, tỷ như thành tích ở trường của cậu, lúc trước đã chụp tác phẩm gì, sau này có tính toán gì không, quen biết Địch Thu Hạc bao lâu, bây giờ ở Ica làm việc ra sao. Hạ Bạch nhất nhất cặn kẽ trả lời, tậm tình dưới ngữ điệu không nhanh không chậm của lão nhân từ từ trở nên buông lỏng, thiếu chút nữa ngay cả tổ tông 18 đời đều bị moi ra.

"Hóa ra cha mẹ cậu là phóng viên chiến trường, không dễ dàng, mấy năm đó quốc tế tình hình không tốt, tự nguyện tới tiền tuyến làm phóng viên đều là anh hùng." Cổ lão tiên sinh sau khi nghe nghề nghiệp của cha mẹ Hạ Bạch có chút thổn thức, ân cần hỏi, "Vậy cha mẹ cậu hiện tại đang làm việc ở đâu? Phóng viên chiến trường sau khi về nước hẳn là sẽ được trợ cấp sắp xếp."

Nụ cười trên mặt Hạ Bạch nhạt chút, trả lời, "Cha mẹ cháu trong một lần khủng bố tập kích không may hi sinh…… Đã nhiều năm rồi." Hai người sống sờ sờ đi ra ngoài, trở lại là một cái hộp, di vật chỉ còn lại một cái điện thoại di động có thể dùng, những thứ khác mất hết.

Cổ lão tiên sinh ngẩn người, sau đó thở thật dài, giơ tay lên vỗ vỗ vai cậu, "Vậy cậu càng phải tốt hơn."

Lúc nói chuyện thời gian bất tri bất giác chuyển tới 6h50, Cổ Cương cùng với người chủ trì thâm niên được mời tới cùng nhau lên sân khấu, hấp dẫn tất cả chú ý của tân khách.

Hạ Bạch thức thời kết thúc trò chuyện, cùng lão nhân cùng nhau nhìn về phía trên đài.

Sau khi người chủ trì một phen chúc mừng náo nhiệt, tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu, phần đầu tiên chính là phát ra quá trình trưởng thành của Tiểu thọ tinh.

((*) thọ tinh: những người trong ngày sinh nhật của mình)

Một tấm lại một tấm ảnh hồi nhỏ của Cổ Bội Lôi xuất hiện trên màn hình lớn, người chủ trì kéo Cổ Chương nói rất nhiều chuyện thú vị hồi bé của Cổ Bội Lôi, bồi tân khách cùng nhau xem hình ảnh hàng ngày của tiểu cô nương từ lúc mới ra đời tới bây giờ.

Sau đó màn hình tối sầm lại, người chủ trì dùng ngữ khí kích động dẫn suy nghĩ một chút nhân sinh của thiếu nữ sau khi trưởng thành càng thêm đặc sắc, ngắn gọn lại chân thành chúc mừng một phen, sau đó âm nhạc nổi lên, một tấm hình mới xuất hiện trên màn hình lớn.

Ảnh vừa xuất hiện đã túm được ánh mắt mọi người, màu xanh biếc tràn đầy thuộc về thiên nhiên cường thế đánh thẳng vào các tân khách đầy mắt đều là hào nhoáng, đem tâm hồn bọn họ trong nháy mắt kéo qua.

Thiếu nữ mặc quần dài voan mỏng màu xanh lục, đầu đội vòng hoa ngồi trên cành cây thấp, hai chân trần xinh đẹp cong lên, tay đưa lên giống như hái gì đó, mặt lại hướng về phía ống kính, ánh mắt đầy nghi ngờ, biểu tình hồn nhiên, giống như phát hiện người lạ xông vào lãnh địa mĩ lệ tinh quái.

Sau an tĩnh ngắn ngủi, chính là kinh hô thật thấp của các nữ nhân.

"Đẹp quá!" Ô Manh kích động mặt đỏ rần, tay không tự chủ níu chặt váy, "Em, em…… Tóm lại đẹp quá! Em cũng muốn đẹp như vậy!"

Âu Dương Lâm Lâm bình tĩnh hơn cô nàng chút, nhưng mắt cũng gắt gao dính ở trong hình, trọng điểm chú ý lại không phải người, mà là chiếc quần dài phiêu dật đem đường cong hoàn mỹ của thiếu nữ hiển lộ. Quả thật rất đẹp, phi thương đẹp, chỉ cần là nữ nhân, nữ nhân yêu đẹp, ai không muốn đẹp như vậy!

Cô mịt mờ nhìn khách nam bốn phía một cái, thấy bọn họ tất cả đều chuyên chú nhìn thiếu nữ trong hình, trong lòng bành trướng một chút cảm xúc kỳ quái. Nhìn một chút đám nam nhân vừa mới còn ra vẻ thanh cao các loại ẩn ẩn khinh thường tiểu người mới các cô, toàn là giả dối! Chỉ cần bạn đẹp, chỉ cần bạn để cho bọn họ nhìn thấy bạn đẹp, những nam nhân này cũng bất quá chỉ là mấy động vật háo sắc mà thôi!

Mọi người vừa có chút hoàn hồn, tấm hình tiếp theo lại xoát ra.

Đồng dạng cảnh tượng rừng rậm, cùng một thiếu nữ, bất đồng chính là trên người không còn là quần dài, mà là chiếc máy có thắt lưng bất quy tắc. Thiếu nữ xách theo một cái giỏ giẫm vào dòng suối nhỏ, mắt cá chân tinh xảo không nhập vào nước suối, cánh tay và trên đùi phải quấn dây mây tinh tế, tóc xoăn xõa, đang khom lưng nhặt cánh hoa từ thượng lưu trôi xuống.

Mọi người nhìn bầy chim bay qua đỉnh đầu thiếu nữ, thoáng chốc tựa hồ có thể nghe được giữa tiếng nước chảy róc rách thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót thanh thúy.

Xanh lá, xanh lá đậm đậm nhạt nhạt. Đẹp, đẹp không chút nào che giấu.

Trong đại sảnh càng ngày càng an tĩnh, tầm mắt mọi người tất cả đều dính tại trong hình, một bên hồi vị cảnh tượng tấm cũ, một bên thưởng thức mỹ lệ của hiện tại, một bên lại mong đợi nội dung tấm tiếp theo sẽ hiện ra.

Quá tuyệt vời, bộ hình này vô luận từ góc độ chuyên nghiệp nhìn hay là từ góc độ tình cảm nhìn, đều quá tuyệt vời! Làm cho người ta hoàn toàn không tìm ra lỗi! Chủ yếu nhất là, cậu chụp ra được hồn nhiên gợi cảm xen lẫn giữa thiếu nữ và nữ nhân trưởng thành trên người Cổ Bội Lôi, làm cho lòng người sinh hướng về, lại không phải sản sinh tà niệm. Cho dù thỉnh thoảng có một giây xuất hiện kích động muốn đem tinh linh mỹ lệ này ôm vào trong ngực, trong lòng cũng sẽ lập tức xấu hổ, cảm giác mình không tôn trọng tự nhiên.

"Thật đẹp." Dương Phù nâng mặt cảm khái, "Rất muốn lại được nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ chụp một lần."

Cổ Trạch Hàng che mắt cô, không quá vui vẻ nhìn khách nam xung quanh, cau mày, "Bộ hình này không nên truyền ra, vốn ông nội đã định hủy bỏ phân đoạn phô ảnh sinh nhật rồi, kết quả……"

"Kết quả nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ cứu vãn cục diện!" Dương Phù kéo tay hắn xuống, tiếp tục nâng mặt, "Trạch Hàng a, muội khống và ghen cũng phải có độ, em thấy Lôi Lôi rất cao hứng có bộ hình này trợ giúp cho sân khấu tiệc sinh nhật của mình, anh xem con bé chút, cười tới mặt đều sắp rút gân rồi.

Cổ Trạch Hàng nghe vậy nhìn về phía em gái nhà mình đứng trong đám chị em tốt, thấy cô nàng quả nhiên tới tới ngốc nghếch, có chút bất đắc dĩ thở dài, chọt trán Dương Phù, "Em thì thạo rồi, em muốn Hạ tiên sinh chụp hình có thể, chờ chúng ta kết hôn, mời cậu ấy chụp ảnh kết hôn cho chúng ta."

Dương Phù bất mãn, "Thế thì đều bao lâu sau này chứ!"

"Muốn sớm cũng có thể." Cổ Trạch Hàng cầm tay cô, đặt tới bên môi, "Chúng ta kết hôn sớm chút?"

Dương Phù đỏ mặt, trừng hắn một cái, không để ý tới hắn.

Cổ Trạch Hàng cười, trong lòng cũng là nhớ kỹ cái tên Hạ Bạch này. Người này đã có thể làm cho vị hôn thê và em gái của hắn vui vẻ, vậy dưới điều kiện tiên quyết không ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng và anh

em, hắn nguyện ý đề bạt nhiều chút vị nhiếp ảnh gia trẻ tuổi kia.

Hình chiếu xong, người chủ trì một lần nữa xuất hiện ở trên đài, lại phát hiện ánh mắt các tân khách nhìn hắn, không hề nhiệt tình nữa, ngược lại mang theo chút ghét bỏ.

Tiệc sinh nhật tiếp tục, hình bắt đầu tùy cơ tuần hoàn phát ra, lực chú ý của các tân khách từ từ dời đi.

Cuối cùng tới màn thọ tinh ra sân nói chuyện, Cổ Bội Lôi dưới hộ tống của anh trai đi tới trên đài, phối hợp với người chủ trì chào hỏi mọi người, tự nhiên cảm ơn mọi người một lần, sau đó lời nói vừa chuyển, nói tới bộ hình lúc trước.

"Hôm nay tôi muốn đặc biệt cảm ơn một người, đó chính là nhiếp ảnh gia Hạ Hạ Bạch chụp bộ hình này cho tôi, anh ấy thật lợi hại, chụp tôi siêu xinh đẹp." Cô nàng cười dí dỏm, các tân khách cổ vũ vỗ tay.

"Hiện tại, mời nhiếp ảnh gia Hạ lên sân khấu nói hai câu." Cổ Bội Lôi hướng về phía Hạ Bạch ngồi dưới sân khấu làm ra thủ thế muốn mời, một chùm ánh đèn phối hợp chiếu qua.

Hạ Bạch đang nhấc bình trà lên châm trà cho Cổ lão tiên sinh: "……"

"Đi đi." Cổ lão tiên sinh lấy đi bình trà trong tay cậu, hướng cậu cười cười, "Lôi Lôi rất thích cháu."

"……" Không, cái thích này cậu nhận không được.

Các khách khứa theo tầm mắt Cổ Bội Lôi nhìn sang, sau đó kinh ngạc phát hiện vị nhiếp ảnh gia Hạ được thọ tinh sùng bái kia, cư nhiên chính là người trẻ tuổi xa lạ xuất hiện bên người Cổ gia! Người này xem mặt nhiều nhất 20, mấy tấm hình có thể so với đại danh kia cư nhiên là cậu ta chụp? Trong giới lúc nào thì xuất hiện một nhân vật thiên tài như vậy!

Hạ Bạch trong tầm mắt cực nóng của mọi người cứng ngắc đứng dậy, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Điệu thấp như cậu, hiện tại nên làm cái gì?

30. Chương 30: Đất Phẳng Té Ngã

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch kiếp trước làm một nhiếp ảnh gia luôn chạy loạn khắp nơi, tiếp xúc nhiều nhất là núi non sông ngòi và các bạn tốt cùng sở thích. Bởi vì có tiền, cho nên cậu tùy hứng, tùy hứng tới mức sau khi hơi có

chút tiếng tăm, bỏ giá cao mời trợ lý siêu cấp lợi hại giúp cậu xử lý công việc đối ngoại. Cho nên cậu kỳ thực rất không quen đối mặt với các trường hợp lớn, hoạt động long trọng nhất kiếp trước cậu trải qua, cũng bất quá chính là tới tiệc tối trao giải của giải nhiếp ảnh quốc tế nhận giải thưởng, lên sân khấu nói vài cảm nghĩ khi nhận được giải theo mô típ cũ mà thôi…… Hơn nữa cảm nghĩ nhận được giải thưởng còn là trợ lý viết giúp cậu, tội quá.

Chùm đèm thủy chung rơi vào trên người cậu, cậu tiến lên một bước, ánh sáng kia liền tiến lên một bước.

Dưới đài ngồi đống lớn ảnh đế ảnh hậu ca thần (*) trong tương lai, còn có rất nhiều tiểu sinh mới tiến vào đang hồng mấy đại hoa đán quốc dân…… Hơn nữa mấy lão nghệ thuật gia giao hảo với Cổ lão tiên sinh cùng các chủ công ty giải trí quản lý đĩa nhạc đài truyền hình lớn, biên kịch người chế tác thương nhân đầu tư, cùng thương nhân các ngành nghề Cổ gia có hợp tác…… Chủ yếu nhất chính là, dưới sân khấu ngồi một vài đồng nghề ở giới giải trí địa vị khá cao……

((*) người đứng đầu trong lĩnh vực ca hát)

Hạ Bạch hoàn toàn không dám nhìn về dưới đài, người bên dưới tùy tiền xác một người ra đều có tiền hơn cậu, có địa vị hơn cậu, so với cậu còn có tư cách lên sân khấu chính "Tùy tiện" nói hai câu hơn, cậu tên sinh viên giống như con kiến nhỏ bé này, hoàn toàn không đủ nhìn.

Cổ Bội Lôi đứng ở trên đài mỉm cười nhìn cậu, người chủ trì mặc dù không nhận ra cậu, cũng cũng là một bộ hoan nghênh mong đợi.

Lúc Hạ Bạch cất bước lên đài nhanh chóng quét dưới đài một cái, chờ chùm đèn đỉnh đầu biến mất sau đó ép buộc khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười lễ phép, tiến lên trước ôm nhẹ một cái với Cổ Bội Lôi nghênh đón, sau đó cùng người chủ trì bắt tay, nhận lấy micro, xoay người đối mặt dưới đài, tự mình thôi miên.

Không sao, đám người dưới kia đều là chụp ảnh người mẫu, không phải minh tinh đại lão gì, trong tay mình cũng không phải micro, mà là máy ảnh, hiện tại cậu tới trên đài là vì cùng "Người mẫu" tiến hành câu thông, tìm kiếm góc độ chụp tốt nhất.

"Chào buổi tối mọi người." Khẩn trương từ từ giảm bớt, nụ cười trở nên tự nhiên rất nhiều, "Tôi là Hạ Bạch, nhiếp ảnh gia trang phục nhãn hiệu trang phục Tiểu Nhân Ngư của Ica. Hôm qua tôi có may mắn được chụp ảnh sinh nhật cho Cổ tiểu thư, lúc này nhận được yêu thích, vạn phần vinh hạnh."

Cậu nói, quay đầu nhìn về phía Cổ Bội Lôi, ngón tay ở trong túi áo sờ một cái, biến ra một đóa hoa hồng khăn tay xếp thành đưa tới trước mặt cô nàng, hành lễ kiểu thân sĩ, "Chúc Bội Lôi vĩnh viễn xinh đẹp như hoa." Lúc trước lúc bị giữ làm tạo hình cậu nhàm chán, liền lấy khăn tay trong túi áo lễ phục ra gấp nghịch, lại không nghĩ tới cuối cùng gấp trở lại không được, liền dứt khoát gấp thành hình hoa hồng, nhét vào miệng túi. Cũng may mà lúc ấy cậu làm như vậy, nếu không hiện tại cậu đều không biết nên lấy cái gì giảm bớt lúng túng.

Hạ Bạch thay lễ phục đã làm tạo hình có loại anh tuấn thanh quý nhã nhặn, lúc này cậu khẽ khom người,

tay vươn ra trước, tay áo lễ phục kéo ra sau, ống tay áo trong màu trắng lộ ra cùng một đoạn cổ tay nhỏ, làm cho người ta nhịn không được muốn nắm lấy.

Cổ Bội Lôi chỉ ngây ngốc nhìn hoa khăn tay màu đỏ thẫm cậu cầm trong tay thon dài trắng nõn, mở to mắt nhìn nhìn mặt cậu, lại nhìn nhìn tay cậu, đột nhiên hoan hô một tiếng cướp lấy hoa, nhào qua ôm lấy cậu nhảy hưng phấn, "A a a, đẹp trai quá đẹp trai quá lãng mạn quá! Cám ơn anh! Thật xinh lỗi, em khoongnene nói anh cổ hủ giống anh trai em, anh rõ ràng lãng mạn gấp trăm lần anh ấy! Em muốn anh làm anh trai em!"

Tân khách sửng sốt, sau đó tiện ý cười vang.

Cổ Trạch Hàng dưới sân khấu mặt xoạt một cái đen sì, thiếu chút nữa nhịn không được vọt lên sân khấu.

Dương Phù bụm mặt khom lưng, bị phản ứng của em gái chồng tương lai chọc cho thiếu chút nữa cười ra nước mắt, "Ai u, Lôi Lôi chân là quá đáng yêu, ha ha ha, nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ mặt đều cứng rồi, đoán chừng là bị dọa sợ, thật đáng thương ha ha ha."

Cổ Trạch Hàng ôm cô tới trong ngực, vừa vỗ lưng thuận khí cho cô vừa lạnh lẽo nói, "Bội Lôi quá tùy hứng rồi, nhiều khách khứa nhìn như vậy, con bé biểu hiện như vậy ngày mai khẳng định các loại tin đồn đều ra, còn không biết mấy phóng viên kia sẽ viết như nào đây!"

"Ai nha, anh đừng tức mà, hôm nay nơi này nhiều cổ tay như vậy, tùy tiện lên weibo khen một chút thẳng thắn của Bội Lôi và ăn ý đáng yêu của đôi "Huynh muội nửa đường" này, mấy phóng viên kia sẽ không cách nào viết bậy, viết cũng sẽ bị mắng." Dương Phù ngược lại nhìn thoáng hơn hắn, thuận khí xong tiếp tục an ủi, "Anh chính là dễ nghĩ quá nhiều, hôm nay dưới sân khấu ngồi bao nhiêu đại lão lão bản, phóng viên viết bậy là ngại nghề nghiệp sinh nhai quá trôi chảy? Hơn nữa, chả lẽ Cổ gia anh ngay cả chút mặt mũi như vậy cũng không có?"

Cổ Trạch Hàng nghe vậy tỉnh táo lại, nhìn về phía Hạ Bạch trên sân khấu đang cố gắng dùng đùa giỡn bỏ qua "Hào ngôn tráng ngữ" của em gái nhà mình cùng người chủ trì phản ứng linh hoạt, tâm khí thuận một chút, sắc mặt nhưng vẫn là lúng túng.

"Tùy tiện kéo người ra liền nhận anh trai, còn nói anh cổ hủ, tiểu hỗn đản không lương tâm."

Dương Phù thấy dạng dấm này của hắn, nhịn không được lại cười, thật sự không nhẫn tâm nói với hắn, nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ cũng không phải là người "Tùy tiện" kéo, nếu không phải nhiếp ảnh gia Tiểu Hạ hiện tại vẫn trẻ tuổi, vẻ mặt ngây ngô, không chừng muốn ghẹo bao nhiêu hoa đào đây. Này cũng chính là Lôi Lôi hiện tại còn chưa hiểu biết, nếu hiểu biết rồi, trò đùa này hôm nay khẳng định náo nhiệt.

Cổ Bội Lôi vừa nháo như vậy, Hạ Bạch ngược lại dễ dàng rất nhiều. Cậu theo giải thích của người chủ trì ổn định cục diện chút, sau đó lại nói đơn giản hai câu cát tường, vì nhãn hiệu Tiểu Nhân Ngư của Ica tuyên truyền nho nhỏ chút, tìm cơ hội xuống sân khấu.

Sau khi xuống đài cậu do dự một chút, vẫn là đi tới Cổ lão tiên sinh bàn bên kia, đề xuất cáo từ.

"Vậy tôi để tài xế tiễn cậu."

Ngoài dự tính, Cổ lão tiên sinh cũng không có lưu khách, mà làvì cậu an bài xe tiễn cậu về trường.

"Cháu vì Lôi Lôi bận tới bây giờ, về sớm chút nghỉ ngơi cũng tốt." Cổ lão tiên sinh hết sức thiện giải nhân ý, an bài nhân viên phục vụ đi giúp cậu thu dọn đồ đạc, sau đó lôi kéo cậu nói mấy câu, liền gọi Cổ Chương tới tiễn cậu ra cửa.

"Hai ngày nay vất vả cậu rồi." Cổ Chương vỗ vỗ vai cậu, lấy ra một cái hộp quà bọc màu đỏ đặt vào trong tay cậu, sau đó đè tay từ chối của cậu xuống, nói, "Ica phái team tới đây, là vì mượn tiệc sinh nhật của Bội Lôi tuyên truyền chính mình, tôi cho cái Ica muốn, Ica vì thế bỏ ra vài thứ, là vì thanh toán xong, cho nên tôi không có dư thừa làm chút gì đó. Nhưng cậu không giống, cậu là đơn thuần vì Bội Lôi mà đến, cho nên chút thù lao này cậu phải nhận ngàn vạn không được tiếp tục từ chối."

Hộp quà có chút nặng, bên trong tuyệt đối để tiền, còn không ít, Hạ Bạch cảm thấy có chút bỏng tay, vẫn từ chối, "Cổ tiên sinh, ngài không cần như thế, tôi chụp hình cho Cố tiểu thư vốn là vì bồi thường……"

"Nên bồi thường Bội Lôi chính là Thánh Tượng, cùng cậu có quan hệ gì." Cổ Chương cứng rắn nhét đồ vật vào trong tay cậu, sau đó lui về sau một bước chìa tay, ý bảo cậu lên xe, "Mọi người ở cửa lớn lôi lôi kéo kéo đều không đẹp, cầm lấy đi, coi như là thù lao bộ ảnh party kia, lại đẩy ra tôi sẽ tức giận."

Lời đã đến nước này, trong cửa lớn lại mơ hồ có khách muốn ra, Hạ Bạch bất đắc dĩ nhận lấy, có chút xấu hổ lại nói cảm ơn với Cổ Chương.

"Chú Cổ nhận cảm ơn của cháu, sau này rảnh rỗi tới Cổ gia chơi." Cổ Chương trên mặt một lần nữa mang theo cười, thái độ thân thiết rất nhiều.

Hạ Bạch bị tự xưng của hắn làm cho sửng sốt, sau đó cười đáp một tiếng, lên xe.

Lúc trở lại phòng đã là qua 9h, Hạ Bạch cởi lễ phục xuống kéo cà vạt, lấy ra hộp quà hỉ khánh, cẩn thận mở ra.

Một xấp, hai xấp, ba xấp, bốn xấp, năm xấp…… Lại thêm một tấm thẻ mua sắm siêu thị không biết bao nhiêu giá trị, cùng một đống lớn đồ linh tinh vốn có trong hộp quà sinh nhật.

Bận rộn hai ngày, kiếm 5 vạn, học phí và sinh hoạt phí hai năm tới toàn bộ có chỗ dựa…… Thù lao Cổ gia cho tới quá hào phóng.

Cậu thở ra một hơi, giơ tay lên nhu nhu trán, mở chocolate trong hộp quà ăn một viên, nhắm mắt ngồi liệt

ở trên ghế.

Giới giải trí quả nhiên là dùng tiền bạc xây hào nhoáng a…… Cho nên Địch Thu Hạc cái tên ấu trĩ kia rốt cuộc là như thế nào hỗn ở nơi này? Thật quá thần kỳ, chả lẽ trên người Địch Thu Hạc có thứ kiểu như "Hào quang của nhân vật chính"?

…… Hẳn là không phải, chưa từng gặp qua nhân vật chính mệnh ngắn như vậy.

Cứ như vậy suy nghĩ miên man, cậu cư nhiên trực tiếp tựa vào trên ghế ngủ, tới nửa đêm trở mình lăn trên mặt đất mới đau tỉnh, sau đó mơ mơ màng màng đi tắm rửa sạch sẽ, bò tới trên giường tiếp tục ngủ bổ sung.

Có lẽ là nguyên nhân thức đêm, cũng có lẽ là cái ngã kia ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của cậu, càng có lẽ là ngày có suy nghĩ đêm nằm mơ, tóm lại, Hạ Bạch trở lại trên giường ngược lại ngủ không được như lúc trước ở trên ghế, mê man luôn nằm mơ.

Ánh đèn tháp chuông đang chớp, bóng người quen thuộc rơi xuống, một đoạn cánh tay trắng nõn từ từ thu hồi, sau đó hình ảnh đột ngột chuyển, Địch Xuân Hoa khóc ngã xuống đất, đầy mặt tuyệt vọng thương tâm. Trước mắt một trận chóang váng, hình ảnh lại chuyển…… Phòng bệnh, nam nhân trung niên nằm trên giường bệnh, và nữ nhân trung niên bệnh tâm thần đứng ở trước giường bệnh.

Bên tai tựa hồ mơ hồ vang lên gào thét bén nhọn của nữ nhân, nhưng hoàn toàn phân biệt không rõ đối phương cụ thể nói những gì. Thân thể đột nhiên mất trọng lượng, đại não phát ra nhắc nhở tỉnh lại, trong tấm hình cuối cùng, một nam nhân gầy mặc sơ mi hoa đột nhiên từ góc đường xoay ra, cầm trong tay một thứ kiểu kim tiêm, hướng nam nhân cao lớn đứng trước cửa hàng trái cây vọt tới.

"Địch Thu Hạc!"

Hạ Bạch xoạt một cái mở mắt ra ngồi dậy, đầu óc nặng tới lợi hại, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, tay lại sờ xuống dưới gối, tìm được điện thoại cầm lấy, chờ tầm mắt hơi chút khôi phục sau đó lật số điện thoại Địch Thu Hạc ra gẩy tới.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, Địch Thu Hạc mang thanh âm cười truyền tới, xen lẫn một chút tiếng còi xe, "Sao sáng sớm đã gọi điện thoại cho tôi, nhớ tôi? Tôi cho rằng cậu hôm nay sẽ ngủ nướng."

"Địch Thu Hạc." Hạ Bạch ấn trán, trong đầu một lần lại một lần nhớ lại hình ảnh trong mơ, thanh âm không tự chủ phát ra chát, "Anh, trái cây lúc trước anh gửi cho tôi, là mua ở cửa hàng trái cây nào cho tôi?"

"Muốn ăn trái cây?" Địch Thu Hạc khiêu mi, tâm tình rất tốt đổi bên di động, xua tay với Vương Bác Nghị theo bên người, ý bảo hắn lui về sau một chút, sau đó nói, "Tôi hôm nay không cần huấn luyện, hiện tại vừa vặn ở bên ngoài, muốn ăn trái cây lát tôi đi đặt cho cậu."

"Không phải." Hạ Bạch nuốt nước miếng, lau mồ hôi lạnh chảy đầy trán, phát hiện độ ấm thân thể mình có chút không đúng, hoài nghi là khí lạnh sơn trang nghỉ dưỡng mở quá cao, cậu thức đêm chỉnh ảnh lại lạnh nóng xen kẽ hành hạ, hành hạ mình bị bệnh, có chút khó chịu cúi đầu, nói, "Còn nhớ lời tôi từng nói với anh không, tôi biết đoán mệnh, thỉnh thoảng cũng sẽ mơ vài giấc mơ có thể biết trước tương lai, tối hôm qua tôi mơ tới anh……"

Địch Thu Hạc nhịn không được nhếch lên khóe miệng, đắc ý hừ nói, "Được rồi được rồi, biết cậu rất nhớ tôi, tôi hôm nay cả ngày đều thời gian rảnh, cậu còn muốn thứ gì hay không, tôi đều mua cho cậu, ca ca thương……"

"Cửa hàng anh mua trái cây, có phải gọi là Vân Chi Gia hay không."

Địch Thu Hạc không nói.

"Ông chủ quán đó mập mập, trên tay đeo nhẫn vàng, cửa quán có một cái cây." Hạ Bạch cố gắng nhớ lại, không chút nào giữ lại nói. Cậu biết mình tại sao phải liều lĩnh kiên trì như vậy nói những lời này, những lời này quá khả nghi, nếu như nói đúng, cậu có thể sẽ bị Địch Thu Hạc nhận thành yêu quái, nếu không đúng, thì rất giống một người điên, dù sao thế nào cũng không tốt, nhưng trực giác lại nói với cậu phải nói ra, nếu không Địch Thu Hạc sẽ gặp nguy hiểm, nguy hiểm giống như vụ "Nhảy lầu" trước khi trọng sinh.

Địch Thu Hạc mới 23 tuổi, anh không nên rời khỏi thế giới này sớm hơn kiếp trước, vậy không công bằng. Cậu cảm thấy giấc mơ tối qua là một tín hiệu, Địch Thu Hạc là bởi vì ảnh hưởng của con bướm là cậu mới tới tỉnh biên giới, nếu đối phương bởi vì biến hóa nhỏ mà quá sớm dâng mạng, cậu không cách nào tiếp nhận.

Hai người đều không nói nữa, lẫn nhau chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

"Tiểu Bạch." Hai phút sau, thanh âm Địch Thu Hạc rốt cục lần nữa vang lên, ôn nhu trêu chọc trong giọng nói biến mất, trở nên nghiêm túc hẳn hoi, "Cậu ở trong mơ, còn nhìn thấy cái gì?"

Hạ Bạch chẳng biết tại sao thở phào nhẹ nhõm thật lớn, cũng trở lại trên giường, nhanh chóng trả lời, "Còn nhìn thấy anh đứng ở cửa quầy trái cây, một nam nhân gầy mặc áo sơ mi hoa đột nhiên từ góc tường lao ra, dùng một kim tiêm tiêm vào anh thứ gì đó."

"Hẳn là virus."

"Cái gì?"

"Tỉnh biên giới bên này xuất hiện vụ vài người bị nhiễm virus XK23 hướng quần chúng vô tội chích vào máu của mình, ác ý truyền virus. Mấy người kia là nước láng giềng vượt bên tới, hành tung bất định, không cách nào thời gian đầu khống chế cách lý, đang tạo thành khủng hoảng rất lớn."

Hạ Bạch kinh ngạc ngồi dậy, kết quả là trước mắt lại tối sầm, thiếu chút nữa lại ngã trở lại, nhịn không được đề cao thanh âm nói, "XK23? Virus tỉ lệ dẫn tới tử vong 80%? Anh biết rõ ràng như vậy sao còn đi ra ngoài loạn? Anh có phải ngại mình mệnh dài hay không!"

"Cậu đừng vội." Thanh âm Địch Thu Hạc lại mang theo cười, trấn an nói, "Không phải là tôi muốn chạy loạn, là mọi người đều đang tự do hoạt động, bởi vì sự kiện lây virus đã qua 3 tháng, hiện tại rất an toàn. Tôi nhớ lúc ấy tin tức có đưa tin qua, nháo tới rất lớn, còn tưởng rằng cậu biết."

Ba tháng trước cậu còn chưa có trọng sinh trở lại, cho nên tin tức mười mấy năm trước, cậu có thể nhớ mới là lạ.

Hạ Bạch nghẹn họng, ngạnh nói, "Dù sao anh trước tiên trở về, an toàn làm đầu."

"Không sao, tôi lát nữa tới bệnh viện tiêm vắc xin phòng virus, cậu đừng lo lắng." Địch Thu Hạc trấn an, xua xua tay với Vương Bác Nghị canh bên ngoài hẻm, ý bảo hắn đi gọi xe tới đây, sau đó lui về sau dựa vào tường, nhìn cửa hàng trái cây đối diện, tiếp tục nói, "Sự kiện virus đã kết thúc lâu như vậy, hiện tại đột nhiên lại toát ra một cá lọt lưới ý đồ đả thương người, thật sự khả nghi, tôi hoài nghi có người nhằm vào tôi, cho nên chỉ tránh né là vô dụng, phải tóm được kẻ xấu, tôi mới có thể triệt để an toàn."

Hạ Bạch cau mày, "Ý của anh là…… Anh muốn đi câu cá?"

"Ừ, nếu thật sự câu ra cái gì…… Tiểu cẩu tử, là ân nhân cứu mạng của tôi, cậu muốn báo đáp kiểu gì? Theo họ của tôi làm em trai tôi thế nào?"

Cảm giác chóng mặt càng ngày càng mạnh, Hạ Bạch cảm thấy đây hoàn toàn là bị Địch Thu Hạc chọc tức!

"Không cần, nếu thật muốn báo đáp, anh có thể đem toàn bộ tiền tiết kiệm của anh gửi tới thẻ của tôi, để cho tôi làm nhà giàu mới nổi một đêm phất nhanh. Ngoài ra, anh tin lời tôi nói như vậy, không sợ tôi là kẻ xấu lừa đảo gì đó, hoặc là kiểu như kẻ xấu mẹ kế anh phái tới gần anh?"

Địch Thu Hạc trực tiếp nở nụ cười, sau đó càng phát ra lời thiếu đòn, "Cậu hả? Làm người xấu? Tiểu cẩu tử, cậu có phải đối với vị trí của mình có hiểu lầm gì hay không." Một người tâm tình đều viết lên mặt như vậy, dễ bắt nạt muốn chết, người xấu? Sao có thể. Loại nữ nhân như Tần Ly, tuyệt đối sẽ không cho phép trong tay mình có "Gián điệp" "Hồn nhiên" như vậy. Hơn nữa châm ngôn đã nói, thà tin rằng là có còn hơn là không tin, đã có thể có nguy hiểm, vậy chú ý nhiều chút cũng không có hại.

"Được rồi Hạ thần côn (*), rời giường ăn điểm tâm đi." Anh liếc nhìn Vương Bác Văn bên ngoài hẻm ngồi xe taxi trở lại, đứng thẳng người đi về phía bên kia, nụ cười khóe miệng trở nên nguy hiểm, "Ca ca đi trước xử lý người xấu một chút, đợi xử lý xong mua trái cây cho em ăn, ngoan."

((*) Thần côn: kẻ xấu)

Hạ Bạch gọn gàng nhanh nhẹn cúp điện thoại, sau đó rời giường rửa mặt, gọi điện thoại cho Ica xin nghỉ, ra ngoài khám bệnh.

Ngưu Tuấn Kiệt vội vàng chạy tới bệnh viện, tìm được Hạ Bạch đang truyền nước, giơ tay lên sờ trán cậu, gấp tới độ thanh âm đều đề cao, "Tôi nói tiếng của cậu sao lại ỉu xìu, còn gạt tôi nói là bởi vì nguyên nhân xin nghỉ ngủ nướng, nếu không phải tôi cơ trí tới phòng tìm cậu, cậu có phải bệnh chết cũng sẽ không tìm người chiếu cố chút hay không?"

"Nhỏ giọng chút nhỏ giọng chút, là tôi không đúng, tới ngồi xuống." Hạ Bạch nhanh chóng kéo hắn ngồi xuống, cười cười xin lỗi với bệnh nhân xung quanh, trấn an nói, "Bệnh vặt mà thôi, truyền nước chút là được rồi, đừng đừng đừng, tôi biết sai rồi, cậu đừng ồn ào, nói đi, cậu vội tìm tôi như vậy có chuyện gì?"

Ngưu Tuấn Kiệt thấy cậu tinh thần vẫn tốt, cuối cùng yên tâm một chút, thả thấp giọng cau mày nói, "Còn có thể làm sao, cậu lại hỏa rồi, hỏa đại phát! Bắt đầu từ tối qua, đống minh tinh giới giải trí giống như bị trúng tà vậy, như ong vỡ tổ đăng một bộ hình, tàn sát weibo, đám netizen toàn bộ điên rồi. Cậu nói với tôi, cậu với tiểu cô nương Cổ gia kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Ách……" Hạ Bạch nghẹn họng, mơ hồ ý thức được cái gì, cứng ngắc giải thích, "Không có quan hệ gì a, cô ấy là khách hàng, tôi là nhiếp ảnh gia, tôi chụp bộ ảnh sinh nhật cho cô ấy mà thôi."

"Vậy cậu như thế nào câu được tiểu cô nương nhà người ta nháo muốn nhận cậu làm anh trai?" Ngưu Tuấn Kiệt hồ nghi, muốn dạy bảo cậu chút, thấy bộ dạng cậu bệnh tới không có tinh thần, lại nén trở lại, nhíu mặt nói, "Cậu nói cậu, mấy người Cổ gia tất cả đều là cháu gái khống con gái khống muội khống, cậu bị tiểu cô nương kia nhớ tới, sau này tới lượt cậu chịu!"

Hóa ra là lo lắng cái này, thần kinh căng thẳng của Hạ Bạch buông lỏng, trấn an nói, "Cậu đừng lo, người Cổ gia đều rất tốt. Cố tiểu thư kia kỳ thực là nhan khống, tính tình hoạt bát chút, nhận anh trai gì đó đều là lời nói giỡn, người nhà cô ấy đều biết, hôm qua lúc cha cô ấy tiễn tôi rời đi còn bảo tôi đừng để ý, cho nên bọn họ sẽ không đối với tôi như thế nào."

"Thật?" Ngưu Tuấn Kiệt nửa tin nửa ngờ.

Hạ Bạch dùng sức gật đầu, nhanh chóng đem tình huống tối qua đơn giản kể một chút, trấn an tâm hắn.

Nghe xong giải thích của cậu, tâm nhấc lên của Ngưu Tuấn Kiệt rốt cục triệt để hạ xuống, sau đó lập tức hưng phấn lên, cao hứng nói, "Vậy Tiểu Bạch cậu đây là sắp hot rồi! Mẹ nó, bộ hình kia chụp rõ đẹp a, mấy minh tinh kia, đặc biệt là nữ, đối với cậu chính là khen một trận a! Chính là đáng tiếc không ai biết tài khoản weibo của cậu, bằng không @cậu khẳng định một đống lớn! Hiện tại đám netizen đang tích cực thịt cậu, muốn nhìn chút cậu vị nhiếp ảnh gia này có phải dài ba đầu sáu tay hay không!"

Hạ Bạch nghe vậy lại không có cảm giác gì lớn, hỏi, "Vậy Ica bên kia là tình huống gì?"

"Chủ tịch của Ica đoán chừng miệng đều cười lệch rồi! Weibo của Ica trước tiên forward weibo của Cổ Bội

Lôi, nhận bộ series Tinh Linh này, sau đó lại tập thể cảm ơn một chút khen ngợi của mấy minh tinh kia, đem chuyện công ty sắp thành lập nhãn hiệu Tiểu Nhân Ngư phóng ra. Bọn họ tuyệt đối mời thủy quân, hiện tại trên mạng chủ đề váy tiểu tiên nữ đặc biệt gì ấy xoát tới khí thế ngất trời a."

Trong dự liệu, xem ra lần này series Tinh Linh tuyên truyền rất thành công, Hạ Bạch vui mừng mỉm cười.

"Dù sao lần này cậu, Ica, Cổ gia, đều là người sinh bên thắng, nhưng chủ cũ của cậu lại xui xẻo." Ngưu Tuấn Kiệt ngữ khí đột nhiên thay đổi, nháy mắt ra hiệu, trên mặt lộ ra một tia cười xấu xa, lấy điện thoại di động ra ấn mở weibo cho cậu nhìn, "Buổi sáng hôm nay, hình cậu chụp qua một đêm lên men, trực tiếp lên hot thứ nhất, sau đó có một hot mạng đột nhiên nhảy ra, kích động tỏ vẻ muốn tìm cậu hẹn chụp, sau đó cô ta, khụ, cô ta @Thánh Tượng."

Biểu tình Hạ Bạch trở nên cổ quái, "Cô ta @Thánh Tượng? Vậy Thánh Tượng là phản ứng gì?"

"Có thể có phản ứng gì, giả chết chứ sao." Ngưu Tuấn Kiệt đã sớm từ chỗ Hạ Bạch nghe nói chuyện Thánh Tượng đoạt việc, đối với Thánh Tượng đó là một vạn nhìn không thuận mắt, có chút hả hê nói, "Cũng là bởi vì weibo của cậu mới mười mấy fan cương thi, thanh minh lúc trước đăng đã sớm thoát khỏi Thánh Tượng không có nhiều người nhìn thấy, mới để cho đám netizen còn tồn tại ấn tượng sai lầm cậu là nhiếp ảnh gia của Thánh Tượng. Lần này ảnh sự kiện so với chuyện ngoài lề của đài truyền hình còn lớn hơn, cậu đột nhiên từ nhiếp ảnh gia của Thánh Tượng biến thành nhiếp ảnh gia trang phục của Ica, đám netizen đương nhiên hiếu kỳ, liền bới ra."

Hạ Bạch nhận lấy điện thoại của hắn lật xem một chút mấy topic hot, đại khái biết một vài chuyện đã xảy ra.

Lực lượng netizen cường đại, lúc này mới thời gian nửa ngày, một vài dấu vết đã bị bới ra ngoài. Tỷ như Mã Quần ở trên weibo tiểu hào oán trách; Hư hư thực thực thổ tào của nhân viên Thánh Tượng; Cổ gia từng tìm Thánh Tượng muốn thuyết pháp; giám đốc Thánh Tượng đột nhiên nghỉ việc; bạo liêu ẩn danh của nhân viên Thánh Tượng, chỉ rõ Hạ Bạch ở Thánh Tượng bị đối xử không công bằng, bị người chèn ép, rời đi là bị chèn ép vân vân, cuối cùng có người bới ra Hạ Bạch kỳ thực chính là học đệ đại học Q cùng cẩu tử đối chụp Địch Thu Hạc từng đề cập tới, việc chụp ảnh sinh nhật của Cổ tiểu thư là Địch Thu Hạc đường mà Địch Thu Hạc bắc cho học đệ và Cổ gia, lại bị Thánh Tượng lén cắt đứt.

Các loại chi tiết thời gian bị bới ra sau đó, đám netizen vừa phân tích, phát hiện thời gian Hạ Bạch nghỉ việc chính là thời gian Thánh Tượng nhận chụp ảnh sinh nhật của Cổ tiểu thư, cuối cùng rút ra kết luận Thánh Tượng vì đoạt đơn làm ăn này của người Cổ gia, cư nhiên đuổi Hạ Bạch ra khỏi Thánh Tượng. Địch Thu Hạc sau khi dắt xong đường lại không để ý đơn hợp tác hoàn thành này nữa, hẳn là bởi vì vẫn như cũ đắm chìm trong thương tâm bị netizen làm cho xóa weibo, bỏ lỡ sự tình thực tại, bị Thánh Tượng chui vào chỗ trống……

Thánh Tượng quá quá đáng rồi!

Chưa từng thấy qua công ty không biết xấu hổ như vậy!

Đám netizen tự giác phát hiện chân tướng bùng nổ, đặc biệt là đám fan của họ Địch thần tượng nhà mình bị bức tới xóa weibo, lại càng trực tiếp đem bảo vệ đối với Địch Thu Hạc chuyển tới trên người Hạ Bạch, tư thế phải vì "Học đệ đáng yêu của thần tượng nhà mình" đòi lại công đạo!

"Weibo của Thánh Tượng khóa bình luận, đoán chừng là bị netizen mắng tới chịu không được nữa." Ngưu Tuấn Kiệt tặc tặc lắc đầu, giả bộ cảm thán, "Cho nên nói a, làm người vẫn là phải chính trực chút, cậu xem xem hiện tại, Thánh Tượng lần này sợ là sắp xong rồi."

Hạ Bạch tắt Weibo, tâm tình có chút phức tạp.

Cậu đối với Thánh Tượng ít nhiều từng có chút tình cảm, dù sao lúc cậu nghèo tới ăn đất, là Thánh Tượng cho cậu cơ hội công việc, nhưng chút tình cảm này phần lớn gắn bó ở trên người Lý Như, chờ sau khi Lý Như cũng đi, Thánh Tượng cũng bất quá chính là nơi có người cậu ghét. Bây giờ Thánh Tượng biến thành như vậy, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, chỉ không biết chị Lý sẽ thương tâm thế nào.

Ngưu Tuấn Kiệt thấy cậu tâm tình không tốt, biết là tật xấu mềm lòng của cậu lại tái phát, nhanh chóng giơ tay lên khoát lên vai cậu, cười nói, "Bây giờ cậu hot, giá trị con người khẳng định nước lên thì thuyền lên, minh tinh tai to mặt lớn tìm cậu hẹn chụp đoán chừng phải xếp thành hàng, sau này phát tài nhớ cất nhắc huynh đệ một chút."

"Cậu còn cần tôi cất nhắc? Phú nhị đại." Hạ Bạch bị hắn chọc cười, theo ý tứ của hắn nói sang chuyện khác, không nghĩ thêm mấy thứ náo nhiệt trên weibo nữa.

Tỉnh biên giới, bệnh viện.

Thành viên tổ kịch nghe tin tức chạy tới, Vương Bác Nghị nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, nửa ngồi trên giường Địch Thu Hạc nói, "Trên mạng đã náo nhiệt lên rồi, hỏa hiện tại kéo tới trên người chú cháu Mã Hành Thông rồi." Mặc dù trong lòng hắn hết sức tò mò Địch thiếu tại sao muốn vì một tiểu học đệ ra mặt, nhưng hắn thức thời đè ép tò mò xuống.

Địch Thu Hạc sờ sờ máu ứ đọng trên cánh tay, gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, nói, "Để cho bọn họ đào cái tin thanh minh Tiểu Bạch đăng ra, sau đó cho người bạo liêu một chút chuyện Tiểu Bạch ở Thánh Tượng bị chú cháu Mã gia khi dễ. Chờ chuyện triệt để náo nhiệt, liền đem bộ ảnh chú cháu Mã gia chụp cho Cổ tiểu thư tung lên mạng, tận lực chọn cái đẹp, nhớ làm mờ mặt Cổ tiểu thư." Anh là muốn vì Tiểu Bạch ra mặt, nhưng không muốn làm hại tiểu cô nương người ta ảnh xấu bay đầy trời.

"Làm mờ?" Vương Bác Nghị có chút không rõ, "Làm mờ, chúng ta phải chứng minh người trong hình là Cổ tiểu thư như thế nào."

"Trên cánh tay Cổ tiểu thư có nốt ruồi, Tiểu bạch chụp bộ hình kia từng đặc tả khỏa nốt ruồi này, cũng ở trên nốt ruồi này để cho thợ trang điểm vẽ hoa mây lên, đám netizen hỏa nhãn kim tinh, sẽ nhận ra." Địch Thu Hạc giải thích, lúc nhắc tới Hạ Bạch ngữ khí vi diệu có chút kiêu ngạo, thấy Vương Bác Nghị gật đầu tỏ vẻ hiểu, lại tiếp tục nói, "Đem chuyện hôm nay tôi bị tập kích nói cho cha tôi biết, phạm nhân đã bắt được, ông ấy đa nghi như vậy, nhất định sẽ nghĩ cách làm rõ ràng rốt cuộc ai muốn hại tôi, chỉ cần ông ấy

tra, Tần gia bên kia liền sạch sẽ không được nữa."

Vương Bác Nghị lập tức lấy điện thoại di động ra, một bộ chờ anh nói xong liền đi ra ngoài gọi điện.

Địch Thu Hạc đối với thái độ tích cực của hắn coi như vừa lòng, nhắm mắt lại xua xua tay, ý bảo mình cần nghỉ ngơi.

Vương Bác Nghị thức thời rời đi.

Cửa phòng bệnh nhắm lại, Địch Thu Hạc xoạt một cái mở mắt ra, lấy di động ra gọi cho Hạ Bạch, chờ sau khi kết nối cố ý có chút ủy khuất nói, "Tiểu Bạch, tôi quả nhiên bị tập kích, người kia muốn chạy, lúc tôi bắt hắn bị thương cánh tay……"

"A? Tập kích?" Cổ họng lớn của Ngưu Tuấn Kiệt từ điện thoại bên kia truyền đến, gào gào thét thét, "Thu Hạc anh bị thương? Có nặng lắm không? Anh và Tiểu Bạch đây là thế nào, một phát sốt truyền nước một cánh tay bị thương, thật là anh em cùng cảnh ngộ."

Ngữ khí ủy khuất của Địch Thu Hạc lập tức biến mất không thấy đâu, cau mày hỏi, "Phát sốt truyền nước? Tiểu Bạch bị bệnh?"

"Đúng, hình như là lạnh nóng đan xen dẫn tới, chính là bệnh điều hòa gì ấy, cũng may hiện tại cậu ấy cũng bớt nóng rồi, đang mắc tiểu đi WC." Ngưu Tuấn Kiệt giải thích chút, lảm nhảm nói, "Tôi chuẩn bị về kí túc ở hai ngày, Tiểu Bạch tên kia chỗ nào cũng tốt, cũng là luôn quên uống thuốc, bệnh khỏi chậm. Lão đại lão nhị một ở nông thôn cuốc đất, một ở nước ngoài nghỉ phép, toàn bộ không trông cậy được, chỉ tôi ở thành phố B, tôi phải nhìn cậu ấy nhiều chút. Đúng rồi, chuyện trên mạng anh xem chưa? Tiểu Bạch của chúng ta hot rồi ha ha ha, chờ anh trở lại cùng bọn tôi ra ngoài ăn mừng một chút, chúng ta hảo hảo tụ tập."

Địch Thu Hạc nhìn mình chẳng qua là cánh tay máu ứ đọng một khối nhỏ, nhớ tới lúc buổi sáng gọi điện thoại thanh âm Hạ Bạch hơi có chút rầu rĩ, bả vai từ từ sụp xuống, dựa tới trên tường không tiếng động mở miệng, nói, "Được, chờ trở về chúng ta hảo hảo tụ tập, Tiểu Bạch trước hết nhờ cậy cậu, nhất định phải để cho cậu ấy đúng hạn uống thuốc." Rõ ràng đã phát hiện thanh âm đối phương không đúng, nhưng tự cho rằng là khàn khàn sau khi tỉnh ngủ, anh lúc ấy còn cảm thấy thanh âm của tiểu cẩu tử mang theo buồn ngủ thật đáng yêu……

Quá tệ rồi.

Anh giơ tay ấn ấn trán, không đợi Hạ Bạch ra ngoài, nói đơn giản hai câu liền trực tiếp cúp điện thoại, liếc mắt nhìn thời gian, tính toán một chút khoảng cách từ nơi này tới thành phố B, một ý nghĩ kích động xông ra.

Vương Bác Nghị hướng đại lão bản hồi báo xong sự tình, vừa chuẩn bị đi mua cho Địch Thu Hạc chút đồ ăn, liền thấy chính chủ đẩy cửa chạy ra, vừa đi ra ngoài vừa nhanh chóng phân phó nói, "Đặt vé máy bay, tôi muốn về thành phố B!"

"A?" Vương Bác Nghị nhanh chóng đuổi theo, đầu đầy sương mù, "Nhưng mà Địch thiếu, ngày mai còn có huấn luyện, cảnh phương bên kia cũng tùy thời sẽ tới……"

"Cậu ở lại xử lý, tôi sẽ không làm lỡ huấn luyện, buổi tối sẽ trở lại." Địch Thu Hạc nhanh chóng nói xong, ấn mở thang máy, "Tôi trước tới cửa hàng trái cây mua quả ướp lạnh, cậu đi đặt vé máy bay, chúng ta gặp ở sân bay, nhanh đi làm." Nói xong sải bước tiến vào thang máy, trực tiếp nhấn đóng cửa, nhốt Vương Bác Nghị bên ngoài.

Vương Bác Nghị: "……" Nếu không phải biết Địch thiếu trước mắt là một cẩu độc thân mà bên cạnh cũng không có khác phái thân mật, hắn đều muốn cho rằng Địch thiếu đây là muốn ngàn dặm qua lại theo đuổi con gái……"

Ở bên ngoài giải quyết xong bữa trưa, Ngưu Tuấn Kiệt lái xe đưa Hạ Bạch về trường, có chút bất mãn, "Tới nhà tôi có người nấu cơm giặt giũ, bao tốt, cậu cứ muốn trở lại. Tôi nói ở khách sạn tốt hơn ở trường học, ở trường học cậu muốn uống ngụm nước nóng đều phải tới phòng nước mua."

"Chú dì về rồi, tôi sao có thể không biết xấu hổ mang bệnh đến nhà quấy rầy." Hạ Bạch giải thích, sau đó nói, "Tôi đã bớt nóng, không sao cả, cậu đừng theo tôi ở kí túc giày vò, giường kia của cậu chăn không phơi, giường không lau, ngủ thế nào? Lát nữa cậu trực tiếp về nhà, hảo hảo bồi chú dì."

Ngưu Tuấn Kiệt dùng trầm mặc biểu đạt thái độ phản kháng của mình…… Kết quả vô dụng, sau khi tới trường học vẫn bị Hạ Bạch nhét vào xe đuổi về nhà, ai bảo hắn không mang chìa khóa ký túc, không cách nào vào cửa.

"Xem lão đại lão nhị trở lại dạy dỗ cậu thế nào!" Ngưu Tuấn Kiệt tức giận, chạy đi mua một đống đồ nhờ quản lý ký túc đưa lên, sau đó đen mặt lái xe trở về nhà.

Đưa mắt nhìn xe Ngưu Tuấn Kiệt lái xa, Hạ Bạch cười cười, xuống lầu tìm quản lý ký túc cầm đồ, sau đó nâng bình nước sôi lên, chuẩn bị đi tới phòng nước mua nước — không có biện pháp, máy nước nóng dưới lầu hỏng, ngày nghỉ không có công nhân đến sửa.

Chính là buổi chiều lúc mặt trời mãnh liệt nhất, Hạ Bạch lại một chút không cảm thấy nóng, cầm bình nước sôi rót đầy chậm rãi đi tới phòng.

"Tiểu cẩu tử."

Cậu giơ tay sờ trán, nghi ngờ. Kỳ quái, rõ ràng đã bớt nóng, sao vẫn còn ù tai sinh ảo giác.

"Muốn ăn không?"

Bên cạnh bóng mình đột nhiên xuất hiện một cái bóng khác, sau đó một bàn tay xinh đẹp hữu lực duỗi tới trước mặt, cầm trong tay một quả xoài lớn.

Hạ Bạch dừng bước, nhìn chằm chằm trái xoài 3 giây, sau đó xoay người nhìn người xuất hiện phía sau, cau mày, “Địch ba tuổi, sao anh ở đây?”

“Tôi bị thương, trở lại bán thảm (*) cho cha tôi. Địch Thu Hạc lần này không độ mũ, quần áo vận động tay ngắn đơn giản giày Canvas, tóc xén rồi, đẹp trai tới quá phận. Anh đổi một cái tay khác chọt lên chỗ lúm đồng tiền của Hạ Bạch, nhếch lên khóe miệng cười, ”Đáng tiếc cha tôi không ở nhà, bán thảm thất bại, cho nên tôi tới tìm cậu cầu chứa chấp cầu an ủi.”

((*) thảm ởđây là thê thảm)

Hạ Bạch hất tay anh xuống, liếc mắt nhìn cánh tay mang theo máu bầm của anh, triệt để không có cáu kỉnh, lật anh một cái mắt trắng, “Bán thảm cũng không biết hỏi sớm chút người có ở đây hay không, anh cái đầu óc này sau này làm sao đây…… Đi thôi, theo tôi về phòng ngủ thổi điều hòa, xem anh đầu đầy mồ hôi này.”

“Không cảm thấy tôi chảy mồ hôi khá gợi cảm sao?” Địch Thu Hạc đi tới bên cạnh cậu, đưa tay cướp bình nước của cậu, vẻ mặt cảm thán, “Đã nhiều năm không mua nước sôi rồi, thật hoài niệm.”

Trẻ con nhà giàu thiếu đòn!

Hạ Bạch bởi vì anh hồi vị cảm giác mua nước nóng, nhìn về phía một túi trái cây trong tay anh, khiêu mi, “Đừng nói với tôi những thứ này là anh từ biên giới mang về.”

“Đương nhiên không phải.” Địch Thu Hạc cũng khiêu mi, còn khiêu tới đẹp mắt hơn cậu, “Đây là tôi trên đường tới đây mua, tôi tới chỗ cậu làm khách, vốn cũng không có cái gì tốt mang theo. Tất nhiên đều là cậu thích ăn, cảm động không?”

“Cảm động tới muốn nhận anh là em trai.” Hạ Bạch ăn miếng trả miếng, lúc đi ngang qua siêu thị của trường dừng lại chút, hỏi, “Anh ăn cơm trưa chưa?”

Địch Thu Hạc ôm bụng, “Thật đói, tôi hiện tại có thể ăn một đầu voi.”

“……” Thật là đánh rắn tùy gậy.

Hạ Bạch kéo kéo khóe miệng, tiêu sái hất đầu, “Đuổi theo, ca ca mua voi cho em ăn.”

Địch Thu Hạc bước nhanh đuổi theo, triệt để vứt bỏ da mặt, “Ca ca thật tốt, ca ca em muốn ăn voi anh tự mình làm.”

Hạ Bạch: “……”

“Ca ca?”

Hạ Bạch mở cửa tủ lạnh siêu thị ra, từ bên trong rút ra một cây kem nhét vào miệng anh, sau đó sải bước vào trả tiền, muốn nhắm mắt làm ngơ.

Kem là vị sữa, kẹp nho khô, Địch Thu Hạc rút nó ra, nhìn một chút nhãn hiệu kem, híp mắt cười. Tiểu cẩu tử quả nhiên rất sủng mình, còn đặc biệt nghe ngóng nhãn hiệu kem mình thích.

Hai người mua chút thức ăn, sau khi trở lại phòng ngủ Hạ Bạch lấy ra một cái nồi cơm điện nhỏ, cắm vào ổ điện phòng ngủ, nấu mì cho Địch Thu Hạc.

“Sao phải cắm vào cái này?” Địch Thu Hạc giống như bảo bảo hiếu kỳ, đứng ở trước nồi cơm điện sờ tới sờ lui.

Hạ Bạch đem mì thả vào nước sôi, lại đập trứng gà vào, bắt đầu bóc lạp xưởng, trả lời, “Phòng kí túc sử dụng thiết bị điện quá nhiều sẽ đứt cầu dao, hiện tại bật điều hòa càng phải chú ý, nhưng có cái này thì không sợ.”

Địch Thu Hạc gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhìn máu bầm lưu lại trên mu bàn tay cậu, không biết làm sao đột nhiên dâng lên một loại kích động muốn cầm tay cậu thổi một chút, sau khi ý thức được ý nghĩ của mình anh bị dọa sợ nhảy dựng lên, làm bộ như rất nóng đi tới điều hòa, thuận miệng kéo đề tài, “Nóng quá nóng quá, cậu mở điều hòa bao nhiêu độ.”

“Nóng sao?” Hạ Bạch ngửa đầu nhìn anh, lục ra điều khiển ném qua, “Tôi vừa mới tiêm xong, không dám mở quá thấp, anh nóng thì điều chỉnh thấp xuống vài độ.”

Địch Thu Hạc nghe vậy lập tức dừng lại tay ấn điều khiển, thả lại điều khiển, như không có chuyện gì xảy ra nói, “Kỳ thực cũng không phải quá nóng, tôi rửa mặt là được rồi.” Vừa nói đi tới chỗ bục rửa mặt ban công, sau đó nhấc mắt một cái, một cái quần lót treo trên khung cửa sổ chào hỏi với anh.

Phù phù.

Địch Thu Hạc chân trái vướng vào chân phải, ngã trên mặt đất bằng phẳng.

.

31. Chương 31: Bộp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

"Sao thế?" Hạ Bạch nghe thấy thanh âm ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Địch Thu Hạc mông chạm đất sau đó quyết đoán quay đầu, làm bộ như mình thật sự không nhìn thấy, nghiêng người kéo túi đồ Ngưu Tuấn Kiệt mua qua vùi đầu khuấy, "Tôi nhớ trong này có đồ gia vị, làm sao không thấy……"

Địch Thu Hạc nhanh chóng bò dậy, vèo một cái vọt vào phòng rửa tay, dùng sức đóng cửa lại.

"……" Thật là thân thủ mạnh mẽ.

Hạ Bạch đặt túi đồ xuống, thở dài. Quả nhiên a, nam nhân ấu trĩ hơn nữa, cũng là có tôn nghiêm, bị người nhìn thấy ở trước cửa toilet trượt chân gì đó, quá mất mặt……

Tay Địch Thu Hạc gắt gao đặt ở trên tay cầm cửa phòng rửa tay, mặt và lỗ tai đỏ rực, tim ùm ùm nhảy mãnh liệt, trán túa ra mồ hôi.

…… Đều do quá trơn!

Anh dựng thẳng lông mày, không biết là đang tức giận ai.

Tiểu cẩu tử hôm nay khẳng định rửa qua mặt đất! Trên mặt đất có nước cho nên anh mới sẽ trượt chân! Còn, còn có cái bên trong kia, bên trong…… Thứ đồ này sao có thể vắt lên khung cửa sổ! Đàng hoàng phơi trên giá quần áo không được sao! Vị trí khung cửa sổ kia, rửa tay vừa nhấc mắt là có thể nhìn thấy, sinh viên bên ngoài đi ngang qua vừa nhìn lên……

ĐỜ MỜ!

Anh xoạt một cái kéo cửa phòng rửa tay ra, hùng hổ đi tới trước khung cửa sổ, nhanh chóng đưa tay…… Sau đó dùng hai ngón tay nhón lấy móc áo câu quần lót xuống, xoay người hướng Hạ Bạch ngồi xổm trên mặt đất nấu mì giáo huấn, "Cậu sao muốn đem cái này…… muốn đem cái này phơi trên khung cửa sổ! Không biết sẽ bị sinh viên lầu dưới đi ngang qua nhìn thấy sao!"

Hạ Bạch ngẩng đầu.

Nam nhân trẻ tuổi vai rộng chân dài, lớn lên vừa soái vừa tuấn đứng khuất sáng, tư thế hết sức có khí thế, biểu tình hết sức hù dọa người, nhưng trên tay lại cẩn thận nhón một cái mắc áo treo quần lót, lại biệt nữu cầm móc áo cách mình xa nửa mét……

Đây là cái họa phong quỷ gì?

Hạ Bạch kéo kéo khóe miệng buồn cười, nhưng nhìn tai còn chưa có rút đi đỏ ửng và biểu tình ra vẻ hung ác của Địch Thu Hạc, nhớ tới cái đống rắm ngã kia, lương tâm hơi vùng vẫy chút, nén ý cười xuống, nghiêm trang trả lời, "Nhưng nếu như phơi trên giá quần áo, người ở đó rửa mặt, vậy không phải chính là ở dưới đũng quần chọc tới chọc lui sao" Kỳ thực bình thường trong ký túc quần áo giặt qua đều phơi trên giá phơi quần áo, quần lót cũng không ngoại lệ, nhưng hai hôm nay cậu quá mệt mỏi, quần áo tùy tiện giặt, lười dùng giá phơi, liền thuận tay treo quần lót lên khung cửa sổ…… Lại không nghĩ tới kích thích trẻ con nhà giàu, bạn học Địch ba tuổi.

Ớ không đúng, là cung cấp cho đại ảnh đế mất mặt ngã xuống một đề tài tốt dời đi lực chú ý.

"…… Nhưng, nhưng treo trên khung cửa sổ, lúc rửa mặt vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, quá thất lễ!" Địch Thu Hạc đề cao thanh âm, đột nhiên cảm thấy thân thể hơi nóng, sau lưng tựa hồ toát mồ hôi, trong đầu không bị khống chế não bổ hình ảnh mình dưới quần lót của Hạ Bạch đi lại, sau đó còn tự động thêm cảnh, nếu móc áo đột nhiên hỏng, bộp cái rơi xuống……

"Không được treo trên giá phơi quần áo!" Anh tâm tình kích động, thanh âm không tự chủ giương cao, giống như gia trưởng nghiêm khắc nhất trên đời này: "Mắc ao cũng phải đổi đi! Mua mới! Loại nhựa này

dễ hỏng! Tóm lại, quần áo sát người không có treo trên khung cửa sổ, sẽ bị sinh viên phía dưới đi ngang qua nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt, đi mua giá treo đồ kiểu đứng thẳng, đặt ở góc!"

Giá treo đồ đứng

Hạ Bạch lạ lùng nhìn anh, "Anh cảm thấy phòng ngủ nhỏ như vậy, đặt được giá treo đồ kiểu đứng thẳng?"

Địch Thu Hạc nhìn quanh một chút gian phòng bốn người ngủ này, tầm mắt cường điệu ngừng chút trên giường ngủ của đám người Ngưu Tuấn Kiệt, cau mày thật sâu, "Vậy chuyển ra ngoài." Trước kia làm sao không phát hiện bốn người ngủ không tốt như vậy không tiện như vậy không…… Tóm lại chính là không tốt!

Bụp.

Hạ Bạch ném lạp xưởng đã tách ra vào trong nồi cơm điện quấy quấy, lấy ra bát đũa dùng một lần, một bên đổ mì một bên nói, "Cự tuyệt, ký túc tôi phải ở đủ 4 năm, mà lão đại bọn họ cũng không ngại lúc rửa mặt nhìn thấy quần lót của tôi." Mọi người đều là nhìn của nhau, có quan hệ gì.

Cho nên quần lót của tiểu cẩu tử đã bị những người khác trong phòng toàn bộ nhìn nhẫn rồi?

Sét đánh giữa trời quang!

Địch Thu Hạc trong lòng giống như lửa đang cháy, mặc dù anh cũng không rõ lửa kia là tới thế nào, còn là vì cái gì cháy lên, nhưng chính là khó chịu! Chính là không thoải mái! Rõ ràng, rõ ràng anh lúc trước ở ký túc, quần lót cũng là giặt xong theo số đông treo lên giá phơi đồ.

"Cho nên anh muốn xách quần lót của tôi tới khi nào?" Hạ Bạch đặt mì đã đổ xong lên bàn, đi tới từ trong tay anh cướp đi cái móc áo, treo lại lên khung cửa sổ, xoay người đè lưng Địch Thu Hạc đẩy anh tới cạnh bàn, giống như dỗ trẻ con tùy hứng nói, "Trước ăn mì, lão X mẹ (*) ở góc bàn, anh muốn thêm tự mình cầm. Mấy tòa xung quanh đây toàn là nam sinh, quần lót nhìn thì nhìn, có gì quan trọng. Chả lẽ anh trước kia ở kí túc không có bị nam sinh khác nhìn qua quần lót? Hơn nữa lúc trước anh ở căn hộ, quần áo không phải đều là dì nội trợ giặt, tủ quần áo cũng là dì thu dọn, lúc đó anh sao không cảm thấy để dì nhìn thấy quần lót của anh không tốt? Hơn nữa, lúc anh còn ở Địch gia, mẹ kế vì biểu đạt hiền lành, chả lẽ chưa từng mua cho anh quần áo mới và quần áo lót sao? Dù sao lúc mẹ tôi còn sống, quần áo lót của tôi đều là mẹ tôi mua cho tôi. Cho nên bình tĩnh, đó là một tấm vải mà thôi."

((*) Chỗ này chắc là nhãn hiệu gìđó, chứ tui cũng không hiểu)

"……" Mì rất thơm, bụng rất đói, nhưng đột nhiên tâm tình suy sụp. Đúng a, hóa ra quần lót của mình đã bị nhiều người làm bẩn qua như vậy, khó trách tiểu cẩu tử ghét bỏ……

"Sẽ không nữa." Anh ngồi xuống siết chặt chiếc đũa, vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói, "Sau này quần lót của tôi tự mình giặt." Hơn nữa toàn bộ thay mới, toàn bộ cũ quăng đi.

Hạ Bạch nhìn chằm chằm ót anh, im lặng hồi lâu, giơ tay lên có lệ vỗ anh hai cái, khen nói, "Ừm, Địch ba tuổi trưởng thành rồi, biết phải tự mình giặt quần áo lót rồi, không tệ không tệ."

Địch Thu Hạc dùng sức cắm chiếc đũa vào trong bát, quay đầu nhìn Hạ Bạch, cau mày quắc mắt, "Cậu cũng phải tự mình giặt! Mấy người trong phòng này coi như xong…… Không cho những người khác nhìn quần lót của cậu!"

Này vẫn chưa xong.

Hạ Bạch víu đầu anh xoay anh lại, tức giận nói, "Anh mì của anh! Ít nghĩ mấy cái lung tung, giống như mụ già vậy." Cậu cũng không phải có bệnh, tại sao phải để cho người khác nhìn quần lót của mình! Hơn nữa chủ đề của bọn họ rốt cuộc làm sao nghiêng tới cái này, giữa cậu và Địch Thu Hạc không thể sinh ra một vài nội dung tán gẫu khỏe mạnh bình thường sao?

Địch Thu Hạc rục rịch muốn đứng dậy, da thịt trên người căng thẳng, ngữ khí nguy hiểm, "Cậu nói tôi giống cái gì? Mụ già?" Ba ngày không đánh phòng chính lật ngói, tôn nghiêm huynh trưởng của anh không cho phép khiêu khích!

"Đàng hoàng ăn cơm cho tôi! Ít tác quái!" Hạ Bạch quyết đoán ấn anh trở lại, dùng sức vỗ ót anh một cái, buông tay lùi về sau một bước, từ trong tủ lấy đồ ngủ ra, cảnh cáo nói, "Anh thử động chút nữa xem.

Trong túi kia có nước đá, anh ăn xong uống ít lãnh tĩnh một chút. Tôi tiêm cả buổi trưa, trên người đều là mùi thuốc nước, trước đi tắm, anh đàng hoàng ăn mì!" Nói xong xoay người đi vào phòng rửa tay, dùng tắm kết thúc cuộc trò chuyện không có chút dinh dưỡng nào."

Cạch cạch, thanh âm cửa khóa trái, sau đó tiếng nước chảy truyền đến.

Tôn nghiêm của huynh trưởng tạm thời tắt lửa.

"Thật xấu…… Là tiểu cẩu tử được sủng mà kiêu." Địch Thu Hạc giơ tay lên sờ sờ cái ót, nhìn thủy tinh mờ mơ hồ trên cửa phòng rửa tay và quần lót treo lại trên khung cửa sổ thật lâu, lấy di động ra gõ chữ.

Địch Thu Hạc: Trợ lý Vương, tôi hình như có chút phát sốt, chuẩn bị cho tôi ít thuốc hạ sốt.

Địch Thu Hạc: Tú Văn, em trai không nghe lời làm sao bây giờ?

Điện thoại của Vương Bác Nghị lập tức gọi tới.

Khương Tú Văn rep lại tin nhắn: "Làm thịt, trộn cơm ăn.

Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày, lưu loát tắt điện thoại, cầm đũa lên — bây giờ là thời gian quý giá anh và tiểu cẩu tử bồi dưỡng tình cảm anh em, không thể bị quấy rầy.

Mì ăn tới một nửa, cửa phòng rửa tay mở ra, Hạ Bạch mặc áo 3 lỗ quần cộc, đầy người mùi xà bông lau tóc đi ra, tay Địch Thu Hạc cầm đũa cứng đờ, lại rất nhanh khôi phục tự nhiên, tốc độ ăn mì nhanh hơn.

"Có đủ không?" Hạ Bạch tiến tới bên cạnh liếc mắt nhìn bát của anh, thấy anh lang thôn hổ yết, nhíu nhíu mày, từ trong túi mua đồ bới ra một bát mì trộn khô mở ra, bắt đầu đun nóng nước, nói, "Trách tôi, anh hiện tại ngày nào cũng huấn luyện, lượng cơm ăn khẳng định lớn hơn bình thường, sớm biết đã bỏ nhiều mì chút. Mì trộn này không tệ, anh nếm thử, ăn không hết không sao cả, tôi ăn giúp anh."

Địch Thu Hạc nhìn động tác thuần thục ngâm mì của cậu, tầm mắt xoay vòng vòng trên áo 3 lỗ của cậu.

Hạ Bạch khom lưng buông bình nước ra, cổ áo ba lỗ rộng thùng thình rớt xuống, lộ ra hơn nửa lồng ngực và hai gồ nhỏ.

Rầm.

Đũa trong tay Địch Thu Hạc rớt xuống đất.

"Anh cái tên này……" Hạ Bạch ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn anh một cái, thuận tay nhặt đũa trên mặt đất lên ném vào thùng rác, lại mở một đôi mới cho anh, dặn dò, "Đừng làm rớt nữa, đũa ăn một lần không nhiều đâu."

"Kỳ, kỳ thực rửa vẫn có thể dùng." Địch Thu Hạc xoay đầu không nhìn cậu, nhận lấy đũa mới xoa a xoa, tầm mắt định ở trên mặt bát không dám loạn chuyển nữa, đột nhiên cà lăm, "Tiểu cẩu tử, mặc dù, mặc dù không phòng ngủ chỉ có hai người bọn mình, nhưng cậu vẫn là phải chú ý chút."

Hạ Bạch không hiểu ra sao, "Chú ý cái gì?" Vừa nói đưa tay từ trong túi mua đồ gẩy ra một cái lạp xưởng, bóc ra cắn một ngụm, nửa tựa vào trên bàn nhìn Địch Thu Hạc, nhai a nhai.

Áo lót thật sợ quá rộng, lúc đưa tay cư nhiên có thể từ ống tay áo nhìn thấy một chút xíu eo, còn có cái tay cầm lạp xưởng kia, vừa mịn vừa đẹp, còn có miệng……

Địch Thu Hạc vội vàng vùi đầu ăn mì, trong lòng lại bắt đầu bốc hỏa, nhưng vẫn không biết rốt cuộc là đang bốc cái gì, chỉ biết là tiểu cẩu tử hôm nay không thích hợp, giống như là giả……

"Cậu có phải là giả hay không?" Anh đột nhiên mắt phát sáng, đặt đũa xuống đưa tay đè lại mặt Hạ Bạch, xoay tới xoay lui nhìn, ngón tay ở bên mặt gảy a gảy, "Nói, trên mặt cậu có phải đeo mặt nạ hay không, tiểu cẩu tử chân chính ở đâu? Cậu làm gì cậu ta rồi!"

Đây là mắc bệnh gì!

Hạ Bạch lật mắt trắng, hất tay anh ra, bẻ cái lạp xưởng mới ăn hai miếng trong tay ra thành hai nửa, nhét nửa đã cắn qua vào miệng mình, một nửa khác nhét vào trong miệng Địch Thu Hạc, vỗ anh một cái sau đó

hỏi, “Cha anh lúc nào về? Bên này trời tối sẽ không dễ vẫy xe, anh chú ý chút, đừng ở quá lâu.” Địch ba tuổi phát bệnh nghiêm trọng như vậy cậu thật sự chăm sóc không nổi, vẫn là tống đi nhanh chút.

Giống như 1 thùng nước lạnh dội xuống, Địch Thu Hạc sửng sốt, sau đó giơ tay lên từ trong miệng rút lạp xưởng ra, không thể tin nhìn cậu, “Cậu muốn đuổi tôi đi?”

Hạ Bạch ôn nhu mỉm cười, “Làm sao sẽ chứ, tôi chỉ là nhắc nhở anh chút, đừng chơi quá muộn, tránh cho không dễ bắt xe, đừng quên đại kế bán thảm của anh.”

Quần lót gì đó, áo lót gì đó, mùi xà phòng nhàn nhạt dễ ngửi gì đó, lửa thiêu lửa nướng lửa giận gì đó…… Mấy cảm giác loạn thất bát tao kia lúc này toàn bộ đã đi xa, Địch Thu Hạc nhanh chóng tỉnh táo lại, đem tầm mắt từ trên lúm đồng tiền của cậu dịch khỏi, cúi đầu, nhìn mì trong chén ăn tới đáy, thanh âm thấp xuống, “Cậu cư nhiên không muốn chứa chấp tôi.”

“……” Bộ dáng đột nhiên uể oải này là xảy ra chuyện gì?

“Căn hộ trung tâm thành phố đã bị tôi bán rồi.” Địch Thu Hạc thả lạp xưởng vào trong miệng, một lần nữa cầm lấy đũa, từ từ quấy mì, ”Tôi biết cha kỳ thực đang ở thành phố B, ông ấy chẳng qua là không muốn gặp tôi mà thôi, dù sao ông ấy hiện tại phải dựa vào Tần gia ổn định cục diện Hoàng Đô, mà muốn ổn định Tần gia nhất định trước đó phải ổn định mẹ kế, cho nên tôi đứa con trai cả không được mẹ kế chào đón này là quyết không thể tùy tiện gặp……

Hạ Bạch chuyên chú nhìn anh biểu diễn.

“Tôi bây giờ trở về thành phố B đều là ở khu biệt thự lần trước tôi cùng cậu gặp mặt, nhưng trong đó trống rỗng, cũng không có quét dọn thu thập, tôi……” Anh nhợt nhạt thở ra một hơi, hướng Hạ Bạch miễn cưỡng cười cười, khóe miệng nhếch lên độ cong hết sức khổ sở, ”Tôi rất thảm có đúng không, trở lại một chút, cư nhiên chỉ có thể tìm cậu trò chuyện.

Bộp.

Hạ Bạch giơ tay lên vỗ vào trên mặt anh, có chút dùng lực.

Biểu tình cô đơn khổ sở của Địch Thu Hạc cứng lại.

“Có muỗi.” Hạ Bạch thu tay lại, đem thi thể con muỗi trong lòng bàn tay bày ra cho anh nhìn, sau đó thổi rơi, trên dưới đánh giá anh một cái, xoay người đi lục nhang muỗi điện.

Nhang muỗi điện

“Cậu……” Hỏa trong lòng Địch Thu Hạc lại lần nữa toát ra, nhanh chóng chuyển tới trên tay, ngứa, có chút muốn đè lại tiểu cẩu tử chà một trận.

“Chúc mừng anh, bán thảm thành công, tôi chứa chấp anh.” Hạ Bạch cắm nhang muỗi điện vào, xoay người bò tới trên giường Ngưu Tuấn Kiệt cuốn đệm ôm xuống, cậu kéo ghế qua đặt vào trước cửa sổ ban công, dựng xong đệm, để nó nhận ánh nắng, sau đó trở lại tủ quần áo trước lục ra một bộ drap giường vỏ chăn sạch sẽ vứt xuống trên giường mình, leo lên trượt xuống bắt đầu đổi lại.

Địch Thu Hạc ngửa đầu lăng lăng nhìn bắp chân cậu vươn ra ngoài giường, trong lòng có chút mong đợi, lại có chút sợ, hỏi, “Cậu làm cái gì vậy?”

“Trải giường cho anh.” Đổi lại xong drap giường vỏ chăn sạch sẽ, Hạ Bạch ôm lấy drap giường vỏ chăn bẩn xuống giường, đi tới trước bục rửa mặt bỏ vào trong thùng, nói với Địch Thu Hạc, “Giường tôi cho anh ngủ, tôi ngủ của lão Tam, hôm nay mặt trời lớn, hiện tại giặt drap giường vỏ chăn tối hẳn là nằm được.”

Địch Thu Hạc lăng lăng gật đầu, nhìn cậu an bài hết thảy hết sức có trật tự, trong lòng đột nhiên mãn trướng ra một loại cảm xúc khó giải thích, vô cùng biết điều mà sáp qua hỏi, “Có gì tôi có thể giúp không? Kỳ thực chúng ta có thể ngủ một giường, không cần giặt cái này.” Anh em ngủ chung cầm đuốc soi dạ đàm cũng rất không tệ.

“Anh xác định giường đơn có thể đồng thời nhét được hai người bọn mình?” Hạ Bạch bắt đầu đổ bột giặt vào trong thùng, quay đầu nhìn anh, “Anh muốn giúp?”

Địch Thu Hạc đang trong đầu tính toán khả năng hai người cùng ngủ một cái giường đơn, trực giác gật đầu.

"Vậy anh trước ăn hết chút mì cuối cùng, sau đó đổ nước vào trong mì trộn, đổ gia vị tiếp tục ăn." Hạ Bạch vẩy nước trên tay vào mặt anh, lúc anh nhắm mắt đè lại vai anh để cho anh xoay người, đẩy vào phòng ngủ, "Trước khi ăn no, câm miệng, giữ yên lặng."

Địch Thu Hạc vâng lời xoay người, giơ tay lên lau nước trên mặt, đi hai bước sau đó quay đầu lại liếc mắt nhìn Hạ Bạch bắt đầu chuyên tâm giặt drap giường, nhịn không được nhếch lên khóe miệng, ngâm nga bài hát trở về phòng ngủ, khẩu vị đại khai tiếp tục ăn mì.

Hạ Bạch nghe điệu ngâm tới loạn thất bát tao của anh, cười lật mặt trắng. Quả nhiên là tâm tính trẻ con, mỗi lúc một kiểu…… Địch ba tuổi ấu trĩ.

Mười phút sau, Địch Thu Hạc bừng mì trộn tới.

"Ăn xong rồi?" Hạ Bạch ném drap giường đã giặt xong vào trong chậu, tiếp tục giặt vỏ gối và vỏ chăn.

"Ăn không hết." Địch Thu Hạc cầm bát cho cậu nhìn, sau đó dùng đũa cuộn cuộn một miếng mì, đút tới bên miệng cậu, vẻ mặt chính trực nói, "Cậu đã nói tôi không ăn hết cậu có thể ăn giúp tôi, cho."

Vẫn là đánh giá cao tuổi tâm lý của Địch Thu Hạc.

Hạ Bạch đầu ngửa ra sau, nói, "Mì anh đặt trên bàn, tôi giặt drap giường xong liền đi ăn."

"Vậy thì nguội mất." Địch Thu Hạc cau mày.

Hạ Bạch giải thích, "Mì trộn ăn nguội cũng không sao."

"Những cậu bị bệnh, không thể ăn nguội." Địch Thu Hạc không hề nhượng bộ chút nào, chiếc đũa lại vươn về phía trước.

"……"

Giằng co nửa phút, Hạ Bạch thỏa hiệp, há mồm ăn mì, trong lòng có chút hối hận chứa chấp người ấu trĩ như vậy ngủ lại trong phòng mình.

Địch Thu Hạc nhìn má cậu nhai mì phồng phồng, trong lòng ngứa. Mặc dù đũa là mới mở, nhưng mì lại là anh ăn một nửa, hiện tại tiểu cẩu tử không chút nào ghét bỏ mì mình đã ăn một nửa…… Cho nên tiểu cẩu tử rất sùng bái mình! Sùng bái tới hoàn toàn không chê nước miếng của mình!

Sau khi tâm tình khoái trá, thông minh bị tính thương nhân áp chế của anh rốt cục thăng trở lại, nói, "Chuyện trên mạng tôi đã biết, cậu yên tâm, Cổ gia sau đó sẽ đăng một thanh minh, nói rõ ảnh sinh nhật đã qua, sẽ không để cho Thánh Tượng và lời đồn đại trên mạng ảnh hưởng đến công việc của cậu bây giờ."

Hạ Bạch sửng sốt, nuốt xuống mì sợi sau đó hỏi, "Anh lại gọi điện thoại cho Cổ gia?"

"Ừ." Địch Thu Hạc lại bới một đũa mì, đút tới bên miệng cậu, làm như vô ý nói, "Gọi điện thoại cho Cổ lão tiên sinh, ngoài ra, Cổ tiểu thư mới vừa trưởng thành, Cổ gia không thể nào sớm như vậy đã gả cô ấy ra ngoài."

Hạ Bạch ăn hết mì, nghi ngờ hỏi, "Sao đột nhiên nhắc tới Cổ tiểu thư? Cô ấy vừa đủ 18 tuổi, gia đình bình thường đều sẽ không gả con gái 18 tuổi ra ngoài, đều vẫn là trẻ con."

Mặc dù đã từ chỗ Cổ lão tiên sinh nghe nói chân tướng sự kiện "Nhận anh trai" trên mạng, nhưng tới lúc này nhìn thấy bộ dạng hoàn toàn tùy ý này của tiểu cẩu tử, tia cảm giác ấm ức kỳ quái trong lòng anh mới rốt cục tiêu tán, chờ cậu ăn xong một miếng sau đó nhanh chóng lại đút miệng miếng, chân thành nói, "Tiểu cẩu tử, yêu sớm không tốt."

"Tôi cũng cho là như vậy." Hạ Bạch đồng ý gật đầu. Con gái 17-18 tuổi xinh đẹp lại hồn nhiên, nhưng lại hết sức dễ bị tra nam cố ý lừa gạt, cho nên yêu sớm gì đó, hoặc là tốt nhất có phụ huynh ở một bên nhìn, hoặc là đừng dễ dàng thử, nếu thật sự thích, trước khi yêu đương phải trước tiên hảo hảo điều tra một chút nhân phẩm đối phương.

Địch Thu Hạc thấy cậu đồng ý quan điểm của mình, khóe miệng nhếch lên độ cong lớn hơn nữa, đút mì tới càng hăng say.

Cho nên một đút, một ăn, chờ lúc giặt xong drap giường, náo nhiệt trên mạng đã bị bọn họ tán gẫu một trận, mì cũng vừa vặn ăn xong.

Gió điều hòa từ từ thổi, drap giường vỏ chăn vừa giặt xong phơi trên giá phơi, thỉnh thoảng nhỏ nước xuống. Dưới cửa sổ, một cái đệm trải trên ghế, đang tiếp nhận rửa tội của ánh mặt trời.

"Xem cái này đi." Hạ Bạch tìm ra một bộ phim kinh dị, mở ra một túi đồ ăn vặt nhét vào trong tay Địch Thu Hạc, mình thì cầm lấy một trái xoài, kéo thùng giác qua, vừa dùng dao con gọt vừa nói, "Bộ phim này tôi luôn muốn xem, nhưng không có thời gian, hôm nay vừa vặn rảnh rỗi. Anh có xem phim kinh dị hay không?"

"Xem." Địch Thu Hạc nhích ghế lại gần về phía cậu, cảm thấy hết thảy lúc này đều là mới lạ, lời bất tri bất giác nhiều hơn, "Xem cái này, cậu nếu thích, tôi sau này có thể nhận phim loại này."

Hạ Bạch nhớ tới bộ phim kinh dị kinh điển vài năm sau do Địch Thu Hạc đầu tư diễn, cười gật đầu, "Được, phim anh diễn khẳng định rất tuyệt." Còn rất kiếm tiền.

Địch Thu Hạc được thuận lông một chút, tâm tình rất tốt cầm lấy 1 miếng đồ ăn vặt đút tới bên miệng cậu, đầy lòng đều là ý nghĩ "Tiểu cẩu tử sùng bái ta như vậy, vậy ta liền đối tốt với cậu ấy hơn chút", hàm súc hứa hẹn nói, "Tôi nhất định chọn kịch bản thật tốt diễn thật tốt."

Hạ Bạch nhìn chằm chằm đồ ăn vặt ba giây, duỗi đầu ăn hết, sau đó cắt một miếng thịt xoài đút tới bên miệng anh, mỉm cười giả dối, "Vậy tôi chờ phim hay của anh." Cho nên nhanh ăn cái gì chút đi, chặn miệng, giữ vững trạng thái hơi chút bình thường hiện tại.

Địch Thu Hạc khiêu mi nhìn cậu một cái, cũng duỗi đầu ra ăn xoài cậu đút tới, trong lòng vui vẻ, ngữ khí không tự chủ mang theo chút sủng nịch, "Đừng vội, tôi sẽ không để cậu chờ quá lâu."

Hạ Bạch run run, nhanh chóng lại nhét túi đồ ăn vặt vào tay anh.

Địch Thu Hạc ôm đồ ăn vặt, "Ưu thương" than thở, lấy điện thoại ra gửi tin nhắc cho Khương Tú Văn.

Địch Thu Hạc: Em trai quá dính tôi, làm sao bây giờ?

Khương Tú Văn: Tự làm thịt mình, bỏ vào cơm "em trai" cậu.

A, nam nhân ghen tị.

Địch Thu Hạc thu điện thoại, tâm tình vui vẻ lại nhích tới gần Hạ Bạch đang chuyên tâm xem phim.

Xem xong phim đã đến thời gian cơm tối, Hạ Bạch tùy tiện lấy chút đồ ăn đút no hai người, sau đó lại lật một bộ phim ra tiếp tục xem với Địch Thu Hạc.

10h tối, Hạ Bạch tắt máy tính, thu drap giường vỏ chăn, trải xong giường, tắt đèn nằm xuống trên giường Ngưu Tuấn Kiệt, ngáp một cái, nói với Địch Thu Hạc đã nằm xuống giường, "Ngủ ngon."

Địch Thu Hạc nghiêng người nhìn thân ảnh mơ hồ của cậu, ngửi mùi vị drap giường vỏ chăn thuộc về Hạ Bạch, nụ cười trên mặt thủy chung tồn tại, thấp giọng trả lời, "Tiểu cẩu tử, ngủ ngon." Tốt nhất phải mơ thấy tôi.

Đối phương không có trả lời, chưa tới mấy phút, tiếng hít thở vững vàng liền truyền tới.

Địch Thu Hạc lại đợi một hồi, sau khi xác định đối phương đã ngủ say, cẩn thận từ trên giường bò dậy, xuống giường cởi đồ ngủ Hạ Bạch cung cấp trên người xuống, thay quần áo bẩn sau khi tắm xong thay ra, quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Bạch ngủ say, không tiếng động nói câu tạm biệt, mở cửa đi ra ngoài.

Quấy rầy quản lý kí túc mở cửa, anh đi ra khỏi lầu kí túc, lấy di động ra mở máy.

Một đống lớn cuộc gọi nhỡ và tin nhắn thuộc về Vương Bác Nghị lập tức gửi tới.

Anh tiện tay mở một cuộc gọi nhỡ, gẩy tới.

"Địch thiếu ngài cuối cùng cũng nghe điện thoại rồi! Ngài hiện tại là vừa xuống máy bay sao? Tôi bây giờ liền phái xe tới đón ngài."

"Không phải." Địch Thu Hạc quay đầu lại liếc mắt nhìn tòa ký túc dưới bóng đêm, trong thanh âm mang theo một tia thả lỏng khoe khoang không tự biết, "Tôi ở chỗ học đệ thêm một lát, cậu ấy quá nhớ tôi, vé máy bay phải đổi."

Vương Bác Nghị kinh ngạc tới thanh âm đều đề cao, "Ý ngài là ngài bây giờ vẫn ở thành phố B?! Muốn đi trong đêm trở lại? Nhưng nội dung huấn luyện ngày mai là đi bộ hành quân, ngài nếu nghỉ ngơi không tốt……"

"Tôi có phân tấc, cậu tính toán thời gian phái xe tới sân bay đón tôi, cúp đây." Địch Thu Hạc cúp điện thoại, lại quay đầu liếc mắt nhìn phòng của Hạ Bạch, cất bước đi ra ngoài trường.

Bát quái trên mạng đã triệt để lên men, thanh minh kia của Hạ Bạch sau khi bị bới ra, fan weibo của cậu trong một đêm tăng vọt mười mấy vạn, trước mắt còn đang trong gia tăng kéo dài. Mấy vị văn bối Cổ gia và nhân viên của Ica trước tiên chú ý weibo của cậu, forward cái thanh minh này, không tiếng động biểu lộ thái độ ủng hộ với cậu.

Cũng không lâu lắm, lại một nhóm minh tinh nhỏ không quá nổi danh cũng nháo nhào chú ý tới Hạ Bạch, đăng weibo biểu đạt mình ủng hộ cậu, giống như bọn họ cùng Hạ Bạch kể từ lúc gặp nhau ở yến hội Cổ gia, liền mới gặp đã thân trở thành bạn tốt vậy.

So với náo nhiệt Hạ Bạch bên này, Thánh Tượng bên kia có chút thê thê thảm thảm ưu sầu. Weibo của Mã Quần và weibo của Mã Hành Thông toàn bộ bị đám netizen bá chiếm, ở tất cả ảnh có chức năng reply, ào ào ở dưới weibo bọn họ ăn ý xoát lên bộ ảnh sinh nhật Mã Quần chụp lưu truyền ra.

Hạ Bạch ngồi ở hàng cuối cùng xe bus, thấy điện thoại Địch Thu Hạc vẫn như cũ gọi không thông, liền tiếp tục lật ảnh lưu truyền trên mạng, chỉ cảm thấy chủ Thánh Tượng ban đầu để cho Mã Quần đi chụp ảnh sinh nhật đầu óc có lẽ là nước vào.

Chỉ cái trình độ này đều thành vấn đề, bọn họ rốt cục tự tin tới mức nào, cư nhiên kiên trì để cho tân thủ như Mã Quần làm chụp chính? Là ngại công ty phát triển quá thuận lợi?

Cậu lắc lắc đầu, mở trang chủ weibo mình ra, không nhìn mấy comment tâng bốc của đám netizen, trước tiên rep weibo của mọi người Cổ gia và Ica, sau đó đăng weibo cảm ơn mọi người ủng hộ và quan tâm, suy nghĩ một chút, lại đăng weibo trấn an fan Địch Thu Hạc.

Bạch lại Bạch: Cảm ơn các Thu fan lần này ủng hộ và khích lệ tôi, thần tượng của các bạn hiện tại rất tốt, có thể ăn có thể ngủ, đang vì mở ra thiên chương (*) mới tích cực nỗ lực, các bạn không cần lo lắng, chúc mừng anh ấy đi.

(Thu fan: chắc đây chỉ là tên fan của anh nhà thôi

thiên chương: chỗ này có thể hiểu là tương lai)

Sau bình tĩnh ngắn ngủi, weibo này nhanh chóng được fan của Địch Thu Hạc phát hiện cũng nhô lên, lượng fan Hạ Bạch bắt đầu điên cuồng tăng lên…… Nhưng Hạ Bạch đang đứng dậy chuẩn bị xuống xe hoàn toàn không biết.

Tiểu Nhân Ngư đã tiến vào kỳ trù bị cuối cùng trước khi tiến nhập vào thị trường, công việc thuộc về Hạ Bạch đã căn bản hoàn thành, nhưng cậu vẫn kiên trì mỗi ngày đăng tin, vì sáng ý mới mà bộ tuyên truyền bên kia tùy thời khả năng tung ra thời khắc chuẩn bị.

"Chưa từng gặp qua nhiếp ảnh gia trang phục nào làm hết phận sự như cậu." Series Tinh Linh sau khi tuyên truyền thành công, áp lực trên người Lâm Hà nhẹ đi rất nhiều, đối với Hạ Bạch cũng càng ngày càng thân thiết, "Bệnh vừa khỏi thì nghỉ ngơi thật tốt, có việc công ty sẽ gọi điện cho cậu, không cần ngày nào cũng tới."

Hạ Bạch lười nhác làm ổ trong ghế salon, cố ý vô lại nói, "Chị Lâm, chị có phải thấy em ngày nào cũng tới cọ điều hòa với wifi, cảm thấy em lãng phí tài nguyên công ty, cho nên muốn đuổi em đi hay không?

Không, em sẽ không như ý của chị, em cũng là nhân viên của Tiểu Nhân Ngư, mấy thứ này là phúc lợi em nên được!"

Lâm Hà bị cậu chọc cười, vừa chuẩn bị tiếp tục trêu cậu mấy câu, liền thấy điện thoại Hạ Bạch đặt trên bàn vang lên. Cô ngậm miệng, ý bảo Hạ Bạch nghe điện thoại.

Hạ Bạch cầm lấy điện thoại di động vừa nhìn, thấy là số lạ, nghi ngờ kết nối, "Alo, xin hỏi ai vậy?"

Lâm Hà thức thời đứng dậy, không định nghe nội dung nói chuyện của cậu.

"Chờ chút!" Biểu tình Hạ Bạch đột nhiên trở nên cổ quái, ý bảo Lâm Hà không cần rời đi, hướng về phía điện thoại bên kia xác nhận hỏi, "Ngài là nói, ngài muốn mượn series Công Chúa chủ đạo lần này của Tiểu Nhân Ngư, chụp cho con gái ngài, tiểu thư Địch Xuân Hoa một bộ hình?"

32. Chương 32: Nóng Cảm Mạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Huhuuuu hôm qua tui buồn quá nên k có tâm trạng up chương nữa dù đã edit xong lâu lẩu rồi TvT Tui đang ngồi thuyền Dũng Chinh có thím nào cùng thuyền k???

Xem ảnh thật hình ảnh này tui chỉ muốn khóc, thôi share chibi với các thím xem cho đỡ buồn

Những lời này của Hạ Bạch vừa ra, Lâm Hà lập tức ngồi trở lại.

Người bên kia điện thoại lại nói mấy câu, Hạ Bạch càng nghe biểu tình càng kỳ quái, nhìn Lâm Hà, hướng phía điện thoại bên kia thả chậm lời nhanh chóng xác nhận hỏi, "Tôi hiểu, ý của ngài là, ngài muốn trước khi Tiểu Nhân Ngư chuẩn bị ra mắt tất cả trang phục trong series, để cho con gái ngài tự mình chọn 1 bộ mình thích tới chụp hình?"

Lâm Hà cau mày, trong mắt theo một tia khó chịu.

"Đúng vậy. Nghe nói Hạ tiên sinh cùng Thu Hạc nhà tôi là bạn tốt, nếu lần này hợp tác có thể thành công, Thu Hạc thương em gái như vậy, khẳng định cũng sẽ rất vui vẻ." Thanh âm Tần Lỵ ôn nhu dễ nghe, nhưng ngữ khí nói chuyện lại mang theo 1 tia mùi vị ra lệnh của cấp trên quen có.

Hạ Bạch thấy Lâm Hà biểu tình không vui, ít nhiều đoán được Lâm hà đối với cho mượn series Công Chúa là không quá nguyện ý, liền khách khí trả lời, "Địch phu nhân, tôi và Thu Hạc đúng là bạn tốt, nhưng công là công, tư là tư, tôi hiện tại chỉ là nhiếp ảnh gia trang phục của Tiểu Nhân Ngư, đối với cho mượn trang phục hay không cũng không có quyền quyết định. Cảm ơn thưởng thức và lời mời của ngài, yêu cầu của ngài tôi sẽ chi tiết chuyển đạt cho người phụ trách Tiểu Nhân Ngư, sau khi có kết quả sẽ do người phụ trách trước tiên thông báo kết quả cho ngài, một lần nữa cảm tạ yêu thích và ủng hộ của ngài với Tiểu Nhân Ngư, tạm biệt." Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, nhìn về phía Lâm Hà.

Lâm Hà được trả lời của cậu hơi trấn an, "Muốn mượn series Công Chúa chính là phu nhân chủ tịch Hoàng Đô Tần Lỵ?"

Hạ Bạch gật đầu, đưa số di động cho cô nhìn.

Thân là một người phụ trách của nhãn hiệu trang phục xa xỉ, Lâm Hà đối với phần lớn phương thức liên lạc của phu nhân các nhà thượng lưu trong lòng nắm chắc, lúc này vừa quét mắt một cái mấy số đuôi dãy số kia, liền xác định số này đúng là số công việc Tần Lỵ bình thường sử dụng, cau mày suy nghĩ chút rồi nói, "Chuyện này chị đi xử lí, cậu không cần để ý tới, nếu bà ta lại gọi điện thoại cho cậu, cậu cứ giống như lúc trước thoái thác là được."

Hạ Bạch đáp ứng, thử dò xét hỏi, "Yêu cầu mượn series Công Chúa của Địch phu nhân……"

"Không cho mượn!" Lâm Hà trả lời tới như đinh đóng cột, trên mặt có chút trào phúng, "Lời tuyên truyền "Ngày đó ra mắt series Công Chúa thần bí diện sa" của nhãn hiệu chúng ta đánh ra lâu như vậy, thành phố B này người hơi có chút đầu óc sẽ không vào lúc này chạy tới nói loại yêu cầu vô lý này! Hơn nữa series Công Chúa là đại diện của Tiểu Nhân Ngư, do ai mặc đầu tiên công ty sớm có quyết định, ngay cả tôi cũng không làm chủ được, cho nên chuyện này chỉ có 1 kết quả, không cho mượn!"

Hạ Bạch nghe vậy giật mình, nhớ tới hình ảnh rơi lầu của Địch Thu Hạc kiếp trước và bộ dáng Địch Xuân Hoa khóc ngã dưới ống kính phóng viên, lại nghĩ tới bộ dáng Địch Thu Hạc ở kí túc của mình vùi đầu ngoan ngoãn ăn mì, lòng bao che ló đầu, cố ý nhíu nhíu mày, nghi ngờ hỏi, "Nhưng chị Lâm, Địch phu nhân muốn mượn series Công Chua, sao không trực tiếp tìm chị, lại gọi điện thoại cho nhiếp ảnh gia mới nhậm chức như em, hơn nữa còn lấy quan hệ bạn bè của em và Địch Thu Hạc nói chuyện, bà ta đây rốt cuộc là có ý gì? Nếu bà ta là muốn mượn quan hệ bạn bè của em và Thu Hạc cầu nhận tình, vậy cũng nên trước tiên gọi điện thoại cho Thu Hạc, để cho Thu Hạc tới tìm em nói, như vậy hiệu quả tốt nhất, hiện tại bà ta như vậy…… Có chút nói không thông. Nhưng nếu nói bà ta chỉ là đơn thuần muốn mượn quần áo, sau đó thuận tiện chiếu cố một chút bạn của Thu Hạc, cũng chính là công tác của em, vậy cũng lên trước tiên tìm chị Lý, sau đó ở trước mặt chị khen em, như vậy mới có hiệu quả. Bà ta bây giờ vòng qua chị trực tiếp tìm em như vậy, em cuối cùng vẫn là phải tìm chị nói chuyện này, vô luận cuối cùng có được cho mượn hay không, em đều có hiềm nghi coi Tiểu Nhân Ngư như tủ quần áo nhà mình, bán nhân tình lung tung, chị nhất định sẽ mất hứng, đây không phải là thành tâm khích bác quan hệ của em và chị sao, cho nên bà ấy hôm này là cái này rốt cục là mưu đồ cái gì?"

Lâm hà bị một trận luẩn quẩn này của cậu, vốn không có tâm tư suy nghĩ nhiều, lúc này cũng nhịn không được muốn suy nghĩ nhiều.

Đúng vậy, Tần Lỵ làm phu nhân chủ tịch Hoàng Đô và quản lý bộ dự trữ nghệ sĩ, như thế nào cũng không nên làm ra chuyện không đầu óc như vậy mới đúng. Về công về tư, cú điện thoại này của bà ta hôm nay đều gọi hết sức không thích hợp. Nếu không phải lúc Tiểu Hạ nghe điện thoại mình vừa vặn ở bên cạnh, chờ Tiểu Hạ sau đó đột nhiên nhắc tới chuyện này, cô nhất định sẽ đối với hành động đề xuất yêu cầu vô lý của Tiểu Hạ cảm thấy không thích. Mặc dù cô sẽ không làm gì Tiểu Hạ, nhưng khó chịu oán trách, ít nhiều sẽ ảnh hưởng quan hệ hợp tác giữa hai người, đối với công việc sau này hết sức bất lợi.

Tiểu Nhân Ngư là một nhãn hiệu sản phẩm mới, tìm được một nhiếp ảnh gia trang phục thích hợp không dễ dàng, bây giờ khởi đầu tốt đẹp đang ở trước mắt, nếu lúc này Tiểu Hạ bởi vì loại chuyện mượn quần áo này nháo cương với Tiểu Nhân Ngư, vậy nhân khí kỹ thuật chụp ảnh của Hạ Bạch mà Tiểu Nhân Ngư bây giờ buộc chặt chỉ sợ cũng phải giảm giá.

Hơn nữa cô nghe nói bà mẹ kế Tần Lỵ này cùng con trai lớn quan hệ không tốt, bây giờ bà ta đột nhiên đội danh nghĩa con trai lớn, gọi điện thoại cho bạn tốt của con lớn một trận như vậy không thích hợp, ý tứ thật không rõ.

Giả thiết kết quả cú điện thoại này không phải là Tần Lỵ không đầu óc, mà là bà ta cố ý…… Bà ta đây là không chỉ muốn hãm hại con lớn, còn muốn hãm hại bạn tốt của con lớn? Mục đích là ly gián quan hệ giữa con lớn và bạn tốt?

Nghĩ tới đây trong lòng cô cả kinh, cảm giác mình phát hiện chân tướng. Nữ nhân hiểu rõ mấy tâm tư lòng vòng của nữ nhân nhất, Tần Lỵ kia sợ là đã hận độc đứa con vợ cả lưu lại, ước gì đứa nhỏ kia bị chúng bạn xa lánh.

Mặc dù trong lòng đã có định luận, nhưng cô vẫn là cẩn thận dò hỏi, "Tiểu Hạ, cậu cùng Đại thiếu gia Hoàng Đô quen biết bao lâu rồi? Vị đại thiếu gia kia bên cạnh bạn bè nhiều không?"

Hạ Bạch nghe vậy thành thật lắc đầu, tiếp tục bán thảm giúp Địch Thu Hạc, "Biết không bao lâu, chị Lâm chị hẳn cũng nghe nói rồi, Địch Thu Hạc là học trưởng của em…… Anh ấy ở nhà hoàn cảnh không tốt, từ lúc ông nội qua đời vẫn luôn…… Dù sao em chưa từng gặp qua bạn bè khác của anh ấy."

Càng là trả lời không xác định, không gian cho người ta não bổ liền càng nhiều.

Lâm Hà khẽ cau mày, mắt lộ đồng tình. Từ sau khi ông nội qua đời hoàn cảnh vẫn không tốt…… Cái gọi là có mẹ kế thì có cha kế, Hoàng Đô nhiều năm như vậy cũng không ai biết Hoàng Đô còn có Đại thiếu gia, chắc hẳn chính là Tần Lỵ làm…… Tin đồn Địch Thu Hạc tính tình tốt, có năng lực, là Địch Thu Hạc đứa nhỏ tốt 10 đủ 10, nhưng chính là một học trưởng đối với một học đệ cũng có thể chiếu cố lại giới thiệu công việc tốt như thế, bên cạnh cư nhiên còn không có bạn bè…… Sợ là bị bà mẹ kế này hành hạ tới không dám kết bạn đi.

Bây giờ Địch Thu Hạc ảm nhiên hủy hợp đồng Hoàng Đô, rời khỏi Địch gia, rốt cục lại kết bạn mới, bà mẹ kế kia……

Lâm Hà càng não bổ càng nhiều, đồng tình đối với Địch Thu Hạc cũng càng ngày càng nặng. Cô nhìn bộ dạng đơn thuần rất hiểu biết của Hạ Bạch, thở dài nói, "Tiểu Hạ, cuộc điện thoại này của Địch phu nhân tuyệt đối không mang ý tốt, cậu khách khí bà ta chút, có thể không tiếp xúc liền không tiếp xúc. Địch Thu Hạc có thể giới thiệu cho cậu làm ăn với Cổ gia, chắc hẳn trong lòng hết sức coi trọng người bạn cậu đây, cậu phải quý trọng phần tâm ý này của hắn. Hôm nay chuyện này, cậu tốt nhất thông khí chút với hắn."

Hạ Bạch không nghĩ tới bán thảm cư nhiên thành công như vậy, vội vàng gật đầu tỏ vẻ học trưởng rất tốt, cậu nhất định hảo hảo chung đụng với đối phương, cũng chi tiết chuyển cáo chuyện ngày hôm nay cho đối phương.

Lâm Hà nghe vậy hài lòng, lại dặn dò cậu vài câu chuyện công việc, liền rời đi xử lý chuyện Tần Lỵ mượn quần áo.

Đưa mắt nhìn Lâm Hà rời đi, Hạ Bạch nhớ lại một chút ngữ khí Tần Lỵ lúc gọi điện thoại, ở trong lòng cộng thêm cho đối phương nhãn "Không thân thiết khó chung đụng", lấy di động ra gửi tin nhắn cho Địch Thu Hạc.

Hạ Bạch: Vừa nãy mẹ kế của anh gọi điện thoại cho tôi, nói muốn mượn series Công Chúa chụp hình cho em gái anh, cấp trên của tôi tỏ vẻ không cho mượn, hơn nữa còn ăn bán thảm Amway của anh.

(Con vợ ví bán thảm của chồng nó giống như bán hàng đa cấp =))))))

Điện thoại của Địch Thu Hạc lập tức gọi tới.

Hạ Bạch ngẩn 1 cái, sau khi tiếp thông kinh ngạc hỏi, "Anh cư nhiên mở điện thoại, huấn luyện kết thúc rồi?"

"Ừ, chỉ đạo võ thuật vừa mới trả di động cho tôi." Địch Thu Hạc cả người đầy mồ hôi tựa vào trên cây, quần áo ngụy trang trên người đã ướt đẫm, trên người còn mang theo mệt mỏi, thanh âm lại hết sức ổn, hỏi, "Mẹ kế của tôi gọi điện thoại cho cậu? Nói thế nào?"

Hạ Bạch đem nội dung điện thoại đại khái thuật lại một lần, sau đó lại nói đối thoại của mình và Lâm Hà, nghi ngờ nói, "Chị Lâm cuối cùng lúc rời đi sắc mặt rất trầm, bộ dáng kia giống như là muốn đi xử lý đại sự quốc gia vậy, thật là quá kỳ quái, chị ấy bình thường chưa từng lộ qua biểu tình như vậy."

Địch Thu Hạc đã phân tích xong lời cậu nói, đại khái hiểu long cong lòng vòng bên trong, nghe vậy nhịn không được cười khẽ một tiếng, khen nói, "Tiểu cẩu tử, tốt lắm."

"Có ý gì?" Hạ Bạch càng thêm mơ hồ.

"Định vị của Tiểu Nhân Ngư là xa xỉ, Lâm Hà làm người phụ trách nhãn hiệu Tiểu Nhân Ngư, cùng thượng tầng Ica khẳng định quan hệ không tệ, nói không chừng còn có chút quan hệ thân thích. Cậu hiện tại ở trước mặt cô ấy giúp tôi xoát độ hảo cảm, lại hắc mẹ kế tôi một cái, chẳng khác nào ở ở trước mặt toàn bộ phu nhân thượng lưu hào môn thành phố B hắc mẹ kế tôi, thuận tiện đập vỡ hình tượng kẻ đáng thương bị mẹ kế ức hiếp của tôi." Địch Thu Hạc chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng Hạ Bạch bảo vệ mình, khóe miệng liền nhịn không được nhếch lên, sau khi cười khẽ mấy tiếng mới tiếp tục nói, "Mẹ kế của tôi gọi điện thoại

cho cậu, ở bên ngoài sẽ nghĩ là muốn cùng cậu lôi kéo quan hệ, hỏi thăm một chút hiện trạng của tôi, thuận tiện nghĩ biện pháp làm chút văn chương, bà ta trước kia cứ như vậy tiếp cận thu mua bạn cùng phòng của tôi, cậu không để ý tới là được. Bà ta lần này muốn lập lại chiêu cũ, lại không nghĩ tới một tầng Ica kia, là bà ta đáng đời. Về phần biểu tình của Lâm Hà…… Tiểu cẩu tử, không nên đánh giá thấp tinh thần trọng nghĩa và căm thù đến tận xương tuỷ đối với bộ phận đạo đức vấn đề của nữ nhân."

"……" Hiểu biết nhiều ghê, còn có, "Anh cười cái gì?"

"Cười cậu đáng yêu." Địch Thu Hạc cởi cổ áo ngụy trang, nhìn lên nắng gắt xán lạn, thanh âm đột nhiên trở nên du dương trầm xuống, nhẹ nhàng nói, "Tiểu Bạch…… Tướng ngủ của cậu thật hỏng bé, còn ngáy to, y như heo."

Hạ Bạch đầu tiên là bị thanh âm của anh đánh tỉnh một cái, sau đó bị lời anh nói tức giận tới trực tiếp cúp điện thoại, ngáy to, "Ngáy to? Hạ Bạch tôi sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ còn chưa từng bị người nói ngáy to! Gà cay lại muốn gạt tôi, nằm mơ!"

Địch Thu Hạc nghe âm bận trong điện thoại, tưởng tượng một chút bộ dáng thở phì phò lúc này của tiểu cẩu tử, lại cúi đầu cười khẽ mấy tiếng, sau đó bấm điện thoại của Vương Bác Nghị, phân phó nói, "Tra một chút Tiểu Nhân Ngư chuẩn bị đem series Công Chúa cho ai mặc, lại cho người ra ngoài thả một chút tin Địch Xuân Hoa bắt nạt bạn học, Tần Lỵ dung túng con gái làm ác, để cho cha tôi vui vẻ chút."

Vương Bác Nghị thưa một tiếng, sau đó căn cứ nguyên tắc không hiểu liền hỏi, hỏi dò, "Tại sao Đại lão bản nhìn thấy loại tin tức này sẽ vui vẻ……" Nếu muốn trở thành một trợ lý làm cho người ta nể trọng, mạch suy nghĩ phải theo được ông chủ, nếu không sớm muộn phải xong đời, hắn hiện tại đang cố gắng phát triển theo phương diện này.

Lúc cấp dưới không hiểu nghĩ nhiều hỏi nhiều là chuyện tốt, Địch Thu Hạc lúc này tâm tình tốt, liền hơi giải thích chút, "Đại lão bản nhà cậu hiện tại đang liều mạng nghĩ biện pháp ổn định Tần gia và Tần Lỵ, nếu lúc này lan ra một vài lời đồn bất lợi với vợ con gái, ông ấy nhất định sẽ ở trong bóng tối lửa cháy thêm dầu, sau đó ở mặt vợ con sốt ruột, làm đủ tư thái người chồng tốt người cha tốt. Một cơ hội dễ lừa gạt lòng người như vậy tới cửa, cậu nói ông ấy vui hay không?"

"Vui." Vương Bác Nghị không phản bác được, đối với thân tình hào môn có lĩnh ngộ tiến thêm 1 bước. Nếu những phỏng đoán này đều là thật, như vậy Đại lão bản ngay cả vợ con cũng có thể tính kế, nội tâm hắn biết bao…… Hắn run lên, đột nhiên hết sức may mắn mình bị ép phản bội Đại lão bản.

"Rõ rồi thì nhanh đi làm việc." Địch Thu Hạc lau mồ hôi trán, sau khi cúp điện thoại từ trong túi lấy ra 1 đồng xu, híp mắt xoay lật thưởng thức, cười lạnh 1 tiếng.

Cư nhiên động tâm tư với tiểu cẩu tử, tay người nào đó duỗi tới quá trắng trợn rồi.

Đảo mắt lại 1 tuần trôi qua, Tần Lỵ lại gọi 2 lần điện thoại tới lôi kéo làm quen, đều bị Hạ Bạch khách khí hàm hồ cho qua chuyện. Có lẽ là ý thức được cái gì, cũng có lẽ là Lâm Hà bên kia trả lời, sau khi tháng 8 tới, Tần Lỵ bên kia rốt cục yên tĩnh.

Buổi công bố ra thị trường của Tiểu Nhân Ngư tiến vào bắt đầu đếm ngược thời gian, bộ tuyên truyền bên kia quả nhiên bắt đầu nhiều lần đổi sáng ý, Hạ Bạch trở nên bận rộn.

Ba ngày trước buổi công bố bắt đầu, trên mạng đột nhiên tuôn ra tin tức con gái chủ tịch Hoàng Đô ở trường học ác ý bắt nạt bạn học.

Tin tức đem việc ác của Địch Xuân Hoa viết tới hết sức cặn kẽ, bao quát luôn là giả bệnh trốn hoạt động tập thể của nhà trường; tính cách táo bạo, ỷ có tiền bắt nạt bạn học gia cảnh bình thường; thái độ với giáo viên lớn lối; dùng lý do giúp bạn học làm minh tinh lôi kéo nhóm nhỏ, đảo loạn phong khí trường học…… Nhiều vô kể, tật lớn tật nhỏ một đống lớn, nhắm thẳng vào Tần Lỵ dạy con gái không làm, nuôi con gái thành trùm vườn trường.

Tin tức này rất nhanh bị xoát lên top hot, trong bình luận có không ít cảm kích học sinh đưa ra bạo liêu, nói Địch Xuân Hoa làm chuyện xấu không chỉ những thứ này, mấy cái lớn đều bị trong nhà tiêu tiền che dấu, bây giờ tuôn ra chẳng qua là mưa bụi.

Tỷ như Địch Xuân Hoa từng ép giáo viên mới tới hướng cô ta quỳ xuống đất nói xin lỗi, đơn giản là giáo viên kia trước mặt mọi người dạy cô ta mấy câu. Lại tỷ như Địch Xuân Hoa từng đẩy bé gái khác được hoan nghênh hơn cô ta xuống cầu thang, làm hại người ta thiếu chút nữa hủy dung, cuối cùng trong nhà đập tiền, bức bé gái kia chuyển trường rời khỏi thành phố B.

Đám netizen nhìn tới tấm tắc tán dương, đang định hảo hảo thảo luận một phen, kết quả vèo một cái, tin tức này không thấy nữa, bị xóa. Topic lúc trước xoát lên toàn bộ biến mất không thấy đâu, giống như là chưa từng xuất hiện.

Có sơ hở! Có vấn đề! Có người xài tiền PR!

Đám netizen sợ ngây người, sau đó hưng phấn, nhanh chóng chạy tới dưới weibo của Hoàng Đô tham gia náo nhiệt, hỏi thăm tường tình, kết quả weibo đã sớm khóa bình luận, nhiệt tình của mọi người không chỗ phát tiết, hiếu kỳ trong lòng cào tim gãi phổi.

Không bộc quang, nhiệt độ tin tức mắt thấy sắp lắng xuống, kết quả tối hôm đó, một nick thổ tào luôn luôn lấy hình tượng ghét ác như thù công bằng trung lập tuôn ra một bạo liêu nặc danh, tức giận tỏ vẻ mẹ con Tần Lỵ quá không biết xấu hổ, quan hệ xã hội đè xuống tin tức coi như xong, lại còn chạy tới trường học uy hiếp 1 trận lãnh đạo nhà trường, quả thực là vô pháp vô thiên!

Người bạo liêu là học sinh trường học, từ sử dụng từ dùng câu mà nhìn, hẳn là bé gái gan nhỏ trong đó. Cô nàng tự xưng là con gái của 1 vị giáo viên, cùng khối với Địch Xuân Hoa, giáo viên trẻ tuổi bị ép quỳ xuống nói xin lỗi kia là bà con xa của cô nàng, đã bị ép nghỉ việc. Đại khái là vì thân thích bất bình, cô lại nói rất nhiều sự tích của Địch Xuân Hoa ở trường học, cũng tỏ vẻ chuyện Địch Xuân Hoa đẩy bạn học xuống lầu trong tin tức là sự thật, cô bé kia hiện tại ở nước D trị liệu, tâm lý có vấn đề.

Đám netizen nhiệt tình bát quái nén ở trong lòng rốt cục có chỗ phát tiết, cho nên nháo nhào chạy tới dưới weibo này bát quái, các loại bạo liêu nhanh chóng xuất hiện trong bình luận. Mắt thấy weibo này lại sắp lên top hot, kết quả vèo một cái, weibo này cư nhiên lại bị xóa, sau đó blogger phát túi biểu tình "Chọc không nổi", ẩn.

Một xóa lại xóa, còn bức tới blogger người ta không dám ló đầu nữa, mẹ con Tần gia thật là quá đáng! Tốc độ quan hệ xã hội cũng gián tiếp chứng minh bạo liêu lúc trước tất cả đều là sự thật!

Đám netizen nổi giận, dư luận nhanh chóng lên men, tất cả comment dưới weibo top hot đều xuất hiện người xoát sự kiện Địch Xuân Hoa, cơ hồ bá chủ weibo. Đồng thời, một túm người chạy ra, tỏ vẻ Tần Lỵ sẽ dạy ra một đứa con gái như vậy một chút cũng không kỳ quái, cũng không nhìn một chút bà ta bức con trai của vợ cả người ta thành cái dạng gì rồi.

Cho nên dư luận từ "Phản đối phú nhị đại bá chủ xâm phạm bạn học" biến thành "Tám một chút chuyện xấu của mẹ kế từng làm những năm qua", chút chuyện nhà Địch gia bị mọi người tìm cách bới ra ngoài, trở thành chủ đề nói chuyện của đám netizen lúc nhàm chán.

"Đều là thả rắm! Thả rắm!" Địch Xuân Hoa nện di động lên mặt đất, tâm tình nổ lại nổ, "Bình thường đều một bộ nịnh bợ quỳ liếm, vì nổi danh vì làm minh tinh nghĩ mọi cách lấy lòng tao! Nhưng bây giờ lại mắng tao như vậy! Một đám tiện nhân!"

Tần Lỵ cũng thấp thỏm nóng này, nghe vậy nổi giận nói, "Câm miệng! Mày xem mày chút đều nói mấy lời thế nào! Ai dạy mày nói mấy lời thô tục kia! Tao dặn bao nhiêu lần rồi, bảo mày ở trường thấp điện chút thấp điệu chút, mày tốt ngược (*), y như váng đầu ngày nào cũng làm ầm ĩ, hiện tại bị người có tâm tuôn ra, chờ mày lớn, đội cái tiếng xấu bắt nạt bạn học giáo viên, tao phải an bài hôn sự cho mày như thế nào!"

((*) tốt ngược = ngược lại tốt = xấu)

"Mẹ!" Thanh âm Địch Xuân Hoa thấp chút, không cam lòng lại tức giận, "Con là bị oan! Con không có —"

"Mày không có ép giáo viên người ta quỳ xuống? Không đẩy bạn học xuống lầu?" Tần Lỵ cố gắng ổn định tâm tình, ý bảo cô ta ngồi xuống bên cạnh, hơi trì hoãn chút thái độ, nói, "Xuân Hoa, con bây giờ lớn, phải hiểu đạo lý lời người đáng sợ, con có thể xem thường mấy người không bằng con kia, nhưng sẽ tổn hại tới lợi ích của con! Lần này coi như là giáo huấn cho con, sau này phải lời nói thận trọng. Địch Thu Hạc thằng

dã chủng kia mặc dù chướng mắt, nhưng nó có một chút lại làm tốt hơn con, nó biết giả bộ, giả bộ tới mọi người đều cảm thấy nó là bị một phương bắt nạt."

Địch Xuân Hoa bất mãn, "Mẹ, ý của mẹ là để cho con học dã chủng kia? Con không!"

"Không phải bảo con học nó, là bảo con học hỏi cho người ta nhìn thấy một mặt tốt của con." Tần Lỵ vỗ vỗ cô ta, ôm cô ta tới trong ngực, dụ dỗ nói, "Chuyện lần này bộc phát tới đột ngột như vậy, mẹ một ngày trước mới tới trường cùng hiệu trưởng câu thông dọn sạch thủ tục, ngày thứ hai đã tuôn ra bạo liêu mẹ uy hiếp trường học, trực tiếp chặt đứt con đường mẹ thông qua trường học giúp con làm sáng tỏ. Còn có cứ top hot lại xóa kia, thủ đoạn kích động tâm tình netizen, rất có kế hoạch cũng rất thần tốc, sau lưng nhất định là có người thúc đẩy."

"Là ai?" Địch Xuân Hoa lại kích động lên, thanh âm đề cao, "Có phải dã chủng Địch Thu Hạc kia không? Con biết ngay là nó! Tiện nhân, con muốn giết chết nó!"

"Mẹ vừa nói với con thế nào!" Tần Lỵ đè cô ta lại, nhớ tới cú điện thoại trợ lý An gọi tới kia, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói, "Không, chuyện lần này không nhất định là Địch Thu Hạc làm, nó không có năng lượng lớn như vậy. Bạo liêu này vừa ra top hot lại tiết mục xóa bài, thoạt nhìn đơn giản, thực tế thao tác lại cần đống lớn nhân mạch và tiền bạc duy trì, Địch Thu Hạc trong tay không có."

Địch Xuân Hoa nghe vậy ngẩn 1 cái, vội vàng hỏi, "Vậy sẽ là ai đối phó con?"

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, thanh âm bảo mẫu truyền vào, "Phu nhân, tiên sinh trở lại, đang tìm bà."

Tần Lỵ nhịn không được cười lạnh một tiếng, lại rất nhanh thay bộ dáng ôn hòa bình thường, lôi kéo Địch Xuân Hoa đứng dậy, đi ra ngoài cửa nói, "Biết rồi, tôi tới ngay đây."

"Mẹ?" Địch Xuân Hoa bị bộ dáng cười lạnh vừa mới của bà ta dọa sợ, "Mẹ với cha……"

"Không sao." Tần Lỵ cúi đầu nhìn cô ta, giơ tay lên sờ tóc cô ta, ôn nhu mỉm cười, "Xuân Hoa, con phải nhớ kỹ, nhẫn nại và hi sinh hiện tại của mẹ, đều là vì con và Hạ Tùng có một tương lai tự do hoàn toàn không cần nhìn sắc mặt người khác, cho nên tạm thời nhịn một chút, huh?"

Địch Xuân Hoa cái hiểu cái không gật đầu.

Tỉnh biên giới, Địch Thu Hạc tựa vào trước cửa sổ, trong tay vuốt vuốt tiền xu.

"Cậu là nói, trợ lý An nói muốn ở cùng một một chỗ với cậu?"

Ánh mắt Vương Bác Nghị có chút phức tạp, gật đầu đáp, "Vâng, cô ấy nói cô ấy đã giao ra thành ý của cô ấy."

Địch Thu Hạc khiêu mi, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, hỏi, "Vậy quyết định của cậu?"

Vương Bác Nghị cúi đầu trầm mặc, sau khi đấu tranh một phen ngẩng đầu nhìn anh, kiên định nói, "Toàn bộ nghe Địch thiếu."

Ngoài dự đoán, hợp tình lý.

Địch Thu Hạc gật đầu, nhét tiền xu vào túi, trả lời, "Vậy cậu đi hảo hảo an ủi cô ta đi, tôi thả cho các cậu 2 ngày nghỉ."

Thân thể Vương Bác Nghị hơi có chút ít căng thẳng không tự chủ buông lỏng, sau đó ý thức được phản ứng này của hắn trong mắt hiện lên một tia tự giễu, kính cẩn đáp tiếng vâng, xoay người rời đi.

Chờ sau khi hắn đi, Địch Thu Hạc lấy điện thoại ra, mở ra nick wechat đã lâu không dùng.

Bạch lại Bạch: Gần đây làm gì vậy, tâm tình có tốt chút nào hay không?

Tin nhắn hai ngày trước, anh lại vẫn không có rep lại. Anh không biết bao lần ở trong khung reply nhập chữ vào, lại từng cái từng cái xóa bỏ. Trong đầu không tự chủ toát ra bộ dáng tiểu cẩu tử ngồi xổm trên mặt đất nấu mì cho mình, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Loại cảm giác không biết nguyên do này làm cho anh nghi ngờ lại khó chịu, không biết nên phát tiết như thế nào.

Mấy phút sau, anh từ trong ngẩn người hoàn hồn, nhợt nhạt thở ra, ngồi liệt ở trên ghế salon, bấm số của Khương Tú Văn.

"Nói đi, lần này là muốn làm thịt em trai hay là muốn làm thịt chính cậu, cô có thể hỗ trợ."

Nghe được thanh âm bạn tốt, tâm tình hơi bực bội của anh nhẹ nhõm một chút, hỏi, "Nếu như cậu biết một người bạn mới, lại toàn tâm toàn ý đối tốt với người ấy, đối phương lại dùng biệt hiệu lừa cậu, cậu sau khi biết chân tướng sẽ như thế nào?"

Khương Tú Văn ngẩn một cái, lời trêu chọc nuốt xuống, ngồi thẳng thân thể hỏi, "Cậu bị tiểu cẩu tử phát hiện?"

"Không có, tôi chính là hỏi một chút. Nếu là cậu bị lừa, cậu sẽ làm thế nào?"

"Đánh đối phương một trận, sau đó cả đời không qua lại với nhau." Khương Tú Văn trả lời tới không chút do dự.

Địch Thu Hạc không nói.

"Cậu rốt cục lương tâm phát hiện, biết gạt người không tốt?"

Địch Thu Hạc vẫn là không nói chuyện.

Khương Tú Văn lật mắt trắng, lấy hiểu rõ của hắn với bạn tốt, đối phương chết cứng đầu không nói lời nào, tuyệt đối là tâm tình không tốt tự mình ấm ức.

"Loại kết quả tôi vừa nói, là kiến lập dưới tình huống đối phương phát hiện trước." Hắn dừng một chút, trì hoãn ngữ khí tiếp tục nói, "Nhưng nếu như kẻ lừa gạt thẳng thắn thành tâm nhận lỗi, tôi đại khái chỉ sẽ đập hắn một trận, nhưng sẽ không tuyệt giao."

Kết quả Địch Thu Hạc bên kia vẫn là trầm mặc.

Khương Tú Văn không thể không hoài nghi, "Hỗn đản cậu có phải không có bên cạnh di động hay không, lại chọc tôi hả?"

"Không phải." Địch Thu Hạc rốt cục nói chuyện, ngữ khí coi như bình thường, chẳng qua là tâm tình không cao, "Vậy lúc cậu đối mặt với một người, luôn phát nhiệt đổ mồ hôi là cái tình huống gì? Là bị bệnh sao?"

"Phát nhiệt đổ mồ hôi?"

"Đúng, còn dễ dàng tâm tình kích động, nói chuyện cà lăm."

Biểu tình Khương Tú Văn trở nên cổ quái, hỏi, "Cậu trước nói với tôi, những phản ứng này của cậu là lúc đối mặt với ai sinh ra."

"Em trai tôi." Tâm tình đột nhiên lại cao lên.

"Tiểu cẩu tử kia?" Khương Tú Văn đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút ngạnh, bổ sung hỏi, "Nam?"

Địch Thu Hạc bất mãn, "Em trai còn có thể là nữ?"

Khương Tú Văn nghiêng đầu hít sâu, nắm chặt điện thoại di động tiếp tục hỏi, "Ngoại trừ phát nhiệt đổ mồ hôi, cậu còn có triệu chứng gì nữa, tỷ như nhịp tim tăng nhanh đỏ mặt chân mềm muốn sờ sờ hắn ôm ôm hắn…… Đại loại vậy?"

"Không có nhịp tim tăng nhanh."

Khương Tú Văn thở phào nhẹ nhõm.

"Nhịp tin thỉnh thoảng không quy luật, mùa hè nóng như vậy, đỏ mặt rất bình thường đi, hơn nữa em trai đáng yêu như vậy, cậu sẽ không muốn chạm em trai cậu một chút sao?" Địch Thu Hạc trả lời đương nhiên đúng lý, thậm chí còn có chút bất mãn, "Vấn đề của cậu là làm sao nhiều như vậy, tôi còn tưởng rằng dì là học y, cậu ít nhiều sẽ biết chút, xem ra kỳ vọng của tôi đối với cậu quá cao."

Khương Tú Văn che di động, túm tóc không tiếng động hét lên hai tiếng, sau đó cầm điện thoại lại bên tai, chân thành nói, "Cậu là nóng bị cảm, không nghiêm trọng, không cần uống thuốc, uống nhiều chút nước đá lãnh tĩnh là được rồi."

Địch Thu Hạc hoài nghi, "Nóng cảm mạo còn uống nước đá? Hơn nữa tôi sao lại chỉ ở trước mặt tiểu cẩu tử nóng cảm mạo?"

Khương Tú Văn đầu óc điên cuồng chuyển động, lừa gạt nói, "Hiện tại thời tiết nóng như vậy, cậu đi tìm em trai chơi, khẳng định rất mong đợi rất kích động có phải không? Sau đó lại vẫy xe rời đi lăn qua lăn lại một lần như vậy, chờ nhìn thấy người tự nhiên sẽ nóng, cho nên đây đều là bình thường, uống nhiều chút nước là được rồi."

"Hình như có chút đạo lý……" Địch Thu Hạc như có điều suy nghĩ.

Mẹ kiếp cái trí tuệ cách trở này, đều vì "Em trai" cong thành như vậy rồi, lại còn "Hình như có chút đạo lý"! Đây đều là báo ứng!

Khương Tú Văn ở trong lòng mắng một trận, lời cũng là nói tới càng thêm khẳng định, trấn an Địch Thu Hạc vừa dễ lừa gạt một trận, cuối cùng đem mười vạn câu hỏi vì sao mà anh bởi vì mối tình đầu không tự biết mà toát ra toàn bộ lừa gạt.

Một cuộc điện thoại nói xong, Khương Tú Văn đã ra một thân mồ hôi. Hắn ngồi liệt trên ghế salon, hồi tưởng một chút bộ dáng và tính tình Hạ Bạch, lại nghĩ nghĩ tính tình và việc xấu loang lổ trước kia của bạn tốt, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Xong rồi, triệt để xong rồi, bận tốt cư nhiên cong rồi, còn là đối với học đệ không biết thuộc tính là gì cong cơ.

Bạn tốt bây giờ còn chưa thông đã ngày nào cũng kêu "Em trai", chờ thông suốt rồi gọi…… Cái tính nết nát và lịch sử đen tối kia của bạn tốt, muốn theo đuổi nhân tài càng ngày càng chói mắt như Hạ Bạch thế nào? Không truy thành kẻ thù tên hắn liền viết ngược lại! Mà một khi bạn tốt theo đuổi thất bại……

(Bạn Văn chuẩn bị viết ngược tên đi =)))))

Ngày tận thế chính là như vậy!

Không được! Trước khi nghĩ ra một phương pháp thỏa đáng, không thể để cho bạn tốt thông suốt!

Hắn đứng lên, ở trong lòng mắng to Địch Thu Hạc ba trăm lần, sau đó bắt đầu điên cuồng tìm kiếm bách khoa toàn thư Nam Nam yêu nhau.

TUMWMCHUYEN

33. Chương 33: Xong Đời Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Tới một ngày trước lễ công bố Tiểu Nhân Ngư, bạo liêu trên mạng về Địch Xuân Hoa dưới xử lý của Địch Biên, nhiệt độ đã lắng xuống hơn nửa, chờ lại làm chút nhiệt nữa ra dời đi lực chú ý của netizen, chuyện này hẳn là có thể bỏ qua. Song đêm đó, Địch Xuân Hoa ra ngoài tìm chết, cô ta cư nhiên đăng weibo, chỉ trích Hạ Bạch công tư không phân biệt được, bị Địch Thu Hạc giật dây không nguyện ý mượn chủ đạo series Tiểu Nhân Ngư chụp hình cho mình! Cảnh cáo cậu không nên tiểu nhân đắc ý, bất quá là 1 bộ quần áo rách mà thôi, có gì đặc biệt hơn người, ăn mày mới mặc! Hại cô ta mất thể diện đều sắp xong đời!

Weibo này vừa đăng 5 phút liền xóa, nhưng netizen cơ trí đã sớm cap màn hình.

Netizen một: Này làm sao còn có phần diễn của nhiếp ảnh gia Hạ? Đại tiểu thưđây là muốn dời lực chúý của mọi người? Nói một nhãn hiệu có cho mượn quần áo hay không sao có thể là do nhiếp ảnh gia định đoạt, nhiếp ảnh gia Hạ cái nồi này cõng tới thật oan. Hơn nữa mất thể diện? Nhờ cậy, tự cô không nhảy ra nói, mọi người đều không biết chuyện cô mượn quần áo bị từ chối được chứ?

Netizen hai: Tiểu Nhân Ngưđã sớm bắt đầu tuyên truyền rồi, chỉ rõ series Công Chúa sẽở lễ công bố ngày đó tiết lộ mạng che mặt thần bí, cô cư nhiên ở thời điểm mấu chốt này đi tìm người ta mượn chủđạo series chụp hình? Cô cho rằng người thiên hạđều biết mẹ cô? Người ta không cho mượn rất bình thường được chứ, thật là chuyện gì cũng có thể trách tới trên người Địch Thu Hạc, Hạ Bạch cũng xui xẻo, như thế nào cũng đụng phải trí chướng, nằm xa như vậy cũng có thể trúng đạn.

Netizen ba: Quần áo rách? Ăn mày mới mặc? Địch tiểu thư bình thường e đều là mặc vàng lên người a, hi vọng cô nói lời giữ lời, sau này ngàn vạn đừng mặc quần áo nhãn Tiểu Nhân Ngư.

Bình luận châm chọc một cái tiếp một cái, trực tiếp liên quan tới Tiểu Nhân Ngư.

Cũng không lâu lắm, weibo Ica đứng ra đăng thanh minh phía mình, nói rõ quá trình mượn quần áo, trịnh trọng cảm ơn một chút yêu thích và ủng hộ của Địch Xuân Hoa đối với Tiểu Nhân Ngư, uyển chuyển giúp người Địch gia vãn hồi một lớp mặt mũi, không tới mức làm cho hai phía quá khó coi.

Kết quả Địch Xuân Hoa lại tìm đường chết, cư nhiên đăng weibo mới nói mình bị hack, nội dung lúc trước không phải mình đăng.

Đám netizen:…… Cô cho rằng chúng tôi ngu?

Rõ ràng chỉ cần theo thanh minh của Ica hảo hảo giải thích hai câu, chuyện này liền có thể bỏ qua, cô lại cứ muốn tìm cớ sát bút bị hack nick lừa gạt mọi người, là muốn đánh mặt Ica giúp cô nói chuyện, hay là đang ngại thể diện nhà mình quá dễ nhìn?

"Tao thật sự bị hack nick! Rốt cuộc là tiện nhân nào làm!" Địch Xuân Hoa thét chói tai đem điện thoại mới mua lại đập phá.

Tần Lỵ ngồi mặt trầm như nước, trong đầu phân tích các loại khả năng, nhưng càng nghĩ càng khó chịu.

Địch Biên bên kia bà ta đã phái người tra xét trọng điểm, nhưng không có chút đầu mối nào. Lần này chuyện Xuân Hoa bị hack nick nếu cũng là Địch Biên làm, vậy mục đích của ông là gì? Rõ ràng mình đã như ý ông ta, để cho Tần gia gần đây thành thật chút, không nên tiếp tục ở Hoàng Đô gây sự. Một trận này tâm của Địch Biên đã dần dần ngã trở lại…… Không, không phải là Địch Biên, ông mặc dù mọi sự ích lợi làm trọng, nhưng dưới điều kiện tiên quyết ích lợi có thể bảo đảm, đối với hai đứa nhỏ vẫn là thương yêu.

Ica nhãn hiệu lớn như vậy, sẽ không vì trẻ con đăng mấy cái weibo mà đắc tội với khách hàng lớn như mình, cho nên weibo này ngoại trừ sẽ làm cho Xuân Hoa nhiều hơn mấy câu mắng, cũng sẽ không tạo thành tổn thương tính thực chất gì với con họ.

So sánh với âm mưu, đây càng giống như một trò đùa dai nhằm vào con gái.

Cho nên hack nick tới cùng là ai? Hắn đăng weibo này có mục đích gì? Chuyện mượn quần áo chỉ có trợ lý của mình cùng người bên Ica biết, mà có thể lấy được tài khoản weibo của con gái……"

Bà ta nhướng mày, nhìn về phía con gái hỏi, "Xuân Hoa, tài khoản weibo của con có nói qua với bạn học hay không? Trong bọn họ có người không hợp với con không?"

Mạch suy nghĩ của Địch Xuân Hoa trong nháy mắt bị kéo chạy, hơi hồi tưởng chút sau đó dùng lực gật đầu, biểu tình phẫn nộ, "Có! Mấy người!"

Bên này mạch suy nghĩ của hai mẹ con càng ngày càng nghiêng, hướng về phía tên của mấy bạn học của Địch Xuân Hoa các loại phân tích, bên kia buổi công bố sản phẩm của nhãn hiệu Tiểu Nhân Ngư đã dựa theo kế hoạch long trọng mở ra, vô số minh tinh đại lão tai to mặt lớn có mặt, hiện trường tinh quang rạng rỡ.

Hạ Bạch làm nhiếp ảnh gia trang phục của Tiểu Nhân Ngư, được an bài cùng chuyên gia thiết kế thời trang của Tiểu Nhân Ngư cùng nhau áp sân khấu, đón khách khứa chúc mừng cùng lão bản khen ngợi, mà cho đến lúc này, cậu mới biết chủ của Ica Chu Kha cư nhân là dì út của Dương Phù, mình có thể nhận được phần công việc này còn có một phần công lao lớn của Dương Phù ở bên trong.

"Cảm ơn Dương tiểu thư." Tiệc rượu sau khi bắt đầu, cậu tìm được Dương Phù thật lòng cảm tạ.

"Là tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, dì út vì cảm ơn tôi giúp dì ấy tìm được nhân tài như cậu, thật là cho tôi không ít chỗ tốt." Dương Phù bưng chén rượu, dùng tay chặn môi hạ thấp giọng nói, thái độ rất thân mật.

Hạ Bạch mỉm cười, trong lòng cảm kích cô tri kỉ và thiện giải nhân ý, liền theo lời cô trêu chọc hai câu, không hề nói lời cảm tạ có chút khách khí xa lạ này nữa.

Trên chủ đài, Chu Kha và Lâm Hà cụng ly, liếc mắt nhìn Hạ Bạch cùng Dương Phù mỉm cười nói chuyện với nhau, "Cậu ấy thế nào?"

Lâm Hà cũng theo đó nhìn thoáng qua Hạ Bạch, cười gật đầu, "Rất tốt, Ica khả năng lưu cậu ấy không được quá lâu."

"Nói thế nào?" Chu Kha ngoài ý muốn.

"Cậu ấy trưởng thành tới quá nhanh, nhiếp ảnh gia trang phục không phải điểm cuối của cậu ấy. Chị Kha, chuẩn bị tìm kiếm nhiếp ảnh gia trang phục kế tiếp thích hợp với Tiểu Nhân Ngư đi." Lâm Hà nói tới có chút cảm khái, trong giọng nói có chúc mừng đối với Hạ Bạch và tiếc nuối không thể giữ cậu ở lại Tiểu Nhân Ngư, "Cậu ấy lúc vừa tới Ica bàn hợp tác, kiểu ảnh chụp ra chỉ có thể coi như là tiêu chuẩn hợp cách trở lên hơi lộ vẻ ưu tú, mặc dù kinh diễm, nhưng nhìn ra được kinh nghiệm vẫn chưa đủ, còn phải luyện, cho nên em cho cậu ấy cơ hội chụp ảnh tuyên truyền, chủ ý là để cho cậu ý luyện nhiều nhìn nhiều học nhiều, cùng team mài hợp mài hợp, kết quả……"

Chu Kha hứng thú, hỏi, "Kết quả thế nào?"

"Kết quả là trong thời gian ngắn ngủi chụp ảnh tuyên truyền kia, cậu ấy liền vấn đề kinh nghiệm chưa đủ đều cố gắng khắc phục." Lâm Hà nói đến đây cười bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, "Em vốn cho rằng cậu ấy sẽ gặp phải khó khăn, ở mảng chụp tuyên truyền này quấn quýt thật lâu, sau đó từ từ trưởng thành…… Em đánh giá thấp cố gắng của cậu ấy, cậu ấy là loại người một khi đón nhận công việc, nhất định phải hoàn thành hoàn mỹ. Có thiên phú, đang trẻ tuổi, còn chịu học chịu luyện chịu nỗ lực, người như vậy, sẽ không vĩnh viễn chỉ làm một nhiếp ảnh gia trang phục tính cực hạn quá lớn."

Chu Kha lại nhìn Hạ Bạch một cái, có chút tưởng tượng không ra bộ dạng đứa nhỏ trẻ tuổi như vậy liều mạng làm việc.

"Chị Kha, ảnh series Tinh Linh của Cổ tiểu thư chị xem chưa?" Lâm Hà đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Chu Kha động một cái, thu hồi tầm mắt, gật đầu, "Xem rồi, rất tuyệt, loại trình độ này đều đủ lên bốn tạp chí thời trang lớn."

"Vậy chị Kha, chị cảm thấy hiện tại trong mấy minh tinh có mặt, sẽ có bao người muốn đào Hạ Bạch tới bên cạnh mình?"

Rất nhiều, đặc biệt là ngôi sao nữ theo phong cách thời thượng, trong bọn họ đoán chừng có 8 phần 10 muốn có một cao thủ "Phủng tiên" như Hạ Bạch.

"Chị hiểu ý của em." Chu Kha ở trong lòng thở dài, có chút có lỗi nhìn về phía Lâm Hà, "Chị sẽ tiếp tục đi tìm nhiếp ảnh gia trang phục thích hợp…… Xin lỗi, chủ ý của chị là muốn giảm bớt lượng công việc của em, nhưng hình như làm cho em thêm khó khăn."

Lâm Hà cười, trả lời, "Em không cảm thấy đây là khó khăn, một pháo mà nổi của Tiểu Nhân Ngư thật sự may mà có Hạ Bạch, cậu ấy không phải là khó khăn, là phúc tinh."

Chu Kha thấy cô nghĩ thoáng, cũng cười theo, gật đầu đáp, "Quả thật, là phúc tinh." Mà chờ phúc tinh này bước vào giới giải trí, chính thức trở thành nhiếp ảnh gia thời gian được truy phủng lựa chọn đông đảo, Tiểu Nhân Ngư làm nhãn hiệu phục vụ hàng đầu của đối phương, đoán chừng cũng muốn thơm lây không ít.

Ba giờ sau, lễ công bố kiêm tiệc rượu khai trương kết thúc, cửa hàng bán lẻ đầu tiên của Tiểu Nhân Ngư ở một cửa hàng xa xỉ phẩm nào đó chính thức khai trương, các phu nhân tiểu thư có tiền đã sớm nhìn chằm chằm Tiểu Nhân Ngư lâu rồi hoặc phái người hoặc gọi điện đặt, dùng tốc độ bạo phong đem series Công Chúa và series hệ liệt bán ra hạn chế mua không còn.

20 phút sau, một vị đại lão phu nhân khu G bối cảnh dính chính trị ở trên weibo PO đồ, @Ica và weibo chính thức của Tiểu Nhân Ngư, cảm ơn lễ phục Ica vì con gái cung cấp, tỏ vẻ con gái rất thích quà cưới này.

Giữa hình ảnh đứng một cô gái yểu điệu đưa lưng về ống kính, người cô mặc một bộ váy dài xòe mơ mộng trắng phấn đổi dần, tóc búi, trên tay rủ bên người đeo một chiếc nhẫn kim cương màu hồng, trong tay ôm hoa.

Quần chúng ăn dưa rất nhanh nhận ra váy trên người cô chính là chủ đạo series công chúa mới công bố hôm nay, còn là bộ Cinderella đắt tiền nhất trong series Công Chúa, nhộn nhịp kinh động.

Netizen một: Đây là người đầu tiên mặc series công chúa đi, nhanh như vậy! Lợi hại!

Netizen hai: Bộ váy rách Địch Xuân Hoa tiểu thư ghét bỏ thật là đẹp a, vị tân nương này mặc thật đẹp…… Mặc dù định vị thiếu nữ, nhưng Tiểu Nhân Ngư hình như cũng hết sức thích hợp con gái trẻ tuổi vừa ngoài 20 mặc.

Netizen ba: Có thể mặc nhanh như vậy, đại lão phu nhân nhất định là dùng con đường đặc biệt từ chỗ Tiểu Nhân Ngư sớm lấy được váy, nói không chừng còn ký thỏa thuận gì đấy…… Váy con gái nhà mình đính hôn mặc cư nhiên bị người nói là váy rách ăn mày mặc, cũng không biết đại lão phu nhân lúc này nghĩ gì.

Netizen bốn: Khẳng định rất không vui, vốn con gái đính hôn là một chuyện bao vui vẻ a, vì thế đại lão phu nhân còn đặc biệt tìm bộ váy chưa ra mắt làm lễ phục cho con gái, liền vì để cho con gái giống công chúa xinh đẹp, làm "Công chúa" đầu tiên độc nhất vô nhị, kết quả lại có người không có mắt, tìm xui xẻo!

Netizen năm: Ha ha ha ha ha, khó trách Tiểu Nhân Ngư không cho Địch Xuân Hoa mượn váy, thái muội không có tư cách kia, dùng cái gì đi so sánh với con gái của thư hương thế gia cùng đại lão chính trị kết hợp người ta? Ai là công chúa thật ai là công chúa giả vừa nhìn hiểu ngày a ha ha ha.

Tần Lỵ nhìn comment dưới weibo này, giận tới mặt đầu vặn vẹo.

Cư nhiên là như vậy, hóa ra ở chỗ này chờ bà ta! Tần gia gần đây đang kế hoạch khai thác thị trường khu G, bỏ ra không ít tiền quan hệ đặc khu, bây giờ con gái nhà mình dùng một câu "Váy rách ăn mày mặc" đắc tội địa đầu xà, Tần gia tất phải bị nhằm vào!

"Địch Biên!" Bà ta nắm chặt quyền, giận đến tay run, "Thiệt tôi còn nhớ tới chút tình cảm vợ chồng, không hoài nghi anh, anh tốt ngược, thật sự coi Tần gia tôi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, vì ghét bỏ Tần gia, ngay cả con gái cũng lợi dụng!" Bây giờ con gái đội danh tiếng công chúa giả đắc tội người ta, sau này muốn giới thiệu đối tượng tốt liền khó khăn!

Địch Xuân Hoa lần đầu tiên thấy bà ta dùng ngữ khí chán ghét căm hận như thế nhắc tới cha, trong này trước nay chưa từng có sợ hãi, nhào qua ôm lấy bà ta, hoảng loạn nói, "Mẹ, mẹ đừng như vậy, cha sẽ không

đâu, ông ấy thương con như vậy, sẽ không, nhất định là hiểu lầm, là, là Địch Thu Hạc! Đúng, nhất định là Địch Thu Hạc khích bác! Mẹ, mẹ đừng cãi nhau với cha, con sợ, con sợ……"

Tần Lỵ hoàn hồn, thấy con gái bị dọa tới, nhanh chóng đè xuống tâm tình ôm lấy cô ta dỗ dành vỗ mấy cái, cắn răng trấn an nói, "Đúng, đều là Địch Thu Hạc, cha mẹ rất tốt, đừng sợ, con là tiểu bảo bối của cha mẹ, đừng sợ……" Không được, con gái còn nhỏ, bọn họ họ Địch, thứ nên có được một phần cũng không thể thiếu, vẫn phải nhịn…… Địch Biên, anh dám khai đao với con gái, cũng đừng trách bà tôi không nhớ tới tình cảm vợ chồng nữa!

Trên mạng mỗi ngày đều có chút nhiệt mới sinh ra, theo xóa bỏ weibo Địch Xuân Hoa, bát quái "Hào môn dạy con gái không nghiêm" náo náo nhiệt nhiệt rốt cục hạ màn.

Nhưng chuyện mặc dù đã hạ màn, trong mắt người ích lợi tương quan, Địch Xuân Hoa cuối cùng vẫn là rơi xuống một chút danh tiếng xấu, mà hình tượng hiền nội trợ Tần Lỵ bên ngoài đắp nặn cũng bị lây một tầng bóng "Mẹ kế ác độc".

Tần gia bắt đầu ngủ đông, Địch Biên từ từ thu về quyền lợi của Hoàng Đô, Tần Lỵ thu tâm tư đối phó với Địch Thu Hạc lại, bắt đầu chuyên tâm xử lý vấn đề gia đình.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt."

Hạ Bạch đặt điện thoại xuống, khẽ cau mày.

Đã 1 tuần, điện thoại của Địch Thu Hạc vẫn không gọi được, tin nhắn cũng không rep…… Là huấn luyện tiến vào kỳ chạy nước rút cuối cùng rồi?

Đoán mò không có kết quả, cậu lắc lắc đầu, gửi tin nhắn hỏi thăm làm sinh nhật ở đâu cho Địch Thu Hạc, sau đó đeo máy ảnh tới Ica.

Series Công Chúa và series Tinh Linh bởi vì là bán hạn chế, sau khi bán xong không có tái bản, cho nên vì bổ khuyết chỗ trống bọn họ bán xong, Tiểu Nhân Ngư gần đây bắt đầu đẩy mấy bộ series tiểu chúng (*) khác. Hơn nữa mùa thu sắp tới, trang phục mới mùa thu, tuyên truyền một vòng mới đã tới, cậu không thể tránh khỏi lại lần nữa bận rộn.

((*) tiểu chúng: chỉ mấy bộ không hot bằng bộ chủđạo trong cùng 1 series)

Thời gian tiến vào cuối tháng 8, ngạch tiêu thụ của Tiểu Nhân Ngư tiếp tục tăng lên, tuyên truyền trang phục thu quay xong, ảnh hoàn thành hiệu quả rất tuyệt, cư nhiên may mắn được một tạp chí thời trang nước ngoài thuê, miễn phí làm một tuyên truyền. Lâm Hà cao hứng, tuyệt bút vung lên xin cho Hạ Bạch một số tiền thưởng lớn, sau đó sớm thả cho cậu nghỉ, nói với cậu dưới tình huống ưu tiên hoàn thành công việc công ty, chờ sau khi khai giảng cậu có thể chỉ chủ nhật hoặc lúc không có lớp tới công ty.

Hạ Bạch cảm kích đáp ứng, sau khi xử lý xong công việc trong tay không tiếp tục mỗi ngày tới Ica báo cáo nữa.

Tháng 9 gần tới, các học sinh lục tục về trường, trường học dần dần náo nhiệt.

Mồng 1 tháng 9, Hạ Bạch và Ngưu Tuấn Kiệt tới sân bay và trạm tàu hỏa chia nhau đón Vương Hổ và Trần Kiệt về trường cùng một ngày, bốn người cùng nhau ở bên ngoài hảo hảo ăn một bữa, tán gẫu kỳ nghỉ của mình, sau đó về trường thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nghênh đón năm ba đại học tới.

Mồng 5 tháng 9, thứ 6, kết thúc chương trình học tuần đầu tiên của năm 3 đại học, Hạ Bạch tạm biệt mọi người kí túc, vẫy xe đi sân bay.

10h tối, máy bay đáp xuống, cậu chuyển xe trước tới một khách sạn cách gần trụ sở huấn luyện của Địch Thu Hạc, sau khi làm check in hảo hảo ngủ một giấc.

Mồng 6 tháng 9, cậu thật sớm rời giường, tìm quản lý khách sạn thuê phòng bếp nhỏ, bắt đầu làm bánh ngọt.

Bận rộn cả ngày mới làm ra một cái bánh ngọt trái cây hơi có thể nhìn, cậu ghét bỏ nhìn hai cái, đựng nó vào một cái hộp, bắt đầu làm "Mì trường thọ".

Lúc làm xong hết thảy trời đã tối, cậu nhanh chóng lại ra ngoài mua hai pháo hoa, sau đó gọi điện thoại gọi xe, mang toàn bộ đồ lên xe, báo tài xế địa chỉ trụ sở huấn luyện.

Sau khi xe khởi động cậu lấy điện thoại ra, thấy có mấy cuộc gọi nhỡ của Địch Thu Hạc, suy nghĩ một chút, lựa chọn rep tin nhắn.

Hạ Bạch: Buổi tối bị giáo viên giữ lại, không có nhìn điện thoại, gọi điện thoại có việc?

Điện thoại của Địch Thu Hạc lập tức gọi tới, cậu ấn tắt, lại gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Ở thư viện, không tiện nghe điện thoại.

Địch Thu Hạc: Cậu xác định muốn tới trải qua sinh nhật với tôi? Vậy tôi đặt vé máy bay cho cậu?

Hạ Bạch nghiêng đầu liếc mắt nhìn cảnh sắc thành thị xa lạ ngoài cửa xe, híp mắt cười, gõ chữ rep: Chủ nhật tôi được nghỉ, tìm anh khá dễ dàng, cũng không làm lỡ chuyện, anh chuyên tâm huấn luyện. Vé máy bay tôi mua, đừng lo lắng.

Địch Thu Hạc: Máy bay mấy giờ? Tôi phái xe tới đón cậu.

Hạ Bạch: Mười giờ sáng, tới chỗ anh vừa lúc ăn cơm trưa.

Địch Thu Hạc: Được, tôi chờ cậu.

Địch Thu Hạc: Sau khi tới đây không nên tùy tiện đi cùng người lạ, không nên nhận nước vàđồăn người khác cho, ví tiền cất kỹ, giấy tờ chúng nhận để tùy thân.

Địch Thu Hạc: Lên máy bay với xuống máy bay đều phải gọi điện thoại cho tôi, cậu tới đây làở chỗ tôi hay làở khách sạn?

Địch Thu Hạc: Hay làở cùng tôi đi, khách sạn không an toàn.

Khách sạn không an toàn? Ông chủ khách sạn bị sỉ nhục rồi.

Hạ Bạch nhịn không được cười, trả lời: Mụ già.

Địch Thu Hạc: Cậu nói cái gì?

Địch Thu Hạc: Cậu cóý gì?

Địch Thu Hạc: Tiểu cẩu tử cậu lại ngứa da? Chờ cậu tới đây xem tôi thu thập cậu thế nào!

Hạ Bạch: Vậy tôi không qua nữa, sinh nhật anh tự mình trải qua đi.

Sau khi tin tức này gửi đi âm báo bắt đầu điên cuồng vang lên, Hạ Bạch tâm tình tốt chỉnh điện thoại thành im lặng nhét vào ba lô, nhu nhu sưng đỏ trên tay không cẩn thận bị lò nướng làm ra, liếc mắt nhìn hộp tiện lợi trên đùi, sung sướng ngâm bài hát.

Bóng đêm sâu dần, hơn nửa tiếng sau, phía trước từ từ trở nên hoang vu rốt cục xuất hiện bóng dáng trụ sở huấn luyện, Hạ Bạch để cho tài xế dừng xe ở bờ sông ngoài trụ sở, trả tiền sau đó xuống xe, đem pháo hoa dịch tới dưới một gốc cây.

"Tiểu tử, bạn cậu rất nhanh sẽ tới? Nếu không tôi chờ cùng cậu một chút?" Tài xế nhìn Hạ Bạch còn mang theo khuôn mặt ngây ngô, đầy mặt lo lắng. Hiện tại thế đạo này, trẻ nam cũng nguy hiểm a.

Hạ Bạch cười trấn an, "Thật sự rất nhanh sẽ tới, bạn cháu ở trong căn cứ đó, lập tức đi ra ngoài, bọn cháu hẹn cùng nhau ở chỗ này thả pháo hoa."

Tài xế liếc mắt một cái khoảng cách căn cứ tới đây, lại liếc mắt nhìn pháo hoa bên chân cậu, hơi chút thả lỏng, lại dặn dò vài câu mới đi.

Hạ Bạch đưa mắt nhìn tài xế rời đi, xoay người tựa vào cây ngồi xuống, bắt đầu giả làm ma cô.

Điện thoại di động thỉnh thoảng còn muốn rung một cái, cậu không nhìn, rảnh rỗi vỗ muỗi, chờ thời gian từ từ chuyển tới nửa đêm, mới chậm rãi lấy di động ra, mở ra một tin nhắn, gọi lại điện thoại.

"Cậu thật sự không tới? Tiểu cẩu tử cậu cư nhiên nói lời không giữ lời!" Điện thoại vừa thông, thanh âm Địch Thu Hạc có chút gấp liền truyền tới.

Hạ Bạch khiêu mi cười, mở kíp nổ pháo hoa ra, bắt đầu lấy bật lửa, hỏi, "Địch ba tuổi, tòa anh ở có phải đối diện con sông ngoài trụ sở huấn luyện hay không?"

"Cái gì?" Địch Thu Hạc sửng sốt.

"Anh đã nói phòng của anh ở lầu 4…… Tìm được rồi, cư nhiên vẫn mở đèn, người ngủ trễ dễ thận hư, anh phải cẩn thận."

Địch Thu Hạc ý thức được cái gì đó, hô hấp trở nên ồm ồm, "Cậu, cậu đang ở bên ngoài trụ sở? Cậu đến rồi? Cậu đã đến rồi? Cậu, cậu chờ một chút, tôi liền đi đón cậu vào."

"Không cần." Hạ Bạch ấn mở bật lửa, sáp tới bên kíp nổ, châm vào sau đó nhanh chóng chạy đi, lúc chùm pháo hoa đầu tiên lên không trung hướng về phía điện thoại hô, "Địch ba tuổi, nhìn ngoài cửa sổ!"

Bùm, pháo hoa nổ vang, chiếu sáng một mảnh bầu trời trống rỗng.

Nơi cửa sổ đèn sáng duy nhất lầu 4 xuất hiện một thân ảnh quen thuộc cao lớn, Hạ Bạch hướng bên kia phất tay, hướng di động cao giọng nói, "Địch Thu Hạc, sinh nhật vui vẻ! Chúc mừng anh lại già thêm một tuổi!" Người trẻ tuổi mà, khẳng định vẫn là thích kinh hỉ và kích thích, cậu cảm giác mình lúc này cho kinh hỉ tới mười phần, Địch ba tuổi nói không chừng sẽ cảm động tới khóc lên.

Bùm.

Bùm bùm.

Pháo hoa không ngừng nổ vang.

Thình thịch, thình thịch, tần số tim đập bị pháo hoa nổ càng lúc càng nhanh.

Địch Thu Hạc nhìn thân ảnh mơ hồ dưới pháo hoa rạng rỡ đang nhảy nhót, hầu kết giật giật, giơ tay lên đè ngực xuống.

"Tiểu cẩu tử, cậu lại hại tôi bị cảm rồi."

"Cái gì?" Hạ Bạch biểu thị không nghe rõ anh đang nói cái gì, pháo hoa quá vang.

Tầm mắt Địch Thu Hạc thủy chung định ở trên người Hạ Bạch, không có phân cho pháo hoa một chút xíu. Anh đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút nghẹn, hốc mắt có chút nóng, trong lòng cổn động đem kích động đáng ghét muốn kéo tiểu lừa đảo kia kéo vào trong ngực gắt gao ôm lấy, cắn răng nói, "Cậu xong đời rồi."

"Anh nói cái rồi?" Hạ Bạch biểu thị vẫn không nghe rõ.

"CẬU XONG ĐỜI RỒI!" Địch Thu Hạc đề cao thanh âm rống, mặt mày mang theo một tia tàn nhẫn, "Cư nhiên dám gạt tôi, cậu…… cậu xong đời rồi!" Về phần làm sao xong đời, không biết, dù sao hôm nay ở đây nhất định là có người xong đời.

Vừa vặn pháo hoa thả xong, chung quanh đều yên tĩnh lại, Hạ Bạch nghe rõ ràng những lời này, hừ một tiếng, cười hỏi, "Pháo hoa có hai, tôi thả một, còn dư lại một, anh đã nói vậy, cái còn lại tôi lại thả đi."

"Không được!" Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày, nhanh chóng chạy ra ngoài, "Cậu dám thả tôi liền dám để cho cậu không về thành phố B được!"

Hạ Bạch chế nhạo một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại. Thật là một quỷ ấu trĩ, loại uy hiếp này hù dọa được ai chứ.

Địch Thu Hạc vai rộng chân dài cạo đầu đinh dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, hô hấp hơi không ổn, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Hạ Bạch ngồi dưới đất, không nói chuyện.

Hạ Bạch bị tạo hình của anh làm cho sửng sốt một cái, sau đó hơi chút ghen tỵ nhìn một cái thân thể da thịt cân xứng của anh, tấm tắc lắc đầu, "Fan của anh đều khoe anh quân tử phơi phới, ôn văn nhĩ nhã, lớn lên giống tiểu bạch kiểm, nhưng anh nhìn chút bộ dạng đầu đinh áo ba lỗ cơ bắp lúc này của anh, thật là……"

Địch Thu Hạc tiến lên một bước, trên cao nhìn xuống cậu.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Bạch ngửa ra sau, tay phòng bị đặt ở trước người, "Biểu tình này, là muốn đánh nhau? Tôi hảo tâm tới sinh nhật cho anh, tỉ mỉ chuẩn bị kinh hỉ, anh lại muốn động thủ với tôi?"

Địch Thu Hạc nhìn cục liên tiếp bị muỗi cắn ra trên tay cậu, nghiêng đầu lau mặt, đột nhiên khom lưng kéo cánh tay cậu, kéo cậu tới ôm vào trong ngực, gắt gao đè lại, cúi đầu ở chỗ cổ cậu cọ cọ, nghiến răng nghiến lợi, "Không có lần tiếp theo."

Bả vai đụng phải cơ ngực đối phương, đau tới thân thể cứng đờ, Hạ Bạch nhe răng trợn mắt giãy dụa, tức giận nói, "Anh còn muốn có lần nữa? Buông ra buông ra, da thịt này của anh là làm bằng sắt sao? Được rồi được rồi, sinh nhật vui vẻ, người đều 23 tuổi rồi, thành thục chút, biểu đạt vui sướng và cảm kích chỉ dùng nhẹ nhàng ôm một cái là đủ rồi.

Địch Thu Hạc ghì chặt hông cậu, ôm cậu cách khỏi mặt đất.

"Đờ mờ!"

Hạ Bạch cảm giác tôn nghiêm nam nhân của mình bị khiêu chiến, nổi giận, "Địch ba tuổi! Buông ra! Bình tĩnh một chút cho tôi!"

Địch Thu Hạc lại cọ cậu một chút, sau đó đặt cậu vào trên pháo hoa chưa mở, ngồi xổm xuống nhìn hộp bánh ngọt và hai hộp tiện lợi bên cạnh pháo hoa, vẫn không nói chuyện.

"Cao hứng ngốc rồi?" Hạ Bạch bị hành vi của anh làm cho có chút mơ hồ, nhu nhu bả vai sau đó từ trên pháo hoa nhảy xuống, sáp qua vỗ vỗ vai anh, cẩn thận hỏi, "Anh sẽ không thật sự cảm động tới muốn khóc đi…… Vẫn là đừng, mặc dù tôi lúc trước có ác ý não bổ qua như vậy…… Gì kia, mọi người đều là đại nam nhân, anh cười một chút là được rồi……" Nếu sớm biết Địch ba tuổi chịu không được kinh hỉ như vậy, cậu đã không lăn qua lăn lại một màn này.

Địch Thu Hạc ngửa đầu nhìn cậu một cái, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn khóc.

Hạ Bạch thở phào nhẹ nhõm.

"Trong hộp chính là bánh ngọt? Cậu làm?" Địch Thu Hạc rốt cục mở miệng, ngữ khí hết sức vững vàng bình thường, bình thường tới có chút không bình thường.

Hạ Bạch cảm thấy trong lòng máo mao, lặng lẽ lui về sau một bước, gật đầu, "Đúng, tôi làm, là bánh ngọt trái cây." (Tâm trạng em nó buồn cười quá -.-)

"Làm ở đâu?" Tiếp tục hỏi.

"Khách sạn." Thành thật trả lời.

"Cậu tới lúc nào?" Thanh âm càng thêm nghiêm túc.

Hạ Bạch nuốt nước miếng, "Tối qua, tôi học xong liền tới."

Địch Thu Hạc gật đầu tỏ vẻ hiểu, quay đầu lại, mở băng gấp trên hộp bánh ngọt ra.

Làm sao đột nhiên cảm thấy khí hư…… Hạ Bạch ho một tiếng, đi tới ngồi xổm đối diện anh, từ trong ba lô lấy ra một cây nến sinh nhật và nĩa đĩa dùng một lần, nói, "Tôi không quá biết làm bánh ngọt, khả năng mùi vị sẽ không ngon lắm, anh ăn tạm đi, trước thổi nến cầu nguyện."

Nến là nến số phổ thông nhất, một "2" một "3", xanh xanh đỏ đỏ có chút xấu.

Cây nến không quá xinh đẹp cắm trên một chiếc bánh ngọt không quá xinh đẹp, quả thực xấu gấp bội, Địch Thu Hạc lại cảm thấy đây là một chiếc bánh ngọt xinh đẹp nhất mình sống tới lớn như vậy, từ lúc có trí nhớ tới nay từng nhìn thấy.

Dùng bật lửa châm nến, Hạ Bạch mong đợi nhìn Địch Thu Hạc, giơ máy ảnh lên, "Tới, thổi nến, sau đó cầu nguyện."

Địch Thu Hạc nhìn máy ảnh che mất mặt cậu, nhíu nhíu mày, miệng hơi mở, lại nhắm mắt lại. Thôi vậy, tiểu cẩu tử vui vẻ là được rồi.

“Sao lại bất động? Xấu hổ?” Hạ Bạch từ sau ống kính thò ra.

Địch Thu Hạc nhân cơ hội cúi đầu thổi tắt nến, nhắm mắt cầu nguyện, “Hi vọng tiểu cẩu tử ngoan ngoãn gọi tôi là ca ca.”

Hạ Bạch sửng sốt, nhanh chóng dịch trở lại ấn xuống màn trập, sau đó giận tới liếc mắt với anh, “Cư nhiên biết tính toán, nhìn tới hôm nay anh là thọ tinh, tôi tha cho anh một lần. Còn có nguyện vọng sinh nhật nói ra sẽ không linh nữa, lãng phí nguyện vọng năm nay, đáng đời.”

Địch Thu Hạc vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, thật sâu nhìn cậu một cái sau đó lấy điện thoại ra chụp bánh ngọt, sau đó nhẹ nhàng gỡ nến xuống, cầm lấy dao do dự một hồi không biết hạ dao thế nào mới tốt nhất, dứt khoát lại đặt dao xuống, cầm hộp tiện lợi lên.

“Trong này là cái gì?”

“Mì trường thọ.” Hạ Bạch thấy anh không cắt bánh ngọt, cho rằng anh không muốn buổi tối ăn đồ ngọt, liền cũng cầm hộp tiện lợi lên, vừa mở vừa nói, “Mì nấu không thể để quá lâu, cho nên tôi làm hai phần mì lạnh thay thế, anh ăn có lệ chút đi, dù sao có ngụ ý là được.”

Hộp tiện lợi vừa mở ra, vị chua cay thuộc về mì lạnh liền chui ra, hết sức dụ người thèm ăn.

“Cho, đũa.” Hạ Bạch từ trong ba lô lấy ra một đôi đũa dùng một lần đưa tới, tự mình cũng mở một đôi, ngồi vào trên mặt đất ngụm lớn bắt đầu ăn, hàm hồ nói, “Bánh ngọt thật khó làm, tôi làm một ngày, cơm trưa cơm tối chỉ dùng nguyên liệu làm bánh ngọt khạp vài cái, đói chết tôi rồi.” Trong nhận thức của cậu, thổi nến cậu nguyện xong liền coi như trải qua xong sinh nhật, cho nên lúc này trực tiếp phóng phi.

Địch Thu Hạc nhìn bộ dạng cậu vùi đầu ăn mì, trong lòng bốc lên bọt khí vừa chua vừa ngọt, cẩn thận vòng qua bánh ngọt ngồi vào bên cạnh cậu, cũng mở đũa chuyên tâm ăn mì, thấp giọng nói, “Cám ơn cậu.”

“Đều là anh em, không cần khách khí.” Hạ Bạch cười đấm xuống vai anh, một bộ dáng anh trai tốt.

Da thịt trên người Địch Thu Hạc căng thẳng chớp mắt, lại từ từ buông lỏng, khẽ nghiêng người, giúp cậu chắn gió đêm bên kia sông đột nhiên thổi qua.

Hai người ăn mì xong, cùng sau thả pháo hoa còn dư lại, sau đó đội lấy ánh mắt nhìn bệnh thần kinh của nhân viên tuần đêm, mang theo bánh ngọt và bùn đất đầy mông trở về phòng Địch Thu Hạc.

Đặt bánh ngọt lên bàn, Địch Thu Hạc an bài Hạ Bạch trước tiên tắm rửa, sau đó tự mình cũng nhanh chóng vọt lên, khó giải thích được có chút khẩn trương chạy tới bên giường.

Giường rất lớn, hoàn toàn ngủ được hai người, cho nên Hạ Bạch cũng không già mồm nói muốn ngủ ghế salon gì đó, trực tiếp nằm ở trên giường. Cậu giằng co một ngày, lại vừa ăn no, lúc này đã sớm buồn ngủ tới không được, thấy Địch Thu Hạc rốt cục ra ngoài, nói với anh câu ngủ ngon, nghiêng đầu liền ngủ.

Trên người cậu mặc vẫn là bộ đồ ngủ áo ba lỗ rộng thùng thình tới không được kia, cổ áo nghiêng, lộ ra gần nửa cái ngực.

Tầm mắt Địch Thu Hạc tiếp xúc tới làn da trắng nõn dưới ánh đèn phảng phất phiếm quang, tay nhanh hơn não tắt đèn trong phòng, hít sâu nhiều lần, cẩn thận vòng qua bên kia giường, ở mép giường quy củ nằm xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Lạch cạch.

Hạ Bạch tướng ngủ có chút phóng khoáng trở mình, khoát cánh tay lên người Địch Thu Hạc.

Địch Thu Hạc xoạt một cái mở mắt ra, thân thể lập tức căng thẳng, quay đầu lại nhìn người.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đầu chôn trên gối đầu và đường viền thân thể Hạ Bạch.

Điều hòa vù vù phun ra gió lạnh, Địch Thu Hạc lại đột nhiên cảm thấy nóng.

Nóng cảm mạo hình như biến nghiêm trọng, không được, không thể lây bệnh cho tiểu cẩu tử.

Làn da lòng bàn tay tiếp xúc tới xúc cảm rất tốt, lót trong lòng bàn tay anh nóng lên tới sắp đổ mồ hôi, có loại cảm giác nóng lạnh thích hợp.

…… Thật muốn cứ nắm như vậy.

Hạ Bạch đột nhiên giật giật, anh bị dọa vèo một cái buông tay, sau đó cánh tay Hạ Bạch rơi tự do nện vào trên giường, còn gõ gõ.

…… Chất lượng đệm thật tốt.

"Sao thế?" Hạ Bạch bị nháo tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, giơ tay lên lay đầu Địch Thu Hạc gần trong gang tấc một cái, cau mày lầm bầm, "Quả nhiên có chút kỳ quái, Địch ba tuổi, anh hôm nay sao ít lời như vậy…… Đàng hoàng chút, đừng động, mau ngủ."

Cậu ác thanh ác khí nói xong, sau đó giống như dỗ trẻ con dịch về phía bên cạnh Địch Thu Hạc, vỗ hai cái, lại ngủ.

Nhờ quá gần, hô hấp vững vàng của đối phương trực tiếp phun ở trên trán, vai bị khoát trụ, hai chân tiếp xúc, giữa hô hấp có thể ngửi thấy được mùi sữa tắm hương trầm trên người đối phương giống với mình.

Hạ Bạch ngủ tới an ổn vô cùng, Địch Thu Hạc cứng thân thể mồ hôi rơi như mưa.

Điều, điều hòa khẳng định nhất định là hỏng rồi.

Anh trợn tròn mắt, đừng nói ngủ, ngay cả hơi buông lỏng thân thể chút đều không làm được.

Nóng cảm mạo lại tăng lên, hô hấp có chút khó khăn…… Mùi trên người tiểu cẩu tử có chút dễ ngửi…… Muốn sáp qua……

Hạ Bạch đột nhiên lại giật giật, anh vội vàng ngửa ra sau, hô hấp ngừng lại phá công, ngụm lớn thở hổn hển hai cái, có chút chật vật lăn xuống giường, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường cũng không quay đầu lại chạy ra cửa.

Trời ban đêm thật lạnh, Địch Thu Hạc uống một chai nước đá, chống lan can lãnh tĩnh một hồi, tìm số điện thoại Khương Tú Văn gẩy tới, cua mày nói, "Uống nước đá vô dụng!"

Bên kia truyền đến thanh âm hơi có chút táo bạo của Khương Tú Văn, "Cậu hơn nửa đêm lại phát cái — huh? Nước đá? Cậu làm cái gì muốn uống nước đá?"

"Cậu không phải nói nóng cảm mạo uống nước đá là được sao? Tôi uống rồi, vô dụng!" Còn càng nóng hơn!

Buồn ngủ của Khương Tú Văn trực tiếp bị dọa không còn, cẩn thận hỏi, "Cậu, cậu hơn nửa đêm, sao đột nhiên nóng cảm mạo, chả lẽ cậu về thành phố B tìm tiểu cẩu tử chơi?" Không phải nói huấn luyện sắp giới giai đoạn cuối, gần đây bận muốn chết sao? Tình báo có sai?

"Tôi chưa về thành phố B." Địch Thu Hạc ngữ khí vốn ngẩng cao đột nhiên bình tĩnh xuống.

"Là tiểu cẩu tử tới tìm tôi." Sau đó biến thành khoe khoang, còn mang theo chút mừng rỡ và ngượng ngùng nhỏ, "Cậu ấy tới ăn sinh nhật với tôi, còn làm bánh ngọt và mì trường thọ cho tôi, vì tôi bận rộn cả ngày. Cậu ấy rất mệt, cho nên thả xong pháo hoa tôi liền dẫn cậu ấy về phòng ngủ rồi."

Về phòng ngủ rồi về phòng ngủ rồi về phòng ngủ rồi…… Khương Tú Văn ép mình không nên hiểu sai, hít sâu một cái, lừa gạt nói, "Cậu nóng cảm mạo tăng lên là vì thức đêm ngủ trễ, cho nên uống nước đá cũng vô dụng, bổ sung giấc ngủ là được rồi. Đúng rồi, cậu không cần ngủ giường, đi ngủ ghế salon, đừng lây nóng cảm mạo cho Hạ Bạch. Cậu cũng nói cậu ấy vì cậu bận rộn một ngày, hiện tại sức đề kháng khẳng định rất yếu, cậu phải giữ khoảng cách với cậu ấy! Còn có chính là……"

Tú Văn nói luôn là có đạo lý như thế, tâm tình Địch Thu Hạc từ từ ổn định lại, không dừng được gật đầu. Không sai, Tú Văn nói đúng, anh hiện tại phải nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi phải chuyên tâm, tranh thủ dùng một mặt tinh thần nhất tiếp đãi tiểu cẩu tử.

Cúp điện thoại, anh ôm tâm lý nghỉ ngơi thật tốt mới có thể chiếu cố em trai, trở về phòng cẩn thận ở trên thế salon dài nằm ngủ. Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là thân thể rốt cục phát ra tín hiệu cần phải nghỉ ngơi, lần này anh vừa nằm trên ghế salon trực tiếp liền ngủ.

Trong mộng anh tựa hồ ôm lấy thứ gì nhuyễn nhuyễn, sau đó dây dưa lăn lộn……

“Thu Thu, chào buổi sáng moa moa ta.”

Chuông báo thức quen thuộc vang lên, anh xoạt một cái mở mắt ra, nửa ngồi dậy, khiếp sợ lại mờ mịt nhìn chằm đũng quần mình, trong đầu không ngừng lặp lại hình ảnh rách nát tối qua mơ thấy, tam quan băng liệt.

Tại sao mơ thấy tiểu cẩu tử không mặc quần áo……

“Thu Thu, chào buổi sáng moa moa ta.”

Chuông báo thức không có bị ấn tắt, cho nên không chịu cô đơn lại lần nữa vang lên.

Một bàn tay quen thuộc duỗi tới, nhặt lên điện thoại chả biết lúc nào rớt xuống ghế salon, tắt đi chuông báo thức.

Thân thể Địch Thu Hạc cứng đờ, nghiêng người muốn nhìn chút người đứng bên ghế salon, nhưng thân thể vừa động dính nhớp giữa hai chân lại càng thêm rõ ràng, cho nên anh càng cứng.

“Địch Thu Hạc.” Thanh âm Hạ Bạch trên đỉnh đầu vang lên, không mang theo tâm tình gì, ngón tay mảnh gầy trắng nõn ở trên điện thoại điểm a điểm, hỏi, “Tôi muốn hỏi chút, tại sao giọng nói tôi chia sẻ với bạn wechat ”Một con chim sinh vào mùa thu“, hiện tại xuất hiện trong di động anh, còn trở thành chuông báo thức chào buổi sáng?”

Mấy hình ảnh mơ hồ trong mơ tối qua lại lần nữa cuồn cuộn, anh nhìn chân và bàn chân Hạ Bạch trực tiếp giẫm trên sàn nhà, ánh mắt hỗn loạn vài giây, trực giác đưa tay cầm lấy tay đối phương đang cầm điện thoại, từ từ thu chặt.

Anh rõ ràng ý thức được.

Mình…… Đại khái là xong đời rồi.

Mì lạnh:

34. Chương 34: Vĩnh Biệt Nhé

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch rũ mắt, liếc mắt nhìn tay Địch Thu Hạc nắm tới, lại liếc mắt nhìn đầu cúi thấp của anh, phát hiện tâm tình mình bình tĩnh ngoài ý muốn, bình tĩnh tới còn có thể chú ý tới loại chuyện đối phương có hai xoáy tóc.

Nghe nói trẻ con có hai xoáy tóc khá thông minh……

Cậu hoàn hồn, rút rút tay ra, không rút được, dứt khoát ngồi xếp bằng trên mặt đất, từ dưới hướng lên, hảo hảo đánh giá một chút biểu tình đối phương, nói, “Không giải thích một chút?”

Địch Thu Hạc không nghĩ tới cậu sẽ ngồi xuống, bất ngờ không kịp đề phòng tiếp xúc tầm mắt cậu, lập tức giống như bị phỏng né tránh, chân khẩn trương khép lại với nhau, tay lại vẫn gắt gao túm lấy cậu, lỗ tai từ từ đỏ.

Đây là phản ứng quỷ gì? Giả ngu? Giả chết? Muốn dùng trầm mặc lừa gạt qua?

Hạ Bạch vươn một tay khác tách tay anh ra, lành lạnh hỏi, “Em gái manh JJ lớn?”

Tay Địch Thu Hạc liều chết không muốn bị tách ra cứng đờ.

“Xem ra thật sự là anh.” Hạ Bạch thấy phản ứng này của anh, một chút ý nghĩ may mắn cuối cùng trong lòng đối phương có thể là quen biết “Một con chim sinh vào mùa thu” tan biến, hung hăng quăng tay anh xuống, cười lạnh, “Bị mẹ kế bắt nạt? Nghĩ không thông muốn tự sát? Muốn rời nhà trốn đi?”

Thân thể Địch Thu Hạc cứng lại cứng, hai chân cong lên, dùng tư thế có chút “Thẹn thùng” nghiêng ở trên ghế salon, gẩy quần chỗ đầu gối, thanh âm sợ hãi thấp xuống, “Tôi có thể giải thích.”

“Vậy anh giải thích.” Hạ Bạch vứt di động xuống sàn nhà, ngoài cười nhưng trong không cười, “Dám gạt tôi nữa, tôi liền làm cho anh hôm qua ăn mì lạnh thế nào, hôm nay liền phun ra như thế!”

Địch Thu Hạc dùng dư quang thật nhanh quét một cái chân lộ ra ngoài quần và điện thoại đặt bên cạnh lúc cậu ngồi xuống, thân thể lửa nóng, nội tâm lạnh ngắt, tâm tình chấn động quá lớn, trực giác nhảy ra một câu, “Tôi muốn đi toilet.”

Hạ Bạch: “……”

“Người có 3 gấp.” Anh giống như là tượng gỗ đột nhiên có linh hồn, nói chuyện cư nhiên lưu loát lên, còn lá gan lớn cùng Hạ Bạch liếc nhau một cái, nhanh chóng nói, “Lúc cảnh sát tra hỏi tội phạm, cũng sẽ để cho tội phạm giải quyết một chút vấn đề 3 gấp.”

“……” Nói thật có đạo lý, ha ha.

Hạ Bạch cười lạnh một tiếng.

Địch Thu Hạc bị cậu cười tới lại thật nhanh kinh sợ trở lại, linh hồn vừa mới có lại lần nữa đi phía Tây, thân thể giống như một đống thịt chết sụp xuống, cúi đầu, “Thật sự xin lỗi, tôi không phải là cố……” Không đúng, anh sau đó hình như vẫn luôn là cố ý trêu chọc tiểu cẩu tử…… Chột dạ.

Lời này nói đến một nửa Hạ Bạch lập tức minh bạch, rốt cục nhịn không được bộc phát, phẫn nộ nói, “Lên trên!”

Địch Thu Hạc quay đầu trừng to mắt nhìn cậu, giống như một đại bạch thỏ da cơ bắp chấn kinh.

Hạ Bạch nghiến răng, “Không phải nói 3 gấp? Làm sao, cần tôi đỡ ngài đi vào, lại giúp ngài cởi dây lưng xuống?” Người hiện tại bị gạt rốt cuộc là ai, tại sao gạt người lại bày ra bộ mặt đáng thương bị bắt nạt? Mà cậu cái người bị lừa lại giống như là ác bá? Thế đạo này có còn công lý chính nghĩa nữa hay không?!

Địch Thu Hạc nhịn không được theo lời của cậu não bộ một chút bộ dạng đối phương giúp cởi dây lưng, mặt xoạt một cái hồng thấu, nhảy dựng lên vọt vào phòng rửa tay, ngượng ngùng bối rối đóng cửa lại.

Rầm!

Tiếng đóng cửa có chút vang.

Hạ Bạch dùng sức vỗ ghế salon, "Làm sao, anh cái tên lừa đảo này còn phát cáu!"

Cửa lại mở ra, sau đó bị một lần nữa nhẹ nhàng đóng lại.

Hạ Bạch: "……" Hình như càng tức giận!

Tiếng nước chảy truyền đến, Hạ Bạch hít sâu một hơi cố gắng đè xuống tức giận, dư quang quét tới điện thoại bên chân thuộc về Địch Thu Hạc, chưa từ bỏ ý định đứng dậy từ trên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại của mình, gửi một tin nhắn wechat cho "Một con chim sinh vào mùa thu".

Ding dong.

Điện thoại Địch Thu Hạc vang lên.

Bùm bùm, dây thần kinh gọi là lý trí trong đầu cậu triệt để đứt lìa.

"Gà cay Địch ba tuổi!" Cậu gầm lên, bắt đầu thay quần áo.

Cái gì mà mẹ kế bắt nạt, cái gì mà rời nhà trốn đi, cái gì mà muốn tự sát…… Tất cả đều là giả dối! Gạt người! Còn du học Nhật Bản? À đúng, du học Nhật Bản, ông chủ nhiếp ảnh Hồng Khách kia không hổ là bạn tốt của ảnh đế, diễn anh trai quan tâm em gái tới lập luận sắc sảo! Thật là nhịn không được muốn vỗ vỗ tay cho hắn!

Nhét quần áo thay ra vào ba lô, cậu cầm lấy điện thoại, lật lật lại ghi chép tán gẫu với "Một con chim sinh vào mùa thu", càng lật càng giận, rốt cục nhịn không được chạy tới trước cửa phòng rửa tay, dùng sức đạp một cái vào cửa, quát lên, "Địch Thu Hạc anh đi ra ngoài, chúng ta đấu tay đôi!"

Địch Thu Hạc ở bên trong đang thay quần lót nghe vậy chân trượt một cái, thân thể trong nháy mắt mất thăng bằng.

Bùm bùm, rầm!

Sau đó là một tiếng kêu rên.

Hạ Bạch bị động tĩnh này khiến cho sửng sốt, nhanh chóng cầm lấy tay nắm cửa mở cửa đi vào, vội la lên, "Tiếng gì vậy? Anh là sao…… rồi……"

Chỉ thấy Địch Thu Hạc hai chân mở rộng ra nằm nghiêng trong bồn tắm, trên người rơi mấy đồ tắm rửa, trong tay cầm một cái quần lót, hai chân và…… ừm…… đều trơn, bị một cái khăn tắm rớt xuống nửa che, cần lộ không lộ……

Địch Thu Hạc lập tức ngồi dậy kéo tấm khăn tắm.

"Ách……" Hạ Bạch lui về phía sau, ánh mắt bay tới bay lui, quan tâm nói, "Cái kia, anh không sao chứ…… Khụ, kỳ thực loại ham mê cởi quần đi tiểu này cũng không tính là quá mất mặt, thế giới rộng lớn không phải không có mà…… Mặc dù anh lừa tôi, tôi rất tức giận, nhưng anh yên tâm, phẩm hạnh căn bản làm người của tôi vẫn phải có, sẽ không tùy tiện tiết lộ đời tư của anh ra ngoài…… Gì nhể, anh, anh tiếp tục, từ từ làm, tôi, tôi ra ngoài trước."

Cậu vừa nói vừa lui, không chú ý tới một miếng xà phòng dùng tới chỉ còn lại một miếng nhỏ bên chân, cho nên……

"A!" Cậu kinh hô, chân trượt một cái, thân thể mất thăng bằng, hai tay trực giác quơ lấy thứ gì đó, vừa vặn khăn tắm bên tay, cho nên kéo một cái……

Ầm, cột treo khăn tắm cư nhiên bị cậu kéo xuống một cái, vừa vặn đập vào trên đầu Địch Thu Hạc lúc nghe được tiếng kinh hô của cậu đứng dậy định xem xét tình huống.

Cuối cùng Hạ Bạch khom lưng đè lại mép bồn tắm ổn định thân thể, Địch Thu Hạc bị nện tới cứng tại chỗ, khăn tắm nửa che trên người trượt xuống.

Hạ Bạch ngẩng đầu.

Địch Thu Hạc rũ mắt.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Ách, năng lực không tệ." Hạ Bạch dùng một loại ngữ điệu lãnh tĩnh mộng bức tới lý tính khách quan nói.

Thân thể Địch Thu Hạc cứng đờ, thấy tầm mắt cậu định ở chỗ nào đó không hài hòa của mình, nhất thời che không được, mà không che cũng không xong, lỗ ta và sau cổ hồng thành một mảnh, "Cậu, cậu vừa ý là tốt rồi……"

Hạ Bạch: "……" Trời má, mình vừa nói cái gì.

Địch Thu Hạc: "……" Hỏng bét, không cẩn thận nói tiếng lòng ra ngoài mất rồi.

"……"

"……"

Lạch cạch, sữa rửa mặt trên kệ rửa mặt muốn rơi không rơi được rốt cục rớt xuống, nện trên mặt đất phát ra một tiếng giòn vang.

Thời gian giống như tạm dừng lại lần nữa bắt đầu lưu chuyển, hai người đồng thời có động tác, một xoay người ra cửa, một kéo khăn tắm lên che mình.

"Nhanh rửa mặt chút đi, này, khăn tắm nơi này chất lượng quá kém." Hạ Bạch lắp bắp nói.

Địch Thu Hạc nghiêng đầu, mặt cũng chầm chậm đỏ, "Ừa, ừa, chất lượng tốt tốt, phải thay."

Hai người lúng ta lúng túng chia nhau rửa mặt xong, khách khách khí khí đi tới phòng ăn của căn cứ, yên lặng ăn xong bữa sáng, ánh mắt lẫn nhau không dám tiếp xúc, đem chuyện lừa gạt và bị lừa gạt tạm thời quên ở sau ót.

"Đi dạo bên người căn cứ?" Ăn xong bữa sáng, Địch Thu Hạc lấy ra một cái chìa khóa xe, cẩn thận đưa ra lời mời.

Hạ Bạch đang làm bộ chuyên tâm uống nước sửng sốt một chút, gật đầu, "Anh, anh an bài là được rồi, anh là thọ tinh, tất cả nghe theo anh."

Cho nên lại cùng nhau biệt biệt nữu nữu lên xe, ra khỏi căn cứ, tới mấy cảnh điểm khá nổi tiếng xung quanh đi lòng vòng, chụp một đống hình, Hạ Bạch còn ở trước mặt Địch Thu Hạc đăng một cái weibo chúc mừng sinh nhật anh, phối một tấm ảnh Địch Thu Hạc cắt đầu cua.

Mặt trời nghiêng về phía Tây, Địch Thu Hạc tiễn Hạ Bạch ra sân bay.

"Sau khi xuống gọi điện thoại cho tôi."

"Ừ."

"Cám ơn cậu đã tới đây giúp tôi ăn mừng sinh nhật."

“Không cần khách khí.”

“Tôi hôm nay rất vui vẻ.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tắm —”

“Chỉ là nhạc đệm nhỏ, quên là được rồi!”

“……”

“Phải kiểm an rồi, tạm, tạm biệt.”

“Chờ chút!” Địch Thu Hạc gọi cậu, hướng cậu bày ra cánh tay, lộ ra một nụ cười mong đợi lại thấp thỏm, “Có thể cho tôi một cái ôm không?”

Hạ Bạch ngẩng đầu, từ sau sự kiện “Khen chym” lần đầu tiên cùng anh tầm mắt tiếp xúc, dừng một chút, tiến lên ôm lấy anh, vỗ nhè nhẹ xuống vai anh, nói, “Sinh nhật vui vẻ, còn có, quay phim cố lên.”

Địch Thu Hạc hài lòng thu chặt cánh tay, chôn mặt vào cổ cậu cẩn thận cọ cọ, mặt mày ôn nhu, trong mắt cất giấu không nỡ, thấp giọng nói, “Điện ảnh sắp phải quay rồi, sau đó tôi sẽ rất bận, đoán chừng không có thời gian trở về thăm cậu……”

“Không sao, công việc tương đối quan trọng.” Hạ Bạch lại vỗ vỗ anh, giống như là trưởng bối ôn hòa nhất vậy, khích lệ an ủi hậu bối sắp một mình đi xa, “Bạn bè chân chính cho dù thỉnh thoảng gặp mặt, tình cảm cũng sẽ không phai màu biến nhạt, cố lên, anh sẽ thành công.”

“Không phải bạn bè.” Anh phản bác.

Hạ Bạch nghiêm mặt, “Muốn làm anh trai tôi, kiếp sau đi.”

“……”

Địch Thu Hạc khẽ cười một tiếng, lén lút dùng môi cọ tóc cậu, nhắm mắt lại, đem sức nặng hơn nửa thân thể đều thả vào trên người cậu, thở dài nói, “Tôi biết…… Điện ảnh lần này phải tới nhiều địa phương lấy cảnh, nơi này chỉ là trạm đầu tiên, sau còn có nước K, nước J, khu D…… cảnh ở thành phố B cuối cùng, cho dù hết thảy thuận lợi, tôi nhanh nhất cũng phải ba tháng mới có thể trở về thành phố B. Tiểu cẩu tử, không cần quá nhớ tôi.”

Hạ Bạch lật mắt trắng, đẩy anh ra, cười nói, “Yên tâm, ba tháng mà thôi, tôi sẽ không nhớ anh.”

“Thật là tuyệt tình.” Địch Thu Hạc thuận thế buông cậu ra, đứng thẳng thân thể sau đó chọt chọt lúm đồng tiền của cậu, cũng cười, “Tới một địa phương mới nào đó tôi đều sẽ gửi đặc sản cho cậu, có thể sẽ sớm báo trước cũng có thể sẽ không, cậu nhớ nhận.”

“Nhưng đừng tiếp tục là trái cây nữa.” Anh trai Hạ Bạch hai tốt trêu chọc một câu, lúng túng trong lòng rốt cục triệt để rút đi, dặn dò, “Bên ngoài hảo hảo ăn cơm, mong đợi phim mới của anh.”

Địch Thu Hạc gật đầu, muốn cầm tay cậu hôn một cái, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được, tiếp tục nói, “Tôi nghe nói series mùa thu cậu chụp cho Tiểu Nhân Ngư lên tạp chí nước ngoài, chúc mừng.”

“Cám ơn.”

Nhìn nhau không nói gì, không khí đột nhiên trở nên có chút vi diệu.

Hạ Bạch kéo kéo ba lô, “Tôi đi đây.”

Địch Thu Hạc nhịn xuống không nỡ gật đầu, tay đút trong túi quần, nắm chặt quyền, trên mặt lại cười đến ôn nhu lại tiêu sái, “Đi đi, đừng để lỡ kiểm an.”

Máy bay lên không trung, Hạ Bạch lật tạp chí trên máy bay cung cấp, gãi gãi đầu. Kỳ quái, làm sao cảm thấy hình như quên mất chuyện quan trọng gì.

Mấy giờ sau, máy bay đáp xuống, cậu mở di động, tinh nhắn Địch Thu Hạc gửi tới ập tới mười mấy cái.

Cậu khiêu mi, có chút buồn cười mở ra.

Địch Thu Hạc: Cám ơn cậu tới giúp tôi trải qua sinh nhật, tôi rất vui vẻ.

Hôm nay đều cảm ơn bao lần rồi…… Cậu nhịn không được thổ tào.

Địch Thu Hạc: Chuyện dùng nickname gạt cậu, thật xin lỗi.

Nụ cười trên mặt cậu cứng lại.

*Địch Thu Hạc: Cám ơn cậu dễ dàng như vậy tha thứ cho tôi, Tiểu Bạch cậu quả nhiên là tiểu cẩu tửđáng yêu nhất ^-^*

Tầm mắt Hạ Bạch ngừng lại trên icon tươi cười quen thuộc kia, sau đó mặt không biểu tình nhìn xuống tin nhắn bên dưới.

Địch Thu Hạc: Sau này sẽ không lừa cậu nữa.

Địch Thu Hạc: Tôi sẽđối với cậu thật tốt, không chọc tức cậu nữa.

Địch Thu Hạc: Moa moa ta.

Thật là moa moa ta quen thuộc.

Cậu ngẩng đầu, híp mắt nhìn bầu trời đen kịt một mảnh hoàn toàn không có dấu vết ánh sao, thiên bình trong lòng lay động một hồi, cuối cùng ôm tâm tình ăn miếng trả miếng, cúi đầu gõ chữ.

Đầy lòng ngượng ngùng hoan hỉ, Địch Thu Hạc đang đợi cục cưng hồi âm phát hiện điện thoại rung lên, trước tiên cầm lấy ấn mở, mở ra trang tin nhắn.

Hạ Bạch: Sửu cự.

(Ý là bị cự tuyệt vì bạn quá xấu =)))

Hạ Bạch: Cám ơn nhắc nhở, đột nhiên nhớ tới tôi vẫn chưa tha thứ cho anh.

Hạ Bạch: Lợi dụng lòng đồng tình của tôi để cho tôi phát giọng xấu hổ chơi vui lắm sao?

Hạ Bạch: Còn cài giọng nói làm chuông báo thức?

*Hạ Bạch: Icon mặt cười này có phải rất đáng yêu hay không ^-^*

Hạ Bạch: Không cóđánh anh thật đáng tiếc.

*Hạ Bạch: Vĩnh biệt nhé, đại ảnh đế ^-^*

Ầm ầm, trái tim thiếu nam vừa mới thông suốt của Địch Thu Hạc nát thành 8 cánh.

35. Chương 35: Tự Phạt Ba Chén

Edit + Beta: Vịt

Địch Thu Hạc bị Hạ Bạch kéo đen, lại lần nữa, cùng với nick wechat đã bị bại lộ.

"Cho nên ý cậu là……" Khương Tú Văn khó khăn tiêu hóa xuống tin tức anh cấp ra, dè dặt hỏi, "Cậu sau khi phát hiện tâm ý của mình, còn chưa kịp nói chút hoặc là làm chút gì, đã, ách…… Đã thất tình rồi?"

Rầm!

Địch Thu Hạc dùng sức nện bao cát một cái, sau đó thẳng người lấy găng tay quyền anh xuống, cầm lấy điện thoại đặt một bên tắt hand-free, chuyển tới bên tai, u ám nói, "Đúng vậy a, dù sao lúc trước tôi vẫn cho là tâm ý của mình là bị nóng cảm mạo."

Khương Tú Văn: "…… Tôi cảm thấy tôi có thể giải thích."

"Vậy cậu giải thích." Địch Thu Hạc ngồi vào trên mặt đất, từ trong túi rút ra khăn lông lau mồ hôi, thanh âm đột nhiên lại trở nên ôn nhu, "Cậu nếu còn dám lừa tôi, tôi liền làm cho cậu ban đầu ăn trái cây tôi đưa qua thế nào, sau này liền phun ra thế đó."

"……" Xem ra bạn tốt thật sự bị thất tình đả kích tới không nhẹ, người bình thường chỉ biết ấu trĩ hừ lạnh cười lạnh trào phúng, hiện tại cũng sẽ tàn bạo uy hiếp.

"Sao không nói chuyện, hay là cậu muốn đi tiểu chạy trốn hả?" Địch Thu Hạc quan tâm hỏi.

Khương Tú Văn đang chuẩn bị tìm lý do cúp điện thoại tay cứng đờ, nhạt nhẽo cười hai tiếng, đùa cợt nói, "Làm sao sẽ chứ ha ha ha, hai bọn mình ai với ai, nhất định phải giải thích sao, kỳ thực chuyện này…… Kỳ thực tôi chính là quá kinh hãi! Cậu xem, cậu trước kia chưa từng xuất hiện qua bất kỳ dấu hiệu nào có thể thích nam sinh, hiện tại đột nhiên cong, tôi chính là nhất thời khiếp sợ…… Hơn nữa tôi sợ cậu chỉ là tạm thời mê mang, dù sao bên cạnh cậu bạn bè ít, kinh nghiệm tình cảm trống rỗng, vạn nhất là ảo giác —"

"Tôi muốn hôn em ấy ôm em ấy ngủ với em ấy, nằm mơ đều là em ấy, ảo giác?"

Thanh âm Khương Tú Văn mắc kẹt, sau đó ho lên kinh thiên động địa.

Địch Thu Hạc lão thần khắp nơi nghe hắn ho, biểu tình hết sức khó hiểu.

Một phút sau, Khương Tú Văn ho đủ rồi, thái độ cũng nghiêm túc lên, hỏi, "Thu Hạc…… Cậu nghiêm túc?"

Nghiêm túc ư?

Địch Thu Hạc híp mắt, nhớ tới bộ dạng tiểu cẩu tử ngồi dưới đất vùi đầu ăn mì lạnh, nhớ tới mảnh sưng đỏ không quá rõ ràng trên tay cậu, nhớ tới bánh ngọt trái cây mùi vị kỳ thực cũng không tệ lắm kia, cuối cùng lại nghĩ tới thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, đối phương đứng ở ven đường bộ dáng ngốc nghếch.

"Tôi muốn đối tốt với em ấy, muốn cho em ấy trải qua cuộc sống em ấy muốn, muốn trong cuộc sống của em ấy có tôi." Anh nhàn nhạt nói, ngữ khí thậm chí có chút thờ ơ, nhưng nghiêm túc bên trong ai cũng không thể coi nhẹ, "Trước kia lúc tôi không nhìn rõ tâm ý của mình vẫn luôn nghĩ như vậy, cho nên tôi muốn để cho em ấy làm em trai tôi, như vậy tôi liền có thể đương nhiên đối tốt với em ấy."

Khương Tú Văn trầm mặc xuống, an tĩnh nghe anh nói.

"Hiện tại tôi vẫn muốn đối tốt với em ấy, muốn cho em ấy trải qua cuộc sống em ấy muốn." Anh nói đến đây dừng một chút, sau đó dùng một loại ngữ khí hàng ngày nói "Hôm nay thời tiết rất tốt" bổ sung, "Tôi vẫn như cũ muốn trong cuộc sống của em ấy có tôi, nhưng không chỉ như vậy, tôi còn hi vọng trong cuộc sống của tôi có em ấy, vị trí bên cạnh, chỉ có em ấy."

Ánh mắt Khương Tú Văn phức tạp cầm di động, sau đó nặng nề thở dài, thấp giọng mở miệng, "Thu Hạc……" Tính tình bạn tốt hắn biết, nhận định thứ gì đó liền không đụng tường Nam không quay đầu, đoạn thoại vừa mới kia tuy không có bảo chứng một đời gì cả, nhưng đã đủ tỏ rõ thái độ.

Muốn đối tốt với một người, sau đó chiếm lấy cuộc sống của đối phương, này đã không chỉ là trình độ vừa mới bắt đầu thích.

Rõ ràng bạn tốt và tiểu cẩu tử kia chỉ quen biết thời gian không tới 3 tháng, thông suốt cũng chỉ là chuyện ngày hôm qua, làm sao đột nhiên đã thích như vậy rồi……

"Cho nên Tú Văn, cậu giúp tôi chăm sóc em ấy, trong khoảng thời gian tôi không có ở thành phố B, đừng để cho em ấy bị người bắt nạt." Nơi cửa lớn trường huấn luyện truyền đến tiếng ồn ào, thanh âm Khương Quan Sơn mơ hồ truyền tới, Địch Thu Hạc quay đầu lại nhìn bên kia một cái, lại nhanh chóng bổ sung, "Giúp tôi trọng điểm nhìn Tần Lỵ bên kia, bà ta biết Tiểu Bạch và tôi quan hệ tốt, cho nên có thể sẽ đi quấy rối Tiểu Bạch. Tiểu Bạch hiện tại sự nghiệp phát triển rất tốt, tôi không hi vọng em ấy bởi vì tôi mà gặp phải vài khó khăn vô vị."

Khương Tú Văn cau mày, "Tần gia tiến quân khu G bị trở ngại, gần đây rất đàng hoàng. Tần Lỵ hiện tại bận rộn cùng Địch Biên chơi tâm lý chiến, ngay cả bên cậu cũng không có tinh lực hành hạ, hắn sẽ không đối với nhân viên không liên quan như Hạ Bạch động tâm tư không đứng đắn đi."

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện." Thân ảnh Khương Quan Sơn đã tiến vào trường huấn luyện, Địch Thu Hạc đặt khăn lông xuống đứng dậy hướng bên kia đón, cuối cùng nói, "Tóm lại cậu giúp tôi nhìn chút, chú Khương tới, tôi cúp trước."

"Chờ chút! Cậu có nghĩ tới hay không cậu làm diễn viên, nếu như sau này cùng Hạ Bạch ở chung một chỗ, vậy cha cậu và dư luận……"

"Tôi sẽ xử lý, nếu Tiểu Bạch nguyện ý ở chung một chỗ với tôi, vậy tôi tự nhiên phải để cho em ấy đường đường chính chính đứng ở bên cạnh tôi. Không nói nữa, cúp đây." Địch Thu Hạc cúp điện thoại, bỏ di động vào túi, cùng Khương Quan Sơn đã đi tới trước mắt ôm một cái.

Trong điện thoại truyền đến âm báo bận, Khương Tú Văn đặt điện thoại xuống, cả người liệt vào trong ghế salon, nhức đầu nhu nhu trán.

Câu cuối cùng của bạn tốt nói tới không chút do dự chắc chắn vô cùng, có thể thấy được là đã suy nghĩ qua phải làm thế nào ứng phó một loạt hậu quả sinh ra sau khi cùng người yêu ở chung một chỗ, làm tốt chuẩn bị vì đối phương rải một đường lớn rộng rãi, nhưng mà…… Hắn nhìn về phía máy ảnh và điện thoại nhãn trái cây trên bàn sáng nay từ đại học Q gửi tới, thống khổ ôm mặt.

Không dám nói a, hoàn toàn không dám nói.

Bạn tốt bên kia đều bắt đầu suy nghĩ đủ loại vấn đề sau khi ở chung một chỗ, Hạ Bạch bên này lại là một bộ vạch rõ giới hạn, tư thế lẫn nhau không thiếu nợ sau đó triệt để tuyệt giao, cạo đầu thiêu nóng đầu cũng không đủ hình dung tình huống quỷ hiện tại, này hoàn toàn là Tu La tràng a Tu La tràng (*).

((*) Tu La tràng: ví dụ cho dễ hiểu: nhiều gái thích một trai sau đó các nữ xảy ra gây lộn, người bên ngoài nhìn thấy sẽ nói là Tu La tràng, chỗ này hiểu là tràng diện rối loạn)

Vẫn, vẫn là gửi trở lại thôi.

Hắn ngồi dậy, đem máy ảnh và điện thoại một lần nữa bỏ vào trong hộp, cẩn thận đậy nắp hộp lên.

Chờ sau khi gửi trở lại lại gửi tin nhắn báo với bạn tốt chuyện cực kỳ bi thảm này, trước, trước hết để cho cậu ta tiếp tục nằm mơ…… Kỳ thực chuyện gạt người này cũng có một phần trách nhiệm của hắn, trở về tìm thời gian đi nói xin lỗi ngay mặt với Hạ Bạch đi, hi vọng như vậy có thể để cho truy thê của bạn tốt, ách, đường truy phu thuận lợi chút……

Lên lớp một ngày xong, phòng ngủ 4 người tụ chung một chỗ ăn cơm tối, sau đó Vương Hổ đi chơi bóng, Trần Kiệt ngâm ở thư viện. Ngưu Tuấn Kiệt chờ sau khi phòng ngủ chỉ còn lại mình và Hạ Bạch, out khỏi trò chơi, kéo ghế ngồi vào bên cạnh Hạ Bạch, cẩn thận hỏi, "Tiểu Bạch a, cậu và Thu Hạc……"

"Tôi kéo đen anh ta rồi." Hạ Bạch bình thản trả lời, nghiêng đầu nhìn hắn, mặt không thay đổi, sâu xa nói, "Anh ta và cậu chỉ gặp qua một lần, mà tôi còn phải ở cùng cậu 2 năm, gần đây kí túc trường chuyện ác liệt hạ độc giết người hình như rất nhiều……"

Ngưu Tuấn Kiệt thân thể chấn động, lập tức đem người phát ngôn tương lai của nhà mình ném ra hệ ngân

hà, ôm vai Hạ Bạch, nghiêm túc nói, "Cái thứ gạt người nên hảo hảo ngược ngược! Anh em tốt cậu đừng buồn, buổi tối tôi mời cậu ăn khuya?"

"Không được." Hạ Bạch mỉm cười, chỉ chỉ màn hình máy tính của mình. "Tôi còn có công việc phải xử lý, cậu cùng lão Đại lão Nhị đi ăn đi, tùy tiện mang cho tôi một ít là được."

"Được được, không thành vấn đề!" Ngưu Tuấn Kiệt một hơi đáp ứng, sau đó thức thời lui về vị trí của mình, lấy di động ra, nhanh chóng gõ chữ.

Ngưu Tuấn Kiệt: *Thu Hạc, tiểu Bạch rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Anh rốt cuộc làm sao đắc tội cậu ấy? Thật sự chỉ là lập tiểu hào (*) chọc cậu ấy sao? Tiểu Bạc không phải người dễ giận như vậy a.*

((*) Tiểu hào: chắc thím nào hay đọc võng du cũng biết nhể, từ này chỉ mấy acc level thấp)

Địch Thu Hạc đầy lòng mong đợi sau khi nhìn thấy reply này trong lòng chợt lạnh, nhớ tới tin nhắn Khương Tú Văn gửi tới, lạnh lại biến thành băng, sụp bả vai xuống, tâm tình nặng trĩu gõ chữ: *Là tôi không đúng, không nên sau khi lập tiểu hào mua chữ ký về còn tiếp tục lừa cậu ấy. Cậu ấy gần đây tâm tình thế nào? Công việc bận rộn không? Có hảo hảo ăn cơm hay không?*

Ngưu Tuấn Kiệt: *Đều rất bình thường, công tác ngày càng đi lên, tiền thưởng cầm tới chùn tay, cơm tối ăn nhiều hơn nửa bát, còn vui vẻ nói thầy Từ rốt cục sắp dạy cậu ấy nội dung mới, quả thực là tốt tới không thể tốt hơn! Chính là vừa nhắc tới anh liền cả người tỏa sát khí.*

Địch Thu Hạc nhìn thấy hai chữ "Sát khí", tâm không khỏi hung hăng trầm xuống.

Ngưu Tuấn Kiệt: *Người anh em, anh thành thật khai báo, anh rốt cuộc làm gì Tiểu Bạch, anh không nói rõ ràng tôi không cách nào giúp anh a.*

Địch Thu Hạc phun ra một ngụm khí loạn, gõ chữ rep.

Địch Thu Hạc: *Tôi lừa cậu ấy tôi là con gái.*

Ngưu Tuấn Kiệt*: Này…… Cũng vẫn tạm được mà. Chuyện mua về chữ ký của mình rất mất mặt, anh giả bộ chút rất bình thường, Tiểu Bạch hẳn sẽ không vì cái này tức giận, hơn nữa cậu ấy bán chữ ký cũng có không đúng, hai người nửa cân tám lạng, không tồn tại lập trường tức giận a.*

Địch Thu Hạc: *Tôi còn lừa cậu ấy gửi quà cho tôi, bảo cậu ấy gửi giọng nói cho tôi.*

Ngưu Tuấn Kiệt: *Quà? Là mấy tấm hình kia? Vậy cũng không có gìđi, anh cũng không tặng Tiểu Bạch quà sao, cóđi có lại, OK.*

Địch Thu Hạc cảm thấy ngón tay gõ chữ nặng như ngàn quân, nếu lúc này bổ bụng anh ra nhìn một chút, ruột bên trong nhất định là màu xanh.

Địch Thu Hạc: *Trọng điểm là lúc tôi có cơ hội thẳng thắn lại không có thẳng thắn, còn có giọng nói.*

Ngưu Tuấn Kiệt: *Giọng nói gì?*

Địch Thu Hạc hít sâu: *Tôi lừa cậu ấy tôi bị trong nhà bắt nạt, khổ sở tới muốn tự sát, uy hiếp cậu ấy gửi "Thu Thu, chào buổi sáng chúc ngủ ngon moa moa ta" cho tôi.*

Ngưu Tuấn Kiệt trầm mặc ba giây, gõ chữ: *…… Người anh em, đầu óc anh có phải có bệnh hay không?*

Người bình thường đều sẽ không lừa bạn tốt gửi loại giọng nói buồn nôn hề hề tuyệt đối sẽ trở thành lịch sử đen tối này đi, Địch Thu Hạc này bình thường thoạt nhìn một người rất đáng tin, làm sao đùa giỡn tới không phân tấc như vậy?

Địch Thu Hạc lau mặt, sau đó tự bạo tự khí: *Tôi còn dùng giọng nói này làm chuông báo thức, cậu ấy lúc tới đây giúp tôi trải qua sinh nhật nghe được.*

Ngưu Tuấn Kiệt trợn tròn mắt, quay đầu liếc nhìn Hạ Bạch, sau đó nhanh chóng xoay trở lại, thiếu chút nữa ấn thủng màn hình điện thoại: *Anh cư nhiên đem nội dung giọng nói một lời khó nói hết như vậy làm chuông báo thức?! Còn bị Tiểu Bạch nghe được? Còn là sau khi Tiểu Bạch tràn đầy tình nghĩa bạn bè trải qua sinh nhật với anh? Đờ mờ! Anh không chết thì ai chết a! Người anh em, anh gần đây tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Bạch, tôi sợ cậu ấy chém anh.*

Địch Thu Hạc đầy mặt xanh xao: *Không thể cứu được?*

Ngưu Tuấn Kiệt: Cứu cái gì a, gạt người cộng thêm play giọng nói xấu hổ, anh chạy trối chết chính là tự cứu tốt nhất rồi!

Địch Thu Hạc: Nhưng tôi không cần tự cứu, tôi hi vọng Tiểu Bạch tha thứ tôi, cậu có biện pháp không?

Ngưu Tuấn Kiệt thâm trầm suy tư, lén lút dùng cái gương nhỏ nhìn Hạ Bạch chuyên tâm chỉnh ảnh, nghiêm túc gõ chữ: *Có, anh trước tiên tự phạt ba chén, sau đó chịu đòn nhận tội, sau đó hướng Tiểu Bạch hét to ba tiếng "Ba ba con sai rồi", phục thấp làm thiếp hầu hạ Tiểu Bạch ba tháng, chuyện này căn bản liền trôi qua. Yên tâm, Tiểu Bạch mềm lòng, anh thành tâm nói xin lỗi, cậu ấy sớm muộn sẽ tha thứ cho anh.*

Địch Thu Hạc cũng thâm trầm suy tư, sau đó trịnh trọng gõ chữ: *Được.*

Ngưu Tuấn Kiệt vui mừng gật đầu: *Vậy anh cố lên.*

Địch Thu Hạc thoả thuê mãn nguyện: *Ừ.*

Hai người giống như trộm câu thông xong, một tự giác giúp huynh đệ một cái, một tự giác tìm các xin người yêu tha thứ, đều cảm thấy hết sức vui vẻ.

Học kỳ mới bắt đầu, chọn môn học phải chọn lại, Hạ Bạch login mạng của trường, phát hiện toát ra một đống tin nhắn riêng của "Một con chim sinh vào mua thu" gửi tới, nhịn không được cười lạnh một tiếng, không chút do dự click xóa.

Ngưu Tuấn Kiệt ngồi bên cạnh bóp tay nắm tay, lấy điện thoại ra gõ chữ: *Tiểu Bạch không có xem, toàn bộ xóa!*

Địch Thu Hạc cau mày, vẻ mặt thâm trầm: *Tôi tiếp tục gửi.*

Cho nên trong lúc tất cả đăng ký chọn môn học, tin nhắn riêng của Hạ Bạch nhắc nhở một lần lại một lần, chưa từng gián đoạn.

Ngưu Tuấn Kiệt trong lòng lo lắng, nhịn không được làm bộ như tò mò sáp qua, hỏi, "Cậu sao nhiều tin nhắn riêng như vậy? còn đều là chưa mở, cậu không xem sao? Vạn nhất là thông báo trường học gửi làm sao bây giờ?"

"Cậu có nhận được tin nhắn riêng thông báo của nhà trường không?" Hạ Bạch quay đầu nhìn hắn.

Ngưu Tuấn Kiệt thành thực lắc đầu, "Không có."

Hạ Bạch thẳng thắn dứt khoát đem mấy tin nhắn riêng mới vào lại lần nữa xóa bỏ, mỉm cười, "Chúng ta cùng ngành cùng lớp, cậu nhận được thông báo, tôi tự nhiên cũng sẽ nhận được, cho nên mấy tin nhắn rác này căn bản không cần thiết xem. Hơn nữa lọt thông báo cũng không sao, lớp trưởng sẽ ở lớp học lại thông báo lần nữa."

Ngưu Tuấn Kiệt: "……"

"Còn có việc?"

"Không, không có." Ngưu Tuấn Kiệt ngồi thẳng thân thể, nương động tác cầm sách nhanh chóng gửi tin nhắn: *Người anh em, Tiểu Bạch quá cơ trí, tôi cũng không có biện pháp, nén bi thương.*

Địch Thu Hạc ngã ở trên ghế, đặt điện thoại xuống, thở dài, cầm kịch bản lên.

Phó đạo diễn tiến tới bên cạnh Khương Quan Sơn, liếc mắt nhìn Địch Thu Hạc ở góc chuyên tâm nghiên

cứu kịch bản, tán thành nói, “Lão Khương, vẫn là ánh mắt ông tốt, Địch Thu Hạc này mặc dù trẻ tuổi, nhưng tính tình ổn, còn cố gắng, là một mầm non tốt.”

Khương Quan Sơn trong mắt lộ ra tia tiếu ý, gật gật đầu, “Ừm, nó gần đây quả thật ổn không ít.” Xem ra sớm huấn luyện mài một chút tính tình vẫn là rất cần thiết.

Mà lúc này Địch Thu Hạc tựa hồ đang chuyên tâm xem kịch bản lại ánh mắt chột dạ, ngón tay nhéo góc kịch bản cuộn a cuộn, ở trong lòng yên lặng bứt cánh hoa: Tiểu Bạch sẽ tha thứ ta, Tiểu Bạch sẽ không tha thứ ta, Tiểu Bạch sẽ tha thứ ta……

Tin nhắn riêng weibo một cái nối một cái tiến vào, Hạ Bạch không xem, đăng weibo mới tuyên truyền thời trang mùa thu của Tiểu Nhân Ngư sau đó tắt máy tính, có chút buồn rầu lấy ra đống lớn poster phim truyền hình điện ảnh MV trong ba lô ra, tỉ mỉ suy nghĩ.

Sau khi học kỳ mới tới, giáo viên Từ Dận Vinh tìm cậu nói chuyện một lần, nói nhân vật của cậu chụp được đã rất có hình dạng rồi, sau này chỉ cần từ từ tích lũy kinh nghiệm, đã có thể bắt đầu học nội dung mới. Mà nội dung mới, chính là đống lớn poster…… chụp nhóm.

Cái môn chụp ảnh này, nhân vật đơn lẻ chụp dễ, chụp nhóm lại khó khăn. Bài tập mới thầy Từ cho cậu là một tuần một tấm chụp nhóm, nghe giống như là bài tập ít hơn lúc trước, nhưng kỳ thực khó hơn lúc trước rất nhiều.

Nếu muốn ở trong một tấm hình chụp ra đặc điểm nào đó của một nhân vật, đơn giản, chỉ cần bạn biết nắm vững, chụp nhiều, cũng có thể chụp ra. Nhưng nếu muốn ở trong một tấm hình chụp ra tính chất riêng của hai người, ba người, thậm chí nhiều người hơn, vậy khó khăn không phải đơn giản như một cộng một bằng hai, mà là thành bội của hai nhân hai bằng 4.

Tính chất riêng của mỗi người bất đồng, nếu muốn ở trong một tấm hình hài hòa dung nhập tính đặc biệt của hai nhân vật trở lên, nhất định phải có kỹ thuật chụp ảnh chắc chắn, và năng lực giỏi về cân đối hình ảnh.

Chụp nhóm bởi vì nhân vật quá nhiều, hơi không chú ý liền sẽ chụp không có trọng điểm, lập ý (*) hỗn loạn, bản lĩnh chụp ảnh của Hạ Bạch là có, nhưng bởi vì thời gian tiếp xúc chụp ảnh người còn ít, cho nên năng lực cân đối nhiều nhân vật hình ảnh hơi có chút yếu.

((*) lập ý: có thể hiểu là bố cục khung hình)

Vậy yếu thì phải làm gì? Đáp án dĩ nhiên là cần cù có thể bù kém cỏi, nhìn nhiều học nhiều luyện nhiều, tích lũy nhiều.

Sau khi phát hiện nhược điểm của mình, cậu lập tức mang theo giấy bút tới thư viện.

Từ cổ chí kim, chụp ảnh nhóm xuất sắc ưu tú ngàn ngàn vạn, trong thư viện tùy tiện tìm một chút là có thể tìm ra một đống lớn. Cậu buồn rầu xem một ngày, nhưng càng xem càng hỗn loạn, chờ cậu từ trong thư viện đi ra ngoài, cầm máy ảnh nhắm ngay thao trường trường học, cậu buồn rầu phát hiện mấy tác phẩm lúc trước xem kia căn bản không có cho cậu bất kỳ linh cảm nào, ngược lại làm cho mạch suy nghĩ của cậu vốn rõ ràng triệt để lặn mất.

Đám học sinh đi tới đi lui, tiếng vang màn trập lại vang, nhưng một tấm ảnh có thể nhìn cũng không chụp ra được. Sau khi thử nửa giờ không có kết quả, cậu đặt máy ảnh xuống, thờ dài, ra khỏi trường học.

Chụp một người và nhiều người rốt cục là không giống nhau, từ bắt đầu luyện tập chụp ảnh đã không thể nào, trước không nói lập ý các loại lúc có lúc không, chỉ nói kết cấu, cậu cũng đã có chút luống cuống.

Hai người xuất hiện trong một tấm hình, phải đứng thế nào mới sẽ tương đối hài hòa?

Ba người cùng nhau hoạt động, phân khu tỷ lệ thế nào mới sẽ không lộ ra quá loạn?

Trên sân bóng một nhóm người truy đuổi tới, cậu đặt trọng điểm ở đâu mới có thể làm cho hình ảnh thoạt nhìn giống như một chỉnh thể, có thể để cho mỗi cá thể đều hình tượng rõ nét?

……

Vấn đề quá nhiều, chỉ có thể từng bước từng bước giải quyết, điểm thứ nhất, chính là phải ở trong đầu có một kế hoạch tỷ lệ chỗ đứng căn bản của chụp nhóm. Mà ở phương diện này làm tới tận lực nhất thương nghiệp hóa nhất nổi bật nhất, chính là các poster điện ảnh phim truyền hình lớn.

Một bộ điện ảnh hoặc một bộ truyền hình khẳng định không chỉ một nhân vật chính, cho nên poster trên căn bản đều là chụp nhóm nhiều người, khấu trừ phần nhỏ các poster phần chính khắc họa vẽ vời các thứ, còn lại mấy poster tỉ mỉ sắp xếp chỗ đứng và thiết kế qua kết cấu, đều là đối tượng đáng giá để cho cậu học tập.

Ngưu Tuấn Kiệt nằm ở trên giường, nhìn Hạ Bạch gục dưới đèn bàn nhỏ chuyện tâm viết viết vẽ vẽ, rút điện thoại ra.

Ngưu Tuấn Kiệt: Tiểu Bạch không có xem tin nhắn weibo.

Địch Thu Hạc: Cậu ấy bây giờ vẫn chưa ngủ?

Ngưu Tuấn Kiệt: Ừ, thầy giáo giao bài tập chụp ảnh mới cho cậu ấy, đang suy nghĩ. Đúng rồi, anh bảo bạn anh đừng gửi máy ảnh tới đây nữa, tới tới lui lui lãng phí phí chuyển phát nhanh, Tiểu Bạch đã mua máy ảnh mới rồi.

Bên kia một hồi lâu không rep lại, Ngưu Tuấn Kiệt ở trong lòng thở dài, gõ chữ an ủi: Anh chuyên tâm quay phim đi, chờ lúc về thành phố B anh nói với tôi một tiếng, tôi đem anh và Tiểu Bạch hẹn cùng nhau ăn bữa cơm, anh ngay mặt hảo hảo nói xin lỗi, Tiểu Bạch khẳng định liền tha thứ cho anh, ngủ đi.

Lại qua mấy phút, tin nhắn của Địch Thu Hạc mới rep tới: *Tôi hiểu rồi, cảm ơn.*

Ngưu Tuấn Kiệt: *Mọi người đều là anh em, đừng khách khí.*

Bên kia không rep lại nữa, Ngưu Tuấn Kiệt lại liếc mắt nhìn Hạ Bạch chuyên tâm học bài, xoắn xuýt gãi gãi tóc.

Một nghĩ cách nói xin lỗi, một còn đang tức giận hoàn toàn không muốn phản ứng đối phương, không dễ làm a.

Địch Thu Hạc tiễn bác sĩ đi, nhận lấy nước trợ lý An đưa tới uống một ngụm, hỏi, "Studio bên kia thế nào?"

"Khương đại vừa phát một cáu một trận lớn, mắng người quản lý đạo cụ một trận, sa thải rồi." Trợ lý An câu nệ đứng trước mặt anh, có chút lấy lòng trả lời.

Địch Thu Hạc gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, đặt bình nước xuống nói, "Đi thôi, về studio."

Trợ lý An sửng sốt, liếc mắt nhìn vết thương mới vừa băng bó xong trên cánh tay anh, có chút do dự, "Nhưng Địch thiếu vết thương của anh…… Khương đạo nói, mấy cảnh tiếp đều là cảnh hành động, cánh tay anh có vết thương, cảnh có thể đẩy, để cho anh hảo hảo nghỉ ngơi hai ngày."

"Không cần." Địch Thu Hạc khoát khoát tay, không sao cả giật giật cánh tay, trả lời, "Bị thương như vậy không coi vào đâu, tôi là nhân vật chính, phần diễn nặng nhất, nghỉ ngơi một ngày tiến độ quay phim của cả tổ phim đều sẽ bị chậm lại chút, tôi không thể quá tùy hứng."

Trợ lý An còn muốn khuyên, "Đâu có tùy hứng, đạo diễn cũng nói, anh có thể nghỉ ngơi……"

"Tôi không muốn nghỉ." Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí không cho cự tuyệt, "Trợ lý an, tôi biết cô là quan tâm tôi, cám ơn, nhưng loại giải thích tương tự tôi không muốn nhắc lại lần hai."

Trợ lý An bị ánh mắt không có tâm tình gì của anh nhìn tới mức lui về sau một bước, cúi đầu, ấp úng nói, "Xin, xin lỗi."

Địch Thu Hạc không nhìn cô nữa, sải bước đi ra ngoài.

Vừa vặn Vương Bác Nghị cầm lấy một tờ danh sách trở lại, thấy Địch Thu Hạc trầm mặt đi ra, ngẩn người, liếc mắt nhìn trợ lý An sau anh mấy bước cùng đi ra, nhíu nhíu mày, lại rất nhanh thu hồi tầm mắt, chờ lúc Địch Thu Hạc đi tới mình nhanh nhẹn xoay người đuổi theo, vừa đi vừa nói, "Địch thiếu, đồ anh nói đã mua đủ, lập tức gửi qua sao?"

Địch Thu Hạc nghe vậy biểu tình dễ nhìn một chút, lắc đầu trả lời, "Không cần, lát nữa cậu lấy bút ghi âm tới cho tôi, lấy thêm cho tôi bản ghi chép, tôi làm chút đồ cậu lại cầm đi gửi."

Vương Bác Nghị gật đầu, quay đầu lại liếc mắt nhìn trợ lý An cúi đầu đi theo phía sau hai người, ở trong lòng thở dài.

Một ngày mới lại tới, Hạ Bạch lúc ra ngoài ăn cơm trưa bị chuyển phát nhanh chặn lại, ký nhận một cái rương lớn thêm hai hộp nhỏ.

"Tôi đoán trong cái rương này là trái cây." Holmes · Ngưu xoa cằm thâm trầm nói, sau đó hướng Vương Hổ và Trần Kiệt hét lớn một tiếng, "Các anh em, mau mang cái hòm này vào phòng đi! Trái cây sau khi ăn xong tuần này của chúng ta không cần lo nữa, còn không mau cám ơn Bạch gia cho chúng ta thơm lây!"

Vương Hổ và Trần Kiệt liếc mắt nhìn nhau, ăn ý hét, "Cám ơn Bạch gia cho chúng tôi thơm lây!" Nói xong cùng Ngưu Tuấn Kiệt hi hi ha ha nháo thành một đoàn, cùng nhau dịch cái hòm hướng phòng ngủ chạy như bay, một bộ dáng tám đời rồi chưa ăn trái cây.

Hạ Bạch: "……"

Bạn học cùng lớp nào đó đi ngang qua, thầm nói, "Chậc chậc, còn nói không bị bao dưỡng, vừa tới chủ nhật đã không thấy bóng dáng đâu, mặc quần áo đột nhiên trở nên sang, còn mua máy ảnh mới, hiện tại lại hàng ngày nhận quà…… phi, tiểu bạch kiểm buồn nôn."

Hạ Bạch mặt không biểu tình nhìn sang, ngoài cười nhưng trong không cười, "Cậu có thể nói thầm lớn tiếng chút, Hoàng Vi, cậu cho rằng trên website trường ẩn danh phát một bài viết liền thật sự ẩn danh được? Dám đặt chuyện bạn học, không sợ người phụ đạo tìm cậu nói chuyện?"

"Cái, cái gì ẩn danh đăng bài, cậu, cậu nói hưu nói vượn cái gì, tôi mới không có bịa đặt!" Hoàng Vĩ chột dạ phản bác, lôi ba lô chạy nhanh.

Hạ Bạch thấy hắn chạy xa, nhớ tới chuyện hắn kiếp trước bởi vì trộm cắp bị bắt cuối cùng bị thôi học, nhíu nhíu mày, đi tới trên ghế dài trước kí túc ngồi xuống, vừa chờ đám người Ngưu Tuấn Kiệt xuống vừa mở cái hộp lớn cỡ hai bàn tay trong tay ra.

Cái hộp đều là hộp gỗ kiểu dân tộc rất bình thường, có chút xấu, nhưng cực kỳ chắc chắn. Hộp thứ nhất đựng một cái bút ghi âm và một tờ giấy, trong hộp thứ hai đựng một chén thủy tinh, dưới chén thủy tinh cũng đè một tờ giấy.

Này đều cái linh tinh gì, Hạ Bạch nghi ngờ cầm lấy tờ giấy trong hộp mở ra.

Địch Thu Hạc: Tiểu Bạch, thật xin lỗi. Trong bút ghi âm có một đoạn ghi âm, làm ơn lúc ở một mình hãy nghe.

Địch Thu Hạc: Tiểu Bạch, thật xin lỗi, tôi tự phạt ba chén rồi, video phạt rượu ở trong thẻ nhớ dưới chén rượu, vì biểu đạt thành ý, tôi cũng gửi cái chén tới cho cậu, cậu xem một chút size này có thích hợp hay không, không thích hợp tôi lại uống.

"……" Người này chướng ngại trí thông minh? Tự phạt ba chén là cái gì? Còn quay video? Còn gửi cái chén tới đây? Phí chuyển phát nhanh không đắt sao?

Hạ Bạch quả thực không biết nên bày ra biểu tình gì mới tốt, nhìn chằm chằm hai cái hộp hồi lâu, cuối cùng lật mắt trắng nhét cái hộp vào ba lô, nhìn về phía tòa ký túc, có chút nghi ngờ đám bạn cùng phòng làm sao còn chưa ra.

Ngưu Tuấn Kiệt lui đầu về, cùng đám người Vương Hổ vỗ tay ăn mừng một cái, sau đó vui vẻ lấy di động ra gửi tin nhắn cho Địch Thu Hạc: *Tiểu Bạch nhận hai cái hộp nhỏ, Thu Hạc tốt lắm! Tiếp tục cố gắng!*

Địch Thu Hạc: *Đa tạ, tôi sẽ.*

Ngưu Tuấn Kiệt thu hồi điện thoại, ôm cổ Vương Hổ và Trần Kiệt, hào khí nói, "Đi! Ca hôm nay cao hứng, mời các chú ăn hải sản!"

Vương Hổ và Trần Kiệt đè hắn lại, cười mắng, "Ca? Cậu cư nhiên không biết xấu hổ tự xưng ca? Lão Tam cậu gần đây quá mức bành trướng, phải hảo hảo hảo giáo dục chút."

Ngưu Tuấn Kiệt giãy vội chạy ra cửa tòa nhà, hướng Hạ Bạch nhìn bên này phất tay, "Tiểu Bạch, chạy mau! Lão Đại lão Nhị điên rồi!"

"Tôi thấy là cậu điên ấy." Hạ Bạch đứng dậy nghênh đón.

Sau cơm tối, Ngưu Tuấn Kiệt lôi kéo Vương Hổ và Trần Kiệt chạy tới cửa hàng cầu lông reo rắc vui mừng, lưu lại Hạ Bạch một mình ở phòng ngủ, khổ bức tiếp tục suy nghĩ bài tập và xử lý công việc mang về.

Bận tới 9 rưỡi mới căn bản xử lý xong việc, Hạ Bạch liếc mắt nhìn thời gian, thấy đám người Ngưu Tuấn Kiệt vẫn chưa về, nhíu nhíu mày, gọi điện thoại cho bọn họ.

"Bọn tôi đang ăn khuya, lát nữa trở về!" Ngưu Tuấn Kiệt bên kia có chút ầm ĩ, nói chuyện đều là dùng rống, "Cậu có muốn ăn không, tôi mang về cho cậu, cậu hết bận liền xem video gì đó nghỉ ngơi đi, đừng quá mệt mỏi!"

"Vậy cậu mang cho tôi chén cháo đi." Hạ Bạch một bên cảm thán có bạn cùng phòng tri kỷ thật hạnh phúc, một bên dặn dò, "Các cậu đừng uống rượu, tổn thương dạ dày, sớm về chút, đừng ăn quá muộn."

Ngưu Tuấn Kiệt tự nhiên là đầy miệng đáp ứng.

Hạ Bạch mỉm cười, cúp điện thoại, trước đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngồi vào trước bàn thu dọn một chút tư liệu loạn thất bát tao, đang chuẩn bị tắt máy tính, tầm mắt quét qua hai cái hộp góc bàn, dừng một chút, cầm bọn chúng lên.

Giữa bút ghi âm và thẻ nhớ do dự một chút, cậu cuối cùng lựa chọn trước xem video phạt rượu trong thẻ nhớ.

Ấn video truyền ra một màn hình đen chớp mắt, sau đó xuất hiện cảnh tượng một căn phòng xa lạ, Địch Thu Hạc mặc một thân quần áo ngụy trang cầm một bình rượu và một cái chén đi vào ống kính, quy củ ngồi vào trước bàn nhỏ ngay giữa ống kính, giống như lãnh đạo quốc gia chuẩn bị tuyên bố quyết định quan trọng gì đó, ngồi nghiêm chỉnh, đầy mặt nghiêm túc, khom lưng thành khẩn nói, "Tiểu Bạch, thật xin lỗi, tôi sai rồi."

Hạ Bạch: "……"

"Tôi không nên gạt cậu, lần trước không thể ngay mặt hảo hảo giải thích với cậu, thật xin lỗi, hiện tại tôi tự phạt ba chén." Địch Thu Hạc nghiêm túc nói, giơ tay lên mở bình rượu hoàn toàn mới chưa hủy niêm phong kia ra, đổ đầy một chén, ngửa cổ liền đổ.

Hạ Bạch không đành lòng nhìn thẳng nghiêng đầu, nhăn mặt lại.

Chịu không được, chướng khí đều sắp xuyên qua màn hình rỉ ra.

Một chén rượu đi xuống, mặt Địch Thu Hạc lập tức đỏ lên, trong mắt mơ hồ xuất hiện thủy quang, thoạt nhìn còn rất mê người.

Anh uống xong sau đó dốc ngược cái chén đối diện mặt đất, nhìn ống kính chân thành nói, "Tình cảm sâu, một ngụm cạn! Tôi ực rồi, cậu tùy ý." *(Tui không hiểu câu sau anh đang nói cái gì -.-)*

Hạ Bạch: "……" Tào đa vô khẩu.

((*) Muốn chửi quá nhiều màđíu biết phải chửi từđâu)

"Chén thứ hai, lại lần nữa xin lỗi, là tôi lừa dối phá hủy tín nhiệm của cậu đối với tôi." Lại là đầy một chén, lại một ngụm ực xuống, bây giờ cả cổ cũng đỏ.

Hạ Bạch hít sâu, tay sờ lên điện thoại, có loại kích động gọi điện thoại qua hảo hảo thổ tào.

"Đây là chén thứ 3." Có lẽ là rượu xông lên đầu, thanh âm Địch Thu Hạc hơi có chút lơ mơ, nhưng anh kiên cường ổn định, biểu tình vẫn như cũ nghiêm túc, tay cũng không có run, còn nói nâng cốc chúc mừng, "Vì tương ngộ của chúng ta cạn chén!"

Lại một ngụm ực uống, uống xong phanh một tiếng đặt cái chén xuống, vẻ mặt trịnh trọng nhìn ống kính, "Tiểu Bạch, thật xin lỗi!" Vừa nói từ dưới gầm bàn móc ra một tờ A4, ở bên trên viết nhất bút nhất hoa (*) gì đó, sau đó dựng giấy lên.

((*) Ý là chữđẹp, mỗi nét bút là một bông hoa)

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng tinh, song song ba hàng chữ to rồng bay phượng múa: Ba ba, con sai rồi!

Hạ Bạch một ngụm lão huyết nghẹn ở cổ họng, rốt cục nhịn không được cầm lấy di động, kéo số Địch Thu Hạc từ trong sổ đen ra ngoài, gọi một cú qua.

"Xin lỗi, số điện thoại bạn liên lạc đã tắt."

"……" FUCK!

Cậu đặt điện thoại xuống, lau mặt, liếc mắt nhìn video đã phát xong, tức giận lại kéo số của Địch Thu Hạc vào sổ đen!

Huhuuu miền Bắc lạnh muốn chớt =.= cóng hết tay không cả ấn đc điện thoại =.= cầu miền Nam gửi ít nắng

36. Chương 36: Tiểu Bạch

Edit + Beta: Vịt

******* Từ ngày mai ta về nghỉ tết rồi nên chắc không thể up chương đều đều nữa vì không thể ngồi nhà cả ngày ôm lap =)))) chúc các thím nghỉ tết vui vẻ ^^ yêu nhiều:*******

Chịu đựng qua trùng kích của video, Hạ Bạch đã không còn dục vọng đi kiểm tra nội dung trong bút ghi âm, trực giác nói với cậu, nếu như cậu nghe nội dung trong bút ghi âm kia, tối nay nhất định sẽ mơ ác mộng.

Tỉnh biên giới, nơi rừng sâu nào đó, hiện trường quay phim.

"Ngừng! Cảnh này qua!"

Khương Quan Sơn vung tay xuống, trường quay an tĩnh một lát, sau đó bạo phát ra tiếng hoan hô cực đại, nhân viên làm việc nhao nhao chạy lên vây quanh Địch Thu Hạc đã mệt mỏi ngồi phịch dưới đất, đưa nước khăn lông tới, kiểm tra anh có bị thương hay không, không nhịn được khen anh đoạn truy đuổi vừa nãy quay tốt.

Nam nhị Dương Văn Thiên nhận lấy nước trợ lý đưa tới uống một ngụm lớn, cười nhìn về phía Địch Thu Hạc đã từ trên mặt đất bò dậy, dựng thẳng ngón tay cái, khen nói, "Rất lợi hại, cảnh tránh mảnh thủy tinh vừa nãy, quá đặc sắc."

Địch Thu Hạc thở đều khí, cười cùng hắn chạm một quả đấm, trêu chọc trả lời, "Từ chối dùng thế thân, Dương ca ở trên nóc xe hàng đang chạy đấu qua lại cư nhiên khen em lợi hại, vậy em lần này nhất định là siêu cấp lợi hại."

Thân là diễn viên hành động, khán giả của Dương Văn Thiên độ quen mặt là có, nhưng không có tác phẩm nào diễn chính và đại hỏa (*), cho nên vẫn luôn có chút không ấm không nóng, tài nguyên cũng không quá tốt, bình thường chịu không ít bắt nạt trong sáng ngoài tối của một số diễn viên nhân khí. Hắn vốn tưởng rằng Địch Thu Hạc này làm tiểu sinh nhân khí, lại là đại thiếu gia của Hoàng Đô, tính tình nhất định là có chút ngạo, lại không nghĩ rằng đối phương cư nhiên ôn hòa dễ ở chung đúng như trong truyền thuyết, một chút kiêu căng không có, hoàn toàn không dùng thân phận đại thiếu gia Hoàng Đô nói chuyện, đối với tiền bối hắn đây hết sức tôn trọng.

((*) đại hỏa = siêu hot)

Lúc này hắn được đối phương sâu kín tâng bốc một câu, trong lòng hết sức hưởng thụ, tiếu ý trên mặt chân thật vài phần, thái độ càng thêm thân thiết nói, "Anh cái đó không tính là gì, cảnh trên mui xe kia kì thực chính là thoạt nhìn mạo hiểm, phía sau đều có team theo dõi, sẽ không có nguy hiểm, cảnh vừa nãy của chú lại khác, quỹ tích mảnh thủy tinh vỡ không thể khống chế, đổi lấy nguy hiểm phá tướng không cần thế thân, thái độ tẫn trách như vậy, rất tuyệt."

Địch Thu Hạc híp mắt cười, cúi đầu sờ sờ lỗ mũi, giống như là được tiền bối khen tới ngại ngùng.

"Quay cảnh cả đêm còn có tinh thần ở đây khen, xem ra các cậu một chút cũng không mệt, vậy chúng ta lại quay lần nữa?" Khương Quan Sơn ngồi phía sau máy quay phim la một tiếng, nhân viên nhanh chóng cười đùa tản ra.

Địch Thu Hạc và Dương Văn Thiên liếc mắt nhìn nhau, cũng nhịn không được cười, quan hệ vô hình trung thân cận không ít, cùng đi về phía Khương Quan Sơn.

Sau khi nghe xong đạo diễn tổng kết cảnh, Địch Thu Hạc trở lại khu nghỉ ngơi dụng tạm thời, tiến vào gian

phòng thuộc về chính mình, nhìn về phía Vương Bác Nghị nghênh đón tới, hỏi, "Tối qua có người tìm tôi hay không?"

Vương Bác Nghị không bồi quay cảnh đêm, lúc này vừa mới rời giường, nghe vậy nhìn về phía di động dùng cho công việc Địch Thu Hạc đặt ở chỗ hắn, lắc đầu, "Không có, team bên kia nói gần đây Tần Lỵ thành thật, không nháo chuyện gì."

Địch Thu Hạc gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, ý bảo hắn rời đi, rửa mặt xong sau đó tựa vào trên giường, từ trong ngăn kéo lấy ra điện thoại cá nhân ấn ấn, thấy nó hết pin tự động tắt máy, nhíu nhíu mày, tìm cục sạc cắm vào.

Điện thoại kiểu cũ mở có chút chậm, quay một đêm, anh lúc này đã hết sức mệt mỏi, chờ lúc điện thoại mở bất tri bất giác nhắm hai mắt lại, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Ding dong.

Âm báo tin nhắn liên tiếp vang lên.

Anh xoạt một cái mở mắt ra, ánh mắt nhanh chóng biến trở lại sáng trong, cầm lấy di động giơ lên trước mắt.

Ba cái tin nhắn, một cái Khương Tú Văn gửi, một cái Ngưu Tuấn Kiệt gửi, còn một cái là hệ thống gửi nhắc nhở cuộc gọi nhỡ.

Anh nhu nhu mắt phát trướng, theo thứ tự mở ra.

Khương Tú Văn: Đừng nản lòng, hai hôm nữa tôi đi tìm Hạ Bạch nói xin lỗi, thuận tiện nói giúp cậu một chút, theo đuổi người phải từ từ, cậu trước hảo hảo quay phim.

Ngưu Tuấn Kiệt: Tiểu Bạch hẳn đã em đồ anh gửi tới, nhưng biểu tình của cậu ấy quá bình tĩnh, tôi không nhìn ra cậu ấy nghĩ gì, anh tiếp tục tiến lên!

Anh suy sụp mặt mày, mở nhắc nhở cuộc gọi nhỡ mà hệ thống gửi tới, tâm tư từ từ bay xa — dù sao cuộc nhỡ nhất định là của tên Khương Tú Văn không thích gửi tin nhắn kia gọi tới, không xem cũng biết.

Bất quá Tiểu Bạch người mạnh miệng mềm lòng như vậy, nhìn không ra suy nghĩ gì hẳn chính là phản ứng tốt nhất đi…… Có lẽ vẫn là nên tìm thời gian về thành phố B một chuyến, tìm Tiểu Bạch hảo hảo hảo nói chuyện một chút, cho nên chút đồ ăn ngon……

Nghĩ đi nghĩ lại, ý thức lại bắt đầu mơ hồ, lúc anh mắt anh lại sắp nhắm lại, trong tầm mắt dần dần mơ hồ thoảng qua ánh sáng màn hình điện thoại trở nên tối, mơ hồ nhìn thấy hai chữ "Hạ Bạch", anh cả kinh,

lại lần nữa tỉnh táo.

Đem màn hình lại ấn sáng, chỉ thấy ở trên màn hình, giữa tin nhắn thông báo ngắn gọn, hai chữ "Hạ Bạch" rõ ràng treo lắc lư, mà thời gian nhận được tin nhắn cuối cùng viết rõ ràng…… Mười giờ tối qua!

Anh trợn mắt ngồi dậy, không dám tin lại nhìn nội dung tin nhắn vài lần.

Thật sự là Tiểu Bạch gọi điện thoại tới, 10h tối qua, khi đó anh hình như vừa kết thúc một cảnh quay, đang nghỉ ngơi giữa giờ…… Nhưng anh không có mang di động!

ANH, KHÔNG, CÓ, MANG, DI, ĐỘNG!

Anh bỏ lỡ điện thoại của Tiểu Bạch!

Ảo não đập giường một cái, anh liếc mắt nhìn thời gian, thấy đã qua thời gian Hạ Bạch mỗi ngày thức dậy, nhanh chóng xoa mặt lên tinh thần, cẩn thận gọi lại.

"Xin lỗi, số máy quý khách gọi không có."

Anh sửng sốt, vội vàng gạt lại.

"Xin lỗi, số máy quý khách gọi không có."

"……"

Cho nên…… Anh đây là lại bị kéo đen? Bởi vì không nghe điện thoại?

Anh nhịn không được ấn đầu xuống.

Tiểu Bạch nguyện ý gọi điện thoại cho anh, tám chín phần mười là mềm lòng chuẩn bị tha thứ cho anh, nhưng anh lại tắt điện thoại, anh bỏ lỡ điện thoại……

Sau đó liền lại bị kéo đen……

Đại não đột nhiên mờ mịt phút chốc, ngay sau đó điên cuồng hiện lên mấy nội dung công lược yêu đương Khương Tú Văn gửi tới, trong *"Một trăm loại hành động bị người yêu ghét bỏ"* có một cái là không nghe điện thoại!

Xong đời rồi……

Anh sụp bả vai xuống, sau đó nghĩ đến cái gì, lập tức vùng mình xuống giường tìm máy tính mở ra, trước login website trường, tìm tài khoản của Hạ Bạch, gửi qua một đống tin nhắn riêng giải thích, sau đó đăng nhập weibo clone gần đây đăng ký, ấn vào chú ý đặc biệt duy nhất, tiếp tục gửi qua một đống tin nhắn giải thích.

Làm xong hết thảy sau đó anh còn cảm thấy chưa đủ, nhanh chóng lại tìm camera, bắt đầu quay video xin lỗi.

Đúng vậy, sau video nói xin lỗi tự phạt ba chén Tiểu Bạch đã gọi điện thoại cho anh, vậy, vậy có phải chỉ cần anh quay thêm mấy cái video gửi qua, Tiểu Bạch liền sẽ gọi điện thoại thêm cho anh?

Từ Dận Vinh gỡ kính lão thị xuống, cau mày trầm ngâm một hồi, nhìn về phía Hạ Bạch ánh mắt thấp thỏm, hỏi, "Ta chỉ yêu cầu em một tuần nộp một bức bài tập, em lại một lần nộp 10 tấm, tại sao?"

Hạ Bạch gẩy gẩy túi máy ảnh, trong đầu hiện lên một đống lớn cớ và lý do, cuối cùng lại chỉ là thành thật trả lời, "Bởi vì…… Em một tấm cũng không chụp tốt."

Vừa nói cảm thấy có chút ủ rũ, đầu từ từ thấp xuống, "Chụp nhóm căn bản cấu trúc lý luận em đã nắm được, nhưng chụp lên lại……"

Từ Dận Vinh nhìn cậu một cái, không nói gì, chỉ là đem toàn bộ 10 tấm hình rải tới trước mặt cậu, nói, "Em trước tự mình nói chút, mấy tấm hình này, chỗ nào có vấn đề."

Hạ Bạch ngẩng đầu, nghiêm túc đem hình từng cái xem qua, không chút lưu tình tự mình phê bình nói, "Sắc thái xử lý hỏng bét, kết cấu tỷ lệ có vấn đề, chủ thứ không phân biệt được, không có chủ đề, phần ảnh người thậm chí có hiện tượng góc độ xử lý sai tỷ lệ sai lệch…… Thầy ơi em xin lỗi, bài tập lần này em sẽ chụp lại."

"Chụp lại em cũng chụp không tốt, bởi vì cả mạch suy nghĩ của em đều sai." Từ Dận Vinh lắc đầu, nói thẳng, "Nếu điểm cao nhất là 100 điểm, bài tập lần này em nộp lên, ta chỉ có thể cho em không điểm. Lần trước em hỏi ta vấn đề làm thế nào nhanh chóng cải tiến kết cấu hỗn loạn, ta lúc ấy đề nghị em đi nghiên cứu poster một chút, nhưng em hiển nhiên không hiểu ý tứ chân chính của ta."

Hạ Bạch sửng sốt, thân thể nhịn không được nghiêng về phía trước, lộ ra một tư thế khao khát nhận được đáp án, hoàn toàn không có để ý mấy phê bình nghiêm nghị kia.

Từ Dận Vinh chính là thưởng thức điểm này của cậu, nhận được phê bình, chịu học, không cố chấp, phát hiện vấn đề lập tức cải tiến, lắng nghe ý kiến người khác.

"Poster đều là trải qua thiết kế tỉ mỉ, nói cách khác, ảnh nhóm bên trên tất cả đều là người chụp dưới phối

hợp có ý thức của người được chụp hoàn thành, mà mấy thứ em nộp lên……" Từ Dận Vinh ngữ khí không tự chủ hòa hoãn xuống, nhẹ nhàng gõ lên hình trên bàn, nêu ra, "Nhưng vẫn duy trì mô típ lúc em chụp một người, toàn bộ là chụp hình. Ảnh nhóm ưu tú chụp nhanh có không? Có, rất nhiều, nhưng lại có thể gặp mà không thể cầu. Phần lớn ảnh nhóm trên đời, đặc biệt là có liên quan tới thương nghiệp, trên căn bản đều là người chụp và người được chụp hợp tác hoàn thành, cho nên Tiểu Hạ, em phải học được cách chụp ảnh để cho người mẫu phối hợp với ý nghĩ của em, mà không phải tiếp tục trong ngõ cụt chụp ảnh người mẫu này giết chết đường đi."

Thể hồ quán đính.

(Nghe ý kiến cao minh làm cho người được dẫn dắt rất lớn)

Hạ Bạch lăng lăng nhìn 10 tấm hình trên bàn, nhớ tới kinh nghiệm chụp ảnh người tích lũy trong thời gian này, có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Quả thật, cậu quen chụp phong cảnh, theo bản năng liền muốn phải đi trảo chụp (*) như thế nào, đi chủ động phối hợp người khác, mà không phải để cho người khác phối hợp mình, bởi vì thiên nhiên chưa bao giờ sẽ chủ động đi phối hợp với người nào đó, bạn nếu muốn chụp được một tấm ảnh phong cảnh ưu tú, nhất định phải ngay đêm ngồi xổm chờ, đi đợi chờ và tìm kiếm hoàn mỹ nhất trong nháy mắt mà thiên nhiên keo kiệt dành cho.

((*) trảo chụp: chụp hình không cần bày phong cảnh hoặc xếp tư thế người, khi chụp cần phải tự nhiên)

Trước kia lúc chụp ảnh người, cậu nhiều lắm cũng là để cho người mẫu tự do phát huy, mình thì mang theo máy ảnh đi theo chụp hình, rất ít để cho người mẫu chủ động phối hợp.

…… Cho nên cậu cho tới nay, kỳ thực dùng vẫn là mô típ lúc chụp ảnh, thuộc về không có đột phá và trưởng thành.

"Thầy……" Cậu sau khi để ý biết được điểm này nhịn không được trong lòng hoảng hốt.

Từ Dận Vinh giơ tay lên ý bảo cậu không cần nói, đứng dậy từ trên tủ sách lấy ra một cuốn album ảnh, ngồi trở lại mở ra đẩy tới trước mặt cậu, chỉ tấm thứ nhất, nói, "Đây là tấm ảnh nhóm đầu tiên ta chụp, năm đó ta còn là phóng viên mới, đi theo sư phụ chụp một lần tin tức cảnh sát đa quốc gia áp tải phạm nhân trở về nước, tấm hình này được sư phụ ta phê bình tới tối tệ."

Hạ Bạch nhìn sang, chỉ thấy ông chỉ vào chính là một tấm ảnh trắng đen ảnh điểm hơi có chút mơ hồ, trong tấm hình phạm nhân và cảnh sát đang xếp hàng lên xe, thoạt nhìn biếng nhác, hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương cảnh sát áp giải phạm nhân.

"Lúc ấy trong nước hoàn cảnh kém, cảnh sát đa quốc gia áp giải phạm nhân là việc rất mệt, cho nên chờ gần tới lúc đạt được mục đích, trạng thái của cảnh sát và phạm nhân đều có chút hỏng bét." Từ Dận Vinh giải thích một câu, đem album ảnh lật ra một tấm, "Đây là sư phụ ta chụp, cuối cùng tòa soạn báo lấy

dùng tấm hình này."

Vẫn là ảnh trắng đen mơ hồ, cũng là sử dụng đặc tả cảnh gần, mà chỉ chụp một cảnh sát và một phạm nhân. Trong tấm ảnh, cảnh sát và phạm nhân đều đứng đối diện ống kính, cảnh sát đẩy mặt mệt mỏi, nhưng cố gắng đứng thẳng thân thể, tay áp cánh tay và bả vai phạm nhân hết sức ổn, phạm nên thì cúi đầu, tránh được ống kính, trên mặt có hối hận và xấu hổ.

"Tấm ta chụp là trảo chụp." Từ Dận Vinh lật hình trở lại, để cho Hạ Bạch nhìn hai giây, sau đó lật lại nói, "Mà tấm này của sư phụ ta là xếp đặt chụp, ông ấy đề xuất yêu cầu động tác để cho cảnh sát chế trụ phạm nhân. Người bị chụp bởi vì biết tấm hình này sẽ lên tin tức, cho nên không tự chủ lộ ra cảm xúc chân thật nhất lúc này của bọn họ. Cảnh sát muốn để cho người xem thông qua hắn nhìn thấy chính nghĩa, phạm nhân thì vì sai lầm tự mình phạm phải cảm thấy xấu hổ."

Hạ Bạch nhìn ánh mắt hai người bị chụp trong tấm ảnh, có chút sợ hãi.

"Sau đó hai phạm nhân này bởi vì biểu hiện hài lòng, thái độ nhận tội tích cực, giảm hình phạt sớm ra tù." Từ Dận Vinh đóng album ảnh, nhìn về phía Hạ Bạch, "Vị cảnh quan kia mười mấy năm trước về hưu, sau đó hàng năm đều sẽ đi thăm phạm nhân này, bọn họ hiện tại quan hệ không tệ."

Tầm mắt Hạ Bạch chuyển đến trong hình mình chụp được, từ từ nhăn lông mày lại.

"Tiểu Hạ, muốn làm một nhiếp ảnh gia tốt, em không chỉ có phải học được phát hiện tính đặc biệt của người mẫu, lúc bọn họ biểu hiện ra mấy tính đặc biệt kia trảo chụp được, còn phải học được sau khi khai thác ra tính đặc biệt của bọn họ, đem tính đặc biệt của bọn họ vận dụng hợp lý, để cho bọn họ bày ra hình ảnh em muốn nhất."

"Người chụp không chỉ là người đứng xem và người ghi chép, cũng có thể là người tham dự và người điều khiển, ảnh nhóm bởi vì nhân vật quá nhiều mà không thể khống chế, nhưng em có mắt, có tay, có đại não, trước kia em chỉ dùng ánh mắt đi phát hiện bọn họ, sau đó dùng tay trảo chụp bọn họ, mà sau này, ta hi vọng em còn có thể vận dụng đầu óc của em, sau khi phát hiện vẻ đẹp của bọn họ, khống chế bọn họ, phóng đại bọn họ, có ý thức an bài bọn họ."

Mạch suy nghĩ loạn cào một mảnh đột nhiên bị cường thế phá mở một phía, Hạ Bạch yên lặng tiêu hóa xuống những lời này, lại liếc mắt nhìn hình trên bàn, thở dài một hơi, ngẩng đầu cười cười với Từ Dận Vinh, trịnh trọng nói, "Thầy, cuối tuần em nhất định có thể nộp lên một phần bài tập để cho thầy vừa ý!"

Từ Dận Vinh thấy cậu thông suốt, vừa ý dựa trở lại lưng ghế, khoát tay áo, "Đi đi, lần này chụp cẩn thận."

"Vâng!" Hạ Bạch cười đứng dậy, thu hình trên bàn lại, khẩn cấp chạy ra ngoài.

Từ Dận Vinh thấy thế lắc đầu bật cười, liếc mắt nhìn lịch, cảm thán, "Còn có mấy tháng, hi vọng có thể đuổi kịp……"

Sau khi từ phòng làm việc của Từ Dận Vinh đi ra, Hạ Bạch chạy như điên trở về phòng ngủ, cầm ví tiền liền đi ra cửa, dùng tốc độ nhanh nhất mua giá chụp ảnh thẳng đứng, sau đó chạy tới khu trò chơi lớn nhất thành phố B, mua vé sau đó tiến vào mua tấm bảng trắng toát, viết lên một hàng chữ "Chụp ảnh miễn phí, chụp xong lập tức nhận hình, tư thế chụp phải do nhiếp ảnh gia chỉ định, ưu tiên chụp ảnh chung, hướng dòng người dày đặc nhất chỗ suối phun dừng lại, bắt đầu ngồi xổm chờ.

Mười phút trôi qua, người xem náo nhiệt một đống lớn, nhưng lại không ai tới cửa.

Hạ Bạch hướng về phía người đứng trái phải nhìn một chút, dứt khoát lại mua một hộp kẹo que lớn, thêm vào ghi chú "Sinh viên luyện tập, chụp xong tặng một cây kẹo que", đổi chỗ ít người hơn tiếp tục ngồi xổm.

Lại 5 phút trôi qua, một đôi tình nhân tò mò bu lại.

Hạ Bạch hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng đánh giá bộ dáng ăn mặc đối với đôi tình nhân tìm ra chỗ có thể biểu hiện ra tính cách, trong đầu nhanh chóng hiện lên tỷ lệ kết cấu thích hợp chụp hai người, đầu óc được khai mở linh cảm phun ào ào.

"Tôi từng đi qua một cảnh điểm vắng vẻ, dân bản xứ gọi nơi đó là suối nhân duyên, nói chỉ cần thích lẫn nhau ở chỗ đó cùng uống một chén nước suối, liền sẽ cả đời ở chung một chỗ." Cậu trước tiên chia kẹo que cho hai người, sau đó vừa hí hoáy máy ảnh, vừa hướng hai người cười ra lúm đồng tiền má trái, hỏi, "Ở nơi đó uống nước cần bày ra một tư thế đặc biệt, hai người muốn thử chút không?"

Cô gái đã bị cậu cười tới mắt phát sáng, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, nói, "Thử! Mặc dù bạn trai có chút ngốc, nhưng cùng sống một đời dường như cũng rất không tệ."

Chàng trai cao đứng bên cạnh cô nàng cười bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, giơ tay lên vò loạn tóc cô.

Cô gái trợn mắt, lập tức phản kích.

Hạ Bạch nhìn bọn họ nháo, trong đầu hiện lên tạo hình hai khối đá nhân duyên trong cảnh điểm vắng vẻ kia, híp mắt cười, chờ bọn họ nháo đủ sau đó mới bắt đầu dạy bọn họ bày tư thế như nào.

Đôi tình nhân thứ nhất vui vẻ rời đi, một đôi khuê mật xem náo nhiệt một hồi rồi lập tức sáp lại, sau đó là mẹ con, sau nữa là cha con…… Chụp xong một tấm ảnh gia đình cuối cùng, sau khi phát hết toàn bộ kẹo que, Hạ Bạch cất bảng trắng, duỗi lưng một cái.

Hôm nay thu hoạch không tệ, hôm nào không có lớp trở lại tiếp tục.

Ngày thứ hai, Hạ Bạch ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Khương Tú Văn.

"Anh đang ở đại học Q?" Cậu có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy." Khương Tú Văn trả lời, thái độ hết sức thành khẩn, "Tôi là tới giải thích với cậu, chuyện lúc trước phối hợp với Thu Hạc gạt cậu, thật xin lỗi."

Hạ Bạch liếc mắt nhìn cái hộp nhỏ mới vừa ký nhận trong tay, ở trong lòng thở dài, nói, "Tôi biết rồi, anh ở đâu, tôi đi tìm anh."

Hai người gặp nhau ở thao trường, sau đó Hạ Bạch mang theo Khương Tú Văn tới phòng trà phía Bắc, tìm vị trí góc an tĩnh ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ sau khi bưng lên đồ uống, Khương Tú Văn cân nhắc câu nói một chút, trước mở miệng nói, "Hạ tiên sinh, lần trước ở Hồng Khách, tôi tự làm chủ trương giả tạo thân phận "em họ" cho Thu Hạc, hết sức có lỗi, xin lỗi."

Tự mình đến nhà nói xin lỗi, tư thái còn bày tới thấp như vậy, thành ý là tuyệt đối đủ.

Hạ Bạch nhìn hắn, nhớ tới video tự phạt ba chén của Địch Thu Hạc, tâm địa vốn không quá cứng đã mềm nhũn, trầm mặc vài giây liền nói, "Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh, về phần Thu Hạc bên kia…… Tôi sẽ lại cùng hắn câu thông chút."

Nhiều ngày như vậy, tức giận của cậu kỳ thực đã gần tiêu hết rồi, hơn nữa lúc đó kéo đen vĩnh biệt cũng chính là muốn hù dọa đối phương chút, muốn cho đối phương nhớ thật lâu, sau này đừng hồ nháo vớ vẩn nữa. Bây giờ Khương Tú Văn vì bạn tốt tự mình tới đây xin lỗi, Địch Thu Hạc hẳn là cũng nhận được dạy dỗ rồi, chuyện này cũng là lúc lật bài rồi.

"Cảm ơn khoan dung của Hạ tiên sinh." Khương Tú Văn nghe vậy thở phào thật lớn, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ thuận lợi như vậy.

Hắn nhìn khuôn mặt dần dần rút đi ngây ngô của Hạ Bạch, nhớ tới bộ dáng nhận định đối phương của bạn tốt, do dự một chút, nhịn không được vì bạn tốt nói vài lời hay, "Hạ tiên sinh, Thu Hạc tính tình mặc dù ấu trĩ chút, nháo lên thỉnh thoảng sẽ mất phân tấc, nhưng cậu ấy tuyệt đối là không có ác ý, xuất phát điểm chơi đùa cũng chỉ là muốn cùng cậu thân thiết gần gũi hơn chút, cậu ấy chính là người ngốc chút, phương thức vô dụng, hơn nữa hoàn cảnh gia đình đặc thù, làm cho cậu ấy có chút…… Tóm lại, sau này nếu cậu ấy làm tiếp chuyện sai, cậu cứ dạy dỗ cậu ta đánh cậu ta mắng cậu ta, cậu ta sẽ không phản kháng, chỉ hi vọng cậu không nên không để ý tới cậu ấy, cậu ấy bạn ít, tương đối dễ dàng bị cảm xúc bạn bè ảnh hưởng, khổ sở cũng chỉ biết một mình nén."

Hạ Bạch nghe được câu nói sau cùng ngẩn người, nhớ tới Địch Thu Hạc sinh nhật đêm đó rõ ràng rất cao hứng, nhưng nén không biết biểu đạt, ngược lại bộ dạng so với bình thường ít lời hơn, tâm đồng tình lóe đầu, nhịn không được thở dài, hướng Khương Tú Văn cười cười, nói, "Tôi hiểu rồi, cảm ơn Khương tiên sinh nhắc nhở."

Khương Tú Văn nhanh chóng tỏ vẻ không cần cám ơn, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng.

Ánh mắt bạn tốt không tệ, người trong lòng rất tốt, nhưng, nhưng thiện giải nhân ý như vậy, tính tình tốt như vậy, năng lực mạnh như vậy, lớn lên thảo hỉ như vậy…… Tóm lại một người tốt như vậy, bạn tốt nhà mình sao theo đuổi được a, nếu như người nọ là cong còn tốt chút, mà nếu như đối phương là loại thẳng nam ống thép thẳng…… Vậy đường truy phu, tương lai quá thê thảm.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Hạ Bạch hồi tưởng một chút chuyện mấy ngày qua, lại thở dài, từ trong ba lô lấy ra cái hộp hôm nay vừa nhận được.

Trong hộp đặt một tờ giấy và một thẻ nhớ, trên tờ giấy chi chít viết "Xin lỗi", nhất bút nhất hoa, nhìn ra được người viết rất nghiêm túc, trong thẻ không cần nói, khẳng định lại là video.

Hạ Bạch có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

Địch ba tuổi thật là…… Ấu trĩ tới nói xin lỗi đều chỉ biết dùng loại phương pháp của học sinh tiểu học, quá ngốc.

Những người khác trong phòng không có ở đây, cậu trực tiếp cắm thẻ vào máy tính, chờ video hiện ra sau đó ấn phát.

"Tiểu Bạch." So với lần trước bối cảnh trong phòng càng thêm đơn sơ, Địch Thu Hạc mặc áo ba lỗ quần ngủ ngồi trên giường, biểu tình nghiêm túc hẳn hoi.

Chỉ vài ngày không gặp, hắn cư nhiên đen hơn chút, trên cánh tay còn mang theo vết thương, trán có một vết đỏ nhỏ, mặt mày ngược lại so với trước kia mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng bởi vì lúc này ánh mắt mang theo thấp thỏm và lấy lòng, lại lộ ra vẻ đáng yêu mâu thuẫn.

"Cậu hôm qua lúc gọi điện thoại tới tôi đang quay phim, không nhận được điện thoại của cậu, xin lỗi." Anh nói, thân thể lại ngồi thẳng chút, "Tú Văn nói xin lỗi phải có thành ý, tôi sợ cậu nhìn không thấy tin nhắn riêng tôi nhắn cho cậu ở website trường và weibo, cho nên quay video này. Tối nay phải quay cảnh đêm, cho nên không thể uống rượu, ba chén rượu lần sau bù cho cậu, xin lỗi."

Hạ Bạch nhìn khuôn mặt khó nén mệt mỏi của anh và hốc mắt mang chút tia máu, tầm mắt lại ngừng trên quầng thâm dưới mắt anh, trong lòng cuối cùng một chút tức giận cũng không có.

"Còn có." Địch Thu Hạc tư thế ngồi càng thận trọng, cương mặt nói, "Vì tránh khỏi mắc thêm lỗi lầm, tôi quyết định hướng cậu thẳng thắn một chuyện."

Hạ Bạch sửng sốt, cau mày. Chả lẽ người này còn lừa mình cái gì khác?

"Sau khi chọc cậu giận, tôi có lén lút liên lạc với Ngưu Tuấn Kiệt, hướng hắn trưng cầu phương pháp được cậu tha thứ. Cũng không phải giám thị cậu hay là muốn thăm dò đời tư gì đó của cậu, nếu cậu cảm thấy mạo phạm, tôi có thể dừng lại loại hình vi này, thật xin lỗi."

Hạ Bạch biểu tình phức tạp nhìn người trong video nghiêm túc thẳng thắn nói xin lỗi, cuối cùng lắc lắc đầu, lấy di động ra, đem số của anh từ trong sổ đen kéo ra ngoài.

"Lần sau, lần sau tôi nhất định sẽ không bỏ lỡ điện thoại của cậu nữa." Cuối video, Địch Thu Hạc nghiêm túc đảm bảo, hướng ống kính cười cười, ngây ngốc, lại có chút ôn nhu, "Tiểu Bạch, mong lần sau gặp mặt."

Video phát kết thúc, trên mặt Hạ Bạch đã mang theo cười, suy nghĩ một chút, lại lấy bút ghi âm kia ra.

Trong bút ghi âm chỉ có một đoạn âm tần, cậu tìm ấn mở ra.

"Tiểu Bạch, thật xin lỗi."

Lời dạo đầu xin lỗi quen thuộc.

"Lừa cậu gửi giọng nói cho tôi là tôi không đúng, hiện tại, xin hãy nhận lấy xin lỗi của tôi."

Nụ cười trên mặt Hạ Bạch cứng đờ, trong lòng dâng lên dự cảm không rõ.

"Tiểu Bạch, chào buổi sáng moa moa ta."

"……"

"Tiểu Bạch, ngủ ngon nhé moa moa ta."

Hạ Bạch giơ tay lên bưng kín mặt.

"Còn có một đoạn đền bù." Giọng nam ôn nhu trầm thấp dừng một chút, sau đó mang theo một tia ngượng ngùng, chậm rãi nói, "Tiểu Bạch, hôn hôn ôm ôm nâng cao cao cậu."

Tạch!

Hạ Bạch mặt không biểu tình tắt bút ghi âm, hít sâu, cầm lấy di động ấn số Địch Thu Hạc lại muốn lần nữa kéo anh vào sổ đen, nhớ tới lời của Khương Tú Văn, lại tức giận hủy bỏ kéo đen, lựa chọn tắt điện thoại.

Không nên trông cậy vào con gà cay kia có thể bình thường bao lâu! Coi y là bé gái ư, còn hôn hôn ôm ôm nâng cao cao, hai đại nam nhân, cái này là buồn nôn ai chứ!

Lại là một ngày cảnh đêm kết thúc, Địch Thu Hạc từ trong tay Vương Bác Nghị nhận lấy điện thoại riêng, thấy vẫn không có điện thoại của Hạ Bạch, mặt mày suy sụp chút.

"Địch thiếu." Vương Bác Nghị đã phát hiện giữa ông chủ và học đệ xuất hiện mâu thuẫn chần chờ lên tiếng, đưa điện thoại của mình tới, "Tôi hôm nay lên weibo lật tin tức gần đây của Hoàng Đô, tình cờ phát hiện cái này…… Mặc dù hình không chụp toàn bộ mặt, nhưng người này hẳn là học đệ đại học Q kia của anh……"

Địch Thu Hạc vốn thân thể tùy ý dựa vào ghế dựa nghỉ ngơi lập tức đứng thẳng, cơ hồ là dùng đoạt cầm đi điện thoại trong tay hắn.

Vương Bác Nghị: "……" Động tác giống như thổ phỉ, còn có mấy món quà gửi tới đại học Q…… Không biết còn tưởng là đang theo đuổi em gái đấy.

Trên màn hình điện thoại di động mở ra một trang chủ Weibo màu hồng phấn, nhìn ảnh đại diện blogger hẳn là em gái xinh đẹp, tin tức chứng thực là ca sĩ Cổ Phong nhóm XX, tác phẩm tiêu biểu không ít, fan đại khái mười mấy vạn. Đầu tiên trang chủ là weibo tuyên truyền trước kia ghim lại, cái thứ hai thì là weibo du lịch đăng mới nhất, phối với 9 bức ảnh, 7 cái trước toàn là ảnh phong cảnh, tấm thứ 8 là một đôi tình nhân chụp chung, mà tấm cuối cùng, thì rõ ràng là một tấm chụp trộm.

Địch Thu Hạc giây thứ nhất nhìn thấy tấm hình thứ 9 này liền nhận ra người nghiêng người về phía ống kính chính là tiểu cẩu tử, sau đó ngón tay nhanh hơn đại não mở hình ảnh ra, tầm mắt dính trên gò má của người trong tấm ảnh, nhịn không được đưa tay sờ tới, xoa vị trí lúm đồng tiền.

Vương Bác Nghị làm bộ không nhìn thấy động tác của anh, nói, "Blogger này nói cô ấy lúc đang cùng bạn trai đi công viên trò chơi, tình cờ gặp được một sinh viên chụp ảnh miễn phí cho du khách, nói sinh viên này kỹ thuật rất tuyệt, người rất tốt rất thân thiện, chụp xong còn tặng kẹo que. Weibo này sau khi đăng lên, có người nhận ra người trong tấm ảnh là Hạ tiên sinh, sau đó đưa tới đống lớn fan, rất nhanh liền đem weibo này đội lên top hot."

"Tiểu Bạch lợi hại như vậy, tự nhiên tới chỗ nào đều là tiêu điểm chú ý của đám người." Địch Thu Hạc nhịn không được nhếch lên khóe miệng, ngữ khí có chút kiêu ngạo, vừa chuẩn bị lưu ảnh, nhớ tới đây là điện thoại của Vương Bác Nghị, lại vội vàng lui ra, trả lại di động cho hắn, móc di động của mình ra.

Vương Bác Nghị nhận lấy điện thoại, có chút kinh ngạc. Địch thiếu hình như tâm tình thay đổi tốt hơn? Tại sao?

Ding dong, di động vừa lấy ra, một tin nhắn đã gửi tới, Địch Thu Hạc nhíu nhíu mày, giữa weibo và xem tin nhắn do dự một chút, bất đắc dĩ lựa chọn tin nhắn.

Khương Tú Văn: Nói chuyện với Hạ Bạch rồi, cậu ấy tiếp nhận lời xin lỗi của tôi, nói sẽ cùng cậu câu thông chút, nắm chặt cơ hội.

Địch Thu Hạc thân thể chấn động, không chút nghĩ ngợi liền gẩy số Hạ Bạch qua.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt.”

Là tắt điện thoại! Không phải là số không tồn tại!

Anh nhớ tới tiểu cẩu tử trong tấm ảnh chụp kia gò má đẹp mắt và khóe miệng nhếch lên không tự chủ lúc hí hoáy máy ảnh, tâm ngứa, nhịn không được xoay người đè lại bả vai Vương Bác Nghị, chân thành nói, “Tôi muốn về thành phố B!”

Vương Bác Nghị cứng rắn đè xuống kêu đau, chịu đựng thiết trảo của anh, thân thể cứng ngắc nói, “Nhưng cảnh của anh……”

“Cảnh đêm quay xong sau đó có thời gian một ngày điều chỉnh, giúp tôi đặt vé máy bay! Tôi sẽ đúng hạn trở về!” Địch Thu Hạc tâm ngứa khó nhịn, mắt đều sáng lên, nhanh chóng nói, “Tôi trước đi thu dọn hành lý và chuẩn bị quà, cậu nhanh đi đặt vé máy bay, cảnh đêm chỉ còn một ngày, phải nắm chặt!” Nói xong xoay người sải bước chạy về phòng.

Vương Bác Nghị: “……” Trạng thái này của Địch thiếu, sao luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm……

37. Chương 37: Hạc Đâu?

Edit + Beta: Vịt

Một trận gió thu một trận lạnh, khô nóng mùa hè từ từ rút đi, quần áo của các cửa hàng lớn lục tục sale, quần áo thu bừng bừng mở bán, các tạp chí thời trang lớn cũng theo sát thay đổi mùa, bắt đầu tập trung đề cử các nhãn hiệu đơn phẩm mùa thu ưu tú.

Lâm Hà mở ra Thị giác , đem vị trí trang giấy vị trí chính giữa nhất gấp lên cẩn thận mở ra, vuốt phía trên quần áo nhà mình, thỏa mãn ra khẩu khí, hướng Hạ Bạch ngồi bên cạnh cười nói, “Chúc mừng, hình lại lần nữa lên tạp chí.”

“Đều là công lao của chuyên gia thiết kế thời trang và team.” Hạ Bạch hoàn toàn không kể công, vô luận được nhiên bao nhiêu lần cũng vẫn là bộ dáng nhỏ cười thảo hỉ kia.

Lâm Hà cười nhìn cậu một cái, vẻ mặt thân mật, “Cậu miệng ngọt, dụ dỗ được mọi người đều cung cậu, nói đi, hôm nay đặc biệt chạy tới, có chuyện gì?”

Tiểu tâm tư bị chọc thủng, Hạ Bạch xấu hổ cười cười, nghiêng người từ trong ba lô lấy ra một xấp thư mời đặt tới trước mặt cô, lấy lòng nói, “Đây là thư mời hẹn chụp em trong khoảng thời gian này nhận được, rõ ràng đã cự tuyệt, nhưng mà…… Lại phải làm phiền chị Lâm giúp em xử lý một chút.”

Theo đại hỏa của Tiểu Nhân Ngư và các đài lớn tới tấp đăng ký cậu chụp hình, người yêu thích mà tới hẹn chụp càng ngày càng nhiều. Cậu chỉ là sinh viên, vừa làm tốt việc học và công việc cũng đã hết sức miễn cưỡng, căn bản không có dư thời gian đi làm những thứ này. Hơn nữa loại chuyện hẹn chụp này, một khi buông miệng liền không dừng lại được, nếu không mọi người đều hẹn chụp, cậu chụp hắn, lại không chụp người khác, có ý gì? Khinh thường người sao?

Mà cậu thực lực tuy có, kinh nghiệm lại thiếu sót quá nhiều, hơn nữa…… Mảnh ngắn (*) nghiêm trọng. Từ phát triển nghề nghiệp lâu dài mà nhìn, cậu hiện tại không thích hợp quá sớm tiêu hao nhân khí, cố gắng bổ sung bản thân mới làm lập tức cần làm nhất.

((*) Chỉ chỗ yếu, chỗ không am hiểu của một người. Từ này xuất phát từ một định luật của tâm lý học "Nguyên lý thùng gỗ": Theo nguyên lý thùng gỗ, thùng được ghép từ các thanh gỗ dài ngắn khác nhau, sức chứa của chiếc thùng sẽ phụ thuộc vào thanh gỗ ngắn nhất.)

Lâm Hà sau khi nghe cậu nói mấy lời khó xử này, một mặt hưởng thụ cậu không giấu công ty nhận việc riêng, thái độ toàn tâm tin cậy công ty, một mặt lại đau lòng cậu trẻ tuổi trong tay lại không có nhân mạch, không dễ cự tuyệt đám đại minh tinh quan hệ rắc rối phức tạp trong giới giải trí, tâm mềm nhũn, liền chủ động giúp cậu cự tuyệt mấy việc hẹn chụp kia, đối với bên ngoài lấy danh nghĩa người phụ trách nhãn hiệu Tiểu Nhân Ngư và điều khoản ban đầu lúc kí hợp đồng là không cho phép Hạ Bạch tự mình nhận chụp ngoài đem đống lớn lời mời đều uyển chuyển cự tuyệt.

Mà trong hợp đồng này rốt cuộc có điều khoản không cho phép Hạ Bạch tự mình nhận chụp ngoài hay không, cũng chỉ có Hạ Bạch và Lâm Hà tự biết.

"Lần này là ai chưa chết tâm?" Lâm Hà quét một cái đống thư mời kia, cầm chúng tới mở ra nhìn một chút, vừa bực mình vừa buồn cười, "Này thật là…… Mấy người hơi chút hiểu biết, uyển chuyển cự tuyệt qua một lần đã thức thời không tới cửa nữa rồi, chỉ nói mong đợi có thể có cơ hội cùng cậu hợp tác, mấy nhãn hiệu lớn sau khi nghe tin tức chúng ta thả ra, cũng chỉ tới đây ý đồ uyển chuyển tỏ vẻ một chút nếu cậu sau này nguyện ý nhận hẹn chụp, hi vọng có thể ưu tiên cân nhắc bọn họ. Lại mấy cái người mới nhân khí không trên không dưới này, vào giới thời gian không lâu nhảy được tới khoan khoái, ỷ vào cậu là sinh viên từ chối không được, cư nhiên gửi thư mời tới trường học, tư thái không thuận không buông này, quá không biết tốt xấu."

"Đoán chừng đều là giấu người đại diện gửi." Hạ Bạch gãi gãi mặt, lung tung đoán một câu.

Lâm Hà nghe vậy bất đắc dĩ nhìn cậu một cái, ở trong lòng lắc lắc đầu. Các diễn viên nhỏ không có tài nguyên gì, toàn dựa vào người đại diện và công ty nâng đỡ, nào dám tùy tiện chọc loạn người đại diện và công ty tức giận, mấy thư mời này rõ ràng chính là mấy người đại diện không có nhãn lực thấy Hạ Bạch chỉ là tiểu người mới vừa nổi danh, sau lưng lại không có quan hệ nhân mạch gì, cảm thấy cậu dễ bắt nạt, liền thăm dò điểm mấu chốt người ta đây.

Khó trách đều hỗn tới không tốt, ngay cả Cổ gia và Ica đứng sau lưng Hạ Bạch đều nhìn không hiểu, dẫn độn hết thuốc chữa.

Bất quá mấy cái này cũng không cần thiết giải thích cho Hạ Bạch nghe, cậu sau này nhất định đi con đường

rộng mở, mấy diễn viên nhỏ lăn qua lăn lại vớ vẩn cùng với công ty quản lý hỗn loạn này căn bản không thể nào nảy sinh gặp gỡ, giải thích cũng là làm điều thừa, căn cứ làm cho người ta tức giận.

Ở trong lòng đem mấy diễn viên và người đại diện không nhanh nhạy kia giễu một trận, Lâm Hà tiện tay vứt mấy thư mời này vào thùng rác, trấn an Hạ Bạch nói, "Cậu đừng vì mấy thứ này phiền lòng, công ty sẽ xử lý giúp cậu. Bất quá cậu hôm nay tới vừa lúc, chị có công việc, là có liên quan tới cậu, muốn hỏi nguyện vọng của cậu một chút."

Công việc có liên quan tới cậu? Còn muốn hỏi nguyện vọng trước? Hiện tại trang phục mùa thu tuyên truyền vừa làm xong, đồ nên chụp đều chụp rồi, còn có công việc gì?

Hạ Bạch nghi hoặc nhìn cô.

"Yên tâm, không phải việc hẹn chụp." Lâm Hà trước an tâm cho cậu, sau đó lấy ra một phần văn kiện đẩy qua, cười nói, "Công việc này chị đề xuất cậu nhận, đối với phát triển sau này của cậu mới có lợi. Đương nhiên hết thảy vẫn là lấy ý nguyện của cậu làm chủ, bên kia cho chúng ta thời gian trả lời 3 ngày, cậu hảo hảo suy nghĩ một chút."

Hạ Bạch trong lòng càng thêm tò mò, nhận lấy văn kiện mở ra, một mắt mười dòng đọc xong sau đó trừng lớn mắt, nhịn không được lên tiếng kinh hô, "Quân Thần mời em chụp bìa MV cho hắn? Quân Thần? Mời em? Bìa MV? Hắn bị cái gì kích thích?"

Lâm Hà bị phản ứng của cậu chọc cười, nhịn không được cười ra tiếng, phụ họa nói, "Đúng vậy a, chị cũng rất tò mò, tiểu ca thần Quân Thần rốt cuộc là bị cái gì kích thích, cư nhiên bỏ qua nhiếp ảnh gia ngự dụng không dùng, ngược lại coi trọng tiểu người mới như vậy." Còn vì có thể hợp tác với tiểu người mới như vậy, trực tiếp đem việc hẹn chụp cá nhân thăng thành hợp tác của phòng làm việc Quân Thần cùng Tiểu Nhân Ngư, vòng qua bọn họ làm bia đỡ đạn cho điều khoản hợp đồng "Không cho phép Hạ Bạch nhận chụp ngoài".

Hạ Bạch chỉ ngây ngốc lật phần văn kiện, sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng (*).

((*) Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng. Trượng Nhị hòa thượng khi chỉđạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

=> Ý câu này: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.)

Bìa MV cậu chưa từng chụp, công việc này phải nhận thế nào?

Từ cao ốc Ica đi ra ngoài, Hạ Bạch do dự một chút, vẫn là dựa theo kế hoạch ban đầu trước lên xe bus tới công viên trò chơi — chủ nhật phải làm việc, thứ 2 đến thứ 6 phải đi học, thời gian luyện tập chỉ có thể dựa vào bóp nặn ra.

Ở trên xe sau khi ngồi ổn, cậu lấy di động ra, mở trình duyệt, nhập vào tên Quân Thần, ấn tìm kiếm.

Ào ào một đống lớn kết quả tìm kiếm xông ra, cái đầu tiên vẫn như cũ là baidu giới thiệu nhân vật.

Quân Thần, nam, 27 tuổi, người phụ trách phòng làm việc Quân Thần, nghệ sĩ trước kia nổi lên với một đĩa nhạc, tác phẩm tiêu biểu rất nhiều, debut 7 năm, có danh xưng Tiểu thần ca, người nắm giữ lượng tiêu thụ đĩa nhạc cao nhất năm khu H……

Sơ lược nhìn qua những thứ này 1 lần, cậu tính toán chút album đối phương đã phát hành, cau mày khó khăn nhớ lại một chút các ca khúc thịnh hành kiếp trước, rốt cục đại khái đoán được album Quân Thần lần này muốn phát hành là cái đó.

…… Nhưng nếu như cậu nhớ không lầm, album lần này Quân Thần phát hành chủ đề là Thân , hình như là Quân Thần vì tưởng nhiệm người nhà đã qua đời độc lập sáng tác, đối với Quân Thần mà nói ý nghĩa phi phàm, mà kiếp trước, bìa album này hình là là một tấm hình cũ, cậu ở trên phần mềm âm nhạc xem qua mặt bìa kia rất nhiều lần, nhớ mang máng lúc ấy có netizen ở dưới ca khúc giải thích qua, nói đằng sau tấm ảnh cũ này có một câu chuyện hết sức cảm động, là một tấm hình Quân Thần rất quý trọng……

Kiếp này sao lại thay đổi? Quân tiểu ca thần rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Album này nhưng là hot tới CCTV (*) thường trú a, mặt bìa quan trọng như vậy, để cho tiểu người mới như cậu chụp?

((*) CCTV (China Central Television): Đài truyền hình trung ương Trung Quốc)

Nghĩ đau đầu không có kết quả, cậu đặt điện thoại xuống, đang chuẩn bị lần nữa tắt điện thoại, điện thoại của Địch Thu Hạc liền gọi tới.

Ngày đó nghe được cái câu "Hôn hôn ôm ôm nâng cao cao" kia như kiểu phản xạ có điều kiện từ sâu thẳm trong đầu nhảy ra, không ngừng tuần hoàn chiếu, kích thích tới mi tâm cậu nhảy lại nhảy, cho nên cậu không chút do dự nhấn tắt, lựa chọn gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Tôi tạm thời không muốn nghe thanh âm của anh, có việc?

Địch Thu Hạc: Tôi nhớ cậu lắm.

Hạ Bạch: "……"

Hạ Bạch: Nói chuyện cẩn thận, nếu không tiếp tục tiểu hắc ốc (*).

((*) Tiểu hắc ốc: Căn phòng nhỏ tối, nhưng chỗ này ẻm dọa cho anh vào sổđen)

Bên kia một lát sau mới rep lại tin nhắn.

Địch Thu Hạc: Cậu ởđâu? Đang làm gì?

Nội dung tán gẫu rốt cục bình thường, Hạ Bạch miễn cưỡng vừa lòng gõ chữ: *Ở trên xe bus, chuẩn bịđi chụp bài tập, anh quay thế nào rồi?*

Địch Thu Hạc: chính là có chút cực khổ, còn có chút phá tướng.

Hạ Bạch ngừng lại, ghét bỏ trong mắt thâu lại thâu, mặc dù trong lòng hiểu đối phương đây là đang bán thảm, nhưng vẫn khống chế không được mềm lòng chút, hòa hoãn biểu tình gõ chữ rep: *Lúc quay phim chúý chút, đừng bị thương. Hảo hảo ăn cơm hảo hảo ngủ, đừng nghịch lung tung. Còn có, đừng gửi đồ tới chỗ tôi nữa, có thời gian bằng không ngủ nhiều đi. Tôi nghe nói quay phim khá vất vả, tỉnh biên giới khí hậu lại nóng ẩm, đừng hành hạ bịốm.*

Địch Thu Hạc: Tiểu cẩu tử, cậu thật tốt.

Trong đầu không tự chủ lại hiện lên cái câu "Hôn hôn ôm ôm nâng cao cao" kia, cậu run một cái, chà xát lớp da gà đột nhiên nổi lên, nhanh chóng gõ chữ: Đi đâu học được mấy lời buồn nôn này thế, bình thường chút!

Địch Thu Hạc:…… Ờ.

Đây là buồn?

Hạ Bạch có chút biệt nữu dịch dịch thân thể, suy nghĩ một chút, xụ mặt trấn an: *Kỳ thực bỏ qua một bên việc xấu gạt người, bạn như anh cũng rất không tệ. Được rồi, chỉ lần này thôi, chuyện lần này coi như bỏ qua đi, chờ anh về thành phố B, tôi đón gió tẩy trần cho anh.*

Địch Thu Hạc: Tôi muốn ăn beefsteak cậu làm, tôi có thể phụ trách rửa bát!

Kỹ thuật thuận cột leo lên của người này quả nhiên có chút đủ!

Hạ Bạch lật mắt trắng, giống như dỗ trẻ con có lệ gõ chữ: Rồi rồi rồi, ăn beefsteak, bát để cho anh rửa.

Địch Thu Hạc: Tiểu Bạch cậu thật tốt.

Hạ Bạch cảm thấy đối phương tựa hồ có một loại ma lực giết chết tán gẫu, suy nghĩ ba giây, quyết đoán quyết định kết thúc trận đối thoại tuần hoàn sắp không dinh dưỡng này, gõ chữ: *Tôi sắp xuống xe rồi, không buôn nữa, anh hảo hảo nghỉ ngơi, hảo hảo quay phim, rảnh lại tán gẫu.*

Bên kia không rep lại, cậu liếc mắt nhìn công viên trò chơi xuất hiện đằng trước, nhét di động vào túi, đứng dậy đi về phía cổng.

Vừa dựng xong bảng trắng, du khách ngưỡng mộ chạy tới chụp hình liền lập tức cùng nhau đi lên, vây quanh Hạ Bạch líu ríu hỏi thăm, hỏi thăm cậu bình thường đều lúc nào thì tới.

"Lúc không có tiết không có việc thì tới, thời gian cũng không cố định, mọi người đừng cố ý tới ngồi xổm chờ, vé vào cửa công viên trò chơi vẫn là rất đắt." Hạ Bạch đưa cho đám tiểu cô nương nhiệt tình này mỗi người một cái kẹo que, tính tình tốt nói, "Hơn nữa nói không chừng lần sau tôi không có ở công viên trò chơi này nữa, tóm lại, cảm ơn yêu mến của mọi người, tôi sẽ cố gắng chụp mọi người thật đẹp." Nói xong theo thói quen mỉm cười một cái.

"A a a, đáng yêu quá! Đẹp trai quá! Chụp tôi chụp tôi, chụp tôi trước, tôi cho anh bánh quy, Tiểu Hạ tôi là fan não tàn của anh!" Tiểu cô nương dẫn đầu kích động thét chói tai, muốn dựa vào gần cậu lại xấu hổ, cho nên chỉ bưng mặt đỏ bừng nhảy kích động tại chỗ hai cái.

"…… Cám ơn yêu thích." Hạ Bạch được khen đáng yêu biểu tình có chút cứng, có chút ấm áp lại có chút bất đắc dĩ.

Ban đầu tới đây luyện tập, cậu hoàn toàn không nghĩ tới mình lại còn có fan, mà lực hành động của fan mạnh như vậy, hỏi thăm vị trí chụp hình của cậu sau này mỗi ngày chạy tới ngồi xổm chờ, còn lén ở trên weibo lấy topic "Chụp hình hằng ngày của Tiểu Hạ", lúc nào cũng refresh, phạm vi tự manh.

Cũng may các fan nhỏ này rất hiểu chuyện, cũng không quấy rầy cậu luyện tập, muốn được một chút phúc lợi sau đó liền sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Chụp ảnh chung với các fan đáng yêu này xong, Hạ Bạch chọn món quà rẻ nhận một hai phần, sau đó thái độ hòa khí khuyên các cô rời đi, tiếp tục luyện tập đại nghiệp.

Bất tri bất giác một tiếng trôi qua, kẹo que mang tới chỉ còn một cái cuối cùng, cậu đang chuẩn bị kết thúc công việc, một cái tay thon dài hữu lực liền từ phía sau duỗi tới, trong tay còn cầm một quả quýt.

"Tôi dùng cái này đổi kẹo que của cậu, đổi không?"

Tình cảnh quen thuộc, âm thanh quen thuộc.

Hạ Bạch sửng sốt, lập tức xoay người nhìn về phía sau, kinh hô hỏi, "Anh sao lại ở đây? Không phải đang quay phim sao?"

Địch Thu Hạc phong trần mệt mỏi, mặt mang theo sắc uể oải hướng cậu cười cười, theo thói quen giơ tay lên đỉnh đỉnh vành mũ lưỡi trai, nhìn bộ dáng trợn to mắt của cậu, đè xuống kích động ôm tới, nói, "Mặc dù cậu đã tha thứ cho tôi, nhưng tôi cảm thấy cần phải ngay mặt một lần nữa nói xin lỗi cậu, vừa vặn hôm nay đạo diễn cho tôi nghỉ, liền mua vé máy bay trở lại tìm cậu."

Hạ Bạch trợn mắt trắng nhìn anh, nghĩ cũng biết thân là nam chủ diễn chính, Địch Thu Hạc sẽ bận rộn thành cái cẩu dạng gì, có thể nghỉ một ngày là một chuyện cỡ nào khó có được, không nắm chặt thời gian nghỉ ngơi coi như thôi, người này lại còn chạy về! Chưa thấy ai như vậy, ác liệt như vậy, lại như vậy…… ngu xuẩn như vậy! Thật là quá ngu xuẩn!

Địch Thu Hạc thấy cậu chỉ nhìn mình không nói chuyện, cho rằng cậu còn đang tức giận, nụ cười trên mặt cẩn thận chút, cúi đầu từ trong ba lô móc ra một cái chén, nói, "Cậu đừng tức giận, tôi có thể uống bổ sung ba chén……"

Gia hỏa luôn chọc tức người đột nhiên trở nên đàng hoàng đáng thương, cảm giác này thật là……

"Uống cái gì mà uống, là ngại thân thể quá tốt sao!" Cậu cau mày đoạt lấy chén rượu trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh, khom lưng cất bảng trắng xong, sau đó đeo xong máy ảnh nhấc ba lô lên, trừng anh một cái, ác thanh ác khí hỏi, "Ăn cơm chưa?"

"Ăn —"

"Người nào vừa nói sẽ không gạt tôi nữa."

Địch Thu Hạc lập tức nuốt lời nói dối xuống, đàng hoàng trả lời, "Chưa ăn."

Hiện tại đều 2h chiều rồi, cư nhiên vẫn chưa ăn, này thật là…… Hạ Bạch phát hiện Địch Thu Hạc tựa hồ luôn có biện pháp chọc cậu giận sôi lên, giống như hai người bát tự xung đột vậy!

"Đè cái mũ xuống, đi theo!" Cậu nhịn không được lại trừng Địch Thu Hạc một cái, dẫn đầu xoay người đi ra ngoài, đi hai bước phát hiện người không theo kịp, không biết làm sao hỏa trong lòng lại chà một cái càng vượng, xoay người muốn dạy bảo, cố kỵ thân phận diễn viên của đối phương, lại nghẹn cứng xuống, đi trở lại kéo lấy cánh tay anh, vừa kéo anh đi vừa thấp giọng quát lên, "Đứng bất động làm gì, cơm sẽ từ trên rớt xuống hả?"

Chỗ bị túm mềm mềm, tê tê, Địch Thu Hạc nhìn lúm đồng tiền trên mặt lúc nói chuyện như ẩn như hiện và đôi mắt lúc tức giận lộ ra vẻ phá lệ hữu thần của Hạ Bạch, tay ngứa ngáy muốn sờ, nhưng lại rất nhanh khắc chế, thành thật trả lời, "Tôi thấy bên kia có một phòng rửa tay, muốn……"

Hạ Bạch dừng ngay.

Địch Thu Hạc trực tiếp đụng phải lưng cậu, lồng ngực tiếp xúc mới sau lưng cậu, mặc dù các mấy lớp quần

áo, nhưng nhịp tim vẫn là khắc chế không được tăng nhanh rất nhiều, tay vội vàng đè lại vai cậu, giống như là sợ đụng ngã cậu vậy, khẩn trương hỏi, "Đụng có đau không? Nếu cậu thời gian gấp, tôi có thể nhịn —"

"Đem mấy lời ngu xuẩn anh muốn nói đều nhịn trở lại cho tôi!" Hạ Bạch tránh tay anh ra, xoay người lại lần nữa túm lấy cánh tay anh, vừa đi trở lại vừa nghiến răng nói, "Anh có phải quay phim quay đầu óc thành đần rồi hay không, vấn đề ba gấp là có thể nhịn sao, không sợ nhịn hỏng thân thể hả. Mau đi, đi xong tôi dẫn anh đi ăn cơm."

Địch Thu Hạc thuận theo cậu lôi đi, khóe miệng nhịn không được nhếch lên, tầm mắt thủy chung dính ở trên người cậu, nai con trong lòng đụng a đụng, bởi vì được người yêu quan tâm, cho nên trở nên phá lệ ngoan ngoãn, gật đầu ngượng ngùng nói, "Ừ, tất cả nghe theo cậu."

"Tôi sao cảm thấy ngữ khí anh nói chuyện có chút là lạ." Hạ Bạch quay đầu lại hồ nghi nhìn anh một cái, sau đó dừng bước, buông tay anh ra, ra hiệu một chút phòng rửa tay công cộng, nói, "Đi, lát nữa muốn ăn cái gì, tôi đi chọn nhà hàng."

"Ăn món cậu thích là được rồi." Địch Thu Hạc lúc này ngoan tới giống như cún cưng, còn kém ở phía sau quẫy đuôi hai cái, trên mặt thủy chung mang theo cười, vẫn không quên dặn dò, "Tôi rất nhanh ra ngoài, cậu đừng chạy loạn."

"Tôi có thể hướng đâu chạy loạn, cũng không phải bạn nhỏ." Hạ Bạch cau mày, cảm thấy Địch Thu Hạc nói có chút nhược trí, giống như là nhớ tới cái gì, ánh mắt đột nhiên trở nên cảnh giác, phòng bị nhìn hắn hỏi, "Tôi nhớ ra rồi, cái tờ giấy anh viết trong cái video xin lỗi kia…… Cho nên anh bây giờ không chơi sắm vai huynh đệ, đổi thành play cha con? Báo trước, tôi không muốn có con trai lớn như anh, càng không cần cha tuổi xấp xỉ với tôi."

Địch Thu Hạc sửng sốt, nai con đụng loạn trong lòng dừng lại, phần ác liệt sau khi tự phát hiện tâm ý vẫn luôn đè nén chậm rãi ngó đầu, nửa thăm dò nửa đùa giỡn nói, "Có lẽ là tôi muốn chơi trò chơi vợ chồng cơ?"

Biểu tình Hạ Bạch đại biến, lui về sau một bước, cau mày trên dưới đánh giá anh một lần, cuối cùng ánh mắt định ở nửa người dưới của anh, ngữ khí sâu kín, "Vậy tôi chỉ có thể trước biến anh thành Địch Thu."

Địch Thu Hạc chú ý tới tầm mắt của cậu, nai con lại lần nữa đụng lên, cảm thấy tiểu Thu Hạc có khuynh hướng nóng lên, nhanh chóng nghiêng nghiêng người, thuận miệng hỏi, "Địch Thu? Có ý gì? Hạc đâu?"

"Không có." Hạ Bạch than thở.

"Tại sao không có?" Địch Thu Hạc kéo kéo áo khoác.

Hạ Bạch dịch chuyển tầm mắt khỏi nửa người dưới của anh, định ở trên mặt anh, thuần lương mỉm cười, "Đã muốn cùng tôi làm vợ chồng, vậy chym của anh, dĩ nhiên là không có."

"……"

(Chỗ này bạn Bạch chơi chữ, Hạc trong tên của ảnh là chim hạc, con vợ muốn đảo chính nên cắt trym chồng, cắt mịa cả trym trong tên chồng)

"Có lẽ, anh trước có thể bắt đầu từ nhà vệ sinh nữ, từ từ thích ứng thân phận mới trong tương lai của anh?" Hạ Bạch cười đến càng thêm xán lạn.

Tiểu Thu Hạc của Địch Thu Hạc không nóng nữa, bởi vì trong lòng anh sau khi nhìn thấy ngượng ngùng ngọt ngào của người yêu đã nguội.

"Tiểu cẩu tử a……" Anh nghiêng đầu, sâu sắc nhìn Hạ Bạch, kéo dài thanh âm, "Có lẽ, cậu càng muốn tới công viên chơi đào vong?"

"……"

"Hoặc là." Địch Thu Hạc nhìn qua hoàn cảnh chung quanh một chút, híp mắt cười đến ôn nhu, "Cậu muốn lên đầu đề, tiêu đề tin tức là "SHOCK, nhiếp ảnh gia mới nổi tiếng lại là đồng tính luyến, cùng minh tinh hết thời Địch Thu Hạc ở công viên trò chơi thâm tình ôm hôn"?"

Hạ Bạch không cười, mặt không thay đổi lấy điện thoại ra, "Có người, quả nhiên chỉ thích hợp sống trong tiểu hắc ốc."

"……"

"Xem ra cơm cũng không cần ăn, tôi vẫn là về trường ngủ thôi."

Địch Thu Hạc trong lòng chuông báo động đại tác, quyết đoán tiến lên một bước cầm tay cậu, chân thành nhìn cậu, nội tâm mặc niệm "Hiện tại nước mắt đuổi theo người lưu lại, đều là do ban đầu mắt mù chọn người đầu óc nước vào", thành khẩn nói, "Tiểu cẩu tử, vì biểu đạt áy náy tôi đối với cậu, lát nữa ăn cơm, tôi mời."

Hạ Bạch mặt khách khí, "Vậy xấu hổ quá……"

"Cơm tối tôi cũng mời."

Hạ Bạch cảm khái, "Thời gian trôi qua thực vui vẻ, mùa thu này nói đến là đến……"

"Tôi mời cậu ăn cua đại áp!"

Hạ Bạch dừng lại câu chuyện, vỗ vai anh, ngữ khí ôn hòa tới giống như trưởng bối từ ái nhất, mỉm cười, "Đi đi, đi tiểu nhiều chút, nhịn quá rồi, chym nói không chừng sắp phế."

"…… Cám ơn nhắc nhở." Địch Thu Hạc nhanh chóng giơ tay lên niết niết mặt cậu, sau đó xoay người, trên mặt biệt khuất bị uy hiếp bị tiếu ý thay thế, nhanh chóng bước vào phòng rửa tay công cộng, nghĩ tới bộ dáng đắc ý uy hiếp vừa nãy của tiểu cẩu tử, nhịn không được cúi đầu, nắm tay chống môi cười thầm vài tiếng, mệt nhọc đường dài bôn ba trên người một cái quét sạch, cỉ còn lại đầy tâm thỏa mãn vui mừng.

Kết quả cuối cùng cũng không có ăn được cua đại áp, bởi vì gần công viên trò chơi không có bán.

Hạ Bạch tùy tiện tìm nhà hàng, gọi cho Địch Thu Hạc mì dễ tiêu hóa, mình thì tùy tiện gọi điểm tâm ngọt, vừa hỏi thăm anh chuyện quay phim ở tỉnh biên giới, vừa bồi anh ăn cơm.

"Dương Văn Thiên là nam nhị?" Hạ Bạch có chút ngoài ý muốn, thấy tầm mắt Địch Thu Hạc thỉnh thoảng quét qua môi mình, kéo ra khóe miệng, đem việt quất trên bánh ngọt xiên lên một viên, thả vào trong đĩa của anh, liếc mắt nói, "Đừng nhìn, trước ăn mì, muốn ăn việt quất tôi lát nữa gọi thêm cho anh một phần."

Địch Thu Hạc thu hồi tầm mắt, trước xiên lên một viên việt quất ăn, sau đó chỉ chỉ khóe miệng mình, cười nói, "Chỗ này của cậu, dính bơ." Rất đáng yêu, muốn hôn.

Hạ Bạch sửng sốt, vội rút giấy ăn ra lau đi, thấy thật sự lau xuống chút bơ, lúng túng ho khan, nói sang chuyện khác, "Vậy nữ chính là ai? Từ tình huống anh vừa nói mà nhìn, Khương đạo chọn diễn viên chỉ nhìn thực lực không nhìn nhân khí, nữ chính hẳn cũng không phải mấy ngôi sao nữ nhân khí thực lực đại chúng cho rằng mới đúng."

"Quả thật không phải, nữ chính là người mới." Địch Thu Hạc đưa tay, lại xiên đi một viên việt quất của cậu, cười híp mắt ở trong tầm mắt nhìn tội phạm cướp bóc của cậu đem việt quất thích ý ăn hết, sau đó xiên lên một khối tôm nõn trong đĩa mình đặt vào trong đĩa của cậu, tiếp tục nói, "Trong tay chú Khương vốn có hai kịch bản, kế hoạch ban đầu là nếu bộ phim hiện tại quay không tìm được diễn viên thích hợp, liền trực tiếp vứt bỏ, quay bộ khác, người mới chính là nữ chính mà chú Khương vì bộ phim còn lại kia quyết định. Hiện tại bộ này khai máy, bộ kia gác lại, chú Khương nghĩ dù sao nữ chính bộ này phần diễn không nhiều lắm, liền trực tiếp dùng người mới kia."

Người mới? Vì nữ chính làm một bộ phim khác? Đạo diễn Khương Quan Sơn?

Hạ Bạch trong lòng động một cái, hỏi, "Người mới tên là gì? Khương đạo là thế nào chọn trúng cô ấy?"

"Tên là Đông Ny, bây giờ vẫn là sinh viên năm nhất, là một học sinh của Khương đạo giới thiệu." Địch Thu Hạc trả lời, thấy cậu tựa hồ đối với ngôi sao nữ này hết sức cảm thấy hứng thú, trong lòng chua chua, bổ sung, "Theo tôi được biết, sau lưng người mới này có chút quan hệ, hình như là được vị đại nhân vật kia bao dưỡng, Khương đạo mặc dù thưởng thức thực lực của cô ấy, nhưng kỳ thật cũng rất không thích cô ấy."

Đông Ny?! Đông Ny danh tiếng kém tới cực hạn, cùng Địch Thu Hạc xào một ít scandal, cuối cùng lại bị

chứng thực là lấy Địch Thu Hạc làm bia đỡ đạn, kỳ thực sau lưng là tình nhân của một vị đại lã?!

Biểu tình Hạ Bạch nhất thời trở nên vi diệu, nhìn mặt Địch Thu Hạc soái quả thật soái, nhưng tựa hồ lúc nào cũng tỏa ra khí tức trí tuệ ngăn trở, trong lòng có chút đồng tình, nhịn không được nói, "Thu Hạc…… Anh…… Anh cách Đông Ny này xa một chút đi, ngàn vạn đừng gây ra scandal gì với cô ta."

Địch Thu Hạc ngừng lại, đem lời của cậu ở trong đầu xoay một vòng, mắt từng chút sáng lên, thăm dò hỏi, "Tại sao? Cùng ngôi sao nữ cùng tổ phim xào sandal có trợ giúp tuyên truyền phim, giới giải trí căn bản đều là mô típ này."

Đây không phải là mô típ, là một cái hố lớn a.

"Thu Hạc, anh phải làm diễn viên có chí khí, dựa vào thực lực nói chuyện, mà không phải scandal." Hạ Bạch ngữ trọng tâm trường, nhớ tới anh và Đông Ny nháo qua scandal, cuối cùng lại bị đại lão ngầm thu thập hết đám nam nghệ sĩ, vì Địch Thu Hạc đồng tình rơi nước mắt, tỉ mỉ giải thích, "Anh cũng nói, Đông Ny kia sau lưng là có người bao dưỡng, nếu anh cùng cô ta hiện tại truyền ra scandal, chọc đại nhân vật như vậy mất hứng, kích thích tới người ta quay đầu lại đối phó anh…… Anh hiện tại thoát khỏi Hoàng Đô, làm việc tất phải càng cẩn thận, hiểu chưa?"

Đời trước nếu không phải đại lão kia xuống ngựa, mang chuyện của Đông Ny ra, Địch Thu Hạc không chừng sẽ phải xui xẻo. Phải biết chuyện năm đó của Đông Ny, lên cũng không phải đầu đề báo giải trí, mà là đầu đề báo chính trị a, tất cả người cùng Đông Ny quan hệ mật thiết đều bị gọi lên uống trà, Địch Thu Hạc cũng không thể thoát khỏi, lúc ấy đám netizen đối với anh dựa vào trận gặp gỡ này tai bay vạ gió nhưng là rất đồng tình, ăn ý thắp cho anh không ít nến.

Trăm triệu không nghĩ tới, cậu con bướm nhỏ một cánh này, cư nhiên đem Địch Thu Hạc cùng người gieo tai họa kia đẩy sớm gặp nhau, thật là tội lỗi.

Địch Thu Hạc nghe giải thích của cậu, nhìn đồng tình trong mắt cậu, ánh sáng sáng lên trong mắt lại từng chút dập tắt, nhịn không được lại xiên đi một viên việt quất của cậu, trả lời, "Tôi có phân tấc, yên tâm, tôi có mẹ kế ở phía sau coi chừng, tôi tuyệt đối không dám làm ra scandal gì." Hơn nữa anh hiện tại có tiểu cẩu tử, lại càng muốn cùng scandal vạch rõ giới hạn.

Hạ Bạch vừa chuẩn bị khiển trách hành động cướp việt quất của anh, nghe vậy lập tức bị dời lực chú ý, hỏi, "Mẹ kế của anh? Lời này là thế nào?"

"Tôi là con trai lớn của Địch gia," Địch Thu Hạc cố ý xiên lên một miếng tôm nõn ở trước mắt cậu quơ quơ, chờ mắt cậu lộ bất mãn mới há mồm ăn hết, mặt mang ý trào phúng trả lời, "Bản thân cái thân phận này mang theo giá trị nhất định, tôi ngoại trừ con đường thừa kế Hoàng Đô, còn có thể lựa chọn đám hỏi cùng hào môn khác, dùng lực lượng của nhà vợ để cho cha tôi nghiêng về bên tôi, mà tuyệt đối là mẹ kế của tôi không muốn nhìn thấy. Vì chặt đứt con đường này, bà ta nhất định sẽ tìm cách bố trí hủy diệt thanh danh của tôi, để cho con gái nhà hào môn tinh quý nuôi dưỡng chướng mắt tôi, lấy cùng tôi đám hỏi làm hổ thẹn. Vì đạt được mục đích này, cậu cảm thấy mẹ kế của tôi sẽ làm thế nào?" Vừa nói lại xiên lên một miếng tôm nõn, ở trước mắt Hạ Bạch lắc a lắc.

Hạ Bạch lật mắt trắng, cầm lấy nĩa trực tiếp từ trong đĩa của anh xiên đi một miếng tôm nõn nhét vào miệng, nuốt xuống sau đó giống như trả thù được cười, "Này còn không đơn giản, nếu như tôi là mẹ kế của anh, tôi nhất định sẽ để cho anh scandal bay đầy trời, nghĩ cách nhét cho anh một đống bạn gái scandal danh tiếng nát tới tâm trái đất."

Nói rồi nhớ tới list bạn gái scandal của Địch Thu Hạc, nhịn không được ở trong lòng vì tranh đấu hào môn thở dài hết sức khinh thường, sau đó quét một cái tôm nõn trong đĩa, chủ động chia 1 nửa bánh ngọt qua, đối với Địch Thu Hạc lúc này danh tiếng vẫn trong sạch ôn hòa nói, "Ăn đi, ăn nhiều một chút." Ăn no mới có khí lực đi ứng đối tinh phong huyết vũ tương lai, đứa nhỏ đáng thương.

Địch Thu Hạc khiêu mi, nhìn cậu một hồi, đột nhiên đưa tay niết mặt cậu, "Tiểu cẩu tử, cậu thật đáng yêu."

"Đáng yêu cả nhà anh." Hạ Bạch hất tay anh xuống, đem bơ trên cái nĩa bôi đầy mặt anh.

Đút no Địch Thu Hạc, Hạ Bạch mang anh chạy thẳng tới sân bay, cho anh ở phòng khách sạn của sân bay.

Địch Thu Hạc trầm mặt, "Tiểu cẩu tử, cậu lại muốn đuổi tôi đi." Lời mặc dù nói tới bất mãn, trên hành động, anh vẫn là ngoan ngoãn đi theo người yêu tới khách sạn, không muốn tạo thành gánh nặng cho người yêu.

"Lại nghĩ linh tinh gì thế." Hạ Bạch quay đầu lại lườm anh một cái, đẩy anh vào trong phòng đã mở, trước tiên tới phòng tắm mở nước tắm cho anh, sau đó đoạt hành lý anh xách trong tay, từ bên trong tìm ra đồ ngủ nhét vào trong ngực anh, đẩy anh vào phòng tắm, "Đi tắm, tắm xong hảo hảo ngủ một giấc, cũng không nhìn một chút quầng thâm mắt trên mặt anh treo ở đâu."

Địch Thu Hạc sững sờ.

"Buổi tối tôi sẽ gọi anh dậy ăn cơm, anh mua vé máy bay khứ hồi mấy giờ?"

"Rạng sáng 4h, ngày mai 8h phải tới phim trường." Địch Thu Hạc bị cậu đẩy vào phòng tắm, đứng ở trước bồn tắm ngốc nghếch trả lời.

Hạ Bạch nghe vậy giơ tay lên đẩy đầu anh một cái, tức giận nói, "Ngày mai 8h phải quay phim, anh cư nhiên mua vé rạng sáng 4h, còn muốn kéo tôi đi xem phim chơi game, anh không muốn sống nữa? Thành thật khai báo, anh hôm qua phải làm việc mấy tiếng?"

Địch Thu Hạc mở miệng.

"Anh đã nói sẽ không gạt tôi nữa."

Địch Thu Hạc cứng đờ, ngậm miệng, không nói chuyện.

"10 tiếng?" Hạ Bạch bảo thủ suy đoán.

Địch Thu Hạc đặt quần áo xuống, "Tôi muốn tắm, cậu trước đi ra ngoài."

Hạ Bạch níu khung cửa, nghiến răng nghiến lợi nói, "Đừng nói với tôi anh hôm qua là làm tới nửa đêm, sau đó chỉ ngủ mấy tiếng đã đáp máy bay tới!"

Địch Thu Hạc buồn bực bới tay cậu ra, không dám tiếp xúc ánh mắt cậu.

Phản ứng này…… Hạ Bạch trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ, đề cao thanh âm quát, "Anh không phải quay phim cả đêm đi! Anh trong video nói anh là bởi vì đang quay phim cho nên bỏ lỡ điện thoại của tôi, mà điện thoại của tôi là gọi khoảng 10h tối, ánh sáng trong video của anh lại rõ ràng là thời điểm ngày vừa sáng! Anh còn mặc áo lót quần ngủ, tóc cũng còn ẩm ướt, một bộ vừa tắm rửa xong chuẩn bị ngủ!"

Địch Thu Hạc tay cứng đờ, dứt khoát tiến lên ôm lấy cậu, giống như ôm trẻ con để cho hai chân cậu cách mặt đất, đưa cậu ra cửa, sau đó nhanh chóng buông tay, chạy về phòng tắm đóng cửa lại, ở bên trong chột dạ hô, "Tôi muốn tắm, tiếng nước chảy quá lớn, nghe không được cậu nói chuyện!"

Mẹ kiếp cái trí tuệ cách trở này!

Hạ Bạch quả thực muốn bị anh tức chết, lập tức rống lên đáp lại, "Mau tắm! Tắm xong ngủ cho tôi! Thức đêm quay phim còn đi về hành hạ, anh không trẻ tuổi chết sớm còn ai trẻ tuổi chết sớm!"

Bên trong an tĩnh một hồi, sau đó một đạo thanh âm yếu ớt truyền ra.

"Tôi sẽ cố gắng sống lâu hơn cậu."

"Đừng rủa tôi chết sớm!" Hạ Bạch phun đáp lại, lại rống lên một câu, "Còn dám nói nhảm tôi cắt chym của anh!"

Địch Thu Hạc đang cởi quần lập tức đè xuống dây lưng quần, do dự một hồi, nhỏ giọng nói, "Cắt rồi cậu sau này dùng cái gì……"

"Anh nói cái gì?" Hạ Bạch móc lỗ tai.

"Không, không có gì, tôi nói tôi buổi tôi muốn ăn bạch thiết kê (*)." Địch Thu Hạc trả lời, sau đó nhanh chóng cởi quần áo xuống đi vào bồn tắm, đem đầu chui vào trong nước che kín khuôn mặt phiếm hồng, nhịn không được cười.

((*) Nó chỉ là món gà luộc thôi. Có mỗi con gà luộc mà nhiều tên ghiaaaa)

Thật sự được Tiểu Bạch tha thứ rồi a…… Thật tốt.

38. Chương 38: Bái Sư

Edit + Beta: Vịt

************Huhuuuu lạnh mún chớt TT^TT Triệu quý phi thị tẩm:(((((((***

Trong tầm mắt mang theo sát khí của Hạ Bạch, Địch Thu Hạc đàng hoàng mà thổi tóc, bò lên giường.

"Mau ngủ." Hạ Bạch kéo rèm cửa sổ, trong phòng lập tức tối xuống.

Nhịn cả một đêm, lại giằng co một ngày, Địch Thu Hạc lúc tắm cũng đã buông lỏng thần kinh đại não rất nhiều sau khi vừa dính vào giường mềm mại thoải mái, lập tức thành thực nhả ra tín hiệu cần ngủ.

"Tiểu Bạch." Hốc mắt có chút chát, hết sức muốn nhắm lại, anh nhìn Hạ Bạch đứng ở bên giường, có chút không nỡ cứ như vậy đem thời gian gặp nhau ngắn ngủi ngủ qua, mạnh chống tinh thần nói, "Thời gian còn sớm, nếu không tôi cùng cậu xem bộ phim kinh dị? Xem xong vừa vặn ăn cơm tối."

"Không xem, đàng hoàng ngủ!" Hạ Bạch nghiêm mặt nhìn anh, mày nhíu lại, bộ dạng bất mãn hết sức, "Anh lại lăn qua lăn lại loạn, tôi liền trực tiếp đóng gói anh đưa trở về!"

Địch Thu Hạc bị bộ dáng hung ác của cậu chọc cười, không chọc cậu nữa, cười dịch dịch về phía bên cạnh, vỗ vỗ gối bên cạnh, mời mọc nói, "Cậu ngủ không, có muốn cũng ngủ một lát hay không?"

Hạ Bạch không đáp lời, tiến lên kéo chăn phủ trên mặt anh, sau đó giống như dỗ trẻ con ở trên người anh lung tung vỗ hai cái, uy hiếp nói, "Đem mắt với miệng toàn bộ nhắm lại cho tôi, đừng ép tôi động thủ đánh ngất anh."

Trước mắt triệt để tối, lồng ngực bị cách chăn vỗ nhè nhẹ mấy cái…… Thể nghiệm hết sức mới lạ.

Địch Thu Hạc từ từ nhếch lên khóe miệng, trở mình, đen chăn hơi kéo kéo xuống, đột nhiên duỗi cánh tay ôm lấy eo Hạ Bạch, co rúc thân thể hướng mặt tới eo cậu vùi vào, nhắm hai mắt lại.

"Ê!" Hạ Bạch bị ôm thân thể nghiêng một cái, giận đến muốn đem cái người sống chết không muốn đàng hoàng ngủ này đập một trận, kết quả tay vừa giơ lên, liền phát hiện cánh tay đối phương ôm cậu đã buông

lỏng lực đạo, một rơi vào trên đùi cậu, một rơi vào trên giường.

Đây là…… Ngủ rồi?

Hạ Bạch co rút khóe miệng, bỏ tay xuống lay một cái lão đại vùi ở eo cậu…… Sau đó một khuôn mặt hoàn toàn buông lỏng triệt để ngủ say lộ ra ngoài.

Tốc độ ngủ này…… Cậu giơ tay lên lau mặt, triệt để chịu thua, tức giận túm cánh tay Địch Thu Hạc bỏ xuống, đứng dậy đi tới bên ba lô lấy ra một album ảnh, do dự một chút, do dự một chút, lại để album ảnh xuống, đi trở về bên giường đắp chăn cho Địch Thu Hạc.

Một giấc ngủ chất lượng cao, ngay cả mơ cũng không có.

Địch Thu Hạc ý thức mơ hồ cọ cọ gối mềm mại, mí mắt giật giật, từ từ mở ra.

Trong tầm mắt dần dần rõ ràng, một bóng người quen thuộc đang ngồi bên trong ghế salon đơn bên cửa sổ cúi đầu đọc sách, bên cạnh là một cái đèn ánh sáng chỉnh tới mức thấp nhất.

Anh vừa tỉnh ngủ thân thể không tự chủ căng thẳng từ từ buông lỏng, nhìn người dưới đèn chuyên tâm đọc sách, ánh mắt ôn nhu, khóe miệng nhiễm lên tiếu ý.

…… Tiểu cẩu tử còn ở đây, ngoan ngoãn không có chạy loạn.

Anh chớp chớp mắt, tầm mắt chậm chạp hoạt động.

Dưới ánh đèn lộ ra mái tóc lông xù, cái trán đầy đủ, đường viền mắt có chút tròn, sống mũi thẳng tắp, chóp mũi mang chút thịt, đường viền môi rất đầy, làm cho người ta muốn nhào một cái, trên mặt mang chút thịt, nếu cười lên, mắt sẽ cong lên, lúm đồng tiền cũng sẽ nhô ra…… Trước kia làm sao không phát hiện, ngũ quan của tiểu cẩu tử lớn lên thu hút đến vậy.

Ngón tay mảnh gầy lật sách qua một trang, phát ra tiếng sột soạt nhỏ vụn.

Động tác cánh tay kéo đường cong bả vai, áo sơ mi ca rô cotton kéo ra một độ cong mềm mại, áo T-shirt trắng tuyền bên trong hơi hơi lộ chút, cổ áo nghiêng nghiêng, lộ ra một chút đường cong xương quai xanh, lại hướng lên, đường cong cổ cũng rất đẹp mắt, ngay cả hầu kết đều so với người khác thoạt nhìn đáng yêu hơn rất nhiều.

Trong phòng rất an tĩnh, rèm cửa sổ kéo kính, không nhìn thấy bên ngoài là quang cảnh gì. Vị trí tiểu cẩu tử ngồi là chỗ duy nhất có ánh sáng trong phòng, thoạt nhìn thật ấm áp, làm cho người ta muốn nhích tới gần.

Anh giật giật thân thể, thu hồi cánh tay lót dưới tầm mắt, giơ một tay khác lên, trống rỗng miêu tả đường viền đối phương, trong lòng chỉ hi vọng thời gian có thể trôi chậm chút, để cho anh và người này có thể yên lặng ở lâu một hồi.

Có lẽ hiện tại mới là đang nằm mơ, anh nghĩ, tỉnh lại bên cạnh có người trong lòng đang đợi chờ bầu bạn, trên đời này không có giấc mộng nào đẹp hơn nữa.

Trang sách lại lật qua một tờ, người ngồi trên ghế sa lon đột nhiên giơ tay lên, ấn ấn cổ vẫn luôn cúi thấp.

Giống như là từ trong mơ màng thức tỉnh, Địch Thu Hạc đã đem cánh tay gối tê dại đặt xuống, từng chút từng chút lùi về trong chăn, nhắm mắt lại thầm đếm ba số, sau đó duỗi lưng một cái, vén chăn lên ngồi dậy, hướng người nghe được động tĩnh nhìn sang cười cười, nói, "Sớm a, tiểu cẩu tử."

Người ngồi trên ghế salon ngẩn người, sau đó không chút do dự lật anh một cái mắt trắng, ghét bỏ nói, "Sớm cái gì mà sớm, mau rời giường ăn cơm, chết đói rồi."

Thế là mộng đẹp triệt để tỉnh, Địch Thu Hạc lề mề rời giường, nhào qua ôm lấy người đang cầm sách đứng dậy, thuận theo dục vọng đáy lòng vùi đầu vào chỗ bả vai đối phương hung hăng cọ cọ, giống như koalas treo trên người đối phương, hàm hồ nói, "Tôi vẫn buồn ngủ."

"Tôi cũng buồn ngủ! Cơm nước xong lại tiếp tục ngủ, bây giờ đều sắp nửa đêm rồi, cũng không biết khách sạn có còn đồ ăn hay không." Hạ Bạch vừa giãy dụa vừa ấn bụng oán trách.

Địch Thu Hạc sửng sốt, theo giãy dụa của cậu buông cánh tay ra, cau mày hỏi, "Hiện tại đã nửa đêm? Cậu thời gian cơm tối làm sao không gọi tôi dậy?"

Hạ Bạch mặt không thay đổi nhìn anh một cái, nhét album ảnh trở lại ba lô, không nói chuyện.

Địch Thu Hạc nhìn đôi môi không tự chủ mím lại của cậu, trong lòng từng chút bị vui vẻ chiếm đầy, khiêu mi, cười lại lần nữa nhào tới, câu cổ cậu, "Tiểu cẩu tử, cậu có phải đau lòng hay không, không nỡ đánh thức tôi?"

"Đau lòng heo cũng không đau lòng anh, nhanh đi đánh răng rửa mặt, đừng nghĩ đem dử mắt đều cọ lên người tôi!" Hạ Bạch thẹn quá thành giận, gỡ tay anh hất ra ngoài, tức giận, "Nhanh chút! Đừng lề mề, tôi không muốn chết đói."

Địch Thu Hạc cười hừ một tiếng, niết mặt cậu, rốt cục buông cậu ra vào phòng rửa tay, đắc ý nói, "Tiểu cẩu tử, cậu không cần che giấu yêu thích sùng bái đối với tôi, tôi sẽ không cười cậu đâu, tôi là một người rất khoan dung…… Ừm, cậu lát nữa muốn ăn gì!"

"Ăn thịt anh uống máu của anh." Hạ Bạch tức giận đáp một câu, cảm thấy vì gia hỏa ấu trĩ như vậy đêm không trở về mình cũng là trí tuệ cách trở tới không cứu được nữa, chỉ hy vọng tối nay không có giáo viên

kiểm tra phòng.

Qua loa lấp đầy bụng, hai người lại lần nữa trở về phòng, Hạ Bạch trực tiếp đi tắm, Địch Thu Hạc thì lấy di động ra gửi tin nhắn cho Khương Tú Văn.

Địch Thu Hạc: Tiểu cẩu tửđi tắm rồi!

Khương Tú Văn: Cái gì?!

Địch Thu Hạc: Tôi phải cởi sạch ở trên giường chờ cậu ấy sao?

Khương Tú Văn: Đệt! Cậu theo đuổi được cậu ấy rồi?!

Địch Thu Hạc: Không có, tôi còn chưa có thổ lộ.

Khương Tú Văn:…… Vậy cậu cởi sạch chỉ sẽ nhận được một kết quả, lại lần nữa bị kéo đen.

Địch Thu Hạc: Cậu chính là ghen tỵ!

Khương Tú Văn: Ha ha.

Khoe khoang uyển chuyển hàm súc kể chuyện cùng người yêu sống chung một phòng, Địch Thu Hạc tắt tin nhắn, mong đợi lại thấp thỏm nhìn về phía cửa phòng rửa tay.

Mười phút sau, Hạ Bạch lau tóc mặc áo tắm của khách sạn đi ra, ngáp một cái nói, "Đi rửa mặt đi, rửa xong nhanh đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm."

Địch Thu Hạc: "…… Nha." Tiểu cẩu tử cư nhiên không có mặc đồ ngủ anh cố ý đặt ở trong phòng rửa tay…… Thất vọng.

Kế hoạch đồ ngủ tình nhân, thất bại.

Chuyện kết quả càng thất vọng còn ở phía sau, chờ lúc anh tỉ mỉ rửa mặt xong đi ra ngoài, Hạ Bạch cư nhiên đã ngủ, vở kịch "Cùng nằm một giường tâm sự với nhau" anh não bộ còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Anh nhìn bao chăn phồng lên ở trên giường, yên lặng tiến lên tắt đèn, cẩn thận vén chăn nằm bên cạnh người yêu, lén lút duỗi tay ra.

Hạ Bạch mới vừa ngủ say bị động tĩnh anh lên giường kinh động, mơ mơ màng màng trở mình, vừa vặn lăn tới dưới cánh tay anh đưa tới.

Thân thể Địch Thu Hạc cứng đờ, nhận thấy được xúc cảm ấm áp trong lòng, lại cẩn thận buông lỏng thân thể, quay đầu thở ra một hơi, sau đó càng cẩn thận hướng phía trước cọ cọ, cánh tay rơi xuống khoát lên eo đối phương, cúi đầu hôn một cái đầu đối phương vùi ở trên gối đầu, điều chỉnh hô hấp, cũng nhắm mắt lại.

Vốn tưởng rằng lại là một đêm gian nan, lại không nghĩ cư nhiên rất nhanh đi vào giấc ngủ, còn mơ tới một bó bạch quang ấm áp.

"Thu Thu, chào buổi sáng moa moa ta."

Giây thứ nhất tiếng chuông vang lên Địch Thu Hạc liền mở mắt, anh nhanh chóng ngồi dậy cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường tắt chuông báo thức, quay đầu thấy người bên cạnh vẫn như cũ ngủ say sưa, khẽ thở phào, vén chăn lên cẩn thận rời giường.

Sợ ồn ào đến người, lúc anh thu dọn hành lý và rửa mặt cũng không có bật đèn, toàn bộ hành trình giống như ăn trộm vậy.

Sau khi toàn bộ thu thập xong, anh trước tiên đặt hành lý tới cửa, sau đó đi tất trở lại bên giường, đứng ở bên giường nhìn bộ dạng Hạ Bạch ngủ say, cẩn thận kề qua, ở chỗ lúm đồng tiền má trái cậu nhẹ nhàng hôn một cái.

Mơ đẹp, Tiểu Bạch.

Anh không tiếng động nói, lại cẩn thận tóc mềm mại ở trán Hạ Bạch, đứng dậy rời đi.

Cạch cạch, thanh âm đóng cửa truyền đến.

Hạ Bạch nhíu nhíu mày, bộ dáng giống tỉnh mà không tỉnh, cuối cùng nhưng vẫn là bị buồn ngủ đánh bại, ý thức lại lần nữa lâm vào bóng tối.

Một giấc ngủ thẳng tới trời sáng trưng, Hạ Bạch nhìn tin nhắn báo bình an Địch Thu Hạc nửa giờ trước gửi tới, cau mày ấn trán nhu nhu.

Cư nhiên hoàn toàn không nhận ra được động tĩnh Địch Thu Hạc rời giường, cậu bình thường không ngủ như chết như vậy.

Cậu buông tay xuống, gọi lại một cú điện thoại, lại chỉ nghe được nhắc nhở tắt điện thoại.

Lúc này đối phương đại khái đã bắt đầu quay phim đi…… Cậu đặt điện thoại xuống, thở ra một hơi, vén chăn xuống giường.

Lạch cạch, một cái hộp nhỏ trên tủ đầu giường bị chăn quét đến, rơi xuống đất.

Động tác xuống giường của cậu ngừng lại, khom lưng nhặt cái hộp lên.

Hộp kiểu dân tộc quen thuộc, nghĩ cũng biết là ai lưu lại.

"Gia hỏa này……" Cậu ngữ khí bất đắc dĩ, trong mắt cũng không tự giác mang theo tiếu ý, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra.

Một con cún bằng vàng dáng điệu thơ ngây chân thành đứng ở trong hộp, đang lè lưỡi hướng cậu cười ngốc nghếch, trên cổ cún dính một tờ note, trên giấy vẽ một cái máy ảnh xấu không chịu được, tổng thể kết hợp mà nhìn, chính là một con cún trên cổ đeo máy ảnh.

Ầm!

Nụ cười trên mặt Hạ Bạch bị sát khí thay thế, u ám nghiến răng, "Địch ba tuổi, ANH, TÌM, CHẾT."

Bài tập chụp ảnh một tuần mới đưa tới, Từ Dận Vinh hết sức hài lòng cho ra thành tích tốt 9/10.

"Không tệ." Gấp danh sách lại, ông lấy kính lão thị xuống, nhìn về phía Hạ Bạch ngồi ở đối diện rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, buồn cười lắc đầu, "Tiến bộ rất lớn, nhìn ra được em rất cố gắng, bài tập hai tuần kế tiếp em không cần làm."

Nụ cười mới vừa giương lên trên mặt Hạ Bạch ngừng lại, nghi ngờ hỏi, "Không cần làm? Vậy điểm thường xuyên của em……"

Sau này bổ sung bài tập là được." Từ Dận Vinh cất danh sách xong, giải thích, "Em gần đây nhận công việc mới, hẳn là rất bận, thầy liền không bóc lột thời gian ngoài giờ học của em, công việc chính là bài tập tốt nhất đối với em."

Hạ Bạch nghe vậy cảm động mắt phát ra sao, lập tức ân cần châm trà, sau đó hai tay cầm chén trà đưa tới trước mặt lão nhân, thành khẩn nói, "Cảm ơn thầy, chờ hết bận công việc, em nhất định dùng tốc độ nhanh nhất bổ sung toàn bộ bài tập!" Weibo Tiểu Nhân Ngư tối qua mới đăng kế hoạch hợp tác với Quân Thần, thầy hôm nay đã biết, còn đặc biệt vì thế tạm dừng bài tập cho cậu, có thể thấy được thầy vẫn luôn chú ý phát triển sự nghiệp của cậu, thật là quá tẫn chức rồi!

Từ Dận Vinh bị động tác dâng trà của cậu làm cho sửng sốt, giương mắt thật sâu nhìn cậu một cái, ngồi thẳng thân thể nhận lấy trà của cậu uống một ngụm, sau đó cúi đầu từ trong ngăn kéo lấy ra một bao lì xì

thả vào trong tay cậu, vỗ vỗ tay cậu, nghiêm túc nói, “Sau này học thật tốt.”

Hạ Bạch liếc mắt nhìn bao lì xì trong tay, ngây ngẩn, “Thầy, thầy đây là……”

“Cầm lấy đi, đây là lễ nhận đồ đệ.” Từ Dận Vinh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu, nghiêm túc trên mặt bị nụ cười thay thế, hướng cậu khoát khoát tay, nói, “Đi học đi, chờ trở lại rảnh rỗi, thầy giới thiệu hai sư huynh của em cho em quen biết chút, sau này nếu thầy không có ở đây, em có vấn đề có thể trực tiếp đi hỏi bọn nó.”

Hạ Bạch nghe lời của ông, nhịp tim dần dần tăng nhanh, trong mắt tràn đầy thần sắc kinh hỉ không dám tin, hít sâu một cái sau đó mới cẩn thận hỏi, “Thầy, thầy, lời này của thầy có nghĩa là…… Muốn nhận, nhận em làm đồ đệ chính thức?” Theo cậu biết, Từ Dận Vinh đã trước đó rất nhiều năm đã nói không nhận đồ đệ nữa! Nhưng, nhưng hiện tại……

Từ Dận Vinh nụ cười thu lại, cau mày nhìn cậu, cố ý nói, “Làm sao, quà nhận đồ đệ thầy đều đưa rồi, em lại cảm thấy thầy đang nói giỡn? Hay là nói em không nguyện ý bái lão đầu tử không sống được mấy năm nữa thầy đây làm thầy? Vậy cũng được, em trả lại bao lì xì —”

“Không trả!” Hạ Bạch vội vàng nhét bao lì xì vào túi, khom lưng hướng Từ Dận Vinh thật sâu bái một cái, sau đó một lần nữa rót chén trà, bộp bộp một tiếng quỳ xuống gọn gàng linh hoạt, đem chén trà giơ qua đỉnh đầu, hướng về phía Từ Dận Vinh kính cẩn nói, “Sư phụ, mời uống trà.”

Thầy giáo và sư phụ, xưng hô thay đổi, quan hệ liền triệt để không giống nữa.

Từ Dận Vinh vừa lòng mỉm cười, nhận lấy trà của cậu ực một cái cạn, sau đó tự mình khom lưng dìu cậu lên, vỗ vỗ vai cậu, từ ái nói, “Thầy lớn tuổi rồi, vốn không định nhận đồ đệ nữa, nhưng em thật sự là mầm non tốt, thầy không nỡ nhường em cho người khác…… Em học thật tốt, số năm thầy có thể dạy em không nhiều nữa, yêu cầu đối với em có thể sẽ nghiêm khắc chút, em đừng trách thầy là được rồi.”

Hạ Bạch nhìn tóc hoa râm và nếp nhăn trên mặt ông, trong lòng chua một cái, trên mặt lại cười đến càng rực rỡ, dùng sức gật đầu, “Sư phụ yên tâm, em nhất định học thật tốt, sau đó bồi sư phụ sống lâu trăm tuổi!”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Từ Dận Vinh bị cậu chọc cười, nghiêng người từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm danh thiếp nhét vào trong tay cậu, nói, “Vừa vặn công việc mới của em còn có chút liên hệ với nhị sư huynh em, nếu em đối với công việc mới trong lòng không thích, có thể trước tiên liên hệ với nó chút, học hỏi kinh nghiệm chút, ta trở lại dặn dò nó, nó sẽ hảo hảo chiếu cố em.”

Có chút liên hệ với công việc mới của cậu? Vị nhị sư huynh này chả lẽ là người của phòng làm việc Quân Thần?

Hạ Bạch nghi ngờ, đầy tâm tò mò nhìn về phía danh thiếp trong tay, sau khi nhìn rõ tên phía trên cả kinh trừng lớn mắt, bị dọa tới thiếu chút nữa ném danh thiếp trong tay xuống, “Từ, Từ Ánh? Là người chuyên

môn chụp kia…… Ách……”

“Ừ, chính là Từ Ánh chủ yếu chụp ảnh nghệ thuật thân thể người.” Nhắc tới đồ đệ này, biểu tình của Từ Dận Vinh cũng có chút một lời khó nói hết, lắc đầu thở dài nói, “Nó thiên phú có, cũng chịu cố gắng, ở mảng chụp ảnh người có linh khí, chính là…… Thôi vậy, cũng may nó còn ở trên con đường này, hiện tại cũng là làm công việc đứng đắn, em đừng sợ, nó tính tình mặc dù khiêu thoát chút, nhưng ý xấu nhất định là không có, là một đứa nhỏ tốt.”

“Ách, vâng, đồ đệ, đồ đệ không sợ, đồ đệ một chút cũng không sợ……” Hạ Bạch siết chặt danh thiếp, nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo, ở trong lòng chảy xuống nước mắt máu chó.

Từ Ánh này…… Cậu kiếp nhưng nhưng là quen biết! Còn tránh đối phương như rắn rết!

Từ góc độ chuyên nghiệp và thưởng thức mà nhìn, Từ Ánh chụp ảnh thân thể con người rất giỏi rất đẹp một chút cũng không sắc tình, nhưng, nhưng…… Nhưng gia hỏa này hết lần này tới lần khác ở trên triển lãm nhiếp ảnh nào đó nhất kiến chung tình tái kiến khuynh tâm (*), còn nói cậu chính là người mẫu mình khổ sở tìm kiếm, quấn chặt lấy muốn cho hắn chụp một bộ hình, giống như kẹo da trâu quăng đều quăng không rớt!

Vì trốn Từ Ánh, cậu năm đó phải mang theo hành lý chạy tới trên du thuyền sông băng ngốc mấy tháng liền! Mà hiện tại, kiếp này, gia hỏa này cư nhiên thành sư huynh của cậu! Quá thảm, không có tình huống nào thảm hơn cái này.

((*) Nhất kiến chung tình tái kiến khuynh tâm: Vừa gặp đã yêu, gặp lại thìđổ rạp)

Tinh thần hoảng hốt trở lại phòng ngủ, cậu nhìn danh thiếp trên bàn, cuộc sống không thể yêu thương.

Nếu sớm biết như thế, cậu nhất định chết cũng không nhận công việc này của Quân Thần!

Kiếp trước Từ Ánh khắp thế giới tìm thân thể đẹp sau đó điên cuồng làm triển lãm nhiếp ảnh, đời này cư nhiên là nhiếp ảnh gia của Quân Thần! Thay đổi này rốt cuộc là làm sao phát sinh! Tại sao lại như vậy!

Chờ chút, kiếp trước hình như có tin đồn nói, trước mình, Từ Ánh có hai thân thể bạch nguyệt quang nhìn trúng lại chụp không được, tục truyền hai người kia đều là nam, cũng đều là người giới giải trí, cho nên vì bảo vệ đời tư của đối phương, Từ Ánh chưa từng tiết lộ ra bên ngoài thân phận của hai thân thể bạch nguyệt quang kia.

Mà hiện tại Từ Ánh quỷ dị thành nhiếp ảnh gia của Quân Thần, cho nên một trong hai thân thể bạch nguyệt quang kia……

Thân thể cậu mãnh liệt chấn động, nhanh chóng mở máy tính ra tìm kiếm một chút hình Quân Thần.

Hai phút sau, cậu biểu tình bi thương tắt trang, ở trong lòng vì Quân Thần thắp cây nến.

Từ Ánh chọn thân thể có chút ham mê, đó chính là hắn thích người chân dài, vóc người thiên về thon dài, lớn lên trắng, tướng mạo và khí chất khá mâu thuẫn, mà Quân Thần, da trắng chân dài khung xương người mẫu, lớn lên còn mang theo một tia cảm giác diễm lệ thiên về thanh lãnh, hoàn mỹ chọt trúng tất cả điểm G của Từ Ánh.

…… Muốn chết, công việc này liền không thể nhận!

Nhưng dù không muốn thế nào, công việc đã nhận, Tiểu Nhân Ngư và Quân Thần hợp đồng đều đã ký, cho nên nên tới vẫn phải tới.

Cửa phòng họp cạch cạch một tiếng mở ra, thân thể Hạ Bạch cứng đờ, cố gắng biểu tình bình tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

"Tiểu sư đệ?" Phía xa một nam nhân cao lớn khuôn mặt đứng đắn nghiêm túc, thanh âm trầm thấp lại dễ nghe, nhưng ánh mắt lại toàn bộ không phải chuyện như vậy đẩy cửa tiến vào, tầm mắt rơi vào trên người Hạ Bạch, tạm dừng ba giây, sau đó quyết đoán xoay người đóng cửa, kéo ghế ngồi vào bên cạnh Hạ Bạch, cau mày nhìn cậu, dùng thanh âm kiểu loa siêu trầm (*) hỏi, "Chụp ảnh không, tiểu sư đệ."

((*) Loa siêu trầm: Một loại loa đặc biệt, thường gọi là loa subwoofer, đảm nhận trách nhiệm tạo tiếng bass. Loa subwoofer được thiết kếđể tái tạo tần âm thấp nhất.)

"…… Không, cám ơn."

Lịch sử luôn là giống nhau kinh người, Hạ Bạch quyết đoán lê về sau, đem tài liệu trên bàn dán đầy mặt hắn, nhanh chóng nói, "Mấy cái này là tất cả trang phục Tiểu Nhân Ngư hợp tác lần này có thể cung cấp, các anh xem chút có thích hợp hay không, nếu không vừa lòng bọn em bên này sẽ hết sức phối hợp đổi. Ngoài ra, Quân tiên sinh lúc nào tới? Em muốn cùng anh ấy câu thông chút thủ tục chụp trang bài."

"Những thứ này em câu thông với anh là được rồi, anh hiểu rõ toàn bộ yêu cầu của Quân Thần." Từ Ánh lấy tài liệu xuống, nhìn cũng không nhìn một cái, chấp nhất hỏi, "Chụp ảnh không tiểu sư đệ, không cần toàn bộ cởi, cho em lưu lại một cái quần lót." *(Ui đệt =.= như kiểu thanh niên chuyên đi gạđ!t ấy =.=)*

Lời thoại theo đuổi giống y đúc đời trước, ngoại trừ địa điểm và thời gian thay đổi, biểu tình và ngữ khí này, thật là giống nhau chết tiệt!

Hạ Bạch cắn răng, từ trong túi quần lấy di động ra bộp một cái đập ở trên bàn, uy hiếp nói, "Nhị sư huynh, có bản lĩnh anh đem lời này ngay trước mặt sư phụ nói lại lần nữa xem."

Từ Ánh biểu tình cứng đờ, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, "Tiểu sư đệ, em trước khi tới sư phụ khả năng truyền bá trước cho anh một ít thứ lệch lạc, nhưng anh phải trịnh trọng làm sáng tỏ một chút, anh chụp đều là

nghệ thuật, lão nhân gia ông ấy hơi có chút lầm đối với anh —"

"Không, sư phụ đối với anh không có hiểu lầm, em cũng thừa nhận nghệ thuật của anh." Hạ Bạch cắt đứt lời hắn, biểu tình nghiêm túc hơn hắn, "Nhưng em không muốn trở thành một phần vì nghệ thuật của anh."

Từ Ánh trầm mặc ba giây, vùng vẫy giãy chết, "Ý nghĩ con người là sẽ thay đổi."

"Duy chỉ có điểm này, tôi đến chết cũng sẽ không thay đổi." Hạ Bạch ngăn lại hắn.

Từ Ánh khổ sở nhìn cậu.

Hạ Bạch khép khép quần áo, chân thành nói, "Sư huynh, em biết điều kiện lựa chọn người mẫu của anh, phương diện ngoại hình em không có cách nào đi đổi, cho nên em muốn hỏi một chút, trên người em rốt cuộc có chỗ nào mâu thuẫn, làm cho anh chấp nhất muốn chụp như vậy, em thay đổi vẫn được mà."

"Không, thứ khí chất này, em không đổi được." Từ Ánh thở dài, vẻ mặt tang thương, "Thân thể trẻ tuổi, linh hồn thành thục, em cảm thấy loại này, em có thể thay đổi được sao?"

Hạ Bạch trong lòng run lên, sau đó chuông báo động mãnh liệt, ngay sau đó lại từ từ bình tĩnh xuống.

Không, Từ Ánh không thể nào nhìn ra cái gì, dù sao kiếp trước lúc gia hỏa này quấn lên, cậu còn chưa có trọng sinh, cho nên ý tứ lời này của đối phương……

"Anh là đang châm chọc em bề ngoài trẻ tuổi, bên trong là lão đầu tử mục nát sao?" Hạ Bạch mặt không thay đổi nhìn hắn, đè lại di động, "Nhị sư huynh, đừng ép em làm người xấu đâm thọc."

Từ Ánh thật sâu nhìn cậu, sau đó tiếc nuối than thở, "Người thứ ba rồi, aiiiii……"

Hạ Bạch co rút khóe miệng, nhân cơ hội hỏi, "Hai người trước là ai?"

"Quân Thần và Địch — chờ chút! Tiểu sư đệ……" Từ Ánh lại tinh thần, mắt phát sáng nhìn cậu, lấy lòng nói, "Nghe nói cậu cùng Địch Thu Hạc kia quan hệ rất tốt?"

Hạ Bạch mặt không thể tin, "Người thứ hai anh không chụp được hẳn sẽ không phải là……"

Từ Ánh gật đầu, đầy mặt mong đợi, "Em cùng cậu ta quan hệ tốt, vậy em có thể giúp anh năn nỉ một chút? Nhìn trên phần chúng ta xuất sư đồng môn, nếu việc thành, anh có thể đem tư tàng của anh cho em xem!"

Một tư tàng của nhiếp ảnh gia yêu thích chụp thân thể con người, Hạ Bạch tỏ vẻ cậu cũng không phải là

quá muốn xem.

"Em cùng Địch Thu Hạc không quen thuộc, thật đấy, sơ giao mà thôi." Hạ Bạch trợn mắt nói dối, sau đó ngữ trọng tâm trường nhìn hắn, thở dài nói, "Nhị sư huynh, trên đời này thân thể đẹp đẽ ngàn ngàn vạn, anh cần gì phải nhất định ở một cái cây, à không, thắt cổ chết trên ba cái cây."

"Nhưng 3 cái cây này làm cho lòng người ngứa……" Từ Ánh ai oán nhìn lại, còn kém lau nước mắt, Vốn là hai cái cây, em vì cái gì lại xuất hiện, nếu sớm biết tiểu sư đệ em đây bộ dáng như vậy, ban đầu anh đã, anh đã……"

"Đã cái gì?" Cửa lại lần nữa bị đẩy ra, Quân Thần mặc một thân quần áo hưu nhàn tựa vào cửa, lãnh đạm hỏi.

"Đã phản bội sư môn!" Từ Ánh vung tay, sau đó sau khi kịp phản ứng là Quân Thần hỏi, càng thêm ai oán quay đầu nhìn sang, hỏi vấn đề vô số lần không chết tâm, "Quân Thần, chụp hình không?"

Quân Thần cười lạnh, "Không chụp, hợp đồng đến kỳ hạn sau đó cậu lập tức cút đi cho tôi."

Từ Ánh bóp cổ tay nện bàn, "Tôi ngày đó không nên đem album ảnh sưu tầm cá nhân mang ở trên người!"

"Tôi hết sức cảm tạ vận mệnh, để cho tôi thấy được album ảnh vốn nên chết kia!" Quân Thần giơ tay lên đè xuống cái trán gân xanh nổi lên, cười lạnh vừa thu lại, nhìn về phía Hạ Bạch, đứng thẳng thân thể đi tới, chủ động vươn tay, lễ phép nói, "Nhiếp ảnh gia Hạ xin chào, tôi là Quân Thần, rất vui có thể hợp tác với cậu."

Hạ Bạch liếc mắt nhìn Từ Ánh đã bị chủ thuê ghét bỏ đến tâm trái đất nhưng còn đang tiếc hận "Ba cái cây", co rút khóe miệng, cất xong tài liệu đứng dậy, cầm lại tay hắn, lễ phép trả lời, "Đa tạ lời mời của Quân tiên sinh, tôi cũng rất cao hứng có thể hợp tác với anh."

Hai người hàn huyên, ăn ý đem Từ Ánh một bên trở thành không khí.

Từ Ánh khổ sở nhìn hai cái cây ngưỡng mộ trong lòng của mình, con ngươi đảo một vòng, chú ý tới điện thoại Hạ Bạch đặt trên bàn, tà tâm cùng một chỗ, quét một cái hai người đã ngồi vào một bên thảo luận công việc, lén lút sờ qua điện thoại di động, ấn ấn, phát hiện cư nhiên không có khóa điện thoại, ánh mắt sáng lên, ấn mở danh bạ người liên hệ, tìm được số của Địch Thu Hạc, nhanh chóng gửi tin nhắn qua, sau đó từ trong ghi chép xóa bỏ tin nhắn gửi ra này, đặt di động lại chỗ cũ, hài lòng cười.

Phim trường, giữa lúc rảnh quay phim, Vương Bác Nghị đưa di động cho Địch Thu Hạc đang nghỉ ngơi, thấp giọng nói, "Địch thiếu, team bên kia gọi điện thoại tới đây, nói Tần gia lại có động tác, tựa hồ là chuẩn bị cùng Lưu gia đĩa nhạc Điệp Du thông gia."

"Điệp Du?" Địch Thu Hạc khiêu mi, ở trong đầu đem nhân mạch Lưu gia trùm qua một lần, cười, "Tần gia

ngược lại thật biết nghĩ, cư nhiên nhìn trúng Lưu gia. Lão hồ ly Tần Minh Cường kia chuẩn bị cùng Lưu gia thông gia thế nào, gả hay là cưới?"

"Gả." Vương Bác Nghị trả lời, thấy có nhân viên làm việc đi ngang qua, nhanh chóng chuyển đề tài, đề cao thanh âm nói, "Trợ lý An chẳng qua là có chút cảm mạo, tôi lát nữa liền đưa cô ấy đi lấy thuốc, anh đừng quá lo lắng."

Nhân viên làm việc nghe vậy liếc mắt nhìn bọn họ bên kia, ở trong lòng cảm khái thở dài.

Địch Thu Hạc một người thật tốt a, diễn phim nghiêm túc, tính cách tốt, đối với cấp dưới cũng quan tâm, Hoàng Đô kia hủy hợp đồng với một cây rụng tiền tiền đồ vô lượng như vậy thật đúng là mắt bị mù rồi! Còn có ông chủ và bà chủ Hoàng Đô kia…… Xí xí xí, trên đời này quả nhiên là 10 mẹ kế thì 9 người xấu.

Nhân viên làm việc lắc đầu cảm thán rời đi, Địch Thu Hạc liếc mắt nhìn Vương Bác Nghị, câu câu môi, nói, "Cậu nói tôi đều biết rồi, bảo bọn họ chớ khẩn trương, thông gia hai nhà Tần Lưu tuyệt sẽ không thành. Còn có, trợ lý An bên kia cậu khuyên bảo nhiều chút, bảo cô ấy đừng quá nhạy cảm."

"Cám ơn Địch thiếu quan tâm, tôi sẽ hảo hảo cùng cô ấy nói một chút." Vương Bác Nghị gật đầu đáp ứng, lại đem điện thoại cá nhân đưa tới, nói, "Lúc anh quay phim điện thoại này rung một lần, hẳn là tin nhắn."

Địch Thu Hạc ánh mắt sáng lên, cầm đi di động khoát khoát tay ý bảo hắn rời đi, sau đó hơi nghiêng người che khuất màn hình di động, chờ bên cạnh không có ai sau đó mới ấn mở di động mở tin nhắn ra.

Hạ Bạch: Tôi muốn chụp cho anh một bộ hình không mặc quần áo, anh nguyện ý không?

Địch Thu Hạc hô hấp cứng lại, nhanh chóng đè di động ở ngực, cầm lấy bình nước bên cạnh vặn mở, ừng ực uống hết nửa bình, sau đó mặt đỏ tới mang tai đứng dậy, vội vã báo với Khương Quan Sơn, chạy đến trong phòng rửa tay điên cuồng dùng nước lạnh rửa mặt.

Tiểu cẩu tử làm sao sẽ đột nhiên đề xuất yêu cầu như thế? Không, không phải là có một trận không để cho cậu chụp ảnh ư, cư nhiên đã…… lõa, lõa thể gì đó, đó là có thể tùy tiện chụp sao, vạn nhất tuồn ra ngoài…… Nhưng nếu như tiểu cẩu tử thật sự muốn, hình như cũng không phải là không thể……

Anh nhìn khuôn mặt mình trong gương dính đầy thủy châu lại khó nén đỏ ửng, có chút chật vật xoay người tựa vào trên bồn rửa mặt, cẩn thận nhìn trái phải một cái, còn bỉ ổi đi đẩy đẩy cửa các phòng cách vách, xác định toàn bộ không người sau đó mới giống như ăn trộm lại lần nữa lấy di động ra, nhìn về phía tin nhắn.

Hạ Bạch: Tôi muốn chụp cho anh một bộ hình không mặc quần áo, anh nguyện ý không?

Ánh mắt anh lấp lánh, ngón tay xoa lên màn hình di động, trái tim bang bang nhảy loạn, trong đầu hiện lên các loại phiên bản reply.

Nếu trực tiếp đáp ứng, tiểu cẩu tử có thể hay không cảm thấy anh quá tùy tiện? Nhưng nếu như trực tiếp cự tuyệt, tiểu cẩu tử nhất định sẽ buồn…… Cho, cho nên quả nhiên cần phải trước trêu chọc tiểu cẩu tử, thận trọng một chút, hơi đòi hỏi chút chỗ tốt sau đó sẽ miễn cưỡng đáp ứng……

Nước trên ngón tay quệt tới trên màn hình, anh xoa xoa, sau đó thổi một cái, vốn tưởng rằng tin ngắn đã kết thúc trượt lên trên, lộ ra nội dung bên dưới.

Hạ Bạch: Tôi muốn chụp cho anh một bộ hình không mặc quần áo, anh nguyện ý không? — Nếu nguyện ý, xin hãy liên hệ số 13XXXX, nhị sư huynh TừÁnh của Hạ Bạch để lại. PS: Tiểu sưđệ Hạ Bạch cũng đáp ứng để cho tôi chụp hình cậu ấy rồi, cho nên anh không cần lo lắng, tôi không phải là lưu manh hoặc là kẻ lừa đảo, là một vị nhiếp ảnh gia nghệ thuật thân thể con người chân chính!

Bộp, thủy châu trên tóc nhỏ xuống, đập chính diện vào trên mí mắt anh, làm cho anh bị động nhắm mắt.

Anh từ từ giơ tay lên lau nước trên mặt, nắm chặt điện thoại di động, hít sâu một cái sau đó mở mắt ra, hung ác mà đem tin nhắn gạt tới lui mấy lần, sau đó không chút do dự lật số Khương Tú Văn ra gẩy qua, chờ sau khi kết nối nghiến răng nghiến lợi nói, "Giúp tôi tra một người tên là Từ Ánh! Giết chết hắn! Phải giết chết hắn! Trước móc con ngươi hắn xuống sau đó chặt đứt tay hắn rồi giết chết hắn! Dám mơ ước Tiểu Bạch, tôi muốn dỡ hắn thành 8 mảnh!"

39. Chương 39: Chồng Quản Nghiêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

*** trước khi đọc truyện mời các nàng đọc qua câu truyện cười này đã:))) tui đã lãng phí mấy phút cuộc đời để hiểu những lời vàng ngọc này:))))

"Từ Ánh?" Khương Tú Văn sửng sốt, dùng con chuột lướt trang weibo một chút, xoa cằm, "Cậu nói Từ Ánh, là chỉ nhiếp ảnh gia Từ Ánh ngự dụng của Quân Thần bị Hạ Bạch cướp đi công việc kia sao? Bất quá Hạ Bạch nhà cậu có phải đắc tội bạn học hay là chặn đường ai hay không, làm sao có người chạy đến nói cậu ấy ỷ vào quan hệ tốt với giáo viên, đi cửa sau sửa thành thích đoạt học bổng của bạn học?"

Đại não Địch Thu Hạc bị tức giận chiếm hết nhanh chóng tỉnh táo lại, cau mày hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Ai nói? Chuyện khi nào?"

"Ẩn danh, chuyện vừa mới, mấy hắc liêu này là cập nhật thời gian thực, tôi xem chút…… Á thêm cái mới rồi, blogger này còn nói Hạ Bạch nhà cậu được phú bà bao dưỡng, bắt nạt bạn học, ôm đùi có tiền đóng học, không hòa đồng, quái gở…… Tới đây không còn nữa. Đằng sau post này tuyệt đối có tay thúc đẩy, nếu không không thể nào nóng đến nhanh như vậy." Khương Tú Văn chắc chắn, sau đó hỏi, "Muốn tôi đi xử lý không?" Người yêu của bạn tốt, vậy tự nhiên là người nhà, người nhà bị bắt nạt, không bắt nạt lại làm sao được.

Địch Thu Hạc cau mày, trầm ngâm một lúc sau trả lời, "Cậu trước điều tra, xử lý như thế nào tôi phải hỏi ý kiến Tiểu Bạch một chút."

Khương Tú Văn nghe vậy sửng sốt, sau đó im lặng nói, "Thu Hạc, cậu sao này tuyệt đối là vợ quản nghiêm."

Giờ còn chưa theo đuổi được đã vậy rồi, này nếu thật sự ở chung một chỗ, điểm mấu chốt của bạn tốt trước mặt Hạ Bạch đoán chừng chính là không có lằn ranh nữa.

"Tại sao có thể là vợ quản nghiêm." Địch Thu Hạc dựng thẳng lông mày, có chút bất mãn, "Tiểu Bạch tuyệt sẽ không thích tôi gọi em ấy là…… Dù sao sau này đừng ở trước mặt Tiểu Bạch nói từ này, em ấy cũng là nam nhân, bị nói như vậy em ấy sẽ mất hứng."

Hóa ra đây mới là trọng điểm?

"…… Được rồi, tôi biết rồi, chồng quản nghiêm." Khương Tú Văn tê liệt trả lời, cảm giác mình sai tới lợi hại. Kia còn chờ sau này ở chung một chỗ, bạn tốt hiện tại cũng đã không có lằn ranh rồi, cho dù có, vậy tên của lằn ranh kia cũng là Hạ Bạch.

Quân Thần đem kế hoạch trang phục đè dưới cánh tay, giơ tay lên đỡ mặt, môi giật giật, hạ thấp giọng nói, "Hắn khẳng định đang dùng di động của cậu gửi tin nhắn cho Địch Thu Hạc."

Hạ Bạch thu hồi tầm mắt, mặt không thay đổi gật gật đầu, ở trong lòng giơ lên đại đao, bình tĩnh trả lời, "Hắn đã chết rồi." Dám động vào di động của cậu, chết một vạn lần cũng không đủ.

"Chờ chúng ta nói xong, hắn nhất định sẽ tìm tới cậu, thẳng thắn với cậu chuyện động tới di động của cậu." Quân Thần thả tay xuống, tựa vào lưng ghế tà tà liếc mắt nhìn Từ Ánh đang cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, trong thanh âm mơ hồ mang theo chút mùi vị nghiến răng nghiến lợi, "Sau đó hắn sẽ lừa cậu, nói hắn đã đạt được cho phép chụp hình của Địch Thu Hạc, lợi dụng chuyện Địch Thu Hạc đồng ý chụp hình cùng cậu đánh bài tình cảm, bán mô típ cũ."

Hạ Bạch nhìn tay Quân Thần không tự chủ nắm chặt tựa hồ là muốn đánh người, dừng một chút, hỏi, "Anh ta cũng động tới di động của anh, gửi tin nhắn qua cho bạn tốt của anh?"

"Không phải bạn tốt." Quân Thần híp mắt, khóe miệng cong lên độ cong hết sức lãnh khốc, "Là em gái họ của tôi, em họ mới lên cao trung."

"……" Vị nhị sư huynh này thật đúng là giỏi tìm đường chết.

"Sớm muộn thu thập hắn." Quân Thần nghiêng người đưa lưng về phía Từ Ánh, nhắm mắt làm ngơ, cúi đầu cầm lấy bản kế hoạch nhanh chóng lật ra một lần, vừa ý gật gật đầu, nói, "Tiểu Nhân Ngư suy tính rất chu đáo, trang phục cung cấp phong cách rất toàn diện, không có gì phải đổi."

Thấy hắn bắt đầu nói chuyện chính sự, Hạ Bạch cũng thu liễm tâm trạng, trả lời, "Trang phục sau khi đã định chính là kỳ chuẩn bị quay chụp chính thức, Quân tiên sinh, tôi muốn trước xác nhận một chút, anh là muốn tôi chụp bìa album, hay là bìa MV ca khúc nào đó?"

Phòng làm việc của Quân Thần lúc ban đầu bàn hợp tác với Tiểu Nhân Ngư, bởi vì chỉ là thử dò xét mời, cho nên chỉ đơn giản nói ra chuyện hẹn chụp bìa MV, cũng không có cùng xác định bìa album.

Cậu chưa từng tiếp xúc qua mảng này, lúc vừa biết lời mời này cậu cho rằng bìa MV và bìa album là một, còn vì thế xoắn xuýt thật lâu, cho rằng lịch sử mạc danh kỳ diệu đã thay đổi rồi.

Cũng may Lâm Hà sau đó giải thích với cậu một chút, nói với cậu khái niệm hai bìa này hoàn toàn khác nhau, cậu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới lịch sử quả nhiên không thay đổi, Quân Thần cuối cùng đại khái vẫn là sẽ dùng hình cũ làm bìa album, cậu chỉ chụp bìa MV là được.

Kết quả cậu thở phào quá sớm, chờ sau khi hai bên chính thức bắt đầu bàn hợp đồng, bên Quân Thần lại đề xuất yêu cầu muốn cậu chụp tất cả bìa cần thiết của album, thế là cậu lại rối rắm, sờ không rõ đối phương là có ý gì, cho nên mới thêm câu hỏi này.

"Tự nhiên là tất cả bìa." Quân Thần trả lời, dừng một chút, lại bổ sung, "Nhưng mảng bìa album này tôi còn có một mục giữ lại, cho nên nếu hình Hạ tiên sinh chụp không phù hợp mong muốn của tôi, tôi có thể sẽ bỏ dùng tác phẩm của cậu, vì album chọn bìa khác, xin hãy thứ lỗi."

"Băn khoăn của anh tôi hiểu, lý phải là như thế." Hạ Bạch nghe vậy trong lòng có bản nhạc, biểu tình buông lỏng rất nhiều, cười hỏi, "Vậy trước khi chính thức bắt đầu chụp hình, tôi có phần vinh hạnh, có thể sớm một chút thưởng thức album mới của anh hay không?"

Trước khi chụp hình nghe trước một chút nội dung album, nắm chắc một chút điểm chủ yếu toàn bộ album, thái độ chuyên nghiệp Hạ Bạch bày ra rất dễ lấy lòng Quân Thần, trên mặt hắn mang theo nụ cười, đứng dậy làm thủ thế mời, nói, "Đây là tự nhiên, Hạ tiên sinh mời."

"Cám ơn." Hạ Bạch thuận thế đứng dậy, thấy Từ Ánh nhìn tới đây, nụ cười trên mặt cứng đờ, nhớ tới còn có tai họa như vậy, chân mày nhảy nhảy, tiến lên lấy di động của mình, hạ thấp giọng nói, "Lát nữa sẽ tìm anh tính sổ, nhị sư huynh."

Từ Ánh vốn chột dạ nghe vậy cứng đờ, phản xạ có điều kiện nhìn về phía Quân Thần.

Quân Thần cười lạnh một tiếng, cũng không nhìn hắn một cái, mở cửa đi ra ngoài trước.

"Chính là cái biểu tình này! Hoàn mỹ! Đáng tiếc cậu ấy mặc quần áo!" Từ Ánh lại lần nữa bóp cổ tay.

Cước bộ Hạ Bạch đi ra ngoài ngừng lại, sau đó tăng nhanh tốc độ rời đi — khó trách Từ Ánh được gọi là nhiếp ảnh gia thiếu đòn nhất trong giới nhiếp ảnh, cái tính tình không biết vẹo tới chỗ nào này, ai thấy hắn không ngứa tay?

Album mới của Quân Thần tổng cộng có 10 bài hát, ca khúc chủ đạo Tưởng biểu đạt chính là tư niệm và tình yêu của đứa con đối với cha mẹ, ca khúc chủ đề khác thì phân biệt tình cha, tình mẹ, tình yêu của ông bà chờ có thêm một lứa con cháu, tình yêu giữa vợ chồng, tình yêu của người xa quê đối với cố hương…… Chủ đạo của cả album nghiêng về ôn tình, mang chút thương cảm, chỉ có một bài cuối cùng miêu tả tình yêu của thú cưng đối với chủ nhân Sủng , tiết tấu hơi lộ vẻ khoan khoái, vì album cung cấp một chút cảm giác nhẹ nhàng làm cho người ta bật cười.

Cả một buổi chiều, Hạ Bạch đều đắm chìm trong biển âm nhạc, tùy ý tâm tình bị nốt nhạc lôi kéo, lúc bi lúc hỉ.

"Sư phụ nói tiểu sư đệ rất có khả năng nắm bắt điểm, trong mắt có đại ái, tin tưởng cậu ấy có thể chụp ra bìa mà cậu mong muốn." Từ Ánh chẳng biết lúc nào xuất hiện phía sau Quân Thần, cùng Quân Thần cùng nhau xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía Khương Tú Văn trong gian phòng trong góc đeo tai nghe chuyên tâm nghe nhạc, ánh mắt rốt cục bình thường một chút, trấn an nói, "Tác phẩm của tiểu sư đệ tôi xem qua, rất phù hợp với phong cách album lần này của cậu, cậu an tâm."

Quân Thần lần này không có cho hắn sắc mặt nhìn, ánh mắt có chút sâu thẳm, thấp giọng đáp, "Chỉ hy vọng như thế."

Ca khúc kéo tâm tình, tâm tình câu lên kí ức, Hạ Bạch thời thiếu niên đã mất đi song thân bị động theo ca khúc nhớ lại từng tháng ngày chung sống ấm áp với cha mẹ, nhịn không được rơi vài giọt nước mắt, cuối cùng hốc mắt phiếm hồng ra khỏi gian phòng.

Quân Thần đã không có ở bên ngoài, Từ Ánh ngược lại lập tức liền sáp lên, mở miệng dã muốn bán mô típ cũ.

"Chết tâm đi, em sẽ không cởi hết cho anh chụp, chỉ chừa một cái quần lót cũng không thể." Hạ Bạch bóp nát mô típ cũ của hắn từ trong trứng nước, sau đó túm cổ áo hắn đặt hắn lên tường, giơ nắm đấm lên uy hiếp, sâu kín hỏi, "Di động của em anh chơi vui lắm sao, nhị sư huynh."

Từ Ánh kinh hãi, sau đó nện tường, "Quân Thần cậu không khí phách! Cư nhiên bán đứng tôi!"

Hạ Bạch bắt đầu sờ hắn.

Từ Ánh giống như thiếu nữ hoảng sợ bị xâm phạm, bày ra khuôn mặt nghiêm túc vị nam nhân mười phần, ôm ngữ tránh né, kinh hô, "Tiểu sư đệ cậu làm cái gì? Cậu, cậu không thể có ý tứ với anh, chúng ta là sư huynh đệ, đây là loạn luân!"

"Đầy đầu phế liệu đồi trụy, bình thường chút cho em!" Hạ Bạch từ trong túi quần hắn lấy điện thoại ra, híp mắt lật số của Từ Dận Vinh, lạch cạch lạch cạch gõ chữ, nhanh chóng gửi tin nhắn qua, sau đó quẳng điện thoại lại, mỉm cười vỗ bả vai hắn, "Được rồi, hảo hảo cảm thụ cảm giác một chút bị người động loạn điện thoại đi." Nói xong nghênh ngang rời đi, để lại cho hắn một bóng lưng lãnh khốc.

Từ Ánh trợn mắt hốc mồm, nhanh chóng mở điện thoại lật đến trang tin nhắn.

TừÁnh: Sư phụ, con muốn chụp ảnh nude cho tiểu sưđệ, sư phụ năn nỉ giúp con một chút cóđược hay không?

"Á không! Sư phụ không thích nhất tôi hạ thủ với người bên cạnh, tiểu sư đệ cậu……" Hắn sụp đổ nện tường.

Chuông điện thoại vang lên, điện thoại của Từ Dận Vinh gọi tới.

Tay hắn run lên, tim đột nhiên ngừng, sau đó nhanh chóng biến nhanh, trán toát ra mồ hôi lạnh, tại chỗ nhanh chóng xoay vòng vòng.

"Đúng rồi." Hạ Bạch lại đảo trở lại, mỉm cười nhắc nhở, "Em vừa mới dùng điện thoại của mình gửi tin nhắn cho sư phụ, nói với ông ấy em đang ở chỗ này của Quân Thần làm việc là bởi vì anh có ý đồ với Quân Thần, hiện tại không may bị phát hiện, rất nhanh sẽ bị đuổi đi. Nhị sư huynh, tự cầu nhiều phúc."

"Cái — tiểu sư đệ làm sao cậu có thể xấu như vậy!"

Từ Ánh không xoay vòng nữa, hắn hiện tại muốn đào hố chôn mình.

Chuông điện thoại ngừng lại, sau đó lại lập tức vang lên, hắn khẽ cắn răng nhận, "Alo…… Không không không, sư phụ người nghe con giải thích…… Không không không, con không có ép buộc cũng không có chụp ảnh…… Đừng! Con sai rồi! Con không nên có ý nghĩ kia với đại sư huynh!"

Thời tiết đầu thu, ánh mặt trời dần ngắn, lúc Hạ Bạch tìm được Quân Thần, Quân Thần đang ngồi ở trên ghế salon lớn trên ban công phòng làm việc lầu hai ngẩn người.

Cậu đưa tay ngăn cản động tác nhân viên làm việc gọi người, liếc mắt nhìn nhạc phổ và mấy tấm hình cũ rơi lả tả trên bàn nhỏ trong tay Quân Thần, tìm góc độ thích hợp, giơ máy ảnh đeo tùy lên lên, điều chỉnh ánh sáng, nhấn xuống màn trập.

Tách.

Quân Thần hoàn hồn, quay đầu nhìn tới đây.

Hạ Bạch lại lần nữa đè xuống màn trập, chụp được bộ dáng hắn nghi ngờ quay đầu lại, đặt máy ảnh xuống cười cười với hắn, đi tới lật lật mấy tấm hình cũ trên bàn, lựa ra một tấm kiếp trước được dùng làm bìa, hỏi, "Người bên trên là ai?"

Tầm mắt Quân Thần chuyển đến trong hình, dừng một chút, trả lời, "Là cha mẹ tôi."

"Cha mẹ?" Hạ Bạch nghi ngờ, liếc mắt nhìn tấm hình chỉ có một người này, hỏi, "Làm sao chỉ nhìn thấy một người?"

"Bởi vì cha tôi đang chụp hình." Quân Thần mỉm cười, trong mắt mang theo một tia hoài niệm, "Quê tôi có rất nhiều núi, mẹ yêu hoa, thường xuyên sau khi ăn xong lên núi tản bộ du ngoạn, cha tôi lo lắng bà ấy trên núi xảy ra nguy hiểm, mỗi lần đều đi theo…… Tấm hình này là lần đó trước khi núi lở, cha tôi mượn máy ảnh nhà hàng xóm chụp cho mẹ."

Hạ Bạch nghe vậy trong lòng run lên, cúi đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang khom lưng hái hoa, tầm mắt chuyển đến sắc trời trong tấm ảnh có chút âm trầm, trầm mặc vài giây, ở trong lòng thật thấp thở dài.

"Lúc ấy tôi ở nước ngoài du học, rất nhớ cha mẹ, nhờ bọn họ chụp mấy tấm hình gửi tới cho tôi…… Bọn họ là bởi vì tôi mới trong thời tiết âm trầm đó lên núi." Hoài niệm trong mắt Quân Thần bị thống khổ áy náy thay thế, thanh âm biến thấp, "Vì để cho tôi nhìn thấy một mặt tốt nhất của bọn họ, bọn họ đặc biệt thay quần áo thích nhất, mượn máy ảnh tương đối chuyên nghiệp nhà hàng xóm……"

Mặt trời bắt đầu nghiêng về phía tây, ánh sáng phủ kín bầu trời.

Hạ Bạch nhìn mặt Quân Thần đứng quay lưng về phía tà dương, nhớ tới chính mình từng không ngừng lật xem tin nhắn tán gẫu của cha mẹ, trong lòng toát ra một ý nghĩ vọng động, "Quân tiên sinh, chúng ta đi tảo mộ đi."

Quân Thần sửng sốt, "Tảo mộ?"

"Đúng, cha mẹ anh chôn cất ở đâu?"

"Ở trên núi quê tôi, bọn họ thích nơi đó……"

Hạ Bạch cúi đầu giúp hắn thu thập nhạc phổ và hình cũ, hỏi, "Tôi nhớ quê anh ở tỉnh C?"

Quân Thần gật đầu, có chút theo không kịp suy nghĩ của cậu, chần chờ nói, "Hiện tại liền đi sao? Lúc này khả năng không mua được vé máy bay và vé tàu cao tốc……"

"Vậy thì ngồi xe lửa đi." Hạ Bạch đặt nhạc phổ và hình cũ vào trong tay hắn, mỉm cười, "Những năm đó cha mẹ anh đưa anh rời quê hương đi học, sân bay chỉ có mấy thành phố chính mới có, tàu cao tốc đứng còn chưa có xây dựng. Năm đó anh là ngồi xe lửa rời xa cha mẹ, như vậy hiện tại, anh sao không lại ngồi xe lửa trở lại bên cạnh cha mẹ anh?"

Trong tay nặng một cái, Quân Thần cúi đầu, lăng lăng nhìn tấm hình cũ đặt trên nhạc phổ.

Có lẽ là bị lời này của Hạ Bạch lây nhiễm, có lẽ là lúc sáng tác album tình cảm chất chứa cuối cùng đã tới điểm giới hạn, càng có lẽ là trốn tránh quá lâu, hắn hèn yếu rốt cục tìm được cơ hội nhìn thẳng vào chút thống khổ và áy náy những năm này chôn sâu ở trong lòng, không muốn vứt bỏ……

"Được." Hắn gật đầu, tay từ từ thu chặt, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Bạch, hốc mắt ẩn có chút đỏ lên, "Chúng ta ngồi xe lửa trở về, tôi muốn đi thăm bọn họ."

Hai người nghĩ đến liền làm, một bỏ xuống công việc phòng làm việc, một lựa chọn tính quên đi chuyện hôm sau còn có tiết, đi ô tô trước tới trạm xe lửa, lúc màn đêm tới rốt cục ngồi lên xe lửa tới tỉnh C.

Xe lửa rất chậm, ngồi tới rất khó chịu, nhưng đối với Quân Thần mà nói, mấy tiếng này cũng là thời khắc bình tĩnh nhất trong lòng hắn những năm gần đây.

Hắn tùy thân mang theo mấy nhạc phổ và hình cũ kia, thấy toa xe rất ít người, liền dứt khoát tìm góc thanh tịnh, tỉ mỉ kể với Hạ Bạch chút quá khứ này.

Hạ Bạch chuyên tâm nghe, thỉnh thoảng trảo chụp một tấm, làm một người lắng nghe và người ghi chép hoàn mỹ.

Xe lửa sau đó là xe taxi, sau xe taxi là đi bộ, Quân Thần đặc biệt đi đường vòng mua bó hoa tươi, lúc đi tới dưới chân núi lại ghét bỏ bó hoa tươi quá rập khuôn tỉ mỉ tạo ra này, mẹ sẽ không thích, đưa hoa cho Hạ Bạch sau đó bắt đầu hái hoa dại ven đường, vụng về bó bọn chúng thành một bó.

Lúc tảng sáng, hai người rốt cục gập ghềnh đi tới gần hai nấm mồ dựa vào sườn núi. Nấm mồ hẳn là có mời người đặc biệt xử lý, chung quanh không có cỏ dại, thoạt nhìn rất ngay ngắn rất sạch sẽ.

Quân Thần cách 10 bước dừng lại, cẩn thận sửa sang lại áo sơ mi trên người đã có chút nhăn, lại sửa sang tóc, mang theo hoa cẩn thận bước lên phía trước.

Hạ Bạch thức thời dừng bước, nhìn xung quanh một chút, cẩn thận tìm vị trí nghe không được Quân Thần nói chuyện, an tĩnh chờ đợi.

Vùng núi sáng sớm có sương mù, trên lá cây mang theo sương, Quân Thần bôn ba một đêm lúc này không có ngăn nắp đẹp đẽ bình thường, ngược lại có chút chật vật, nhưng đây là bộ dáng chân thật nhất của hắn, bộ dạng chân thật nhất ở trước mặt cha mẹ hắn.

Hắn cúi đầu trước mộ bia, nhỏ giọng nói gì đó, bó hoa trong tay thủy chung cầm, chẳng biết tại sao cũng không có đặt xuống.

Mặt trời dần dần lên cao, sương mù bắt đầu tiêu tán, lúc luồng ánh nắng đầu tiên phá vỡ sương mù dày đặc chiếu tới trên bia mộ, Quân Thần đã dừng lại câu chuyện hồi lâu rốt cục khom lưng, cẩn thận đặt bó hoa trước mộ bia mẹ Quân.

Tách.

Hình ảnh dừng lại.

Lúc này Quân Thần ở trước mộ bia khom lưng tặng hoa tựa hồ cùng người phụ nữ xinh đẹp đang hái hoa trong tấm ảnh cũ thân ảnh trùng điệp, hai người một vì thỏa mãn nỗi nhớ của con trai tỉ mỉ trang điểm ra ngoài, một người bởi vì tưởng niệm cha mẹ, không kịp để ý hình tượng, phong trần mệt mỏi trở về gấp gặp bọn họ.

Hết thảy đều là bởi vì yêu.

Gió sớm nổi lên, Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống, đem bó hoa tươi mềm mại trong tay mà Quân Thần đưa tới đặt vào trên cỏ, lui về sau hai bước nằm tới trên mặt đất, xuyên qua kẽ hở bó hoa tươi, chụp được bộ dáng Quân Thần ở trước mộ bia ngồi xuống, lấy kèn harmonica ra chuyên tâm thổi.

Lúc xuống núi đã là giữa trưa, Hạ Bạch giơ điện thoại bị bạn cùng phòng mắng chửi một trận, Quân Thần cũng nhận được call liên hoàn đoạt mệnh của trợ lý, hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý không có nói gì, quyết đoán tới sân bay, mua vé về thành phố B.

Đêm đó, Hạ Bạch giao lên album bìa cậu đã chỉnh xong — chính diện, hình cũ không động tới, chỉ hơi chỉnh chút tì vết, phản diện, Quân Thần đứng ở trong nắng sớm chỉ dần lên, đang khom lưng hướng mộ bia kính tặng bó hoa, mà chỗ giao giữa hai tấm hình, hoa tươi phủ kín, có thân ảnh mơ hồ đang theo kèn ác-mô-ni-ca mà Quân Thần thổi nhẹ nhàng nhảy múa.

10 phút sau, Quân Thần gửi tin nhắn tới, nội dung chỉ có một câu cám ơn đơn giản, Hạ Bạch cũng hiểu được, bìa của mình được lấy dùng.

Hạ Bạch hoàn thành công việc vừa lòng thỏa ý, mà các bạn trong phòng đợi cậu đã lâu lại sắp điên rồi.

"Tiểu Bạch, cậu xong đời rồi! Cậu cư nhiên trốn học!" Ngưu Tuấn Kiệt trước nhào qua, ấn trụ bả vai cậu lắc a lắc, "Cậu có biết trên mạng có người đang chửi cậu hay không! Mọi người đều chờ xem phản ứng của cậu, kết quả cậu cư nhiên trốn học, cậu có biết những người đó hiện tại mắng ngươi mắng tới càng hung hay không! Vốn là người trung lập cũng đều bắt đầu hoài nghi cậu có phải giống như trong hắc liêu là một đại khốn khiếp hay không!"

Vương Hổ nhíu nhíu mày, trên mặt mang theo nộ khí, nói, "Ban đầu người bạo liêu tuyệt đối là ở lớp chúng ta, hắn đối với Tiểu Bạch hiểu rất rõ, người lớp khác hoặc chuyên ngành khác căn bản không ai có thể biết rõ ràng như vậy."

Trần Kiệt hơi lãnh tĩnh một chút, phân tích nói, "Bạo liêu kia ban đầu đã nhắc tới chuyện Tiểu Bạch cầm học bổng, tôi hoài nghi người kia là ai đó bị Tiểu Bạch đè xuống, không cầm được học bổng, mà lớp chúng ta bởi vì Tiểu Bạch mà không cầm được học bổng, chỉ có Hoàng Vĩ."

"Tôi biết ngay là tên khốn khiếp kia!" Ngưu Tuấn Kiệt buông Hạ Bạch ra, giận đến tuốt tay áo, "Cư nhiên mắng tôi là phú nhị đại ngu ngốc, tôi thao cả nhà hắn!"

Vương Hổ nhanh chóng đè hắn lại, "Đừng kích động, đánh nhau gây chuyện sẽ bị ghi tội, cậu bình tĩnh một chút!"

Trần Kiệt cũng khuyên nhủ, "Lão Tam, cậu không thể động thủ, chuyện này để cho giáo viên hướng dẫn xử lý tốt nhất, chúng ta bây giờ là người bị hại của dư luận, nếu động thủ, liền thành người xấu thẹn quá thành giận chột dạ trả thù. Trong lớp các bạn khác đều biết tính tình Tiểu Bạch, đối với mấy bạo liêu kia một chút không tin, cũng là mấy netizen không rõ chân tướng kia tưởng là thật, bị dắt theo tiết tấu."

Hạ Bạch khó khăn tiêu hóa xuống tin tức trong lời nói của bọn họ, tổng hợp tổng kết một chút, kinh ngạc nói, "Hoàng Vĩ ở trên internet hắc tôi? Chuyện khi nào?"

Ba người yên tĩnh, đồng loạt nhìn về phía cậu, sau đó sau khi nhìn rõ nghi ngờ kinh ngạc trong mắt cậu, nhịn không được xông tới đè cậu xoa nắn một trận, càng tức, "Không ngờ bọn tôi ở chỗ này vừa lo lắng vừa phẫn nộ suy nghĩ làm thế nào trị chết tiểu nhân như vậy, cậu lại hoàn toàn không biết tinh phong huyết vũ trên mạng! Cậu là muốn tức chết bọn tôi sao!"

Hạ Bạch vội vàng cầu xin tha thứ, giữa lúc bị xoa nắn sờ qua điện thoại, vừa chuẩn bị mở weibo ra, liền nhìn thấy trên màn hình nằm một đống lớn tin nhắn chưa đọc và nhắc nhở cuộc gọi nhỡ.

"Ế, sao nhiều tin nhắn chưa nhận à chưa đọc thế này?"

Ba người đang xoa nắn cậu cũng theo đó nhìn về phía màn hình điện thoại của cậu, nhớ tới tối hôm qua gia hỏa này đêm không về ngủ còn sống chết không liên hệ được, cùng với hành vi trốn học lớn lối hôm nay, rốt cục không khắc chế nữa, ấn cậu tới trên mặt đất một trận bạo nện.

Quá chọc giận người, loại người công việc cái liền cái gì cũng không quản này, nên thật sớm tu đủ học phần quăng khỏi trường học!

10 phút sau, Hạ Bạch đội một đầu tóc rối bù trốn vào phòng rửa tay, trước gọi điện thoại cho Từ Dận Vinh nói một chút chuyện công việc và trốn học, sau đó mở ra tất cả cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc, đọc nhanh như gió xem xong, sau khi phát hiện tất cả đều là bạn cùng phòng và Địch Thu Hạc gửi tới, hơi thở phào nhẹ nhõm, gọi lại cho Địch Thu Hạc.

"Cậu còn biết nghe điện thoại?" Điện thoại lập tức liền thông, nhưng ngữ khí Địch Thu Hạc……

"Suốt một ngày một đêm liên lạc không được, huh?"

Thanh âm Địch Thu Hạc ôn nhu lại dễ nghe, ngữ khí nhàn nhạt lại bình tĩnh, âm cuối hơi kéo dài, mang theo chút mùi vị thờ ơ chậm rãi, ghẹo người lại gợi cảm…… Nhưng Hạ Bạch lại biết, gia hỏa này tức giận, rất tức giận.

"Khụ." Cậu hắng giọng một cái, mềm xuống thanh âm giải thích, "Hôm nay bận việc, điện thoại vẫn để trong ba lô, liền……"

"Thánh Tượng." Địch Thu Hạc cắt đứt lời của cậu.

Hạ Bạch sửng sốt, "Cái gì?" Làm sao đột nhiên nhắc tới Thánh Tượng?

"Người trên mạng nói xấu cậu tên là Hoàng vĩ, cùng lớp với cậu, giúp cậu đẩy post lên top hot chính là chủ của Thánh Tượng Kim Thành. Đây chỉ là bước đầu tiên, sau đó Kim Thành còn chuẩn bị để cho một lễ tân của Thánh Tượng ra nói xấu cậu quấy rối tình dục, chuẩn bị triệt để làm thối cậu."

Hạ Bạch nghe tới trợn mắt hốc mồm, cậu đều rời Thánh Tượng đã bao lâu, ông chủ Thánh Tượng cậu chưa từng gặp mặt kia cư nhiên hại cậu như vậy, tại sao? Bởi vì chuyện Cổ gia?

"Lưu Hoan Hoan bên kia hình như cũng muốn góp một tay, tôi đã để cho Tú Văn tìm cách cảnh cáo cô ta, cô ta không dám làm loạn." Địch Thu Hạc nói tiếp, ngữ khí càng ngày càng nhạt, thanh âm càng ngày càng bình tĩnh, "Cậu bảo tôi hảo hảo quay phim, tôi quay rồi; cậu bảo tôi nghỉ ngơi thật tốt, tôi ngủ sớm dậy sớm; cậu không thích tôi gửi đồ, tôi liền không gửi nữa. mà tôi bảo cậu ở thành phố B ngoan một chút, cậu lại trốn học chơi trò mất tích, tiểu cẩu tử, tôi rất tức giận." Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Alo? Không phải, Thu……"

"Tút tút tút —"

"……"

Hạ Bạch nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, tưởng tượng một chút bộ dáng Địch Thu Hạc mặt thối cúp điện thoại, đau đầu đỡ trán.

Xong rồi, quỷ ấu trĩ tức giận, ngày tận thế rồi.

"Tiểu Bạch, cậu táo bón sao? Có cần mua cho cậu Khai Tắc Lộ (*) không." Thanh âm Ngưu Tuấn Kiệt cách cửa phòng rửa tay truyền đến, ngữ trọng tâm trường, giống như một vị phụ huynh thu thập con không nghe lời sau đó lại hối hận, thở dài nói, "Tiểu Bạch, không phải bọn tôi muốn kết bè bắt nạt cậu, chẳng qua là cậu lần này đên không về ngủ còn hành động trốn học thật sự là quá giới hạn rồi! Mọi người cũng là lo lắng cho cậu, cậu yêu, tâm, hắc liêu trên mạng bọn tôi sẽ giúp cậu cùng nhau xử lý, mấy thứ kia đều là đồn nhảm, bạn cùng lớp đều biết cậu là người như thế nào, cậu đừng lo lắng."

((*) Khai Tắc Lộ: xem hình ảnh bên dưới hiểu liền, giải thích không rõ. Cơ mà nhìn thuốc này giống như cái ống thông bồn cầu ấy =)))))

Hạ Bạch vừa ấm áp vừa không biết nói gì, thu lại điện thoại đứng dậy mở cửa, liếc mắt nhìn ba đứa bạn cùng phòng ngoài cửa mắt mang theo ân cần, than thở, "Xin lỗi, là tôi làm cho các cậu lo lắng, hắc liêu trên mạng các cậu đừng lo lắng, tôi bây giờ liền đi tẩy trắng nó."

"A?" Ngưu Tuấn Kiệt sửng sốt, "Bây giờ? Cậu có cách tẩy trắng?"

Hạ Bạch gật đầu, bẻ ngón tay, cười lạnh, "Đống lớn cách xử lý." Hoàng Vĩ đúng không, Thánh Tượng đúng không, dám sau lưng phụ nữ, tìm chết.

Mở máy tính ra, Hạ Bạch trước tiên login web trường, tra lịch sử thành tích các học kỳ của mình, cap màn hình. Lại mở hòm thư cá nhân của mình ra, đem số lượng photoshop lúc làm thêm gửi cho Thánh Tượng, cap màn hình. Lại cúi đầu ấn mở trang tin nhắn điện thoại, tìm tới tin nhắn nhắc nhở tiền lương thu nhập mỗi tháng, cap màn hình. Cuối cùng gọi điện thoại cho Từ Dận Vinh, tìm đối phương cần danh sách ghi chép sửa thành thích dạy sinh viên các kỳ, cap màn hình làm mờ, cùng các cap màn hình trước đó đặt cùng nhau.

Ba người khác trong phòng trợn mắt hốc mồm nhìn cậu làm tất cả những thứ này.

"Trên mạng ngoại trừ hắc tôi sửa thành tích đoạt học bổng và bị phú bà bao dưỡng, còn có cái gì?" Hạ Bạch mở weibo ra, không nhìn đống lớn comment và tin nhắn riêng tràn vào, upload từng cái ảnh chụp màn hình, cũng không quay đầu lại hỏi.

"Bắt nạt bạn học?" Ngưu Tuấn Kiệt đơ đơ nhớ lại.

Vương Hổ nhìn hắn một cái, bổ sung, "Ôm đùi bạn học có tiền."

Trần Kiệt đẩy mắt kính, bổ sung toàn bộ, "Quái gở, không hòa đồng, nhân phẩm xấu, còn có trốn học."

Hạ Bạch gật đầu tỏ vẻ hiểu, bắt đầu bùm bùm gõ chữ, hừ cười, "Hoàng Vĩ cũng thật là buồn cười, loại chuyện sửa thành tích học tập chuyên cần này lớp của vị bạn học kia chưa làm qua? Bản thân hắn cũng sửa hai lần. Hơn nữa, học bổng là giáo viên bình xét, trường học phát, tôi đoạt thế nào? Hắn là đều quên lời cảnh cáo hắn của giáo viên hướng dẫn rồi đi, ngay cả học bổng tại sao không được cũng không biết, đáng đời bị người làm súng sai sử."

"Bổ sung bài tập sử thành tích chuyên cần điểm này, đám netizen phần lớn tỏ vẻ rất bình thường, trên người cậu mắng nhiều nhất là bị phú bà bao dưỡng." Trần Kiệt khẽ cau mày, nói, "Cậu từ retoucher của Thánh Tượng phát triển tới nhiếp ảnh gia trang phục của Ica chỉ dùng thời gian mấy tháng, vừa vặn người phụ trách hai nhà này tuyển cậu vào đều là nữ, cho nên Hoàng Vĩ liền……"

"Người bẩn thỉu nhìn cái gì cũng bẩn thỉu." Hạ Bạch biên tập xong nội dung kiểm tra một lần, sửa lỗi sai, ấn đăng, quay đầu lại nhìn về phía ba đứa bạn cùng phòng, mỉm cười, "Được rồi, chuyện trên mạng giải quyết rồi, ăn khuya không? Tôi bao."

Ba người liếc mắt nhìn nhau, cũng học bộ dáng của cậu không suy nghĩ mấy thứ trên mạng nữa, gật đầu đáp, "Ăn, BBQ hay là tuốt xiên?"

Trong lúc ăn khuya, Hạ Bạch không làm gì liền gửi nhắn tin cho Địch Thu Hạc, nhưng thủy chung không được rep lại, muốn gọi điện thoại lại sợ ồn tới đối phương quay phim, dần dần liền có chút đứng ngồi không yên.

Đây nhưng là rất ít có, dù sao thứ trên đời này có thể làm cho cậu bất an thật sự không nhiều.

"Ha ha ha, bây giờ mới hơn 1 tiếng, Hoàng Vĩ kia đã bị phản lột da rồi! Đáng đời!" Ngưu Tuấn Kiệt cầm lấy điện thoại, vừa cười vừa điên cuồng vỗ đùi, khua tay múa chân thiếu chút nữa tung đĩa BBQ xuống, "Tiểu Bạch cậu quá cừ rồi! Tin nhắn tiền lương kia vừa đăng lên, lại so sánh một chút số lượng ảnh sửa lúc làm thêm, đám netizen đều sợ ngây người, tỏ vẻ người có thiên phú còn cố gắng chính là nên sống giống như là được bao dưỡng!"

Hạ Bạch cầm lấy điện thoại xe dịch cách xa hắn một chút, đổ nước chanh đá cho hắn, "Uống chút, tỉnh táo chút."

Ngưu Tuấn Kiệt không nhìn, tiếp tục ôm di động gẩy, không biết lại nhìn thấy cái gì, cười đến càng khoa trương, "Ha ha ha, lớp trưởng các lớp lên tiếng, bảo Hoàng Vĩ đừng tắt điện thoại giả chết, giáo viên phụ đạo muốn tìm hắn nói chuyện."

"Để cho cậu ta vui vẻ một chút đi." Vương Hổ vỗ vỗ vai Hạ Bạch, kéo kéo khay BBQ tới bên trong, "Cậu ta nín một ngày một đêm, không phát tiết chút tôi sợ cậu ta lại muốn đi tìm Hoàng Vĩ đánh nhau."

"Đánh cứ đánh hắn! Sớm muộn ụp bao tải hắn!" Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên ngẩng đầu trả lời một câu, sau đó cúi đầu tiếp tục xem điện thoại, mặt đều sắp cười rách rồi, "Vị netizen này nói đúng! Người ta kiếm tiền, đơn vị công tác lại là bán quần áo, mặc mấy bộ quần áo đẹp thì sao! Ghen tỵ a! Còn bắt nạt bạn học, có thể thêu dệt như vậy sau này làm phóng viên khẳng định cũng là loại phóng viên mắc ói đưa tin lung tung, lãng phí tài nguyên giáo dục quốc gia!"

Hạ Bạch thu hồi điện thoại, quyết định sau này mời lão Tam ăn thêm vài bữa khuya, huynh đệ làm thành như vậy, quá cảm động!

Phim trường, Địch Thu Hạc kết thúc phần diễn hôm nay, trên đường trở về phòng từ chỗ Vương Bác Nghị nhận lấy điện thoại cá nhân, vừa mở cửa vừa ấn mở điện thoại, tầm mắt tùy ý quét qua.

Hơn hai mươi tin nhắn chưa đọc đến từ Hạ Bạch! Tình huống xưa nay chưa từng có! Được sủng trước nay chưa từng có! Hoàn toàn là không khoa học!

Anh đứng ở cửa phòng, vẫn duy trì động tác một tay đẩy cửa một tay ấn mở điện thoại, ước chừng cứng đờ nửa phút.

"Địch thiếu?" Vương Bác Nghị ở cách vách phòng anh thấy anh chậm chạp không vào cửa, thử dò xét mở miệng, cẩn thận nhắc nhở, "Ngày mai phải bay tới khu D rồi, anh vẫn là sớm nghỉ ngơi chút."

Địch Thu Hạc như ở trong mộng vừa tỉnh, nghiêng đầu bí hiểm nhìn hắn một cái, gật gật đầu, lấy một loại tư thái chậm chạp thận trọng quỷ dị, mở cửa vào phòng.

Rầm.

Cửa bị đóng lại.

Vương Bác Nghị nghi ngờ cau mày.

Tư thế Địch thiếu vừa bước đi…… Hình như có chút phiêu?

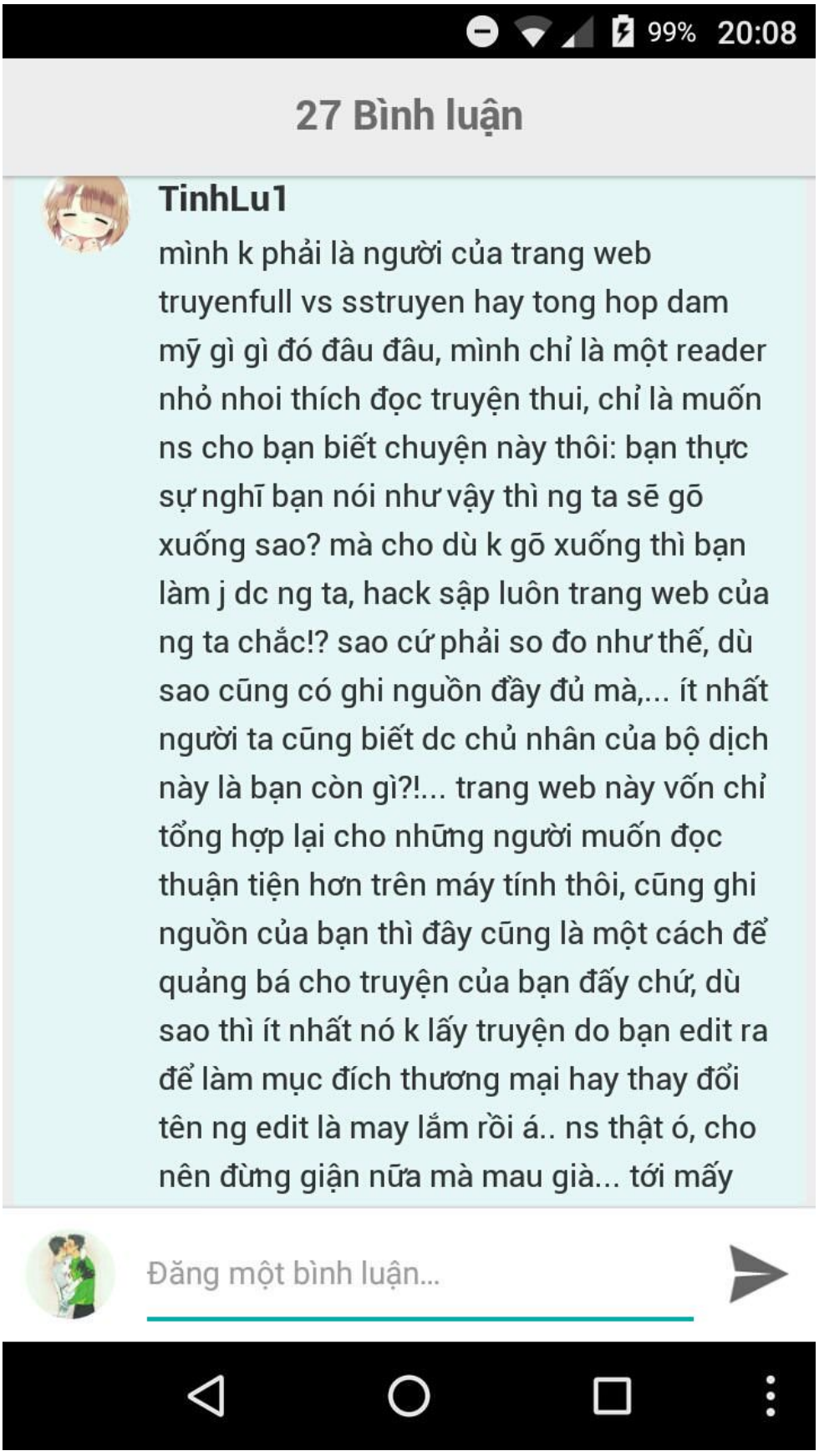
99% 20:08
27 Bình luận
TinhLu1
mình k phải là người của trang web truyenfull vs sstruyen hay tong hop dam mỹ gì gì đó đâu đâu, mình chỉ là một reader nhỏ nhoi thích đọc truyện thui, chỉ là muốn ns cho bạn biết chuyện này thôi: bạn thực sự nghĩ bạn nói như vậy thì ng ta sẽ gõ xuống sao? mà cho dù k gõ xuống thì bạn làm j dc ng ta, hack sập luôn trang web của ng ta chắc!? sao cứ phải so đo như thế, dù sao cũng có ghi nguồn đầy đủ mà,... ít nhất người ta cũng biết dc chủ nhân của bộ dịch này là bạn còn gì?!... trang web này vốn chỉ tổng hợp lại cho những người muốn đọc thuận tiện hơn trên máy tính thôi, cũng ghi nguồn của bạn thì đây cũng là một cách để quảng bá cho truyện của bạn đấy chứ, dù sao thì ít nhất nó k lấy truyện do bạn edit ra để làm mục đích thương mại hay thay đổi tên ng edit là may lắm rồi á.. ns thật ó, cho nên đừng giận nữa mà mau già... tới mấy
Đăng một bình luận...

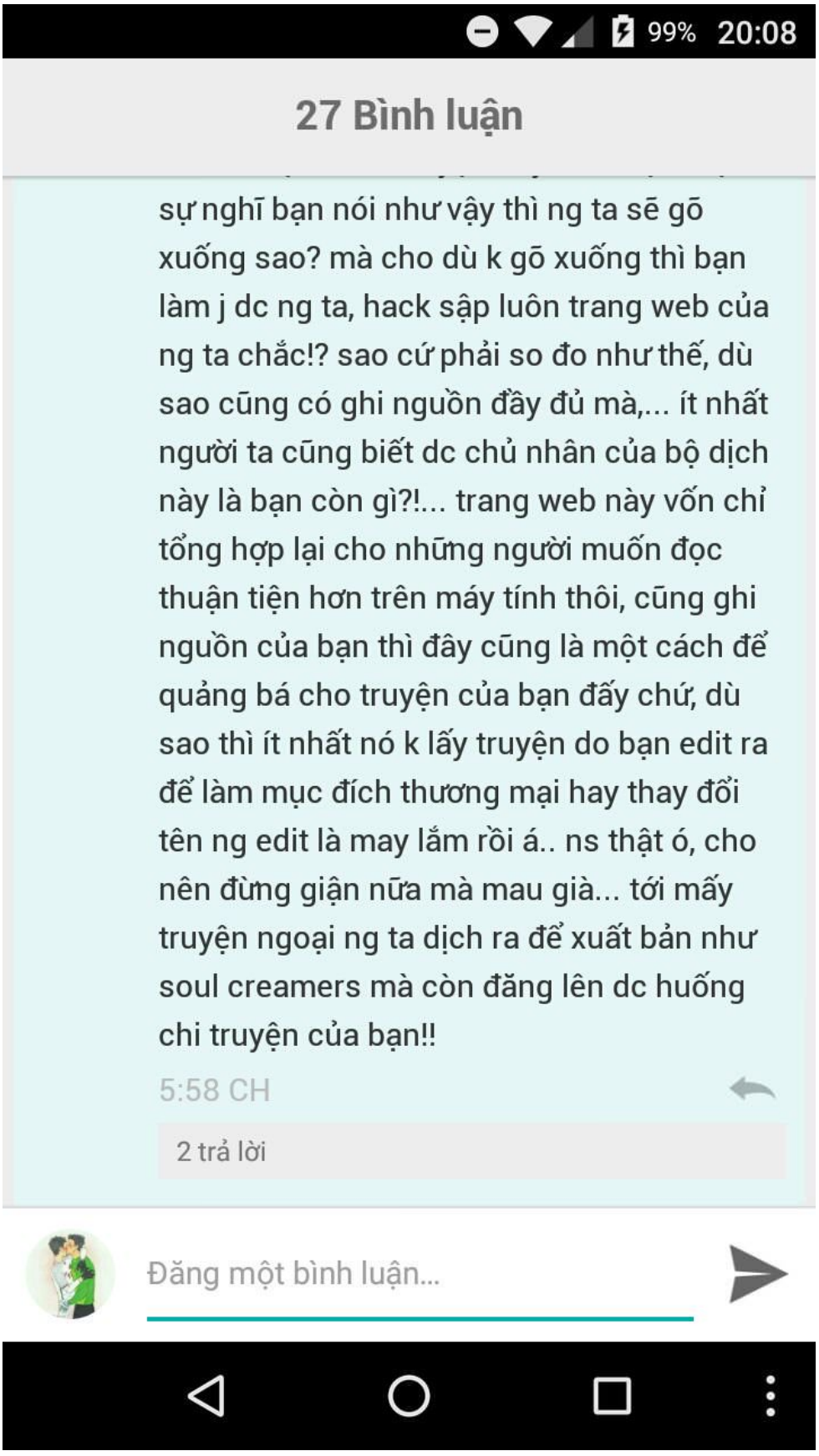
99% 20:08
27 Bình luận
sự nghĩ bạn nói như vậy thì ng ta sẽ gõ xuống sao? mà cho dù k gõ xuống thì bạn làm j dc ng ta, hack sập luôn trang web của ng ta chắc!? sao cứ phải so đo như thế, dù sao cũng có ghi nguồn đầy đủ mà,... ít nhất người ta cũng biết dc chủ nhân của bộ dịch này là bạn còn gì?!... trang web này vốn chỉ tổng hợp lại cho những người muốn đọc thuận tiện hơn trên máy tính thôi, cũng ghi nguồn của bạn thì đây cũng là một cách để quảng bá cho truyện của bạn đấy chứ, dù sao thì ít nhất nó k lấy truyện do bạn edit ra để làm mục đích thương mại hay thay đổi tên ng edit là may lắm rồi á.. ns thật ó, cho nên đừng giận nữa mà mau già... tới mấy truyện ngoại ng ta dịch ra để xuất bản như soul creamers mà còn đăng lên dc huống chi truyện của bạn!!
5:58 CH
2 trả lời
Đăng một bình luận...

40. Chương 40: Chó Cắn Chó

Edit + Beta: Vịt

******* Huhuu mấy hôm nay dọn nhà ăn uống mệt mún chớt TT^TT thế nên lười edit:(((((***

Địch Thu Hạc tựa vào trên ván cửa, ngay cả đèn cũng không kịp bật, đã cúi đầu ấn mở tin nhắn.

Hạ Bạch: Thật sự tức giận?

Hạ Bạch: Khiến anh lo lắng, xin lỗi.

Hạ Bạch: Hôm nay làm việc suốt, di động đặt chếđộ rung ở trong túi, không để ý.

Hạ Bạch: Trốn học là bởi vì cùng khách hàng đi tỉnh C một chuyến.

……

Hạ Bạch: Chuyện trên mạng tôi đã xử lý qua, cảm ơn anh giúp tôi điều tra rõ ràng.

……

Địch Thu Hạc gẩy đi gẩy lại mấy tin nhắn này, cuối cùng dừng hình ở trên biểu tình "Cậu đã thành tâm

nói xin lỗi như vậy tôi liền miễn cưỡng tha thứ cho cậu đi", cười hừ một tiếng, mở đèn đi tới bên giường ngồi xuống, nửa tựa vào đầu giường, chậm rãi gõ chữ: *Vừa mới quay xong, ngày mai bay tới khu D. Biết sai là tốt rồi, tiểu cẩu tử cậu phải ngoan ngoãn, nếu không tôi —*

Ding dong, lại có tin nhắn mới gửi tới.

Hạ Bạch: Giờ này hẳn đã quay xong rồi đi, vẫn còn tức giận?

Hạ Bạch: Anh sau đó là quay ở khu D? Tôi mồng 1 tháng 10 được nghỉ, đi tìm anh?

Địch Thu Hạc xoạt một cái ngồi thẳng thân thể, nhìn chằm chằm hai tin nhắn này khoảng 10 giây, sau đó quyết đoán xóa tin nhắn đã sắp biên tập xong, trực tiếp gọi điện thoại qua, chờ kết nối sau đó nhanh chóng nói, "Tiểu cẩu tử, không cho gạt tôi! Mồng 1 tháng 10 tôi ở khu D chờ cậu."

"Alo" của Hạ Bạch bị nghẹn trở lại, nhịn không được cười ra tiếng. Quả nhiên là Địch ba tuổi, hơi cho chút kẹo đã nhịn không nổi.

Tiếng cười nhẹ nhàng đứt đoạn thông qua dòng điện truyền tới, mang theo chút mùi vị thân mật. Địch Thu Hạc cảm thấy lỗ tai hơi có chút ngứa, vành tai bất tri bất giác đỏ, lông mày dựng lên, ngoài mạnh trong yếu quát lên, "Cậu cười cái gì! Lần này là cậu làm sai, cậu nhận lỗi là nên!" Cho chút bồi thường, cũng là nên!

"Dạ dạ dạ, tôi sai rồi, cám ơn đại nhân ngài có độ lượng, nhanh như vậy đã tha thứ cho tôi." Hạ Bạch thuận miệng dỗ, vừa chỉnh lý ảnh hôm nay lúc bồi Quân Thần đi tỉnh C dọc đường chụp được, vừa nói, "Không lừa anh, tỉnh D cách quê tôi rất gần, tôi đi tìm anh sau đó còn có thể thuận được về nhà quét một chút cho cha mẹ tôi…… Ế, chờ chút."

Cậu zoom lớn hình, nụ cười thoải mái tùy tính trên mặt từ từ biến mất, chân mày không tự chủ nhăn lại, cố gắng phân biệt một chút thân ảnh hai nữ nhân ở góc, nghi ngờ hỏi, "Thu Hạc, nhà anh hoặc là Tần gia ở tỉnh C có thân thích không?"

Địch Thu Hạc vốn nghe cậu nói muốn tới khu D tìm mình, trong lòng đang đắc ý cao hứng, lại nghe cậu nói muốn về quê tảo mộ cho cha mẹ, mừng rỡ đắc ý nhất thời bị một cỗ khẩn trương mạc danh kỳ diệu thay thế, sau đó còn không đợi anh biết rõ nguyên nhân khẩn trương, lại đột nhiên nghe cậu nói chờ chút, tâm lập tức nhấc lên, cho rằng cậu là muốn đổi ý…… Kết quả cuối cùng lại nghe thấy cái vấn đề như vậy.

Tâm tình sau đó thay đổi rất nhanh, anh bình tĩnh quỷ dị, theo vấn đề trả lời, "Không có, sao đột nhiên hỏi cái này?"

Hạ Bạch kẹp di động trên bả vai, nhanh chóng mở ra tìm kiếm ảnh Tần Ly, sau khi cẩn thận đối chiếu trả lời, "Tôi vừa mới chỉnh lại hình hôm nay lúc rời tỉnh C ở sân bay tiện tay chụp, phát hiện trong góc một tấm có một nữ nhân rất giống mẹ kế của anh, bên người bà ta mang theo một bé gái mười mấy tuổi, tôi nghi ngờ bé gái kia là em gái anh Địch Xuân Hoa. Anh mở máy tính một chút, tôi gửi ảnh cho anh, anh xác nhận chút."

Địch Thu Hạc sửng sốt, không nghĩ tới là tình huống như thế, khẽ cau mày, đáp một tiếng sau đó tìm máy tính mở ra.

Một phút sau, hình gửi tới, Địch Thu Hạc theo chỉ thị của Hạ Bạch zoom lớn góc phải tấm hình, một cái liền nhìn thấy Tần Lỵ và Địch Xuân Hoa trong đám người xách theo hành lý.

"Là mẹ kế và em gái anh sao?" Hạ Bạch hỏi.

"Là bọn họ." Địch Thu Hạc chân mày nhíu chặt hơn, trong đầu nhanh chóng phân tích ý đồ bọn họ đi tỉnh C, đột nhiên nghĩ tới cái gì, bước tới bên tủ quần áo lục vali, lấy ra mấy phần dự án thiết kế trong ngăn kép mà Địch Biên giao cho anh, mở ra một phần trong đó nhanh chóng xem một lần, nhịn không được cười, "Tiểu cẩu tử, cậu thật là phúc tinh của tôi."

Hạ Bạch không hiểu ra sao, "Có ý gì?"

Địch Thu Hạc cười khẽ mấy tiếng, đứng dậy cầm lấy dự án thiết kế ngồi trở lại bên giường, nghiêng đầu nhìn về phía bóng đêm ấm mát ngoài cửa sổ, mặt mày ôn nhu dần dần bị một tia tiếu ý mang theo đầy tà khí chiếm hết, thật thấp nói, "Bề ngoài vợ chồng ân ái, rốt cục sắp bắt đầu chó cắn chó rồi."

"A?"

"Tiểu cẩu tử, tôi muốn gửi quà cho cậu." Tà khí trong nháy mắt biến mất, giống như là chưa từng xuất hiện qua.

"Anh ra bị điên cái gì?"

Địch Thu Hạc lại lật mở dự án thiết kế nhìn một chút, vui vẻ hỏi, "Cậu muốn đặc sản khu D hay là ngọc thạch tỉnh biên giới bên này?"

"…… Không cần, tôi chỉ muốn biết anh lúc trước cười cái gì."

"Được, tôi cả hai cái đều gửi cho cậu." Địch Thu Hạc gấp dự án thiết kế, hào khí vỗ nhịp.

Hạ Bạch mi tâm nhảy lên, nhẫn nại tính khí hỏi, "Mẹ kế anh mang theo em gái anh tới tỉnh C làm gì? Du lịch?"

"Muốn biết?" Thanh âm Địch Thu Hạc ôn nhu xuống.

"Muốn." Hạ Bạch mặt không thay đổi trả lời.

“Vậy cậu cầu tôi.” Ngữ khí trở nên đắc ý.

“……”

“Hoặc là gọi tôi một tiếng Thu Thu, nói với tôi một câu ngủ ngon.” Âm cuối cũng bắt đầu cao lên.

Hạ Bạch trầm mặc 3 giây, sau đó hít sâu một hơi, đề cao thanh âm quát, “Địch gà cay! Khu D tôi không đi nữa! Mồng 1 tháng 10 tôi muốn chủ động làm thêm giờ! Tạm biệt!”

Địch Thu Hạc bị cậu rống tới lỗ tai tê rần, thân thể chấn động mạnh, tay phản xạ có điều kiện mà dịch điện thoại, sau khi kịp phản ứng lại lập tức dịch trở lại, không dám trêu chọc cậu nữa, giải thích, “Tiểu Bạch, tôi là nói giỡn, mẹ kế tôi tới tỉnh C là bởi vì —”

“Tút tút tút……”

“……”

Anh sửng sốt, đặt điện thoại xuống, dè dặt gọi điện thoại lại.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt.”

Tâm trên trời bùm một cái nện trên mặt đất, vung lên tro bụi đầy đất.

Anh cúi đầu đơ vài giây, tìm số Khương Tú Văn, nặng nề gẩy qua, ngữ khí có chút lơ mơ hỏi, “Tôi chọc tiểu cẩu tử tức giận, em ấy dập máy, còn nói không tới khu D thăm tôi nữa, làm sao bây giờ?”

Khương Tú Văn: “…… Mổ bụng tự vẫn đi.”

Trong lòng Địch Thu Hạc thổi lên làn gió thê lương.

Một đêm ngủ ngon, Hạ Bạch mở điện thoại, Địch Thu Hạc tối qua đứt quãng gửi cho cậu hơn 30 tin nhắn, tin cuối cùng thời gian là trời vừa rạng sáng.

Cậu cau mày, dùng sức gõ chữ rep: *Lại ngủ muộn tôi nện chết anh!*

Tin nhắn của Địch Thu Hạc lập tức hồi âm tới: Không có lần sau đâu quan lớn.

Còn học được khoe mẽ…… Chân mày cậu nhíu lại nới lỏng ra, lật lật mấy tin nhắn giải thích anh gửi tới,

trong lòng miễn cưỡng tha thứ gia hỏa này hôm qua đắc ý, gõ chữ hỏi: Anh chuẩn bị xử lý chuyện mẹ kế anh tới tỉnh C thế nào?

Địch Thu Hạc: Nói thật với cha, để cho bọn họ chó cắn chó.

Hạ Bạch nhớ tới quan hệ gia đình loạn một đoàn của Địch Thu Hạc, nhíu nhíu mày, trả lời: *Nhớ giữ chính mình sạch sẽ.*

Địch Thu Hạc: Yên tâm, trong lòng tôi hiểu rõ.

Hoàng Đô mặc dù là công ty giải trí, nhưng đối với một vài sản nghiệp kiếm lời tương đối hot cũng có lướt qua, bất động sản tỉnh C chính là một miếng thịt mỡ bọn họ mơ ước. Mấy phần thiết kế Địch Biên đưa cho Địch Thu Hạc toàn là hạng mục Tần gia ở Hoàng Đô dốc sức chủ trương ủng hộ, Địch Biên đưa thiết kế cho Địch Thu Hạc, là hi vọng có thể ở thời cơ thích hợp, thông qua tay Địch Thu Hạc làm thối mấy hạng mục này, làm yếu đi quyền phát ngôn của Tần gia ở Hoàng Đô.

Loại thái độ quyết tuyệt tình nguyện không kiếm lời cũng phải đem Tần gia nhả Hoàng Đô ra, đã đủ cho thấy bất mãn của Địch Biên đối với Tần gia.

Mà bây giờ, Tần Lỵ vốn nên mang theo con gái ở nước ngoài nghỉ phép giải sầu, cư nhiên giấu Địch Biên xuất hiện ở sân bay tỉnh C, mà tùy thân tựa hồ còn đi theo người của công ty Tần gia, hiện tượng này cũng có chút làm người ta suy nghĩ.

Lại kết hợp một chút chuyện Tần gia gần đây muốn thông gia với Lưu gia, Địch Thu Hạc rất nhanh phỏng đoán ra một khả năng — Tần Lỵ đối với Địch Biên rất bất mãn, bà ta tính toán trọng tâm từ ép đẩy mình đi triệt để nắm giữ Hoàng Đô, sau đó một nhà bốn khẩu sống hạnh phúc, biến thành tính toán tới đồ của Địch gia, toàn tâm toàn lực nâng đỡ Tần gia, để cho Tần gia lợi dụng phương thức thông gia từ từ bước chân vào giới giải trí, cùng Hoàng Đô cướp đoạt làm ăn, cuối cùng mang theo hai đứa con cùng Tần gia cùng nhau sống hạnh phúc.

Nói cách khác, Tần Lỵ đã loại bỏ Địch Biên ra khỏi kế hoạch tương lai, coi ông trở thành kẻ địch cần tính kế mà đối đãi.

"Xác định người này là Tần Minh Cường?" Địch Thu Hạc điểm điểm một người đàn ông cách Tần Lỵ khoảng 5 bước ở góc hình.

"Tuyện đối phải, ông ta……" An Hy Hy liếc mắt nhìn Vương Bác Nghị bên cạnh, cắn cắn môi, trả lời, "Ông ta là chú của bạn trai cũ của tôi, ở công ty Tần gia mặt dù vị trí không rõ ràng, nhưng kỳ thực là tâm phúc của Tần lão gia tử."

Vương Bác Nghị nghe vậy không phản ứng chút nào, biểu tình hết sức bình tĩnh, làm như đã không hề để ý chuyện ban đầu An Hy Hy lợi dụng tình cảm của hắn.

"Xem ra bạn trai cũ của cô rất tín nhiệm cô, ngay cả loại chuyện này cũng nguyện ý nói cho cô biết." Địch Thu Hạc điểm điểm hình, không nhìn tới thân thể An Hy Hy chợt cứng ngắc, nhìn về phía Vương Bác Nghị nói, "Cậu đi liên hệ với cha tôi, liền nói tôi gần đây nhận được một tấm hình, bên trên hình như chụp được Tần Lỵ, cậu không cẩn thận nhìn thấy được."

"Vâng, Địch thiếu." Vương Bác Nghị kính cẩn đáp lời.

An Hy Hy thấy Vương Bác Nghị ngay cả nhìn cũng không nguyện ý nhìn mình một cái, trong mắt hiện lên một tia u ám, từ từ cúi đầu.

Đuổi hai trợ lý đi, Địch Thu Hạc lấy điện thoại ra, tìm ra một số đã lâu không có liên hệ qua, gẩy tới.

"Alo, ai vậy?" Một giọng nam thận trọng khàn khàn truyền tới.

"Chú Kha, là cháu." Địch Thu Hạc đi tới bên cửa sổ, đi thẳng vào vấn đề, "Hoàng Đô và Tần gia đã bắt đầu nội đấu, Hoa Đình có thể ra mặt rồi, Mục tiêu, sản nghiệp bất động sản tỉnh C."

Bên kia điện thoại yên tĩnh chút, sau đó một tiếng cười khoái ý truyền đến, "Tốt, tốt lắm! Không nghĩ tới ngày này nhanh như vậy đã tới rồi. Thu Hạc, cháu ác hơn, nỗ lực hơn dự đoán của chú."

"Không." Địch Thu Hạc quay đầu lại, nhìn về phía con cún bằng vàng trên bàn cùng con đưa cho Hạ Bạch rõ ràng là một đôi, khóe miệng từ từ nhếch lên, "Cháu chỉ là may mắn hơn trong dự đoán của chú."

Thời gian chuyển tới hạ tuần tháng chín, Hạ Bạch ở phòng làm việc Quân Thần công việc tiến vào kỳ kết thúc.

"Khoảng thời gian này vất vả cậu rồi." Quân Thần rót chén trà lài cho Hạ Bạch, thoải mái tựa vào trong ghế mây, ngũ quan thiên về thanh lãnh đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp buổi chiều, cảm giác diễm lệ hơi nhược, tiên khí thẳng tắp tăng lên, "Chỉ còn lại một bìa MV cuối cùng phải chụp, có cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh hay không?"

Sau hành trình tỉnh C, giữa hai người có chút mùi vị bạn bè, lui tới nói chuyện trở nên tùy ý rất nhiều.

"Cho rằng nói như vậy tôi liền sẽ không tìm anh muốn hồng bao kết thúc công việc?" Hạ Bạch trêu chọc một câu, nhu nhu bả vai, bưng trà lài lên uống một hớp, sau đó thích ý thở dài một hơi, nói, "Nhị sư huynh của em đâu, mấy ngày nay sao không thấy anh ấy?"

Nhắc tới Từ Ánh, buông lỏng trên mặt Quân Thần biến mất, nghiêng đầu nhàn nhạt nói, "Chạy đi chụp hình rồi."

"Chụp hình?" Hạ Bạch nghi ngờ, sau đó trầm mặc vài giây, thăm dò hỏi, "Anh ấy tìm được mục tiêu mới

rồi?"

"Ừ." Quân Thần không có tâm tình gì đáp một tiếng, trả lời, "Hắn ở chỗ tôi làm không được, tự nhiên muốn tìm đường ra khác. Chụp ảnh thứ mình thích làm triển lãm nhiếp ảnh náo nhiệt mới là phương thức sinh hoạt hắn thích, mệt mỏi ở chỗ anh làm mấy công việc quay chụp khô khan quy củ, hắn biệt khuất, tôi nhìn cũng phiền, như vậy cũng tốt. Như thế nào, cậu có hứng thú tới phòng làm việc của tôi hay không, nhận team của sư huynh cậu, làm nhiếp ảnh gia chuyên chúc của tôi?"

Thông qua khoảng thời gian chung đụng này, Hạ Bạch đã hiểu rõ tính tình Quân Thần bề ngoài lạnh lẽo không dễ sống chung, bên trong kỳ thực nhớ cũ trọng tình, nghe hắn nói như vậy, biết hắn là đang nói đùa, liền cười lắc lắc đầu, trả lời, "Nhưng đừng, tôi thích chụp cái thể loại người, để cho tôi cố định ở một chỗ chỉ chụp một người, tôi nhưng chịu không được."

Quân Thần nghe vậy cũng cười, chỉ bất quá nụ cười chỉ dừng lại ở khóe miệng, không có nhập vào trong mắt, thở dài nói, "Sư huynh đệ các cậu thật đúng là giống nhau, đều là tính tình không cam lòng chỉ chụp một người…… Thôi, như vậy cũng tốt, sau này có cơ hội lại hợp tác, lẫn nhau giữ lại một chút cảm giác mới mẻ."

Hạ Bạch nghe vậy dừng một chút, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, suy nghĩ một chút, dời đi đề tài, "Ngày mai người mẫu thú cưng của MV tìm được chưa? Đừng là cái kiểu chó không dễ chung đụng, nếu không đạo diễn và tôi đều muốn khóc."

"Đã tìm được rồi." Quân Thần uống một ngụm trà, thuận theo đề tài của cậu nói, "Yên tâm, là một con cún nghiệp vụ rất ngoan ngoãn, từng có kinh nghiệm quay chụp, sẽ không xảy ra vấn đề. Đúng rồi, mảng dự nhiệt tiền kỳ của album, tôi muốn xin cậu giúp một việc."

Động tác Hạ Bạch uống trà ngừng lại, nghi ngờ hỏi, "Nhờ tôi hỗ trợ? Vội cái gì?"

Quân Thần khiêu mi, cười nói, "Nghe nói có người đoạn thời gian trước bị người ở trên mạng hung hăng hắc một cái, sau đó mặc dù cường thế làm sáng tỏ rồi, nhưng cũng lại mang ra một vở kịch ân oán cùng chủ cũ, chiếm hot rất nhiều ngày. Hiện tại ca sĩ già hết thời tôi đây muốn cọ chút nhiệt độ nhân khí của nhiếp ảnh gia, có thể không?"

Hạ Bạch sửng sốt, sau đó buồn cười đáp, "Được chứ được chứ, anh tùy tiện cọ."

Với cái vị trí này của Quân Thần, đây không phải là đang cọ nhiệt độ, mà là đang biến tướng giúp cậu làm sáng tỏ chuyện trốn học ngày đó a. Lại không chỉ làm sáng tỏ, còn cực lực giúp cậu nhấc lên địa vị và bức cách ở giới giải trí! Vì phát triển sau này của cậu lót một mảng gạch siêu cấp dày!

Sau này mấy minh tinh chưa nổi kia lại gửi cho cậu thư mời hẹn chụp, cậu có thể bay ra ngọn núi lớn Quân Thần này, cao ngạo trực tiếp cự tuyệt, không cần quanh quẩn ở Tiểu Nhân Ngư nữa.

Chủ yếu nhất chính là, cái nhân khí đen đỏ đen đỏ trước mắt của cậu, cọ nhiệt độ thực sự có chút nguy

hiểm, hành động này của Quân Thần có thể nói là khá nghĩa khí.

Sau khi từ chỗ Vương Bác Nghị nhận được tin tức, Địch Biên giấu Tần Lỵ tự mình bay một chuyến tới khu D, cùng Địch Thu Hạc ngầm gặp mặt.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Địch Biên sau khi nhìn thấy người ngay cả câu tán gẫu và quan tâm cũng không có, trực tiếp hỏi.

Địch Thu Hạc liếc mắt nhìn người đi theo phía sau Địch Biên, vẫn duy trì vẻ lo lắng trên mặt, từ trong ba lô lấy ra ảnh đã rửa, đặt vào trước mặt Địch Biên, chần chờ nói, "Cha cũng biết, con có học đệ quen biết không lâu nhưng quan hệ không tệ, cậu ấy làm ở Ica, hồi trước bởi vì quan hệ hợp tác cùng ca sĩ Quân Thần đi tỉnh C một chuyến…… Đây là ảnh cậu ấy ở sân bay tình cờ chụp được, cha xem chút."

Địch Biên nhận lấy hình nhanh chóng lật lật, chân mày càng nhăn càng chặt, xoay người đưa ảnh cho người đi theo phía sau, nhìn về phía Địch Thu Hạc chất vấn, "Ảnh đã chụp được một đoạn thời gian, con sao không nói cho ta biết sớm chút?"

Địch Thu Hạc khẽ rũ mắt, làm như bị ngữ khí của ông khiến cho tâm tình có chút xuống thấp, trả lời, "Con lúc trước cũng không chú ý tới trong hình có dì Tần và Xuân Hoa, vẫn là trợ lý Vương mắt sắc nhìn thấy nhắc nhở con, con mới phát hiện. Sau đó con lại nghe trợ lý Vương nói dì Tần trước khi ra ngoài đã nói với cha là muốn dẫn Xuân Hoa ra nước ngoài giải sầu, con cảm thấy có chút không đúng, liền…… Cha, ngay cả trợ lý Vương cũng có thể liên lạc với cha, con lại không thể, con đây làm con trai thật thất bại." Vừa nói tự giễu cười cười, nghiêng đầu không nhìn Địch Biên nữa.

Lúc này người bên cạnh Địch Biên đã xem xong hình, tay ở dưới bàn làm thủ thế tự cho là bí ẩn, ý bảo Địch Biên mấy tấm hình này không có dấu vết chỉnh qua và làm giả.

Địch Biên biểu tình trầm xuống, hoài nghi trong lòng đối với Địch Thu Hạc biến mất, thấy cậu vẻ mặt khổ sở, tình cha hậu tri hậu giác tỏa ra, hòa hoãn biểu tình ôn thanh nói, "Con đang quay phim, cha không tốt tùy tiện tìm con, sợ ảnh hưởng công việc của con, cũng chỉ phân phó trợ lý Vương chiếu cố con nhiều chút. Là cha sơ sót, cha nhận lỗi với con. Thu Hạc, bây giờ nhà này mất thấy sắp phải giải tán, Hạ Tùng ở nước ngoài không trông cậy được, Xuân Hoa bị dì Tần con mang theo, đã xa cách với ta, công ty trong nhà toàn bộ loạn một đoàn, ta……"

"Cha." Địch Thu Hạc cắt đứt lời ông, thấy ông đã thái độ mềm hóa nghiêng về phía mình, liền thuận thế thay đổi thái độ, trấn an nói, "Cha đừng suy nghĩ nhiều, dì Tần có lẽ chẳng qua là cảm thấy ra nước ngoài quá phiền toái, mới chỉ mang theo Xuân Hoa ở trong nước loanh quanh. Lần trước chuyện Xuân Hoa ở trên mạng bị mắng chửi huyên náo hung như vậy, con bé giải sầu nhiều chút cũng tốt."

"Thu Hạc, con chính là quá tín nhiệm người nhà, người cũng quá đơn thuần." Địch Biên lắc đầu, thở dài nói, "Còn nhớ dự án thiết kế cha lần trước giao cho con không, dì Tần con lén lút tới tỉnh C chính là muốn giúp Tần gia từ Hoàng Đô đoạt hạng mục, tâm cô ta đã không ở trong cái nhà này nữa."

"Làm sao sẽ……" Địch Thu Hạc mặt khiếp sợ.

"Cha chỉ là rút mấy hỗn tử của Tần gia ở Hoàng Đô mà thôi…… Cô ta cư nhiên đối với cha như vậy, thật sự quá làm cho người ta thất vọng." Địch Biên vẻ mặt buồn khổ, bộ dạng vai sụp xuống giống như là già đi rất nhiều tuổi, "Cô ta đây là muốn từ từ khoét rỗng Hoàng Đô, vựng Tần gia dậy, không coi mình là người Địch gia……"

Địch Thu Hạc bộ dáng đả kích sâu sắc, nói không ra lời.

"Cho nên Thu Hạc, Hoàng Đô không thể đổ! Tần gia càng không thể đứng dậy!" Địch Biên thấy anh tinh thần hoảng hốt, thừa cơ tẩy não, ngồi thẳng người hơi tiến gần anh, trầm giọng nói, "Thu Hạc, con phải giúp cha! Cha ở thành phố B không dễ hành động, người bên cạnh có thể tín nhiệm cũng chỉ còn lại con. Vụ làm ăn ở tỉnh C Hoàng Đô có thể không cần, nhưng không thể để cho Tần gia cầm đi! Thu Hạc, giúp cha bảo vệ ngôi nhà này đi, cha già rồi."

Thân thể Địch Thu Hạc rung mạnh, biểu tình vài lần biến ảo, đấu tranh một hồi, cuối cùng dừng hình ở kiên định, mắt nhìn Địch Biên trả lời, "Được, con giúp cha, chỉ cần có thể giữ được ngôi nhà này, con cái gì cũng nguyện ý làm."

Địch Biên mừng rỡ, nhanh chóng từ trong tay người phía sau cầm qua một phần văn kiện bỏ lên bàn, mở ra nói, "Trong tay cha có một team, dì Tần con và Tần gia đều không biết, hiện tại cha giao team cho con, con mang theo bọn họ tới tỉnh C……"

Địch Thu Hạc mặt ngoài nghiêm túc nghe, nhưng trong lòng tràn đầy trào phúng.

Vở kịch hay này, rốt cục vẫn phải mở màn.

Cuối cùng bìa MV thuận lợi quay chụp xong, Hạ Bạch dựa theo kế hoạch, tập hợp một ít ảnh trảo chụp lúc trước bồi Quân Thần đi tỉnh C tảo mộ chụp được, upload Weibo, dựa theo mô típ cũ cảm ơn một chút thưởng thức của Quân Thần, một một chút tâm đắc lúc quay chụp, cuối cùng chúc album mới của Quân Thần bán lớn.

Weibo này sau khi đăng lên, weibo chính thức của phòng làm việc Quân Thần lập tức forward, rep một ít lời cảm ơn, thuận tiện tiết lộ một chút tin tức album mới.

Hạ Bạch từng bị hắc, cường thế làm sáng tỏ, netizen ngược lại bới ra người bạo liêu, không cẩn thận lôi ra chủ sau lưng Thánh Tượng, bới sâu ra chuyện kỳ ba của chủ Thánh Tượng mấy năm kia, đồng tình Hạ Bạch vừa vào nghề đã gặp phải chủ như vậy, nhân khí đã bị xào tới đỉnh, đường thành danh mục đích dẫn tới đám netizen ào ào hô to thiên tài luôn là nhiều sai trái như vậy. Hơn nữa lúc trước cậu ở công viên trò chơi chụp bài tập trải qua một đoạn thời gian hot, xoát đủ độ hảo cảm của người qua đường, cho nên weibo tuyên truyền album mới của Quân Thần một khi phát ra, lập tức liền bị đưa lên hot.

Nhiếp ảnh gia nhân khí cùng tiểu ca thần nhân khí hợp tác, tình huống kia quả thực là hỏa càng thêm hỏa, vừa chạm liền bốc cháy!

Netizen một: Quân Thần a đù má! Album mới này của anh ấy đều khó sinh nửa năm nay rồi, rốt cục sắp ra rồi a a a a! Sướng quáđi mất!

Netizen hai: Ha ha ha, mấy hắc tử ngoan cố kia không phải chết níu lấy chuyện Hạ Bạch trốn học không buông sao? Hiện tại sao không nhảy nhót nữa? Người ta đại học trước nay chỉ trốn học một ngày như vậy, còn là bởi vì công việc! Đám hắc tử chúng mày dám nói chúng mày không vì chuyện quan trọng gì từng trốn tiết hoặc là trốn học? Ai cũng là thánh nhân hoàn mỹđúng không? Muốn mặt mũi nữa hay không?

Netizen ba: Nếu có thể chụp hình cho Quân Thần, tui cũng nguyện ý trốn học! Trốn một tuần một tháng cũng không có vấn đề gì!

Netizen bốn: Trước kia, tui chỉ cho rằng Hạ Bạch chụp thiếu nữđẹp. Sau đó, tui phát hiện Hạ Bạch chụp ảnh nhóm cũng đẹp. Hiện tại tôi mới biết…… Hạ Bạch chụp nam nhân càng đẹp a a a a a! Mấy tấm hình này quả thực đẩy ngãấn tượng của tui trước kia đối với Quân Thần! Tôi trước kia nhìn thấy Quân Thần chỉ dám nhìn từ xa, hiện tại tôi thật muốn xông tới ôm anh ấy một cái! Tôi muốn từ fan chuyển thành fan não tàn a a a!

Netizen năm: Yếu ớt hỏi một câu, Tiểu Hạ Hạ, cậu muốn vứt bỏ Tiểu Thu Hạc nhà tôi sao? Đừng a……

Dự nhiệt rất thành công, nhân khí của Hạ Bạch sau khi kinh qua fan cuồng của Quân Thần oanh tạc, cao hơn một tầng lầu! Mà địa vị của Hạ Bạch ở trong lòng đám minh tinh giới giải trí, cùng từ một nhiếp ảnh gia nhỏ mới có thiên phú, thăng lên tới trình độ nhiếp ảnh gia ưu tú nhân khí rất cao kỹ thuật rất tuyệt có thể diễn chính!

Từ retoucher (*) đến nhiếp ảnh gia, từ chụp MC mới đài truyền hình tới chụp bìa album tiểu thần ca, từ không có tiếng tăm gì cho tới bây giờ nhân khí bùng nổ, Hạ Bạch giống như là một truyền kỳ, lấy một loại tốc độ làm cho lòng người kinh hãi, cường thế xông vào tầm mắt của nhân sĩ cao tầng giới giải trí.

((*) Retoucher: người photoshop ảnh)

Lâm Hà ngắt điện thoại của người thứ 5 gọi tới dò xét thái độ Ica, vừa vui vừa lo thở dài.

Vui chính là, album của Quân Thần còn chưa chính thức tung ra đã có nhiệt độ cao như vậy, Tiểu Nhân Ngư nhất định sẽ theo album của Quân Thần lần nữa rực rỡ một cái. Lo chính là, một khi bìa album này đạt được thành công, thời gian Hạ Bạch ở lại Ica, đoán chừng sẽ phải tiến vào thời gian đếm ngược.

Cô thở dài, cầm lấy định thoại bấm số Chu Kha, có chút bất đắc dĩ hỏi, “Chị Kha, chuyện chị tìm nhiếp ảnh gia trang phục mới cho Ica tiến hành tới thế nào……”

Gần mồng 1 tháng 10, Hạ Bạch đem weibo tạm thời giao cho chuyên gia công ty quản lý, mình thì mang theo hành lý, một người trước khi ngày nghỉ mồng 1 tháng 10 tới, ngồi lên máy bay tới khu D.

Mùa thu chính thức đã tới, thời tiết càng ngày càng lạnh, Hạ Bạch khép lại cổ áo khoác ngoài, điều chỉnh một chút khẩu trang và kính râm trên mặt, xách hành lý xuất hiện ở bên ngoài khu vực quay phim.

Tác phẩm mới lần này của Khương Quan Sơn Thành gia quân toàn bộ quá trình bí mật quay phim, người tổ phim toàn bộ ký thỏa thuận giữ bí mật, giấu tin tức phim tới chặt chẽ. Lúc này ngoài khu vực cách ly phong bế đột nhiên xuất hiện một nam nhân trẻ tuổi xa lạ xách theo hành lý, nhân viên bảo an tổ phim lập tức cảnh giác, sợ là tòa soạn báo nào đó tin tức linh thông phái cẩu tử tới dò xét, vội vàng tiến lên dựa theo mô típ cũ xua đuổi, "Phía trước đang thi công, không thể đi, đường vòng đi."

Hạ Bạch lấy kính râm và khẩu trang xuống, hướng bảo vệ thảo hỉ cười cười, nói, "Xin chào, tôi là thầy Từ Dận Vinh phái tới đưa tài liệu cho Khương đạo, đây là danh thiếp của tôi, phiền hai vị giúp tôi thông báo chút."

Hai vị bảo vệ nghe vậy sửng sốt, nhận lấy danh thiếp nhìn một chút, thái độ thân mật xuống, cười cười, "Hóa ra là đồ đệ của Từ lão tiên sinh, Khương đạo đã đợi lâu, mời ngài."

Hạ Bạch gật đầu, nhấc hành lý lên đi theo bọn họ vào trong căn cứ.

Phim trường, Địch Thu Hạc lại kết thúc một trận quay phim từ chỗ Vương Bác Nghị nhận lấy điện thoại di động, ấn mở nhìn một chút, thất vọng phát hiện Hạ Bạch vẫn là không có rep tin nhắn của anh, mặt mày nhịn không được đè xuống.

Đã nhiều ngày, tiểu cẩu tử đột nhiên trở nên công việc lu bù, không nhận điện thoại của anh cũng không làm sao rep tin nhắn của anh, lúc trước đề cập tới chuyện muốn tới khu D cũng không nói lại nữa, làm như quên đi chuyện này.

Nhất định là tức giận……

Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn một góc phim trường, gió thê lương trong lòng từ sau ngày đó trách mắng liền chưa từng ngừng.

Ngày mai chính là mồng 1 tháng 10, tiểu cẩu tử nói không chừng đã trở về quê, anh cho dù chạy về thành phố B cũng có thể không gặp được người……

"Địch thiếu, Khương đạo thả lời, nói mồng 1 tháng 10 du khách các nơi đều nhiều hơn, người căn cứ bên này khẳng định cũng sẽ nhiều lên, vì an toàn, tổ phim nghỉ 3 ngày, cần đặt vé cho anh về thành phố B không?" Vương Bác Nghị hỏi thăm xong tin tức đi tới, kính cẩn nói.

Địch Thu Hạc hoàn hồn, lại liếc mắt nhìn điện thoại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Trước đừng đặt vé máy bay, tôi chờ……"

"Chờ cái gì?"

Thanh âm quen thuộc, vang lên ở vị trí cách 2 bước.

Địch Thu Hạc lời nói mãnh liệt ngừng lại, không dám tin quay đầu nhìn lại, mắt khẽ trợn to, sau đó lập tức đứng dậy vạch ra cảnh giác nhìn sang Vương Bác Nghị, hai chân dài lớn cất bước đứng ở trước mặt thanh niên còn cầm vali, mặt căng thẳng, tay không tự chủ thu chặt.

"Anh đây là cái phản ứng gì?" Hạ Bạch khiêu mi, giơ tay lên giúp anh sửa sang lại một chút cổ áo bởi vì đứng dậy quá nhanh mà lệch, lại niết niết cơ bắp nổi lên trên cánh tay anh, cố ý hỏi, "Thân thể siết chặt như vậy, muốn đánh nhau phải không?"

Địch Thu Hạc gắt gao nhìn cậu, chỗ bị cậu chạm qua không bị khống chế nóng lên, hầu kết giật giật, đột nhiên duỗi cánh tay kéo cậu tới trong ngực ôm lấy, nghiêng đầu dùng sức cà cà tóc cậu, nghiến răng nghiến lợi nói, "Tiểu cẩu tử, tôi chán ghét kinh hỉ như vậy."

"Đây là kinh hỉ?" Hạ Bạch giật giật thân thể, vẫn là không quá quen phương thức biểu đạt cao hứng này của anh, ngửa đầu ra sau nói, "Tôi lúc trước rõ ràng đã nói mồng 1 tháng 10 sẽ đi tìm anh, sao có thể tính là kinh hỉ?"

Địch Thu Hạc giơ tay lên đỡ ót cậu, không cho cự tuyệt ấn cậu trở lại trong ngực, sau đó ôm lấy cậu, không để ý cậu giãy dụa và kinh hô ôm cậu tới trên ghế nghỉ ngơi ngồi xuống, ngồi xổm xuống vịn tay ghế nghỉ ngơi, lấy một loại tư thế vây cậu lại ngửa đầu nhìn cậu, tâm tình trong mắt kịch liệt va chạm, trầm giọng nói, "Tiểu cẩu tử, tôi……"

"Chờ tý!" Hạ Bạch vỗ đầu anh một cái cắt đứt lời anh, quay đầu ý bảo Vương Bác Nghị nhấc vali của cậu tới.

Vương Bác Nghị đã từ trong phản ứng của ông chủ đoán được thân phận của cậu, thế là đàng hoàng giúp cậu nhấc vali tới.

Hạ Bạch nói câu cám ơn với hắn, sau đó nhào người mở vali ra, từ bên trong lấy ra máy ảnh, mở ra điều chỉnh một sau đó nhắm máy ảnh ngay vào Địch Thu Hạc vẫn đứng ở trước người, đẩy đầu anh một cái, thúc giục, "Mau, tái hiện một chút biểu tình lúc nãy của anh, ánh mắt kia thật quá soái, giống như là sói thấy con mồi vậy, xem ra anh lần này nhập vai rất sâu, không tệ không tệ. Tôi lần này tới đây thầy bố trí nhiệm vụ cho tôi, anh phối hợp một chút, mau lên."

Địch Thu Hạc thiếu chút nữa kích động bày tỏ trắng ra: "……"

"Xí." Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống, ghét bỏ nhìn anh, "Sao anh kiêu căng thế, thời gian một câu thôi đã từ sói biến thành chó rồi, có thể có tiền đồ chút hay không, mau, răng nhe ra!"

Địch Thu Hạc thật sâu nhìn cậu.

“Nhanh lên tý, bài tập không chụp xong ngày nghỉ tuần này của tôi có thể bị ngâm nước nóng.” Hạ Bạch lại giơ máy ảnh lên.

“……”

“Địch ba tuổi?” Ngữ khí uy hiếp.

Vương Bác Nghị cau mày, cảm thấy học đệ này ở trước mặt Địch thiếu tựa hồ quá mức càn rỡ, có thể sẽ bị đánh.

Địch Thu Hạc cúi đầu, tay nắm chặt lại buông lỏng, sau đó ngẩng đầu, thật sâu nhìn Hạ Bạch, từ từ kéo kéo khóe miệng, “…… Như vậy?”

Vương Bác Nghị đang chuẩn bị tiến lên ngăn cản chuyện phát sinh: “……”

“Không tệ…… Có thể lại hung một chút không?”

Địch Thu Hạc phối hợp hơi cúi thấp đầu, mặt mày áp xuống, hỏi, “Kiểu này?”

“Nịnh nọt đi.” Nhiệt tình của Hạ Bạch giảm xuống.

Địch Thu Hạc nhanh chóng đổi lại biểu tình, cố gắng phối hợp cậu.

Vương Bác Nghị đứng xem lúc này trong lòng đã xoát đầy dấu chấm lửng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — Địch thiếu ở trước mặt vị học đệ này, giống như một con cún vậy.

41. Chương 41: Đệt……

Edit + Beta: Vịt

*********** Hế nhô các thím tui comeback rồi đây:***** Thôi muộn còn hơn không, chương mới chào mừng năm mới =)))))***

Biểu tình điều chỉnh lại điều chỉnh, Hạ Bạch nhưng làm sao cũng không vừa lòng, Địch Thu Hạc có chút nóng nảy, chân mày không tự chủ khép lại, thân thể căng thẳng, trong mắt mang theo chút khổ não và cảm giác suy sụp chính mình vô dụng.

Tách.

"Biểu tình này không tệ." Hạ Bạch để máy ảnh xuống, giống như sờ chó sờ sờ tóc anh một chút, khóe miệng giương lên thật lớn, nặn ra lúm đồng tiền trên má trái, cười tới có chút đáng ghét, "Địch ba tuổi ngoan, tay trái."

Địch Thu Hạc nhìn bàn tay trắng nõn cậu đưa tới, phản xạ có điều kiện cầm lấy, sau khi kịp phản ứng lông mày lập tức dựng lên, trầm trầm nhìn cậu, lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, "TIỂU, CẨU, TỬ!"

Hạ Bạch tay mắt lanh lẹ ấn lại máy ảnh, tách, màn trập vang lên.

Biểu tình hung ác trên mặt Địch Thu Hạc cứng đờ.

"Đã xong." Hạ Bạch vỗ vai anh một cái, cúi đầu kiểm tra ảnh hoàn thành.

Địch Thu Hạc nhìn bộ dáng thỏa mãn mặt mày mang theo cười của cậu, tức giận trong lòng vừa mới dâng lên xì một cái tắt, biểu tình hoãn xuống, có chút bất đắc dĩ nghĩ, thôi vậy, mình lớn hơn tiểu cẩu tử, nhường cậu ấy chút là phải.

Hạ Bạch vui vẻ ra mặt tắt máy ảnh, đưa tay túm Địch Thu Hạc vẫn đứng trước người, nhìn quanh bốn phía thấy không có ghế nào khác, liền dứt khoát ấn người ngồi ở bên cạnh mình, cùng anh vai chen vai ngồi chung một chỗ, hỏi, "Tôi vừa nãy lúc nghe nhân viên nói tổ phim sắp nghỉ, anh cũng có nghỉ sao?"

Để cho tiện nghỉ ngơi, ghế nghỉ của Địch Thu Hạc mua rất rộng rãi, hai đại nam nhân nghiêng người chen chúc chút hoàn toàn ngồi xuống được, nhưng Địch Thu Hạc trong lòng có quỷ, giây đầu tiên khí tức Hạ Bạch phun ra trên vai đã không nhịn được nhanh chóng đứng lên, giống như che giấu từ trong thùng nước bên cạnh lấy ra một chai nước đưa cho Hạ Bạch, sau đó nghiêng người tựa tới cây cột bên cạnh, cố gắng tự nhiên trả lời, "Có, nghỉ 3 ngày, có thể hảo hảo chiêu đãi cậu."

Hạ Bạch cầm lấy chai nước, nhìn thế đứng dựa vào cây cột anh cố ý tạo hình, kéo kéo khóe miệng, thức thời không đi vạch trần, trả lời, "Vậy thì tốt, tôi có năm ngày nghỉ, đủ cho tôi hoàn thành bài tập với chơi cùng anh."

Vương Bác Nghị hết sức có nhãn lực tiến lên, đặt một cái ghế vào bên cạnh Hạ Bạch.

Hạ Bạch nhìn về phía Vương Bác Nghị, hướng hắn hữu hảo cười cười.

Địch Thu Hạc cũng theo đó liếc mắt nhìn Vương Bác Nghị, cất bước ngồi qua, sau khi kéo về lực chú ý của Hạ Bạch hướng cậu giới thiệu sơ lược một chút Vương Bác Nghị, sau đó nghiêng đầu nói với Vương Bác Nghị, "Cậu với trợ lý An cũng hảo hảo nghỉ ngơi chút, ba ngày sau đúng giờ trở về phim trường tìm tôi là được, có được điện thoại liên hệ."

"Vâng, Địch thiếu." Vương Bác Nghị kính cẩn đáp lại, lại hướng Hạ Bạch lễ phép gật gật đầu, xoay người rời đi.

Hạ Bạch nhìn hắn rời đi, híp mắt suy nghĩ một chút, nhìn về phía Địch Thu Hạc, "Hắn chính là trợ lý mà cha anh an bài cho anh? Anh mua chuộc hắn?"

"Ừ." Địch Thu Hạc gật đầu, thẳng thắn nói, "Tôi điều tra hắn chút, tìm được ít nhược điểm của hắn, hiện tại hắn đang giúp tôi làm việc."

Hạ Bạch khiêu mi, "Đánh một gậy cho một trái táo ngọt?"

Theo mấy cái Hạ Bạch nói trong lòng Địch Thu Hạc kỳ thực có chút thấp thỏm, anh thích Hạ Bạch, tự nhiên hi vọng Hạ Bạch cũng có thể thích mình, mà mình thích là chân thật, cho nên anh không ở trước mặt Hạ Bạch giấu diếm ác ý và tính kế của mình đối với người khác, sau này cũng không định giấu diếm tiểu tâm cơ của mình trước mặt cấp dưới hoặc người ngoài.

Anh suy nghĩ qua, nếu Hạ Bạch có thể tiếp nhận anh như vậy, vậy tự nhiên rất tốt. Nếu không thể tiếp nhận…… Vậy thì từ từ tìm cách để cho đối phương tiếp nhận. Làm cho anh may mắn chính là, loại phản ứng hiện tại Hạ Bạch cho ra là tốt nhất — không có ghét, hoàn toàn tiếp nhận và tín nhiệm.

"Ừm, gậy thêm táo ngọt, phương pháp mặc dù cũ, nhưng dùng hết sức tốt." Khóe miệng anh nhịn không được nhếch lên, trong mắt nhiễm lên tiếu ý — anh không thích lầm người, tiểu cẩu tử rất tốt, tốt vượt ngoài tưởng tượng của anh.

Hạ Bạch thấy anh cười tới đắc ý, lại nhíu mày, xa xa thấy người vây quanh Khương đạo bên kia từ từ tản mát, nhanh chóng đè xuống lời chuẩn bị chế nhạo lại, đặt bình nước xuống đứng dậy nói, "Tôi muốn đi chào hỏi với Khương đạo, anh muốn đi cùng tôi không?"

Địch Thu Hạc cũng quay đầu nhìn Khương đạo bên kia một cái, thu liễm xong tâm tình, đứng dậy cùng đi theo cậu.

Dương Văn Thiên vừa vặn nói chuyện xong với Khương Quan Sơn rời đi, ba người giữa đường chạm mặt, Địch Thu Hạc chủ động bắt chuyện cùng Dương Văn Thiên, Dương Văn Thiên cũng bắt chuyện lại, còn trêu chọc anh hai cậu, thái độ đối với anh hết sức thân cận.

Hạ Bạch hiếm lạ nhìn Địch Thu Hạc giống như biến thành người khác, tay ngứa ngáy hối hận không mang theo máy ảnh.

Khương Quan Sơn đang cùng phó đạo diễn nói chuyện, giương mắt thấy Địch Thu Hạc đã tới, nhanh chóng giơ tay lên hướng anh vẫy vẫy, không đợi anh đi tới gần đã nói, "Thu Hạc cháu tới vừa lúc, lúc trước quên mất nói với trợ lý của cháu, Đông Ny sau khi nghỉ mồng 1 tháng 10 sẽ tới phim trường ra mắt, cảnh đối đầu đầu tiên của hai đứa sẽ phải đeo cáp treo, rất phí thể lực, cho nên cháu nghỉ thì nghỉ, đừng chạy loạn khắp nơi, nghỉ ngơi thật tốt, chờ Đông Ny tới đây, nhiệm vụ quay phim của cháu chỉ sẽ nặng hơn."

Địch Thu Hạc nghe ông nhắc tới Đông Ny, phản xạ có điều kiện nhìn về phía Hạ Bạch bên cạnh, sau đó sau khi tiếp nhận được tầm mắt nghi ngờ nhìn sang của Hạ Bạch vội vàng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Khương Quan Sơn trả lời, "Cháu biết rồi, Khương đạo."

Khương đạo lúc này mới chú ý tới Hạ Bạch đứng bên cạnh Địch Thu Hạc, thấy khuôn mặt cậu khá miễn cưỡng, khẽ nhíu lông mày.

Hạ Bạch nhanh chóng giương lên một nụ cười, lấy ra danh thiếp và một cái USB hai tay đưa tới, lễ phép nói, "Khương đạo chào ngài, cháu là Hạ Bạch, đây là tư liệu mà sư phụ cháu Từ Dận Vinh tiên sinh bảo cháu mang tới cho ngài, để ngài đợi lâu rồi."

Khương Quan Sơn nghe vậy biểu tình hòa hoãn xuống, ánh mắt trở nên rất hòa ái, nhận lấy danh thiếp nhìn một chút, sau đó giao USB cho phó đạo diễn, "Hóa ra là tiểu đồ đệ của lão Từ, vất vả cháu chạy một chuyến này, chuyện cháu muốn chụp bài tập ta đã nghe lão Từ nói, cháu tùy ý là được, bất quá tốt nhất đứng ở studio bật đèn flash."

Hạ Bạch hai tay nắm chặt tay ông, ngừng vài giây sau đó thức thời buông ra, trên mặt treo nụ cười thảo hỉ, trước tiên cảm tạ một chút cơ hội chụp ảnh ông cung cấp, sau đó thành khẩn bảo đảm tuyệt đối sẽ không quấy rầy tới tổ phim quay chụp.

Địch Thu Hạc vốn tưởng rằng Hạ Bạch chỉ là tới chào hỏi đơn giản nghe vậy cau mày, nghiêng đầu nhìn Hạ Bạch một cái.

Sau khi cáo biệt Khương Quan Sơn hai người rời khỏi trụ sở, Hạ Bạch theo Địch Thu Hạc trở về khách sạn tổ phim ngủ lại, chuẩn bị ăn cơm tối nghỉ ngơi.

"Cậu bái Từ lão làm thầy?" Sau khi trở lại phòng, Địch Thu Hạc nín một đường rốt cục không nhịn được hỏi.

Hạ Bạch cởi áo khoác xuống, ngồi phịch trên ghế salon, gật đầu, "Ừa, trước đây không lâu vừa bái."

Địch Thu Hạc liếc mắt nhìn đường cong eo và chân dài duỗi thẳng của cậu lúc tê liệt xuống lộ ra, nghiêng người giúp cậu đặt hành lý vào bên tủ quần áo, sau đó xoay người ngồi vào mép giường, cau mày nhìn cậu, biệt khuất hỏi, "Cho nên cậu tới đây không phải vì thăm tôi, mà là vì đưa tài liệu cho Khương đạo?"

Hạ Bạch sửng sốt, có chút buồn cười nhìn anh một cái, nhấc chân đạp anh, "Hóa ra anh cả đường xụ mặt là vì cái này, ấu trĩ hay không, so đo những thứ này."

Địch Thu Hạc kẹp chân cậu lại, không để cho cậu tránh thoát, cũng không nói chuyện, rõ ràng đang sinh hờn dỗi.

Cái tính tình này, tuổi tâm lý nhiều nhất 3 tuổi, không thể nhiều hơn.

Hạ Bạch lật mắt trắng, dứt khoát không giãy dụa nữa, lại dịch dịch thân thể xuống, giải thích, "Thăm anh mới là chủ yếu, đưa tài liệu là thuận tiện. Tôi chụp bìa cho Quân Thần vì vậy quá bận làm lỡ bài tập chụp ảnh hai tuần, sư phụ nói tôi mồng 1 tháng 10 tới tìm anh, liền thuận tiện để cho tôi mang theo ít tài liệu tới, sau đó sau khi hỏi thăm qua ý kiến của Khương đạo bố trí bài tập mới cho tôi."

Địch Thu Hạc nghe xong giải thích tâm tình tốt hơn chút, thấy cậu ngoan ngoãn nằm ở trước mặt mình, mặt mày giãn ra, khóe miệng lén lút nhếch lên, hỏi, "Cậu vừa tới đã chụp tôi, chả lẽ bài tập mới là tôi?"

"Không phải." Hạ Bạch không chút lưu tình giội nước lạnh.

Khóe miệng Địch Thu Hạc san bằng, buông chân cậu ra, khom lưng cầm mắt cá chân kéo một cái, trực tiếp gác chân cậu tới trên đầu gối mình, đè lại không để cho cậu động.

"Ê!" Hạ Bạch không nghĩ tới anh lại đột nhiên làm thủ đoạn này, thiếu chút nữa bị anh kéo xuống ghế salon, tức giận duỗi cái chân khác đạp anh, giáo huấn, "Người bao lớn rồi còn giống y trẻ con, y như lúc vừa mới quen anh…… Buông ra buông ra! Bài tập lần này của tôi là trảo chụp diễn viên chính tổ phim của các anh, sau đó thử đem các anh chỉnh tới trong cùng một tấm hình làm thành poster, hoặc là lúc các anh quay phim trảo chụp một tấm ảnh nhóm thích hợp, cho nên là phải chụp anh nhưng không chỉ chụp anh, rõ chưa?"

Địch Thu Hạc dứt khóe đem hai chân cậu đều đè lại, sau đó nhanh nhẹn kéo một cái, cư nhiên trực tiếp đem cậu từ trên ghế salon kéo xuống."

"Đệt!" Thân thể Hạ Bạch tời khỏi ghế salon, mắt thấy sắp ngã xuống.

Địch Thu Hạc vội vươn cánh tay chống đỡ sau lưng cậu, chân dịch về bên kia một cái, tay thu lại, vững vàng để cho cậu nằm ngang trên chân mình.

Hạ Bạch: "……"

Địch Thu Hạc hài lòng, khóe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười hết sức ôn nhu, "Không cần trảo chụp các diễn viên chính khác, nghỉ ngơi sau đó hai ngày phần lớn là cảnh của tôi, cậu chụp tôi là được."

Hạ Bạch buông ra cái tay vì ổn định thân thể thăng bằng mà túm lấy eo cậu, quyết đón vén quần áo anh lên.

Địch Thu Hạc khóe miệng giương lên độ cong cứng đờ, thân thể băng trụ không dám động, cà lăm hỏi, "Cậu, cậu muốn làm gì?"

Hạ Bạch cười lạnh một tiếng, vén quần áo anh lên không chút do dự dán bàn tay tới, sau đó sau khi nhận thấy thân thể dưới tay mãnh liệt run một cái, khom lại, liều mạng cong lên, vừa cong thân thể vừa dịch sang bên cạnh, sau khi đụng vào người áp lên, nhe răng cười nói, "Có cơ bắp khí lực lớn giỏi lắm? Dám

trêu tôi, Địch ba tuổi anh sợ là không biết chữ chết viết như thế nào!"

Từ dưới nhìn lên, hầu kết xinh xắn của Hạ Bạch tựa hồ gần ngay trước mắt, hơi ngẩng người là có thể hôn tới, tay đối phương đang ở trong quần áo mình, hai người chân đụng chân…… Lỗ tai Địch Thu Hạc xoạt một cái đỏ, sau đó đỏ ửng nhanh chóng lan ra cổ và má.

Khó tránh bị đối phương nhìn ra cái gì, anh nhanh chóng đứng dậy hất Hạ Bạch xuống, động tác lưu loát đem mặt người lật xuống áp trụ, ấn sau lưng cậu không để cho cậu trở mình, sau đó vén áo cậu lên tay run run sờ sờ eo cậu, thận trọng gãi gãi, trong miệng phản kích nói, "Tôi thấy hôm nay muốn chết chính là cậu."

Hạ Bạch giãy dụa, trở tay muốn hất anh ra, hết sức không phục, "Gà cay, tôi không sợ ngứa, buông tôi ra!"

Dưới tay chính là làn da trắng mịn ấm áp, bởi vì thiếu rèn luyện cho nên sờ mềm nhũn, hoàn toàn không giống cơ bắp cứng ngắc trên người anh, Địch Thu Hạc hô hấp cứng lại, lý trí nói với anh phải mau sớm thu tay lại, dục vọng và tình cảm lại thúc giục anh duỗi tay vào trong, cầm lấy cái eo gầy mảnh, bản năng bóp nhẹ một cái.

"Đệt mợ……"

Hạ Bạch đột nhiên chửi thầm một tiếng, thân thể cũng run lên.

Địch Thu Hạc cứng đờ, ý thức được cái gì, ngón tay lại ở chỗ vừa nắm qua kia nhẹ nhàng niết niết.

"Ưm."

Hạ Bạch rầu rĩ một tiếng, thân thể nhuyễn ngã ở trên giường, vài giây sau càng vùng vẫy kịch liệt, lỗ tai lộ ở ngoài tóc ẩn có chút phiếm hồng, trong thanh âm mang theo chút mùi vị thẹn quá hóa giận, "Địch ba tuổi mau buông tôi ra! Tôi không đùa nữa!"

Địch Thu Hạc bị tiếng rên âm cuối mềm nhũn khí tức ngắn ngủi làm cho miệng đắng lưỡi khô thân thể nóng lên, nhận thấy tiểu Thu Hạc có dấu hiệu đứng dậy, nhanh chóng kéo chăn qua bọc Hạ Bạch lại, dùng sức ôm lấy sau đó đứng dậy, vọt vào phòng rửa tay đem mình khóa trái ở bên trong.

"Gà cay Địch ba tuổi!" Hạ Bạch đỏ mặt vén chăn lên, men theo thanh âm vọt tới trước cửa phòng rửa tay, gõ cửa cả giận nói, "Anh trốn cái gì! Có bản lĩnh đùa dai không có bản lĩnh nhận? Trẻ con ba tuổi đều biết làm chuyện xấu phải nói xin lỗi, anh đều 23 tuổi rồi, có thể có chút tiền đồ hay không!"

Địch Thu Hạc giữa lúc rửa tay hỏi vặn lại, "Tôi làm chuyện xấu gì?"

"Anh sờ — phi! Anh vừa nãy suýt thì kéo tôi tới trên mặt đất!" Hạ Bạch nói nhịn không được nhu nhu eo

còn có chút tê dại, lỗ tai lại đỏ chút, răng cũng nhịn không được cắn chặt.

Mẹ nó! Sống hai đời, cậu cư nhiên luôn không biết điểm mẫn cảm của mình ở eo!

Trong tay phảng phất còn lưu lại xúc cảm da thịt trắng mịn mềm mại của đối phương lưu lại, Địch Thu Hạc nhịn không được xoa xoa ngón tay, phát hiện tiểu Thu Hạc lại bắt đầu ý động, nhanh chóng vùi đầu lại dưới vòi nước tiếp nhận nước lạnh rửa tội, trong miệng vẫn không quên làm bộ bình tĩnh phản bác, "Nhưng tôi đón được cậu."

Gà cay này đã làm sai chuyện lại còn dám mạnh miệng?

Hạ Bạch bị chọc cười, đưa tay vặn tay nắm cửa, cao giọng nói, "Anh ra ngoài! Đón được là có thể xí xóa chuyện anh kéo tôi? Ra ngoài chúng ta đấu tay đôi!"

"Phim trường bận rộn một ngày, trên người đều là mồ hôi, dính ở trên người không thoải mái, tôi muốn tắm." Địch Thu Hạc đánh chết không mở cửa.

Hạ Bạch cười lạnh, "Vậy tôi cũng muốn tắm! Tôi xuống máy bay lại đi xe, trên người đều là mùi kỳ quái, dù sao anh cũng mở cửa nhanh!"

Địch Thu Hạc ngừng lại, trong đầu không tự chủ não bổ ra bộ dạng hai người trần trụi nhìn nhau, tiểu Thu Hạc vẫn là dựng thẳng lên, nhịn không được đập tường một cái, bắt đầu cởi quần áo vặn vòi hoa sen, thanh âm không tự chủ thấp xuống, "Tôi tắm trước, cậu chờ chút, Tiểu Bạch cậu đừng ép tôi."

Hạ Bạch lui về sau một bước, mặt không dám tin, "Vừa nãy cái thanh âm gì? Anh đấm cửa? Anh cư nhiên còn phát cáu?"

Thanh âm người yêu phảng phất vang ở bên tai, đại não trước khi tiếp thu được thanh âm não bổ ra biểu tình ánh mắt đối phương lúc nói chuyện, nước lạnh dội ở trên người, thân thể lại càng ngày càng nóng. Địch Thu Hạc hô hấp nặng nề một chút, tay hướng xuống cầm lấy chính mình.

"Tiểu Bạch……"

Tiếng nước chảy che đậy lẩm bẩm trầm thấp của anh, Hạ Bạch ngoài cửa chỉ có thể nghe được một chút thanh âm mơ hồ.

"Thật sự bắt đầu tắm rồi?" Hạ Bạch trợn mắt, sau đó cau mày, tức giận khó giải thích được ở trong lòng bởi vì cọ tới điểm mẫn cảm mà dâng lên dần dần biến mất, hồi tưởng một chút bộ dạng mình vừa nãy cố tình gây sự, đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng, ho một cái rồi nói, "Vậy anh tắm, tôi, tôi trước đi xem TV."

Địch Thu Hạc nghe vậy mở ra mắt nửa khép, mấp máy môi, hầu kết khẽ động, đột nhiên cười nhẹ một tiếng.

Tiểu cẩu tử khốn khiếp, cũng biết chọc người lung tung…… Thật là thiếu đòn.

Sau khi tắm rửa xong hai người đều lười tới mức không ra ngoài ăn, liền dứt khoát gọi đồ bên ngoài.

"Quán này sushi không tệ, cậu nếm thử chút." Địch Thu Hạc đem toàn bộ sushi mở ra đặt tới trước mặt Hạ Bạch.

Hạ Bạch liếc mắt nhìn sushi, tự động coi việc này là hành động lấy lòng sau khi phạm sai lầm của Địch ba tuổi, miễn cưỡng vừa lòng cầm lấy đũa kẹp lên một miếng sushi ăn xuống, sau đó ánh mắt sáng lên, hướng anh dựng dựng ngón cái, "Ăn ngon, mùi vị siêu đúng."

Địch Thu Hạc giương lên khóe miệng cười, rót rượu mơ cho cậu, "Lại nếm thử chút cái này, mùi rượu không nặng, cậu hẳn sẽ thích."

Hạ Bạch cẩn thận bưng lên nếm thử một ngụm, tinh tế cảm nhận một chút, gật đầu, "Ngọt, mùi vị không tệ."

Địch Thu Hạc thấy cậu hài lòng, tiếu ý trên mặt sâu rất nhiều, cũng rót cho mình một chén.

Hai người ăn ý đem ồn ào lúc trước quăng ra sau đầu, xem TV ăn sushi uống rượu, thời gian nháy mắt liền qua, chờ rượu đủ cơm no, vừa vặn liền tới thời gian Hạ Bạch bình thường ngủ.

"Tôi đi tắm." Má Hạ Bạch có chút phiếm hồng, lúc nói chuyện không tự chủ kéo dài âm cuối, phối với thanh tuyến trong veo nguyên khí của cậu, khó giải thích được có chút mùi vị làm nũng.

Địch Thu Hạc nhu nhu lỗ tai, cúi đầu làm bộ như thu dọn đĩa ăn, hàm hồ đáp một tiếng.

Cạch, cửa phòng rửa tay đóng lại.

Thân thể căng thẳng của Địch Thu Hạc buông lỏng, giơ tay lên nhu nhu lỗ tai.

"Địch ba tuổi!"

Anh vèo một cái buông tay xuống, khẩn trương đề cao thanh âm hỏi, "Sao, sao thế?"

Hạ Bạch đã cởi áo từ trong phòng rửa tay thò ra, trong mắt mang theo một tia men say, cau mày tựa như

đang dùng sức nhớ lại cái gì đó, nói, "Quên hỏi anh, bởi vì phải chụp bài tập, kế hoạch lúc trước có biến, tôi quyết định ngày mai về quê tảo mộ cho cha mẹ tôi, anh muốn đi cùng tôi không? Hay là anh ở đây nghỉ ngơi thật tốt, tôi tảo mộ xong lại trở lại tìm anh."

Địch Thu Hạc nhanh chóng xoay người nói, "Tôi đi cùng cậu!" Loại chuyện gặp phụ huynh này, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Hôm sau, Hạ Bạch hơi chút say rượu bị Địch Thu Hạc đánh thức, mở mắt thấy chính là đường cong khiêu gợi sau lưng đối phương, nhịn không được đưa tay bộp một cái sờ tới.

Thân thể Địch Thu Hạc căng thẳng phút chốc, quay đầu lại nhìn cậu, thấp giọng hỏi, "Đánh thức cậu?"

Hạ Bạch mơ mơ màng màng rờ lên cơ bắp cứng rắn của anh, gật đầu, cầm lấy di động nhìn thời gian một cái, hỏi, "Sáng sớm anh không ngủ lăn qua lăn lại cái gì đấy?"

"Cậu tiếp tục ngủ." Địch Thu Hạc quyết đoán đem đống lớn quần áo bên cạnh đẩy tới dưới giường, xoay người giúp cậu đắp chăn, thanh âm thấp xuống dỗ nói, "Còn sớm, cậu ngủ thêm lát, tôi không làm ồn cậu."

Hạ Bạch quả thật còn chưa ngủ đủ, hàm hồ nói mấy câu, vùi vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Địch Thu Hạc cẩn thận sờ sờ sợi tóc chổng lên trên đầu cậu, xoay người ôm lấy đống quần áo lớn, đi vào phòng rửa tay, tiếp tục tiến hành đại nghiệp chọn quần áo.

Bên trong phòng một lần nữa an tĩnh lại, Hạ Bạch cuộn cuộn chăn, ý thức vừa muốn chìm vào bóng tối, chuông cửa đột nhiên vang lên chói tai. Cậu xoạt một cái mở mắt ra, có chút nhức đầu ấn trán ngồi dậy, đề cao thanh âm hô, "Địch ba tuổi, có người ấn chuông cửa, hẳn là tìm anh, đi xem chút đi."

Không có trả lời, đèn trong phòng rửa tay tựa hồ bật.

Cậu nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ đứng dậy, tiện tay chỉnh lại tóc, cầm lấy áo khoác mặc bên ngoài đồ ngủ đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, cô gái trẻ tuổi trang dung tinh xảo, mặc một thân váy dài vải lanh thêu thấy cửa mở ra, vội lộ ra một nụ cười, thái độ thân thiết chào hỏi, "Xin chào, tôi là Đông Ny, hợp tác trong bộ phim mới của anh, tôi tiện đường…… Anh là ai?"

Hạ Bạch mi tâm nhảy một cái, cẩn thận đánh giá một chút bộ dáng cô ta, lại nhìn một chút váy dài cổ chữ V trên người cô ta và tóc xoăn dày xõa, lại nghĩ một chút thời gian hiện tại, giơ tay đè trán.

Một nữ nhân, một nữ nhân trang phục tỉ mỉ, lúc buổi sáng ngày mới vừa sáng, đi ngang qua cửa phòng nam diễn viên cùng phim…… Lừa gạt ai đó.

42. Chương 42: Nhìn Anh Đẹp Trai

Edit + Beta: Vịt

Đông Ny thấy cậu giơ tay ấn trán, một bộ mê mang vừa bị đánh thức, khẽ cau mày, nghi ngờ nhìn số phòng trên cửa một cái, miệng há ra, giơ tay khép khép tóc, nghi hoặc lại chần chờ nói, "Xin lỗi, tôi chắc là gõ nhầm cửa…… Quấy rầy tới anh nghỉ ngơi thập phần có lỗi, cáo từ."

"Chờ chút." Hạ Bạch gọi cô ta lại, lại cẩn thận đánh giá cô ta ăn mặc một chút, nhu nhu trán nói, "Cô không gõ nhầm cửa, đây là phòng của Địch Thu Hạc" Rượu mơ kia uống vào giống như nước trái cây, ngấm về sau ngược lại lớn, đầu óc càng thanh tỉnh càng thấy nhức đầu.

Còn có Đông Ny đột nhiên tới cửa này…… Đầu càng đau.

Chân Đông Ny vừa bước ra lập tức thu trở lại, tầm mắt rơi vào trên người Hạ Bạch, trên dưới đánh giá một chút, vẫn duy trì nụ cười trên mặt, coi như lễ phép hỏi, "Vậy xin hỏi anh là……"

"Bạn của Địch Thu Hạc, nghỉ tới đây tham ban." Hạ Bạch đơn giản trả lời, nhớ tới mấy chuyện loạn thất bát tao trong tương lai, nguyên tắc tốc chiến tốc thắng, tốt nhất bóp chết phiền toái ở nguyên tắc trạng thái nảy sinh, gọn gàng linh hoạt mở rộng cửa phòng ra, sau khi xác định cho dù lúc này có paparazi chụp ảnh hoặc là sau này có người điều tra giám sát khách sạn gây sự đều hoàn toàn nhìn không ra người trong phòng ngoài phòng có bất kỳ khả năng ái muội nào, hướng về phía Đông Ny cười cười, nói, "Cô chờ chút, tôi đi gọi Địch Thu Hạc." Nói xong không để cho Đông Ny cơ hội cự tuyệt, trước tiến vào gõ cửa phòng rửa tay, sau đó đi tới bên giường nhấc túi máy ảnh tới, cầm lấy di động, đi trở lại trường ở cửa.

Đông Ny: "……" Trăm triệu không nghĩ tới, cô ta sáng sớm tới đây, cư nhiên sẽ là kết quả như vậy.

Cô ta nhìn một cái máy ảnh và điện thoại trong tay Hạ Bạch, lại liếc mắt nhìn cửa phòng mở ra, tiếp tục nhìn một cái giám sát cuối hành lang, lại tiếp tục nhìn một cái khoảng cách hoàn toàn không cách nào viết văn giữa hai người, cúi đầu điều chỉnh một chút biểu tình cứng ngắc, cười đáp lời, "Vị tiên sinh này, máy ảnh trong tay anh……"

"À, cái này a." Hạ Bạch tựa vào trên khung cửa, vuốt tóc một cái, mỉm cười, "Quên mất tự giới thiệu, tôi tên là Hạ Bạch, là học đệ đại học của Hạ Bạch, học chính là ngành thông tin truyền thông, tương lai có lẽ là một phóng viên. Nguyên nhân chuyên ngành, tôi thích tùy thân mang theo máy ảnh."

Đông Ny: "……"

"Có lẽ trong tương lai, tôi sẽ có cơ hội lấy thân phận phóng viên hợp tác với Đông tiểu thư." Hạ Bạch trợn mắt nói phét, lại giơ tay lên nhu nhu trán đè xuống cảm giác nhức đầu nặng trĩu sau say rượu, tiếp tục nói, "Tôi nghe Khương đạo nhắc tới qua cô, lấy thiên phú của cô, cố gắng cùng tài nguyên, đại hỏa chỉ là vấn

đề thời gian, tới lúc đó tôi chính là người từng cùng minh tinh nổi tiếng Đông Ny tiểu thư sáng sớm ở cửa khách sạn tán gẫu, những người cùng ngành nhất định sẽ hết sức hâm mộ tôi."

Cậu cố ý ở trên hai từ cố gắng và tài nguyên càng nhấn mạnh ngữ điệu, Đông Ny nghe tới trong lòng run lên lại căng thẳng một cái, biểu tình thiếu chút nữa không căng cứng, lúc lại nhìn cậu, trong mắt không tự chủ mang theo một tia kiêng dè và tham cứu, thử dò xét nói, "Hạ tiên sinh nói đùa, tôi hiện tại vẫn chỉ là một mới —"

"Tiểu Bạch, xảy ra chuyện gì?" Địch Thu Hạc mặc một thân áo sơ mi quần tây mới tinh từ trong phòng rửa tay đi ra ngoài, thân mật ôn nhu trong mắt sau khi nhìn thấy cửa phòng mở lớn và Đông Ny ở cửa nhanh chóng biến mất, mày nhíu lại phút chốc lại rất nhanh buông ra, nhanh chóng đeo lên mặt nạ biểu tình khách sáo nghi ngờ, tiến lên đè lại vai Hạ Bạch, lấy một loại tư thế hơi lộ vẻ thân mật đứng ở phía sau Hạ Bạch, nhìn về phía Đông Ny lễ phép hỏi, "Xin hỏi cô là……"

Đông Ny sau khi nhìn thấy anh ánh mắt xác định, sau đó xoạt một cái phát sáng, nhịn không được tiến lên một bước, trên mặt treo nụ cười ngọt ngào, nói, "Xin chào, em là hợp tác trong phim mới của anh Đông Ny, hai ngày nữa chính là cảnh đối đầu của chúng ta, em muốn……"

"Hóa ra là Đông tiểu thư." Địch Thu Hạc mỉm cười cắt đứt lời cô, trấn an vỗ vỗ vai Hạ Bạch, sau đó nghiêng người ra cửa hướng Đông Ny gật gật đầu, nện chân to dài trực tiếp đi tới trước gian phòng nghiêng đối diện, giơ tay lên ấn chuông cửa.

Đông Ny từ trong sắc đẹp tỉnh thần, ánh mắt nghi ngờ, Hạ Bạch thì co rút khóe miệng.

Mấy giây sau, Khương Quan Sơn rõ ràng vừa mới rời giường xuất hiện ở phía sau cửa, thấy ngoài cửa đứng chính là Địch Thu Hạc, nghi ngờ nói, "Sao dậy sớm thế, có việc? Tiểu Hạ dậy chưa, có muốn đi ăn sáng không?"

"Cảm ơn lời mời của Khương đạo, Tiểu Bạch vừa dậy, đoán chừng không thể cùng chú ăn sáng rồi." Địch Thu Hạc trả lời, biểu tình áy náy, "Là như vậy, Đông tiểu thư đến, nói muốn sớm quen một chút mấy cảnh sau kỳ nghỉ, nhưng cháu đã đáp ứng Tiểu Bạch hôm nay muốn cùng cậu ấy về quê tảo mộ, cho nên……" Vừa nói nghiêng người, nhường ra thân ảnh Đông Ny.

Khương Quan Sơn nhìn về phía Đông Ny, chân mày thật sâu nhăn lại, cúi đầu giơ tay nhìn nhìn đồng hồ, ngữ khí hơi mang theo chút bất mãn và ghét bỏ, "Sao giờ này tới rồi."

Đông Ny: "……" Kịch bản tựa hồ có chút không đúng.

"Người mới chăm chỉ nghiêm túc là chuyện tốt, nhưng phải xem thời gian một chút." Khương Quan Sơn biết bối cảnh của Đông Ny, nhưng lại không thể nào ưa cô ta, trong lòng bất mãn trên mặt liền mang ra một chút, nhưng vẫn là có trách nhiệm nói, "Đã tới vậy thì hảo hảo chuẩn bị đi, cảnh đầu của cháu phải treo cáp treo, có rất nhiều chỗ phải chú ý, đi theo ta, ta dẫn cháu đi tìm chỉ đạo võ thuật."

"Vất vả chú rồi." Địch Thu Hạc hướng Khương Quan Sơn nói cảm ơn, áu đó xoay người nhìn về phía Đông Ny, hơi có chút áy náy nói, "Đông tiểu thư, xin lỗi không thể đích thân đón gió tẩy trần cho cô, Khương đạo sẽ hảo hảo chỉ bảo chỗ quay phim cần phải chú ý cho cô, tôi đi giúp cô gọi điểm tâm, tạm thời thất lễ."

Hạ Bạch thấy thế lập tức mở máy ảnh ra, chụp một tấm ảnh ngoài lề "Đạo diễn diễn viên hài hòa thảo luận kịch bản", mỉm cười phất tay, "Đông tiểu thư cố lên, chúc cô một pháo liền nổi."

Khương Quan Sơn nghe vậy cười mắng, "Cái này có gì phải chúc mừng, giới giải trí một pháo liền nổi nhưng chỉ là diễn viên phù dung sớm nở tối tàn nhiều, cố gắng nghiên cứu kỹ thuật diễn, tranh thủ ảnh đàn trường thanh (*) mới là thái độ chính xác một diễn viên tốt nên có, Tiểu Hạ cháu vẫn là giác ngộ không đủ."

((*) Hiểu sơ sơ là bồi dưỡng kỹ thuật diễn)

Hạ Bạch nhanh chóng giơ bàn tay nhận lỗi.

Địch Thu Hạc cười giúp Hạ Bạch nói một câu, "Tiểu Bạch là muốn chúc Đông tiểu thư có một hình ảnh đẹp trên màn ảnh trước mắt người khác, tôi tin lấy thiên phú và tài nguyên của Đông tiểu thư, nhất định sẽ không để cho mọi người thất vọng."

Đông Ny nhạt nhẽo cười cười, cúi đầu nương động tác khép tóc kéo kéo cổ áo.

Bước đầu tiên bước vào giới giải trí, tựa hồ có chút không giống trong tưởng tượng của cô ta. Có lẽ là dậy quá sớm đại não còn chưa thanh tỉnh, cô ta lúc này lại có chút phân biệt không ra đối thoại của mấy người này là đang cố ý châm chọc cô ta, hay là chỉ là đang đơn thuần lẫn nhau tâng bốc hàn huyên, mấy lời màu mè mô típ cũ mà thôi.

Túm lại, hôm nay cô ta hoàn toàn là xinh đẹp cho người mù nhìn, hoàn toàn xuất sư bất lợi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Đông Ny và Khương đạo biến mất ở sau cửa phòng chỉ đạo võ thuật, Hạ Bạch buông lỏng tinh thần, nhịn không được che miệng ngáp một cái.

Địch Thu Hạc vừa vặn cúp điện thoại giúp đám người Khương Quan Sơn gọi điểm tâm xoay người nhìn sang, thấy thế nhíu nhíu mày, tiến lên cẩn thận đánh giá một chút sắc mặt của cậu, ân cần hỏi, "Ngủ không ngon? Tôi thấy trong mắt cậu có tia máu, tiếp tục ngủ chút đi."

"Không phải, di chứng sau uống rượu có chút nghiêm trọng, hơi có chút nhức đầu." Hạ Bạch nhu nhu huyệt thái dương, khoát tay nói, "Tiếp tục ngủ cũng không ngủ được, rửa mặt một chút chuẩn bị lên đường, chúng ta đi sớm về sớm."

Địch Thu Hạc nghe vậy trong lòng đối với khách không mời mà đến Đông Ny khó chịu nhanh chóng tăng lên, quan tâm lấy đi máy ảnh và điện thoại trong tay cậu, nói, "Tôi mượn xe của tổ phim, chúng ta lái xe đi, cậu có thể ở trong xe ngủ tiếp một lát. Bữa sáng muốn ăn gì, tôi gọi điện đặt."

"Tùy tiện gọi chút thanh đạm đi." Hạ Bạch trả lời, sau đó híp mắt nhìn Địch Thu Hạc, đem anh đánh giá trên dưới một lần, bí hiểm sờ cằm, "Kỳ quái, tôi đều tỉnh lâu như vậy rồi, anh cư nhiên vẫn không nói chuyện chọc tức tôi, còn quan tâm tôi như vậy, chả lẽ……"

"Chả lẽ cái gì?" Địch Thu Hạc bị cậu đánh giá tới thân thể cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy áo sơ mi tỉ mỉ chọn lựa trên người có chút đốt da, biểu tình không tự chủ căng lên, trong lòng có chút sợ. Anh vừa nãy có phải biểu hiện tới quá rõ ràng hay không, tiểu cẩu tử có thể đã nhận ra tâm ý của anh hay không? Nếu như bị phát hiện rồi, anh có nên hay không nhân cơ hội biểu……

"Chả lẽ anh trúng tà?" Hạ Bạch tay trái đập xuống tay phải, vẻ mặt say mê mỉm cười phát hiện chân tướng, "Hoặc là anh đang cảm ơn tôi giúp anh ngăn chặn Đông Ny? Kỳ thực anh không cần khách khí như vậy, mọi người đều là huynh đệ, giúp anh ngăn chặn chút hoa đào nát là nên. Bất quá nói tới, Đông Ny kia mặc dù vóc người không tệ lớn lên xinh đẹp, nhưng mỹ nữ trình độ này, học viện điện ảnh và truyền hình túm một cái một bó to, đại lão kia rốt cuộc là cô trọng điểm gì của cô ta? Còn có, anh vừa nãy lúc đối với Đông Ny giống như là người khác vậy, tôi thiếu chút nữa nhịn không được vì kỹ thuật diễn của anh vỗ tay."

"……" Bạch……

Hạ Bạch mắt phát sáng nhìn anh, đau đầu sau say rượu đều ngăn không được tâm bát quái, "Anh cảm thấy đại lão kia là coi trọng điểm nào của Đông Ny?"

Địch Thu Hạc giơ tay lên lau mặt, xoay người đưa lưng về phía Hạ Bạch, cảm giác mình cần yên lặng.

Ngồi lên xe thắt xong dây an toàn, Hạ Bạch gặm bán rán ven đường mua được, nhìn Địch Thu Hạc một cái lại một cái.

"Nhìn cái gì?" Địch Thu Hạc rốt cục nhịn không được nghiêng đầu hỏi một câu.

"Nhìn anh đẹp trai."

Địch Thu Hạc dùng sức dẫm chân ga một cái.

Thân thể Hạ Bạch bởi vì quán tính sau dựa tới trong lưng ghế, chờ tốc độ xe một lần nữa vững vàng sau đó vội vàng nuốt xuống bánh rán thiếu chút nữa mắc ở cổ họng, trợn to mắt nhìn về phía Địch Thu Hạc bên cạnh, "Bằng lái của anh rốt cuộc làm sao thi tới tay? Tôi chưa từng thấy tài xế nào kỹ thuật lái xe thối nát hơn anh."

Địch Thu Hạc giơ tay lên kéo lỏng cà vạt, đột nhiên nghĩ tới cách chứng minh bản thân.

"Xe này chân ga có chút lỏng, tôi vừa nãy còn chưa thích ứng." Anh nghiêm mặt giải thích.

"Tôi tin." Hạ Bạch lật mắt trắng, xác định tốc độ xe đã triệt để ổn sau đó lại cúi đầu gặm miếng bánh rán, hàm hồ nói, "Bất quá anh hôm nay thật sự đẹp trai, bộ tây trang hưu nhàn này sẽ không quá chính thức cũng không quá tùy tiện, rất tôn lên anh, cám ơn." Người bình thường mặc quần áo lấy thoải mái làm chủ đột nhiên đổi lại chính trang, chỉ vì cùng cậu đi tảo mộ, phần thái độ trịnh trong này làm cho cậu cảm thấy rất ấm áp.

Địch Thu Hạc lần này chân không động, tay ngược lại động, thế là xe lượn hình chữ S một cái.

Hạ Bạch nhanh chóng giơ tay lên túm lấy tay vịn, ngay cả bánh rán cũng không kịp quản, gấp giọng nói, "Giao lộ phía trước anh dừng xe, tới lượt tôi lái, cái kỹ thuật lái xe này của anh tôi e là phải mắc bệnh tim."

Nhảy nhót trong lòng Địch Thu Hạc bởi vì được người yêu khẳng định dung mạo xì một cái biến mất, nhíu nhíu mày có chút thẹn quá hóa giận nói, "Cậu giữ yên lặng tôi liền có thể hảo hảo lái xe, tối hôm qua không phải không ngủ đủ sao, tiếp tục ngủ."

"Giờ còn trách tôi?" Hạ Bạch nhịn không được đề cao thanh âm, cố kỵ anh đang lái xe, lại nhanh chóng áp xuống, tâm hoang mang nói, "Cái kỹ thuật lái xe này của anh, tôi sợ tôi ngủ rồi, anh trực tiếp đưa tôi đi đoàn tụ với cha mẹ."

Địch Thu Hạc nhịn không được nghiêng đầu trừng cậu một cái, "Chớ nói nhảm!"

"Anh nhìn đường, nhìn đường!" Hạ Bạch túm chặt dây an toàn, cảm thấy việc để cho Địch Thu Hạc đưa cậu về quê là quyết định sai lầm nhất hôm nay, không dám tán gẫu với anh nữa, mặc cho số phận kéo thấp ghế ngồi nằm xuống, cầm lấy chăn lông chỗ ngồi phía sau phủ vào mặt, thanh âm run rẩy nói, "Hướng dẫn đã nói cho anh xong rồi, anh theo đó lái là được, tôi không làm ồn anh, anh hảo hảo lái, đừng cô phụ tín nhiệm của tôi đối với anh."

Địch Thu Hạc nhịn không được đưa tay xoa eo cậu.

Hạ Bạch giống như cá chết ở trên ghế ngồi uốn éo, vén chăn lông lên trừng anh, "Địch ba tuổi anh muốn chết phải không!"

Địch Thu Hạc tâm tình đột nhiên tốt, giương khóe miệng tà tà nhìn cậu một cái, hừ lạnh một tiếng, nhấn ga.

Hạ Bạch cũng ngồi lại ghế, nhìn anh hí hửng sau đó khuôn mặt càng lộ vẻ anh tuấn, mắng lại không dám mắng, đánh lại không thể đánh, chỉ có thể biệt khuất ở trong lòng hung hăng ghi nhớ anh một khoản, bứt chăn lông nhắm mắt làm ngơ.

Người trên ghế phó lái từ từ buông lỏng thân thể, nghiêng đầu ngủ say.

Địch Thu Hạc giữa lúc đợi đèn đỏ giúp cậu kéo kéo chăn lông xuống, đưa tay chọt vị trí lúm đồng tiền má

trái của cậu, cười hừ một tiếng, “Tiểu cẩu tử đáng ghét.”

Xe cuối cùng dừng ở trước một ngôi mộ ngoại ô thành phố bên cạnh khu D, Địch Thu Hạc đánh thức Hạ Bạch, mang theo đồ dùng tảo mộ sớm chuẩn bị xong đi theo Hạ Bạch cùng nhau vào mộ viên.

“Anh chuẩn bị mấy thứ này lúc nào?” Hạ Bạch trong ngực ôm hoa, trên mặt một chút không có nặng trĩu của đi tảo mộ, đầy mặt tò mò nhìn mấy thứ tiền giấy Địch Thu Hạc xách trong tay.

Địch Thu Hạc chỉnh lại cà vạt và ống tay áo, trả lời, “Tôi tối qua bảo trợ lý Vương chuẩn bị.”

Hạ Bạch theo động tác của anh liếc mắt nhìn tây trang hoa văn chìm tinh xảo của anh, cong mắt lên cười cười, đột nhiên giơ tay lên ôm vai anh, cười nói, “Ba mẹ tôi nhất định sẽ rất thích anh.”

Địch Thu Hạc trong lòng động một cái, nhanh chóng giơ tay lên đỡ lấy sau lưng cậu giúp cậu ổn định thăng bằng, cố gắng tự nhiên hỏi, “Vì sao chú dì sẽ rất thích tôi?”

“Bởi vì anh lớn lên đẹp mắt.” Hạ Bạch vỗ vỗ vai anh, buông anh ra nhìn về phía chỗ mộ viên sâu nhất, trong mắt mang theo chút hoài niệm, “Ba mẹ tôi có lẽ là lúc làm phóng viên nhìn quá quá nhiều thứ xấu xí, cho nên phá lệ thích những vật có thể làm cho tâm tình người trở nên tốt. Ví dụ như hoa đẹp, người lớn lên đẹp mắt, bức tranh vẽ đẹp…… Anh lớn lên đẹp mắt, hôm nay lại ăn mặc soái khí như vậy, bọn họ muốn không thích anh cũng khó khăn.”

Địch Thu Hạc không nghĩ tới cậu sẽ nói ra loại lý do này, khóe miệng vểnh lên, nghiêng đầu nhìn về phía cậu, biểu tình từ từ tự nhiên thanh tĩnh lại, thấp giọng ôn nhu nói, “Có thể làm cho chú dù thích, tôi rất vinh hạnh.”

Hạ Bạch cũng cười, cho anh một ánh mắt “Anh rất thức thời”, mang theo anh dừng lại trước một ngôi mộ hợp táng.

“Chính là chỗ này.” Hạ Bạch khom lưng đặt hoa vào trước mộ bia, dứt khoát nhanh nhẹn ngồi xuống, giống như bạn cũ gặp nhau phất phất tay về phía mộ bia, cười nói, “Ba mẹ, con tới thăm hai người, hai người ở bên kia sống tốt không? Lần này con mang theo một người bạn tới đây, anh ấy rất tuấn tú phải không? Cho nên lúc 2 người phù hộ cho con, cũng nhân tiện phù hộ chút cho anh ấy đi.”

Địch Thu Hạc nghe vậy dừng một chút, thật sâu nhìn cậu một cái, cũng tiến lên một bước, đặt bó hoa và tiền giấy xuống sau đó chỉnh lại một chút nghi dung, trịnh trọng cúi chào mộ bia, chân thành nói, “Con chào chú dì, con là Địch Thu Hạc.”

Hạ Bạch hướng anh cười cười, cúi đầu kéo túi đựng tiền giấy quá, từng chút từng chút đốt lên, vừa đốt vừa lải nhải mấy chuyện phát sinh gần đây.

Địch Thu Hạc ngồi xổm người hỗ trợ, một bên an tĩnh nghe, một bên ở trong lòng hướng Hạ cha Hạ mẹ

bảo đảm sẽ hảo hảo chiếu cố Hạ Bạch.

Hai người ở mộ bia mấy canh giờ, Hạ Bạch cuối cùng đem lời muốn nói toàn bộ nói xong, đứng dậy vỗ vỗ tro trên quần, cầm lấy một bó hương đốt xong, hướng mộ bia bái lạy, "Ba mẹ, con lần sau trở lại thăm hai người, nhớ phù hộ con phát đại tài."

Địch Thu Hạc cũng học bộ dáng của cậu đốt một bó hương, ở trong lòng mặc niệm, "Chú dì, hi vọng hai người có thể giao Tiểu Bạch cho con, con sẽ hảo hảo chiếu cố em ấy."

Hạ Bạch vái xong cắm hương vào trước mộ.

Địch Thu Hạc sau một bước làm theo.

Đột nhiên ầm ầm một tiếng sấm vang, bầu trời một đường chớp xoẹt qua, một trận mưa lớn không chút dấu hiệu nào rơi xuống.

Xì, hương hai người cắm xong trực tiếp bị giội tắt.

Hạ Bạch: "…… Ba mẹ, hai người cứ như vậy không muốn để cho con phát tài?"

Địch Thu Hạc: "……" Không, đây nhất định chỉ là trùng hợp.

43. Chương 43: Sơn Trang Nghỉ Phép

Edit + Beta: Vịt

Mưa càng lúc càng lớn, lớn tới mức không giống như là mưa, giống như là ông trời đang hắt nước xuống.

Hai người chạy như điên về trên xe, liếc mắt nhìn đối phương, đều là bộ dáng ngu ngốc ướt sũng.

"Ha ha, cơn mưa này thật có ý tứ." Hạ Bạch cởi áo khoác xuống, giơ tay lên lau một chút tóc ẩm ướt, tâm tình tựa hồ hết sức không tệ, khóe miệng vẫn luôn cong lên, lúm đồng tiền má trái thật sâu lõm vào, dẫn tới Địch Thu Hạc nhịn không được dính tầm mắt tới.

"May mà không mang máy ảnh tới." Cậu quấn áo khoác một chút nhét vào chỗ ngồi phía sau, thò người cầm lấy thảm lông vứt tới trên mặt Địch Thu Hạc, mình thì tìm một cái khăn lông nhỏ tùy tiện xoa xoa nước trên mặt, nói, "Anh mau cởi áo khoác ẩm xuống, lau một chút nước trên người, đừng để bị lạnh, anh hai ngày nữa phải quay phim, cũng không thể ngã bệnh."

Địch Thu Hạc lấy thảm lông phảng phất còn mang theo khí tức của Hạ Bạch xuống, nhìn một chút tóc cậu lau tới loạn thất bát tao và mắt mang theo cười, hầu kết giật giật, rũ mắt giật xuống cà vạt, chậm rãi cởi áo khoác.

"Cởi quần áo lề mề như vậy." Hạ Bạch đưa tay giúp anh kéo áo xuống, lại thò người tìm một cái khăn lông khô ném vào ngực anh, cầm lấy di động nhìn đồng hồ, suy nghĩ một chút nói, "Chúng ta trước tìm một chỗ ăn cơm, mua bộ quần áo sạch, sau đó trực tiếp trở về…… Không được không được, cái mặt này của anh quá dễ nhìn, không thể ở bên ngoài lắc lư…… Như vậy, quần áo anh mặc hãng gì, tôi đi mua giúp anh, anh ở trong xe chờ tôi, tôi thuận tiện mua khẩu trang và kính râm cho anh, võ trang được rồi chúng ta trực tiếp đi ăn cơm."

Địch Thu Hạc cũng theo đó nhìn thời gian một chút, thấy đã tới giờ ăn cơm trưa, lại nhìn một chút quần jean ướt sũng dính trên đùi cậu, nhíu nhíu mày, gật đầu đồng ý đề nghị của cậu, "Được, vậy chúng ta trước tới trung tâm thương mại mua quần áo." Vừa nó mở khí ấm bên trong xe, ném thảm lông lên người cậu, khởi động xe.

Hạ Bạch bị thảm lông phủ một thân, thân thể có chút phát lạnh lập tức ấm áp lên, cậu nghĩ tới lái xe khoác thảm lông hình như không quá tiện, liền không ném thảm lông qua nữa, mà là ôm thảm lông dựa tới trên ghế, nhìn bộ dáng Địch Thu Hạc chuyên tâm quay đầu, giật mình, thò người tới chỗ ngồi phía sau cầm lấy máy ảnh, nhắm ống kính ngay đối phương.

Tách.

Địch Thu Hạc nghe được động tĩnh nghiêng đầu nhìn cậu một cái.

"Người ướt lái xe chụp tới tay! Chờ anh hot tới nước ngoài, tôi liền cầm tấm hình này đi bán đấu giá, nhất định có thể kiếm một khoản lớn." Hạ Bạch vui vẻ đặt máy ảnh xuống, lật ảnh hai ngày này chụp được, cười tới giống như hồ ly chỉ tham tiền, "Địch ba tuổi anh cố gắng quay phim, cố gắng cầm giải, cố gắng tích nhân khí, nhà cửa chi tiêu sau này của tôi toàn bộ dựa vào anh."

Địch Thu Hạc bị ngữ khí phiêu nhiên mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp này của cậu chọc cười, cố ý giơ tay lên từ từ cởi ai nút áo, tạm thời quên đi đả kích "Thiên lôi đánh xuống" lúc tảo mộ, thanh âm trầm thấp ái muội tới, chậm rãi hỏi, "Có muốn tôi cởi hết quần áo để cho cậu chụp một bộ ảnh nghệ thuật thân thể người hay không? Như vậy cậu không chừng nhà cửa chi tiêu có, xe cũng có thể có."

Hạ Bạch giương mắt nhìn sang.

Trời có chút tối, ánh sáng trong xe không quá đủ, mặt mày ôn nhu của Địch Thu Hạc bị bóng râm che một nửa, chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt mơ hồ mang theo tiếu ý và tà khí của anh, cùng khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sống mũi cao thẳng trong ánh sáng mờ mờ vẽ ra một độ cong khiêu gợi, làm cho người ta muốn nhào qua cắn một ngụm.

Ngón tay thon dài rơi vào chỗ cổ áo, áo trong bị nước mưa thấm ướt bán dán vào trên người, ấn ra đường cong cơ bắp rất xinh đẹp. Áo trong cởi ra hai nút, xương quai xanh bán lộ, lúc nói chuyện hầu kết khẽ động, thủy châu chưa lau theo cổ chảy xuống, không có bóng dáng biến mất trong cổ áo.

Loại đẹp này, quả nhiên là không phân biệt được giới tính.

Hạ Bạch từ trong sắc đẹp hoàn hồn, không chút do dự giơ máy ảnh lên, tách tách tách tách.

"Giữ vững động tác này đừng cử động…… Hoàn mỹ! Thu Hạc anh thật sự có thể đi thử chụp một chút một bộ ảnh kiểu gợi cảm, tuyệt đối có khả năng hấp dẫn đống lớn fan liếm bình!"

(liếm bình: chỉ là ngôn ngữ mạng, ý làảnh đẹp tới mức muốn liếm)

Địch Thu Hạc: "……"

"Mảng ảnh nude nhị sư huynh tôi là đại sư, anh nếu muốn chụp có thể đi tìm anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ cao hứng tới nhảy dựng lên. Yên tâm, tôi sẽ bảo anh ấy lưu lại cho anh cái quần lót." Hạ Bạch tri kỉ cho ra đề nghị.

Địch Thu Hạc lập tức cài lại cúc áo, san bằng khóe miệng, một cước đạp chân ga.

Hạ Bạch vội vàng kéo tay vịn ổn định thân thể, có chút lo lắng nhìn anh, "Anh rất lạnh sao? Chân ga đều đạp không vững. Bất quá lạnh cũng không thể lái quá nhanh, mưa quá lớn, không an toàn."

"…… Tôi không lạnh, vừa nãy là chân trượt." Địch Thu Hạc nghiến răng nghiến lợi, mặt mày áp xuống, ánh mắt bén nhọn lại hung tàn. Anh hiện tại không có lạnh, còn cực kỳ nóng, nóng tới muốn đặt tiểu cẩu tử trên đùi đánh mông một trận!

Để người khác chụp hình cho anh? Còn để lại một cái quần lót? Tiểu cẩu tử thật là hào phóng, hào phóng tới làm cho người tức giận!

Chờ tiểu cẩu tử thông suốt rồi, anh nhất định phải đặt tiểu cẩu tử lên giường như vậy như vậy, như vậy như vậy! Cái gì cũng không cho cậu mặc, cũng chỉ lưu lại cho cậu một cái quần lót! Còn phải là tình —

Đùng đoàng — Hạ Bạch kinh thán nhìn mây đen cổn động tụ tập trên bầu trời, nhịn không được giơ máy ảnh lên tách không ngừng, khen, "Tôi còn tưởng chỉ có mùa xuân mới sẽ sấm lớn như vậy, lại không nghĩ tới mùa thu cũng có thể, kiến thức sâu rộng."

Tiểu kịch trường trong đầu Địch Thu Hạc dừng lại, tay cầm tay lái nắm thật chặt, nghiêng đầu nhìn một cái bộ dạng ngu ngốc hăng hái bừng bừng chụp hình của Hạ Bạch, dừng một chút, lại lén lút nghĩ, kỳ thực trừ quần lót, anh còn có thể lưu lại cho tiểu cẩu tử một cái áo lót……

Một đường chớp sắc bén hiện lên, Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống bịt mắt, "Đờ mờ, muốn mù rồi, chớp này cũng quá khốc huyễn."

Địch Thu Hạc: "……"

Khoảnh khắc bó hương kia tắt lướt qua đầu, anh yên lặng hít một hơi, lại thử nghĩ, nếu tiểu cẩu tử nguyện ý, anh có thể bồi tiểu cẩu tử cùng nhau chỉ mặc……

Rầm rầm — *(bố mẹ vợ thiêng vl =)))))*

Hạ Bạch thả tay xuống, cau mày, "Mưa sao lại càng rơi càng lớn, anh lái chậm một chút, cẩn thật trượt."

"……"

Lái xe tới trung tâm thương mại gần đó, Hạ Bạch một mình xuống xe đi mua quần áo, Địch Thu Hạc ở trong xe đợi.

Thành phố M bên cạnh khu D chỉ là thành phố nhỏ, ít người, phát triển bậc trung, hoàn cảnh không tệ, là nơi thích hợp dưỡng lão. Mưa đã từ từ ngừng, Địch Thu Hạc nhìn thành phố xa lạ này, tưởng tượng bộ dáng tiểu cẩu tử trẻ con ver ở trong đó tạt qua cười đùa, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, trong mắt mang theo tiếu ý.

"Nghĩ gì thế, cười như kiểu chuẩn bị lừa bán thiếu nữ ngu ngốc cho bọn buôn người vậy." Hạ Bạch đã thay một bộ quần áo sạch sải bước chạy về, sau khi xác định không có ai mở cửa xe ném mấy túi đồ vào, nói, "Mau thay quần áo, tôi gọi điện đặt phòng ăn, thay xong chúng ta đi ăn cơm." Nói xong quay lưng, một bộ chuẩn bị giúp anh gác cửa xe.

Địch Thu Hạc nhìn một cái quần áo mới cậu trực tiếp mặc trên người, lại nhìn một chút đống túi đồ trong ngực, sụp mi mắt xuống, hình ảnh "Lúc cùng một xe thẳng tắp nhìn nhau thay quần áo củi khô lửa bốc kìm lòng không đặng" ảo tưởng trong đầu vô tình tan vỡ, hóa thành từng mảnh nhỏ biến mất.

Ngày nghỉ bên ngoài nhiều người, Hạ Bạch chọn nửa ngày, cuối cùng định quán ăn phòng riêng khá ít khách.

Cơm nước xong đã là 2h chiều, Địch Thu Hạc mang theo Hạ Bạch lên xe, lái về phía khu D.

Trên đường trở về, Hạ Bạch ăn no uống đủ nhịn không được lại ngủ. Chờ lúc cậu được đánh thức, lại thấy phía ngoài không phải cửa lớn khách sạn quen thuộc, mà là một sơn trang nghỉ phép xa lạ.

"Ngày nghỉ còn có 2 ngày, Đông Ny ở khách sạn, thay vì trở về ứng phó cô ta, không bằng hảo hảo ở bên ngoài nghỉ ngơi một chút." Địch Thu Hạc giải thích, giúp cậu cởi dây an toàn ra, "Tôi bao một viện nhỏ

nơi này, chúng ta ẩn trốn thanh tịnh."

Ý thức vốn có chút mơ hồ của Hạ Bạch sau khi nhìn thấy tên sơn trang nghỉ phép lập tức tỉnh táo lại, mắt xoạt một cái phát sáng, hưng phấn nói, "Ôn tuyền? Nơi này có ôn tuyền? Chúng ta có thể ngâm ôn tuyền?"

Liên tiếp 3 câu hỏi, đủ biểu đạt mong đợi của cậu.

Địch Thu Hạc thấy cậu thích, cười gật đầu, "Ừ, có thể ngâm ôn tuyền, có thể ăn rất nhiều đồ ngon."

"Địch ba tuổi anh thật quá đẹp trai!" Hạ Bạch kích động vỗ vai anh, sau đó trước một bước xuống xe, mãn ý duỗi lưng một cái.

Ngâm ôn tuyền, ăn đồ ngon, kỳ nghỉ này, thoải mái!

Viện mà Địch Thu Hạc bao không lớn, nhưng phong cảnh rất tốt, trong đó có một tiểu lâu, chủ ngọa duy nhất trong tiểu lâu kéo cửa ra là có thể nhìn thấy suối nước nóng nhỏ lộ thiên trong viện, trên hành lang rộng rãi ngoài chủ ngọa, câu dẫn người leo lên từng bước.

Hạ Bạch thay áo tắm, hoàn toàn chịu không được câu dẫn nằm nhoài trên hành lang, duỗi tay sờ nước ôn tuyền, nhưng tiếc nuối phát hiện cánh tay hơi ngắn, sờ không tới.

"Buổi tối ăn món chay." Địch Thu Hạc cũng thay xong áo tắm, ngồi vào bên cạnh cậu, kéo kéo tóc rối tung của cậu, cười nói, "Mới phát hiện tóc cậu có chút xoăn tự nhiên."

"Đây là lúc ngủ ép tới!" Hạ Bạch quay đầu kéo tay anh ra, lật người hình chữ đại *( )* nằm trên sàn nhà, thở dài nói, "Đây mới là phương thức nghỉ phép chính xác, ăn uống có người chăm sóc, nhìn cảnh đẹp, ăn đồ ăn ngon, nằm trải qua ngày."

Địch Thu Hạc mỉm cười, nằm tới bên cạnh cậu, cùng cậu cùng nhau nhìn mái nhà làm bằng gỗ, thấp giọng đáp, "Đúng, như này mới thật sự là nghỉ phép." Có người trong lòng ở chung một chỗ, cái gì cũng không cần suy nghĩ, toàn tâm toàn ý dỗ đối phương vui vẻ là được.

Sống 23 năm, cuộc đời anh ngoại trừ đấm đá nhau chính là mưu đồ tính kế, một chút buông lỏng cũng không dám có, nhà không phải nhà, người thân không phải người thân, hơi không cẩn thận chính là cả bàn đều thua.

Anh trước kia cho rằng nhân sinh có lẽ chính là như vậy, tranh đấu, âm mưu, tính kế lẫn nhau…… Anh không cho rằng mình sẽ thích người kia, lại càng không cho rằng mình sẽ lập gia đình, thiết tưởng trong đầu đối với tương lai chỉ có hai loại: Tranh đấu thất bại, biệt khuất trải qua cả đời; Tranh đấu thành công, làm cho người tính kế mình biệt khuất trải qua cả đời.

Mà bây giờ, anh có tiểu cẩu tử, mặc dù mấy tranh đấu kia vẫn sẽ tiếp tục, nhưng tương lai lại có lựa chọn mới — quăng đi quá khứ thối nát, sủng ái tiểu cẩu tử, phụng bồi tiểu cẩu tử, vui vui vẻ vẻ trải qua cả đời.

Trong viện rất an tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy và tiếng xào xạc phát ra lúc gió thổi qua lá cây.

"Tiểu cẩu tử." Anh đột nhiên mở miệng, nghiêng đầu nhìn người nằm bên cạnh.

"Huh?" Hạ Bạch híp mắt, ý thức lại có chút mơ hồ — cậu hôm nay tựa hồ phá lệ dễ ngủ.

"Hảo hảo phụng bồi tôi." Địch Thu Hạc nói, tay từng chút từng chút dịch qua, túm lấy góc đai lưng áo tắm của cậu, dè dặt xiết chặt, "Đừng thay đổi, đừng phản bội, thứ cậu muốn tôi đều sẽ cho cậu, cho nên đừng biến thành bộ dáng gì khác."

Tiếng nước chảy tựa hồ mang theo ma lực, phối hợp với thanh âm trầm thấp ôn nhu của Địch Thu Hạc, rốt cục làm cho ý thức Hạ Bạch triệt để mơ hồ. Cậu trở mình, mắt từ từ nhắm lại, giữa lúc mơ hồ tựa hồ nghe rõ ràng lời Địch Thu Hạc nói, lại tựa hồ cái gì cũng không nghe rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, lại ngủ.

"Đáp ứng rồi thì đừng đổi ý." Địch Thu Hạc nghiêng người, nhìn thụy nhan an tĩnh của cậu, từ từ sáp lên, áp cậu tới trong ngực, hôn đỉnh đầu cậu, "Tiểu cẩu tử, tôi thích cậu, cậu cũng thích tôi có được hay không?"

Hậu quả của ban ngày ngủ tới quá nhiều, chính là làm Hạ Bạch lúc thanh tỉnh, phát hiện kim giờ mới đi tới 3h sáng. Địch Thu Hạc cơ hồi coi như biết điều nằm bên cạnh cậu, tướng ngủ quy củ, tay còn túm một góc thắt lưng cậu, giống như là sợ cậu nửa đêm chạy mất.

Lại ngủ nữa không có kết quả, cậu nhẹ nhàng rút đai lưng trở lại, đứng dậy kéo cửa viện đối diện chủ ngoại ra, cẩn thận đi ra ngoài, đứng ở trên hành lang hít một hơi thật sâu không khí hơi lạnh đêm khuya.

Hơi đói.

Tối hôm qua cậu mơ mơ màng màng ngủ mất, giữa lúc nửa mê nửa tỉnh tựa hồ nghe được thanh âm Địch Thu Hạc gọi cậu ăn cơm, nhưng cậu hình như không nhịn được đạp người ta một cước, lật mình lại ngủ.

Đột nhiên chột dạ.

Cửa viện treo hai cái đèn lồng ánh sáng lờ mờ, lúc này đang theo gió đêm chậm chạp đung đưa, đẹp tới giống như một bức họa.

Trong lòng cậu động một cái, lại xoay người đi vào phòng, tìm máy ảnh, đi dạo ra khỏi cửa viện.

Quản gia phụ trách vì viện này của bọn họ phục vụ đột nhiên xuất hiện, đưa cho cậu một hộp đựng đồ ăn giữ ấm, sau đó thức thời lui ra, không quấy rầy dạo đêm của cậu nữa.

Hạ Bạch vui vẻ nói cảm ơn, tìm chòi nghỉ ngồi xuống, mở hộp đựng thức ăn ra lấp đầy bụng, chờ quản gia lại lần nữa xuất hiện lấy hộp thức ăn đi sau đó mới lại lần nữa đứng dậy, cầm lấy máy ảnh ở trong sơn trang nghỉ phép tao nhã này đi dạo.

Cậu từ lúc trọng sinh tới này chưa từng chụp qua cảnh đêm, lúc này hào hứng lên, cũng có chút dừng không được, bất tri bất giác liền theo cảnh sắc đi vào chỗ sâu của sơn trang.

"Phạm Đạt có tung tích rồi?"

Một giọng nam dễ nghe nhưng ngữ khí hơi lộ vẻ tùy tiện cách một ngọn núi truyền đến, Hạ Bạch dừng bước, xoay người liền muốn thức thời rời đi.

"Có rồi, người ở trong một trại an dưỡng ở nước V, đầu óc đã có chút hồ đồ." Lại một giọng nam hơi có chút thô khàn truyền đến, ngữ khí có chút là lạ, tựa hồ hết sức nhìn không ra bộ dạng đối phương, "Thứ nên tra tôi đều đã tra rồi, Địch Hạ Tùng, làm ơn chuyển cáo tới mẹ cậu, đừng dùng mấy chuyện xấu trong quá khứ kia sai sử tôi nữa, ép tôi, cẩn thận tôi dụ dỗ Tần Minh Cường!"

Hạ Bạch chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía núi giả bên kia.

Cậu vừa mới nghe được cái gì? Địch Hạ Tùng? Em trai của Địch Thu Hạc? Nhưng tên kia không phải đang ở nước ngoài du học sao? Như thế nào sẽ xuất hiện ở nơi này? Hay là cậu nghe lầm?

Lúc cậu suy đoán loạn thất bát tao, giọng nam lúc trước lại lần nữa vang lên, ngữ khí biến đổi, mang theo một tia thân mật cùng đùa giỡn, "Chú Tăng, lời này của chú nói tới cũng có chút khách khí rồi, cháu biết lần này cháu tùy tiện đến nhà quấy rầy, chú trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cháu cũng không có cách nào, học hành căng, cháu ngày mai còn phải chạy về nước Y, không thể không như vậy."

"Đừng ở trước mặt tôi giả bộ, cái công phu dưỡng khí này của cậu, đều không đủ trình độ một ngón tay của thằng anh trai kia của cậu." Nam nhân được gọi là chú Tăng hừ lạnh một tiếng, chê cười, "Năm đó mẹ cậu đội nón xanh cho tôi, đi tới ngược lại tiêu sái, bây giờ cô ta muốn lợi dụng tôi, ngay cả tự mình ra mặt cũng không dám. Làm sao, muốn làm cho tôi hiểu lầm cậu là người của Tăng Bồi Trung tôi? A, bộ dáng kia của cậu, Tần Lỵ cho rằng tôi mù hay là cho rằng tôi ngu? Cút đi, sau này đừng tới chỗ này, làm bẩn chỗ của tôi!"

Hạ Bạch trợn to mắt, không kịp tiêu hóa lượng tin tức này, nhanh chóng đem thân thể dán chặt núi giả, chờ tiếng bước chân xa dần mới dám ló đầu.

"Lão nam nhân buồn nôn!" Một tiếng khẽ nguyền rủa, sau đó một tiếng bước chân khác từ một hướng khác rời đi.

Hạ Bạch thở ra một hơi, xiết chặt máy ảnh, sau khi xác định người vừa mới nói chuyện tất cả đều rời đi, xoay người men theo trí nhớ bước nhanh về phía tiểu viện mình ở.

Lúc trở về đèn trong tiểu lâu cư nhiên toàn bộ mở, Địch Thu Hạc đang trầm mặt vội vàng đi ra ngoài.

"Anh sao dậy rồi?" Hạ Bạch đẩy cửa viện ra gọi một câu, sau đó tiến lên kéo người đang dừng bước ngẩng đầu nhìn tới, vừa kéo anh đi về phía trong tiểu lâu vừa nhanh chóng nói, "Tỉnh dậy vừa lúc, tôi có việc muốn nói với anh. Vừa nãy tôi tỉnh ngủ không có việc làm, liền cầm máy ảnh đi ra ngoài đi bộ một chút, kết quả không cẩn thận nghe được vài thứ không phải. Tôi hỏi anh, Phạm Đạt anh có biết người này hay không?"

Cánh tay bị lôi kéo, người ở bên cạnh, cảm giác khủng hoảng trong lòng bởi vì sau khi tỉnh ngủ không thấy người yêu đâu của Địch Thu Hạc từ từ biến mất, nghe vậy ngừng lại, cau mày trả lời, "Phạm Đạt là tên ông ngoại tôi, ông ấy đã mất tích rất nhiều năm rồi, làm sao cậu……"

"Ông ngoại anh?" Hạ Bạch ngẩn người, sau đó rất nhanh ý thức được tình huống không thích hợp, tăng nhanh cước bộ kéo người vào phòng, sau khi xác định hai người nói chuyện sẽ không bị người khác nghe thấy, nhanh chóng đem đối thoại lúc trước nghe được thuật lại một lần, hỏi, "Tăng Bồi Trung người nay anh biết không?"

Địch Thu Hạc lắc đầu, biểu tình nghiêm túc trầm tư một chút, lấy di động ra gọi mấy cú điện thoại cho thuộc hạ, sau đó giương mắt từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Bạch, ánh mắt cổ quái.

Địch Thu Hạc bị anh nhìn tới dựng lông, lén lút cọ cọ về sau, hỏi, "Anh làm gì nhìn tôi như vậy?"

"Tiểu cẩu tử." Địch Thu Hạc thò tay, thử thăm dò niết mặt cậu, nhẹ nhàng kéo kéo, "Cậu thật sự là người? Mà không phải yêu quái gì ấy hướng tôi báo ân?" Từ giúp anh đoạt được nam chính điện ảnh, tới trước thang máy căn hộ cùng paparazi đối chụp, rồi đến lần trước ở sân bay chụp được Tần Ly, hiện tại lại là tình cờ nghe được tin tức của ông ngoại anh, còn có sự kiện báo mộng virus ở tỉnh biên giới…… Quá thần kì, giống như là bàn tay vàng tên là Hạ Bạch ông trời mở ra cho nhân sinh trắc trở của anh.

Hạ Bạch lật mắt trắng, tức giận hất tay anh xuống, chế nhạo, "Tôi nếu là yêu quái khẳng định lần đầu tiên đã ăn anh, tránh cho anh ngày ngày chọc tức tôi."

Địch Thu Hạc cảm giác mình hết thuốc chữa, cư nhiên cảm thấy bộ dáng lật mắt trắng của cậu đáng yêu tới không được, nhịn không được ghé sát vào mặt cậu, ái muội nói, "Vậy cậu ăn, tôi tối qua tắm rửa rất sạch sẽ."

Khoảng cách quá gần, Hạ Bạch có thể nhìn thấy rõ ràng chân lông mi của anh, dừng một chút, càng ghé sát hơn.

Địch Thu Hạc sửng sốt, trái tim kịch liệt nhảy lên, nhìn đôi môi hồng nhuận gần trong gang tấc của cậu, hầu kết giật giật.

“Anh……” Hạ Bạch đột nhiên mở miệng.

Địch Thu Hạc nhìn đôi môi khẽ mở ra của cậu, thân thể có chút nóng lên, khàn khàn hỏi, “Cái gì?”

“Mắt có gỉ.” *(=)))))))))* *đm con vợ =)))))*

“……”

“Đây chính là tắm rửa rất sạch sẽ mà anh nói?” Hạ Bạch lui về sau, mặt ghét bỏ.

Lỗ tai Địch Thu Hạc cọ một cái đỏ, nhanh chóng giơ tay lên dụi mắt, nhưng cái gì cũng không dụi ra, có chút mờ mịt nhìn Hạ Bạch.

Tách.

Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống, cười ngã xuống trên tatami.

Địch Thu Hạc kịp phản ứng mình bị xỏ, dựng thẳng lông mày, nhào qua nặn eo cậu.

Hạ Bạch nhanh chóng giãy dụa né tránh.

Hai người náo loạn một trận, cuối cùng Hạ Bạch cười cứng mặt, Địch Thu Hạc mặt đen lên tắm nước lạnh.

Ăn xong điểm tâm, Hạ Bạch thấy Địch Thu Hạc hoàn toàn không có bộ dạng muốn thu dọn đồ rời khỏi sơn trang nghỉ phép, nhịn không được hỏi, “Anh không đi tìm ông ngoại anh? Từ hai người kia nói chuyện nhìn tới, bọn họ hình như muốn từ chỗ ông ngoại anh mưu kế gì đó.”

“Tôi đã phái người đuổi qua.” Địch Thu Hạc tìm ra một bộ phim kinh dị, ấn chạy, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Tới đây, lúc nghỉ phép đừng nghĩ mấy thứ linh tinh.”

Hạ Bạch bò qua, “Đây là chuyện linh tinh?”

“Phải.” Địch Thu Hạc biểu tình nhàn nhạt, trên mặt toàn bộ không có vui sướng biết được tin tức của ông ngoại, “Ông ngoại tôi là nhà đầu tư rất lợi hại, ông ấy thích cuộc sống tự do, cho nên đối với mẹ ngăn trở tay chân ông ấy rất không thích, sau đó bà ngoại tôi bệnh qua đời, ông ấy liền dứt khoát giao con cho bạn tốt chăm sóc, chỉ định kì gửi tiền, tự do thoải mái chu du thế giới.”

Hạ Bạch: “……” Người cha này thật đúng là làm cho người ta không cách nào đánh giá.

"Người thu nhận mẹ tôi chính là ông nội tôi, sau đó mẹ tôi lớn lên, kết hôn với cha tôi, ông ngoại tôi liền triệt để cắt đứt liên hệ với người trong nhà." Địch Thu Hạc ngữ khí bình tĩnh giải thích, bổ sung, "Ông nội tôi lúc đầu có thể thuận lợi thành lập Hoàng Đô, toàn bộ dựa vào vốn ông ngoại tôi cung cấp đầy đủ, cho nên tôi hiểu được kiêng kỵ cha tôi đối với tôi và không thích đối với mẹ tôi, bởi vì nghiêm túc bàn tới, Hoàng Đô coi như là Địch gia cùng Phạm gia cùng nhau thành lập, mà chảy trên người tôi là máu của Phạm gia."

Hạ Bạch cau mày.

"Ông ngoại tôi mặc dù không chịu trách nhiệm, nhưng ở trên tiền bạc nhìn rất cởi mở, cũng rất cam lòng quăng tiền lên người con gái. Đồ cưới năm đó của mẹ tôi hết sức phong phú, hôn lễ cũng làm rất lớn, Tần Lỵ vẫn luôn rất ghen tỵ, bởi vì bà ta là mang bụng chửa vào cửa, chưa cưới sinh con thêm tiểu tam thượng vị, bà ta và cha tôi căn bản không dám làm hôn lễ, ông nội cũng không cho phép."

Phim kinh dị đã bắt đầu, lại không có ai xem.

Hạ Bạch tiêu hóa một chút lượng tin tức, hỏi, "Vậy Tần Lỵ hiện tại để cho bà ta, khụ, để cho tình nhân cũ của bà ta đi điều tra ông ngoại anh, là muốn làm gì?"

"Tôi nói rồi, ông ngoại tôi là nhà đầu tư rất lợi hại." Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cậu, chỉ chỉ mặt mình, "Ông ấy rất có tiền, cũng rất cam lòng quăng tiền cho con, nhưng ông ấy không biết mẹ tôi là sinh tôi lúc nào, cũng không biết tôi hình dạng ra sao, càng không biết mẹ tôi đã sớm chết, vợ hiện tại của Địch Biên là Tần Lỵ. Mặt tôi rất giống mẹ tôi, bộ dáng Địch Hạ Tùng thì là phiên bản của Địch Biên, nếu Địch Hạ Tùng đội thân phận của tôi đi gặp ông ngoại tôi, ông ngoại tôi thấy hắn lớn lên giống Địch Biên, cậu cảm thấy ông ấy sẽ làm những cái gì?"

"Đem toàn bộ tài sản để cho cho cháu ngoại chưa từng gặp mặt." Hạ Bạch trả lời, sau đó mềm hạ thân thể ngồi phịch lười biếng ở trong ghế salon, than thở, "Tăng Bồi Trung kia còn nói ông ngoại anh đầu óc có chút hồ đồ…… Chỗ sơ hở lớn như vậy, thật là muốn chui thế nào thì chui."

"Cho nên tôi mới nói cậu có phải yêu quái báo ân từ phương nào lòi ra hay không, luôn mang đến cho tôi hỉ ngoài ý muốn." Tay Địch Thu Hạc lại sờ soạng qua, túm lấy đai lưng áo tắm của cậu, híp mắt xem hình ảnh phim kinh dị, suy nghĩ đã từ từ bay xa, thấp giọng nói, "Tôi vốn tưởng ông ngoại tôi đã chết ở quốc gia hẻo lánh phong cảnh không tệ…… Như vậy cũng tốt, ông ấy tiêu sái cả đời, cũng là lúc cho ông ấy biết chút, trong những năm ông ấy vô trách nhiệm kia, con gái duy nhất mà nữ nhân ông ấy yêu sinh cho ông ấy, trải qua đều là cuộc sống gì."

Hạ Bạch nghiêng đầu nhìn anh, giơ tay lên vỗ vỗ vai anh.

Cuộc nói chuyện về Phạm Đạt dường như chỉ là nhạc đệm nhỏ, hai người nói qua liền quăng đi, tiếp tục xem phim lật sách ngâm ôn tuyền, nghỉ phép hết sức chuyên chú.

Buổi tối lúc quản gia tiểu viện tới đưa bữa tối, Địch Thu Hạc kéo người đem sơn trang nghỉ phép hăng hái khen một trận, sau đó làm như vô ý hỏi ông chủ sơn trang nghỉ phép này là ai, nói ông chủ kia rất có tài

hoa, kinh doanh sơn trang nghỉ phép tới hết sức có đặc sắc.

Quản gia nghe anh khen sơn trang và ông chủ nhà mình, không chút nào cho rằng anh là đang nói lời khách sáo, vui sướng theo lời anh đem ông chủ nhà mình khen một trận, khen xong còn tặng bọn họ một giỏ trái cây hạng sang, nói là cảm ơn khen ngợi của bọn họ.

Sau bữa cơm chiều Hạ Bạch ngâm mình ở trong ôn tuyền, nhìn Địch Thu Hạc lấy di động ra, biểu tình nhạt, ngữ khí ấm, đem chuyện ở sơn trang nghỉ phép tình cờ nhìn thấy Địch Hạ Tùng cùng ông chủ sơn trang bí mật gặp mặt nói một chút.

Địch Biên kích động tỏ vẻ không thể nào! Nói anh nhất định là nhìn lầm rồi!

Địch Thu Hạc vội vàng xác nhận, sau đó dùng ngữ khí ca ngợi khen một chút sơn trang nghỉ phép này, cũng hiếu thuận tỏ vẻ sau này nếu Địch Biên rảnh, anh nhất định phải mời Địch Biên tới đây hảo hảo chơi một chút.

Địch Biên có lệ đáp ứng, vội vã cúp điện thoại.

Hạ Bạch nhìn Địch Thu Hạc quăng điện thoại, chậc chậc lắc đầu, "Địch ba tuổi, anh thật gian xảo."

Địch Thu Hạc cởi áo tắm xuống ngồi vào trong ôn tuyền, bưng lên một chén nước trái cây, quơ quơ uống một hớp, híp mắt nói, "Địch Hạ Tùng đem nhược điểm lớn như vậy dâng tới trước mặt tôi, tôi nếu không hảo hảo lợi dụng một chút, chẳng phải lãng phí du lịch rạng sáng của cậu?"

Hạ Bạch cười hừ một tiếng, hỏi, "Vậy vậy chả phải giúp anh ơn lớn?"

"Ơn siêu cấp lớn." Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cậu, cười đến biếng nhác lại mãn ý. Trước không đề cập tới việc Phạm Đạt, chỉ nói Tăng Bồi Trung người này, một khi Địch Biên biết Tần Lỵ từng có qua một tình nhân cũ như vậy, còn lén lút để cho Địch Hạ Tùng cùng đối phương tiếp xúc, lấy tính cách đa nghi của Địch Biên, ông nhất định sẽ hoài nghi thân thế Địch Hạ Tùng, tiến tới triệt để cùng Tần gia trở mặt…… Mặc dù Địch Hạ Tùng giống Địch Biên như đúc, nhưng cái tính tình kia của Địch Biên, hoài nghi một khi gieo xuống, tín nhiệm từng hoàn toàn cũng sẽ không tồn tại nữa.

Ánh đèn mờ ám, hơi nước trên ôn tuyền, mỹ nhân khẽ nghiêng đầu nhìn sang.

Hạ Bạch tay ngứa ngáy lại muốn sờ máy ảnh, nhưng bất đắc dĩ máy ảnh ở trong phòng, thế là chỉ có thể áp xuống vọng động trảo chụp, "Vậy anh còn không mau chút gói lì xì lớn cảm ơn tôi, nếu không tôi quay đầu liền đi bán rẻ anh."

Địch Thu Hạc nhịn không được cười khẽ một tiếng, trầm thấp nói, "Tiểu cẩu tử, cậu thật đáng yêu."

“Anh nói cái gì?” Hạ Bạch tỏ vẻ không nghe rõ.

“Tôi nói.” Anh đề cao thanh âm, nghiêng dựa vào mép hồ, cười híp mắt nhìn cậu, “Muốn lì xì, cầu tôi.”

Hạ Bạch không chút do dự một sóng nước hất qua, tức giận, “Anh con gà cay hẹp hòi.”

Thời gian nghỉ phép luôn ngắn ngủi, ngày nghỉ cuối cùng, hai người mặt mày hồng hào ra khỏi sơn trang nghỉ phép, lái xe đi về phía khách sạn.

“Cư nhiên trước khi gần trả phòng lại tặng một giỏ trái cây tới, thật tri kỉ.” Hạ Bạch ngồi ở vị trí phó lái lay quả đào nhỏ trong giỏ, thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, anh buổi sáng lúc làm trả phòng sao đi lâu vậy, người trả phòng rất nhiều sao?”

“Có chút.” Địch Thu Hạc thuận miệng đáp ứng, từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn quản gia tiểu viện nhìn tiễn bọn họ rời đi, nhớ tới cuộc nói chuyện buổi sáng với Tăng Bồi Trung, khóe miệng nhếch lên.

Chỉ cần có thể cho ra thứ đối phương muốn, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành đồng minh. Sơn trang nghỉ phép này là địa bàn của Tăng Bồi Trung, chờ mình người người đi nước V bí mật đón Phạm Đạt đi, Địch Hạ Tùng và Tăng Bồi Trung nhất định sẽ ý thức được có cái gì không đúng, tiến tới bắt đầu tra tới rốt cục là từ đầu để lộ phong thanh. Mình và tiểu cẩu tử tới đây nghỉ phép toàn bộ không che giấu, cho nên thay vì chờ đối phương sau này điều tra ra liên lụy đến tiểu cẩu tử, chẳng bằng hiện tại mình chủ động làm rõ, đem Tăng Bồi Trung rõ ràng đối với mẹ con Tần Lỵ bất mãn hết sức kia tranh thủ lại đây, phát triển thành đồng minh.

Sau khi về khách sạn Hạ Bạch về phòng nghỉ ngơi, Địch Thu Hạc thì đi tìm đám người Khương đạo mở họp nhỏ.

Một đêm mộng đẹp, sáng hôm sau, Hạ Bạch hăng hái bừng bừng đi theo Địch Thu Hạc tới phim trường.

“Hôm nay quay chính là truy đuổi trốn chiến, có rất nhiều ống kính lật trên lật dưới ở sân thượng và trên tòa nhà, Thu Hạc cháu có kinh nghiệm treo cáp treo, lúc quay giúp Đông Ny nhiều chút.” Khương đạo dặn dò, trọng điểm nói rõ, “Nội dung phim phát triển tới đây, hai người các cháu đã sinh tình cảm với nhau, lúc truy trốn có rất nhiều ánh mắt giao triền. Thu Hạc, tình cảm của Thành Quân là nội liễm, nhớ lát nữa ánh mắt không thể quá lộ liễu, muốn thâm tình nhưng không ngậy, hiểu?”

Địch Thu Hạc nhìn một cái Hạ Bạch bên cạnh cầm máy ảnh nhìn mình, bất chấp gật đầu.

Khương Quan Sơn lại nhìn về phía Đông Ny, “Vai Đồ Tú cháu diễn hiện tại vẫn cho rằng Thành Quân là tên buôn ma túy, tình cảm đối với hắn là yêu hận đan xen, ánh mắt phải thống khổ chút. Cảnh đầu liền từ trung đoạn nội dung phim bắt đầu quay, cháu có thể sẽ rất khó vào cảnh, nhưng không cần sợ, Thu Hạc sẽ giúp cháu.” Nói xong mặt tràn đầy tín nhiệm nhìn về phía Địch Thu Hạc.

Đông Ny cũng mắt mang mong đợi nhìn về phía Địch Thu Hạc.

Hạ Bạch giơ máy ảnh lên, đem ống kính đối qua.

Địch Thu Hạc: "……" Phải ở trước mặt người trong lòng cùng một nữ nhân đối với mình có ý đồ diễn cảnh tình cảm, anh cảm thấy áp lực có chút lớn.

"Thu Hạc, cố lên!" Hạ Bạch vung quyền, trong giọng nói tràn đầy đều là mong đợi hưng phấn trường kiến thức sắp tới.

"……" Bề trên bất công còn ở bên cạnh hăng hái bừng bừng thêm phiền.

44. Chương 44: Đá Bào

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch đứng ở bên cạnh Khương Quan Sơn, nhìn về phía Địch Thu Hạc đứng ở ban công lầu 2, không biết làm sao, đột nhiên có chút khẩn trương.

Chỉ đạo võ thuật và nhân viên công tác đang làm kiểm tra an toàn cuối cùng, thợ trang điểm đang bổ trang chỉnh trang phục cho Địch Thu Hạc, Địch Thu Hạc nhắm mắt lại, tựa như đang nổi lên tâm tình, tiếu ý ôn nhu giữa mặt mũi bị cố ý thu liễm, cả người lộ ra vẻ trầm ổn rất nhiều.

Cảnh đầu tiên là cảnh đơn của Địch Thu Hạc, từ vị trí chạy lúc trước nhìn tới, anh cần trước tiên từ trong phòng chạy ra, sau đó quay đầu lại nhìn truy binh một cái, tiếp theo từ ban công lầu 2 nhảy xuống rơi vào lán nhựa trên nóc lầu 1, ngay tại chỗ lăn một vòng ra sau, duỗi chân ôm khung cửa sổ lầu 1 trực tiếp xoay người nhanh chóng vào hẻm nhỏ.

Đoạn ở trong phim khả năng đều chiếm không được vài giây, quay lại không dễ dàng như vậy.

Mấy phút sau, thợ trang điểm nhấc hòm hóa trang rời đi, chỉ đạo võ thuật và nhân viên làm việc cũng làm xong xác nhận cuối cùng, thu dọn đồ đạc lục tục rời đi. Khương Quan Sơn vung tay lên, nhân viên từng vị trí các máy nhanh chóng vào vị trí, chỉ chờ sau khi ông và Địch Thu Hạc xác định tốt, quay phim.

Trong sân rốt cục chỉ còn lại một mình Địch Thu Hạc, anh điều chỉnh một chút hướng mặt, nghiêng đầu nhìn về phía dưới lầu.

Khương Quan Sơn thủ thế OK với anh.

Địch Thu Hạc gật đầu một cái, dừng một chút, tầm mắt chuyển tới trên người Hạ Bạch ngốc nghếch cầm máy ảnh, mắt cũng không chớp nhìn mình.

Hạ Bạch thấy anh nhìn sang nhanh chóng giơ tay lên vẫy vẫy, dùng khẩu hình không tiếng động nói câu cố lên, sau đó giơ giơ máy ảnh làm động tác trảo chụp, ý bảo mình sẽ hảo hảo chụp anh.

Địch Thu Hạc nhịn không được nhếch lên khóe miệng, tiếu ý trong mắt lưu chuyển, thế là ôn nhu lúc trước cố ý thu liễm lại không tự chủ lộ ra ngoài.

Bộ phận nhân viên làm việc mặt đỏ bưng mặt — Địch Thu Hạc ôn nhu rất đẹp trai a.

Đông Ny ánh mắt lấp lánh, mặt có chút hồng — quả thật rất đẹp trai, hoàn toàn không giống với kim cho tai to mặt lớn chỉ biết si mê nhìn mình kia!

Khương Quan Sơn nhìn quanh bốn phía một chút, dùng sức ho một tiếng, trừng Địch Thu Hạc một cái, đập tay, ý bảo lập tức sẽ quay.

Địch Thu Hạc nhanh chóng thu liễm tốt tâm tình, dịch lại tầm nhìn, lui về sau hai bước đem thân hình bán núp trong phòng.

Hạ Bạch nắm chặt máy ảnh, không tự chủ ngừng thở.

Trong phòng cũng có vị trí máy, cầm máy chính là phó đạo diễn, ghi chép trường quay hô số cảnh, góc bảng một cái, quay.

Giây đầu tiên máy móc chuyển động, khí thế quanh thân Địch Thu Hạc trong nháy mắt thay đổi, anh nhíu sâu lông mày chạy đến ban công, quay đầu lại nhìn về phía truy binh một chút, ánh mắt trở nên ngưng trọng, tay nắm quyền, đột nhiên chống lên lan can ban công, lưu loát nhảy xuống.

Hạ Bạch triệt để quên mất mình là tới chụp bài tập, nhịn không được trừng to mắt nhìn thân ảnh mạnh mẽ rơi xuống kia, tâm nhấc lên tới cổ họng.

Thân thể an toàn rơi vào trên trần nhà, Địch Thu Hạc không một chút dừng lại ngay tại chỗ lăn một vòng, ở bên lán ôm khung cửa sổ lầu 1, giẫm lên phía sau nương xung lực, quay thân nhanh chóng vào trong hẻm nhỏ bên cạnh căn nhà, biến mất bóng dáng.

"Ngừng! Qua!"

Khương đạo vung tay lên, nhân viên làm việc lập tức chạy vào hẻm nhỏ xem xét tình huống của Địch Thu Hạc, Hạ Bạch cũng không nhịn được đi theo.

Bên trong hẻm nhỏ rải đệm, Địch Thu Hạc trong ống kính linh hoạt nhanh chóng vào hẻm nhỏ kỳ thật là nện ở trên đệm, Hạ Bạch lúc đuổi qua anh đang đỡ nhân viên làm việc đứng lên.

"Anh không sao chứ?" Hạ Bạch xông qua, nắm cánh tay anh từ trên xuống dưới nhìn, mày nhíu lại.

Địch Thu Hạc sửng sốt, sau đó híp mắt vui vẻ cười, cầm lại tay cậu niết niết, trấn an nói, "Không sao, biện pháp an toàn đều đã kiểm tra nhiều lần, đừng lo." Loại cảm giác được người yêu quan tâm, mới mẻ lại làm cho người ta nghiện.

Động tác niết tay này xác thực có chút ái muội, Hạ Bạch ngẩn người, lại thấy chỉ đạo võ thuật tới cầm lấy cổ tay Địch Thu Hạc, để cho anh giơ cánh tay lên làm mấy động tác kiểm tra thân thể có ngã ra vấn đề gì hay không, tia quái dị vừa nổi lên trong lòng lại rất nhanh tiêu tán.

Có lẽ là thói quen quay chụp đi, quay xong sử dụng động tác này nói với người khác mình không có chuyện gì.

Cậu nghĩ như vậy, sau đó hết sức tự giác rút tay về lui về sau một bước nhường ra không gian bên cạnh Địch Thu Hạc, giơ máy ảnh lên, chụp được bộ dáng Địch Thu Hạc nghiêng đầu cùng chỉ đạo võ thuật nói chuyện.

Địch Thu Hạc trong tay trống không, đang mất mát, ngay sau đó liền nghe thấy thanh âm màn trập, nhịn không được nghiêng đầu nhìn sang, tâm trống rỗng rơi xuống lại từng chút từng chút đầy.

Hạ Bạch lại ấn màn trập một cái, sau đó dịch máy ảnh ra, hướng anh cười cười.

Địch Thu Hạc cũng cười, ôn nhu trong mi nhãn cơ hồ muốn tràn ra.

Không khí có chút ấm áp kỳ quái, Đông Ny cầm nước tới gần nhìn hai người đối nhau mà cười, không tự chủ dừng cước bộ, sau đó bị nhân viên thu dọn sân chen tới một bên.

"Đông Ny! Đông Ny chạy đâu rồi! Lát nữa tới cô rồi, tới đây đi lại vị trí một lần đi!" Phó đạo diễn ở một bên hô lên.

Thế là Đông Ny vừa mới còn đang bị mọi người không nhìn tới lập tức trở thành tiêu điểm đám người, chỉ bất quá tiêu điểm này làm không được chính diện như vậy.

Mọi người trong tổ phim biết, vị người mới này, có chút hậu trường. Mọi người cũng biết, vị người mới này ngày đầu tiên tới khu D, không đi tìm đạo diễn thông báo trước, mà là sáng sớm lúc mọi người còn chưa tỉnh, chạy đi gõ cửa phòng Địch Thu Hạc, nói muốn tìm người ta đối cảnh…… Người mới này tâm tư có chút xiêu vẹo a.

Cũng may Địch Thu Hạc người ta bởi vì muốn chiêu đãi học đệ tới tham ban, không phải là một phòng một người ở, tổ phim cũng bởi vì quay phong bế, không có truyền thông ngồi xổm chờ, lúc này mới không gây ra tin tức lộn xộn gì.

Khương đạo ghét nhất chính là phim còn chưa ra mắt, scandal của diễn viên tổ phim đã bay đầy trời, Đông Ny này hiện tại cầm một chai nước trông mong sáp về phía Địch Thu Hạc, là muốn khiêu chiến công lực giáo huấn người của Khương đạo?

Ánh mắt quần chúng ăn dưa rất cổ quái, Đông Ny có chút gánh không được, nhạt nhẽo cười, nói, "Mọi người bận rộn, tôi đi thử vị trí." Nói xong xoay người rời đi, phảng phất vừa nãy chỉ là đi ngang qua.

"Loại quay phim này trước tiên chủ động quen thuộc quá trình quay, người mới không để cho mọi người gia tăng gánh nặng đã không nhiều lắm, Đông tiểu thư rất tẫn chức." Địch Thu Hạc đột nhiên mở miệng cảm thán một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Bạch, ôn hòa nói, "Tổ ống kính còn phải bổ sung mấy đặc tả, cậu có thể tìm cơ hội tiếp cận tìm cảm giác ống kính một chút, đừng quên cậu còn có bài tập phải chụp."

Không khí lúng túng bỗng nhiên tháo gỡ, nhân viên công tác rối rít tán thưởng nhìn về phía Địch Thu Hạc — trước giúp người mới tìm lý do giảm bớt lúng túng, gợi bầu không khí, lại không dấu vết nói sang chuyện khác, quan tâm tới học đệ tham ban, dặn dò đối phương hảo hảo chụp bài tập, Địch tiên sinh một trận giải vây, thật sự là rất quan tâm rất ôn nhu rất chu đáo a!

Không khí đột nhiên sôi nổi lên.

Hạ Bạch lé mắt nhìn Địch Thu Hạc, gia hỏa này, lại giở tiểu tâm cơ.

Địch Thu Hạc ôn nhu mỉm cười, quả nhiên là quân tử chỉ có ôn văn nhĩ nhã.

Hạ Bạch lật mắt trắng, ở trong lòng xí một tiếng.

Bổ sung đặc tả là việc rất vặt, Địch Thu Hạc tới tới lui lui quay lại bốn năm lần mới quay xong tất cả cảnh cần thiết, Hạ Bạch nhìn tới cau mày — khó trách Địch Thu Hạc có cơ ngực cơ bụng các loại cơ, cái cường độ quay phim này, tố chất thân thể hơi yếu chút khả năng liền theo không được.

Bên kia Đông Ny thử vị trí đã hoàn thành, đang thử quay cảnh đầu của cô ta — một trận truy người trên đường phố đơn giản.

"Cảnh kế tiếp chính là cảnh tình cảm." Cùng Khương đạo trao đổi xong, Địch Thu Hạc đi tới phía sau Hạ Bạch đang giơ máy ảnh trảo chụp Đông Ny, ỷ vào cao hơn cậu một chút, lại giẫm ở trên bậc thang, dứt khoát đem cằm áp trên đỉnh đầu cậu, còn nhẹ nhàng cọ cọ.

Hạ Bạch ngừng lại, sau đó không chút do dự gấp khuỷu tay chọt eo anh, ghét bỏ nói, "Trên mặt anh vừa

mồ hôi vừa phấn, đứng cọ lên người tôi, còn giở trò xấu cẩn thận tôi trảo chụp một đống lớn ảnh xấu của anh quăng lên mạng."

Địch Thu Hạc cười, sau đó lui tránh ra, dịch cằm ra, giơ tay lên gẩy tóc cậu một cái, nói, "Thợ trang điểm nói da tôi rất tốt, xoa phấn ngược lại nhìn rất cứng, cho nên chỉ hơi xoa cho tôi chút che khuyết điểm, sao có thể có phấn."

"Da mặt thật dày, không biết xấu hổ tự khen mình như vậy." Hạ Bạch bị anh quấy rầy tới không cách nào trảo chụp Đông Ny nữa, bèn dứt khoát đặt máy ảnh xuống, xoay người trên dưới đánh giá anh một chút, lại nhìn quanh một vòng sân trường quay được dựng tới vô cùng chân thật này, trong lòng có chủ ý, chỉ chỉ buồng điện thoại ven đường, giương cằm, "Đứng qua kia, nghiêng dựa vào phía trên, đúng rồi, Thành Quân anh diễn hút thuốc lá không?"

"Hút." Địch Thu Hạc đoán được ý đồ của cậu, nghe lời đi qua đứng vững, nhìn cậu cười, "Nhưng trên người tôi không có."

"Nghiêm túc một chút." Hạ Bạch hướng nhân viên làm việc đi ngang qua mượn điếu thuốc, tiến lên nhét vào trong miệng anh, sau đó lui về sau mấy bước, tìm tìm ánh sáng và góc độ thích hợp, từ từ điều chỉnh số liệu máy ảnh, nói, "Anh bây giờ là Thành Quân, không phải Địch Thu Hạc, đừng phá hỏng hình tượng."

Địch Thu Hạc cúi đầu cười khẽ mấy tiếng, ngẩng đầu, tiếu ý toàn bộ thu xuống, lông mày khẽ nhăn lại, thân thể mặc dù nghiêng dựa vào trên buồng điện thoại, lại như cũ giữ nguyên bản năng quân nhân, sống lưng ưỡn rất thẳng. Nhưng bởi vì phải ngụy trang thành trùm buôn ma túy cờ bạc, thế là lại cố ý lộ ra một bộ âm tàn cà lơ phất phơ, tà tà cắn điếu thuốc.

Đúng, chính là cắn, không phải ngậm, cảm giác lưu manh kia lập tức liền ra.

Một vẻ mặt rõ ràng là Địch Thu Hạc, lại là người hoàn toàn xa lạ xuất hiện trong ống kính.

Hạ Bạch không tự chủ ngừng thở, tâm tình vốn chỉ là muốn chụp mấy tấm hình luyện tay nhanh chóng thay đổi, trở nên nghiêm túc, tay càng thêm cẩn thận điều chỉnh góc độ máy ảnh.

"Thành Quân." Cậu đột nhiên mở miệng.

"Huh?" Nam nhân cắn điếu thuốc khẽ nghiêng mắt nhìn sang, trong nhãn mâu thâm thúy hàm chứa cảm xúc có chút làm cho người ta đọc không hiểu.

"Anh sẽ sống trở lại sao?"

Nam nhân hơi sững sờ, sau đó kéo lên khóe miệng không sao cả cười cười, trầm thấp nói, "Ai biết được chứ."

“Phải sống.”

Nam nhân lại lần nữa nhìn tới đây, trên mặt không có tiếu ý.

“Sống sót trở về.”

Ánh mắt nam nhân lay động, giơ tay lên gỡ điếu thuốc trong miệng xuống, trầm mặc hồi lâu, gật đầu, “Được.”

Tách.

Sau đó là tiếng vỗ tay.

Hạ Bạch và Địch Thu Hạc tất cả đều sửng sốt, một để máy ảnh xuống, một nhanh chóng xuất diễn, nhất tề hướng về phía thanh âm truyền đến nhìn lại.

Khương Quan Sơn thả tay xuống, cầm lấy kịch bản đến gần, nhìn về phía Hạ Bạch hỏi, “Cháu xem kịch bản rồi?”

Hạ Bạch gật đầu, hơi có chút thấp thỏm, trả lời, “Xem qua, sư phụ cho cháu xem một phần, kịch bản của Thu Hạc cháu cũng hơi lật chút…… Có phải không thể xem hay không? Khương đạo yên tâm, cháu sẽ không tiết lộ nội dung kịch bản ra bên ngoài.”

“Đừng khẩn trương.” Khương Quan Sơn trên mặt mang tiếu ý, đưa tay muốn lấy máy ảnh của cậu qua nhìn một chút ảnh cậu vừa mới chụp, gật gật đầu, hòa ái nói, “Mấy lời thoại cháu vừa mới cùng Thu Hạc đối kia cảm giác nắm bắt tới rất chuẩn, nếu không phải cháu nói mấy lời kịch kia là thuộc về nữ chính, ta đều muốn đưa nhân vật này cho cháu.”

Hạ Bạch nhanh chóng khoát tay, khiêm nhường tỏ vẻ khích lệ này thật sự quá nặng, cậu vừa nãy chính là đầu óc nóng lên, sau đó Địch Thu Hạc theo cậu đầu óc nóng lên, thế là liền……

Địch Thu Hạc nghe vậy thì giật mình, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Bạch, giơ tay lên khoát ở vai cậu, cố ý ái muội nói, “Yên tâm đê, nữ chính của tôi, vô luận phát sinh cái gì, tôi cũng đều sẽ sống sót trở về tìm cậu, dù sao cậu yêu tôi như vậy.”

Hạ Bạch mi tâm nhảy lên, đẩy anh ra hướng anh uy hiếp giơ giơ quả đấm — thành thật chút, con gà cay đứng đắng không quá ba phút!

Địch Thu Hạc cười hừ một tiếng, khiêu mi, đắc ý ấu trĩ — cậu đánh, dù sao cậu đánh không được, tới cuối cùng còn phải tôi nhường cho cậu.

Hạ Bạch tay ngứa ngáy muốn đánh anh.

"Các cháu tình cảm thật tốt." Khương Quan Sơn kịp thời ngăn trở một trận bạo hành gia đình sắp phát sinh, cười trả lại máy ảnh cho Hạ Bạch, nói, "Chú hiện tại có chút hiểu lão Từ vì sao muốn kiên trì nhận cháu, không muốn tặng cho người khác. Tiểu Hạ, cháu có hứng thú theo tổ hay không, giúp chú Khương chụp bộ ảnh poster và tuyên truyền bộ điện ảnh này?"

Hạ Bạch há to mồm, tay nhận lấy máy ảnh run lên, thiếu chút nữa nện máy ảnh trên mặt đất. Địch Thu Hạc tay nhanh mắt lẹ giúp cậu ổn định, nhân cơ hội sờ soạng tay cậu.

"Khương, Khương đạo chú, ý chú là để cho cháu, cháu tới……" Nhân bánh này rơi tới quá lớn, Hạ Bạch nhịn không được nói lắp.

Đây nhưng là poster điện ảnh a, poster điện ảnh của Khương đạo!

Làm một đạo diễn cầm qua giải thưởng quốc tế, điện ảnh của Khương đạo là vững chắc ở màn ảnh nước ngoài! Hơn nữa nhất định sẽ đi dự giải! Tới lúc đó poster và ảnh tuyên truyền bộ điện ảnh này sẽ được dán ở các rạp chiếu phim lớn trong ngoài nước! Được các bình ủy lớn của giải thưởng điện ảnh quan sát nghiên cứu!

Điều này đại biểu cái gì? Đại biểu cậu nếu như chụp thành công poster bộ điện ảnh này, tên cậu trực tiếp xuất hiện trong mắt người xem trong ngoài nước, xuất hiện ở trong mắt những người đứng đầu trong giới điện ảnh!

Chủ yếu nhất chính là, nếu lần này chụp poster thành công, địa vị nhiếp ảnh của cậu ở giới giải trí tất nhiên lại muốn cất cao một tầng lớn!

Từ chụp ảnh trang phục, đến chụp bìa album, rồi đến chụp poster điện ảnh, cậu từng bước từng bước, đi đều là con đường hoàn toàn khác lúc trước! Cái này biểu thị, phát triển nghề nghiệp tương lai của cậu là hoàn toàn không có tính cực hạn! Vô hình trung, phạm vi cậu lựa chọn công việc liền mở rộng tới rất nhiều lĩnh vực, sau này cũng không phải công việc chọn cậu, mà là cậu đi chọn công việc!

Mà hết thảy điều kiện tiên quyết, đều là cậu có thể chụp poster cho bộ phim này của Khương đạo!

"Là ý tứ này." Khương Quan Sơn bị phản ứng của cậu chọc cười, cười nói, "Sư phụ cháu không nói với cháu sao? Bài tập cháu lần này nhận được chính là một cuộc khảo nghiệm. Nếu lần này bài tập cháu chụp có thể làm cho hắn vừa ý, chú cũng vừa ý, như vậy poster bộ điện ảnh này liền giao cho cháu chụp. Nếu giữa chú với sư phụ cháu có bất kỳ một người không hài lòng như vậy liền để cho cháu lại mài một chút, mấy tháng sau chờ lúc điện ảnh sắp hơ khô thẻ tre, lại để cháu tới thử một lần. Vừa rồi chú xem ảnh cháu chụp, cảm thấy cũng không tệ lắm, cho rằng sư phụ cháu hẳn sẽ cho ra đánh giá giống chú, cho nên cháu khảo nghiệm thông qua, chụp poster giao cho cháu."

Hạ Bạch hoàn toàn không nghĩ tới bài tập chụp ảnh lần này còn có một tầng ý tứ bên trong như vậy, trong

lòng vừa mừng vừa sợ — kinh là tín nhiệm của sư phụ đối với cậu, hỉ cũng là tín nhiệm của sư phụ đối với cậu.

Cậu nhớ tới động tác lúc vừa mới học chụp ảnh nhóm sư phụ để cho cậu nghiên cứu poster, bừng tỉnh đại ngộ sau đó là cảm động cảm kích, mở miệng liền muốn đáp ứng công việc này, nhưng nhớ tới việc học và công việc của Ica, lại nhanh chóng thắng xe, ngượng ngùng nói, "Cảm ơn Khương đạo cho cháu cơ hội lần này, poster cháu dĩ nhiên muốn chụp, nhưng là chuyện theo tổ……"

"Băn khoăn của cháu chú hiểu." Khương Quan Sơn cắt đứt lời cậu, hòa ái nói, "Sinh viên tự nhiên phải lấy bài vở làm trọng, việc chụp poster này có thể từ từ bàn bạc, tạm thời không vội, cháu trước tiên có thể về trường hảo hảo thương lượng chút với sư phụ cháu, định ra thời gian chụp thích hợp sau đó cho chú trả lời."

Hạ Bạch thật lớn thở phào, nhanh chóng tỏ vẻ chờ sau khi về trường sẽ hảo hảo thương lượng với giáo viên chuyện này.

Đông Ny bên kia quay phim xảy ra chút vấn đề, Khương Quan Sơn sau khi nói xong chuyện liền bị phó đạo diễn gọi đi.

Hạ Bạch kích động trong lòng áp không được, nhịn không được giơ tay lên dùng sức đấm Địch Thu Hạc mấy cái, nhếch miệng lộ ra một nụ cười thật lớn, kích động nói, "Thu Hạc, tôi sắp chụp poster rồi! Đây chính là công việc chụp ảnh nhóm thương mại chính thức đầu tiên tôi nhận được!"

"Tiểu cẩu tử thật lợi hại." Địch Thu Hạc cũng cười, chờ cậu không đấm mình nữa sau đó giơ tay lên ấn đầu cậu lại, dùng sức nhu nhu, trong lòng cũng kích động tới lợi hại, hết sức muốn ôm người tới trong ngực hảo hảo nhào một chút, nhưng bất đắc dĩ người yêu kích động lên rất hung, không khỏi bị bạo hành gia đình, anh chỉ có thể đè nén tâm tình nói, "Tôi ở tổ phim chờ cậu, cậu nhanh một chút tới đây." Mấy ngày nay sớm chiều ở chung đã làm cho anh quen cuộc sống thời thời khắc khắc có thể nhìn thấy tiểu cẩu tử, lời mời này của Khương đạo đối với tiểu cẩu tử mà nói là nhân bánh lớn, đối với anh mà nói lại không phải là không?

Vương Bác Nghị làm phông nền hồi lâu: Địch thiếu, anh có phải đã quên còn có tồn tại của trợ lý tôi đây rồi hay không? Anh hiện tại cười tới rất ngu, hình tượng đã sắp sụp đổ anh có biết anh không?

Vui vẻ của Địch Thu Hạc chỉ kéo dài 10 phút, 10 phút sau, cảnh đầu của Đông Ny rốt cục trắc trở hoàn thành, cảnh đối thủ của hai người bắt đầu quay.

Thành Quân sắp chạy thoát cảnh sát truy tung một mình chạy tới bến tàu, bị Đồ Tú mà Đông Ny diễn ngăn ở cửa hẻm nhỏ, hai người bộc phát một trận cãi vã kịch liệt, Đồ Tú cầu xin Thành Quân tự thú, Thành Quân có nhiệm vụ trong người, không cách nào giải thích, mắt thấy cảnh sát sắp đuổi theo tới đây, Đồ Tú lại có dấu hiệu gọi đồng bạn tới hỗ trợ, anh dưới tình thế cấp bách chỉ có thể làm bộ thỏa hiệp, sau đó lúc Đồ Tú đến gần một dao đâm người ngất, ôm áy náy và quyết tuyệt không thôi đối với người yêu rời đi, tới trận chiến sinh tử kia.

Đây là một cảnh quay đối với tâm tình biểu đạt có yêu cầu rất cao, áp lực của Đông Ny và đạo diễn đều

rất lớn, mà Địch Thu Hạc? Anh là áp lực chất lớn.

"Đó là một con đường không quay lại được, Thành Quân, anh nếu vẫn là con người, thì không nên tiếp tục đi như vậy!" Đồ Tú kích động hô, trong mắt ẩn ngấn lệ, tóc chật vật tán loạn, bả vai lay động, tâm tình lâm vào bờ vực sụp đổ.

Thành Quân đứng ở phía ánh sáng rõ ràng lờ mờ, không cách nào giải thích, bèn chỉ có thể trầm mặc.

"Đi theo em." Đồ Tú lau mặt, biểu tình trở nên kiên định, dùng súng nhắm ngay anh, "Thành Quân, là anh ép em như vậy…… Ngồi xổm xuống! Giơ tay lên, không được phản kháng!"

"Đồ Tú." Thành Quân rốt cục mở miệng, tiến lên một bước đi vào chỗ ánh sáng sáng rực, biểu tình u ám không rõ.

Đồ Tú nhịn không được lui về sau một bước, ánh mắt tránh né, chấp nhất quát lên, "Không được nhúc nhích! Giơ tay lên, mau!"

"Ngừng! Qua!"

Khương đạo phất tay, nhân viên làm việc khẩn trương nhìn tất cả đều thở phào.

Cảnh này đã NG mười mấy lần, tiếp tục không qua mọi người sẽ bị áp suất thấp của phim trường bức tử.

"Nghỉ 10 phút, quay cảnh cuối cùng!" Khương đạo vỗ vỗ kịch bản.

Nhân viên làm việc thần kinh lại căng thẳng, liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề nhìn về phía Địch Thu Hạc đang đi xuống nghỉ ngơi — bọn họ đứng xem đều mệt thành như vậy, Địch Thu Hạc bồi Đông Ny một lần lại một lần quay lại hẳn có bao mệt.

Ai, mang theo người mới thật quá chịu tội.

Hạ Bạch đưa nước cho Địch Thu Hạc, mày nhíu lại, ngữ khí có chút lo lắng, "Anh vẫn ổn chứ." Vì hiệu quả ánh sáng, Địch Thu Hạc vẫn luôn đứng ở chỗ khuất sáng, góc đó không có gió, lại khó chịu, đứng một lúc chính là một thân mồ hôi, chỉ xem đã cảm thấy khó chịu.

"Không sao, Đông Ny là con gái cũng không nói mệt, tôi một đại nam nhân chả lẽ còn không bằng cô ấy?" Địch Thu Hạc uống nước, dùng ngữ khí trêu chọc trấn an cậu một câu, sau đó giống như tùy ý nói, "Tiểu Bạch, cảnh này quay xong tôi liền có thể nghỉ ngơi, tôi ra một thân mồ hôi, sau khi kết thúc công việc muốn thay quần áo, cậu giúp tôi tới trong xe lấy một chút?"

Vương Bác Nghị làm nền một ngày xung phong nhận việc, bừng bừng xoát cảm giác tồn tại, "Địch thiếu, tôi đi lấy, anh và Hạ tiên sinh nghỉ ngơi là được rồi." Nói xong xoay người sải bước rời đi, đem hình tượng trợ lý tri kỉ làm 10/10.

Địch Thu Hạc chuẩn bị sai Hạ Bạch đi để quay cảnh ôm cuối cùng: "……" Trợ lý quá cố gắng cũng là vấn đề.

"Kia……" Anh xoắn xuýt một chút, lại lần nữa kiếm cớ, "Tiểu Bạch, tôi muốn uống nước đá, cậu đi —"

Hạ Bạch từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai nước nhét vào trong tay anh, chân mày vẫn như cũ nhíu lại, "Biết ngay anh sẽ muốn uống đá, cho, tôi bảo trợ lý Vương chuẩn bị đấy."

"……"

"Làm sao không uống?" Hạ Bạch nghi ngờ.

Địch Thu Hạc yên lặng vặn chai nước uống một hớp, lại nói, "Còn có khăn lông ướt……"

Hạ Bạch thần kỳ từ trong tủ lạnh nhỏ bưng ra một cái chậu nhỏ, trong chậu có nước và đá, ở giữa đặt một cái khăn lông trắng muốt. Cậu cầm lấy khăn lông, vừa văn vừa nói, "Lát nữa thợ trang điểm sẽ đến bổ trang cho anh, anh dùng cái này dùng sức lau mặt, lau cổ với vai là được, hiểu?"

"…… Hiểu, vậy quạt……" Anh vùng vẫy giãy chết.

Hạ Bạch nhét khăn lông vào trong tay anh, từ sau tủ lạnh nhỏ lấy ra quạt điện nhỏ mở ra, cẩn thận nhắm ngay thân thể anh tránh tóc, "Kiểu tóc của anh không thể loạn, cho nên quạt gió lớn không thể thổi, liền dùng cái nhỏ một chút đi."

Địch Thu Hạc hít sâu, nhìn về phía cái tủ lạnh nhỏ chướng mắt kia, cắn răng, "Không nghĩ tới trợ lý Vương một đại nam nhân, làm việc cư nhiên tỉ mỉ như vậy." Trừ tiền lương! Phải trừ tiền lương! Bình thường sao không thấy hắn chu đáo như vậy!

Hạ Bạch nghe vậy ôm ngực lé mắt, "Nam nhân thì không thể tỉ mỉ? Địch ba tuổi, anh kỳ thị giới tính?"

Địch Thu Hạc cứng đờ, dè dặt giương mắt nhìn cậu, vừa vui vừa chua hỏi, "Mấy thứ này hẳn sẽ không đều là cậu……"

Hạ Bạch hừ lạnh một tiếng, đẩy anh tới trên ghế nghỉ ngơi ngồi xuống, mình thì ngồi ở trên ghế nhỏ một bên, từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra vụn băng tách ra, vừa hút vừa cầm máy ảnh loay hoay, không để ý tới anh.

Quạt điện nhỏ lắc lư thổi gió, Địch Thu Hạc nhìn vụn đá trong miệng Hạ Bạch vểnh vểnh, đột nhiên cảm

thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, nhanh chóng hung hăng dội một ngụm lớn nước đá, sáp qua nhỏ giọng hô, "Tiểu cẩu tử……"

Hạ Bạch cười lạnh một tiếng.

Địch Thu Hạc: "…… Tôi cũng muốn ăn đá bào."

Hạ Bạch ngừng lại, giận đến đem một nửa đá bào khác cũng liếm một ngụm.

Ầm, Địch Thu Hạc không tiền đồ nuốt nước miếng.

Vương Bác Nghị vừa lúc trở lại nhìn thấy một màn này: "……" Địch thiếu quả nhiên có chỗ nào không đúng lắm……

Địch Thu Hạc đứng trước ống kính đầy đầu đá bào, từ từ tự mình thôi miên, ở trong đầu đem Đông Ny đứng đối diện biến ảo thành đá bảo tiểu cẩu tử vừa mới gặm qua — thế là biểu tình của anh trong nháy mắt lại khát vọng, hết sức phù hợp với tâm tình lúc này của Thành Quân.

Ghi chép trường quay gõ bảng, cảnh cuối cùng của hôm nay bắt đầu quay.

Đồ Tú mà Đông Ny diễn rốt cục thuyết phục Thành Quân, kích động đặt súng xuống nhào tới, muốn ôm người yêu lạc đường biết quay lại của mình. Thành Quân giương cánh tay, tiếp được cánh tay siết chặt phía sau hơi lộ vẻ khắc chế của cô, tay từ từ sờ lên cổ cô.

Vị trí máy phụ trách quay đặc tả từ từ nhích tới gần, thân thể Địch Thu Hạc đột nhiên cứng một cái.

"Ngừng!" Khương đạo cau mày, nhìn về phía Đông Ny, "Cháu vừa mới làm gì đó? Đồ Tú quả thật tâm tình rất kích động! Nhưng cô ấy hiện tại vẫn chưa làm rõ tâm ý với Thành Quân, cho nên là trong khắc chế mang theo cẩn thận! Cháu dán Thu Hạc gần như vậy làm gì! Còn mặt cháu nữa, đừng dán vào cổ Thu Hạc gần như vậy! Thành Quân là quân nhân, quân nhân rất có tâm phòng bị, cháu gần sát cổ nó, là muốn bị nó trực tiếp vạch trần?"

Địch Thu Hạc ngay từ lúc Khương đạo hô "Ngừng" liền lui ra, lúc này đang cầm khăn giấy lau vết son môi dính vào trên cổ.

Khương đạo thấy thế chân mày dựng thẳng tới cao hơn, tức giận nói, "Bổ trang cho Đông Ny là ai! Son môi tô đậm như vậy là muốn làm gì! Đi tới lau cho nó!"

"Đạo diễn, tôi không có đánh son môi cho cô ấy, chỉ xoa chút lên màu……" Thợ trang điểm yếu ớt giải thích, tỏ vẻ mình không muốn cõng nồi (*).

((*) ý là chịu tiếng xấu thay cho người khác)

Nhân viên làm việc ào một cái đều nhìn về phía Đông Ny.

Đông Ny cắn môi, có chút lúng túng cười, giải thích, "Cháu chính là tùy tiện bôi một chút……" Kỳ thực màu son môi kia không tính là đậm, chỉ là so với cái lúc trước thợ trang điểm tô lộ ra trơn bóng hơn chút, đây vốn chỉ là tiểu tâm cơ của nữ sinh, lại không nghĩ rằng sẽ bị một động tác lau của Địch Thu Hạc phóng đại vạch trần.

Cô ta nhìn một cái Địch Thu Hạc lau xong son môi sau đó tiến tới bên cạnh học đệ nói gì đó, khẽ cau mày. Cô ta vừa nãy có sáp Địch Thu Hạc gần như vậy ư, cư nhiên sẽ cọ son môi tới……

Cảnh đầu hủy bỏ, cảnh hai bắt đầu.

Động tác giả Địch Thu Hạc làm đánh vào cổ Đông Ny, sau đó cẩn thận đặt người mềm nhũn trong ngực xuống, ánh mắt phức tạp nhìn cô vài giây, xoay người sải bước rời đi.

"Ngừng!"

Khương đạo cảm thấy có chút đau đầu, giáo huấn, "Đông Ny, người sau khi bị đánh ngất xỉu là ngã như vậy sao! Đã nói đừng dán Thu Hạc gần như vậy, vừa nãy chỉ đạo võ thuật lúc chạy cảnh với cháu không phải ngã rất tốt sao, làm sao thay Thu Hạc thì không được!"

Hạ Bạch bên ngoài nhíu nhíu mày, có chút đồng tình Địch ba tuổi — vừa rồi Đông Ny rõ ràng là cố ý cọ lên người Địch Thu Hạc.

Địch Thu Hạc lúc Đông Ny bị giáo huấn lại lần nữa bu lại, trên mặt không có gì, ngữ khí lại mang theo chút ủy khuất, "Tiểu cẩu tử, nữ nhân kia chiếm tiện nghi tôi." Đã không thể phóng thích tiểu cẩu tử, vậy thì dùng mọi cách biểu đạt không tình nguyện của mình! Cố gắng phủi sạch quan hệ với Đông Ny! Tuyệt không có thể để cho tiểu cẩu tử hiểu lầm!

Hạ Bạch co rút khóe miệng, mặc dù biết sự thật quả thật như thế, nhưng lại nói không ra lời an ủi — luôn cảm giác một khi an ủi, cái đuôi phía sau Địch ba tuổi liền sẽ trực tiếp vểnh lên.

"Cô ta bôi son lên người tôi, còn cọ tôi." Địch Thu Hạc một bộ khó có thể mở miệng, cầm lấy tay cậu đặt lên ngực mình, giống như da thịt tiểu bạch thỏ chỉ bị xâm phạm, "Tiểu cẩu tử, tôi cảm thấy chỗ bị cô ta cọ qua giống như có sâu đang bò, cậu đuổi giúp tôi."

Hạ Bạch rốt cục nhịn không được hất tay anh ra, cắn răng thấp giọng nói, "Tôi thấy anh ngược lại rất hưởng thụ, ít giả bộ đáng thương!" Cậu cũng không tin lấy xảo trá của Địch Thu Hạc, sẽ trị không được một người mới mượn quay phim câu dẫn anh! Quỷ ấu trĩ này rõ ràng là đang xem náo nhiệt!

“Tiểu cẩu tử cậu oan uổng tôi.” Địch Thu Hạc càng ghé sát vào, giải thích tới một chút cũng không để tâm, “Tôi chỉ là đang cho người mới một cơ hội để phát huy.” Loại người mới không hiểu chuyện này, không chịu ít mắng là sẽ không ngoan.

Hạ Bạch ghét bỏ hất tay anh ra, tay nghịch dây máy ảnh, cau mày nói, “Đừng đùa nữa, tốc chiến tốc thắng, Đông Ny là nữ chính, cảnh đối với anh nhiều nhất, cô ta nếu vẫn là trạng thái này, chịu tội chính là anh.”

“Đau lòng?” Địch Thu Hạc tiếp tục sáp lên trước, làm như rốt cục bị trạng thái giống như ghen của cậu dỗ hài lòng, cười nói, “Tiểu cẩu tử, nhìn tôi thật kỹ, tôi lập tức đi giải quyết cô ta.”

Hạ Bạch lật anh một cái mắt trắng, không muốn để ý tới anh.

Cảnh thứ 3 bắt đầu.

Đông Ny rốt cục không xuất ra thiêu thân nữa, nội dung phim thuận lợi mà phát triển đến ôm.

Nhận thấy được tay Đông Ny ở sau lưng ái muội hoạt động, Địch Thu Hạc ngừng lại, dư quang nhìn một cái phía Hạ Bạch bên sân, đầu hơi thấp, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được nói, “Đông Ny, vị kim chủ kia sủng ái cô, là bởi vì cô lớn lên giống mối tình đầu của hắn ta.”

Thân thể Đông Ny chợt cứng đờ.

Địch Thu Hạc đúng lúc làm ra động tác chém sau cổ cô ta, sau đó dựa theo kịch bản sắp xếp ôm chặt cô ta một cái, từ từ buông ra, tiếp tục thấp giọng nói, “Cho nên cô cũng không có quan trọng như trong tưởng tượng, một món đồ chơi không nghe lời, tâm bất chính, cô cảm thấy cô sẽ có kết quả gì?”

Đông Ny trợn to mắt nhìn anh, không dám tin lại sợ hãi, tay không tự chủ túm lấy quần áo sau lưng anh.

“Phủng cô thành diễn viên, là bởi vì thuận tiện rửa tiền.” Địch Thu Hạc từ từ kéo tay cô ta xuống, đầu hơi ngẩng lên, chỉ để cho camera quay được ánh mắt anh khắc chế lại thâm tình, thấp giọng nói, “Đừng chọc tôi, cô quấn tôi hắn ta sẽ lo lắng, cho nên thành thật một chút, vật thay thế lớn lên giống nhau rất dễ tìm, tôi tùy thời có thể nghĩ cách để cho kim chủ của cô thay đổi cô.” Vừa nói tay ở trên sơi đay sau lưng Đông Ny gõ một cái.

Đông Ny ngừng lại, thân thể không tự chủ mềm xuống, “Anh……”

Địch Thu Hạc khom lưng đỡ cô ta một cái, ra lệnh, nhắm mắt lại, “Nhắm mắt lại.”

Đông Ny trực giác nhắm mắt lại, ngã trên mặt đất.

Địch Thu Hạc thu tay lại, khẽ nghiêng đầu về phía Hạ Bạch, làm bộ như không đành lòng nhìn Đông Ny nằm trên mặt đất, sau khi dừng lại vài giây, xoay người rời đi.

"Dừng! Qua!"

Khương đạo phất tay, có chút kinh hỉ về phát huy cảnh này của hai người, "Tâm tình kinh ngạc lại đau đớn trong nháy mắt Đông Ny bị đánh ngất kia cảm xúc nắm chặt tới phi thường đúng lúc, Thu Hạc dẫn dắt rất tốt, tiếp tục giữ vững!"

Mọi người bị hành hạ một ngày nghe vậy không nhịn được hoan hô.

Địch Thu Hạc từ đầu kia hẻm nhỏ đi về, thân sĩ đỡ Đông Ny vẫn như cũ còn nằm trên mặt đất dậy, sau đó làm bộ không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt ngạc nhiên của cô ta, sau khi chào hỏi Khương Quan Sơn trở lại bên cạnh Hạ Bạch, trực tiếp treo người tới trên người cậu, cọ cọ, lên án, "Tiểu cẩu tử, tôi bị làm bẩn, mùi nước hoa trên người Đông Ny rất khó ngửi."

"Khó ngửi anh còn cọ lên người người ta." Hạ Bạch từ trong ánh mắt thâm tình anh cuối cùng nhìn sang kia lấy lại tinh thần, nhớ tới biểu tình của Đông Ny lúc được trợ lý đỡ rời đi, nhíu nhíu mày, đẩy anh một cái sau đó hỏi, "Anh vừa nãy nói với Đông Ny cái gì? Vẻ mặt cô ta có chút là lạ."

Địch Thu Hạc cười hướng trong lỗ tai cậu thổi khí, "Tôi nói với cô ta tôi thích nam nhân, đối với nữ nhân cứng không nổi."

Hạ Bạch sửng sốt, sau đó đẩy anh ra xoa da gà không tự chủ nổi lên, tức giận nói, "Sao anh không dứt khoát nói cái phía dưới của anh, trym chính là trang trí!" Gà cay này thật là lời gì cũng dám nói ra ngoài! Cũng không sợ Đông Ny mua thủy quân hắc anh ta!

Địch Thu Hạc cười tiếp tục sáp qua, kéo tay cậu, ái muội nói, "Vậy cậu sờ chút, xem chym tôi có phải trang trí hay không."

Hạ Bạch ghét bỏ hất ra, đối với không cần mặt mũi của anh triệt đề tòng phục.

"Không sờ thì thôi, dù sao cậu cũng đã thấy tiểu Thu Hạc của tôi, còn khen tôi vốn liếng không tệ." Địch Thu Hạc tự giác được sủng một ngày vẫn là nhịn không được vểnh đuôi lên.

Hạ Bạch tỏ vẻ muốn đánh chết anh.

Vương Bác Nghị vừa lúc đưa nước tới đột nhiên dừng bước, biểu tình cứng nhắc có chút nguy hiểm nổ tung — Không, hắn vừa rồi khẳng định nghe lầm gì đó.

45. Chương 45: Rót Cháo Gà

Edit + Beta: Vịt

((*) Rót cháo gà: Có thể hiểu là nói đạo lý, an ủi tâm hồn. Từ này chắc bắt nguồn từ câu Chicken soup for your soul)

Đi theo tổ một ngày, Hạ Bạch đối với cường độ công việc của Địch Thu Hạc rốt cục có một hiểu biết tương đối rõ ràng. Cậu nhớ hành động của Địch Thu Hạc lúc trước quay xong cảnh đêm lập tức chạy về thành phố B nói xin lỗi mình, mềm lòng đau lòng một giây, sau đó bị Địch Thu Hạc chọc tức bay biến.

"Chúng ta đi dạo chợ đêm đi!" Địch Thu Hạc trở lại khách sạn sau khi tắm rửa xong xoay vòng vòng quanh Hạ Bạch, tinh thần tốt tới không bình thường, "Cậu ngày mai phải về thành phố B rồi, nhưng vẫn chưa có ở khu D hảo hảo đi dạo một chút, khu D ban đêm náo nhiệt hơn ban ngày, tôi cùng cậu hảo hảo chơi một chút.

Hạ Bạch rút đầu lọc thẻ ra tắt máy tính, đứng dậy túm cổ áo ngủ của anh, hung ác đẩy anh tới trên giường, cảnh cáo nói, "Nằm đàng hoàng! Cơm tối muốn ăn gì, tôi bảo trợ lý Vương mua tới." Quay phim một ngày còn không yên tĩnh, đi dạo chợ đêm cái gì! Nghỉ ngơi mới là đúng đắn!

Địch Thu Hạc hàng phục ngã xuống giường, sau đó trượt leo xuống giường, "Ăn cơm của tổ phim một ngày cậu khẳng định ngán, tôi dẫn cậu đi ăn, hải sản thế nào? Khu D có một cửa hàng trăm năm, hải sản làm cực ngon, tôi bảo trợ lý Vương đi đặt chỗ."

Hạ Bạch mặt không thay đổi nhìn anh làm loạn, bắt đầu cởi quần áo.

Địch Thu Hạc trợn to mắt, chân vừa chạm đất trượt một cái, thân thể mất thăng bằng lại ngã trở lại trên giường, trong lòng vừa mừng vừa sợ vừa ngượng ngùng, tầm mắt dịch sang bên cạnh, hai giây sau lại nhịn không được dịch trở lại, nhìn đường cong thân thể của cậu từ từ lộ ra, cà lăm nói, "Cậu, cậu cởi quần áo làm gì? Chả, chả lẽ cậu, cậu muốn……"

Hạ Bạch ném quần áo bẩn vào mặt anh, cầm lấy đồ ngủ tức giận nói, "Anh không mệt tôi mệt, tôi hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi, đừng ra ngoài chạy loạn. Anh đi gọi đồ bên ngoài, tôi tắm xong đi ra muốn ăn." Nói xong cũng không quay đầu lại vào phòng rửa tay.

Cạch.

Cửa phòng rửa tay đóng lại.

Địch Thu Hạc nín thở kéo xuống áo khoác và T-shirt trên mặt, lỗ tai đỏ mặt cũng đỏ, đấu tranh xoắn xuýt hai giây, nhanh chóng vùi đầu vào trên quần áo của Hạ Bạch cọ một cái, sau đó tự giác bỉ ổi từ trên giường bò dậy, biểu tình nghiêm túc, tìm di động gọi điện thoại cho trợ lý Vương, "Trợ lý Vương, đi mua ít đồ ăn tới đây, phải dễ tiêu hóa." Nói xong cúp điện thoại, nhìn một cái quần áo trên giường, ngón tay gẩy gẩy

đường chỉ đồ ngủ, lại nhào qua cẩn thận thu quần áo lại, cọ a cọ, nhu a nhu, ánh mắt phát sáng.

Đã, tiểu cẩu tử đã rất mệt rồi, vậy, chợ đêm gì đó vẫn là thôi đi, hôm nay là đêm cuối cùng anh và tiểu cẩu tử đồng sàng cộng chẩm, quả thật không thể tùy tiện lãng phí, phải hảo hảo quý trọng thời gian còn có thể ở chung một chút…… Chờ chút, một đêm cuối cùng?

Loại cảm giác ngượng ngùng mừng rỡ hưng phấn kích động nhanh chóng biến mất, bị không lỡ và thương cảm thay thế.

Anh lăng lăng đặt quần áo trong ngực xuống, sau khi dừng vài giây, bả vai từ từ sụp xuống, nghiêng đầu nhìn về phía hành lý đã thu dọn được 1 nửa của Hạ Bạch ở bên tủ quần áo, mặt mày cũng kéo xuống.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, tiểu cẩu tử cư nhiên phải về rồi……

Hạ Bạch tắm xong đi ra ngoài, chỉ nhìn thấy Địch Thu Hạc lúc trước còn vô cùng tinh thần nhanh chóng héo úa xuống, giống như khí cầu khí không đủ, nghiêng ngả nhũn lõm xuống trong ghế salon bên cửa sổ.

Muốn ra ngoài chơi như vậy? Không để cho hắn ra ngoài liền ủ rũ thành như vậy?

Hạ Bạch khiêu mi, đặt khăn lông lau tóc xuống, ở trong lòng thở dài.

Rốt cuộc là người trẻ tuổi, luôn luôn đều rảnh không được, trạng thái hoàn toàn không giống với loại người trẻ tuổi ngụy trung niên không thích làm loạn như cậu.

“Tức giận?”

Cậu đi tới trên ghế salon đối diện Địch Thu Hạc ngồi xuống, thò người từ trên bàn cầm lấy một lon đồ uống và một lon bia đặt vào trên bàn nhỏ giữa hai người, sau đó đẩy đồ uống tới trước mặt Địch Thu Hạc, mình thì cầm lấy bia, quơ quơ hỏi, “Uống một chén?”

Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cậu một cái, duỗi cánh tay cướp bia trong tay cậu, đứng dậy cũng đổi thành nước trái cây cho cậu, xiêu vẹo trở lại trong ghế salon, tâm tình xuống thấp nói, “Cậu ngày mai còn phải lên máy bay, tối nay đừng uống rượu.”

Hạ Bạch gõ gõ lon đồ uống, giương mắt lại cẩn thận đánh giá một chút thần sắc của anh, giơ cánh tay chống ở trên bàn, mỉm cười hỏi, “Anh bộ dáng này…… Luyến tiếc tôi đi?”

Tay cầm nước trái cây của Địch Thu Hạc dừng một chút, nghiêng đầu không nhìn cậu.

Quỷ ấu trĩ.

Trong mắt Hạ Bạch mang theo tiếu ý, đưa tay cầm lấy đồ uống cụng một cái với trong tay anh, trấn anh nói, "Lần sau rảnh tôi lại tới thăm anh."

Suy nghĩ một chút, lại nói, "Thu Hạc, bạn bè hiện tại của anh vẫn còn quá ít, ngoại trừ tôi chỉ có Khương Tú Văn, này không tốt. Trong giới giải trí đầy danh lợi này mặc dù khó có thật lòng, nhưng khó có không có nghĩa là không có, anh có thể thử kết giao nhiều chút mấy bạn bè cùng chung chí hướng."

Mấy ngày này sớm chiều ở chung để cho cậu ý thức được một chuyện — Địch Thu Hạc không tự chủ phong bế chính mình. Phong bế này không phải chỉ tự mình khép kín hoặc là những tật xấu trên sinh lý hoặc tinh thần khác, mà là chỉ Địch Thu Hạc không tự chủ bài xích thâm giao cùng người khác.

Địch Thu Hạc ở tổ phim nhân duyên rất tốt, tất cả nhân viên làm việc nhắc tới anh đều là thần sắc tán dương, diễn viên diễn cùng cũng luôn là ý tốt tới cùng anh nói chuyện đối diễn, nhưng Hạ Bạch ở bên cạnh nhìn hiểu, Địch Thu Hạc đang dùng mặt nạ phòng bị bọn họ, có ý thức khống chế quan hệ giữa bọn họ ở trên trình độ "Tương đối quen biết, quan hệ còn có thể làm việc cùng nhân viên và diễn viên tổ phim".

Trạng thái này đơn giản dùng một câu nói khái quát, đó chính là: Mọi người đều là bạn bè, nhưng mọi người lại đều không phải bạn bè.

Cuộc sống như thế quá mệt mỏi.

Tình cảm chân thật của con người giấu sau mặt nạ quá lâu, nếu không tìm một chỗ phát tiết ra, tâm lý sớm muộn xảy ra vấn đề.

Hôm nay cả ngày, Địch Thu Hạc cảm xúc đều ở trong một loại trạng thái phá lệ phấn khích, đặc biệt là ở trước mặt cậu, sau đó cố ý phối hợp với đối phương, để cho đối phương tận tình phát tiết một phen. Lúc này cậu hết sức may mắn Địch Thu Hạc vạch cậu tới trong phạm vi bạn bè, cho tới bây giờ chưa từng dùng mặt nạ đối đãi với cậu.

Cậu cảm kích tín nhiệm và thật lòng của đối phương, cho nên càng hy vọng đối phương có thể trải qua cuộc sống nhẹ nhàng hơn chút.

Châm ngôn tuy nói bạn bè cần tinh không cần nhiều, nhưng quá tinh, cũng dễ dàng xảy ra vấn đề. Bạn bè không phải bạn đời, không thể lúc nào cũng chiếu cố cảm xúc đối phương, Địch Thu Hạc lúc mình tới có nhiều buông lỏng vui vẻ, chờ sau khi mình rời đi sẽ có nhiều căng thẳng kiềm chế. Cậu tin Địch Thu Hạc sẽ rất nhanh điều chỉnh tốt trạng thái chính mình, nhưng loại điều chỉnh tính bắt buộc này, cũng thật sự không phải thể nghiệm gì có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Cậu hi vọng bạn của Địch Thu Hạc có thể nhiều một chút, mặt nạ có thể ít mang chút, sống nhẹ nhàng tự do hơn chút, càng hi vọng đối phương sau khi cậu rời đi, còn có thể có những phương thức phát tiết tâm tình khác, không cần quá kiềm chế chính mình.

Địch Thu Hạc nghe vậy ngừng lại, chân mày vốn đã buông ra lại nhíu lại, nghiêng đầu thật sâu nhìn cậu,

xiết chặt lon đồ uống, trầm giọng nói, “Tôi không cần nhiều bạn bè hơn.” Bạn bè loại vật này, không xác định nhân tố quá nhiều, lúc vận mệnh không cách nào điều khiển, anh không muốn lãng phí tinh lực đi làm những thứ này. Hơn nữa tiểu cẩu tử đối với anh, đời này đã không thể nào chỉ là bạn bè.

Anh không thích ánh mắt vừa rồi của tiểu cẩu tử, lại càng không thích ngữ khí vừa rồi của tiểu cẩu tử, đó làm cho anh cảm giác mình dường như là gánh nặng phiền toái gì đó không hiểu chuyện, làm cho tiểu cẩu tử không cách nào gánh vác, muốn đẩy anh ra ngoài ném phiền não cho người khác.

Hạ Bạch vốn định rót thêm cho anh chút cháo gà, nhưng sau khi tiếp xúc tầm mắt của anh, những lời vọt tới cổ họng kia lại bị cậu yên lặng nuốt xuống.

Cậu không phải là Địch Thu Hạc, không rõ suy nghĩ yêu cầu của Địch Thu Hạc. Giờ khắc này cậu đột nhiên ý thức được, có lẽ cuộc sống mà cậu thấy rất mệt mỏi rất cực khổ, đối với Địch Thu Hạc mà nói, lại là tự tại và an toàn nhất.

…… Người vĩnh viễn không có cách nào chân chính đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, dùng loại lý do đường hoàng “Vì tốt cho đối phương” đối với nhân sinh của người khác chỉ tay năm ngón, dường như là một loại hành động vô cùng ngu xuẩn, dễ dàng tạo thành khó chịu và gánh nặng.

Tối thiểu hiện tại, cậu rất khẳng định lời khuyên cậu vừa mới tự cho rằng vì tốt cho đối phương kia, làm cho tâm tình Địch Thu Hạc vốn không quá tốt trở nên càng kém.

“Xin lỗi.” Cậu chủ động cụng lon đồ uống trong tay Địch Thu Hạc một cái, nhìn mắt anh nói, “Là tôi tự cho là đúng, anh rất tốt, cảm ơn tiếp đãi lần này của anh, tôi chơi rất vui.”

Địch Thu Hạc nhìn ánh mắt cậu ấm áp mang theo áy náy, tia khổ sở tức giận bị đùn ra trong lòng vừa mới dâng lên trong nháy mắt biến mất, sau khi trầm mặc vài giây, nghiêng đầu giơ lon đồ uống lên mở ra, ngửa đầu uống một hớp lớn, nhìn ngoài cửa sổ nói, “Không cần nói xin lỗi, tôi biết cậu là tốt cho tôi.” Loại người mềm lòng nhưng tính khí thẳng thắn như tiểu cẩu tử, sao có thể dùng thái độ chán ghét “Ta là vì tốt cho ngươi cho nên ngươi mau cút” đẩy người ta ra bên ngoài, anh chỉ biết trực tiếp kéo đen cái người làm cho anh cảm thấy gánh nặng không muốn ở chung nữa, dao sắc chặt đay rối (*).

((*) xử lý công việc gọn gàng, dứt khoát)

Cho nên tiểu cẩu tử là đang quan tâm anh đi, quan tâm rất thật lòng, cũng bởi vì chút không vui anh vừa để lộ ra lập tức biến chuyển phương thức quan tâm.

Đây chính là người mình thích, mềm lòng lại thức thời, ôn nhu lại thỏa đáng.

Anh quay đầu lại, nhìn đối phương từ từ cởi đi khuôn mặt ngây ngô, ý ngứa trong lòng lại lần nữa ló đầu, nhịn không được đặt lon đồ uống xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh đối phương, sau đó lúc đối phương nghi ngờ ngửa đầu nhìn, giơ tay lên đè lại vai cậu, từ từ cúi người xuống.

Người này thật quá tốt, cho nên liền hiện tại đi, cùng cậu nói rõ tâm ý, sau đó chặt chẽ trói người ở bên cạnh, không nguyện ý thì dây dưa tới khi cậu nguyện ý, nguyện ý thì đem người hảo hảo dâng lên, cưng chiều cậu thành vô pháp vô thiên, bộ dáng ngoại trừ mình ra ai cũng chịu không được, cẩn thận nắm lấy trải qua cả đời.

Hạ Bạch trợn to mắt, nhìn Địch Thu Hạc đột nhiên đứng lên đi tới, biểu tình bất thiện đè vai cậu lại, lông tơ phía sau lưng xoạt một cái dựng lên, hơi ngửa người ra sau, nói, "Thu Hạc, loại hành vi rót cháo gà này quả thật làm cho người ta ghét, nhưng anh, anh cũng không cần động thủ đi……"

"Tiểu cẩu tử." Địch Thu Hạc siết chặt tay, biểu tình nhạt xuống, khom lưng từ từ nhích tới gần, trong mắt tràn đầy ánh sáng cướp đoạt cắn người, "Quan tâm tôi như vậy, không bằng cùng tôi —"

Leng keng leng keng —

Chuông cửa vang lên, sau đó thanh âm Vương Bác Nghị ngoài cửa vang lên, "Địch thiếu, Hạ tiên sinh, cơm tối tới rồi."

Hạ Bạch mắt xoạt một cái phát sáng, nhanh chóng cất giọng đáp một tiếng, sau đó kéo tay Địch Thu Hạc ra, vừa chạy ra cửa vừa nói, "Thu Hạc anh ngồi đấy, tôi đi cầm bữa tối, anh, anh trước uống chút đồ uống lãnh tĩnh chút."

Lời thổ lộ bày tỏ một nửa nghẹn ở cổ họng, Địch Thu Hạc hít sâu từ từ nắm chặt quyền, nhìn về phía Vương Bác Nghị bị Hạ Bạch kéo vào phòng, nghiến răng, "VƯƠNG, TRỢ, LÝ, tốc độ mua cơm của cậu thật nhanh." Muộn năm phút trở lại có được hay không! ĐƯỢC, HAY, KHÔNG!

Vương Bác Nghị dè dặt nhận lấy khen ngợi, khiêm tốn nói, "Phải vậy mà, cảm ơn Địch thiếu khen ngợi."

Khen ngợi cái đầu!

Địch Thu Hạc một hơi nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa bị tức chết.

Cha anh rốt cuộc chọn trợ lý thế nào! Làm sao lại không có mắt nhìn như vậy! Trừ tiền lương! Phải trừ tiền lương!

Sau khi tiễn trợ lý Vương đi, Hạ Bạch phát hiện Địch Thu Hạc càng héo, lúc ăn cơm một miếng không bằng một miếng, thiếu chút nữa nhét cơm vào lỗ mũi.

"Mệt?" Cậu đưa tờ khăn giấy qua, giơ tay lên vỗ vỗ vai anh, dỗ dành nói, "Được rồi được rồi, là tôi không đúng, không nên đối với cách sống của anh chỉ tay năm ngón, đừng giận nữa, nhìn ở phần ngày mai tôi phải đi rồi, tha thứ tôi một lần?"

Địch Thu Hạc nhấc mí mắt lên nhìn cậu một cái, nhận lấy khăn giấy dính trên mặt, càng héo, "Không tha thứ, tôi còn tưởng cậu là chê tôi phiền toái muốn giao tôi cho người khác, sau đó không để ý tới tôi nữa, tôi bị tổn thương."

"……" Loại ngữ khí giống như lên án kẻ bạc tình này là xảy ra chuyện gì, Địch gà cay có phải sẽ thuật cột trèo lên hay không.

"Mẹ kế của tôi nói đúng, loại người như tôi, sẽ không có nhân sinh tốt, bạn tốt." Địch Thu Hạc cầm khăn giấy xuống, sâu kín nhìn cậu một cái, bổ sung, "Và bạn đời tốt, gia đình tốt."

"……" Hạ Bạch để đũa xuống, cảm thấy có chút no rồi.

Địch Thu Hạc cũng để đũa xuống, ưu thương nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Tôi hẳn giống như cô hồn dã quỷ chân chính, lẻ loi phiêu đãng ở thế giới này, tới tận lúc biến thành tro bụi…… Hu hu hu hu!" *(Cđg vậy =)))))))*

Hạ Bạch nhét cả con tôm vào miệng anh, đen mặt thỏa hiệp, "Nói đi, anh nháo là muốn cái gì?"

Địch Thu Hạc ngậm tôm tới trong miệng, làm như lơ đãng liếm xuống ngón tay cậu, chỉ giường, hàm hồ hu hu hu.

Hạ Bạch vỗ bàn, "Nói tiếng người!"

Địch Thu Hạc nuốt tôm xuống, ưu thương sớm đã bị ném ra chín tầng mây, ngượng ngùng lại ngoan ngoãn nói, "Tôi muốn cậu tối nay…… Ôm tôi ngủ."

"……" Hạ Bạch bắt đầu nghiêm túc suy tính khả năng hiện tại đặt vé máy bay trở về.

"Cậu có phải muốn hiện tại trở về hay không? Cậu có phải đang cố gắng đẩy tôi ra sau đó lại muốn bỏ rơi tôi? Tiểu cẩu tử, không nghĩ tới cậu là người như vậy!" Địch Thu Hạc ngồi thẳng thân thể, chân mày giơ lên, thanh âm một câu cao hơn một câu, khí thế bày tới hết sức thật, chỉ súp trên bàn, "Cậu muốn đi phải không? Được! Cậu uống cái này, tôi để cho cậu đi!"

Hạ Bạch cúi đầu, nhìn chén cháo gà trên bàn, một ngụm máy xông thẳng lên não.

Trời không nên vạn không nên, cậu không nên rời khỏi nơi này trước một đêm, bệnh não tàn phát tác, định rót cháo gà cho tên vương bát đản Địch ba tuổi này! Loại gia hỏa nên bị người hủy diệt này không cần thứ như cháo gà! Hắn cần chính là súp nấm độc!

"Cậu có phải ở trong lòng mắng tôi hay không?" Địch Thu Hạc híp mắt, cười lạnh hừ lạnh tự giễu khổ sở mạnh mẽ chống đỡ bình tĩnh chờ tâm tình đại lễ bao tới toàn bộ, nghiêng đầu nói, "Tiểu cẩu tử, tôi biết,

chúng ta có thể quen thuộc, toàn bộ dựa vào tôi không biết xấu hổ quấn cậu, cậu căn bản là không nhìn lọt —"

"Câm miệng!" Hạ Bạch không thể nhịn được được cắt đứt lời anh, đưa tay vỗ đầu anh một cái, tóm anh đứng dậy đẩy vào phòng rửa tay, hung ác nói, "Đi đánh răng! Đánh xong nằm lên giường!"

Địch Thu Hạc níu cửa phòng rửa tay, quay đầu mắt sáng rực nhìn cậu.

Hạ Bạch nghiến răng, "Tôi ôm anh ngủ!"

Địch Thu Hạc nhanh nhẹn buông tay, mặt mày hớn hở chạy đến trước bồn rửa tay cầm bàn chải đánh răng.

Hạ Bạch hít sâu, ầm một cái đóng sầm cửa, nhắm mắt làm ngơ.

Thôi vậy, đối phương là Địch ba tuổi, Địch ba tuổi thuở nhỏ chưa từng được tình mẹ gì đó, đề xuất yêu cầu như vậy một chút cũng không kỳ quái! Chính là đảm nhiệm nhân vật người mẹ một lần, dỗ đối phương ngủ, cậu có thể! Cậu hoàn toàn có — Mẹ nó! Địch gà cay khốn khiếp! Hắn còn tìm cậu đùa giỡn nữa liền livestream ăn shit!

Cạch.

Cuối cùng một chiếc đèn đầu giường tắt, bên trong phòng tối xuống.

Hạ Bạch duỗi cánh tay, một chút cũng không ôn nhu túm Địch Thu Hạc đến trong ngực, lung tung vỗ vỗ đầu và sau lưng anh, hung ác nói, "Ngủ, còn ầm ĩ tôi đánh anh!"

Địch Thu Hạc vui vẻ ôm lại cậu, tứ chi toàn bộ quấn trên người cậu, rõ ràng lớn lên cao lớn hơn Hạ Bạch, lại cứ muốn núp mình trong ngực đối phương, còn liều mạng ủn đầu vào chỗ cổ cậu, oán hận nói, "Tiểu cẩu tử trên người cậu một chút thịt cũng không có, ôm không thoải mái." Trong miệng ghét bỏ, thân thể lại không biết xấu hổ dán thêm chút.

Tứ chi bị đối phương gắt gao víu, cổ bị tóc đối phương quét tới quét lui hết sức không thoải mái, Hạ Bạch yên lặng hít sâu, đè xuống kích động cầm gối ngạt chết đối phương trong lòng, tay hướng lên tóm chặt lỗ tai anh kéo kéo, nghiến răng nghiến lợi, "Không thoải mái thì buông ra! Ngủ như vậy tôi khó chịu chết."

"Không buông! Đây nhưng là trừng phạt cậu làm cho tôi buồn." Địch Thu Hạc dùng cằm cọ vai cậu, chân mày khóe mắt tất cả đều là tiếu ý và đắc ý, đuổi vểnh cao ngất, "Dù sao trước khi tôi ngủ, không cho phép cậu ngủ."

Bình tĩnh, bình tĩnh, rót chén cháo gà cho chính mình, quỳ cũng phải quét xong lông gà! Hạ Bạch nhắm mắt lại, quyết định không nói, cậu cũng không tin Địch gà cay có thể cứ hăng hái bừng bừng tự xướng một

mình!

Nhưng cậu hiển nhiên đánh giá thấp gây rối trong lòng người kia.

“Tiểu cẩu tử, tôi muốn nghe truyện trước khi ngủ.”

“……”

“Tiểu cẩu tử, cậu biết hát ru không?”

“……”

“Tiểu cẩu tử, làm sao bây giờ, tôi một chút cũng không buồn ngủ.”

“……”

“Tiểu cẩu tử, sao cậu không nói gì?”

“……”

“Tiểu cẩu tử, sau lưng tôi ngứa, cậu gãi chút giúp tôi.”

“……”

“Tiểu cẩu tử, tôi muốn ngủ trần.” Nói xong thu tay lại bắt đầu cởi quần áo.

Hạ Bạch nhịn không được nữa, mở mắt ra giơ tay lên đè lại cánh tay anh, nghiến răng, “Anh dám ngủ trần, tôi liền cắt tiểu Thu Hạc của anh!”

Tay Địch Thu Hạc ngừng lại, bất động, ý vị thâm trường, “Tiểu cẩu tử, cậu nhất định là ghen tỵ với tôi.”

“……”

“Ghen tỵ tiểu Thu Hạc của tôi lớn hơn tiểu Tiểu Bạch của cậu.”

Hạ Bạch đứng dậy liền muốn tới phòng bếp mượn dao phay.

Địch Thu Hạc tay mắt lanh lẹ ấn cậu trở lại, kéo quần cậu, hưng phấn tới giống như bị bệnh điên, "Tiểu cẩu tử, cậu xem qua của tôi rồi, tôi cũng muốn xem của cậu, phải công bằng."

"ĐỊCH, THU, HẠC!" Hạ Bạch bộc phát, hét lớn một tiếng phản công anh ở trên giường, gắt gao áp anh, nhìn mắt anh, nghiến răng cười lạnh, u ám nói, "Thời kỳ trưởng thành của anh là hiện tại mới đến sao? Có tin tôi lột hết quần áo của anh ném ra ngoài phòng hay không! Đàng hoàng chút cho không, NGỦ!"

"Nhưng bây giờ mới chính giờ, tôi không ngủ được." Địch Thu Hạc ủy khuất vô cùng, mặt mày vốn ôn nhu sụp xuống, đáng thương tới giống như tiểu bạch thái bị ác bá khi dễ.

Hạ · ác bá · Bạch nhìn cổ áo mở ra lăn qua lăn lại tới tán loạn và ngũ quan dưới ánh sáng lờ mờ càng lộ ra lập thể trên người anh, hít sâu một cái ngồi dậy, kéo vạt áo ngủ phẩy phẩy gió, lãnh tĩnh một chút nộ khí bên trên, sau đó từ trên người anh xuống, thô lỗ kéo chăn phủ anh, nằm xuống ôm lấy người, một bên vỗ lưng một bên nói, "Ngày xưa có ngọn núi……"

Địch Thu Hạc lại dùng tứ chi quấn lên cậu, đề yêu cầu, "Truyện trước khi ngủ này tôi nghe rồi, đổi cái khác."

"…… Ngày xửa ngày xưa, có một……"

"Tôi 23 rồi, muốn nghe truyện của người trưởng thành."

Hạ Bạch dừng câu đầu đề lại, nhìn Địch Thu Hạc ở bên cạnh giống y trẻ con nói lời chọc giận người nhưng mắt phát sáng, suy nghĩ một chút, nghiêng người buông lỏng thân thể, nhắm mắt lại, nói, "Ngày xưa, có một bạn nhỏ tên là Hạ Bạch……"

Địch Thu Hạc ngừng lại, rốt cục đàng hoàng chút.

Hạ Bạch mở mắt ra nhìn anh một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói.

Đã rất lâu rồi, trước lần tảo mộ này, cậu đã rất lâu không có đi thăm cha mẹ, cũng không có hảo hảo nhớ lại một chút quá khứ, nếu như chuyện của mình có thể làm cho Địch Thu Hạc đàng hoàng xuống, cậu nguyện ý đem 18 đời tổ tông đều khai báo một lần.

Phòng rất an tĩnh, nhiệt độ người bên cạnh thật ấm áp, Hạ Bạch nói nói, suy nghĩ từ từ lâm vào hồi ức, thanh âm trầm xuống.

Tuổi thơ ấm áp, thiếu niên đi theo cha mẹ lăn qua lăn lại khắp nơi, trưởng thành đột nhiên mất đi cha mẹ…… Sau khi thi tới đại học, biết được niềm vui của lão đại bọn họ, mới lạ lúc tiếp xúc nhiếp ảnh, đầy cực khổ lúc đi làm thêm……

Hạ Bạch trong câu chuyện sắp nghênh đón kì nghỉ hè năm hai, Hạ Bạch trong hiện thực ngừng câu chuyện.

Địch Thu Hạc chờ một chút không chờ được kết thúc, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cậu, "Sao không nói nữa?"

"Bởi vì phía sau anh đều biết rồi." Hạ Bạch cười cười, buông anh ra nằm ngửa trên giường, khóe miệng cong lên, từ từ nhắm hai mắt lại, hỏi, "Địch Thu Hạc, anh cảm thấy tương lai của anh là cái dạng gì?"

Trong ngực trống không, Địch Thu Hạc dừng một chút, kê tay dưới đầu, nhìn gò má mơ hồ của cậu trả lời, "Công thành danh toại."

Hạ Bạch nhớ tới những danh hiệu và hào quang chói mù mắt người trên người Địch Thu Hạc kiếp trước, đồng ý gật đầu, "Ừm, tôi biết."

Tầm mắt Địch Thu Hạc định ở trên khóe miệng nhếch lên của cậu, tiếp tục nói, "Cùng người yêu sống chung một chỗ, bình anh trôi chảy trải qua cả đời."

Hình ảnh rơi lầu không tự chủ hiện lên trong đầu, nụ cười khóe miệng Hạ Bạch nhạt chút, hỏi, "Cả đời là bao lâu?"

"Người yêu sống bao lâu." Địch Thu Hạc ở đáy chăn từ từ thò tay, nắm được một góc đồ ngủ của cậu, thanh âm ôn nhu xuống, "Cả đời liền có bấy lâu."

Trả lời rất lãng mạn.

Hạ Bạch nhịn không được cười, thanh âm từ từ thấp xuống, "Địch ba tuổi, làm người yêu của anh nhất định rất hạnh phúc, anh nhất định sẽ rất yêu…… rất yêu……" Một chữ "Cô ấy" biến mất ở giữa răng môi, mắt triệt để nhắm lại.

Hô hấp người bên cạnh từ từ vững vàng hồi lâu, Địch Thu Hạc chờ, sau khi xác định cậu ngủ say từ từ dịch qua, ôm người vào trong ngực, hôn trán cậu, thấp giọng nói, "Cho nên em có nguyện ý làm người yêu của anh không, anh sẽ rất yêu em…… Phi thường yêu."

Một đêm không mộng, hôm sau lúc Hạ Bạch tỉnh lại bên cạnh đã trống rỗng, trên tủ đầu giường có một tờ giấy.

Địch Thu Hạc: Tôi tới phim trường rồi, trợ lý Vương sẽ tiễn cậu tới sân bay, nhớăn điểm tâm, đến thì gửi tin nhắn cho tôi, điện thoại tôi có thể không nhận được.

Hạ Bạch rửa mặt đặt giấy xuống, nhớ tới Địch Thu Hạc tối qua nháo, vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, rời giường rửa mặt thu thập hành lý.

Thời gian cơm trưa, máy bay tới thành phố B, Hạ Bạch sau khi lên taxi trước tiên gửi tin nhắn cho Vương Bác Nghị, sau khi xác định tất cả thành viên tổ phim nghỉ trưa ăn cơm, lật số điện thoại Địch Thu Hạc gẩy tới.

"Đến rồi?"

Điện thoại rất nhanh được kết nối, thanh âm ôn nhu dễ nghe của Địch Thu Hạc cách dòng điện truyền đến, hơi có chút không thật.

Hạ Bạch đột nhiên cảm thấy có chút không thích ứng, ngừng chút mới trả lời, "Ừ, đến rồi, hiện tại đang trên xe về trường, anh đang ăn cơm?"

"Ừ. Sao không ăn ít đồ rồi về trường?"

"Điểm tâm ăn muộn, bây giờ vẫn chưa đói."

"Vậy cậu về trường phải nhớ ăn."

"Ừ."

Đối thoại việc nhà xong, hai người đồng thời yên tĩnh, nhưng lại cũng không nói cúp điện thoại, thế là không khí trở nên lúng túng.

Hạ Bạch khó giải thích được cảm thấy có chút không được tự nhiên, quay đầu nhìn về phía cảnh sắc sương mù quen thuộc ngoài cửa sổ, không lời tìm lời nói, "Tổ phim cơm trưa ăn cái gì? Anh đừng kén ăn, rau cũng phải ăn hết."

"Được, tôi sẽ ăn hết." Địch Thu Hạc trả lời, dừng một chút, hỏi, "Tiểu Bạch, cậu chuẩn bị lúc nào tới tổ phim?"

Không khí thủy chung có chút là lạ.

Hạ Bạch nhu nhu má, có ý nói, "Làm sao, nhớ tôi rồi?"

"Đúng, tôi nhớ cậu lắm." Địch Thu Hạc ngay thẳng trả lời.

Hạ Bạch: "……"

Lại là một hồi trầm mặc, cuối cùng Địch Thu Hạc mở miệng, "Đạo diễn đang giục, tôi cúp trước, tới trường

nhớ gửi tin nhắn cho tôi, tôi hết bận sẽ trả lời điện thoại cậu."

Hạ Bạch giơ tay gẩy tóc một cái, hàm hồ đáp lại hai tiếng, trước cúp điện thoại.

Vẫn là kỳ quái…… Chả lẽ mùa thu đến, cho nên tới thời kỳ tính tình tự chập chùng? Cậu nhìn điện thoại nghi ngờ nghĩ, do dự một chút, bấm số Ngưu Tuấn Kiệt, chờ sau khi kết nối chân thành nói, "Lão tam, tôi nhớ cậu lắm."

Bên kia ước chừng an tĩnh nửa phút, sau đó thanh âm Ngưu Tuấn Kiệt dè dặt truyền đến, "Tiểu Bạch, cậu có phải lúc tảo mộ xúc cảnh sinh tình hay không, hoặc là…… Quỷ nhập vào người?"

Hạ Bạch: "……"

Sau khi về trường, Hạ Bạch lôi kéo mấy người trong phòng đi ra ngoài hảo hảo xoát một bữa, sau đó bá vai bá cổ đi đến sân bóng điên một trận, sau khi phát tiết xong tinh lực mệt mỏi ngồi phịch trên đất, thật lớn thở một hơi.

Địch ba tuổi quả nhiên có độc, ở cùng đối phương mấy ngày cậu đều sắp không biết sống chung giữa bạn bè bình thường là như thế nào rồi, cũng may còn có đám lão Tam, để cho cậu không tới mức coi chung đụng bình thường giữa bạn bè thành loại hình thức sống chung gặp quỷ "Ba ba thương con".

Ngày nghỉ kết thúc, học tập và công việc một lần nữa tiến vào quỹ đạo.

Hạ Bạch tốn thời gian mấy ngày, sửa sang lại tất cả hình chụp ở tổ phim tỉ mỉ chỉnh một tấm poster giao cho Từ Dận Vinh xem qua. Một ngày sau, Từ Dận Vinh gọi điện thoại tới cho cậu, thông cáo cậu đi thương lượng thủ tục liên quan tới hợp tác với Khương Quan Sơn.

"Con hiện tại vẫn là nhân viên của Ica, muốn nhận chụp ngoài, trước hết báo với Ica bên kia." Từ Dận Vinh hòa ái nói, trấn an, "Lão Khương bên kia tạm thời không vội, đề nghị theo tổ là muốn để cho con tích lũy kinh nghiệm nhiều chút, thời gian con rút ra cũng không cưỡng cầu, bài vở và công việc quan trọng hơn. Con đã năm ba rồi, sang năm đã phải rời trường đi thực tập, nhiệm vụ chủ yếu hiện tại là làm tốt cơ sở."

Hạ Bạch gật đầu, nhìn Từ Dận Vinh tóc hoa râm và quan tâm tràn đầy trong mắt, nói ra quyết định suy tính đã lâu của mình, "Sư phụ, con quyết định từ chức Ica, chuyên tâm hoàn thành bài vở năm ba, chỉ ngày nghỉ làm mấy công việc làm thêm tích lũy kinh nghiệm. Công việc toàn chức đối với con hiện tại mà nói, vẫn còn quá miễn cưỡng."

Từ Dận Vinh sửng sốt, có chút ngoài ý muốn, "Con thật sự nghĩ kỹ?" Đồ đệ của mình mình hiểu, Hạ Bạch là kiểu người tri ân, lúc trước cậu tình nguyện vất vả chạy hai đầu cũng muốn chiếu cố công việc ở Ica, đủ thấy đầy tâm hồi báo của cậu đối với Ica, nhưng hôm nay……

"Nghĩ kỹ rồi, con sẽ trước cuối tuần hướng cấp trên biểu đạt mong muốn nghỉ việc. Hiện tại là tháng 10,

trang phục mùa đông của Ica lập tức sẽ tiến vào kỳ tuyên truyền, con sẽ sau khi hoàn thành công việc tuyên truyền lần này từ Ica bán nghỉ việc, cho đến khi bọn họ tìm được nhiếp anh gia có thể thế chỗ con, sau đó chính thức nghỉ việc." Hạ Bạch giải thích, bổ sung, "Thời gian từ tháng 10 tới trước năm mới, thời gian mấy tháng này vẫn luôn là thị trường của trang phục mùa đông, chu kì dài, cường độ công việc không lớn, còn vẫn có thể ứng phó. Trong thời gian gần 4 tháng này, con tin tưởng lấy năng lực của Ica, nhất định có thể tìm được một nhiếp ảnh gia có thể hoàn mỹ thế chỗ con. Chụp ngoại cảnh của Khương đạo bên kia phải kéo dài thời gian 3 tháng, có lẽ sẽ vào đoạn thời gian trước năm mới về thành phố B, khi đó con không sai biệt lắm sẽ nghỉ đông, vừa vặn vào tổ."

Từ Dận Vinh cầm qua lịch ngày, theo lời cậu tính toán thời gian, chân mày nhíu lại từ từ giãn ra, gật đầu nói, "Như vậy cũng được, bài vở chú ý, cũng miễn cho con cực khổ bôn ba tới lui. Vậy quyết định như thế, sắp xếp cụ thể ta sẽ thay con thương lượng với lão Khương, con chuyên tâm làm tốt bên Ica là được. nhớ phải hảo hảo giải thích với người ta, đứng vững công việc cuối cùng."

"Con biết." Hạ Bạch gật đầu, tảng đá trong lòng sau khi rơi xuống, lại có chút thương cảm. Ban đầu lúc ký hợp đồng với Ica là cậu suy tính không chu đáo, làm hại chị Lâm vẫn luôn phí tâm tư bảo team nhân nhượng thân phận học sinh của cậu. Lần này quyết định rời đi, là cậu nợ đối phương, trong lòng hết sức áy náy.

46. Chương 46: Ly Hôn

Edit + Beta: Vịt

Lâm Hà lúc nhìn thấy Hạ Bạch đầy mặt nghiêm túc xuất hiện ở cửa phòng làm việc, trong nháy mắt hiểu, cái đề tài ly biệt này rốt cục vẫn phải nâng lên nhật trình.

"Đừng cái biểu tình này, ngồi." Cô cười bảo Hạ Bạch ngồi xuống, khoát tay ý bảo cậu trước không cần nói chuyện, sau đó cúi đầu từ trong ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện đẩy qua, nói, "Chị sớm biết sẽ có một ngày như thế, cậu có thể kéo dài tới hiện tại mới biểu lộ ra ý nguyện muốn nghỉ việc, chị đã cảm thấy hết sức may mắn. Phần công việc này của Tiểu Nhân Ngư đối với cậu hiện tại mà nói, vẫn là hơi rõ ràng gánh nặng chút."

Hạ Bạch sửng sốt.

"Đại học năm ba chính là thời điểm việc học nặng, Tiểu Nhân Ngư bên này bởi vì vừa ra mắt, việc phải bận rộn quá nhiều, cậu chạy hai đầu chị nhìn đều thay cậu cảm thấy mệt mỏi." Lâm Hà rót cho cậu chén nước, ý bảo cậu xem văn kiện, thở dài tiếp tục nói, "Chị thấy em khó xử và mệt mỏi, nhưng bởi vì không đành lòng bỏ qua nhân tài em đây, vẫn giả bộ ngu."

"Không, chị Lâm, chị đối với em đã rất chiếu cố." Hạ Bạch hoàn hồn, vội vàng mở miệng, bởi vì cô quan tâm mà càng cảm thấy áy náy và xấu hổ.

Tiểu Nhân Ngư thật sự đã rất chiếu cố cậu, không cần đi làm quẹt thẻ, không cần xử lý một ít việc vặt, team tận lực phối hợp thời gian của cậu, đã ngộ phúc lợi cũng là tốt hạng nhất. Hôm nay cậu là ôm tâm thái bị mắng tới, lại không nghĩ được đối phương an ủi.

Lâm Hà thấy rõ áy náy trong mắt cậu, càng thêm cảm thấy ấm áp, chỉ cảm thấy mình không tin lầm người, mỉm cười trấn an nói, "Nhiếp ảnh gia giúp công ty giảm đi đáng kể phí tuyên truyền như cậu, chiếu cố nhiều chút cũng là nên. Nếu không có cậu, Tiểu Nhân Ngư cũng không thể mượn đông phong của tiệc sinh nhật Cổ gia một lần nổi tiếng, càng không có khả năng có cơ hội hợp tác với Quân Thần, ích lợi ẩn hình cậu vì Tiểu Nhân Ngư mang đến cùng chút tiện lợi Tiểu Nhân Ngư cung cấp cho cậu so ra, quả thực là mây trăng và sao."

Hạ Bạch được phủng tới không biết nên nói thế nào mới tốt, nhạt nhẽo nói, "Lời không phải nói như vậy……"

"Lời chính là nói thế nào." Lâm Hà cười dựa tới trong lưng ghế, thái độ so với cậu thoải mái hơn nhiều, nói, "Lời không hay nói ở đằng trước, chị mặc dù đồng ý để cho cậu nghỉ việc, nhưng trước khi Tiểu Nhân Ngư tìm được nhiếp ảnh gia thích hợp, cậu phải tiếp tục vì Tiểu Nhân Ngư chụp ảnh tuyên truyền mỗi kỳ. Đương nhiên, nếu có thể, đợi khi tìm được nhiếp ảnh gia thay thế, chị còn hi vọng cậu có thể hỗ trợ dẫn dắt hắn, cùng nhiếp ảnh gia mới chụp chung một lần ảnh tuyên truyền." Nói xong khiêu mi nhìn Hạ Bạch, một bộ cậu nếu không đáp ứng điều kiện này, Ica sẽ không thả người.

Đối phương đem mặt đỏ mặt đen toàn bộ xướng, giải thích ủ hồi lâu của Hạ Bạch đều bị chẹn họng trở lại, sau khi ngơ ngác sững sờ chính là cảm động. Cậu cúi đầu nhanh chóng mở văn kiện trong tay ra nhìn một lần, giống như ban đầu kí hợp đồng hợp tác lưu loát ký chữ, sau đó đứng dậy hướng Lâm Hà duỗi tay, cười nói, "Cơ hội ở trước mặt người mới thể hiện uy phong của người cũ tốt như vậy, em đương nhiên sẽ không bỏ qua. Chị Lâm, cảm ơn chị, cũng cảm ơn Tiểu Nhân Ngư và Ica cho tới nay luôn chiếu cố em."

Lâm Hà mỉm cười, đứng dậy cầm tay cậu, "Chị cũng thay mặt Tiểu Nhân Ngư và Ica cám ơn cậu, chúc bay xa vạn dặm."

Từ Ica đi ra, Hạ Bạch lại gọi điện thoại cho Dương Phù, trước cảm ơn một chút việc đối phương giúp cậu giới thiệu với Tiểu Nhân Ngư, sau đó áy náy nói rõ ý định cậu chuẩn bị nghỉ việc.

"Không sao đâu, mọi người sau này có cơ hội lại hợp tác, cũng không phải sau khi nghỉ việc liền thành kẻ thù." Dương Phù thái độ thân mật an ủi, sau đó lời nói xoay chuyển, cười híp mắt nói, "Nhưng nếu như cậu thật sự cảm thấy có lỗi, chị có thể cho cậu cơ hội bồi thường chị. Là như vậy, chị và Trạch Hàng chuẩn bị đem hôn kỳ sớm tới sang năm, cậu có rảnh giúp bọn chị chụp bộ ảnh cưới không?"

Hạ Bạch mỉm cười, hớn hở đáp ứng, "Đương nhiên, có thể được chị mời, là vinh hạnh của em."

"Ai nha, giọng điệu này của cậu, khiêm tốn chút khiêm tốn chút, quá mê người rồi, chị sắp biến thành bà chị kỳ quái rồi." Dương Phù khoa trương la lên, sau đó thanh âm Cổ Trạch Hàng loáng thoáng truyền tới, sau một trận kinh hô cười đùa, Dương Phù vội vã cúp điện thoại.

Hạ Bạch bị đút một miệng lương cẩu buồn cười đặt điện thoại xuống, sau khi thoát khỏi giao diện trò chuyện phản xạ có điều kiện mở giao diện tin nhắn ra, thấy không có tin nhắn mới tới, nhìn đồng hồ, đoán Địch Thu Hạc hẳn là vẫn đang quay phim, liền lại tắt trang tin nhắn, đút di động lại túi quần.

Bán nghỉ việc, không cần lúc Chủ nhật và ngoài giờ học cố định tới Ica quẹt thẻ, thời gian rảnh của Hạ Bạch đột nhiên nhiều hơn, sau đó cậu phát hiện, hành động gần đây của Ngưu Tuấn Kiệt hơi có chút ít khả nghi.

"Cậu ấy chiều nào cũng đi chơi bóng? Mỗi ngày?"

Vương Hổ gật đầu, "Ừa, bảo là muốn giảm cân."

Hạ Bạch thiếu chút nữa phun bò khô trong miệng ra, không thể tin nói, "Cậu ấy lại không mập, giảm béo cái gì?"

Trần Kiệt từ trước bàn ngẩng đầu, nâng mắt kính, nói, "Cậu ấy nói giảm cân, là chỉ đem cả khối cơ bụng trên bụng luyện thành 8 múi. Cậu về trường ngày đó chúng ta đi ăn một bữa lẩu calo cao, hôm sau cậu ta liền tới thao trường đánh bóng thêm 2 tiếng, quyết tâm giảm cân khá lớn."

"Rèn luyện nhiều chút cũng tốt, miễn cho cậu ấy mỗi ngày làm ổ trong phòng chơi game." Vương Hổ gật đầu, quay đầu vẻ mặt nghiêm túc vỗ vai Hạ Bạch, "Tiểu Bạch, cậu cũng phải rèn luyện nhiều chút, lần trước chơi bóng cậu mới chạy nửa sân đã co quắp rồi, thể lực này không được, sau này bạn gái cậu sẽ ghét bỏ cậu."

Hạ Bạch lật mắt trắng, "Ai nói tôi muốn kết bạn gái, cuộc sống độc thân bao sung sướng, lão Đại tư tưởng của cậu có chút vấn đề, quá dơ bẩn." Kiếp trước cậu sống đến 33 cũng không có ý nghĩ lập gia đình, kiếp này cậu mới 21, cuộc sống tự do không quá đủ, bạn gái gì đó, tối thiểu 10-20 năm sau lại suy nghĩ.

"Chờ gặp được người mình thích cậu sẽ không nói như vậy." Trần Kiệt thuận miệng nói một câu, sau đó rẽ đề tài lại, nói, "Lão Tam gần đây quả thật có chút khả nghi, không chơi game, ngủ sớm dậy sớm, chăm chỉ rèn luyện, còn bắt đầu ngâm ở thư viện."

Hạ Bạch khiêu mi, xát xát túi đồ ăn vặt, híp mắt nhớ lại một chút lão Tam đoạn thời gian này, trong đầu linh quang chợt lóe, mắt xoạt một cái phát sáng, đứng dậy phất tay, "Chuyện xảy ra khác thường tất có yêu quái, các huynh đệ đi, chúng ta đi xem một chút lão Tam rốt cuộc đang hành hạ cái gì."

Vương Hổ và Trần Kiệt liếc mắt nhìn nhau, mang theo cười đứng dậy.

Ba người bá vai bá cổ đến sân bóng rổ, mới vừa và liền nhìn thấy Ngưu Tuấn Kiệt ở trên sân bóng rổ mạnh mẽ di chuyển.

Vương Hổ sờ cằm: "Kiểu tóc là mới làm."

Trần Kiệt đỡ mắt kính: "Giày đá bóng và quần áo đá bóng tất cả là mua mới."

Hạ Bạch quyết đoán tìm được trọng điểm, tầm mắt định ở trên thân ảnh ở bên sân hết sức quen thuộc, "Lão Tam mỗi lần vào một quả, đều sẽ lén lút nhìn em gái tóc buộc đuôi ngựa mặc áo màu cà phê bên kia sân, có vấn đề."

Tầm mắt Vương Hổ và Trần Kiệt xoạt một cái chuyển qua, nhìn em gái một chút, lại nhìn nhìn Ngưu Tuấn Kiệt, ăn ý mà "Nha" một tiếng ý vị thâm trường.

Phú nhị đại tiêu sái biến thành thanh niên tốt chăm chỉ, hóa ra là vì ái tình.

Ba người cười gian tiếp cận, chờ nghỉ giữa trận nhanh chóng bắt cóc Ngưu Tuấn Kiệt tới góc sân bóng, bày ra tư thế nghiêm hình tra hỏi.

Vương Hổ: "Thẳng thắn khoan hồng kháng cự phạt nghiêm."

Trần Kiệt: "Thoát khỏi tổ chức lén lút đánh lẻ, giết không tha."

Hạ Bạch đánh thẳng trọng điểm: "Em gái mặc áo màu cà phê kia không tệ, lão Tam, tôi muốn theo đuổi cô ấy!"

Ngưu Tuấn Kiệt bị lão Đại lão Nhị nói tới không hiểu ra sao nghe vậy lập tức nhảy lên, ngẩng cao cổ nói: "Không được! Không thể! Đổi người khác! Cô ấy không được!"

Hạ Bạch ép hỏi, "Tại sao không được!"

"Bởi vì, bởi vì……" Thanh âm Ngưu Tuấn Kiệt thấp xuống, ánh mắt lóe lên nhìn một cái em gái vẫn ngồi bên sân, đầu tiên là lỗ tai lén lút đỏ, sau đó là cổ, tiếp tới là mặt, cuối cùng dứt khoát kéo chặt quần áo phủ lên mặt, hàm hồ nói, "Dù, dù sao cô ấy không được, cô, cô ấy là tôi coi trọng trước."

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề lộ ra nụ cười người cha hiền từ, kéo Ngưu Tuấn Kiệt ngồi xổm xuống, đầu kề đầu hỏi thăm tình huống.

Ngưu Tuấn Kiệt thấy chuyện bại lộ, liền biết tri ngôn bất vô ngôn vô bất tẫn (*), xấu hổ lại cà lăm đem quá trình coi trong em gái người ta nói một lần.

(((*) không biết thì không nói gì, nếu biết sẽ nói toàn bộ.)

Câu chuyện tổng kết là như vậy, có một ngày, bạn học phú nhị đại Ngưu Tuấn Kiệt đi theo cha hắn tham gia tiệc mừng thọ của bạn làm ăn, vô tình gặp được một manh muội thiện lương đáng yêu xinh đẹp hào

phóng! Manh muội biết đánh đàn! Manh muội đối với các bạn nhỏ đặc biệt ôn nhu! Manh muội lúc cậu bởi vì ăn mặc quá điệu thấp mà bị nhà giàu mới nổi khác cười nhạo, dũng cảm xuất hiện, cấp lực bảo vệ hắn một cái!

Sau đó hai người nói chuyện, vừa tán gẫu mới phát hiện cư nhiên là bạn học, thế là liền chầm chậm quen thuộc, lần quen thuộc này, phú nhị đại liền động tâm, muốn lừa manh muội về nhà.

Vương Hổ: "Đây chính là nguyên nhân cậu hôm nào cũng chạy tới sân bóng rổ?"

Ngưu Tuấn Kiệt ngượng ngùng: "Cô ấy, cô ấy là thành viên của câu lạc bộ bóng rổ, thường xuyên tới đây xem bóng……"

Trần Kiệt: "Thư viện?"

Ngưu Tuấn Kiệt gãi mặt, "Cô ấy là khoa Trung văn, chương trình học hoàn toàn không trùng với khoa chúng ta, tôi chỉ có thể tới thư viện ngẫu nhiên gặp cô ấy."

Hạ Bạch hồi tưởng một chút đời trước Tam tẩu nhắc tới quá trình lúc quen biết với lão Tam ghét bỏ, ở trong lòng vì hắn thắp cây nến, hỏi, "Cho nên cậu ngủ sớm dậy sớm là vì phối hợp với thời gian của em gái kia?"

"Huh? Ừa, cô ấy có thói quen tới thao trường tập thể dục buổi sáng……" Mặt Ngưu Tuấn Kiệt sắp đỏ thành đít khỉ rồi.

Ba người lại lần nữa liếc mắt nhìn nhau, sau đó đẩy Ngưu Tuấn Kiệt ra, nháy mắt, "Đi, dũng cảm lên!"

Ngưu Tuấn Kiệt xấu hổ trốn.

Ba người chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đạp mông hắn.

Ngưu Tuấn Kiệt một bước ba lần quay đầu đi về phía bên cạnh em gái.

Như là tâm linh tương thông, muội tử đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía bên này, Ngưu Tuấn Kiệt lập tức nhìn trời nhìn đất nhìn phong cảnh.

Ba người ký túc không đành lòng nhìn thẳng quay đầu, mắt lộ ghét bỏ — hàng phế vật này!

Đúng lúc này, tầm mắt em gái đột nhiên chuyển, sau khi quét qua ba người kí túc gắt gao định ở trên người Hạ Bạch, sau đó đi nhanh tới.

Ngưu Tuấn Kiệt dừng bước trợn mắt.

Vương Hổ và Trần Kiệt lập tức cách xa bên cạnh Hạ Bạch 3 mét.

Hạ Bạch: "???"

Em gái lớn lên xinh đẹp vóc người cao gầy bước đi đến trước người Hạ Bạch, bình tĩnh nhìn cậu mấy lần, sau đó vẻ mặt kích động vươn tay, mặt đỏ hồng nói, "Xin chào, mình tên là Trịnh Nhã, sinh viên năm 3 khoa Trung văn, rất hân hạnh được gặp cậu."

Hạ Bạch đội lấy tầm mắt trong nháy mắt bị nhiễm sát khí của Ngưu Tuấn Kiệt, bất chấp khó khăn cầm tay cô nàng, dừng lại không tới một giây lập tức buông ra, nhạt nhẽo nói, "Xin chào, mình là Hạ Bạch, sinh viên năm ba khóa Tin Tức, xin hỏi cậu……" Rõ ràng kiếp trước không xảy ra, hiện, hiện tại là tình huống gì?

"A, xin lỗi, mình quá kích động." Trịnh Nhã giơ tay lên che mặt, có chút xấu hổ lại trực bạch nói, "Mình là fan của cậu, cực kỳ thích hình cậu chụp, nghe nói cậu và Tuấn Kiệt là bạn cùng phòng, cho nên…… Muốn mạo muội mời cậu giúp anh trai tới chụp một bộ ảnh kết hôn, vô cùng cảm ơn!"

"…… Ảnh kết hôn?" Còn có fan? Thế giới này biến hóa quá nhanh, Hạ Bạch tỏ vẻ có chút theo không kịp.

Vương Hổ và Trần Kiệt nghe vậy sửng sốt, thấy tình huống không phải là cái dạng mình tưởng tượng, lại yên lặng đi trở về.

Ngưu Tuấn Kiệt cũng đi trở về, sát khí trong mắt bị nghi ngờ thay thế, "Tiểu Nhã, ảnh cưới của anh trai cậu không phải đã sớm hai tháng trước chụp xong rồi sao?"

Thao trường không phải là nơi tốt để nói chuyện, năm người chuyển chiến tới quán trà ngoài trường đi, bao ghế lô.

"Xin lỗi, vừa rồi là mình đường đột." Trịnh Nhã lại lần nữa nói xin lỗi, sau đó tỉ mỉ giải thích nguyên nhân.

Anh trai của Trịnh Nhã có một vị hôn thê thanh mai trúc mã lớn lên, hai người yêu đương 8 năm, rốt cục quyết định năm nay thành hôn. Hết thảy đều rất thuận lợi, hết lần này tới lần khác lại ở mảng áo cưới xảy ra chút vấn đề nhỏ.

"Năm ngoái chị dâu mình bị bệnh, bởi vì nguyên nhân uống thuốc mập lên mười mấy cân, một lần tự ti tới muốn chia tay với anh trai mình. Anh trai mình không muốn, vì anh lòng chị ấy, liền thương lượng với trong nhà, định ra ngày cưới vào năm nay." Trịnh Nhã nói đến đây cảm thấy có chút xấu hổ, ngắm Hạ Bạch một cái, tiếp tục nói, "Chị dâu mình một mực giảm cân, nhưng lại không quá thành công, lúc chụp ảnh cưới mặc dù gầy chút, nhưng vẫn là…… Hai tháng trước, một ông chú bà con xa của chị dâu mình đột nhiên mời về một lão bác sĩ, nói chỉ cần dựa theo biện pháp điều trị của bác sĩ kia, chị dâu mình nhất định

có thể gầy xuống. Mọi người vốn là không ôm hi vọng gì, nhưng kỳ tích xảy ra, dưới điều trị của lão bác sĩ, chị dâu mình cư nhiên rất nhanh liền gầy trở lại bộ dạng trước khi ngã bệnh."

Trần Kiệt nghe vậy gật đầu, phân tích nói, "Chị dâu cậu là uống thuốc mới mập, cho nên giảm cân đơn thuần không có tác dụng gì, phải từ trong cơ thể tiến hành điều trị."

"Chính là tình huống này." Trịnh Nhã thấy bọn họ minh bạch ý của mình, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía chị dâu, nói, "Anh mình muốn định hôn kỳ vào ngày hướng chị dâu mình cầu hôn, cũng chính là hạ tuần tháng này, hiện tại chị dâu mình gầy, muốn chụp lại ảnh cưới, nhưng thời gian đã không kịp. Loại chuyện kết hôn này, cả đời chỉ một lần như vậy, chị dâu mình từng nói qua rất thích series Tinh Linh cậu chụp, nói muốn chờ sau khi gầy xuống tới tìm cậu hẹn chụp một lần, cho nên mình……"

"Cho nên cũng không phải cậu là fan của mình, mà chị dâu cậu là fan của mình?" Hạ Bạch cười nói tiếp, thấy Trịnh Nhã lộ ra thần sắc xấu hổ, nhanh chóng trấn an nói, "Cậu là bạn của Tuấn Kiệt, tự nhiên cũng là bạn của mình, chuyện của bạn bè đương nhiên phải giúp, việc này mình nhận."

"Thật sao?" Trịnh Nhã kinh hỉ, không nghĩ tới chuyện sẽ thuận lợi như vậy, nói chuyện đều có chút cà lăm, "Mình, mình nghe nói cậu không nhận chụp ngoài nữa, chỉ chụp đơn có hợp tác với Ica, còn tưởng rằng…… Tóm lại cảm ơn, phi thường cảm ơn!"

"Trịnh tiểu thư không cần khách khí như thế, đầu tháng này mình đã bán nghỉ việc ở Ica rồi, cho nên nhận ít chụp ngoài cũng không quan trọng." Hạ Bạch giải thích một câu, sau đó nói, "Cậu đã giúp Tuấn Kiệt, Tuấn Kiệt lại luôn rất chiếu cố mình, mình hiện tại có thể giúp cậu, coi như là trả một chút nhân tình Tuấn Kiệt giúp mình, nếu thật sự phải cảm ơn, cậu có thể cảm ơn Tuấn Kiệt."

Trịnh Nhã bị cậu lòng vòng, nghiêng đầu choáng váng nhìn về phía Ngưu Tuấn Kiệt, mặt tràn đầy cảm kích.

Ngưu Tuấn Kiệt bị cô nhìn tới tâm cũng muốn bay lên trời rồi, nhịn không được đưa tay ở dưới đáy bàn cho Hạ Bạch ngón tay cái.

Hạ Bạch mỉm cười, nâng chén trà lên uống một hớp, thâm tàng công dữ danh.

((*) ý làm làm chuyện tốt không để lại tên)

Màn đêm buông xuống, Hạ Bạch nằm ở trên giường, lấy ra điện thoại di động mở ra trang tin nhắn, suy nghĩ một chút, gửi tin nhắn qua cho Địch Thu Hạc.

Hạ Bạch: Vẫn bận?

Không có trả lời.

Cậu nhìn thời gian một cái, nhớ tới cường độ quay của tổ phim và bản lĩnh cản trở của Đông Ny, nhíu nhíu mày, hơi chút lo lắng, lại giật giật ngón tay.

Hạ Bạch: Hết bận gửi tin nhắn cho tôi, chú ý nghỉ ngơi.

Gửi xong đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, năm phút sau mở mắt, nhịn không được lại sờ điện thoại, tiếp tục gõ chữ.

Hạ Bạch: Chuyện theo tổ đã căn bản định ra rồi, chờ tôi nghỉ đông, ngày tháng cụ thể còn đang thương lượng.

Hạ Bạch: Đi ngủ sớm chút, ngủ ngon.

Vẫn là không có hồi đáp, cậu lại lần nữa để điện thoại xuống, thở dài.

Cả ngày giống như ông bố nhọc lòng con trai bận tâm quỷ ấu trĩ Địch Thu Hạc kia, cậu khẳng định sẽ chưa già đã yếu.

Cảm thán xong vừa chuẩn bị nhắm mắt ngủ, điện thoại bên gối liền điên cuồng rung.

Cậu nghiêng người giơ điện thoại lên, thấy trên màn hình lóe một dãy số quen thuộc, vội vàng nhận, hỏi, "Bận xong rồi?"

"Tiểu cẩu tử, cậu nhớ tôi không?"

Thanh âm ôn nhu quen thuộc, ngữ điệu thiếu đòn.

Hạ Bạch nhịn không được lật mắt trắng, hừ lạnh, "Nhớ anh còn không bằng nghĩ sáng mai ăn cái gì."

"Ăn mì trường thọ phòng ăn phía Bắc đi." Địch Thu Hạc bên kia mơ hồ truyền đến một trận tiếng nhạc, cực kỳ giống khúc ngủ ngon đại học Q mỗi đêm phát, còn kèm theo cười đùa của sinh viên, "Tiểu cẩu tử, thành phố B thời tiết thay đổi, tôi không mang áo khoác dày tới, mau cứu vớt tôi."

Hạ Bạch không dám tin ngồi dậy, thanh âm không tự chủ đề cao, "Anh về thành phố B rồi? Ở đại học Q?"

Địch Thu Hạc ở bên kia cười khẽ mấy tiếng, không nói lời nào.

"Gà cay anh!" Hạ Bạch nhịn không được mắng anh một câu, sau đó cúp điện thoại xuống giường tùy tiện choàng một cái áo khoác, lại từ trong tủ cầm một cái, trong tầm mắt giống như nhìn người ngoài hành tinh

của ba người khác trong phòng chạy như điên ra khỏi phòng.

Vương Hổ nghi ngờ, "Là ai tới thăm cậu ta vậy, kích động như thế."

Ngưu Tuấn Kiệt gần đây xuân tâm nảy mầm sờ cằm, ái muội suy đoán, "Thích em gái?"

Trần Kiệt đẩy mắt kính, "Có lẽ thích hán tử."

Vương Hổ và Ngưu Tuấn Kiệt xoạt một cái quay đầu lại nhìn hắn, mặt khiếp sợ.

Trần Kiệt buông tay, "Tôi tùy tiện nói một chút mà thôi."

Vương Hổ và Ngưu Tuấn Kiệt đè lại trái tim nhỏ bị dọa chấn kinh, nhào qua đánh hắn.

Thành phố B cuối mùa thu có chút lạnh, Hạ Bạch đôi gió lạnh ban đêm lúc ở trên khán đài xi măng bên thao trường tìm được Địch Thu Hạc, mặt đối phương đã bị gió thổi tới có chút đỏ lên.

"Sao anh đột nhiên trở lại? Không quay phim?" Hạ Bạch đứng trước mặt anh, vứt áo lên người anh, nhíu nhíu mày hỏi.

Địch Thu Hạc quấn kỹ áo, gấp chân dài lớn ngồi trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn cậu, cười cười nói, "Cha tôi muốn ly hôn."

"Cái gì?" Biểu tình Hạ Bạch biến đổi, chân mày nhíu chặt hơn, gấp giọng nói, "Tình huống gì? Anh xác định cha anh muốn ly?" Hoàng Đô và Tần gia bây giờ rắc rối khó gỡ, Địch Biên nếu như hiện tại ly hôn với Tần Lỵ, vậy Hoàng Đô nhất định sẽ nguyên khí tổn thương nặng nề, ông ta điên rồi sao?

"Xác định, ông ấy ở trong điện thoại chính miệng nói." Địch Thu Hạc giơ tay lên vuốt tóc, nụ cười trên mặt nhiễm chút trào phúng, "Lần trước tôi nói với ông ấy chuyện Tăng Bồi Trung, ông ấy trong miệng nói không tin, sau khi cúp điện thoại lại lập tức cho người đi điều tra Tăng Bồi Trung, còn lén lút làm giám định cha con."

Hạ Bạch trong đầu hiện lên một đạo linh quang, nói, "Vậy Địch Hạ Tùng sẽ không thật sự là……"

"Không phải nó, nó lớn lên chính là phiên bản của cha tôi, không thể nào là Tần Lỵ cùng người khác sinh." Địch Thu Hạc nói, ngữ khí trở nên cổ quái, tựa tiếu phi tiếu nói, "Người có vấn đề là Địch Xuân Hoa, cô ta không phải là con cái của Địch gia tôi, cũng không phải của Tăng Bồi Trung."

"Cậu đoán thử coi, Địch Xuân Hoa là con của ai." Địch Thu Hạc lại kéo kéo áo, thò người ra cầm tay cậu, sau khi phát hiện tay cậu lạnh như băng, nhíu nhíu mày, dứt khoát kéo một cái tay khác của cậu tới, lấy

khăn quàng cổ dùng để che mặt xuống vây quanh cậu, còn thắt nơ bướm khôi hài, cúi đầu chậm rãi nói, "Đoán đúng có thưởng, cho gợi ý, Địch Xuân Hoa từ nhỏ thân thể không tốt, táo bạo dễ giận, năng lực quản lý tâm tình rất kém, là tướng mạo điển hình của người Tần gia."

Thân thể không tốt, táo bạo dễ giận, lớn lên giống Tần Lỵ, cũng chính là giống người Tần gia…… Hạ Bạch hít sâu một hơi, một suy đoán đáng sợ hiện lên trong đầu, cà lăm nói, "Mẹ kế anh bà ta loạn, loạn……"

"Đoán đúng rồi, thưởng cậu một cái ôm." Địch Thu Hạc đứng dậy, ôm lấy cậu, nghiêng đầu cọ cọ tóc cậu, thanh âm thấp xuống, "Tần gia bây giờ có nhược điểm lớn như vậy trong tay cha tôi, ông ấy vẫn phải dè dặt, tự nhiên là muốn gây khó dễ Tần gia thì gây khó dễ thế đó. Ông ấy hiện tại không ngừng muốn ly hôn, còn muốn Tần gia đại xuất huyết, chịu thiệt lớn. Cậu xem, tình yêu của ông ấy chính là rẻ mạt như vậy, trong ba đứa con ông ấy thiên vị nhất là Địch Xuân Hoa, bây giờ chuyện này vừa khéo bị tra ra, phản ứng đầu tiên của ông ta không phải thương tâm khổ sở, hoặc là khiếp sợ tức giận, mà là vui mừng quá đỗi, bởi vì ông ta có nhược điểm lớn nhất khống chế Tần gia, ông ấy rốt cục không cần kiêng kỵ Tần gia nữa."

Hạ Bạch nghe ra không đúng trong ngữ khí anh, đứng thẳng mặc anh ôm, chần chờ nói, "Thu Hạc……"

"Buồn cười tôi vẫn luôn trăm phương ngàn kế muốn đấu đổ Tần Lỵ và Tần gia, lại không nghĩ rằng núi lớn đè trên đầu tôi cư nhiên dễ dàng sụp như vậy." Địch Thu Hạc một chút cũng không cảm thấy sảng khoái, thậm chí có loại cảm giác trống rỗng mờ mịt mục đích đột nhiên đạt thành, giơ tay lên sờ sờ phía sau lưng Hạ Bạch tiếp tục nói, "Nếu không phải cậu tình cờ nghe được cuộc nói chuyện kia, chuyện này đoán chừng cả đời đều sẽ không ai biết…… Tiểu cẩu tử, cậu là phúc tinh của tôi."

Hạ Bạch đã có chút ít ngôn ngữ không thể, bí ẩn lớn như vậy bát quái nện xuống, cậu thật sự có chút mộng. Hơn nữa Địch Biên bên kia rốt cục tra thế nào, cư nhiên có thể điều tra ra chuyện bí ẩn như vậy, phải biết kiếp trước cho tới lúc Địch Thu Hạc rơi lầu bỏ mình, Địch Xuân Hoa kia đều vẫn làm tiểu tiểu thư nhận được sủng ái của Địch gia, thậm chí còn sau khi Địch Thu Hạc chết có nhàn tâm ở trước mặt phóng viên diễn tiết mục em gái tốt thương tâm muốn chết, nhưng kiếp này…… Chờ chút! Kiếp trước lúc Địch Thu Hạc rơi lầu, cánh tay thu lại sau rèm cửa sổ rõ ràng chính là thuộc về nữ nhân…… Người kia có thể hay không chính là Địch Xuân Hoa? Bởi vì Địch Thu Hạc kiếp trước phát hiện thân thế cô ta, cho nên cô ta muốn giết người diệt khẩu?!

Đại não hỗn độn một đoàn đột nhiên rõ ràng, sau đó cảm giác nguy cơ xoạt một cái dâng lên.

Nếu suy đoán này là thật, như vậy Địch Thu Hạc kiếp trước sau khi phát hiện chân tới rơi lầu tử vong, kiếp này có thể hay không cũng theo quỹ tích này, sau khi phát hiện chân tướng……

"Thu Hạc!" Trong lòng cậu cả kinh, nhanh chóng giãy ra khăn quàng cổ trên tay, đè lại vai Địch Thu Hạc đẩy anh ra, trầm mặt hỏi, "Thân thế của Địch Xuân Hoa hiện tại có bao nhiêu người biết? Cha anh là thế nào điều tra ra chuyện này? Còn có chuyện cha anh muốn ly hôn, ông ấy là vừa có ý nghĩ này, hay là đã đàm phán với Tần gia rồi?"

"Cậu đừng kích động, là……"

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lời bị cắt đứt, Địch Thu Hạc lấy điện thoại ra nhìn một chút, thấy là Vương Bác Nghị gọi tới, nhíu nhíu mày, giơ tay lên trấn an vỗ vỗ vai Hạ Bạch ý bảo cậu chờ chút, sau đó nghiêng người tiếp điện thoại, hỏi, "Bên kia là tình huống gì?"

"Địch thiếu!" Thanh âm trợ lý Vương rất lớn, Hạ Bạch bởi vì đứng tới rất gần, cho nên cũng mơ hồ có thể nghe rõ chút, "Vừa rồi quản gia Địch trạch gọi điện thoại số công việc của anh, nói chủ tịch nửa tiếng trước không cẩn thận từ trên cầu thang ngã xuống, não xuất huyết hôn mê, hiện tại ở bệnh viện cấp cứu, bác sĩ nói e rằng tính mạng nguy hiểm!"

"Nửa tiếng trước?" Địch Thu Hạc trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, xoay người sải bước đi về hướng cửa trường học, đi hai bước lại dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Hạ Bạch.

"Tôi đi cùng anh!" Hạ Bạch hoảng hốt trước nay chưa từng có, nhặt lên áo khoác và khăn quàng cổ rơi trên mặt đất, không chút nghĩ ngợi liền đi theo, trong lòng thủy chung quấn quanh một cỗ dự cảm bất tường, trầm giọng nói, "Bắt đầu từ bây giờ, anh một bước cũng không được rời khỏi bên cạnh tôi, một bước cũng không cho!"

47. Chương 47: Giở Uy Phong

Edit + Beta: Vịt

Địch Thu Hạc nghe vậy trong lòng chấn động, thật sâu nhìn cậu một cái, nghiêng người ôm cậu vào trong ngực, mặt chôn ở hõm vai cậu, giọng khàn nói, "Được, không rời đi." Cả đời cũng không rời đi.

Hai người lên taxi, Địch Thu Hạc báo địa chỉ bệnh viện, Hạ Bạch ngồi ở bên cạnh anh, không tự chủ đưa tay cầm cánh tay anh, càng ngày càng dùng sức.

"Đừng khẩn trương." Nặng trĩu lo lắng của Địch Thu Hạc được "Không rời không bỏ" của cậu trấn an rất tốt, lúc này thấy sắc mặt cậu khó coi, trong lòng mềm thành một mảnh, hơi nghiêng người kéo tay cậu xuống nắm chặt, giống như là đang trấn an cậu, cũng giống như là đang trấn an chính mình, "Thân thể cha tôi luôn luôn rất tốt, cầu thang trong nhà cũng không quá xoắn, tình huống hẳn là không có hỏng bét như chúng ta tưởng. Hơn nữa quản gia của Địch trạch còn không biết có phải đã bị Tần Lỵ mua chuộc hay không, nói không chừng cú điện thoại này là cái bẫy, cậu trước đừng nóng vội."

"Bẫy sẽ ngay cả địa chỉ bệnh viện đều báo ra?" Hạ Bạch trực giác hỏi ngược lại, sau đó giống như là nghĩ đến cái gì, nhanh chóng lấy di động kia mở ra, bắt đầu tìm kiếm điện thoại bệnh viện kia, nhanh chóng nói, "Nếu như cú điện thoại kia là thật, vậy cha anh nhất định là đưa đi cấp cứu rồi, chúng ta chỉ cần hỏi thăm một chút nửa tiếng trước có bệnh nhân não xuất huyết đưa tới bệnh viện kia hay không, liền biết chuyện này có phải thật hay không."

Địch Thu Hạc được cậu nhắc nhở, đưa tay đè cậu lại, chính mình từ trong túi quần lấy di động ra, tìm ra số của mấy người trong team, lần lượt gảy tới.

Liên tiếp ra ban bố mệnh lệnh đâu vào đấy, từ khống chế trên mang khả năng xuất hiện bạo liêu đến giám thị Tần gia, từ liên hệ luật sư của Địch gia và Hoàng Đô đến liên hệ mấy vị cao tầng của Hoàng Đô, từ bảo Vương Bác Nghị giữ vững liên lạc với quản gia Địch trạch tới cho người theo dõi sát sao bệnh viện, một cái lại một cái, ngữ khí càng ngày càng tỉnh táo, mạch suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng một giây trước còn là quỷ ấu trĩ bởi vì cha đột phát ngoài ý muốn mà tâm tình rung chuyển suy nghĩ hỗn loạn, một giây sau liền ổn định lại tâm thần, trở thành một nam nhân thành thục đáng tin mà có thể nắm trong tay toàn cục.

"Địch ba tuổi……" Hạ Bạch vô ý thức hô một tiếng, càng nhìn càng cảm thấy đối phương tựa hồ có chút bộ dáng cường đại bình tĩnh của kiếp trước lúc tham gia phỏng vấn sau khi công thành danh toại, tay đặt trên đầu gối nhịn không được căng thẳng.

Hiện tại loại tình huống này, Địch Thu Hạc càng giống kiếp trước, cậu càng cảm thấy sợ, sợ anh giống kiếp trước anh niên tảo thệ (*), sợ anh so với kiếp trước sớm hơn…… Không, không được! Địch Thu Hạc của kiếp trước đối với cậu mà nói chỉ là người xa lạ, sống hay chết đều không có liên quan quá lớn với cậu. Địch Thu Hạc của kiếp này lại là bạn của cậu, là quỷ ấu trĩ cậu vẫn luôn bận tâm, hắn không thể chết được, hắn phải hảo hảo sống, sau khi công thành danh toại bình an suôn sẻ trải qua cả đời!

((*) anh niên tảo thệ: trẻ tuổi chết sớm)

Địch Thu Hạc sau khi nghe được thanh âm của cậu nghiêng đầu, thấy cậu ngay cả mặt cũng bắt đầu tái nhợt, nhíu nhíu mày, đơn bản dặn dò xong an bài cuối cùng, cúp điện thoại, nghiêng người kéo cậu đến trong ngực, trấn an vỗ vỗ, "Không sao cả, cậu đừng lo lắng, đã hỏi thăm được tin tức xác thực, không phải là bẫy, cha tôi đúng là cấp cứu, nhưng tình huống không có nghiêm trọng như quản gia nói, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng."

Hơi thở quen thuộc kề tới, thanh âm ôn nhu ở bên tai, thế là loại khủng hoảng xa lạ lúc nãy hơi buông lỏng chút.

Hạ Bạch hoàn hồn, giơ tay lên ôm lại an vỗ vỗ, sửa sang lại chút tâm tình nói, "Vốn nên là tôi an ủi anh, sao hiện tại lại trái ngược. Buông ra đi, tôi không sao, người Tần gia hiện tại thế nào?"

Tài xế ngồi trước đã nhìn lén vài cái, Địch Thu Hạc cau mày, khắc chế buông người ra, ngắn gọn nói, "Người Tần gia đều ở bệnh viện, trợ lý Vương đã đến bên kia, luật sư của Địch gia và luật sư của Hoàng Đô đang theo tới trên đường, chúng ta hiện tại sau khi đến bệnh viện trước tiên không vào, chờ cùng luật sư hội hợp."

Hạ Bạch lại nhăn lông mày. Lúc này mới xảy ra chuyện không bao lâu, người Tần gia cư nhiên đã đều ở bên kia, chuyện Địch Biên ngã cầu thang quả nhiên có cổ quái.

Giữa lúc nói chuyện xe taxi đã dừng ở cửa bệnh viện, Địch Thu Hạc trước khi xuống xe ghi lại mã số của tài xế và biển số xe, chờ sau khi xuống xe lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho team, báo mã số của tài xế và biển số xe, để cho bọn họ đi xử lý một chút.

Hạ Bạch hậu tri hậu giác quay đầu nhìn thoáng qua xe taxi đã lái xa, giơ tay lên ấn trán, thầm mắng mình sơ ý. Vừa rồi lúc bọn họ tán gẫu toàn bộ không che dấu, vạn nhất tài xế kia quay đầu tìm truyền thông bạo liêu, chuyện tối nay, chuyện nhỏ cũng muốn trở thành chuyện lớn.

Luật sư tới đây còn cần một khoảng thời gian, Hạ Bạch cố ý muốn tới bệnh viện xem một chút tình huống của Địch Biên, trấn an tâm Địch Thu Hạc, nhưng hình ảnh kiếp trước Địch Thu Hạc rơi lầu không ngừng ở trong đầu quay vòng, làm cho cậu không yên lòng để lại một mình Địch Thu Hạc.

"Trợ lý Vương sẽ nói tình huống thật sự với chúng ta, cậu an tâm." Nhìn ra lo lắng của cậu đối với mình, Địch Thu Hạc ấm áp lại trấn an cậu một câu, sau đó kéo cậu tới trên ghế dài trong bóng tối ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía cao ốc bệnh viện, biểu tình nhạt xuống, nói, "Chuyện cha tôi ngã cầu thang có cổ quái, tám chín phần mười có liên quan tới người Tần gia, tôi hiện tại xông vào có hai loại tình huống."

"Loại thứ nhất, Tần gia biết tôi về thành phố B, đã có phòng bị; loại thứ hai, Tần gia không biết tôi về thành phố B, ứng phó không kịp." Địch Thu Hạc nói, nghiêng người dựa vào cậu, cảm thụ được nhiệt độ trên người cậu truyền tới, "Chuyện tôi về thành phố B chỉ có cha tôi và cậu biết, sự xuất hiện của trợ lý Vương có thể sẽ làm cho người Tần gia sinh nghi, nhưng không nhất định sẽ nghi ngời tôi đã từ phim trường trở về, hơn nữa có trợ lý An dàn xếp, theo tôi đoán, Tần gia hơn nửa không biết tôi đã về. Hiện tại đã nhìn ra quản gia rốt cuộc là người của ai…… May là tôi sau khi về thành phố B nghĩ tới trước tiên gặp cậu, để cho trợ lý Vương cùng tôi tách ra hành động, nếu không tôi hiện tại khẳng định rất bị động, tiểu cẩu tử, cậu quả nhiên là phúc tinh."

Tốc độ anh nói chuyện rất chậm, lời trêu chọc cũng nói tới ấm áp, hoàn toàn khác với bình thường, Hạ Bạch dừng một chút, cầm lại tay anh.

"Vô luận chuyện cha tôi ngã cầu thang có phải ngoài ý muốn hay không, Tần gia đều sẽ mượn cơ hội khống chế được miệng cha tôi, diệt hết chân tướng." Địch Thu Hạc cúi đầu nhìn về phía tay hai người giao nhau, từ từ 10 ngón tay giam chặt, "Bây giờ cao tầng Hoàng Đô còn chôn không ít đinh của Tần gia, nếu như cha tôi cái uy hiếp này không còn, như vậy Hoàng Đô liền sẽ triệt để biến thành độc đoán của Tần gia. Tần Lỵ hiện tại vẫn là Địch phu nhân, thay mặt chồng quản lý công ty rất bình thường, hoàn toàn sẽ không làm cho bên ngoài hoài nghi. Đến lúc đó Tần gia sẽ dùng nguyên nhân cha tôi an dưỡng thân thể đi ra nước ngoài…… Chuyện này căn bản là được."

"Cho nên Tần gia hẳn là còn không biết anh đã biết thân thế của Địch Xuân Hoa?" Hạ Bạch phân tích ra ý tứ trong lời nói của anh, trong lòng an tâm một chút, chân mày lại như cũ nhíu lại, "Vậy anh bây giờ đột nhiên xuất hiện, có thể hay không làm cho bọn họ đặt tầm mắt ở trên người anh? Hiện tại Tần gia không hi vọng nhất nhìn qua đoán chừng chính là anh." Địch Thu Hạc thân là đại thiếu gia của Địch gia, cũng có thể tranh giành quyền quản lý Hoàng Đô. Bây giờ cao tầng Hoàng Đô, phe Địch Biên và phe Tần gia minh tranh ám đấu, vì chế trụ Tần Lỵ, phe Địch Biên rất có thể sẽ mang Địch Thu Hạc ra làm bia đỡ đạn, cùng Tần Lỵ tạo ngang bằng.

Phân tích tới đây, mặt cậu xoạt một cái đen thui, nghiến răng nghiến lợi nói, "Anh cái tên đại thiếu gia

Địch gia này làm tới thật kém, một chút chỗ tốt không hưởng thụ được, chỉ cõng nồi." Nếu có cái thân phận nát con trai lớn Địch gia này, Địch Thu Hạc hoàn toàn có thể muốn sống thế nào thì sống thế đó, thích diễn cái gì thì diễn cái đó, mặt nạ cũng không cần đeo, trải qua không biết sẽ có bao tiêu sái, nói không chừng đã sớm là công thành danh toại nhân sinh hưởng thụ đi, đâu còn phải khổ bức như hiện tại.

"Cái họ này của anh chính là tai họa!" Cậu tức giận bổ sung.

Mặc dù có chút không đúng lúc, nhưng Địch Thu Hạc vẫn là nhịn không được bị ngữ khí của cậu chọc cười, tâm tình nặng nề nhẹ nhàng rất nhiều, giơ tay lên giúp cậu khép khép cổ áo áo khoác, ôn nhu nói, "Tần gia càng không hi vọng nhìn thấy tôi, tôi càng phải hảo hảo xoát một chút cảm giác tồn tại, cái thân phận đại thiếu Địch gia này, có thể lợi dụng vẫn là phải hảo hảo lợi dụng." Hoàng Đô nhưng còn có một nửa của mẹ anh, cái thân phận con trai lớn Địch gia này, cho dù chỉ là vì mẹ anh, anh cũng phải ngồi vững vàng.

Hai người hàn huyên mấy câu, Vương Bác Nghị đột nhiên gọi điện thoại tới, nói quản gia Địch trạch muốn nói chuyện một chút với anh.

Địch Thu Hạc nghe vậy giật mình, để cho Vương Bác Nghị đưa di động cho quản gia Địch trạch.

"Tần Lỵ muốn đưa Địch Xuân Hoa trong đêm ra nước ngoài, tôi cản lại rồi, đại thiếu có phân phó gì?" Quản gia Địch trạch Hồ Triệu đi thẳng vào vấn đề, không chút nào dài dòng.

"Đưa cô ta tới bệnh viện, cha trọng thương, con gái sao có thể không đến xem một chút." Địch Thu Hạc câu môi, tâm tình triệt để vui vẻ, hỏi, "Chuyện cha tôi ngã cầu thang, quản gia Hồ biết những gì?"

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó đáp lại truyền đến, "Không biết, lúc đó lầu hai chỉ có ba người lão gia và mẹ con Tần Lỵ, trước lúc xảy ra chuyện hình như từng có cãi vã."

Ngay cả xưng hô đối với Tần Lỵ và Địch Xuân Hoa đều thay đổi, xem ra quản gia kia biết được rất nhiều, là tâm phúc của Địch Biên.

Địch Thu Hạc triệt để thả lỏng, lại phân phó mấy câu, sau khi cúp điện thoại nhìn về phía Hạ Bạch, cười nói, "Vở kịch ngày hôm nay sắp náo nhiệt rồi."

Hạ Bạch thấy anh khôi phục bộ dáng thiếu đòn bình thường, biết là chuyện căn bản không có quá mức, trong lòng triệt để an định xuống, nhưng vẫn là dặn dò, "Đứng đắn chút, chuyện tối nay nếu xử lý không tốt, hai ta đều phải giỡn xong, anh kiềm chế chút."

Địch Thu Hạc càng thêm cười khoái trá, thật thấp nói, "Yên tâm, cho dù chỉ là vì cuộc sống thanh tịnh sau này, tôi cũng phải làm cho hai ta hiện tại làm thế nào vào bệnh viện, lát nữa làm sao ra ngoài, an tâm."

Hơn nữa cái từ "Hai ta" này, anh thích.

Luật sư của Địch gia và luật sư của Hoàng Đô trước sau bước tới bệnh viện, trợ lý Vương lại gọi điện thoại tới, nói cấp cứu của Địch Biên đã kết thúc, không có nguy hiểm tính mạng, nhưng người lúc nào tỉnh còn phải xem tình huống tan máu tụ trong đầu, hiện tại mấy người Tần gia đang tính toán chống lại ông ấy.

Địch Thu Hạc suy nghĩ một chút, dứt khoát bảo hắn thuận thế rời đi, đi cùng quản gia Hồ Triệu hội hợp.

Đám luật sư nghe nói Địch Biên xảy ra chuyện, đang có chút hoang mang lo sợ, bây giờ nghe Địch Thu Hạc nói chủ tịch đã không sao rồi, đều rối rít thở phào, sau đó tâm tư động một cái, tầm mắt liền chuyển đến trên người Hạ Bạch còn mặc đồ ngủ bên cạnh Địch Thu Hạc.

"Các vị luật sư, tôi hôm nay tại sao gọi các vị tới đây, hẳn mọi người đã trong lòng nắm chắc." Địch Thu Hạc tiến lên một bước, che ở trước người Hạ Bạch, từ từ nhìn bọn họ một cái, hơi nhíu lông mày, đột nhiên hỏi một câu, "Hôm nay tôi mời tới đây, đều là luật sư của Địch gia, phải không?"

Đám luật sư nghe vậy sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới phát hiện đồng nghiệp chạy tới cư nhiên tất cả đều là phe Địch Biên, một người dính dáng tới Tần gia cũng không có xuất hiện. Nhưng, vị đại thiếu này ở Hoàng Đô và Địch gia luôn luôn không có cảm giác tồn tại gì này, cũng chưa từng tiếp xúc qua sự vụ công ty, hắn rốt cuộc là làm sao chính xác như vậy xác định địa điểm mời người?

Địch Thu Hạc hỏi xong cũng không chờ bọn họ trả lời, tiếp tục nói, "Trước khi đi vào, tôi muốn xin mọi người làm một chuyện."

Đại biểu luật sư của Địch gia trước một bước lấy lại tinh thần, nhìn một cái các đồng nghiệp, rũ mắt suy tư một chút, che dấu kiêng kỵ trong mắt, tiến lên một bước, thái độ không tự chủ tôn kính rất nhiều, hỏi, "Đại thiếu có gì phân phó?"

Địch Thu Hạc chuyển tầm mắt về phía hắn, từng câu từng chữ nói, "Tôi muốn các người báo cảnh sát, nói là nghi ngờ Địch trạch có người giúp việc đối với cha tôi có mưu đồ bất chính, bị người xui khiến, đẩy cha tôi xuống cầu thang. Luật sư Vương, anh làm luật sư cha tôi tín nhiệm nhất, khẳng định biết đi đâu báo cảnh sát thích hợp nhất, đúng không?"

Lại là một câu hỏi, luật sư Vương nghe tới căng thẳng trong lòng, giống như là một lần nữa quen biết anh, từ từ cúi đầu, trả lời, "Vâng, Địch thiếu, tôi liền đi làm."

"Cám ơn." Địch Thu Hạc hết sức hài lòng phối hợp của hắn, lại quét một cái mấy vị luật sư khác tựa hồ là bị thái độ của anh dọa tới, dùng tay ra dấu mời, vẫn duy trì thái độ khách khí nói, "Các vị luật sư, cha tôi vẫn chờ các người, mời."

Đám luật sư không dám nói nhiều, kính cẩn đi theo.

Hạ Bạch làm người đứng xem nhìn hết thảy, tâm tình hết sức phức tạp. Địch ba tuổi vừa rồi thật sự không quá giống Địch ba tuổi…… Cư nhiên có chút thành thục bá khí đẹp trai? Không, đây nhất định là ảo giác.

Địch Thu Hạc chậm ở phía sau luật sư một bước, mắt mang theo ân cần nhìn về phía cậu, hạ thấp giọng hỏi, "Đói bụng? Hay là lạnh? Xử lý xong chuyện ở đây, tôi dẫn cậu đi ăn khuya?"

Hạ Bạch nâng mí mắt nhìn anh một cái, lắc đầu, "Không đói, cũng không lạnh, hình tượng ôn nhu dễ gần vừa nãy của anh có chút sụp đổ, đã dọa tới mấy luật sư kia rồi, chú ý một chút."

Địch Thu Hạc câu môi, thế là ngữ khí thiếu đòn quen thuộc tái xuất giang hồ, "Yên tâm, tôi nhưng là diễn viên chuyên nghiệp, diễn trò là nghề của tôi, sụp đổ liền lại chu toàn trở lại, rất đơn giản."

"…… Ò." Đẹp trai gì đó, quả nhiên là ảo giác.

Địch Biên không có nguy hiểm tính mạng, nhưng lâm vào hôn mê, kết quả này làm cho người Tần gia thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy trên đầu treo một thanh đại đao, tùy thời có thể rơi xuống.

"Chuyển viện!" Tần Minh Cường trầm mặt mở miệng, nhìn một cái hai đứa con của mình, da mặt run lên, đè ép cuồng nộ và bất mãn trong lòng, trầm giọng nói, "Hôm nay chuyện này phải áp xuống! Địch Biên cũng phải khống chế! Hiện tại Hoàng Đô còn chưa nắm trong tay, hắn không thể chết được, nhưng không thể sống tới quá tự do, các người hiểu ý ta chứ?"

Tần Lỵ nghiêng đầu, không nhìn cha cũng không nhìn anh trai, thân thể căng thẳng, nói, "Những thứ này cha và anh cả an bài là được rồi, con chỉ có một yêu cầu, Hoàng Đô có thể có người của Tần gia, nhưng nó phải họ Địch! Đó là thứ của con con!"

"Tiểu Lỵ, lời này của em là có ý gì? Em là đang hoài y anh sẽ đoạt chút đồ này của em hay sao!" Tần Vinh nghiêng đầu nhìn về phía bà ta, trên mặt tràn đầy thần sắc không dám tin và bị tổn thương, lên án nói, "Anh phối hợp với em cẩn thận tính kế nhiều năm như vậy, là ai làm! Bây giờ Xuân Hoa làm cho chuyện biến thành như vậy, anh —"

"Câm miệng! Anh không xứng nhắc tới Xuân Hoa! Nếu không phải năm đó anh…… Anh chính là cầm thú!" Tần Lỵ kiềm chết gào mắng lại, hốc mắt phiếm hồng, ánh mắt gần như muốn cắn người, "Đừng làm ra cái bộ dáng buồn nôn này cho tôi xem! Hoàng Đô chỉ là chút đồ như vậy, anh cần gì phải chuyển trọng tâm tới, làm hại cha một bó tuổi còn phải bận tâm Tần gia lớn như vậy! Anh bất hiếu!"

"Anh —"

"Tất cả im miệng cho tao!" Tần Minh Cường rốt cục áp không được tức giận, cắt đứt lời bọn họ, "Bây giờ là lúc gây lộn sao! Mấy khoản nợ nát này tao lát nữa lại tính toán với chúng mày! Hai phế vật, tao lúc đầu không nên sinh ra chúng mày! Còn không mau chút đi đi liên hệ bệnh viện quen biết! Thừa dịp Địch Thu Hạc còn chưa biết chuyện này, mau đưa Địch Biên tống nước —"

"Ông ngoại Tần, ông muốn đưa cha cháu đi đâu?" Địch Thu Hạc đẩy cửa phòng bệnh ra, trước nhìn một cái Địch Biên nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, thấy ông sắc mặt coi như tối, biểu tình nới lỏng, lúc này mới nhìn về phía mấy người Tần gia.

"Sao mày ở đây?" Tần Lỵ thất thố đứng lên, giọng the thé nói, "Mày không phải đang ở khu D đóng phim sao? Trợ lý Vương và trợ lý An rõ ràng —"

"Bọn họ không biết con đã về, lần này cũng là đúng lúc…… Bất quá bây giờ cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là chúng ta phải nhanh một chút bắt được hung thủ hại cha con ngã cầu thang. Trên đường chạy tới đây con đã bảo luật sư Vương bọn họ báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh sẽ tới đây, còn phải nhờ cậy dì Tần lát nữa phối hợp cảnh sát làm một chút khẩu cung, nói rõ một chút tình huống cha con lúc ấy ngã cầu thang." Địch Thu Hạc nói xong đi tới bên giường bệnh nhìn nhìn tình huống Địch Biên, ý bảo đám luật sư đi vào, sau đó giống như vãn bối lo lắng hoàn toàn không biết chân tướng, nhìn về phía Tần Lỵ tiếp tục hỏi, "Dì Tần, Xuân Hoa sao không tới đây? Còn có, cha con lúc trước ở trong điện thoại nói với con muốn ly hôn với dì là xảy ra chuyện gì? Dì với cha con cãi nhau?"

Tần Lỵ lúc nhìn thấy luật sư cả kinh trong lòng nhảy một cái, lại nghe thấy hai chữ báo cảnh sát (*), hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, cưỡng ép chống đỡ khí thế chất vấn, "Cha con ngã cầu thang là ngoài ý muốn, con sao lại muốn báo cảnh sát? Lại còn muốn mang theo các luật sư tới? Là chê cha con bị thương không đủ nặng, trong phòng bệnh quá an tĩnh?"

((*) bản gốc là "báo cảnh")

"Trước khi cảnh sát cho ra kết luận xác thực, ngoài ý muốn hoặc là bởi vì cố ý khả năng một nửa, để cẩn thận, chúng ta vẫn là để cho cảnh sát điều tra một chút tốt hơn." Địch Thu Hạc nhìn bà ta, không chút nào nhường, "Con trước kia chưa bao giờ quản lý sự vụ, kinh nghiệm thiếu sót, luật sư là con đặc biệt mời tới hỗ trợ. Còn có, cha vừa mới làm xong giải phẫu, cần tĩnh dưỡng, có thể xin dì hơi thả thấp chút âm lượng hay không?"

Tần Lỵ bị lời của mình chẹn lại, trong lòng bối rối tới cực điểm, nhịn không được nghiêng đầu nhìn về phía Tần Minh Cường bên cạnh.

Tần Minh Cường thu hồi tầm mắt rơi vào trên người luật sư, nghiêng đầu cho bà ta một ánh mắt an tâm.

"Thu Hạc, ta biết cháu hiếu thuận, cho nên quan tâm ắt loạn, báo cảnh sát cũng được, cầu một cái an lòng. Cha cháu bên này đã không sao rồi, thời gian cũng đã muộn, cháu trước đi nghỉ ngơi đi, còn có mấy luật sư này……" Tần Minh Cường nhấc mí mắt, biểu tình mặc dù không thay đổi, ngữ khí lại là trầm một chút, "Làm phiền mấy luật sư này chạy tới đây một chuyến, chúng tôi đây là chuyện nhà, không làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của các luật sư nữa."

"Ai nói đây là chuyện nhà?" Địch Thu Hạc ngồi vào bên giường bệnh, tự tiếu phi tiếu, "Bây giờ cha cháu hôn mê bất tỉnh, cho dù tỉnh lại cũng phải hảo hảo nghỉ ngơi một đoạn thời gian, vậy trong lúc này, Hoàng Đô phải giao cho ai tới quản lý? Vụ án cha cháu bị đẩy xuống lầu phải để cho ai đi theo? Còn có hạng mục Hoàng Đô bây giờ đang tiến hành, quyết sách kế tiếp lại làm tiếp như thế nào? Việc từng cọc từng kiện, cái nào không cần luật sư ở bên cạnh nhìn?"

Tần Minh Cường ôn hòa nhìn anh, bày ra vẻ trưởng bối trả lời, "Tự nhiên là do mẹ cháu……"

"Xin lỗi, mẹ cháu đã chết mười mấy năm rồi." Biểu tình trên mặt Địch Thu Hạc nhạt xuống, một chút không nể mặt nói, "Cháu biết ông là muốn để cho dì Tần thay quản lý Hoàng Đô, nhưng xin lỗi, cái này sợ rằng không được. Hôm nay cháu sở dĩ giấu tổ phim và trợ lý lén lút về thành phố B, cũng là bởi vì cha cháu buổi chiều gọi điện thoại cho cháu, nói ông ấy muốn ly hôn với dì Tần, mà ngữ khí kích động, thái độ kiên định, mơ hồ còn mang theo một tia chán ghét căm hận. Cháu không rõ cha tại sao làm ra một quyết định như vậy, cháu chỉ biết, sau khi cháu nhận được cú điện thoại này vội vã chạy về thành phố B, cha từ trước đến giờ thân thể khỏe mạnh thăng bằng rất tốt, đột nhiên "Không cẩn thận" từ trên thang lầu trải thảm mà cũng không tính là quá dốc trong nhà ngã xuống, một trận bệnh tình nguy kịch. Chủ tịch Tần, dì cảm thấy loại trùng hợp này, thân là con cái con đây có nên bởi vì "quan tâmắt loạn" mà báo cảnh sát lần này?"

Lời này vừa nói ra, đám luật sư tất cả đều vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Tần Lỵ. Chủ tịch và phu nhân muốn ly hôn? Trời má, đại bát quái này……

Tần Minh Cường bị anh chặn đầy mặt, biểu tình trầm xuống.

"Còn có." Địch Thu Hạc nhìn về phía Tần Lỵ sắc mặt càng phát ra khó coi, ý hữu sở chỉ nói, "Cha ở trong điện thoại nói ông ấy rất xin lỗi con, trước kia lại vì một dã chủng mà lạnh nhạt con rất lâu, dì Tần, con muốn hỏi một câu, dã chủng trong lời của cha con, là chỉ ai?"

Tần Lỵ biểu tình đại biến, lui về phía sau một bước ngã ở trên ghế, hoảng loạn quát lên, "Đừng nói hưu nói vượn! Cha mày vừa nằm viện mày đã mang theo một đám luật sư chạy tới giội tao nước bẩn, rốt cuộc là có ý gì! Mọi người đều bị bộ dáng bình thường không tranh giành kia của mày lừa gạt! Mày, mày đáng chết nhất!"

"Cha tôi còn chưa có chết, bà đã muốn để cho tôi cũng đi chết, xem ra dì Tần dì đã sớm đối với cha con Địch gia tôi hận thấu xương rồi, tôi và cha mới là người bị ngụy trang của dì lừa gạt." Địch Thu Hạc rũ mắt, vẻ mặt đạm mạc, "Nếu một nhà hòa thuận, tôi tự nhiên nguyện ý không tranh giành, bây giờ cha tôi sống chết không biết nằm ở trên giường bệnh, tôi nếu không tiếp tục không tranh, có phải hay không sẽ phải trơ mắt nhìn Tần gia bà ở Hoàng Đô một tay che trời, sau đó tùy ý bà để cho dã chủng kia tiếp tục đội lấy họ Địch gia tôi, làm bẩn huyết mạch Địch gia tôi? Chiếm tiền tài của Địch gia tôi? Về phần giội nước bẩn, giám định cha con bệnh viện này có thể làm, bà dám gọi Hạ Tùng và Xuân Hoa bọn chúng tới hay không, để cho bọn chúng dưới chứng kiến của luật sư, cùng cha làm một giám định?"

Tần Lỵ bị anh ép hỏi tới sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra một tia hận ý không thể che, Địch Thu Hạc là cố ý! Nó cố ý ở trước mặt luật sư bức mình tới loại tình cảnh này, chính là muốn cho Hạ Tùng chịu nhục, làm cho Xuân Hoa triệt để xong đời!

Không được, lời này không thể nhận, nhận rồi Hạ Tùng và Xuân Hoa liền thật sự phải cõng lên danh tiếng dã chủng!

"Tao thấy luật sư hình như chỉ tới một phần?" Bà ta đè ép tâm tình, di chuyển đề tài, "Làm sao không mời hết tới? Loại giám định này dễ làm giả nhất, ai biết có thể có người có chút bụng dạ khó lường hay không, thừa dịp lúc cha mày hôn mê bất tỉnh, khích bác quan hệ người một nhà bọn tao." *(Bà này phản dame không gắt lắm nhể o.O)*

Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Địch Thu Hạc ánh mắt trào phúng, lấy di động ra, "Được, đã dì Tần yêu cầu, vậy tôi mời tất cả luật sư theo. Đề phòng có người làm giả, không bằng lại mời một vài truyền thông và đơn vị công chứng tới đây cùng chứng kiến? Nếu dì vẫn chưa yên tâm, mời đài truyền hình tới livestream cũng được, dù sao Hoàng Đô có rất nhiều tài nguyên và đường đi."

Đề nghị này quá ác quá tuyệt cũng quá tự tin, đám luật sư vốn có chút hoài nghi tính chân thực của việc này lập tức nghiêng dịch tới Địch Thu Hạc bên này, ánh mắt nhìn người Tần gia đều có chút cổ quái, kiêng kỵ trong lòng đối với Địch Thu Hạc cũng nhạt chút.

Cũng phải, đại thiếu từ trước đến giờ không nhúng tay vào chuyện tình Hoàng Đô, bây giờ như vậy, cũng bất quá là lo lắng quá mức lo lắng cha tức giận vì phản bội của Tần gia thôi. Mà nếu đại thiếu nói đều là thật, một nhà Tần gia này thật là buồn nôn.

Tình thế rất bất lợi.

"Địch Thu Hạc mày câm miệng! Sao lại cùng trưởng bối nói chuyện chứ!" Tần Vinh thấy em gái bị hỏi dồn hết sức chật vật, dưới kích động không để ý ánh mắt cha quát tháo đứng dậy đi qua ôm lấy Tần Lỵ, nhìn Địch Thu Hạc quát lên, "Mày một tiểu bối có thể biết chuyện gì của trưởng bối! Cha mày chỉ là bị bệnh một lần mà thôi, mày nháo chuyện tới khó coi như vậy là muốn làm gì!"

"Tình cảm của giám đốc Tần với em gái thật tốt." Địch Thu Hạc làm như tùy ý nói một câu, dọa tới Tần Lỵ lập tức đẩy Tần Vinh ra, thân thể run rẩy cách xa đối phương mấy bước, nghiêng đầu cố gắng điều chỉnh tâm tình.

Địch Thu Hạc giúp Địch Biên kéo kéo chăn, tiếp tục nói, "Lần này tôi không chỉ có muốn nháo chuyện tới khó coi, còn muốn đem mọi chuyện cần thiết đều vén lên xé nát ra, ở trước mặt mấy luật sư này một chút không lọt toàn bộ xé ra. Dù sao mất mặt không phải là tôi, tôi có cái gì phải quan tâm ư? Hơn nữa mới vừa rõ ràng là dì Tần muốn mời thêm những người này tới đây náo nhiệt chút, tôi bất quá là dệt hoa trên gấm mà thôi."

Trong lời nói của anh ý tứ cá chết lưới rách quá mức rõ ràng, Tần Minh Cường muốn giả bộ nghe không hiểu cũng không có cách nào. Ông ta không hiểu sự tình làm sao sẽ biến thành như vậy, rõ ràng lúc trước còn hết thảy đều nắm giữ.

Bây giờ chuyện đã bị vén lên, che dấu đã không thể nào, có luật sư theo dõi, làm văn cũng rất khó khăn. Chuyện Địch Biên ngã cầu thang cảnh sát không nhất định có thể tra ra cái gì, trước tiên có thể từ từ. Địch Thu Hạc này tựa hồ cũng không biết thân thế Xuân Hoa, hẳn sẽ không đề xuất yêu cầu quá đáng giống như Địch Biên, có lẽ có thể thừa dịp hiện tại Địch Biên hôn mê, kịp thời dừng tổn hại.

Trong lòng có tính toán, Tần Minh Cường cảm xúc vững vàng một chút, nhìn về phía Địch Thu Hạc, khắc chế không cam trong lòng, trầm giọng hỏi, "Địch Thu Hạc, cậu muốn cái gì?"

Địch Thu Hạc một cái liền nhìn ra tính toán của ông ta, câu môi cười lạnh, "Muốn cái gì? Tôi muốn cha tôi hảo hảo sống, muốn các người không nhúng tay vào chuyện của Hoàng Đô tôi nữa, muốn dã chủng cút

ra khỏi Địch gia, muốn mấy người kia xin lỗi Địch gia tôi, cả đời bị dẫm ở dưới chân Địch gia tôi!"

Con ngươi Tần Minh Cường mãnh liệt co rút, đập ghế quát lên, "Mày đừng khinh người quá đáng!"

"Khinh người quá đáng?" Địch Thu Hạc nhìn về phía ông ta, phai nhạt biểu tình, "Cha tôi bây giờ vẫn nằm ở trên giường, không biết lúc nào mới sẽ tỉnh lại. Con gái tốt ông nuôi để cho Địch gia tôi giúp bà ta nuôi dã chủng mười mấy năm, đứa con tốt của ông nhìn chằm chằm Hoàng Đô, mơ ước đã lâu, tôi ức hiếp ông thì sao? Đây không phải các người nên có sao?"

Tần Minh Cường răng cắn chặt, gân xanh trên trán nổi lên, âm tàn nhìn anh, lời mang theo uy hiếp nói, "Địch Thu Hạc, mày đừng không biết tốt xấu! Mày một thiếu gia hình thức không có bất kỳ quyền lợi gì, ở đâu ra sức mạnh giở uy phong như vậy!"

"Đương nhiên là họ Địch trước tên tôi và huyết mạch Địch gia chảy trong huyết quản của tôi cho tôi sức mạnh!" Địch Thu Hạc không chút nào nhường, hoàn toàn không bị uy hiếp, "Trừ phi ông làm cho tôi giống như cha tôi nằm trên giường bất tỉnh nhân sự, nếu không uy phong này, tôi nhất định phải giở tới cùng với Tần gia các ông!"

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, Tần Minh Cường gắt gao nhìn chằm chằm Địch Thu Hạc, tay từ từ nắm lại, ánh mắt lạnh lùng tới giống như là con rắn độc đang chuẩn bị cắn chết con mồi.

Tách.

Tiếng chụp hình phá vỡ không khí ngưng trọng trong phòng bệnh.

Hạ Bạch đặt di động xuống, vừa dẫn cảnh sát vào cửa vừa nói, "Chính là bọn họ! Kẻ khả nghi đẩy cha bạn tốt của tôi xuống lầu, vừa rồi còn uy hiếp bạn tôi, một bộ muốn giết bạn tôi! Tôi đã chụp được bộ dạng bọn họ, nếu bạn tôi sau này xảy ra ngoài ý muốn gì, nhất định là bọn họ làm!"

Rầm rầm, tầm mắt mọi người trong phòng toàn bộ dịch qua, Tần gia chính là phẫn hận, đám luật sư chính là cổ quái, Địch Thu Hạc thì nhịn không được câu môi, mặt mày bị nhiễm một nụ cười.

Phương thức người giám hộ này của tiểu cẩu tử, thật đáng yêu.

Ây gu bao giờ hai đứa mới yêu nhau nhể =.= Thân làm mẹ nuôi t sốt ruột quá -.-

48. Chương 48: Kinh Mộng

(Kinh mộng: Tui không biết phải giải thích thế nào cho dễ hiểu, theo tui hiểu thì kinh mộng là tỉnh dậy từ ác mộng, nhưng sau đó vẫn bị ám ảnh, từ tiếng Anh tương đương là "to awaken from a dream")

Edit + Beta: Vịt

"Tình huống Hạ tiên phản ánh chúng tôi sẽ chú ý thêm." Cảnh quan dẫn đầu tiến vào trong phòng bệnh, trước nhìn một cái Địch Biên nằm trên giường bệnh, sau đó trao đổi một chút tầm mắt bí mật với luật sư Vương, đi tới trước mặt Tần Lỵ trầm giọng nói, "Địch phu nhân, khu ta vừa mới nhận được báo án, có người hoài nghi chồng bà Địch Biên là bị người ác ý đẩy xuống cầu thang dẫn đến trọng thương, hiện tại tôi muốn cùng bà làm rõ một chút tình huống lúc đó, vẫn xin bà phối hợp chút."

Dưới tình huống trực tiếp xoay, Tần Lỵ thu hồi tầm mắt, cường chống đỡ bình tĩnh nói, "Loại hoài nghi này hoàn toàn là bịa đặt, chồng tôi ngã cầu thang chỉ là ngoài ý muốn, người giúp việc trong nhà cũng có thể làm chứng."

Cảnh quan chẳng ừ hữ, quay đầu gọi tới mấy tiểu cảnh quan để cho bọn họ tới Địch trạch tìm người giúp việc hiểu rõ tình huống, sau đó lại nhìn về phía Tần Lỵ, dò hỏi, "Nghe quản gia Địch trạch nói, Địch Biên lúc con gái của bà Địch Xuân Hoa ở hiện trường, xin hỏi cô ấy hiện tại ở đâu?"

Tần Lỵ biến sắc, vừa mới chuẩn bị tìm lý do lấy lệ, một đạo thanh âm quen thuộc liền từ cửa truyền vào.

"Mày lôi tao làm gì! Buông tay! Mày buông tay!"

Địch Xuân Hoa thét chói tai bị quản gia Địch trạch và Vương Bác Nghị cùng nhau đưa vào phòng bệnh, lúc giãy thoát tầm mắt tiếp xúc đến Địch Biên nằm ở trên giường, nhịn không được run lên, sau đó sợ hãi nhào tới trong ngực Tần Lỵ, tố cáo nói, "Mẹ! Thím Lưu là phản đồ! Mẹ bảo bà ta mang con tới sân bay, bà ta lại dẫn con tới trong phòng lão già kia giam lại! Mẹ nhất định phải giúp con thu thập bà ta!"

Tần Lỵ nhanh chóng bịt miệng cô ta, nhìn về phía quản gia Địch trạch Hồ Triệu bị Địch Xuân Hoa xưng là lão già kia, vừa sợ vừa giận, "Hồ Triệu, anh…… anh là cố ý hướng tôi quy phục? Anh cư nhiên là người của Địch Biên?"

Hồ Triệu vẫn duy trì lãnh tĩnh và chuyên nghiệp một quản gia chuyên nghiệp nên có, bình tĩnh nhưng lãnh đạm trả lời, "Tần nữ sĩ, bà lầm rồi, tôi chưa bao giờ là người của ai, tôi chỉ là quản gia của Địch gia."

Tần nữ sĩ? Xưng hô này là có ý gì? Là nói bà ta hiện tại đã không phải là người Địch gia, cho nên có thể tùy ý đối đãi phản bội sao!

Tần Lỵ cắn chặt răng, trong đầu đan xen hiện lên mềm hoá ôn nhu của Địch Biên đoạn thời gian trước và lãnh khốc tàn nhẫn hai ngày này, kế tiếp lại nghĩ tới Địch Biên tối nay hùng hổ dọa người và cái đẩy dưới kích động của con gái kia, trong lòng đột nhiên dâng lên hận ý vô hạn, tầm mắt chuyển đến trên giường

bệnh, tay từng chút từng chút siết chặt.

Giả dối! Đều là giả dối! Bà ta cho rằng bà ta đã nắm trong tay Địch Biên, lại không nghĩ tới người này kỳ thực vẫn luôn diễn trò với bà ta! Nếu không phải ông ta trước mặt Xuân Hoa mắng Xuân Hoa quái thai dã chủng, Xuân Hoa như thế nào lại dưới kích động đẩy ông ta! Chuyện như thế nào lại biến thành như bây giờ!

Còn có Địch Thu Hạc, chuyện vốn là có thể khống chế, đều là nói, nếu không phải nó xuất hiện, nếu không phải nó xuất hiện……

Tách.

Hạ Bạch nghiêng nhảy qua một bước chắn trước người Địch Thu Hạc, đặt điện thoại xuống, cùng tầm mắt hơi lộ vẻ âm trầm của Tần Lỵ chống lại, khẽ cau mày, hướng về phía cảnh sát nói, "Cảnh quan, quản gia Địch trạch nói Địch tiên sinh lúc ngã cầu thang, bên cạnh chỉ có hai người Tần nữ sĩ và tiểu thư Địch Xuân Hoa, anh có phải nên trước tiên mang bọn họ ra ngoài làm rõ tình huống một chút hay không? Nơi này là phòng bệnh, bệnh nhân cần an tĩnh nghỉ ngơi."

Địch Thu Hạc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thân ảnh Hạ Bạch che ở trước người anh, khóe miệng cong lên, đứng lên, từ phía sau đưa tay che mắt cậu, vui vẻ nói, "Tiểu Bạch, đồ bẩn không nên nhìn, làm hại mắt." Tiểu cẩu tử che chở anh như vậy, anh tự nhiên cũng phải hảo hảo che chở tiểu cẩu tử.

Trước mắt tối sầm, Hạ Bạch mi tâm nhảy lên, tức giận gấp khuỷu tay chọt anh một cái, nghiêng người kéo tay anh xuống, thấp giọng nói, "Chú ý một chút dùng từ, hình tượng sụp đổ rồi, không biết nói thì câm miệng."

"Từ này không đúng chỗ nào? Dã chủng đội họ Địch gia tôi lại không phải người Địch gia tôi, đối với Địch gia tôi mà nói, không phải chính là đồ bẩn sao." Địch Thu Hạc mỉm cười, dùng thanh âm mọi người trong phòng bệnh đều có thể nghe được, sau đó giúp cậu khép khép áo khoác, đẩy cậu tới trên ghế bên giường bệnh ngồi xuống, đem tầm mắt công kích của mẹ con Tần lỵ trở thành không khí.

Địch Xuân Hoa trừng mắt, dùng sức giãy khỏi tay Tần Lỵ, quát mắng, "Mày mắng ai là đồ bẩn! Mày mới là dã chủng! Mày mới là người không nên sống ở Địch gia! Mày đáng chết! Đáng chết!"

Hạ Bạch cau mày, vừa định đứng dậy đã bị Địch Thu Hạc đè lại, sau đó làm cho người không nghĩ tới chính là, Hồ Triệu cư nhiên mấy bước bước tới trước mặt Địch Xuân Hoa, giơ tay hung hăng cho cô ta một cái tát.

"Câm miệng! Mày cái vết nhơ của Địch gia!"

Bên trong phòng lại lần nữa an tĩnh lại, Hạ Bạch kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới quản gia thoạt nhìn hết sức ôn hậu nội liễm này lại đột nhiên bộc phát.

Địch Thu Hạc cũng có chút ngoài ý muốn, quay đầu nhìn về phía Hồ Triệu, híp mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Địch Xuân Hoa không thể tin giơ tay lên che mặt, nhìn chằm chằm Hồ Triệu nói không ra lời.

Tần Lỵ hậu tri hậu giác kinh hô cả người đi nhìn Địch Xuân Hoa, thấy mặt cô ta đã đỏ lên cũng nhanh chóng biến sưng, nhịn không được hướng Hồ Triệu the thé quát lên, "Anh làm gì! Anh cư nhiên dám —"

"Cô đều dám sinh cô ta để cho lão gia mất mặt lớn như vậy, tôi chỉ là dạy dỗ cô ta một chút, có cái gì không dám." Hồ Triệu cắt đứt lời bà ta, móc ra một cái khăn tay lau lau tay, sau đó giống như là vứt bỏ đồ bẩn gì đó vứt khăn tay trên mặt đất, nhìn một cái Tần Vinh mới vừa chuẩn bị đứng dậy, nhếch miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc lại tàn nhẫn, thấp giọng nói, "Đừng tưởng lão gia tạm thời hôn mê, các người liền an toàn. Nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm, chuyện buồn nôn các người làm, ông trời đều nhìn đấy. Đại thiếu hàm dưỡng tốt, sẽ không ra tay với nữ nhân, nhưng tôi lúc còn trẻ lại là vô lại, chay mặn không kiêng, Tần Xuân Hoa tiểu thư, kính xin chú ý ngôn từ."

Từ Địch Xuân Hoa đến Tần Xuân Hoa, sự biến hóa này nên nghe hiểu tự nhiên nghe hiểu, nghe không hiểu cũng chỉ cho rằng quản gia kia đã thay lão gia nhà hắn tước đoạt họ Địch của dã chủng. Đám luật sư xem cuộc vui đã lâu trong nháy mắt hiểu, dã chủng đội họ Địch trong miệng đại thiếu, chỉ hẳn là Địch Xuân Hoa.

Tầm mắt mọi người đánh giá khinh miệt, cái tát của Hồ Triệu, thân thể mẹ run rẩy, Địch Thu Hạc xa xa nhìn sang ánh mắt tựa hồ mang theo trào phúng, Địch Xuân Hoa cảm thụ được hết thảy, trong lòng tâm tình bất mãn phẫn hận không cam lòng, nhớ tới ánh mắt chán ghét của Địch Biên, run lên, thấp giọng nói, "Mẹ tại sao muốn sinh ra con……"

Thân thể Tần Lỵ chấn động, sắc mặt cúi đầu nhìn cô ta, "Xuân Hoa……"

"Đừng gọi con!" Địch Xuân Hoa đột nhiên đẩy bà ta ra, hô hấp từ từ dồn dập, tầm mắt định ở trên người Địch Thu Hạc, kiềm nén nói, "Không, mày mới là dã chủng, mày mới không nên họ Địch!" Nói xong trợn mắt trắng một cái, ngã xuống đất thân thể kịch liệt run rẩy, trong cổ họng vùng vẫy phát ra một vài tiếng gầm nhẹ uy hiếp âm tàn, nghe có chút đáng sợ.

"Xuân Hoa? Xuân Hoa con làm sao vậy!" Tần Lỵ từ trong đả kích bị con gái chỉ trích hoàn hồn, nhanh chóng ngồi xổm xuống ôm cô ta vào trong ngực giúp cô ta vỗ lưng, cố gắng trấn an tâm tình cô ta.

Tần Vinh cũng lập tức đứng lên, lại bị Tần Minh Cường trầm mặt lại kéo ngồi trở lại.

"Làm chuyện buồn nôn, luôn phải giao ra chút giá, trước kia lão gia răm rắp cưng chiều cô ta, mới có thể bảo vệ cô ta bình an lớn lên, hiện tại cô ta làm bạch nhãn lang, chút ân dưỡng này cũng giày vò tiêu tán, báo ứng đương nhiên là lập tức tới rồi." Hồ Triệu nói xong, bình tĩnh lui về phía sau tới phía sau Địch Thu Hạc, hạ mắt đứng bất động, bộ dáng hết sức kính cẩn.

Địch Xuân Hoa bị lời này kích thích tới càng phát ra kích động, thân thể run tới càng lợi hại, tứ chi phát cương, tay duỗi về phía Địch Thu Hạc, giống như ác quỷ đòi mạng.

Tần Lỵ triệt để luống cuống.

"Gọi bác sĩ tới đây!" Tần Minh Cường đứng lên lên tiếng, trầm trầm nhìn một cái Hồ Triệu và Địch Thu Hạc, cắn răng nói, "Hôm nay các người để cho Tần gia ta chịu nhục, Tần gia ta sau này nhất định hoàn trả gấp bội!"

Biểu tình Địch Thu Hạc đổi cũng không đổi một cái, nhàn nhạt hỏi ngược lại, "Ông xác định sau này sẽ còn có Tần gia?"

Tần Minh Cường nghẹn một cái, giận đến muốn phát run, nhưng vẫn là cường chống khí thế, xô cảnh sát ra sải bước ra khỏi phòng bệnh, Tần Vinh và Tần Lỵ vội ôm lấy Địch Xuân Hoa càng ngày càng có cái gì không đúng đuổi theo.

Cảnh quan vỗ vỗ chỗ bị đẩy tới, hướng luật sư Vương gật gật đầu, mang theo một đám tiểu cảnh quan cũng đi theo.

Người xấu đi rồi, kịch tự nhiên cũng gần như nên hạ màn.

Đám luật sư thương lượng một chút, sau khi hỏi thăm qua ý kiến Địch Thu Hạc, quyết định chia ra ba đường, một đường đuổi theo cảnh sát, theo sát chuyện Tần Lỵ và Địch Xuân Hoa lấy khẩu cung; một đường đi về phía Địch trạch, coi chừng tiến độ điều tra lấy chứng cớ bên kia; cuối cùng một đường chịu trách nhiệm chạy tới Hoàng Đô, thông báo cho tâm phúc của Địch Biên phó đổng Lưu tạm thời tiếp quản thủ tục quản lý Hoàng Đô.

Chưa tới một khắc đồng hồ, phòng bệnh vốn là chen chúc đầy ắp liền trống rỗng.

Các bác sĩ thấy người đi, rốt cục lá gan lớn đi và kiểm tra một chút tình huống Địch Biên, sau khi xác định tình huống của ông coi như an ổn lén lút thở phào, vội vàng cáo từ, hỏa tốc rời đi.

Tiễn bác sĩ đi, điều trợ lý Vương và Hồ Triệu đi mua đồ ăn khuya, Địch Thu Hạc đóng cửa phòng bệnh, đi trở lại bên giường bệnh rót nước ấm sưởi tay cho Hạ Bạch, sau đó kéo ghế ngồi vào trước mặt cậu, híp mắt nhìn cậu.

Hạ Bạch uống một ngụm nước ấm, vén mí mắt nhìn Địch Thu Hạc cười đến phá lệ ôn nhu đẹp mắt một cái, cau mày nói, "Nhìn tôi như vậy làm gì, đầu óc hỏng? Cha anh không biết lúc nào sẽ tỉnh, anh dầu gì cũng phải giả trang hiếu tử, bày ra biểu tình khổ sở có được hay không."

"Không được." Địch Thu Hạc lại dịch dịch lên phía trước, thân thể nghiêng về phía trước khoát khuỷu tay lên đầu gối, ngửa đầu nhìn cậu, tiếp tục cười.

Mặc dù cười đến rất đẹp, nhưng quá ngu.

Hạ Bạch lật mắt trắng, mang theo ghế dịch về sau, bịt cái chén, "Đừng dựa gần như vậy, lúc nói chuyện sẽ phun nước miếng vào trong chén tôi, dịch xa chút."

Địch Thu Hạc bị ghét bỏ khiêu mi, đưa tay sờ về phía gò má cậu.

Hạ Bạch mi tâm nhảy một cái, nhanh chóng ngửa ra sau.

Địch Thu Hạc trong mắt lóe lên một tia tiếu ý, tay quyết đoán dời xuống, lấy đi chén nước trong tay cậu, đặt vào bên miệng uống một hơi cạn sạch, sau đó mãn nguyện mở miệng chọc thở, bóp bẹp cái chén, "Ấm vừa đủ, thật tốt."

Hạ Bạch sửng sốt, có chút mộng ngồi thẳng thân thể, nhìn một cái tay trống rỗng, lại nhìn một cái chén giấy đã bẹp dí trong tay anh, chỉ cảm thấy một cỗ khí từ bàn chân dâng lên, trực tiếp linh cảm ngút trời, nhịn không được dựng thẳng lông mày nói, "Địch ba tuổi! Anh muốn uống nước ấm không biết tự mình rót sao! Cư nhiên cướp của tôi!"

"Nhưng chén này chính là tôi rót." Địch Thu Hạc mặt vô tội.

Hạ Bạch nghẹn một cái, tay ngứa ngáy nghiến răng, muốn đánh anh.

"Tiểu cẩu tử, tôi rất cao hứng." Địch Thu Hạc vứt cái chén, cầm lấy khăn quàng cổ lúc trước đặt vào trên giường bệnh, duỗi cánh tay giúp cậu quàng cẩn thận, lại đem một cái áo khoác khác, tỉ mỉ phủ thêm cho cậu, lặp lại nói, "Tôi rất cao hứng, rất cao hứng."

Khăn quàng cổ trên cổ còn mang theo khí tức của Địch Thu Hạc, tức giận vừa mới dâng lên của Hạ Bạch ầm một cái tắt, giơ tay lên tùy tiện khép khép áo, hoãn xuống ngữ khí nói, "Quần áo tự mình biết mặc, còn có, áo khoác này rõ ràng là tôi mang cho anh……"

Địch Thu Hạc thu tay lại, tiếp tục mỉm cười nhìn cậu, không nói lời nào.

Hạ Bạch cắt đứt đề tài chuyện phiếm kéo không đứt, bận tâm dặn dò, "Tôi biết anh hôm nay ở trước mặt Tần gia mở mày mở mặt một cái, trong lòng rất cao hứng, nhưng anh tốt nhất đừng biểu hiện ra. Cha anh hiện tại đang hôn mê, vạn nhất ông ấy đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy anh ở bên giường bệnh nói anh rất cao hứng, ông ấy không phải giận tới đem anh từ Địch gia đuổi ra? Còn có mấy quản gia luật sư gì đó, tất cả đều là người của cha anh, anh vẫn là phải cẩn thận."

"Cẩn thận cũng vô dụng, chờ cha tôi tỉnh lại, Đại thiếu gia tôi đây nên trong suốt vẫn là sẽ trong suốt." Địch Thu Hạc không quá để ý nói, nhìn một cái Địch Biên trên giường bệnh hôn mê lộ ra vẻ nhỏ yếu rất nhiều so với bình thường, nụ cười trên mặt trở nên trào phúng, "Ông ấy cùng Tần gia quyết liệt, không phải kiêng kỵ đối với tôi trở nên ít, ngược lại, lấy tính cách ông ấy, sau khi tỉnh lại nhìn thấy tôi không chỉ

có thuận lợi giải quyết chuyện Tần gia, còn đạt được khen ngợi của đám thủ hạ của ông ta, sau vui mừng cảm động ngẫn ngủi, khẳng định chính là phòng bị và kiêng kỵ càng sâu."

Hạ Bạch nghe tới trợn mắt tốc mồm, kinh ngạc nói, "Ông ấy chỉ có hai đứa con trai anh và Địch Hạ Tùng, hiện tại Tần Lỵ đội nón xanh ông ấy, ông ấy cư nhiên vẫn sẽ kiêng kỵ anh? Chả lẽ ông ấy còn có con riêng khác có thể thừa kế Hoàng Đô? Hay là nói ông ấy muốn mang Hoàng Đô vào quan tài?"

"Ông ấy trong tiềm thức xác thực muốn khống chế Hoàng Đô đến cái ngày ông ấy chết, nhưng ông ấy cũng không năng lực như vậy, cho nên ông ấy vẫn là sẽ không cam không nguyện chọn một người thừa kế để bồi dưỡng, nhưng người này cũng không nhất định là tôi." Địch Thu Hạc nhìn mắt cậu trợn tròn, nhịn không được lại nhích lại gần, cho tới lúc hai người chân dán chân, mới tiếp tục nói, "Tôi rất xác định ông ấy không có con riêng, nhưng ở trong lòng ông ấy, địa vị của Địch Hạ Tùng lại cao hơn tôi nhiều. Hiện tại Tần gia có nhược điểm ở trên tay ông ấy, có thể tùy ông ấy gây khó dễ, Địch Hạ Tùng có một người mẹ mắc lỗi, sau này ở trước mặt ông ấy vô hình liền thấp một đầu, cảm giác lúc ở chung không còn là cha con đơn thuần, sẽ càng dễ dàng nắm trong tay. Cho nên so với đứa con trai lớn ông ấy từng hổ thẹn lại không quá nguyện ý thân cận tôi đây, ông ấy nhất định sẽ càng nghiêng về Địch Hạ Tùng."

Hạ Bạch tỏ vẻ ngôn ngữ không thể, nhịn không được nghiêng đầu nhìn một cái Địch Biên trên giường bệnh, chỉ cảm thấy mình đang nhìn một não tàn. Nếu nhưu cuối cùng phân tích của Địch Thu Hạc đều thành thật, sóng não của Địch Biên này quả thật là kỳ ba tới không cách nào nhìn.

"Không cần cố gắng hiểu ý nghĩ của ông ấy, sẽ làm xấu cậu." Địch Thu Hạc xoay mặt cậu tới, chọt lúm đồng tiền của cậu, cười nói, "Cậu chỉ cần biết tới tôi là được rồi, tâm tư của tôi so với ông ấy dễ hiểu hơn nhiều."

Hạ Bạch cau mày kéo tay anh xuống, tâm tình thật sự không quá đẹp, nói, "Anh tôi càng không muốn hiểu, cảm giác sẽ trở nên ngu. Kế tiếp anh chuẩn bị làm gì bây giờ?"

Địch Thu Hạc bị cậu nói như vậy cũng không giận, mặt mày thậm chí còn mang theo cười, trả lời, "Đương nhiên là làm ông chủ vung tay, do phe Địch Biên rắn mất đầu và phe Tần gia vùng vẫy giãy chết khuấy đục nước. Tôi chỉ là một thiếu gia không có quyền chưa từng quản qua chuyện, làm sao có thể mọi chuyện xử lý tốt, cậu nói sao?"

Cách làm này tốt, để cho bọn họ chó cắn chó náo nhiệt đi, chúng ta không xen vào. Hạ Bạch đồng ý gật đầu, lại hỏi, "Vậy chuyện thân thế Địch Xuân Hoa, anh chuẩn bị xử lý thế nào? Chọc ra không?"

"Tạm thời không chọc ra." Địch Thu Hạc lắc đầu, ngồi thẳng thân thể dựa lại trong lưng ghế, cười đến có chút xấu xa, "Chuyện này một khi bộc quang, Tần gia nhất định sẽ liều mạng điên cuồng nhà đến, Tần Lỵ ở Hoàng Đô nhiều năm như vậy, đinh chôn nhiều lại sâu, nhào tới Hoàng Đô không nhất định trụ được. Hoàng Đô là đồ của ông nội và ông ngoại tôi, sao có thể để cho bọn họ chà đạp như vậy. Liền để cho Tần gia đỉnh đầu theo cái đại đao này, cùng Địch Biên từ từ chơi đi."

Đây là muốn để cho Tần gia mất mặt tổn hại xong sau đó còn phải nơm nớp lo sợ nhìn tâm tình Địch gia cầu sống? Trừng phạt này có thể so với thẳng thắn dứt khoát giết chết Tần gia giày vò hơn nhiều.

Hạ Bạch chép chép miệng, giả giả cảm thán, "Địch ba tuổi, anh quả nhiên gian xảo."

Địch Thu Hạc yêu cực kỳ bộ dáng mặt ngây ngô lại lời nói ông cụ non này của cậu, nụ cười lại biến trở về ôn nhu, nhịn không được trêu chọc hắn, ái muội nói, "Yên tâm, không gian xảo với cậu, tôi sẽ hảo hảo cưng chiều cậu."

Hạ Bạch bị ngữ khí của anh nói tới dựng lông, phòng bị trả lời, "Ngữ văn của anh là giáo viên thể dục dạy ư, có biết dùng từ hay không, cừng chiều cái gì mà cưng chiều, rõ ràng là ba ba luôn đang sủng con."

Địch Thu Hạc sửng sốt, sau đó cười khẽ, gật đầu nói, "Ừa, tôi cảm thụ được sủng của cậu rồi, tôi rất vui vẻ."

Làm sao cười đến…… Ách, cười đến yêu trong yêu khí vậy. Hạ Bạch run lên, không thể nhịn được nữa lấy khăn quàng cổ xuống ném tới trên mặt anh, sau đó đứng dậy đi vòng phía sau anh, làm bộ muốn ghìm chết anh.

Địch Thu Hạc vội xin tha.

Ngoài phòng bệnh, Vương Bác Nghị thu hồi tay chuẩn bị gõ cửa, xoay người, nhìn về phía hành lang bệnh viện ban đêm an tĩnh, suy nghĩ có nên đăng kí khoa mắt hay không…… Quả nhiên nên đăng kí khoa mắt hảo hảo xem chút.

Một tiếng sau, luật sư Vương mang theo tình huống Tần gia bên kia chuyển trở lại.

Địch Xuân Hoa mắc chính là chứng động kinh, hiện tại đã ổn định bệnh tình, nhưng cô ta lần này đột phát chứng động kinh tựa hồ còn mang theo chút vấn đề khác, cần hảo hảo quan sát kiểm tra một đoạn thời gian, tóm lại, cô ta tạm thời là không thể rời khỏi bệnh viện, càng không thể ra nước ngoài.

Khẩu cung tạm thời chỉ lấy của Tần Ly, bà ta kiên trì nói chuyện của Địch Biên chẳng qua là ngoài ý muốn, đồng thời Địch trạch bên kia truyền đến tin tức, cảnh sát không tra ra đầu mối hữu dụng, khẩu cung của cũng quá mức hỗn loạn không rõ, không cách nào lấy dùng, lần này điều tra có thể nói là không có chút nào tiến triển.

Luật sư Vương nói đến đây có chút ủ rũ, trước khi Địch Biên tỉnh lại, vụ án này tạm thời trước tiên phân loại ngoài ý muốn.

"Vất vả luật sư Vương rồi." Địch Thu Hạc đã sớm dự liệu được tình huống như thế, anh lcus ấy báo cảnh sát chỉ là vì không để cho Tần gia đưa Địch Xuân Hoa đi, bây giờ mục đích đã đạt thành, chuyện còn lại anh kỳ thực cũng không quá quan tâm.

"Hết thảy đều chờ cha tôi tỉnh lại sau đó lại nói." Địch Thu Hạc làm ra một bộ mệt mỏi khổ sở, đè trán nói, "Tôi nghe nói nước Y có một chuyên gia xử lý triệu chứng não xuất huyết rất lợi hại, định đi mời người tới

xem một chút cho cha, vé máy bay đã đặt xong rồi, lát nữa liền xuất phát. Hoàng Đô bên này còn phải làm phiền luật sư Vương và phó đổng Lưu coi chừng nhiều hơn, có vấn đề gọi điện cho tôi, hoặc là tìm trợ lý của tôi và quản gia Hồ Triệu, bọn họ sẽ hỗ trợ xử lý."

Luật sư Vương nghe vậy kinh ngạc, chần chờ nói, "Cậu tối nay đã xuất phát sao? Có thể quá nhanh hay không? Chủ tịch tình huống trước mắt không rõ, có lẽ ngày mai sẽ……"

"Tôi không dám đánh cược." Địch Thu Hạc cắt đứt lời hắn, ngữ khí mặc dù ôn hòa, thái độ lại hết sức kiên định, "Tôi đã hỏi bác sĩ, tình huống của cha không tồn tại tình huống đột nhiên liền tốt, phải cẩn thận dưỡng, để an toàn, vẫn là mời chuyên gia phương diện này sang đây xem tình huống tốt hơn, Hoàng Đô không có cha không được."

Luật sư Vương không nói, thở dài nhìn anh một cái, trên mặt khách khí yếu bớt rất nhiều, cảm khái nói, "Chủ tịch được đại thiếu gia cậu quan tâm như vậy, nhất định sẽ rất nhanh tốt lên."

Địch Thu Hạc cười khổ lắc đầu, lo lắng nhìn về phía Địch Biên, bộ dáng hiếu tử 10/10.

Người xem Hạ Bạch yên lặng ở trong lòng vỗ tay, kỹ thuật diễn này, quả nhiên có thể viên hình tượng sụp đổ trở lại.

Ăn xong bữa khuya, Địch Thu Hạc mang theo Hạ Bạch một bước quay đầu ba lần ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe hơi tiến về phía sân bay.

"Anh đặt vé máy bay lúc nào?" Hạ Bạch sau khi lên xe trực tiếp mở miệng, nhìn về phía Địch Thu Hạc ngồi bên cạnh mình, "Anh thật sự muốn tới nước Y? Anh đi như vậy, không sợ Tần gia lại nháo thiêu thân, còn phim ở khu D của anh phải làm sao bây giờ?"

Địch Thu Hạc khép khép cổ áo, ý bảo Vương Bác Nghị lái xe, sau đó dựa tới trong lưng ghế, khẽ nhắm mắt lại nói, "Vé máy bay là trợ lý Vương lúc đi mua đồ ăn khuya thuận tiện đặt. Lần này đi nước Y có 3 mục đích, mời chuyên gia là thứ nhất, đón ông ngoại tôi là thứ hai, mang Địch Hạ Tùng dùng du học làm cớ trốn ở nước Y về là ba. Cậu yên tâm, có cảnh sát và phe Địch Biên nhìn chằm chằm, Tần gia tạm thời nháo không nổi. Bên tổ phim tôi xin nghỉ vài ngày, vừa vặn trạng thái Đông Ny không tốt, chú Khương chuẩn bị đặc biệt dịch vài ngày để cho cô ta hảo hảo thích ứng chút, sẽ không làm lỡ chuyện."

Hạ Bạch nhìn mệt mỏi trên mặt anh, đè xuống dục vọng hỏi anh lúc nào đón Phạm Đạt tới nước Y, thanh âm thấp xuống nói, "Nơi này cách sân bay có chút xa, lái xe đi cần phải hơn 1 tiếng, anh ngủ một lát đi, đừng để suy sụp thân thể."

Địch Thu Hạc mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cậu một cái, đột nhiên ngã thân thể xuống toàn bộ áp trên người cậu, duỗi cánh tay ôm lấy cậu, chôn mặt trên vai cậu, nhắm mắt lại, thanh âm hàm hồ, "Tiểu cẩu tử, cảm ơn cậu luôn bên tôi."

Hạ Bạch bị ôm thân thể nghiêng một cái, sau khi ổn định thân thể hơi do dự chút, vẫn là giơ tay lên ôm lại

anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng anh, nói, “Ngủ đi, lúc anh không chọc tức tôi, tôi vẫn là rất nguyện ý theo anh.”

Địch Thu Hạc trong đầu buồn bực cười mấy tiếng, xiết chặt cánh tay, thỏa mãn thở dài nói, “Tiểu cẩu tử, cậu thật tốt.” Một người tốt như vậy, anh phải như thế nào mới không thích.

“Vuốt mông ngựa cũng vô dụng.” Hạ Bạch trong miệng ghét bỏ, tay lại siết thật chặt, lại nhẹ nhàng vỗ sống lưng anh, hoãn thanh nói, “Ngủ đi.”

Địch Thu Hạc cọ cọ vai cậu, từ từ buông lỏng thân thể.

Thời gian đã đã muộn, Hạ Bạch nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, dần dẫn cũng có chút buồn ngủ.

“Tiểu cẩu tử……”

Cậu cố gắng mở mắt, hàm hồ đáp một tiếng, hỏi, “Sao thế?”

Không có trả lời, Địch Thu Hạc vẫn như cũ ngủ say, tựa hồ vừa rồi chỉ là câu nói mớ.

Cậu lại chớp chớp mắt, mộng vài giây, sau đó buồn cười lại bất đắc dĩ vỗ anh một cái, lại hai mắt nhắm nghiền, bất mãn lẩm bẩm, “Ngủ rồi còn muốn đùa giỡn tôi, thật là kiếp trước thiếu nợ anh……”

Ý thức lâm vào bóng tối, trước khi ngủ nhìn qua những ánh đèn từ từ vặn vẹo, biến thành mỹ lệ loang loáng trên đèn pha lúc đêm khuya. Luôn là đèn pha xa xa tồn tại nhưng lần này gần ngay trước mắt, thị giác biến ảo, một bóng người thon dài đứng ở trên ban công cao ốc xuất hiện trước mắt.

Bóng người rất quen thuộc, nhưng thủy chung không thấy rõ diện mạo.

Cậu muốn tới gần chút, hình ảnh lại đột nhiên xoay chuyển, biến thành phòng bệnh bệnh viện, Địch Biên già nua ver nằm ở trên giường bệnh, Tần Lỵ bảo dưỡng rất tốt đang mắc chứng cuồng loạn hét với ông cái gì đó.

Địch Biên già nua ver làm như thân thể không cách nào nhúc nhích, một đôi mắt đỏ máu nhìn chằm chằm Tần Lỵ, khoái ý nói, “Tần Lỵ, theo tao cùng xuống địa ngục đi!”

Tần Lỵ tức giận thét chói tai, “Không! Phạm Liên Tú chết mày cũng có phần, mày dựa vào cái gì toàn bộ đẩy tới trên người tao!”

Thanh âm bén nhọn của nữ nhân giống như xuyên qua thời gian và không gian đâm vào màng nhĩ, nổ vang đầu óc, thân thể Hạ Bạch chấn động, đột nhiên mở mắt ra.

"Tỉnh?"

Thanh âm ôn nhu của Địch Thu Hạc áp đảo nữ âm kia, Hạ Bạch chuyển động con ngươi, phát hiện mình đang nằm trên đùi Địch Thu Hạc, xe đã ngừng, Vương Bác Nghị ở ghế lái chả biết đi đâu.

"Sao chảy nhiều mồ hôi như vậy……" Địch Thu Hạc sờ sờ trán cậu, cau mày, đỡ cậu dậy, lại sờ phía sau lưng cậu, sau khi chạm tới đầy tay ẩm ướt chân mày càng nhíu chặt, tự trách nói, "Trách tôi kéo cậu hành hạ một đêm, lát nữa để cho trợ lý Vương đặt một phòng ở khách sạn sân bay, cậu đi tắm nước nóng hảo hảo ngủ một giấc, không thoải mái liền bảo trợ lý Vương gọi bác sĩ, đừng chịu đựng."

Hạ Bạch bò dậy, thẳng tắp nhìn khuôn mặt ôn nhu mang theo ân cần của anh, nhớ tới những hình ảnh trong mộng kia, nhịn không được đưa tay ôm lấy anh, muốn nói gì đó, cổ họng lại khô khốc nói không ra lời.

Phạm Liên Tú, con gái duy nhất của Phạm Đạt, mẹ của Địch Thu Hạc, sau khi Tần Lỵ mang thai Địch Hạ Tùng không lâu bệnh qua đời…… Nhưng nếu như Phạm Liên Tú không phải là bệnh qua đời, mà là Địch Biên và Tần Lỵ…… Cậu giật mình một cái, nhớ tới câu Địch Thu Hạc từng nói kia ở Địch Biên trong lòng Địch Hạ Tùng còn có địa vị hơn anh, trong lòng toát ra một phỏng đoán đáng sợ.

Địch Biên kiêng kỵ Địch Thu Hạc như vậy, có thể hay không không chỉ là bởi vì áy náy, còn bởi vì Địch Thu Hạc là con của Phạm Liên Tú, là…… là con của Phạm Liên Tú bị ông ta giết. Thù giết mẹ hẳn có bao sâu, Địch Biên cố ý tầng này, cho nên không dám hoàn toàn tín nhiệm và đến gần đứa con này…… Như vậy Địch Thu Hạc kiếp trước có thể hay không cũng không phải là bị Địch Xuân Hoa giết, mà là bị Địch Biên Tần Lỵ Địch Xuân Hoa kết phường.

Một lưới lớn âm mưu phủ đầu, cậu càng thêm siết chặt cánh tay, gấp giọng mở miệng, "Thu Hạc, đừng cứu Địch Biên nữa, để cho ông ta tự sinh tự diệt đi, đừng động tới ông ta!" Cái thứ không nhân tính này, cứu cái gì mà cứu! Cứ như vậy chết đi mới thanh tịnh!

Địch Thu Hạc vẫn là lần đầu tiên được cậu chủ động ôm, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy cao hứng, bởi vì anh phát hiện Hạ Bạch đang phát run, mặc dù chỉ run lên mấy cái, nhưng quả thật run lên, trạng thái này rất không đúng.

"Được, mặc kệ ông ta, chúng ta mặc kệ ông ta." Địch Thu Hạc ôm lại cậu, từ từ vỗ sống lưng cậu, trấn an nói, "Không sao, tôi ở đây, tôi không đi nước Y, liền bên cậu, không sao đâu."

Hạ Bạch lời nói ra khỏi miệng liền lập tức bình tĩnh lại, phát hiện hai người ôm tựa hồ có chút quá mức chặt, giật giật hơi thối lui, nhìn gương mặt trẻ tuổi của Địch Thu Hạc trước mặt, ý thức hãm sâu trong phỏng đoán đáng sợ rút về, suy nghĩ một chút nói, "Không, anh vẫn là quản ông ta đi, phim đã diễn một nửa, bỏ dở nửa chừng dễ xảy ra vấn đề." Kiếp trước chỉ là kiếp trước, kiếp này vận mệnh của Địch Thu Hạc đã từ từ thay đổi, mù quáng dựa theo đoạn ngắn cảnh trong mơ xử lý có thể sẽ xảy ra vấn đề, hơn nữa……

Cậu nhìn chân mày hơi nhíu của Địch Thu Hạc, tâm mềm mềm, nhịn không được đưa tay hẩy đầu anh một cái.

Hơn nữa mặc dù người này có chút ấu trĩ, nhưng trong lòng lại có chủ ý. Có một số việc, cần Địch Thu Hạc tự mình đi giải quyết, mà không phải do cậu ở chỗ này nghĩ lung tung.

Kiếp trước lúc Địch Thu Hạc chết, Hoàng Đô và Tần gia đã bị Hoa Đỉnh bức tới bấp bênh, nếu Địch Thu Hạc không chết, Địch gia và Tần gia khẳng định đã xong đời. Địch Thu Hạc kiếp này còn trẻ, mặc dù không có cách nào thành lập Hoa Đỉnh, nhưng Địch gia và Tần gia cũng đã tự mình tách rời, Địch Thu Hạc chỉ cần chú ý một chút không bị ám toán, đấu đổ cực phẩm thân thích trải qua cuộc sống tương lai thoải mái ở trong tầm tay.

"Địch ba tuổi, anh phải hảo hảo sống, sống lâu trăm tuổi, tức chết mấy tra kia, hiểu không?" Cậu giống như gia trưởng rất có tự tin với con nhà mình, khóe miệng mỉm cười lại hẩy đầu Địch Thu Hạc một cái, mang theo dặn dò vui mừng.

Địch Thu Hạc tùy ý cậu hẩy, chân mày vặn tới cơ hồ muốn nổi da gà, giơ tay lên sờ sờ trán cậu, lo lắng, "Không có nóng lên…… Nhưng sao lại bắt đầu nói mê sảng, kinh mộng?"

Ấm áp trên trán vừa chạm vào phần tiếp xúc, nụ cười của Hạ Bạch ngừng lại, sau đó dựng thẳng lông mày, gõ đầu anh, "Anh mới kinh —" Nói được một nửa lại dừng lại, nhớ tới mấy cảnh trong mơ kia, ách.

Vừa rồi tình huống của cậu, thật giống như là kinh mộng…… Bất quá cậu sau khi trọng sinh làm sao vẫn luôn mơ mấy giấc mơ lung tung này? Còn đều là về Địch Thu Hạc, thời cơ cũng khéo, giống như là ông trời phát hiện Địch Thu Hạc nguy hiểm, cố ý chạy tới báo mộng với cậu, để cho cậu giúp Địch Thu Hạc thoát hiểm…… Chờ chút! Lúc trước lúc ở sơn trang nghỉ phép, Địch Thu Hạc hình như cũng đã nói mình là phúc tinh bàn tay vàng của hắn…… Còn có quá trình quen biết của cậu và Địch Thu Hạc, quả thực giống như là nghiệt duyên, làm sao đều sẽ gặp phải, mạc danh kỳ diệu liền trở thành bạn bè.

Kết hợp với một chút chuyện đời trước cậu sau khi giúp Địch Thu Hạc báo án đột nhiên trọng sinh…… cậu trợn to mắt, trong đầu toát ra một phỏng đoán — cậu trọng sinh hẳn sẽ không chính là vì Địch Thu Hạc đi? Bởi vì ông trời nhìn không được Địch Thu Hạc bị chết mạc danh kỳ diệu, cho nên để cho cậu trở lại giúp Địch Thu Hạc sống thêm một lần? *(Đúng rồi đấy con =)))) con nhanh tới với con rểđi -.-)*

Đờ mờ! Vậy tại sao là cậu! Cuộc sống của cậu trải qua tới rất tốt, tại sao phải chọn cậu trở lại làm thiên sứ cứu vớt con gà cay Địch ba tuổi này? Bởi vì cậu không có chuyện gì hơn nửa đêm chụp ảnh? Báo án?

Địch Thu Hạc thấy cậu nói một nửa dừng lại, sau đó biểu tình đổi tới đổi lui hết sức kỳ quái, tâm âm một cái nhấc lên, ôm chặt cậu dỗ nói, "Được, nghe lời cậu, tôi đi nước Y, hảo hảo diễn kịch xong, cậu đừng sợ, tôi bên —"

"Bên cả nhà anh!" Hạ Bạch dùng sức đẩy anh ra, đưa tay túm lấy gối ôm ghế sau xe, khẩu khí nghẹn từ sau khi trọng sinh như núi lửa phun trào tiết ra ngoài, dữ dội đối với anh chính là một trận bạo nện, tức giận, "Anh tai họa! Gà cay! Anh chết loạn cái gì! Hảo hảo sống rất khó sao! Hơn nửa đêm không ngủ tới ban công làm gì! Vận mệnh đúng không, được ông trời chiếu cố đúng không, xong đời một lần còn có thể trở lại làm lại từ đầu đúng không! Tôi trêu ai chọc ai chứ! Anh đồ gà cay!"

Địch Thu Hạc bị nện tới đầy mặt mộng, vừa ủy khuất vừa lo lắng, đưa tay ôm trụ, "Tiểu cẩu tử đừng sợ, tôi không có chết, cậu đừng sợ, tôi sẽ không chết, đừng sợ." An ủi an ủi, trong lòng lại vui vẻ.

Xem ra tiểu cẩu tử vừa rồi là mơ thấy anh chết, sau đó bị dọa, mặc dù phương thức biểu đạt lo lắng của tiểu cẩu tử vô cùng…… Có sức mạnh, nhưng không sao, anh lớn hơn tiểu cẩu tử, có thể bao dung tiểu tính tình của người yêu.

Anh càng an ủi Hạ Bạch càng tức, đánh tới sau đó có chút mệt, cậu dứt khoát ném gối ôm ra, cười lạnh một tiếng, thò người mở cửa xe ra, hung tàn định đẩy Địch Thu Hạc định tiếp cận tới, mặt không thay đổi nói, "Cút tới nước Y của anh đi! Hảo hảo sống cho tôi, nếu dám chết……"

Vừa nói tầm mắt ở nửa người dưới của anh uy hiếp nhìn một chút, tay làm hình dáng dao, dùng sức vung lên, "Thiến anh!"

Ầm!

Cửa xe đóng lại.

Hạ Bạch bò tới ghế trước khởi động xe, tuyệt trần mà đi.

Địch Thu Hạc bị phun đầy mặt khói xe: "……" Một giây trước còn ôn tình ôm, một giây sau đã bị đạp xuống xe, người yêu biến hóa tới quá nhanh…… Why?

49. Chương 49: Sổ Đen

Edit + Beta: Vịt

Điện thoại đang không ngừng rung, Hạ Bạch dừng xe lại, lấy điện thoại ra tắt đi, gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Tôi dừng xe ở khách sạn sân bay, anh lát nữa bảo trợ lý Vương tới đây lái đi. Chú ý đừng vứt bỏ mạng nhỏ, xử lí xong chuyện lại tới tìm tôi, tôi có việc muốn nói với anh.

Gửi xong đút di động vào túi quần, xuống xe đi vào khách sạn, mở phòng ra, đầu óc hôn mê ngủ.

Một đêm này ngủ tới rất không kiên định, đứt quãng mơ một vài giấc mơ không có nội dung, lúc tỉnh lại có loại cảm giác hỗn độn thời gian không gian đan xen.

Trong điện thoại nằm rất nhiều tin nhắn Địch Thu Hạc gửi tới, cậu mở ra nhanh chóng quét qua, sau đó

giơ tay lên ấn trán thở dài một hơi, suy nghĩ một chút, lại gửi tin nhắn cho Vương Hổ, bảo hắn giúp mang sách tiết đầu.

Buổi sáng 8h, Vương Bác Nghị mang theo bữa sáng và quần áo sạch đúng giờ xuất hiện ở ngoài cửa.

"Cám ơn, chờ chút." Hạ Bạch nhận lấy quần áo thay xong, sau đó gọi Vương Bác Nghị cùng nhau ngồi xuống ăn điểm tâm, hỏi, "Ông chủ nhà anh tối qua lúc nào rời đi?"

Vương Bác Nghị sống lưng ưỡn thẳng ngồi đối diện cậu, đàng hoàng trả lời, "4h50 sáng."

Tay Hạ Bạch cầm sữa đậu nành dừng một chút, tâm tình lại càng không tốt. Tối qua cậu là khoảng 2h đến khách sạn, nói cách khác, Địch Thu Hạc lại ở lại sân bay hơn 2 tiếng mới rời đi?

Đột nhiên có chút không khẩu vị, cậu thu tay lại, nhớ tới giấc mơ tối qua làm cho người ta đầu nổ tung, lắc lắc đầu, thuận miệng hỏi, "Nghe nói anh lúc trước là người của Địch Biên? Anh đi theo Địch Biên đã bao lâu?"

Vương Bác Nghị không nghĩ tới cậu sẽ hỏi cái này, trong lòng có chút kinh ngạc về không có gì giấu nhau của Địch thiếu đối với cậu, trên mặt cũng là vẫn duy trì bộ dáng kính cẩn cứng nhắc, trả lời, "Có lẽ là 7-8 năm, tôi là sinh viên nghèo mà Hoàng Đô giúp đỡ, sau khi tốt nghiệp đại học đặc biệt tuyển vào Hoàng Đô, lúc trước vẫn luôn ở công ty chi nhánh làm việc."

7-8 năm, cơ hồ là 1/10 nhân sinh..... Hạ Bạch gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó vội vàng giải quyết xong bữa sáng, bảo Vương Bác Nghị đưa cậu tới đại học Q, chạy thẳng tới phòng học.

Mấy ngày sau Địch Thu Hạc giống như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không chút tin tức nào truyền đến.

Trên tin tức không có bất kì tin tức nào về Hoàng Đô và Tần gia truyền ra, ban đêm mấy ngày trước tựa hồ chỉ là một giấc mộng.

Lúc Hạ Bạch nhịn không được muốn tới bệnh viện Địch Biên ở xem tình huống một chút, một tòa soạn nhỏ lén lút bạo liêu, nói đại lão bản Hoàng Đô bởi vì bà chủ gây lộn, giận đến ném công ty cho phó đổng tạm quản, chạy đi nghỉ phép.

Bạo liêu quá không thể tin, rất nhanh liền thành đối tượng bị đám netizen chế giễu, sau đó không lâu lắm, bạo liêu này đột nhiên bị xóa, đám netizen rối rít suy đoán tòa soạn này hẳn là bởi vì tung đồn nhảm bị Hoàng Đô dạy dỗ rồi, cho nên nhanh chóng xóa bài.

Bạo liêu giống như đùa giỡn này giống như một viên đá nhỏ rơi vào vũng nước, sau khi văng lên một ít bọt sóng rất nhanh biến mất không bóng dáng, nhưng trong đầu bộ phận đám netizen lại lưu lại ấn tượng ông chủ Hoàng Đô cùng bà chủ quan hệ không tốt, ông chủ tạm thời vắng mặt Hoàng Đô.

Hạ Bạch tắt Weibo, suy đoán tin tức này hẳn là đạn sương mù Địch Thu Hạc cho người tung ra, nhìn một chút trang tin nhắn thủy chung không có hồi âm, bỏ đi ý niệm tới bệnh viện — trước khi hết thảy chưa rõ ràng, cậu nên lựa chọn tin tưởng Địch Thu Hạc, mà không phải hành động lung tung.

Lại là hai ngày đi qua, Địch Thu Hạc rốt cục gọi điện thoại tới, thanh âm có chút khàn, tốc độ nói rất chậm, "Tiểu cẩu tử, chuyện giải quyết rồi, tôi có thể trở về quay phim rồi."

Hạ Bạch đang chỉnh ảnh buông con chuột ra, nhìn thời gian một cái, hỏi, "Anh đang ở đâu?"

"Dưới lầu kí túc của cậu."

Hạ Bạch sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy ra khỏi ký túc.

Mấy ngày không gặp, Địch Thu Hạc tựa hồ gầy một chút, trong mặt mày nhiều hơn chút mùi vị không thể nói rõ.

Hạ Bạch bước tới trước mặt anh dừng lại, trên dưới đánh giá anh một cái, sau khi xác định anh không thiếu tay thiếu chân, thần kinh căng thẳng mấy ngày hơi buông, hỏi, "Trở về lúc nào? Chuyện xử lý xong rồi? Kết quả thế nào?"

Địch Thu Hạc ánh mắt chậm chạp chuyển động, bình tĩnh rơi vào trên người cậu, sau đó hơi khom eo, cùng tầm mắt cậu ngang nhau, khóe miệng câu lên, "Tiểu cẩu tử, nếu tôi không có thân phận đại thiếu gia Hoàng Đô, cậu vẫn nguyện ý bên tôi chứ?"

Hạ Bạch cau mày, giơ tay lên nắn khóe miệng anh xuống, nói, "Tôi kết bạn cũng không phải kết thân phận, cái thân phận đại thiếu Địch gia kia của anh không có mới tốt. Đừng cười nữa, xấu muốn chết, anh rốt cục thế nào?" Trong lòng cậu có chút bất an, trạng thái của Địch Thu Hạc rất không đúng, mặc dù cười, trong mắt lại u tối không rõ, giống như là cất giấu rất nhiều cảm xúc không tốt.

Địch Thu Hạc khóe miệng bị nắn phẳng, biểu tình ngốc một lát, đột nhiên mặt mày khẽ cong, khóe miệng lại vểnh lên, đứng thẳng người đưa tay về phía cậu, "Không chê tôi hai bàn tay trắng là tốt rồi…… Di động cho tôi mượn sử dụng."

Hạ Bạch chân mày càng nhíu chặt, lấy di động ra vừa ấn vừa ghét bỏ nói, "Cái gì gọi là hai bàn tay trắng, chả lẽ thân phận đại thiếu Hoàng Đô chính là tất cả của anh? Cái thân phận nát sống không mang theo chết không thể mang kia, anh hiếm lạ qua?"

Động tác Địch Thu Hạc nhận di động của cậu dừng một chút, ngừng vài giây, đầu óc giống như là nặng nề đột nhiên được người gõ mở, tối tăm giữa chân mày tản ra một chút, nắm chặt điện thoại gật đầu, "Đúng, tôi không hiếm lạ…… Tiểu cẩu tử, tôi có thể dùng weibo của cậu không?" Ngay cả ngữ khí cũng thoải mái chút.

"Có thể." Hạ Bạch thấy anh tâm tình tựa hồ chuyển biến tốt đẹp, hơi buông chút tâm, sau đó quay đầu nhìn quanh một chút bốn phía, giơ tay lên đè lại tay anh chuẩn bị ấn điện thoại, thấp giọng nói, "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đổi chỗ. Che mặt vào, may mà bây giờ là thời gian nghỉ trưa, không có ai ra vào, nếu không cái bộ dạng không che không giấu này của anh, khẳng định sẽ dẫn tới rối loạn."

Địch Thu Hạc hạ mắt nhìn bàn tay hai người chồng lên nhau, tâm lạnh băng một mảnh từ từ ấm áp, giơ tay lên che kín nửa mặt dưới, ôn nhu nói, "Vậy tôi chắn mặt, chỉ cho một mình cậu nhìn."

Vừa vặn có một nhóm học sinh từ trong khu kí túc đi ra, Hạ Bạch hoàn toàn không có nghe rõ anh nói cái gì, xoay người kéo anh đi về phía đường nhỏ ít người.

Hai người ở trong một quán trà ngoài trường học, Địch Thu Hạc thủy chung cầm lấy điện thoại Hạ Bạch, nhưng không có làm cái gì.

Hạ Bạch rót chén trà nóng cho anh, mặc đen xác nhận nói, "Địch Biên vừa tỉnh đã đuổi anh ra ngoài?"

"Ừ, ông ta cho tôi một ít tiền, miễn cưỡng coi như uyển chuyển bảo tôi sớm một chút cút đi." Địch Thu Hạc đặt điện thoại xuống, nâng chén trà lên, bổ sung, "Kỳ thực ông ta lúc tỉnh, thái độ đối với tôi vẫn là rất bình thường, sau đó Tần Lỵ lén lút gặp ông ta một lần, sau đó thái độ ông ta liền trở nên cổ quái, nói gần nói xa bảo tôi sớm chút rời đi."

Hạ Bạch nhớ tới nội dung trong mộng, nghiêng đầu nhìn một cái bộ dáng bình tĩnh nhưng kiềm nén của Địch Thu Hạc, tâm giống như bị treo ngược trên dây thép vậy, vừa chặt vừa khó chịu. Địch Thu Hạc mặc dù trong ngôn ngữ luôn là một bộ trào phúng đối với Địch Biên hết sức không thèm để ý, nhưng dù sao cũng là cha con, lại từ nhỏ ở bên cạnh cha lớn lên, tình cảm sao có thể không có, nội dung trong mộng quá mức đáng sợ, nếu Địch Thu Hạc biết chân tướng……

"Sau khi ông ta gặp Tần Lỵ, ban bố 3 mệnh lệnh: Thành lập công ty con, chuyển toàn bộ phe Tần Lỵ qua; ly hôn với Tần Lỵ, vứt bỏ quyền nuôi dưỡng Địch Xuân Hoa, để cho Địch Hạ Tùng thay thế chức vị từng ở Hoàng Đô của Tần Lỵ; để cho luật sư phân cho tôi một khoản tiền rất lớn và một đống bất động sản tôi căn bản không cần, đuổi tôi về khu D." Địch Thu Hạc xoay chén trà, nhìn nước trà nói, "Ông ta dùng tiền đuổi tôi, sau đó cho Địch Hạ Tùng quyền, nghĩ các bảo toàn mặt mũi của mẹ con Tần Lỵ và người Tần gia…… Ông ta đây là đang đánh mặt tôi."

Không phải là đang đánh mặt Địch Thu Hạc sao, Địch Biên lúc hôn mê Địch Thu Hạc vì bảo vệ ông ta, trực tiếp xé mặt với Tần gia. Địch Biên tỉnh lại quay đầu liền đem người hại ông ta hào phóng bỏ qua, cũng hảo hảo trấn an một cái, ngược lại dùng một chút tiền nhỏ đuổi con trai lớn đã bảo vệ ông ta, cách làm này quả thực buồn nôn!

Hạ Bạch hung hăng cau mày, giận đến muốn tháo Địch Biên thành tám mảnh. Người tra như thế, thật con mẹ nó không xứng làm cha!

"Tôi đã sớm đoán được ông ta biết sẽ nghiêng về Địch Hạ Tùng, lại không nghĩ tới ông ta sẽ đối với Tần gia cũng khoan dung như vậy." Địch Thu Hạc nâng chén trà lên dựa tới trong lưng ghế, híp mắt nhìn sương

mù nước trà bay lên, ngữ khí càng thêm nhạt, "Tôi không tức ông ta bất công và lạnh nhạt, tôi chỉ là nghi ngờ, tò mò, không cam lòng, không hiểu ông ta tại sao thái độ chuyển tới nhanh như vậy, rõ ràng trước khi ông ta xảy ra chuyện, còn một bộ muốn cùng Tần gia triệt để đoạn tuyệt."

Hạ Bạch rũ mắt, tay khẩn trương vuốt ve chén trà, do dự có nên nói cho anh biết nội dung cảnh trong mơ hay không, nếu như nói, lại nên nói thế nào mới có thể làm cho anh không khổ sở……

"Sau đó tôi liền đoán, liền nghĩ, liền từng chút phân tích, từ khi tôi có kí tức tới nay cùng tất cả chi tiết sống chung của ông ta suy đoán." Địch Thu Hạc đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cậu, quét một cái ngón tay cậu không ngừng xoa cái chén, câu môi, "Sau đó tôi nghĩ tới chuyện Tần Lỵ mang thai vào cửa, và mẹ tôi đột nhiên bệnh qua đời."

Hạ Bạch chợt siết chặt bàn tay, nghiêng đầu trợn to mắt nhìn anh.

"Loại chuyện nón xanh và loạn luân này, lấy tính cách của Địch Biên, khẳng định không cách nào tha thứ, nhưng ông ta hết lần này tới lần khác nhịn, cho nên tôi đoán, ông ta nhất nhất định có nhược điểm gì đó ở trong tay Tần gia. Trước khi ông ta cùng Tần Lỵ mật đàm, ông ta không định nhịn Tần gia, cho nên ông ta hẳn là có nhược điểm ở trên tay Tần Lỵ, mà không phải Tần gia, mà nhược điểm kia đã rất lâu, rất lâu tới mức mức nếu không phải Tần Lỵ nhắc nhở, ông ta cũng không nhớ rõ." Địch Thu Hạc đặt chén trà xuống, nghiêng người đặt khuỷu tay lên bàn, tay chống mặt, ôn nhu cười nhìn Hạ Bạch, thật thấp nói, "Địch Biên sau khi tỉnh lại mấy ngày này tôi vẫn ngốc một mình, suy nghĩ rất nhiều thứ…… Cho nên tiểu cẩu tử, ngày đó trên đường tới sân bay, cậu rốt cuộc mơ cái gì? Cậu bảo tôi chú ý mạng nhỏ, tại sao? Cậu nói chờ tôi trở lại muốn nói cho tôi chút chuyện, chút chuyện đó, là cái gì?"

Một cái lại một cái vấn đề, ngữ khí thanh tỉnh lại lãnh tĩnh.

Hạ Bạch mím chặt môi, từ từu rũ mắt.

Cậu nghĩ cậu hiểu rõ thứ nhiều ra trong dung mạo Địch Thu Hạc là cái gì — đó là hận, hận nồng đậm lại sâu sắc. Địch Thu Hạc trước khi mặc dù lạnh nhạt quan hệ cha con với Địch Biên, lại chưa từng hận qua ai, nhưng hiện tại, anh hận, nguyên nhân chỉ có một, cậu đoán được gì đó.

"Tôi……" Hạ Bạch điều chỉnh một chút tâm tình mở miệng, ngẩng đầu chống lại tầm mắt phảng phất nhìn thấu hết thảy của Địch Thu Hạc, cố gắng bình tĩnh bình thường nói, "Tôi mơ thấy Địch Biên già rất nhiều nằm trên giường bệnh, cùng Tần Lỵ đang đứng trước giường bệnh cãi nhau. Nội dung bọn họ cãi nhau tôi không nghe rõ, nhưng câu nói cuối cùng của Tần Lỵ tôi lại nghe rõ ràng."

Địch Thu Hạc rũ mắt, lại sờ chén trà, "Bà ta nói gì?"

"Bà ta nói……" Hạ Bạch đưa tay cầm lấy chén trà bên tay anh, sau khi xác định bên cạnh anh không có bất kỳ thứ gì có thể để cho anh tổn thương chính mình, nói, "Bà ta nói "Không! Phạm Liên Tú chết mày cũng có phần, mày dựa vào cái gì toàn bộ đẩy tới trên đầu tao¡'. Thu Hạc, thứ tôi mơ tới không nhất định tất cả đều là sự thật, có lẽ……"

"Không có có lẽ……" Địch Thu Hạc giương mắt nhìn cậu, đột nhiên cười cười, đưa tay sờ lên mặt cậu, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, nói, "Cậu đúng là tiểu đạo sĩ ở bên cạnh đạo quán lớn lên, là phúc tinh của tôi, cậu mơ còn cứu qua mạng tôi, cho nên không có có lẽ, tôi tin cậu."

Mà ngón tay mò tới trên mặt xúc cảm thoáng lạnh, Hạ Bạch nhịn không được giơ tay lên cầm lấy tay anh, muốn an ủi anh nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, nín một hồi lâu, chỉ nghẹn ra một câu, "Địch ba tuổi, tôi bên cạnh anh." Dây thép xiết trên trái tim dường như đang từ từ buộc chặt, làm cho cậu cảm thấy có chút khó thở.

Cậu không hi vọng Địch Thu Hạc từng ấu trĩ lại chọc giận người bị thực tế tàn khốc đáng sợ ô nhiễm thay đổi, cậu hi vọng đối phương vẫn thoải mái tự mình sống, không nên cõng lên thứ không nên cõng gì.

Nhưng hi vọng này tựa hồ đã có chút không thể nào……

"Cậu không nên đổi ý, phải hảo hảo ở bên tôi." Địch Thu Hạc trầm mặc vài giây, đột nhiên ngữ khí xoay chuyển, cầm tay cậu, cầm lấy di động của cậu mở weibo ra, kiểu làm ảo thuật từ trong túi móc ra một tờ văn kiện được gấp, trải ra đặt lên bàn, chụp ảnh upload, nhanh chóng gõ chữ.

Hạ Bạch sửng sốt, quét một cái phần văn kiện kia, kinh ngạc, "Anh muốn vứt bỏ quyền thừa kế Hoàng Đô?"

"Ừ." Địch Thu Hạc gật đầu, sau khi biên tập xong nội dung ấn đăng tải weibo, sau đó dựa lại vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cậu, giống như là đùa giỡn nói, "Thứ đao phủ chạm qua tôi không cần vẫn là hủy diệt tốt hơn."

Hạ Bạch cầm lấy điện thoại di động nhìn một cái, thấy Địch Thu Hạc dùng tài khoản của mình đăng một cái thanh minh vứt bỏ quyền thừa kế Hoàng Đô, lại còn @ tài khoản chính Hoàng Đô, kèm theo một hình văn kiện có chữ ký con dấu của luật sư.

Bình luận nhanh chóng gia tăng, tin tức một cái lại một cái đi vào, điện thoại lỗi thời chịu không được tin tức oanh tạc như vậy, mắt thấy sắp đơ máy.

"Weibo của tôi xóa rồi, đành phải mượn tài khoản của cậu." Địch Thu Hạc nói lý do tư tầm tràn đầy, lấy đi điện thoại của cậu, tắt phần mềm weibo cứu vớt nó đang nguy nan, sau đó cười xoay mặt cậu tới, chọt vị trí lúm đồng tiền của cậu, "Tôi tối nay bay về khu D, đoán chừng sẽ thời gian rất lâu không thể trở về gặp cậu, cười một cái tôi nhìn chút."

Hạ Bạch vốn định giống như trước đây dỗi đáp lại, nhưng lời đến khóe miệng lại khó giải thích được nuốt xuống, miễn cưỡng kéo khóe miệng lên hướng anh cười cười khó coi.

"Thật xấu." Địch Thu Hạc không chút khách khí cười nhọa, sau đó lại hào phóng nói, "Bất quá tôi không chê cậu, cậu nhưng là tiểu phúc tinh của tôi, xấu hơn nữa cũng không thể ghét bỏ, nếu không sẽ bị sét đánh."

Hạ Bạch cau mày, nhịn không được đạp anh một cước.

Địch Thu Hạc cười, lại muốn niết mặt cậu, điện thoại trong túi áo đột nhiên vang lên.

Anh ngừng lại, thu tay lại lấy di động ra nhìn một chút, nụ cười trên mặt trở nên nhạt, "Là Địch Biên."

Hạ Bạch dựng thẳng lông mày, đưa tay liền muốn giúp anh cúp điện thoại.

Địch Thu Hạc nhanh chóng đè lại tay cậu, hướng cậu lắc lắc đầu, hỏi, "Tiểu cẩu tử, cậu có phải rất ghét ông ta?"

Hạ Bạch không chút do dự gật đầu, mắng một câu, "Người cặn bã!"

"Cho nên trực tiếp cúp điện thoại ông ta thật sự quá tiện nghi ông ta." Địch Thu Hạc buông tay cậu ra, cười cười với cậu, sau đó ấn nghe, mở loa ngoài.

"Thu Hạc, thanh minh trên mạng là xảy ra chuyện gì? Là học đệ kia của con mạo dùng tên con đăng sao? Thật quá đáng! Mau bảo cậu ta xóa, sau này đừng tìm người như thế lui tới nữa!" Thanh âm Địch Biên truyền tới, trung khí mười phần, xem ra khôi phục tới rất tốt.

Hạ Bạch nắm tay, ánh mắt phẫn hận nhìn điện thoại — không nhịn được nữa, rất muốn mắng người!

Trong mắt Địch Thu Hạc hiện lên một tia tiếu ý, giơ tay lên niết niết môi cậu mím chặt sau đó là mặt phồng lên, hướng điện thoại nói, "Không, Địch tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, phần thanh minh kia là tôi tự mình đăng, trên văn kiện có chữ ký của tôi, ngài không nhìn thấy sao?"

Hạ Bạch hung tàn hất tay anh xuống, là khẩu hình — Mắng ông ta! Hung hăng mắng ông ta! Người cặn bã! Phi!

Tâm tình ủ đột của Địch Thu Hạc bị cậu vừa nháo như vậy, triệt để buồn không nổi.

Bên kia điện thoại tĩnh lặng, sau đó là thanh âm không thể tin của Địch Biên, "Thu Hạc con gọi ta là cái gì? Con……"

"Ông đã quên rồi ư, chúng ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ cha con, lúc mấy cổ động Tần gia kia nhằm vào tôi." Địch Thu Hạc trấn an vỗ vỗ đầu gối Hạ Bạch, không lưu tình cảm cho Địch Biên nữa, không chút khách khí nói, "Trước kia tôi sợ ảnh hưởng tới hòa thuận gia đình, cho nên cái gì cũng có thể nhịn, nhưng Địch tiên sinh, lòng người đều là thịt, tính tình tốt không đại biểu tôi sẽ không thương tâm, thậm chí thất vọng. Buồn cười tôi cho tới bây giờ mới nhìn hiểu, hóa ra ai cũng là ông cần bảo vệ, chỉ có Địch Thu Hạc tôi là có thể tùy ý đuổi. Sau đó ông làm chủ tịch của Địch gia ông, tôi làm diễn viên nhỏ của tôi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, như vậy đối với mọi người đều tốt."

Địch Biên kinh hãi, không nghĩ tới đứa con lớn luôn luôn dễ dỗ lần này cư nhiên quyết tuyệt như vậy, nhanh chóng trấn an nói, "Thu Hạc con đừng kích động, ta biết lần này con chịu ủy khuất, để cho Hạ Tùng vào công ty chỉ là vì trấn an mấy người Tần gia còn ở lại Hoàng Đô, sau này công ty nhất định là có một phần của con, con……"

"Tôi nói một lần cuối cùng, tôi chưa từng nghĩ tới muốn thừa kế Hoàng Đô. Địch tiên sinh, tôi không ngốc, kiêng kị phòng bị lợi dụng ông đối với tôi ông cho rằng tôi xem không hiểu? Trước kia lúc Xuân Hoa vẫn là con ông, ông vì cô ta lạnh nhạt không thèm nhìn tôi. Hiện tại cô ta thành hung thủ thiếu chút nữa giết ông, ông vẫn như cũ muốn bảo vệ cô ta, để cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chỉ từ xa đuổi tôi. Địch tiên sinh, kỳ thực tôi mới là dã chủng kia có đúng hay không? Mẹ tôi năm đó không nên sinh ra tôi." Địch Thu Hạc càng nói thanh âm càng thấp, dừng một chút mới tiếp tục nói, "Địch tiên sinh, đến đây chấm dứt đi. Lấy tâm tính Tần gia, tôi nói không chừng lúc nào liền sẽ "ngoài ý muốn qua đời" không rõ không ràng, cho nên ông bắt đầu từ bây giờ coi như không sinh ra đứa con trai tôi đây đi. Những thứ ông cho tôi tôi sẽ đầy đủ hoàn trả, chúc ông sau này phụ từ tử hiếu, sống lâu trăm tuổi." Nói xong gọn gàng dứt khoát cúp điện thoại, kéo số Địch Biên vào sổ đen.

Hạ Bạch vỗ bàn, "Thế này xong rồi? Sao anh dễ bắt nạt vậy? Cứ như vậy không đau không ngứa nói hai câu là đủ rồi? Mắng ông ta a! Mắng chết ông ta tra!"

Địch Thu Hạc hơi mở to mắt nhìn cậu, giống như là bị tức giận của cậu dọa tới.

Còn không đợi hai người nói thêm gì nữa, chuông điện thoại di động đột nhiên lại vang lên, lần này đổi thành điện thoại Hạ Bạch.

Hạ Bạch quét một cái màn hình điện thoại, thấy là số lạ, nghĩ tới cái gì, nhanh chóng dứt khoát nghe, mở hands-free, đồng thời bịt kín miệng Địch Thu Hạc.

"Hạ tiên sinh, tôi là chủ tịch Hoàng Đô Địch Biên. Tôi nhìn thấy thanh minh cậu vừa đăng, xin lập tức xóa, còn có, Thu Hạc có phải ở bên cạnh cậu hay không, bảo nó nhận điện thoại."

Ngữ khí ra lệnh khó ưa này!

Hạ Bạch lật mắt trắng, lạnh nhạt mở miệng, "Xin lỗi, tôi không phải nhân viên Hoàng Đô, không cần nghe lời ông ra lệnh, cho nên thanh minh tôi sẽ không xóa. Vừa rồi Thu Hạc đúng là bên cạnh tôi, nhưng hiện tại đã không ở đây nữa. Chủ tịch Địch, ông vào bệnh viện đêm đó tôi cũng ở đó, cho nên chuyện nhà ông tôi có biết một ít. Thứ cho tôi nói thẳng, chân ái Tần Lỵ của ông có thể nuôi con gái tới đẩy người xuống cầu thang, tự nhiên cũng có thể nuôi con tới vô tình giết cha. Không phải mọi người đều ngốc như Thu Hạc, sẽ vì người cha vừa bất công vừa cặn bã, sau khi bị người Tần gia đều chĩa vào trào phúng, còn lao tâm lao lực hơn nửa đêm bay ra nước ngoài mời chuyên gia về giúp cha chữa bệnh! Chủ tịch Địch, ép đi đứa con trai duy nhất thật lòng đối đãi ông, lưu một đám lang sói ở bên người, ông sau này tốt nhất đừng hối hận! Tôi chờ xem một ngày kia ông cùng Tần Lỵ đồng quy vu tận! Phi!" Nói xong dùng sức cúp điện thoại, kéo số Địch Biên vào sổ đen, ngồi ở trên ghế tiếp tục tức giận.

Địch Thu Hạc nhìn bộ dáng cậu sau khi cúp điện thoại vẫn chưa hết giận, ngẩn người, nhịn không được bật cười, sau đó cười càng lúc càng lớn, dần dần cười ra tiếng, cuối cùng trở lên to, trực tiếp cười ngã xuống

trên bàn.

Hạ Bạch căng mặt nhìn anh, giận dữ nói, "Anh cười cái gì!"

Địch Thu Hạc nhìn cậu một cái, sau đó chôn mặt ở cánh tay, tiếng cười nghẹn lại chút, vai lại rung tới càng lợi hại.

Hạ Bạch: "……" Con trai ông đây không phải thứ tốt! Phi! *(Sao dạo này thấy ẻm hay thích cos phụ tử -.-)*

Một phút trôi qua, Địch Thu Hạc vẫn cười.

Hai phút trôi qua, tiếng cười của Địch Thu Hạc thấp chút.

Năm phút trôi qua, Địch Thu Hạc đứng dậy, xoa xoa nước mắt cười ra, hốc mắt hơi chút phiếm hồng nhìn Hạ Bạch.

Hạ Bạch vén mí mắt, "Cười xong rồi?"

Địch Thu Hạc ngoan ngoãn gật đầu, "Ừa, cười xong rồi."

"Đói không?" Hạ Bạch nâng chén trà lên, thổi thổi nước trà đã lạnh ngắt.

Địch Thu Hạc sờ bụng, mặt ủy khuất, "Đói."

Hạ Bạch uống một ngụm trà, tiếp tục hỏi, "Không có nhà cửa xe cộ tiền bạc Địch Biên cho anh, anh còn có chỗ ở sao?"

Địch Thu Hạc híp mắt hồi tưởng chút, gật đầu, "Đại khái có đi…… Dù sao sau này có chỗ của cậu."

Hạ Bạch mi tâm nhảy lên, hỏi lại, "Thật sự đói?"

Địch Thu Hạc ủy khuất rưng rưng nhìn về phía cậu, gật đầu gật đầu.

Hạ Bạch đặt chén trà xuống, nghiêng người, giơ tay lên sờ đầu anh, ôn nhu mỉm cười, sau đó dùng lực ấn đầu anh, giận phun, "Đáng đời! Chết đói anh! Cha nào con nấy! Anh cũng là cặn bã!"

Địch Thu Hạc: "……"

Sao mấy bộ gần đây tui làm đều là kiểu cha mẹ khốn nạn làm tổn thương con cái thế nhở _.___ Ở bộ Sủng hôn đã thấy mẹ anh công quá đáng lắm rồi cơ mà sang tới bộ này tui thấy thà bố anh Hạc lợi dụng công khai anh công như vậy còn cảm thấy thoải mái hơn ấy -.-

50. Chương 50: Tín Hiệu Nguy Hiểm

Edit + Beta: Vịt

Một tiếng sau, Hạ Bạch bị Địch Thu Hạc mang theo, đứng ở trước một biệt thự lớn có hoa viên hồ bơi, trong lòng dấy lên một ngọn lửa ghét nhà giàu, sâu kín hỏi, "Nơi này…… Của anh?"

"Ừ, của tôi." Địch Thu Hạc ngẩng đầu, cùng cậu nhìn lên biệt thự xinh đẹp hào khí này, bổ sung, "Ông ngoại tôi cho tôi."

Hạ Bạch sửng sốt, quay đầu nhìn anh, "Ông ngoại anh?"

"Đúng." Địch Thu Hạc gật đầu, nghiêng đầu nhìn cậu một cái, biểu tình bình tĩnh, ngữ khí bình thản, trong mắt cũng không có mừng rỡ và kích động tìm được người thân, nhàn nhạt nói, "Ông ngoại tôi."

"Giống như là vì ứng với lời của anh, cửa lớn biệt thự đột nhiên mở ra, một vị lão nhân tóc hoa râm ngồi trên xe lăn xuất hiện ở phía sau cửa, mà người đẩy xe lăn thì là……

"Hồ Triệu?!" Hạ Bạch trợn to mắt, mặt khiếp sợ, "Ông, ông không phải quản gia Địch trạch sao? Tại sao lại ở đây?"

"Địch thiếu, Hạ tiên sinh." Hồ Triệu hướng hai người kính cẩn chào hỏi, sau đó nhìn về phía Hạ Bạch, giải thích, "Hạ tiên sinh, tôi đã mấy ngày trước từ Địch trạch từ chức, hiện tại là quản gia của Phạm trạch."

Hạ Bạch triệt để bối rối.

Đây rốt cục là tình huống gì? Làm sao tâm phúc của Địch biên vèo một cái liền biến thành người của Địch Thu Hạc? Rõ ràng lúc trước ở bệnh viện hai người này đều vẫn là một bộ khách khí không quen!

Đừng nói hai người này lúc ấy là đang diễn trò, cậu không mù! Lúc trước Địch Thu Hạc đối với Hồ Triệu xa cách và phòng bị cũng không phải giả dối!

Địch Thu Hạc thấy cậu một bộ ngốc nghếch kinh ngạc không tin, nhịn không được câu môi, giơ tay lên chọt mặt cậu một cái, bổ sung giải thích, "Chú Hồ là người của ông ngoại tôi, điểm này tôi lúc trước cũng không biết."

Hạ Bạch giơ tay lên che mặt, khiếp sợ giảm xuống, trong đầu suy nghĩ bay lượn.

Cho nên Hồ Triệu này kỳ thật là người Phạm Đạt lén lút an bài vào Địch trạch chiếu cố con gái? Sau đó Phạm Liên Tú mạc danh kỳ diệu chết, Hồ Triệu liên lạc không được Phạm Đạt, liền ở lại Địch trạch, giả vờ quy phục Địch Biên, tiếp tục bảo vệ con của Phạm Liên Tú, cũng chính là Địch Thu Hạc?

Giả nhân vật phản diện nằm vùng? Gián điệp hai mặt? Mission Impossible?

…… Thật là một vở kịch lớn!

Cậu nhìn nhìn Hồ Triệu, lại nhìn nhìn Địch Thu Hạc, cuối cùng rơi tầm mắt vào trên người lão nhân ngồi xe lăn — xem ra Phạm Đạt này còn không tính là quá vô trách nhiệm, mặc dù tự mình đi tiêu sái, nhưng dầu gì còn nhớ rõ phải phái người lén lút nhìn con gái, tránh cho con gái bị bắt nạt…… Mặc dù căn bản cuối cùng không có nhìn được.

Bất quá bọn họ đứng ở nơi này một lát rồi, Phạm Đạt sao nãy giờ không nói gì, chả lẽ thật sự hồ đồ?

Cậu nghĩ như vậy, tầm mắt liền chuyển đến trên mặt Phạm Đạt.

Lão nhân vóc người hạng trung, khí sắc vẫn tốt, lớn lên thiên về lịch sự hiền hòa, trên mặt không có biểu tình gì, ánh mắt có chút ngốc, ngược lại bộ dáng thật sự có chút hồ đồ.

Giống như là đã nhận ra đánh giá của cậu, lão nhân đột nhiên giật giật con ngươi, nghiêng đầu dịch tầm mắt tới. Thế là ánh mắt dại ra rất nhanh có tiêu cự, mi tâm khẽ khép lại, cư nhiên có bộ dáng cơ trí thâm trầm.

Hạ Bạch bị ánh mắt kia nhìn tới cả kinh, lại nghi hoặc lên.

Phạm Đạt này, thật sự hồ đồ?

"Cậu là ai?" Lão nhân trên dưới đánh giá cậu một lần, nhìn quanh một chút bốn phía, tầm mắt dừng ở trên mặt Địch Thu Hạc, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Hồ Triệu, hỏi, "Liên Tú đâu? Nó đâu?"

Hạ Bạch khẽ trợn mắt, quay đầu nhìn về phía Địch Thu Hạc bên cạnh.

Địch Thu Hạc hướng cậu câu khóe môi, sau đó nhìn về phía Phạm Đạt, thay Hồ Triệu trả lời, "Bà ấy đã

chết, chết sắp 20 năm rồi."

Thân thể Phạm Đạt chấn động, ánh mắt sắc bén nhìn tới đây, ẩn mang theo nộ khí.

Địch Thu Hạc nghênh tầm mắt ông, nhạt nhẽo cười cười, tiến lên khom lưng kéo kéo thảm trên đùi ông, giống như đang nói hôm nay thời tiết tốt, bình thản nói, "Con là con trai của Phạm Liên Tú, tên là Địch Thu Hạc, mới hôm trước còn nói chuyện qua với ông, ông còn nhớ không?"

Phạm Đạt không nói, ánh mắt theo anh di động, trên dưới phòng bị đánh giá anh, cuối cùng định tầm mắt trên dung mạo anh, ngừng vài giây, ánh mắt hoảng hốt một chút, chân mày khẽ buông, cúi đầu nhìn một chút bàn tay già nua của mình, mắt chậm chạp chớp vài giây, nhắm mắt tựa vào lưng ghế, thật thấp thở dài nói, "Đúng vậy, ta nhớ, cháu là Thu Hạc, là Thu Hạc của Liên Tú, Liên Tú đi tìm mẹ nó rồi, để cháu lại cho ta chuộc tội."

Hồ Triệu lo lắng nhìn ông, "Chú Phạm……"

Phạm Đạt mở mắt ra, khoát khoát tay cắt đứt lời hắn, hỏi, "Tiểu Hồ, văn kiện tôi bảo cậu đi lấy, cậu lấy chưa?"

"Lấy rồi." Hồ Triệu nhìn Địch Thu Hạc một cái, hơi khom lưng, để cho lão nhân nghe thanh âm mình rõ ràng hơn, ngữ khí chậm rãi trả lời, "Theo phân phó của ngài, sáng này toàn bộ đều lấy ra, đều đặt ở phòng khách."

"Vậy thì tốt." Phạm Đạt gật đầu, nhìn về phía Địch Thu Hạc đã đứng thẳng người, ánh mắt lại hoảng hốt một cái, ngữ khí đột nhiên trở nên có chút ngốc, giống như dỗ trẻ con nói, "Thu Hạc ngoan, ông ngoại thương cháu a, không khóc." Nói xong đưa tay kéo tay Địch Thu Hạc bên người, nhẹ nhàng nhu nhu, nếp nhăn trên mặt bày ra, giống như là đang cười.

Địch Thu Hạc rũ mắt nhìn ông, trên mặt không có biểu tình gì.

Phạm Đạt phối hợp cười một hồi, tầm mắt thay đổi, lại rơi xuống trên người Hạ Bạch, lắc lắc tay Địch Thu Hạc, giống như trẻ con hỏi, "Tiểu Thu Hạc, nó là ai vậy? Bạn nhỏ chơi cùng cháu sao?"

Địch Thu Hạc cầm lại tay ông, quay đầu lại nhìn Hạ Bạch một cái, bình tĩnh đến dung mạo lạnh nhạt mềm hóa chút, một lần nữa bị nhiễm nhiệt độ, trả lời, "Cậu ấy tên là Hạ Bạch, là ân nhân cứu mạng của cháu."

Cước bộ Hạ Bạch tiến lên ngừng lại, nhịn không được ở trong lòng lật mắt. Gà cay, đây là cái giới thiệu hỏng gì.

"Ân nhân cứu mạng a, vậy thì phải hảo hảo báo đáp." Phạm Đạt chậm chạp trả lời một câu, ánh mắt nhìn Hạ Bạch ôn hòa rất nhiều, hướng cậu vẫy vẫy tay, "Tới, bạn nhỏ tới đây, ông ngoại cho cháu xem bảo bối."

Hạ Bạch thu liễm tâm tình, hàng phục tiến lên.

Cửa lớn đóng lại, mấy người đi vào phòng khách.

Trong phòng khách có chút trống rỗng, nhìn ra được chủ nhân là vội vàng chuyển tới, còn chưa kịp bố trí thu thập cẩn thận.

Trên bàn trà trước salon đặt mấy cái hòm dán giấy niêm phong ngân hàng, dưới bàn trà đặt mấy két sắt, chỗ xa hơn chút, một đống lớn chi chít hộp gỗ khắc hoa, thẳng tắp lan tới cầu thang, giống như không có cuối cùng.

Nhìn thấy những thứ này, tầm mắt Phạm Đạt đã biến trở lại dại ra lại hơi sáng rõ chút.

Ông dưới dìu đỡ của Hồ Triệu từ trên xe lăn đứng dậy, từ từ chuyển đến trên ghế salon ngồi xuống, thò người ra trước xé mở hòm trên bàn trà, lấy một phần văn kiện bên trong ra, sau đó từ chỗ Hồ Triệu nhận lấy con dấu và bút ký, sau khi nhìn Địch Thu Hạc một cái, vùi đầu vào trên văn kiện lần lượt đóng dấu kí tên, thong thả nói, "Lúc Liên Tú lập gia đình làm nũng với ta, muốn ta cố gắng tích tiền cưới vợ và đồ cưới cho con tương lai của nó, nói muốn tích rất nhiều rất nhiều, bằng không sẽ không tha thứ ta nhiều năm như vậy mặc kệ nó…… Cả đời này, nó chỉ đề cập với ta một yêu cầu như vậy, ta tự nhiên phải làm cho nó thỏa mãn……" *(Ểm Bạch có phước ghiaaaa, chưa vào cửa đãđồ cưới xếp không thấy đáy =))))*

Thanh âm ông khàn khàn, mơ hồ có chút run rẩy, tay kí tên lại rất ổn.

"Ta nhìn thế giới này rất nhiều năm, nhưng lại không có nhìn kỹ nó, là ta có lỗi với nó…… Liên Tú khi còn bé rất đẹp, đẹp giống mẹ nó…… Là ta làm sai quá nhiều……"

Một phần lại một phần, dùng văn kiện chữ viết khác nhau định ra, cẩn thận toàn bộ ký xong, sau đó một bản lại một bản toàn bộ đẩy tới trước mặt Địch Thu Hạc.

Phạm Đạt để bút xuống, cách văn kiện nhìn khuôn mặt cực kỳ giống mẹ của Địch Thu Hạc, ánh mắt sáng rõ biến mất trong chớp mắt, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười nghịch ngợm có chút tính trẻ con, hơi có chút kiêu ngạo nói, "Mấy người đó đều cho rằng ông hồ đồ, muốn gạt đồ của ông, nhưng bọn họ không phải Liên Tú, cũng không phải cháu, không thể cho, không thể cho…… Thu Hạc không khóc a, ông ngoại bảo vệ cháu."

Địch Thu Hạc nhìn ông, không nói lời nào.

Hạ Bạch nhìn nụ cười trên mặt Phạm Đạt, co rút khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Địch Thu Hạc bên cạnh — không hổ là hai ông cháu, bộ dáng đắc ý cười lên này quả thật rất giống.

Bên trong phòng an tĩnh vài giây.

Phạm Đạt lại nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn nhìn bàn tay, sau đó quay đầu lại nhìn Hồ Triệu, hỏi, "Tiểu Hồ, đứa nhỏ Liên Tú kia có phải hay không sắp kết hôn? Cậu đi giúp tôi xem nó có được hay không? Tôi sợ con bé bị người khi dễ."

"Được, chú Phạm, cháu đáp ứng chú." Hồ Triệu ôn thanh trả lời, đem thảm lông trên xe lăn với qua, giúp ông đắp tới trên đầu gối.

Phạm Đạt nghe vậy vừa lòng cười, ánh mắt lại từ từ trở nên dại ra, lẩm bẩm nói, "Con gái có tiền mới có sức mạnh, Liên Tú muốn kết hôn, tôi phải chuẩn bị đồ cưới cho con bé, rất nhiều rất nhiều đồ cưới……"

Thái dương trầm xuống, ánh sáng trong phòng trở nên lờ mờ.

Hạ Bạch nhìn một cái lão nhân độc thoại, lại nhìn một cái, lại nhìn một cái văn kiện trước mặt bày đống lớn đại biểu tài phú, nhưng Địch Thu Hạc thủy chung biểu tình đạm mạc, cảm thấy ngực tựa hồ lại lấp kín một ngụm khí bẩn, làm cho cậu có chút hô hấp không thoải mái.

Cũng không lâu lắm, mấy luật sư mang theo trợ lý vội vã chạy tới, vì đống lớn tài sản này thay đổi bận rộn không ngừng.

Cơm tối là gọi đồ bên ngoài, Địch Thu Hạc sau khi dùng cơm xong nói chuyện với đám luật sư, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, đi tới bên cạnh Hạ Bạch đứng bên cạnh xích đu ngẩn người, không chút khách khí ngồi lên xích đu, nói, "Tiểu cẩu tử, đẩy."

Hạ Bạch hoàn hồn, dùng chân đạp chỗ mông anh một cái, thế là xích đu dựa lưng làm bằng sắt màu trắng khắc hoa cao cao giương lên.

Vù —

Xích đu từ bên cạnh Hạ Bạch lướt qua, Địch Thu Hạc cười cười với cậu, nói, "Tiểu cẩu, tử, có thể mỗi ngày đều gửi tin nhắn cho tôi hay không? Cho dù chỉ là một câu chào buổi sáng."

Hạ Bạch tựa vào trên giá xích đu, nhìn tiếu ý giữa lông mày anh, không nói lời nào.

Xích đu lại lướt trở lại, tầm mắt hai người giao nhau đan xen.

Địch Thu Hạc không đợi được câu trả lời của cậu, cũng không nói nữa, thả lỏng thân thể tựa vào lưng ghế, chờ xích đu từ từ ngừng lại.

Một chiếc xe lái vào sân, trên xe đi xuống mấy vị nam nữ trung niên, Hồ Triệu vội vã nghênh đón, mời bọn họ đi vào.

"Đó là bác sĩ gia đình, chú Hồ mời tới." Xích đu đã dừng lại, Địch Thu Hạc ngồi dựa phía trên, híp mắt nhìn mấy người tiến vào biệt thự, biểu tình hết sức đạm mạc, phảng phất mấy bác sĩ kia không phải là được mời tới chăm sóc ông ngoại anh vậy.

Hạ Bạch nhìn sang theo, đổi tư thế tiếp tục tựa vào trên giá.

Địch Thu Hạc nghiêng đầu nhìn cậu, câu câu môi, "Ký ức về mẹ đã rất mơ hồ rồi, về ông ngoại thì căn bản không có, lúc đối mặt với Phạm Đạt, tôi luôn có một loại cảm giác không quá chân thật.

Hạ Bạch quay đầu lại nhìn anh, suy nghĩ một chút, tiến lên ngồi vào bên cạnh anh, an tĩnh lắng nghe.

Địch Thu Hạc thấy thế khóe miệng câu lên độ cong sâu hơn, chuyển đề tài nói, "Hồ Triệu trước kia là tài xế của mẹ tôi, mẹ tôi sau khi chết, Địch Biên thấy hắn lời ít đàng hoàng, liền để cho hắn làm tài xế của mình, sau đó từng bước từng bước, hắn năm ấy tôi sơ trung, rốt cục bò tới vị trí quản gia Địch trạch. Khi đó ông nội thân thể đã không được, bây giờ quay đầu nghĩ một chút, tôi có thể bình an thì tới đại học rời khỏi Địch trạch, Hồ Triệu không thể không kể công."

Hạ Bạch khom lưng tháo xuống một sợ dây giày, vùi đầu thắt.

Tầm mắt Địch Thu Hạc chuyển tới ngón tay trắng nõn và dây giày màu trắng trên tay của cậu, híp híp mắt, tiếp tục nói, "Ông ngoại tôi năm đó sở dĩ mất liên hệ với mẹ, là bởi vì ông ấy xảy ra ngoài ý muốn, đầu bị thương, hôn mê tới nửa năm mới tỉnh. Những năm này ông ấy vẫn có chút hồ đồ, bởi vì chỗ đi qua quá nhiều, cho nên cư nhiên nhớ không rõ con gái rốt cục sống ở đâu, sau đó ông ấy liền khắp nơi tìm, tới tất cả các nước từng cùng bà ngoại đi qua, vừa tìm vừa đầu tư kiếm tiền, dần dần liền trở thành bộ dáng này — rất có tiền, nhưng lại cô độc."

"Tiểu cẩu tử, cậu nói tại sao lại có người như vậy, rõ ràng có một gia đình mĩ mãn nhưng một chút cũng không quý trọng, lại muốn đợi tới sau khi mất đi mới bắt đầu hối hận truy tìm."

Dây giày không đủ dài, Hạ Bạch dứt khoát đem một dây giày khác cũng tháo ra, tiếp tục thắt.

"Nếu như là tôi." Địch Thu Hạc nhìn dây giày xoay đi xoay lại trong tay cậu, dứt khoát nghiêng người tựa vào trên người cậu, đầu hơi nghiêng, nhìn bộ dáng cậu nghiêm túc thắt đồ, ánh mắt chuyên chú, ôn nhu nói, "Tôi nhất định sẽ nghĩ cách ỷ vào bên cạnh người yêu, chỗ nào cũng không đi, chết cũng không tách ra. Tôi yêu người ấy, liền muốn cho người ấy rất nhiều rất nhiều tình yêu của tôi, lại từ chỗ người đó muốn lại rất nhiều rất nhiều tình yêu, mà không phải cho người ấy rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó để cho người ấy tự sinh tự diệt."

Một con chim béo cái đuôi rất cụt dần dần bện thành hình, Hạ Bạch làm công đoạn cuối cùng, nghiêng đầu giơ tay, vừa chuẩn bị hướng đối phương khoe khoang một chút mình trí nhớ tốt, còn nhớ rõ cách bện chim hồi bé học được, liền thẳng tắp đụng phải tầm mắt ôn nhu tới dính người của Địch Thu Hạc, tim mạnh mẽ xiết chặt, mắt khẽ trợn to, lời vọt tới cổ họng toàn bộ bị nuốt trở lại.

Ý tưởng cái gì nói sang chuyện khác an ủi đối phương, cái gì tiện tay tặng lễ hài hước vui vẻ, cái gì dùng chim ghẹo chim, ầm ầm đột nhiên toàn bộ biến mất.

Địch Thu Hạc không nghĩ tới cậu lại đột nhiên quay đầu, tầm mắt chật vật thu hồi, sau đó không cẩn thận rơi vào trên tay cậu, ngẩn người, lộ ra một nụ cười thật lớn, đưa tay nhận lấy chim chim béo tới bụng tròn xoe kia, kéo kéo đuôi ngắn của nó, cười hỏi, "Là tặng tôi sao? Rất đáng yêu, cảm ơn."

Mặt mày vốn ôn nhu từng chút nhiễm lên tiếu ý, chút mừng rỡ trong mắt, giống như sáng lên một mảnh ngân hà.

Phù phù, phù phù, phù phù.

Hạ Bạch phản xạ có điều kiện muốn sờ máy ảnh, chờ lúc sờ tới nút áo khoác mới nhớ tới, hôm nay đi ra ngoài gấp, cư nhiên quên mang theo máy ảnh.

Cư nhiên quên mang theo máy ảnh……

Cậu lại lần nữa sửng sốt, cúi đầu nhìn về phía bàn tay trống trơn của mình, có loại cảm giác mờ mịt không biết được.

Máy ảnh, vô luận là trước khi trọng sinh hay là sau khi trọng sinh, chỉ cần ra ngoài, cậu nhất định sẽ mang theo máy ảnh trên người. Ống kính dưới thế dưới đẹp như vậy xuất sắc như vậy, phong cảnh mỹ lệ tùy thời có thể gặp, nếu bởi vì không mang theo máy ảnh mà bỏ qua, thật là cỡ nào tiếc nuối.

Cậu chưa từng quên, chưa bao giờ, nhưng bây giờ……

Lại một chiếc xe lái vào sân, sau đó dừng ở cửa, Vương Bác Nghị từ phía trên đi xuống.

"Không sai biệt lắm phải xuất phát tới sân bay rồi." Địch Thu Hạc tâm tình rất tốt thu hồi "Món quà yêu thương" người yêu tặng, đứng dậy lá gan lớn nhu nhu tóc mềm mại của cậu, cười nói, "Nãy giờ không nói gì có phải mệt mỏi hay không? Cậu ngồi đây, tôi thu dọn hành lý xong sẽ đưa cậu về trường học."

Hạ Bạch ngửa đầu, đưa mắt nhìn theo anh xoay người rời đi, từ từ thu chặt bàn tay trống rỗng.

Người này…… Đã quan trọng tới có thể khiến cho cậu quên mang theo máy ảnh sao?

Chân mày từ từ nhăn lại, cậu cúi đầu, nhìn về phía giày chạy bị mất dây giày. *(Dại trai có ngày mất dây giày =))))*

Máy ảnh, giày phương tiện đi lại…… Bởi vì lo lắng đối phương, cho nên sau khi nhận được điện thoại vội

vàng chạy ra, quên mang máy ảnh; bởi vì nghĩ đến an ủi đối phương, cho nên tháo dây giày, bện cho đối phương một con chim ấu trĩ, quên mất một đôi giày mất đi dây giày, là cỡ nào bất tiện đi lại và điều chỉnh vị trí tìm kiếm góc độ chụp……

Tiếng tim đập bên tai vừa rồi đột nhiên ầm ĩ đã dần dần trở nên bình thường, cậu ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời chạng vạng hoàn toàn không nhìn thấy sao, nhớ tới mảnh ngân hà nhìn thấy trong mắt Địch Thu Hạc vừa nãy, giơ tay lên đè lên chỗ ngực, thở dài: Còn có, bởi vì lo lắng đối phương, cậu đã trốn tiết nhiều lần, bao gồm buổi chiều hôm nay……

Thói quen và nguyên tắc nhiều lần đánh vỡ, đơn giản là lo lắng một người…… Sống hai đời, cậu lần đầu tiên ngửi thấy được mùi vị nguy hiểm.

Xe hơi vững vàng chạy, Hạ Bạch giơ tay lên chống cửa sổ xe, híp mắt đánh giá Địch Thu Hạc ngồi ở bên cạnh, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

Địch Thu Hạc sau khi phát hiện tầm mắt thẳng tắp của cậu, mấy lần không dấu vết chỉnh lại quần áo, tư thế ngồi càng ngày càng cứng ngắc quy củ, tâm tình từ bình tĩnh, mừng thầm, đắc ý, từ từ biến thành nghi ngờ, thấp thỏm, đứng ngồi không yên, trong lòng thất thượng bát hạ, giống như con thỏ không còn hoạt bát.

"Cậu nhìn cái gì?" Địch Thu Hạc làm bộ nhìn tạp chí không để ý ra vẻ nghiêm túc nhìn qua, rốt cục nhịn không được hỏi ra miệng, đồng thời lại không dấu vết điều chỉnh một chút tư thế ngồi.

Hạ Bạch híp mắt, tầm mắt quét qua chân dài lớn sau khi điều chỉnh tư thế ngồi lộ ra vẻ càng thẳng tắp thon dài của anh, ở trong lòng cho 100 điểm, sau đó tầm mắt dời lên, định ở trên ngũ quan nhìn kỹ thật sự là đẹp trai tới không được của anh, cuối cùng lại mờ mịt quét qua dưới rốn ba tấc của anh, "Thu Hạc a, anh muốn chụp một bộ ảnh không mặc quần áo hay không?" Đã lòng đầy nghi hoặc và không xác định, vậy dùng chút thứ mãnh liệt thử một lần, hẳn là có thể xác định.

Xoẹt —

Tạp chí bị xé toang một tờ, con thỏ trong lòng Địch Thu Hạc rầm một cái gặp trở ngại chết, quay đầu cau mày tàn bạo nhìn Hạ Bạch, nghiến răng nghiến lợi nói, "Không chụp! Cậu nằm mơ!" Khó trách tiểu cẩu tử một mực đánh giá anh, hóa ra là bởi vì cái này! Từ Ánh kia lại còn chưa chết tâm, còn giật dây tiểu cẩu tử tới làm thuyết khách! Muốn chết!

Địch ba tuổi hẹp hòi.

Kế hoạch dùng phản ứng sinh lý khảo nghiệm tín hiệu nguy hiểm có chính xác hay không chết yểu, Hạ Bạch sâu kín thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cho nên quả nhiên là tín hiệu sai đi, dù sao sáng nay từ kiếp trước tới kiếp này, ảo tưởng về bạn đời tương lai của cậu nhưng tất cả đều là em gái ngực lớn mềm mại, mà Địch Thu Hạc……

Cậu lại xoay đầu lại, nhìn một cái khuôn mặt anh tuấn của Địch Thu Hạc, lại nhìn một cái vai rộng eo hẹp chân dài lớn của anh, sau đó đưa tay chọt chọt cơ ngực của anh, nhịn không được trầm trầm thở dài.

Cứng tới đau tay a…… Cho nên nhất định là tín hiệu sai, quên mang máy ảnh gì đó, người lớn tuổi, trí nhớ không tốt là bình thường, nếu như lão Tam nhà bọn họ xảy ra chuyện, cậu hẳn cũng sẽ gấp đến độ quên……

Trong đầu đột nhiên hiện lên thời điểm kiếp trước vợ lão Tam sinh em bé, lão Tam run rẩy gọi điện thoại cho cậu, lời nói không mạch lạc dọa tới cậu cho rằng tình cảnh lúc Tam tẩu khó sinh, nhớ lúc ấy cậu vội vàng ra cửa, giầy đều đi lộn, nhưng không quên cầm túi máy ảnh……

"……"

Thật là quá đáng!

Cậu giơ tay lên ấn mặt, vô cùng đau đớn kiểm điểm.

Cậu sao có thể quá đáng như vậy! Lão Tam vợ sinh em bé đấy, lão Tam đều sắp sợ khóc, cậu ra ngoài lại còn thuận tay cầm máy ảnh! Làm sao tay tiện như vậy vậy chứ! Mặc dù may mắn ghi lại được bộ dạng ngu lão Tam ôm tiểu lão Tam cùng Tam tẩu khóc rống rơi nước mắt, nhưng cậu làm sao lại tay tiện mang máy ảnh chứ! Làm sao lại tay tiện chứ!

(Tiện ở câu này là đê tiện)

Địch Thu Hạc đầu tiên là bị cậu chọt tới thân thể cứng đờ, sau đó thấy cậu xoay đầu lại, lại là than thở lại là cau mày, làm như đụng phải đồ gì bẩn vậy, trái tim thiếu nam rầm một cái bể vỡ, cả giận nói, "Tiểu cẩu tử! Tôi hôm qua có tắm! Râu cũng cạo! Còn lau zú!" Rất sạch sẽ! Còn thơm ngào ngạt! Tùy thời có thể để cho tiểu cẩu tử chiếm tiện nghi chiếm tới thoải mái! Làm gì một bộ ghét bỏ!

Hạ Bạch xoay đầu lại, nhìn hai mắt anh tức giận lên lấp lánh, hai mắt híp lại, từ từ sáp qua, tầm mắt rơi vào trên môi anh.

Địch Thu Hạc xoạt một cái trợn to mắt, ngừng thở không dám động. Tiểu, tiểu cẩu tử biểu tình vừa rồi rất gợi cảm, dựa gần như vậy là, là muốn làm, làm cái gì……

Hai người càng sáp càng gần, hô hấp muốn nghe thấy, hơi thở giao triền.

"Quả nhiên cạo rồi." Hạ Bạch mở miệng, sau đó nghiêng đầu, hít hà bên cổ anh, tưởng tượng một chút hình ảnh hôn xuống một cái, tựa hồ cũng không ghét, nhướng mày, lui về dựa trở lại cửa xe, lại sâu kín thở dài, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Cư nhiên không cảm thấy ghét, còn cảm thấy trên người Địch ba tuổi quả thật thơm thơm rất dễ ngửi……

Tín hiệu nguy hiểm này mặc dù mơ hồ, nhưng lực xuyên thấu tựa hồ mạnh nhất…… Có chút không ổn a.

Địch Thu Hạc thấy cậu sau khi ngửi qua mình nhướng mày, lập tức ghét bỏ nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài, trong lòng xấu hổ vừa giận vừa gấp vừa lúng túng, đình chỉ một miệng lớn khí cứ như vậy nghẹn ở cổ họng, lỗ tai đỏ cổ cũng đỏ, nín thở nói, "Tối qua tôi ở khách sạn, đồ dùng tắm rửa trong khách sạn mùi không tốt, chỉ có thể dùng tạm." Cho nên đây không phải vấn đề thưởng thức của anh! Đồ dùng tắm rửa của anh là loại mùi trái cây đặc biệt chọn! Chính là cái mùi trái cây tiểu cẩu tử thích nhất kia! Loại mùi hương đảm bảo làm cho tiểu cẩu tử vừa ngửi thấy liền muốn nhào đầu về phía trước gặm một ngụm!

Tam quan đứng đắn trong lòng Hạ Bạch dỡ bỏ trùng kiến loại đại sự kinh thiên động địa này, đâu còn có tâm tư chiếu cố tâm tư thiếu nam nhạy cảm của anh, nghe vậy cũng chỉ là tùy ý khoát tay áo, trực tiếp sâu kín nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng thở dài một hơi.

Quả nhiên vẫn là…… Trọng sinh ngươi mất cảm giác a. *(Đíu hiểu chỗ này lắm _.___)*

Địch Thu Hạc đem tức giận phát tới trên bông: "……" Rất muốn hiện tại xuống xe tìm khách sạn hảo hảo tắm rửa.

Ô tô ở ngoài cửa hông đại học Q dừng lại, Địch Thu Hạc liếc một cái Hạ Bạch tựa hồ chuẩn bị trực tiếp xuống xe rời đi, ủy khuất và lên án trong lòng cơ hồ muốn thực chất hóa bắn ra, trên mặt lại căng mặt một cái, muốn giữ vững tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Cạch, cửa xe ô tô bị đẩy ra.

Tay Địch Thu Hạc căng thẳng, lập tức quăng tôn nghiêm ra ngoài 9 tầng mây, mở miệng nói, "Tạm, tạm biệt."

Hạ Bạch nghe vậy quay đầu lại, thấy anh cứng rắn xoay cổ không nhìn mình, nhíu mày, lui về đóng cửa lại, duỗi cánh tay, "Địch ba tuổi, tới chỗ ba ba nài."

Tạp chí lại báo hỏng một tờ, Địch Thu Hạc quay đầu nộ trừng, "Cậu nói ai là ba ba? Tiểu cẩu tử cậu có phải hay không da —"

Hạ Bạch sáp qua ôm lấy anh, vỗ vỗ lưng anh, lại nhu nhu tóc anh, mỉm cười nói, "Quay phim thật tốt, tôi sẽ mỗi ngày gửi tin nhắn cho anh, túi quần áo (*) rơi rồi cũng đừng quay đầu lại nhìn nữa, phải sống tốt hơn cái người bắt nạt anh, biết không?"

((*) Túi quần áo ởđây có nghĩa là gánh nặng)

Cái ôm chủ động thứ hai, Địch Thu Hạc dừng vài giây, sau đó nhanh chóng đặt tạp chí xuống dùng sức ôm lại cậu, chôn mặt ở chỗ vai cậu cọ cọ, thanh âm buồn bực nói, "Dài dòng, tiểu cẩu tử cậu thật nhiều lời."

"Nếu không phải thương anh, ai nguyện ý nhiều lời như vậy." Hạ Bạch mặt từ ái, lại xoa nhẹ một cái ót anh, sau đó thử thăm dò khẽ nghiêng đầu, ở đỉnh tóc anh hôn một cái.

Một giây sau, cậu quyết đoán đẩy Địch Thu Hạc ra, nhu lỗ mũi, "Anh tắm cái mùi hỏng gì vậy, thật khó ngửi."

Địch Thu Hạc: "……"

51. Chương 51: sơ Cấp Tiếng Nhật

Edit + Beta: Vịt

Happy Women"s Day, chúc 500 hậu cung phi tần mỹ nữ luôn xinh đẹp, đạt được điều mình mong muốn:* Quàng thượng yêu các nàng <3***

Trốn tiết buổi trưa, Hạ Bạch không chút nào ngoài ý muốn bị mọi người trong phòng đè lấy dạy một trận. Sau khi đàng hoàng nhận lỗi cũng bảo đảm sau này không bao giờ tùy tiện trốn tiếp nữa, cậu rốt cục được bỏ qua, trở lại chỗ ngồi của mình an ổn ngồi xuống.

Máy tính vẫn duy trì bộ dáng trước khi đi, sau khi màn hình sáng lên, một tấm hình đã chỉnh một nửa xuất hiện ở bên trên.

Bên cạnh buồng điện thoại, nam nhân cao lớn tùy ý dựa vào, khẽ nghiêng đầu nhìn ống kính, biểu tình có chút lưu manh, ánh mắt lại nghiêm túc, ánh sáng tà tà chiếu xuống, làm cho mặt anh nửa ẩn ở trong ánh sáng có chút tối.

Nhịp tim rất vững vàng, tiểu Tiểu Bạch không hề có động tĩnh gì, đại não buồn chán thậm chí muốn hát một bài.

Tín hiệu gặp quỷ kia tựa hồ phương hướng bắn có chút không đúng.

Cậu di chuyển con chuột lưu lại ảnh đã chỉnh được một nửa, trở lại desktop mở ra file ảnh, tìm ảnh Địch Thu Hạc, một tấm lại một tấm lật.

Tấm này chụp người xấu…… Tấm này biểu tình không tệ…… Tấm này có chút đáng tiếc, không chụp được chân dài lớn…… Tấm này cũng không tệ lắm, chính là quần áo xấu mù…… Tấm này bộ dạng cúi đầu nói chuyện chụp được tốt, gò má đẹp trai thổ huyết……

Nhưng tiểu Tiểu Bạch vẫn như cũ không có động tĩnh gì, nhịp tim cũng duy trì vững vàng, hoàn toàn

không có nhộn nhạo.

Cậu tắt file ảnh, nằm nhoài trên bàn, lấy di động ra mở trang tin nhắn, lật lật tin nhắn nội dung trò chuyện trước kia với Địch Thu Hạc, trong lúc không nhịn được ở trong lòng mắng đối phương một vạn câu gà cay, sau đó lật mắt trắng tắt tin nhắn, lại ấn mở Wechat.

Một con chim manh đại JJ sống vào mùa thu……

Cậu tắt wechat, đầy mặt tê liệt, cúi đầu suy tư. Có lẽ anh ta đối với mình sinh ra hiểu lầm gì đó, một người bình thường, một nam nhân bình thường, một thẳng nam trước kia yêu thích manh muội bình thường, sẽ thích một nam nhân cứng ngắc việc xấu loang lổ tính cách ấu trĩ nói chuyện tức chết người không đền mạng sao?

À chờ chút, anh ta là thẳng nam sao?

Đây hình như là một vấn đề hết sức nghiêm túc.

Hạ Bạch quét một cái ba người khác trong phòng, quyết đoán đi tới phía sau Ngưu Tuấn Kiệt đang lướt web, vỗ vai hắn, sâu xa nói, “Lão Tam, có ảnh không? Muốn loại manh muội ngực lớn đấy.”

“Đờ mờ.” Ngưu Tuấn Kiệt không tiền đồ bị dọa tới quăng luôn con chuột, trợn to mắt nhìn quay đầu nhìn cậu, che ngực, “Tiểu Bạch, cậu đi đường đều không có tiếng động sao, cậu vừa mới nói gì? Muốn gì?”

“Ảnh.” Hạ Bạch quan tâm giúp hắn thuận ngực, mặt không thay đổi hỏi lại một lần, “Có không? Loại manh muội ngực lớn, tôi nguyện ý cùng cậu chia sẻ sự nghiệp hài hòa.”

Vương Hổ đang thu quần áo và Trần Kiệt đang xem sách nhất tề nghiêng đầu qua, tất cả đều trợn mắt nhìn Hạ Bạch, giống như đang nhìn đại kỳ tích thứ 8 của thế giới.

Trong phòng ngủ châm rơi có thể nghe, Ngưu Tuấn Kiệt cẩn thận kéo tay Hạ Bạch quan tâm không đúng chỗ ra, yên lặng lui về sau, nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Bạch cậu…… Bị cái gì kích thích?”

“Kích thích rất lớn.” Hạ Bạch giơ tay lên, sờ tóc hắn, phát hiện có chút đâm tay, không có xoa thoải mái như của Địch Thu Hạc, thế là nhíu nhíu mày, thả tay xuống, vẻ mặt thâm trầm nói, “Kích thích tới cần xem vài tấm hòa hoãn.”

“……” Vậy thật đúng là kích thích siêu cấp lớn a.

Mười phút sau, 4 người phòng ngủ chỉnh tề ngồi trước bàn Ngưu Tuấn Kiệt, rèm cửa đã kéo, cửa cũng đã khóa trái, vạn sự sẵn sàng.

"Các cậu thật sự muốn xem?" Ngưu Tuấn Kiệt vừa vui vừa xoắn xuýt, biệt biệt nữu nữ xấu hổ. Nhớ năm đó, hắn ôm nguyện vọng tốt đẹp tới phòng ngủ, sau khi cùng bạn cùng phòng làm quen dựa theo mô típ cũ muốn chia sẻ với bọn họ một bộ tài nguyên, kết quả lại bị vô tình cự tuyệt, thương tâm không dứt. Bây giờ các bạn cùng phòng đột nhiên thông suốt, nguyện ý cùng hắn chia sẻ, hắn, hắn…… Tâm tình hắn đột nhiên có chút phức tạp.

Xã hội coi trọng vật chất này, rốt cuộc vẫn làm ô nhiễm các bạn cùng phòng thuần khiết của hắn…… Haizzz.

Hạ Bạch độc chiếm vị trí thị giác tốt nhất, kiểu đại gia hất cằm lên, "Lão Tam, đặt."

"Vậy, vậy tôi đặt……" Ngưu Tuấn Kiệt nuốt xuống cảm khái, cọ cọ mồ hôi lòng bàn tay toát ra, sờ lên con chuột.

Vương Hổ và Trần Kiệt không để lại dấu vết dịch dịch ghế về sau.

Con chuột di chuyển qua, chọn file nào đó tên là Tài liệu học tập , click đúp mở ra, sau đó giữa Sơ cấp tiếng Nhật và Luyện tập củng cố tiếng Anh do dự một chút, lựa chọn Sơ cấp tiếng Nhật .

(Vịt: Mị thích hàng Mĩ cơ =)))))) cơ mà là GV =)))

Đám người Vương Hổ ý vị thâm trường nhìn qua, Ngưu Tuấn Kiệt quay đầu cười ngượng ngùng.

Video bắt đầu phát hình, nữ chính xuất hiện ở trong tấm hình, tóc dài, mắt to, trang phục thủy thủ, cười lên có răng hổ, chủ yếu nhất chính là, ngực rất lớn, vừa nhìn đã rất mềm.

Hai phút sau, nữ chính và nam chính vào phòng, bắt đầu hôn môi.

Hạ Bạch trong lòng không chút gợn sóng nào.

Mười lăm phút sau, áo lót Lace lộ ra ngoài.

Ngưu Tuấn Kiệt lỗ tai đỏ, Hạ Bạch ngáp.

Hai mươi phút sau, nữ chủ và nam chủ thẳng tắp nhìn nhau, củi khô lửa bốc.

Ngưu Tuấn Kiệt bắt đầu kích động, Hạ Bạch sờ sờ ngực, lại liếc một cái dưới rốn ba tấc của mình, vẻ mặt bình tĩnh.

"A…… A…… Ưm……"

Ngưu Tuấn Kiệt tới phòng rửa tay, Vương Hổ vặn mở một chai nước uống nửa chai, Trần Kiệt lấy sách giáo khoa ra bắt đầu xem.

Hạ Bạch thở dài, đứng dậy, vừa định tắt video, chuông điện thoại liền vang lên.

Lấy ra vừa nhìn, ba chữ Địch Thu Hạc lóe lên trên màn hình.

Cậu ngừng lại, liếc một cái hình ảnh làm mờ trên màn hình máy tính, suy nghĩ một chút, trực tiếp ấn nghe, thật thấp "Alo" một tiếng.

"Tôi tới sân bay rồi."

Địch Thu Hạc đi cách Vương Bác Nghị bên cạnh mấy bước, ôm một loại tâm tình không nỡ lại dính nị thấp giọng nói, sau đó sau khi mơ hồ nghe được một ít thanh âm không hài hòa, mộng vài giây, thanh âm đột nhiên trầm xuống, "Tiếng gì? Tiểu Bạch cậu đang làm gì?"

Tai trái là tiếng ngọt nị của nữ chính, tai phải là thanh tuyến ôn nhu trầm thấp của Địch Thu Hạc, Hạ Bạch cảm thấy thể nghiệm này hơi có chút kích thích.

"Tôi đang xem phim." Cậu bình tĩnh trả lời, hết sức ngay thẳng, "Cái loại phim manh muội ngực lớn, không mặc quần áo ấy."

Địch Thu Hạc như bị sét đánh, ngây người tại chỗ.

"Anh muốn xem không? Tôi có thể bảo Tuấn Kiệt share cho anh." Hạ Bạch tỏ vẻ hào phóng, đồng thời xác định, lỗ tai cậu thích thanh âm Địch Thu Hạc hơn — tín hiệu nguy hiểm tựa hồ trở nên mạnh mẽ chút.

"…… Không, cám ơn." Địch Thu Hạc cứng ngắc trả lời, tay có chút run cúp điện thoại, cúi đầu nhìn sàn sân bay sáng bóng có thể soi được người, đầu óc trống rỗng, môi nhếch lên, mặt mày áp xuống, coi chút hơi u ám, mơ hồ có chút cảm xúc điên cuồng sắp bộc phát ra.

Đây là chuyện anh lúc trước vẫn không muốn suy nghĩ và đối mặt, nếu tiểu cẩu tử là một thẳng nam thẳng tắp thẳng tắp……

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Hạ Bạch gọi lại.

Suy nghĩ thiếu chút nữa lâm vào địa ngục đột nhiên kéo về, anh giơ điện thoại lên, ấn nghe, đưa di động tới bên tai, không nói lời nào.

"Xấu hổ? Mới vừa là gạt anh, em gái kia một chút cũng không manh, còn không có đẹp bằng anh, không có

gì đáng xem." Thanh âm Hạ Bạch truyền tới, hơi thở vững vàng, một chút bộ dáng cũng không giống như vừa xem qua, ngữ khí giống như bình thường, "Trên mạng đã nổ tung rồi, anh cho người chú ý một chút, đừng ngược lại bị người giội nước bẩn. Ở bên kia đừng nháo scandal, hảo hảo quay phim, rảnh tôi đi tìm anh."

Tiếng gào to loáng thoáng của Ngưu Tuấn Kiệt truyền đến, "Tiểu Bạch cậu đến cùng có phải đàn ông hay không! Xem phim cư nhiên một chút phản ứng cũng không có, còn ngáp! Còn có lão Nhị, cậu cư nhiên đọc sách? Em gái kêu tới vang như vậy, cậu cư nhiên đọc sách?!"

(Vịt: Nói thật lần đầu xem JAV tui cũng không cảm giác gì _.___")

"Khụ, Thu Hạc anh chờ chút." Hạ Bạch lúng túng ho một tiếng, giơ tay lên che ống nghe, đi về phía phòng ký túc.

Thanh âm Ngưu Tuấn Kiệt trong ống nghe biến mất, Địch Thu Hạc lại cảm thấy câu nói kia vẫn dừng ở bên tai, một lần một lần quanh quẩn, làm cho trái tim anh vừa rồi giống như bị quăng rạn nứt từ từ tìm về nhiệt độ.

Một chút phản ứng cũng không có, còn ngáp……

Nam nhân tính hướng bình thường xem phim ít nhiều sẽ có chút phản ứng, Tiểu Bạch lại nhàm chán tới ngáp, có phải bởi vì em ấy đối với nữ nhân không có hứng thú, cho nên mới…… Vậy nếu như Tiểu Bạch đối với nữ nhân không có hứng thú……

Tân tình trong nháy mắt từ địa ngục lên thiên đường……

"Chờ lâu rồi, lão Tam vừa mới xem phim, hơi có chút kích động, đừng để ý."

Thanh âm quen thuộc lại lần nữa từ trong ống nghe truyền đến, trái tim Địch Thu Hạc bùm bùm cuồng loạn lên, phỏng đoán nào đó làm cho người ta kinh hỉ ở trong đầu thành hình, làm sao cũng không cách nào đè xuống.

"Tôi không để ý." Anh giật giật ngón tay cứng ngắc, không tự chủ nắm chặt điện thoại, thử dò xét hỏi, "Cho nên Tiểu Bạch, cậu……"

"Tút tút tút —"

"……"

Anh đặt điện thoại xuống, cẩn thận gọi lại.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt.”

“……” Cho nên đây là…… Điện thoại hết pin tự động tắt?

Anh dựng thẳng lông mày, nhìn chằm chằm điện thoại, không biết nên tức giận ai.

Hạ Bạch đặt điện thoại màn hình đen xì xuống, cau mày ấn ấn, vừa chuẩn bị về phòng sạc pin, liền thấy giáo viên hướng dẫn và giáo viên đời sống cùng lúc xuất hiện ở khúc rẽ cầu thang, nhất thời thân thể chấn động mạnh, nhanh chóng bỏ di động vào túi, trước gõ gõ cửa phòng ngủ, nhanh chóng nói một câu, “Giáo viên hướng dẫn đến kiểm tra ngủ.” Sau đó chạy về phòng, hỏa tốc xông tới tắt máy tính của Ngưu Tuấn Kiệt.

Sau một trận binh hoang mã loạn, kiểm tra ngủ kết thúc.

Tiễn giáo viên phụ đạo đi, Hạ Bạch sạc pin điện thoại, gẩy số Địch Thu Hạc, không chút nào ngoài ý muốn chính là nhắc nhở tắt điện thoại.

Tiếc thật, vốn chuẩn bị thuận thế hỏi thăm một chút hình mẫu bạn đời tương lai của Địch ba tuổi……

Cậu thở dài, đặt điện thoại xuống, thu dọn quần áo đi rửa mặt, sau đó cầm lấy điện thoại sạc một nửa và tai nghe, bò đến trên giường, cuộn mình ở trong chăn.

Sau khi làm tốt kiến thiết trong lòng, cậu mở ra phần mềm nào đó, trước chạm vào cái nào đó, lại chạm vào group nhỏ nào đó, cuối cùng lại chạm vào nhóm tài nguyên nào đó, hao tâm tổn sức, thiên tân vạn khổ, quanh co vạn phần…… Cho tới một bộ phim điện ảnh bản nam nam.

Thời gian bất tri bất giác tới nửa đêm, ba người khác trong phòng đã ngủ say, cậu cắm tai nghe vào điện thoại, mặt chôn trong chăn, tìm phim, ấn phát.

Một nam cơ bắp xuất hiện…… Một nam cơ bắp khác xuất hiện…… Hai người ôm một chỗ……

Biểu tình của cậu trở nên một lời khó nói hết, nhưng cậu kiên cường không tắt video.

Hai nam nhân hôn nhau, sau đó sờ, hôn, cọ, lên giường cũng……

Lúc sắp tiến vào chính đề, cậu đầy mặt kinh sợ tắt video.

Đệt…… Mợ…… Cư nhiên thật sự là dùng chỗ đó……

Cậu lau trán mồ hôi lạnh toát ra, hỏa tốc xóa video hủy thi diệt tích, sau đó mở file ảnh dùng mấy tấm ảnh phong cảnh rửa mắt, nghĩ lại còn rùng mình.

Tính, tín hiệu khẳng định có sai, này không khoa học.

Bất quá tiểu Tiểu Bạch của cậu đối với nam nữ không phản ứng, nam nam cũng không phản ứng…… Chả lẽ cậu là vô tính luyến? Hay là nói cậu thích hợp quy y ngã phật? Dù sao cậu ngoại trừ sáng sớm nổi lên phản ứng bình thường, còn chưa từng đối với người khác sinh ra ý nghĩ tà ác…… *(M là Thu Hạc luyến đấy con _.___")*

Lúc rút tai nghe ra ngón tay không cẩn thận chạm phải icon weibo, phần mềm mở ra, sau đó đống lớn nhắc nhở lao ra, thiết chút nữa đơ chết điện thoại. Cậu cau mày, vừa định tắt, chỉ thấy hai tin top hot đẩy vào.

— Võng hồng bạo liêu, chủ tịch Hoàng Đô nghi bị vợ hai đội nón xanh, con gái không phải ruột, đang trong thỏa thuận ly hôn!

— Shock! Thị trường chứng khoán rung chuyển! Cổ phiếu Hoàng Đô trong một đêm sụt đột ngột! Hắc mã Hoa Đình cường thế giết!

52. Chương 52: Giá Fan

Edit + Beta: Vịt

Hoa Đỉnh?

Hạ Bạch cau mày, cậu nhớ tên công ty kiếp trước Địch Thu Hạc thành lập chính là Hoa Đỉnh, tình thế phát triển siêu cấp tốt, chỉ tốn thời gian 10 năm đã đẩy Hoàng Đô xuống vị trí lão đại công ty giải trí trong nước, tấn công rất mạnh. Nhưng cậu mơ hồ nhớ Hoa Đỉnh dưới danh Địch Thu Hạc không phải thành lập sớm như vậy…… Hay là nói Hoa Đỉnh này không phải Hoa Đỉnh kia? Hoặc là trí nhớ cậu sai?

Ôm những nghi ngờ và suy đoán này, cậu ưu tiên mở ra tin tức đứng thứ 2, nhanh chóng xem một lần.

Thứ phương diện thị trường chứng khoán cậu không hiểu lắm, nội dung tin tức đưa khá đơn giản và phân tán, cậu sau khi xem xong tổng kết ra hai tin tức: Có đại lão từ Hoàng Đô rút tiền, mà Hoàng Đô quyết sách thất bại, trên hạng mục bất động sản ở khu C sát vũ (*), tổn thất nặng nề; có rất nhiều đại lão bơm tiền cho Hoa Đỉnh, sau đó hạng mục bất động sản khu C bị công ty nhỏ không có danh tiếng gì Hoa Đỉnh này tóm được.

((*) vũ ở đây nghĩa là lông chim; cánh chim bị rụng lông thì không thể bay cao được; từ "sát vũ" có thể hiểu là tình cảnh khó khăn)

Bình luận dưới tin tức này đã hơn ngàn cái, đám netizen nhiệt liệt thảo luận, rất nhanh liền kết hợp tin này với bạo liêu Địch Biên sắp ly hôn với nhau.

Netizen một: Không hiểu thì đừng tới tham gia náo nhiệt, Hoàng Đô lần này cổ phiếu sụt không đơn thuần là bởi vì quyết sách thất bại và rút tiền, vấn đề lớn nhất chính là Tần gia cư nhiên cũng ở trên hạng mục bất động sản khu C lén lút chen một chân, cùng Hoàng Đô đứng ở phía đối lập. Hoàng Đô và Tần gia vốn là một nhà, bây giờ đột nhiên cạnh tranh, loại tín hiệu nguy hiểm bọn họ sắp giải tán này làm cho các đại lão bất an, cho nên mới có xảy ra hôm nay. Vậy Hoa Đỉnh là vận may lúc thông gia người ta âm thầm làm chia rẽ nhặt được rò rỉ, ngư ông đắc lợi.

Netizen hai: Lầu trên cũng là nửa thùng nước dao động, nhìn không rõ thế cục. Công ty Hoa Đỉnh kia tuy nhỏ, nhưng phát triển rất ổn, bây giờ Hoa Đỉnh đột nhiên có nhiều tài chính rót vào, rõ ràng chính là được đại lão có ánh mắt nhìn trúng, muốn một lần bay lên trời. Một bị rút tiền, một được bơm tiền; một mất đi hạng mục, một tóm được hạng mục; một gia đình quan hệ hỏng bét, còn phải cùng thông gia ràng buộc nhiều năm tách ra, một điệu thấp an ổn kiên định ngấm ngầm phát triển. Đối lập mãnh liệt này, heo đều biết chọn thế nào.

Netizen ba: Các thím đều tính sót một vấn đề, Địch Biên kia ba đứa con. Lão Tam là con gái, còn vô cùng có khả năng không phải của ông ta; con thứ hai là bà vợ đội nón xanh cho ông ta sinh, trong thân thể còn chảy một nửa máu Tần gia, tuổi lại nhỏ, không biết sau này có thể trở thành kết nối của Hoàng Đô và Tần gia hay không, thật sự làm cho người ta không cách nào có lòng tin với hắn; lão Đại đáng tin nhất thấp điệu nhất thoạt nhìn có năng lực nhất trước kia đã bị Tần gia bức tới rời khỏi Hoàng Đô, bây giờ lại càng không biết bị cái gì chèn ép, cư nhiên trực tiếp bỏ qua quyền thừa kế Hoàng Đô, muốn cùng Địch gia vạch rõ giới hạn. Ba người thừa kế, một khả năng không phải họ Địch, một không nhất định thành tài, một có năng lực lại ép ra đi, đồn là Địch Biên hiện tại ngã bệnh nằm viện, công ty là do Phó đổng quản lý. Người cầm lái cũ thân thể đã muốn suy sụp, người thừa kế lại vẫn không có đứng lên, một nhà như vậy nhìn không được công ty trong tương lai, nó không loạn thì ai loạn?

Netizen bốn: Lầu trên nói đúng đấy, tui hiện tại chỉ muốn biết đại lão từ Hoàng Đô rút tiền là ai, đây cũng quá cơ trí. Còn có còn có, người bơm tiền cho Hoa Đỉnh là ai, đáng tin hay không a.

Netizen năm: Đáng tin đấy, tin tức nội bộ, lần này công ty bơm tiền cho Hoa Đỉnh không chỉ một nhà, số tiền lớn đến đáng sợ, quả thực giống như trên trời rơi xuống nhân bánh vậy, ngon chết người.

Bên này thảo luận của đám netizen coi như lý trí, bình luận dưới một top tin tức khác lại đã sớm nổ, họa phong thiếu chút nữa chọc mù mắt Hạ Bạch.

Netizen một: Con ma lem hot mạng lại tới cọ nhiệt độ rồi! Mọi người mau tới chửi cô ta nha!

Netizen hai: Ly hôn? Nghe nói bà vợ hiện tại của chủ tịch Hoàng Đô Địch Biên là tiểu tam thượng vị, bây giờ tiểu tam lật thuyền, chả lẽ là tiểu tứ muốn lên?

Netizen ba: Đau lòng Thu Thu nhà ta va phải cha với mẹ kế như vậy, à không đúng, Thu Thu nhà ta sau này sẽ không còn cha bất công với mẹ kế ác độc nữa, vui vẻ, kích thích, tung hoa ăn mừng!

Netizen bốn: Ha ha ha ha, con tiện nhân kia cư nhiên không phải giống của Địch Biên, ha ha ha ha, nhớ cô ta trước kia ở trong trường học bày mấy cái bài tiểu tiểu thư Hoàng Đô, ta thật là muốn sắp chết cười. Đám cặn bã quỳ liếm cô ta muốn vào Hoàng Đô làm minh tinh kia, mặt chúng mài có đau không? Có đau không? Ha ha ha ha.

Netizen năm: Chửi hot mạng có bệnh? Bạo liêu này có ảnh bệnh viện chụp được làm chứng, tám chín phần mười là thật, người ta lại không bịa đặt, mắng chửi người chính là có bao u ám. Còn có, chả lẽ chỉ có một mình tui đang tò mò Địch Biên với Địch Xuân Hoa vì sao lại đồng thời nằm viện sao?

Netizen sáu: Tui là bảo vệ của bệnh viện, lén lút bạo liêu, Địch Biên nằm viện đêm đó có cảnh sát tới, ông ta không phải là ngã bệnh, là bị người đẩy xuống cầu thang, về phần kẻ tình nghi…… Trong bệnh viện nằm một vị khác, thím hiểu chứ, dã chủng không dám tin vào thân thế của mình chó cùng rứt giậu gì gì đó. Tui hiện tại siêu cấp đồng tình Địch Thu Hạc, anh ấy làm con trong giá thú của vợ cả, Đại thiếu gia Địch gia chuẩn, lao tâm lao lực cũng không lấy lòng, địa vị trong lòng Địch Biên lại không bằng một dã chủng, anh ấy lần này rời đi hẳn là triệt để tâm nguội ý lạnh. đáng thương.

……

Bình luận lật tới chỗ này, Hạ Bạch đã có thể hết sức xác định, trong số netizen hơn nửa đêm không ngủ khắp nơi nhảy nhót này, tuyệt đối có thủy quân. Mà từ hướng gió bọn họ bình luận mà nhìn, đám thủy quân này hơn nửa vẫn là của bên Địch Thu Hạc…… Địch gà cay rất cơ trí nha, biết sớm khống chế được hướng phát triển dư luận.

Cậu hơi thả lỏng tâm, buồn ngủ dâng trào, tiện tay ấn tắt điện thoại nhắm mắt ngủ.

Người không có làm việc trái lương tâm an ổn ngủ thiếp đi, người trong lòng có quỷ thì hơn nửa đêm còn đang vì chuyện công ty nhọc lòng.

"Đây là xảy ra chuyện gì! Đại Trạch sao lại rút tiền? Công ty đầu ty này nhưng là từ thời cha tôi vẫn làm túi tiền của Hoàng Đô! Tần gia rút tiền nó cũng không nên rút tiền!" Địch Biên dựa vào trên giường, tâm tình kích động rống xong, giơ tay lên bụm trán, sắc mặt trở nên tái nhợt chút.

Luật sư Vương nhanh chóng ấn chuông đầu giường, tiến lên khuyên bảo, "Chủ tịch ngài đừng kích động, thân thể quan trọng hơn. Công ty đã phái người phụ trách đi tìm Đại Trạch rồi, chúng tôi suy đoán Đại Trạch rút tiền hẳn là có liên quan tới Hoàng Đô muốn cùng Tần gia tách ra, chỉ cần chúng ta hảo hảo nói rõ Hoàng Đô và Tần gia tách ra là ôn hòa lại không tổn thương bản thân, Đại Trạch hẳn là sẽ hồi tâm chuyển ý."

Địch Biên nghe vậy tâm tình cuối cùng ổn định một chút, thả tay xuống, cau mày nói, "Chỉ hi vọng thế…… Hoa Đỉnh kia lại là xảy ra chuyện gì?"

"Một công ty nhỏ, vừa thành lập chưa tới mấy năm, hết sức tầm thường, lần này hẳn chỉ là lượm rò rỉ thôi." Luật sư Vương nói suy đoán phó đổng Lưu nói với hắn, cầm một phần văn kiện vừa tới tay không bao lâu, biểu tình có chút chần chờ.

Địch Biên thấy thế mặt trầm xuống, hỏi, "Còn có chuyện gì? Là Tần gia lại đề yêu cầu loạn? Nói với bọn họ không có cửa đâu!"

"Không phải ạ." Luật sư Vương nhìn sắc mặt ông một cái, thấp giọng trả lời, "Là đại thiếu…… Cậu ấy phái luật sư tới đây, trả lại toàn bộ nhà cửa xe cộ tiền bạc lúc trước ngài tặng cho cậu ấy, một phân không thiếu, một chút không rò, toàn bộ trả."

Địch Biên chợt túm chặt chăn, biểu tình thay đổi, trong nháy mắt có loại cảm xúc áy náy hối hận hiện lên, cuối cùng mạnh mẽ bị ông đè xuống, khẽ nhắm mắt nói, "Thu Hạc tính tình mềm, lần này chỉ là cáu kỉnh, không sao, tôi sau đó lại dỗ nó chút."

Luật sư Vương nhìn bộ dạng chắc chắn của ông, ở trong lòng thở dài. Đại thiếu lần này làm tới quyết tuyệt như thế, đâu giống bộ dáng cáu kỉnh. Chủ tịch lần này làm tới thật sự quá phận chút, đem chân tâm của đại thiếu chà đạp, sắc mặt Tần gia lại khó coi, nếu như là hắn, hắn cũng……

Nghĩ tới đây hắn lại nhìn Địch Biên một cái, cúi đầu từ trong cặp văn kiện rút ra một phong thư đưa tới, thấp giọng nói, "Chủ tịch, đây là luật sư của đại thiếu đưa tới, dặn tôi chỉ có thể để cho ngài xem."

Địch Biên lập tức mở mắt ra, nhận lấy phong thư mở ra, lại nhìn thấy bên trong là một cái chìa khóa két sắt ngân hàng và một danh sách đoàn đội.

Phía dưới danh sách có một hàng chữ, rõ ràng là Địch Thu Hạc lưu lại, viết là: *Chuyện cha bảo con làm con đều làm được rồi, xin lỗi sau này không thể giúp ngài nữa, dự án thiết kế lần trước ngài giao cho tôi đã đặt vào két sắt ngân hàng, chìa khóa đó cho ngài, danh sách đoàn đội cũng trả lại cho ngài, ân dưỡng có cơ hội sẽ báo. Địch tiên sinh, có duyên lại gặp.*

Địch tiên sinh, có duyên lại gặp……

Danh sách bay xuống, tay Địch Biên run lên.

Thu Hạc đứa nhỏ mềm lòng như vậy, lần này làm sao……

"Bác sĩ tới rồi." Luật sư Vương nhặt danh sách lên, quét tới một ít hàng chữ phía trên, nhìn Địch Biên một cái, thở dài, lui qua một bên.

Bác sĩ người cao tóc vàng mắt xanh cẩn thận làm kiểm tra cho Địch Biên, sau đó lễ phép biểu đạt nguyện vọng ngày mai liền sẽ rời khỏi nơi này về nước.

Luật sư Vương cau mày, nhịn không được nói, "Nhưng chủ tịch nhà tôi còn chưa khỏi hẳn, ngài không phải sẽ……"

"Lần này tới khóa quốc (*) khám bệnh đã làm lỡ rất nhiều thời gian của tôi, nếu không phải Địch Thu Hạc tiên sinh thành ý mười phần, hiếu tâm đáng khen, tôi tuyệt sẽ không hoãn lại công việc trong nước đặc biệt bay một chuyến này." Bác sĩ người cao cau mày nói, nhìn Địch Biên một cái, ánh mắt mơ hồ có chút khinh thường, "Chỉ tiếc con trai là một đứa con tốt, cha nhưng không nhất định là người cha tốt. Địch Biên tiên sinh đã tỉnh, công việc chăm sóc còn lại bất kỳ bác sĩ nào cũng có thể làm, tôi không tiếp tục quấy rầy nữa."

((*) Khóa quốc chỉ nước láng giềng)

Luật sư Vương bị nghẹn tới khuyên không được.

"Để cho hắn đi." Địch Biên vốn chột dạ, bây giờ bị người châm chọc như vậy, đâu nhịn được, lập tức nổi giận, trầm giọng quát, "Bác sĩ ưu tú nước tôi ngàn ngàn vạn, không hiếm lạ gì quấy rầy của ông!"

"Hừ." Bác sĩ người cao chịu không được tức, lập tức phản lại bóng gió, "Bác sĩ ưu tú ngàn ngàn vạn, bệnh nhân không tố chất không biết tôn trọng bác sĩ cũng ngàn ngàn vạn, tôi bây giờ xui xẻo đụng phải một người. Địch Biên tiên sinh, chúng ta ai cũng không thể so sánh cao quý hơn ai, người người bình đẳng, ông ra oai cho ai xem? Còn có, hảo tâm nói cho ông biết, Địch Thu Hạc tiên sinh sau khi tới nước Y, là trước tới tìm tôi, sau đó đi đón con trai út của ông. Tôi nhưng nhìn thấy rất rõ ràng, nghe nói ông tính mạng đe dọa, phản ứng đầu tiên của con trai út của ông không phải là lo lắng, mà là hỏi ông có phải đã chết hay không, đón hắn về nước có phải đi nghe di chúc hay không. Địch Biên tiên sinh, nước ông có câu châm ngôn, bách thiện hiếu vi tiên (*), đứa con thứ hai kia của ông ngược lại giống ông, phụ không từ, nhi không hiếu, hoàn mỹ. Chỉ tiếc Địch Thu Hạc tiên sinh, lại có một người cha như vậy!"

((*) Lấy thiện hiếu làm đầu)

Địch Biên giận đến nhức đầu, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, nhất thời nói không ra lời.

Bác sĩ người ca thấy thế, tẫn trách tiến lên giúp ông tiêm xoa bóp dìu ông nằm xuống, chờ sau khi ông hoãn xuống, lại đổi lại biểu tình trào phúng, lành lạnh nói, "Ông nhưng đừng choáng nữa, ép Địch Thu Hạc tiên sinh rời đi, ông sẽ không thấy được sẽ có một đứa con hiếu thuận khác có thể đi suốt đêm ra nước ngoài mời bác sĩ cho ông." Nói xong ghi bản tổng hợp, xoay người tiêu sái rời đi.

Địch Biên ngộp tới sắc mặt đỏ lên, muốn phản bác nhưng vốn từ nghèo, bởi vì ngay cả bản thân ông đều mơ hồ hiểu, trên đời này đứa con duy nhất thật lòng đối đãi ông cũng chỉ còn lại một mình Địch Thu Hạc, nhưng hết lần này tới lần khác ông là……

Nghĩ tới đây ông lại nghĩ tới uy hiếp của Tần Ly, cảm xúc bực bội giống như là tìm được điểm phát tiết, tiềm thức liền đem tất cả sai lầm quy đến trên người Tần Ly, cắn răng phẫn nộ nói, "Luật sư Vương, tôi muốn ly hôn với Tần Ly! Lập tức! Cậu hiện tại liền đi phát tuyên bố, đem chuyện mất mặt cô ta làm toàn bộ chọc ra! Tôi muốn cô ta sống giống như chuột chạy qua đường, người người phỉ nhổ!"

Luật sư Vương có chút tâm mệt đáp ứng, thấp giọng trấn an ông, nhưng cũng không hành động, bởi vì hắn biết, chủ tịch hiện tại nói những cái này đều là nói tức, vì ổn định cổ phiếu Hoàng Đô, hôn nhân này, tạm thời ly không được.

Hoàng Đô và Tần gia quả nhiên bắt đầu cãi cọ chia cắt dài đằng đẵng, cổ phiếu hai nhà cũng bắt đầu kéo dài đê mê.

Weibo Hạ Bạch lướt qua một tin tức oanh có tính tập trung sau đó từ từ bình tĩnh lại, đám netizen rời khỏi trận địa, rối rít chạy tới dưới weibo chính thức của Hoàng Đô bát quái chuyện Địch Biên bị đội nón xanh, bức tới Hoàng Đô khóa bình luận một đoạn thời gian.

Đám nghệ sĩ Hoàng Đô cũng hơi bị mấy tin tức tiêu cực của ông chủ ảnh hưởng, rối rít rụt cổ làm người, cũng không dám quá mức cao điệu ló đầu.

Thời gian chuyển tới hạ tuần tháng 10, Hạ Bạch để Ngưu Tuấn Kiệt lại Trịnh trạch làm liên lạc viên của mình, mình lại lần nữa lên đường, trước tới Nghiêm trạch của tân nương Nghiêm Mộng ở, tiến hành công việc theo chụp chính thức.

Theo chụp hôn lễ là việc rất mệt mỏi rất vụn vặt, cũng rất khảo nghiệm năng lực trảo chụp và năng lực phản ứng hiện trường của nhiếp ảnh gia, vì có thể chụp ra một bộ ảnh làm cho tân nương thỏa mãn kinh diễm, Hạ Bạch để đầu óc trống rỗng, mạnh mẽ bận rộn một phen những việc chú ý theo chụp hôn lễ, đem một vài album ảnh theo chụp hôn lễ khá ưu tú lật qua lật lại, thậm chí còn tìm Từ Ánh đối với chụp ảnh thân thể người hết sức có nghiên cứu thỉnh giáo chút…… Mặc dù cuối cùng rơi xuống kết cục chạy trối chết.

Trăm triệu không nghĩ tới, một đoạn thời gian không gặp, Từ Ánh không chỉ không tìm việc mới rời khỏi phòng làm việc Quân Thần, còn nhõng nhẽo cứng rắn muốn cùng Quân Thần liên tục hẹn, bức tới Quân Thần đang chuẩn bị bán album mới ngày ngày nằm vào trạng thái lãnh khí tỏa ra, trong ba thước cóng chết tất cả nhân viên không liên can. Cậu không biết chút tình hình nào tới cửa, sau đó bị đông cứng lạnh thấu tâm, cùng Từ Ánh cùng nhau lạnh run.

Nghiêm gia kinh doanh thiết bị điện, của cải sung túc, tân nương Nghiêm Mộng là lão Nhị, bên trên còn có một đại tỷ theo chủ nghĩa không cưới.

"Tiểu Hạ tiên sinh cậu tới vừa lúc, tối nay là party độc thân của tôi, cậu có thể hảo hảo thư giãn chút." Nghiêm Mộng vóc người cao gầy, lớn lên cổ điển, là mỹ nhân rất có ý nhị, lúc đối mặt với Hạ Bạch thái độ rất ôn hòa thân thiết, "Tôi vốn định cũng mời Tiểu Nhã tới, nhưng anh trai nó lại muốn đoạt với tôi, cứng rắn lôi kéo con gái như Tiểu Nhã tới tham gia tụ hội huynh đệ độc thân bên kia, ngốc muốn chết."

"Trịnh tiên sinh đây là sợ em gái nháo tới cô, muốn để cho cô và khuê mật tối nay hảo hảo thả lỏng chút. Nghiêm tiểu thư tìm được một ông xã tốt tri kỉ." Hạ Bạch muốn đi theo bên cạnh Nghiêm Mộng tham quan sân bãi nhà cô lát nữa cử hành party, thấy cô lời nói biểu tình quở trách nhưng ngọt ngào, liền thuận thế tâng bốc cô một câu.

Nghiêm Mộng nghe vậy quả nhiên cười đến càng ngọt, cười lầu bầu, "Người kia chính là thích soi chi tiết, tiểu Nhã cũng là khuê mật của tôi, đâu có nháo hay không, Tiểu Nhã tri kỉ như vậy……"

Lần bầm xong nhìn Hạ Bạch một cái, tựa hồ là có chút xấu hổ, nói sang chuyện khác, "Lần này Tiểu Hạ tiên sinh có thể tới, tôi rất vui vẻ, cám ơn. Sách tuyên truyền của Tiểu Nhân Ngư tôi mỗi kì đều có mua,

chỉ tiếc tôi mặc không được trang phục của Tiểu Nhân Ngư, thật sự tiếc nuối."

Hạ Bạch nhanh chóng khách khí cảm ơn vài câu, giữa lúc nói chuyện không để lại dấu vết đánh giá một chút thân hình cô, nhớ tới mấy yếu điểm phân biệt Từ Ánh truyền thụ cho kia, giật mình, hỏi, "Nghiêm tiểu thư, cô có phải biết khiêu vũ hay không?"

"Ế, làm sao anh biết? Tiểu Nhã nói với anh sao?" Nghiêm Mộng kinh ngạc nhìn cậu, sau đó gật gật đầu, nói, "Quả thật có học, bất quá bỏ phí một trận, một đoạn thời gian trước mới lại nhặt lên."

Hẳn là sau khi vóc người khôi phục mới lại nhặt lên đi. Hạ Bạch suy đoán, lại quét một cái biệt thự xinh đẹp cái hồ mà tòa nhà Nghiêm gia dựa vào, trong lòng có một ý nghĩ, hỏi, "Nghiêm tiểu thư, xin hỏi cô có mấy bộ áo cưới?"

Bên hồ xinh đẹp, cô gái vóc người cao gầy chỉ cần mặc váy cưới cúp ngực tới đầu gối, chân trần đứng trên cỏ, cùng với âm nhạc tung tăng nhảy múa. Chỗ cách cô mấy bước, một nhiếp ảnh gia đang kiên nhẫn tìm kiếm góc độ.

Trời dần dần tối, ánh đèn tỉ mỉ lắp đặt theo thứ tự sáng lên, các cô gái tham gia party lục tục tới. Nghiêm Mộng đã lâu không khiêu vũ triệt để thả lỏng tinh thần, sau khi nhìn thấy các cô nhanh chóng hưng phấn mời các cô cùng nhau khiêu vũ, quản gia đúng lúc tiến lên, đã sớm chuẩn bị xong "Trang phục khuê mật".

Hạ Bạch tìm tới mấy người chỉnh ánh sáng giúp việc tạm thời, ở trong lòng mặc niệm một lần những việc cần chú ý khi chụp ảnh nhóm mà Từ Dận Vinh đã nói với cậu, trước trảo chụp mấy tấm, an bài chỗ đứng của từng cô gái.

Chờ sau khi chụp đến thỏa mãn thức thời rút lui, không quấy rầy các cô cuồng hoan nữa.

Party từ nhảy múa bắt đầu, lại từ nhảy múa kết thúc, Hạ Bạch kiên nhẫn tìm kiếm góc độ, đúng lúc trảo chụp, thỉnh thoảng tiến lên nhắc nhở tân nương và các khuê mật chỉnh một chút chỗ đứng và biểu tình, không ngừng ấn xuống màn trập.

Màn đêm buông xuống, mọi người tan cuộc.

Các cô gái đều đi nghỉ ngơi, Hạ Bạch không rời đi theo, mà là ở lại tiếp tục trảo chụp bộ dạng đám người giúp việc và quản gia bận rộn thu dọn.

Hôm sau, tân nương dậy thật sớm trang điểm, Hạ Bạch cũng theo đó thật sớm rời giường, ghi chép từng quá trình tân nương thay đổi xinh đẹp.

Sau khi trang điểm xong, các phù dâu trang điểm xong lục tục tới, cùng tân nương cùng nhau chụp mấy tấm, sau đó người nhà tân nương đi vào, tiếp tục chụp, thân thích bạn bè tân nương tới, chụp chụp chụp……

Bên trong phòng chụp xong, Hạ Bạch lại chạy tới dưới lầu đi chụp ảnh xe hoa chú rể tới, chụp xong sau đó hỏa tốc chạy lên lầu, chụp bộ dáng mong đợi ngượng ngùng của tân nương sau khi nghe được chú rể tới.

Khắp nơi đều là khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, cho dù là khóc, cũng là cảm động, khóc mang theo chúc phúc.

Sau khi nhìn qua gia đình Địch gia lạnh băng như vậy, Hạ Bạch nhìn tân nhân sắp tạo thành gia đình mới trong màn ảnh, trong lòng ấm một mảnh, cũng hơi có chút chua xót.

Trẻ con được thương yêu lớn lên nhiều như vậy, tại sao bên trong không có Địch Thu Hạc.

Nếu như Địch Thu Hạc tìm được người yêu, có phải hay không cũng sẽ lộ ra nụ cười hạnh phúc như vậy, có phải hay không có thể chậm rãi từ trong băng lãnh nguyên sinh gia đình mang tới cho anh đi ra?

Trong đầu đột nhiên hiện lên câu mong đợi tương lai "Cùng người yêu bình an trải qua cả đời" của Địch Thu Hạc, cậu ấn xuống màn trập, ghi chép xuống hình ảnh tốt đẹp chú rể hôn cô dâu, cảm xúc mơ hồ mấy ngày này từ từ trở nên rõ ràng.

Cậu có lẽ đối với Địch Thu Hạc có hảo cảm, nhưng hảo cảm này còn chưa đủ để dao động nguyên tác của cậu, làm cho cậu không để ý tính hướng và ý nguyện của Địch Thu Hạc, dao cường thế và bá chiếm đối phương. Nếu như Địch Thu Hạc thích là con gái……

Trong màn ảnh, chú rể ôm lấy cô dâu, chuẩn bị mang theo người hắn yêu tới trước giáo đường, hứa hẹn cả đời.

Bên ngoài ống kính, Trịnh Nhã vui vẻ mà khóc, Ngưu Tuấn Kiệt có chút luống cuống lấy khăn tay ra, muốn lau nước mắt cho cô.

Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống, nhớ tới hình ảnh kiếp trước Ngưu Tuấn Kiệt ngốc ôm con cùng Trịnh Nhã nhìn nhau mà cười, sờ sờ lỗ mũi, có chút bất đắc dĩ nghĩ. Nếu Địch Thu Hạc thích là con gái, vậy cậu liền bóp tắt hảo cảm còn chưa phát triển, đàng hoàng làm bạn tốt của đối phương.

Địch Thu Hạc kiếp trước anh niên tảo thệ đáng thương như vậy, kiếp này Địch Thu Hạc chỉ có 23 tuổi cũng rất thảm, cậu vẫn là không ở trong cuộc đời đã rất rối rắm của anh làm loạn thêm. Hơn nữa Địch Thu Hạc lớn lên đẹp như vậy, nếu kết hôn, sinh bảo bảo khẳng định cũng cực kỳ đẹp.

Ôm một loại tâm tình thánh phụ đại triệt đại ngộ, cậu theo chụp hôn lễ toàn bộ hành trình, sau đó mệt mỏi chỉnh sửa ba ngày, rốt cục trước khi vợ chồng Trịnh Lỗi đi hưởng tuần trăng mật, đem toàn bộ 108 tấm hình, ngay cả ảnh gốc ảnh chỉnh cùng video biên tập ra cùng nhau, đóng gói gửi tới Trịnh trạch, hoàn thành phần công việc này.

Ba tiếng sau, Nghiêm Mộng chuyển tới tài khoản ngân hàng của cậu 50 vạn, tròn 50 vạn, một số 0 không

ít. *(50 vạn = khoảng 1 tỷ 8. Huhu tđn ẻm được lương cao thế =.=)*

Hạ Bạch mệt mỏi gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật lập tức bị dọa tỉnh, lẩm bẩm đếm số lẻ trong tin chuyển khoản, há to miệng, nhanh chóng gọi điện thoại cho Nghiêm Mộng, nhắc nhở cô chuyển sai tiền, cho nhiều hơn 1 số 0

"Không sai đâu, hiện tại nhiếp ảnh gia tuyến 1 đều là lương như vậy, giá này mới là bình thường. Tiểu Hạ, làm fan của cậu, tôi có cần thiết nhắc nhở cậu một câu, cậu đừng tức giận! Cậu là nhiếp ảnh gia chụp ảnh cho xa xỉ phẩm và minh tinh hàng đầu như Quân Thần đấy! Sau này công việc nhận hẹn chụp không thể ra giá 2 vạn 3 vạn thấp như vậy, sẽ bị chê cười." Nghiêm Mộng tận tình khuyên bảo nói, rất có tư thế của fan qua đường thành fan não tàn, "Cậu biết giá của nhiếp ảnh gia lúc trước áo cưới tôi tìm không? Một bộ ảnh 20 vạn! Hắn còn chỉ chụp 1 ngày! Cậu theo chụp hai ngày, chụp tới 108 tấm ảnh chỉnh hoàn mỹ với một video cắt nối biên tập, 1 bộ bằng 3 bộ của người ta, 50 vạn đều coi như là tôi không biết xấu hổ tính giá fan cho mình!"

Hạ Bạch bị nói tới có chút mộng, giải thích, "Nhưng nhiếp ảnh gia lúc trước của cô một mình mang theo team, tôi chỉ có một mình, công việc trang điểm chỉnh ánh sáng các loại công việc đều là người giúp việc nhà cô bận rộn, thiết bị của tôi khẳng định cũng không tốt bằng của người ta……"

"Nhưng ảnh cậu chụp ra hiệu quả tốt a, tôi rất thích." Nghiêm Mộng cười cắt đứt lời cậu, giống như là bị ngữ khí mông lung của cậu manh tới, hoãn xuống thanh âm giải thích, "Tiểu Hạ, cậu có phải không biết album của Quân Thần đã ra thị trường rồi hay không? Bìa cậu chụp cho hắn hiện tại đang luân truyền trên các trang lớn, nhân khí tăng cao. Giới giải trí không thể so với giới khác, giá trị nhân khí thêm vào so với giá trị bản thân cũng cao hơn, cho nên cậu không thể lại dùng quan niệm cũ trước kia đi đối đãi với thành quả lao động của cậu hiện tại. Nhiếp ảnh gia của giới giải trí và giới trời trang, cùng nhiếp ảnh gia studio bên ngoài là hai loại sinh vật hoàn toàn bất đồng. Tiểu Hạ, tôi đề nghị cậu mời trợ lý giúp cậu xử lý chuyện đối ngoại hẹn chụp, sau đó hảo hảo làm quen mô típ và quy tắc của giới giải trí, cậu hiện tại nhưng cũng là hot rồi."

---

*Tui đang làm một bộ đoản khoảng 20c của tác giả Tĩnh Thủy Biên - tác giả bộ Tháng năm qua. Mong các thím ủng hộ:*****

53. Chương 53: Trợ Lý Vạn Năng

Edit + Beta: Vịt

Hạ Bạch có chút ngu cúp điện thoại, còn chưa kịp tiêu hóa lời này, Ngưu Tuấn Kiệt đã ôm một cái hộp chuyển phát nhanh tới đi vào, hưng phấn hô, "Mua được rồi mua được rồi! Tôi nhờ thân thích của tôi giúp tôi đi mua! Mau tới! Tác phẩm của Tiểu Bạch lần đầu tiên lên thương phẩm thực thể có cất giữ giá trị như album này, đến đến đến, mỗi người một phần, giữ lại làm kỷ niệm!"

Xoẹt xoẹt, bao chuyển phát nhanh mở ra, mười album mới tinh nằm trong hộp, bìa nhìn quen mắt vô cùng.

"Lại còn tặng poster với lịch bàn, thật hào phóng. Đây là cái gì, gậy tiếp ứng sao?" Ngưu Tuấn Kiệt trước lấy tặng phẩm một cái, sau đó đem album một người hai tấm chia hết, nghiêm túc nói, "Một tấm giữ lại, một tấm để nghe, còn thừa hai tấm Tiểu Bạch cậu có thể cầm đi cho thầy Từ xem một chút, thầy ấy nhất định sẽ vì cậu mà kiêu ngạo!"

Trong tay trầm xuống, bị nhét vào 4 tấm album, Hạ Bạch cúi đầu, liếc mắt liền nhìn thấy góc bìa chỗ dòng nhiếp ảnh gia tên của mình, nhất thời có chút mới lạ, lại có chút mờ mịt, đại não còn chưa có đối với chuyện feedback này ra một cảm xúc rõ ràng, tay đã tự động lấy điện thoại ra, tìm số Địch Thu Hạc gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Album của Quân Thần ra mắt rồi.

Đương nhiên không có reply, Địch Thu Hạc sau khi về khu D vẫn luôn bận rộn đuổi kịp tiến độ, thức dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, điện thoại cả ngày trong trạng thái tắt thoát quấy rầy, chỉ lúc nửa đêm hoặc rạng sáng thỉnh thoảng giả xác chết vùng dậy, đáp lại tin nhắn chào buổi sáng mỗi ngày của cậu.

Đoán chừng tất cả thời gian nghỉ ngơi đều dùng để ngủ bù rồi, đáng thương.

Thu hồi cảm khái đột nhiên toát ra, cậu nhìn một chút mấy đứa bạn cùng phòng thật lòng vì mình cao hứng, nhớ tới mấy chục vạn đồng vừa kiếm được, khóe miệng câu một cái, hào khí phất tay, "Hôm nay tôi cao hứng, đi, bọn mình đi hảo hảo cọ một bữa! Tôi mời khách!"

Đám người Ngưu Tuấn Kiệt hoan hô, từng người cất xong album của mình, lôi kéo cậu bá vai bá cổ ra khỏi ký túc.

Ăn ăn uống uống chơi đùa tới 10h mới về phòng, mọi người thay phiên rửa mặt xong, bò lên giường không bao lâu liền ngủ.

Hạ Bạch mạnh mẽ chống tinh thần uốn ở trong chăn gẩy điện thoại, vừa lên weibo xem bát quái cãi lộn của Hoàng Đô và Tần gia vừa giết thời gian.

Kim giờ chuyển tới 12 rưỡi, điện thoại đột nhiên rung, một tin nhắn mới gửi tới.

Địch Thu Hạc: Chúc mừng cậu, muốn quà gì? Tôi mua gửi cho cậu.

Ngữ khí biết điều tri kỉ, không có cố ý nói chuyện chọc giận.

Hạ Bạch câu môi, gõ chữ rep: *Có phải buồn ngủ tới mắt đều không muốn mở?*

Nếu không sao có thể thành thật thế.

Bên kia an tĩnh ít nhất 10 phút, sau đó một cú điện thoại gọi tới.

Hạ Bạch cúp, gõ chữ rep: *Bạn cùng phòng đều ngủ rồi, không tiện gọi điện thoại. Vừa quay phim xong?*

Lần này tin nhắn rep lại rất nhanh.

Địch Thu Hạc: Vừa quay xong, Đông Ny lại cản trở. Sao cậu còn chưa ngủ? Mất ngủ? Tôi còn tưởng cậu ngủ rồi.

Hạ Bạch: Đặc biệt chờ anh.

Bên kia lại an tĩnh nửa phút, sau đó một tin nhắn ngắn gọn nhưng kèm theo ngữ âm hiệu quả trả lời: *Tiểu cẩu tử cậu có phải nhớ tôi không?*

Đại não tự động não bổ ra bộ dáng đắc ý mang theo cười của đối phương, Hạ Bạch nhịn không được cười, cố ý trả lời: *Ừa, ba ba rất nhớ con.*

Sau đó bên kia lại an tĩnh.

Hạ Bạch chọt chọt màn hình điện thoại, yên lặng mấy giây.

Một, hai, ba…… Một trăm lẻ sáu, một trăm sáu mươi mốt…… Lúc Hạ Bạch hoài nghi đối phương có phải đã ôm điện thoại ngủ mất hay không, tin nhắn mới gửi tới.

Địch Thu Hạc: Vừa nãy lật lật bảng hành trình, cảnh ở khu D nếu tăng thêm thứ 5 có thể quay xong, sau khi quay xong sẽ có thời gian một ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, tôi có thể thương lượng với chú Khương chút, tạm thời rời tổ về thành phố B gặp cậu.

Địch Thu Hạc: Mang về cho cậu ít đặc sản?

Hạ Bạch nhìn hai tin nhắn tràn ngập thành ý và ân cần này, ánh mắt mềm mềm, tâm tình có chút phức tạp, nhịn không được ở trong lòng thở dài.

Trạm quay tiếp theo của Thành gia quân là nước K, từ khu D ngồi máy bay qua phải mười mấy tiếng, tổ phim chỉ rảnh ra thời gian một ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, chính là vì để cho các diễn viên hảo hảo điều chỉnh trạng thái, vì sau khi tới nước K cũng lệch múi giờ làm chuẩn bị.

Bây giờ Địch Thu Hạc chỉ bởi vì một câu "Rất nhớ anh" của cậu liền quyết định trên nhiệm vụ quay phim đã rất nặng lại càng thêm nặng, thậm chí không chút do dự bỏ qua thời gian nghỉ ngơi thật vất vả có được chỉ vì bay về thành phố B gặp cậu, loại hành động tri kỷ này thật sự là…… Thật sự làm cho người ta……

Hạ Bạch: Hảo hảo nghỉ ngơi, không cần qua lại vất vả, tôi chủ nhật này đi thăm anh.

Thật sự là làm cho người ta nhịn không được muốn cưng chiều một chút a…… Cậu đặt điện thoại xuống, mặt u buồn than thở — rõ ràng đã quyết định làm thánh phụ rồi, nhưng như thế nào chính là quản không được cái tay đột nhiên phạm tiện (*) chứ! Tự chủ quá kém! Quá không phải người!

((*) Tiện ởđây trong ti tiện)

Cậu tự khiển trách mình như vậy, sau đó tiếp tục gõ chữ: Ngủ đi, ngủ muộn dễ già, có quầng thâm mắt, ba ba sẽ không thích con nữa.

Đi một chuyến cũng tốt, mặt đối mặt nhìn, làm chấm dứt cho tâm tình mơ hồ mấy ngày này, làm thánh phụ cũng có thể cam tâm chút.

Lại tự mình thuyết phục một phen, cậu lừa mình dối người nhanh chóng gửi tin nhắn chúc ngủ ngon qua, sau đó tắt điện thoại, quấn chăn ngủ.

Khu D, khách sạn.

Địch Thu Hạc ngu si ngồi trên giường, nhìn chằm chằm giao diện tin nhắn khoảng 1 phút, mới "Á" một tiếng mà lấy lại tinh thần, chạy như điên vào phòng rửa tay gẩy mí mắt mình nhìn một chút, sau khi xác định quầng thâm cũng không tính là quá đậm, lại hỏa tốc chạy lại trên giường, trước lấy điện thoại ra rep tin nhắn chúc ngủ ngon của Hạ Bạch, sau đó nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Năm phút sau, anh tinh thần phấn chấn mở mắt ra, nhịn một chút, nhịn không được lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại cho Khương Tú Văn, hưng phấn nói, "Tú Văn! Tiểu cẩu tử nói thích tôi rồi! Cậu ấy thích tôi! Cậu ấy nhất định là cong! Tuyệt đối! Cậu ấy còn nói muốn tới khu D thăm tôi! Cuối tuần này!"

"…… Ờ." Khương Tú Văn lãnh đạm đáp một tiếng, trực tiếp sử dụng đòn sát thủ, "Vậy cậu thổ lộ chưa? Xác nhận qua tính hướng cậu ấy chưa? Cùng cậu ấy kéo tay nhỏ chưa? Hôn miệng nhỏ chưa? Lăn giường nhỏ chưa?"

Đại não nóng lên của Địch Thu Hạc nhanh chóng lãnh tĩnh, trầm mặc vài giây, nghiêm mặt nói, "Tú Văn, cậu càng ngày càng không đáng yêu."

"Còn hơn cậu, cậu nhưng cho tới bây giờ chưa từng đáng yêu." Khương Tú Văn trả đũa.

“Cậu chính là ghen —”

“Ghen tỵ với cậu thầm mến cho tới bây giờ cũng vẫn đơn phương mũi tên đơn (*) cẩu độc thân (**) sao?” Khương Tú Văn bị hạ độc đã lâu đã hoàn toàn nắm rõ mô típ của anh, hung mãnh phản công, “Thu Hạc, bây giờ là buổi tối, không thích hợp làm mơ tưởng hão huyền, tỉnh tỉnh.”

((*) mũi tên đơn: là các icon kiểu dư này: →_→←_←~( )/~

((**) cả cái câu này là “đan tương tưđan tiễn đầu đan thân cẩu” đọc lên nghe vần cơ, dịch ra mất hết hay)

“……”

“A, gà giò.”

Địch Thu Hạc không chút do dự cúp điện thoại, cũng quyết định tuyệt giao với Khương Tú Văn 72 giờ.

Thứ 6 sau khi tan lớp, Hạ Bạch mang theo hành lý đã sớm thu dọn xong, vội vã tới sân bay.

Hành khách bay ban đêm phần lớn đều mặt mang sắc mệt mỏi, Hạ Bạch tìm được vị trí của mình ngồi xuống, vừa mới chuẩn bị rút ra album ảnh tùy thân mang theo giết thời gian, liền bị động tĩnh vị trí hàng sau đột nhiên truyền đến cắt đứt động tác.

“Thật buồn nôn, tôi không muốn ngồi cùng hắn, chỗ trống ở đâu? Tôi muốn xin đổi chỗ ngồi!”

“Chờ sau khi máy bay lên không trung mấy mụn mủ này trên đầu hắn sẽ không đột nhiên vỡ ra đi, ọe, chỉ nghĩ chút tôi đã muốn ói rồi.”

“Sân bay kiểm an thế nào vậy, sao có thể để cho loại bệnh nhân này lên máy bay? Đây không phải đang đùa bỡn an toàn tính mạng các hành khách khác hay sao! Hắn ta như vậy, nói không chừng còn mang virut bệnh truyền nhiễm ác tính gì, không được không được, chỗ ngồi nhất định phải đổi lại!”

Thanh âm một đôi nam nữ chồng chéo vang lên, ngữ khí chán ghét, giọng rất lớn, nội dung làm cho người ta hết sức khó chịu, Hạ Bạch nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi nam nữ trung niên đang đứng trên hành lang chặn đường, hướng một vị khách ngồi phía sau cậu chỉ chỏ, cao giọng hét chỗ trống, yêu cầu đổi chỗ ngồi.

Hành khách xung quanh bị động tĩnh bên này kinh động, rối rít nhìn tới, sau đó tầm mắt sau khi tiếp xúc tới người ngồi phía sau cậu, nhao nhao cau mày cương mặt quay đầu hất tầm mắt đi, giống như là nhìn thấy hình ảnh gì đó rất đáng sợ vậy.

"Nhìn đi, mọi người đều chịu không được dạng như hắn ta, ui ui, anh nói anh, có bệnh làm sao còn lên máy bay, về nhà đóng cửa dưỡng bệnh không tốt sao? Anh như vậy dọa hỏng bao nhiêu bạn nhỏ, còn có đạo đức công cộng hay không?"

Nam nữ trung niên thấy mọi người đều tránh né người kia, nhất thời giống như đạt được ủng hộ, nói tới càng thêm hăng hái.

Hạ Bạch thật sâu cau mày, nhịn không được cởi dây an toàn ra, cầm lấy album ảnh đứng lên, nhìn về phía người ngồi phía sau.

Vừa vặn lúc này người kia làm như bị nam nữ trung niên nói tới bực mình, giơ tay lên tháo khẩu trang che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt không tốt hơn bao nhiêu so với da đầu bán trọc lại hiện đầy vết sẹo mụn mủ, cau mày nói, "Vẫn xin hai vị một vừa hai phải, các người làm rớt mũ của tôi không nói xin lỗi coi như thôi, còn vẫn ác ý công kích thân thể, làm như vậy làm cho tôi hết sức không vui, đây là kỳ thị."

Hạ Bạch trợn to mắt, đầy mặt khiếp sợ.

Thanh âm này, ngữ khí nói chuyện này, đường viền tướng mạo này…… Hình Thiệu Phong?!

Người phụ nữ trung niên khoa trương lui về sau một bước, cao giọng nói, "Ai u yểu thọ rồi! Anh là làm chuyện tâm xấu ruột nát gì bị trời phạt đi? Mặt cư nhiên còn đáng sợ hơn đầu! Mau báo cảnh sát mau báo cảnh sát, người này nói không chừng là tội phạm giết người đang lẩn trốn gì đấy, cố ý nát mặt trốn cảnh sát!"

Người đàn ông trung niên che người phụ nữ trung niên về phía sau, có chút thô lỗi cầm lấy cái mũ rớt trên ghế ngồi ném về phía người nọ, thái độ hung ác, "Quỷ nát buồn nôn! Kỳ thị mày thì sao, mày cái dạng này —"

"Đủ rồi!" Hạ Bạch từ trong khiếp sợ đột nhiên gặp lại cố nhân kiếp trước hoàn hồn, vừa nhận lấy cái mũ nện qua vừa trầm giọng cắt đứt lời người đàn ông trung niên kia, không vui nói, "Anh ta có thể qua kiểm anh liền chứng minh không có bệnh truyền nhiễm, thân thể cũng khỏe mạnh đầy đủ có thể ngồi máy bay! Mấy lời vừa rồi của các người đã đạt đến phỉ báng nói xấu rồi, cảnh sát tới cũng sẽ không đứng ở bên các người! Không phải đổi chỗ ngồi sao, tôi đổi với các người! Các người không muốn ngồi bên cạnh anh ta, tôi ngồi!" Nói xong trực tiếp nhấc bọc nhỏ tùy thân, đi vòng qua đặt mông ngồi bên cạnh hành khách mặt nát.

Tầm mắt người xung quanh nhất thời toàn bộ rơi vào trên người Hạ Bạch, Hạ Bạch lại giống như là không nhìn thấy, cẩn thận búng xuống bụi trên mũ sau đó tiện tay trả cho người bên cạnh, tiếp đỏ mở album ảnh ra, cúi đầu nhìn lại.

Hành khác được cậu bảo vệ nhận lấy mũ sau đó lễ phép nói cảm ơn, không để lại dấu vết trên dưới đánh giá cậu, trong mắt hiện lên một tia tiếu y, đột nhiên ngẩng đầu hướng nam nữ trung niên kia nhếch miệng cười cười, dáng sợ tới nam nữ trung niên kia kinh hô lui về sau một bước thiếu chút nữa ngã về sau, tâm tình rất tốt đội mũ lại lên đầu, lại đeo khẩu trang, cũng lấy quyển sách ra xem.

Nam nữ trung niên tự cảm thấy mất mặt còn muốn nói tiếp gì đó, lại được nhân viên chỗ trống vội vàng chạy tới trấn an, cưỡng chế mang hai người cách ly này, đổi tới chỗ khác.

Máy bay cất cánh, Hạ Bạch đặt xuống album vẫn chưa lật được mấy tờ, nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh, sau khi cẩn thận đánh giá một phen, kích động tới thiếu chút nữa phun nước mắt — quả nhiên là Hình Thiệu Phong! Trợ lý vạn năng kiếp trước của cậu! Hậu thuẫn đáng tin nhất cậu có thể sống tiêu sái!

Cư nhiên là thật, Hình Thiệu Phong kiếp trước đẹp trai cư nhiên thật sự từng có thời kì xấu tới mọi người phẫn nộ! Đó cư nhiên không phải từ khiêm tốn đối phương thiếu đòn!

Đúng lúc buồn ngủ đưa gối đầu tới (*), Nghiêm Mộng mấy hôm trước mới đề nghị cậu mời trợ lý, chưa tới mấy ngày Hình Thiệu Phong liền xuất hiện, đó quả nhiên là duyên trời định —

((*) ý làđúng lúc cần cái gì thì cái đó tới)

"Nhìn bộ dáng cậu quen biết tôi." Hình Thiệu Phong hủy dung ver nghiêng đầu nhìn cậu, thanh âm qua ngăn cách của khẩu trang lộ ra có chút trầm muộn, nhưng tiếu ý trong lời nói hết sức rõ ràng, "Ánh mắt cậu nói cho tôi biết cậu rất cần tôi, nhưng đầu tiên, tôi bán nghệ không bán thân; tiếp theo, tôi đối với nam nhân không có hứng thú; cuối cùng, lương hàng năm của tôi một trăm vạn khởi bước, lên không ngừng, cậu đại khái là thuê không nổi tôi."

"……" Biểu tình mừng rỡ của Hạ Bạch cứng đờ, nghẹn lại.

À đúng, cậu hiện tại đã không phải Hạ Bạch trúng số, giàu tới có thể ngủ trên tiền kia nữa.

Thực tế quá tàn khốc.

Hạ Bạch sụp mi mắt xuống, u buồn vài giây, nhớ tới mục đích lần này, lại rất nhanh tỉnh lại, mắt phát sáng hỏi, "Tôi quả thật thuê không nổi anh, nhưng bạn tôi có thể! Nếu anh bây giờ có ý tìm việc mới, anh có muốn suy nghĩ lăn lộn giới giải trí hay không, nếm thử một chút nghề người đại diện?"

Tóm lại, nước phù sa không chảy ruộng ngoài! Trước tiên cuỗm tên làm càn này vào trong trận doanh của mình đã rồi hãy nói!

54. Chương 54: Cha Già Nhọc Lòng

Edit + Beta: Vịt

"Người đại diện?" Hình Thiệu Phong tới điểm hứng thú, giơ tay lên chống cằm, ngón tay thon dài đẹp mắt

cùng gương mặt hỏng bét đáng sợ tạo thành đối lập rõ nét, hỏi, "Bạn cậu là minh tinh? Có để ý nói cho tôi biết là vị nào không?"

Hạ Bạch kiếp trước ở chung với hắn nhiều năm, nghe hắn hỏi như thế, biết hắn là tới hứng thú, vội vàng trả lời, "Bạn tôi tên là Địch Thu Hạc, trước kia là nghệ sĩ Hoàng Đô, hiện tại tự mình ra ngoài làm một mình. Anh ấy ngoại hình đủ điểm, kỹ thuật diễn đủ điểm, tiềm lực chịu khổ nhọc khổng lồ, bồi dưỡng anh ấy tuyệt đối siêu trị giá! Tin tưởng tôi!"

Hình Thiệu Phong người này hết sức có năng lực, nhưng lại không thích bị công ty trói buộc, cũng không thích tự mình gây dựng sự nghiệp, chỉ thích đi làm cho người khác.

Hắn chọn công việc có một sở thích — chủ chỉ chọn một người, mà chỉ chọn người ở phương diện nào đó hết sức sáng mắt, có tiềm lực bồi dưỡng. Dùng nguyên lời kiếp trước của hắn mà nói, đó chính là hắn "Hết sức hưởng thụ cảm giác dưỡng thành người chủ".

Hắn ra giá cũng hết sức có ý tứ, chủ tiềm lực càng lớn, lương hàng năm của hắn càng thấp; tiềm lực càng nhỏ, lương hàng năm của hắn ngược lại càng cao. Nghe nói như vậy là bởi vì hắn cảm thấy người không có tiềm lực gì sẽ chỉ làm hắn "Không có chút ý chí chiến đấu nào, thỉnh thoảng sẽ nhịn không được chỉnh chết chủ", ngược lại thì "Ý chí chiến đấu sục sôi, thà rằng bỏ tiền ra cũng muốn chứng kiến quá trình tiểu nhân vật từ từ trở nên vĩ đại".

Tóm lại, đây là một người hết sức có năng lực, cũng hết sức có cá tính. Mà dạng người hết sức cá tính như vậy, kiếp trước cư nhiên đem Hạ Bạch phân loại tới một loại siêu cấp có tiềm lực, cảm thiên động địa chỉ đưa ra mức lương hàng năm thấp nhất — một trăm vạn! *(~ 3 tỷ 6)*

Lúc ấy Hạ Bạch còn thịt đau cảm thấy giá này có chút đắt, sau đó cậu liền được một phần kế hoạch quản lý tài sản Hình Thiệu Phong giao ra hạ gục. Một người cầm tiền của ngươi, giúp ngươi kiếm tiền phát tiền lương cho mình như vậy, quả thực là thiên hạ khó tìm! Ai không mời người đó sát bút!

Nhưng cũng chính là bởi vì tất cả mọi người không phải là sát bút, cho nên Hình Thiệu Phong vẫn không cách nào cùng chủ hảo tụ hảo tán — người bình thường đều muốn đem cây rụng tiền vững vàng bá chiếm cả đời, nhưng đáng tiếc cây rụng tiền không muốn.

Thế là loại chuyện cường thủ hào đoạt, uy hiếp bức bách gì đó, ngươi không thuộc về ta vậy ngươi cũng không thể thuộc về hắn…… gì gì đó ùn ùn. Sau đó, cây rụng tiền này còn lớn lên rất dễ nhìn, tính cách lại là ôn thuận quan tâm thảo hỉ, thế là ngoài vì tiền của chủ, trong đám người cường thủ hào đoạt lại thêm một lớp bệnh thần kinh theo đuổi không được ngươi không yêu ta vậy ta liền hủy diệt ngươi……

Thật là nghe thấy thương tâm kẻ nhìn thấy rơi lệ, thảm tới không được.

Hình Thiệu Phong hiện tại hủy dung, hình như chính là một vị chủ nữ yêu không được sau đó tâm lý vặn vẹo, phóng độc trùng lên mặt hắn tạo thành. May mắn chính là, côn trùng kia không đáng sợ như axit sulfuric, còn có phải chữ trị, mà Hình Thiệu Phong trời sinh lệ chất khó tự khỏi, mặt sau khi trị lành theo lời dặn của bác sĩ ngoan ngoãn dưỡng nửa năm, thậm chí ngay cả sẹo cũng không lưu lại, lại đẹp trai trở lại!

Thật là ghen tỵ chết người.

"Cậu đang nghĩ cái gì?"

"Nghĩ mặt anh là như thế nào —" Hạ Bạch nói tới một nửa hoàn hồn, cơ trí ngậm miệng, xấu hổ cười. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa để lộ, chỉ trách kiếp trước cậu cùng đối phương ở chung quá lâu, đối với đối phương hoàn toàn không có phòng bị.

"Mặt?" Hình Thiệu Phong lời nói của cậu đột nhiên ngừng, lại cười tới có lỗi, cho rằng cậu là sợ đâm chọt chỗ đau của mình, thế là không sao cả cười cười, nói, "Chỉ là sinh chút bệnh mà thôi, dưỡng mấy tháng là ổn, xin lỗi dọa tới cậu."

Hạ Bạch vội vàng tỏ vẻ không có bị dọa, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Hình Thiệu Phong quan sát một chút thần sắc của cậu, thấy cậu ánh mắt bằng phẳng tầm nhìn thanh chính, tiếu ý trong mắt sâu hơn, nói, "Địch Thu Hạc cậu nói tôi biết, là đại thiếu gia Hoàng Đô, chuyện nhà anh ta gần đây rất hot trên mạng. Tôi đối với giới giải trí không hiểu rõ lắm, cậu có thể nói nhiều cho tôi chút không?"

Hạ Bạch vừa nghe, biết chuyện này hấp dẫn, nhanh chóng lôi kéo hắn đem Địch Thu Hạc từ đầu đến chân thổi phồng một lớp, rất giống một fan não tàn.

Hình Thiệu Phong vừa nghe vừa cẩn thận đánh giá thần sắc của cậu, trong lòng có chút nghi ngờ cậu lúc này hoàn toàn tín nhiệm, nhưng lại cảm thấy hết sức hưởng thụ, trong ngôn ngữ cũng tự nhiên tùy ý rất nhiều, quan hệ của hai người rất nhanh gần gũi hơn.

Chờ máy bay đáp xuống đất, hứng thú của Hình Thiệu Phong đối với Địch Thu Hạc đã bị vén lên thật lớn, quan hệ của hai người cũng từ người xa lạ, đột nhiên tăng mạnh phát triển thành bạn tốt.

Hình Thiệu Phong đối với thả lỏng hôm nay của mình có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi xác định Hạ Bạch cũng không ác ý, lựa chọn thuận theo tự nhiên — trên đời này người hợp khẩu vị như vậy rất ít, may mắn gặp được, đâu còn có đạo lý bỏ qua.

Sân bay.

Địch Thu Hạc đặc biệt quay cảnh của hai ngày, rảnh ra thời gian tối nay vội tới đón máy bay Hạ Bạch, kết quả chờ lúc anh trông mòn con mắt chờ được người trong lòng, lại phát hiện bên cạnh đối phương cư nhiên có bạn! Hơn nữa người bạn kia còn là một nam nhân! Là một nam nhân đại chân dài vai rộng eo hẹp, vóc người hoàn toàn không thua kém anh!

Trong lòng chuông báo động vang lớn, anh cau mày, giơ tay lên kéo kéo khẩu trang xuống, từ góc ẩn người đi tới chỗ trong đám người đón máy bay ánh sáng rực rỡ, đảm bảo Hạ Bạch vừa nhấc mắt là có thể nhìn

thấy mình.

Sau đó Hạ Bạch đến gần, Hạ Bạch chuyên tâm nói chuyện với bạn trai, Hạ Bạch không nhìn anh, từ bên cạnh anh đi ngang qua……

Ầm!

Khí cầu vui mừng trong lòng vỡ tung, anh mặt mày trầm xuống, bước nhanh đến phía trước đè lại vai Hạ Bạch, cánh tay vươn về trước ôm chặt cậu, kéo một cái cậu vào trong ngực mình, híp mắt nhìn về phía Hình Thiệu Phong sau khi nghe được động tĩnh quay đầu lại nhìn sang, ván rũ mắt ở bên tai Hạ Bạch nói, "Tiểu cẩu tử, vị này là ai? Người lạ cậu gặp trên máy bay sao?"

Anh đeo khẩu trang, cho nên không tồn tại cái tình huống gì mà khí tức thổi ở bên tai. Thế là Hạ Bạch cũng chỉ là bình thường sợ hãi một chút, sau đó tức giận thả lỏng thân thể căng thẳng và chọt khuỷu tay về phía sau, xoay người đối mặt anh, giơ tay lên hẩy đầu anh một cái, cau mày giáo huấn: "Đột nhiên xuất hiện có phải muốn dọa chết người? Sao lại là anh tới đón máy bay, quay phim xong rồi?"

Địch Thu Hạc đứng tùy ý cậu hẩy, thậm chí còn hơi phối hợp cúi đầu xuống, vừa giúp cậu khép khăn quàng cổ vừa trả lời, "Hôm nay kết thúc công việc sớm, liền tới đây. Muộn rồi, có lạnh không? Tôi dẫn cậu về khách sạn."Nói xong liền muốn lôi kéo cậu đi.

"Chờ chút!" Hạ Bạch hết sức chịu thua công lực anh không nhìn người bên cạnh, vội vàng kéo cánh tay anh lôi anh trở lại, đẩy tới trước mặt Hình Thiệu Phong, nói với Hình Thiệu Phong, "Anh ấy chính là Địch Thu Hạc. Như thế nào, có phải ngoại hình đủ điểm hay không? Nhìn chân này, eo này, cơ ngực này, khung xương này, này…… mặt đeo khẩu trang tạm thời nhìn không thấy, nhưng anh yên tâm, anh ấy người thật tuyệt đối đẹp hơn trong ảnh!" Vừa nói thuận tay vỗ vỗ eo, lưng, ngực và mặt Địch Thu Hạc, trong động tác tràn đầy đều là tư tâm.

…… Chỉ tiếc tiểu Tiểu Bạch và trái tim nhỏ vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì.

Địch Thu Hạc lại bị cậu sờ thân thể lửa nóng tim cuồng loạn, vừa chuẩn bị đè lại cậu xoa nắn một trận, chỉ thấy nam nhân che mặt tới nghiêm nghiêm thực thực kia đang theo lời của Hạ Bạch đánh giá mình, lại nhanh chóng kéo tay Hạ Bạch xuống túm lấy, cau mày hỏi, "Tiểu Bạch, vị này là……" Hơn nữa cái ngữ khí ông chủ hướng khách làng chơi chào hàng cô nương vừa nãy của tiểu cẩu tử là xảy ra chuyện gì?

"À đúng rồi, tôi quên giới thiệu." Hạ Bạch giống như cha già nhọc lòng hướng cô nương xinh đẹp chào hàng con trai ngốc nhà mình, đi ra đứng ở bên hai người, ân cần vì hai người giới thiệu, "Thu Hạc, vị này là Hình Thiệu Phong tiên sinh, người bạn tôi ở trên máy bay quen biết, là người bồi dưỡng nhân tài hết sức ưu tú. Thiệu Phong, vị này là Địch Thu Hạc, bạn tốt của tôi."

Địch Thu Hạc trong lòng đổ bình dấm.

Thiệu Phong? Vừa mới biết đã gọi tới thân mật như vậy? Còn có, tại sao số từ giới thiệu đối phương lại

nhiều hơn một câu so với mình? Bất công?

Trong lòng các loại hỏi vặn, trên mặt anh cũng là một bộ hết sức bình thường, treo liên mặt nạ đưa tay với Hình Thiệu Phong, lễ phép khách khí nói, "Xin chào, rất hân hạnh được quen biết anh. Tiểu Bạch tính tình đơn thuần, cảm ơn Hình tiên sinh ở trên máy bay chiếu cố."

Hình Thiệu Phong qua lại quét hai người một cái, hứng thú trong mắt càng đậm, đưa tay cầm lại tay anh, mỉm cười nói, "Xin chào, Địch tiên sinh khách khí, Tiểu Bạch thẳng thắn chính khí, ở trên máy bay giúp đỡ tôi, là tôi nên cảm ơn cậu ấy mới phải."

Địch Thu Hạc nghe vậy trong lòng một biển dấm lật qua, thiếu chút nữa chết đuối chính mình.

Người này…… Hình như đang khiêu khích anh.

55. Chương 55: Châu Đổi Vận

Edit + Beta: Vịt

Hai người chiều cao không sai biệt lắm, Địch Thu Hạc hơi cao hơn chút, lúc bọn họ đứng thẳng thân thể tầm mắt nhìn thẳng, Hạ Bạch lùn hơn bọn họ nửa cái đầu thì có chút khó chịu. Cậu cúi đầu nhìn một cái tay hai người nắm cùng một chỗ vẫn không buông ra, lại nhìn lại một chút mặt hai người đều bị khẩu trang bao lại, cúi đầu suy nghĩ một chút, quyết đoán lui về sau hai bước, giơ máy ảnh lên.

Tách.

Đồng bạn hợp tác lần đầu gặp mặt dừng hình.

Địch Thu Hạc hoàn hồn, lập tức buông Hình Thiệu Phong ra, nghiêng đầu nhìn về phía cậu, ở trên áo cọ cọ tay để chỉ ra trong sạch — anh vẫn nhớ phương thức giới thiệu giống như dẫn mối vừa nãy của tiểu tử, tóm lại, tuyệt không có thể cho người khác cơ hội xen vào giữa anh và tiểu cẩu tử! Càng không thể để cho tiểu cẩu tử sinh ra hiểu lầm máu chó gì!

Hình Thiệu Phong thấy thế khiêu mi, thu tay lại đút vào túi áo khoác, chậm rãi hỏi, "Địch tiên sinh, anh kỳ thị bệnh nhân?"

Hạ Bạch chuyển ống kính qua.

Địch Thu Hạc cau mày, nghiêng người không để lại dấu vết ngăn trở ống kính của cậu, nhìn về phía Hình Thiệu Phong, dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn của mình.

Hình Thiệu Phong quét một cái chỗ đứng của anh, giương mắt chống lại ánh mắt xa cách phòng bị của anh, trong lòng mơ hồ ý thức được cái gì, giơ tay lên kéo khẩu trang xuống một nửa, cho anh nhìn một cái, sau đó lại nhanh chóng đeo lên, cẩn thận đánh giá ánh mắt của anh.

Đó thật sự không phải một khuôn mặt dễ nhìn, trên da đầy nốt và bong bóng sưng đỏ dữ tợn, còn có dấu vết vàng trắng do tác dụng của thuốc lưu lại, nếu lúc đang ăn cơm nhìn thấy, tuyệt đối có thể tạo được tác dụng trong nháy mắt tiêu diệt thèm ăn.

Địch Thu Hạc cau mày kinh ngạc phút chốc, sau đó phòng bị xa cách giữa lông mày nhanh chóng nhạt xuống, cư nhiên chủ động lại lần nữa hướng Hình Thiệu Phong đưa tay ra, hoãn xuống thanh âm nói, "Hình tiên sinh, tôi cũng không có ý đó, xin lỗi làm cho anh hiểu lầm, chúc sớm hồi phục." Tiểu cẩu tử làm một nhiếp ảnh gia, kỳ thật là có chút nhan khống ẩn hình, mặt người này thảm thành như vậy, tiểu cẩu tử đại khái bởi vì đồng tình đối phương mới cùng đối phương nhanh chóng trở thành bạn bè, cũng không có hàm nghĩa đặc biệt gì. Tiểu cẩu tử nhà anh thiện lương như vậy, như vậy người có hành động quan hệ thân mật với tiểu cẩu tử, anh tự nhiên cũng không thể lộ ra vẻ quá mức hung ác.

Ôm một loại tâm thái người nhà không thể cho tiểu cẩu tử mất mặt, biểu tình của anh nhanh chóng mềm hóa, ánh mắt cũng ôn nhu, tạo ra hình thượng ôn nhu dễ thân của anh ở trước mặt người ngoài.

Hạ Bạch thấy thế nhanh chóng chuyển ống kính lại trên người anh, ngón tay điên cuồng ấn màn trập, ở trong lòng không ngừng gật đầu.

Chính là muốn như vậy! Dùng khuôn mặt tốt nhất đối mặt với cây rụng tiền, tranh thủ lôi kéo cây rụng tiền tới! Địch gà cay thời khắc mấu chốt vẫn là rất đáng tin! Rất tốt!

Cảm nhận được đồng ý không tiếng động của người yêu, Địch Thu Hạc cười đến càng thân thiết.

Thật là biến hóa làm cho người kinh ngạc, một giây trời đông giá rét biến thành mùa xuân ấm áp.

Hình Thiệu Phong nghĩ như vậy, tìm tòi nghiên cứu trong mắt bị tiếu ý thay thế, đưa tay cầm lại tay anh, sau khi hơi dừng lại hai giây buông ra, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Bạch đặt máy ảnh xuống đi tới, từ trong túi móc ra một tấm danh thiếp đưa tới, nói, "Đề nghị cậu nói tôi sẽ suy nghĩ, nhưng mặt tôi còn cần nằm viện quan sát một trận, cho nên chỉ có thể tạm thời nói tiếng xin lỗi. Sau khi xuất viện tôi sẽ liên lạc với cậu, tạm biệt." Nói xong hướng Địch Thu Hạc gật gật đầu, xoay người tiêu sái rời đi.

Địch Thu Hạc thấy hắn đi tới dứt khoát, Hạ Bạch cũng hoàn toàn không có giữ lại, chút phòng bị trong lòng rốt cục triệt để đặt xuống, lấy lòng tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, hỏi, "Tiểu cẩu tử, cậu đưa ra đề nghị gì với Hình Thiệu Phong kia? Có liên quan tới tôi sao?" Vừa nói nhịn không được đưa tay ôm cậu, muốn cùng cậu hảo hảo thân mật một chút.

"Hỏng bét! Quên chụp hình rồi!" Hạ Bạch cầm lấy danh thiếp đột nhiên đuổi theo phía trước hai bước, giơ máy ảnh lên hướng bóng lưng rời đi của Hình Thiệu Phong chính là một trận điên cuồng chụp, chụp cho tới lúc không thấy bóng người mới bóp cổ tay thở dài nói, "Đáng tiếc, không chụp được lịch sử đen tối của hắn, tên kia xảo quyệt không chịu được, cơ hội cười nhạo tốt như vậy, tôi cư nhiên bỏ lỡ!"

Địch Thu Hạc ôm không khí ôn nhu vui sướng giữa lông mày nhàn nhạt, không để lại dấu vết thu tay lại, cố gắng vững vàng ngữ khí, thử dò xét hỏi, "Cậu rất hiểu Hình Thiệu Phong kia? Muốn chụp trộm hắn?"

"Đương nhiên hiểu, anh đừng nhìn mặt hiện tại của hắn nát, chờ mặt hắn khỏi rồi, đó cũng là một đại soái ca chính tông! Hiện tại không chụp lịch sử đen tối của hắn, chờ sau này hắn đẹp trai lại liền không có cơ hội nữa! À đúng rồi, Thu Hạc anh lúc trước hỏi tôi cái gì?" Hạ Bạch quay đầu nhìn anh, tầm mắt tiếp xúc tới dung mạo anh sau khi thu lại ôn nhu dần dần lộ ra vẻ bén nhọn, trái tim nhỏ bình ổn như gà đột nhiên dùng sức nhảy hai cái. *(So sánh kiểu đíu gì vậy -.-)*

Địch Thu Hạc thu liễm cảm xúc không cẩn thận để lộ, câu câu môi, trả lời, "Không có hỏi cái gì, trước khi đến ăn tối chưa? Đói bụng không?" Chỉ là muốn chụp lịch sử đen tối, mà không phải muốn chụp người, hoàn hảo, tiểu cẩu tử vẫn không có sở thích không đứng đắn, anh vẫn không cần sử dụng thủ đoạn đặc thù gì.

Khẩu trang che nửa mặt, cho nên Hạ Bạch nhìn không thấy biểu tình toàn thân của anh, chỉ chú ý tới ánh mắt anh nhanh chóng biến trở lại bộ dáng bình thường, sau đó trái tim nhỏ nhảy tới khoan khoái lại vững vàng xuống, dường như kích động vừa nãy chỉ là ảo giác.

Hạ Bạch cau mày, giơ tay lên sờ ngực — tín hiệu hình như có chút lắc lư bất định, đây cũng không phải một hiện tượng tốt.

Hai người lên xe dừng ở bên ngoài, nhanh chóng rời sân bay.

Xe quẹo vào đại lộ, vững vàng đi thẳng, Địch Thu Hạc không xuất tinh lực, vừa định cẩn thận hỏi thăm một chút chuyện Hình Thiệu Phong, liền thấy Hạ Bạch ngồi ở ghế phó lái đã nhắm mắt nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Anh dừng một chút, một tia ghen tuông cuối cùng sôi trào trong lòng biến mất, bị mềm lòng thay thế, ngón tay từ từ chuyển qua, muốn sờ sờ mặt Hạ Bạch, một chiếc xe lại đột nhiên gào thét từ bên cạnh vượt qua, anh nhanh chóng thu lại lại ổn định tay lái, chuyên tâm nhìn chằm chằm tình hình giao thông, không dám làm loạn nữa.

Bên trong xe an tĩnh tới có thể nghe được tiếng hít thở của một người khác, Hạ Bạch nhắm mắt lại giả bộ ngủ, tay ôm máy ảnh không để lại dấu vết buộc chặt, có chút xoắn xuýt — cậu lần này tới là chuẩn bị làm thánh phụ, nhưng hiện tại tín hiệu nguy hiểm đột nhiên trở nên có chút bất ổn, cậu hiện tại là nên trước tiên xác định một chút tín hiệu bản thân? Hay là dựa theo kế hoạch ban đầu, đơn phương cùng Địch Thu Hạc chặt đứt một chút tình cảm, an tâm làm thánh phụ?

Chủ yếu nhất chính là, cậu tối này có nên dựa theo kế hoạch ban đầu hay không, không đi kịch bản lần trước lúc đến, mình ở phòng khác ngủ một mình?

Hiện tại cậu nhưng là người hư hư thực thực đối với Địch ba tuổi có tâm bất chính, vạn nhất hai người cùng ngủ một giường, tín hiệu đột nhiên mạnh mẽ, cậu nhịn không được vươn ra ma trảo chiếm tiện nghi Địch ba tuổi làm sao bây giờ? Vạn nhất cậu dưới kích động lấy hết quần áo Địch Thu Hạc, cùng anh tới

một lần thẳng thắn nhìn nhau khảo nghiệm phản ứng của tiểu Tiểu Bạch làm sao bây giờ? Lại vạn nhất nữa, sau khi thẳng thắn nhìn nhau tiểu Tiểu Bạch của cậu có phản ứng, cậu nhịn không được lôi kéo Địch Thu Hạc thí nghiệm một chút phim điện ảnh nam nam lần trước xem qua thì làm sao bây giờ?

Cẩu độc thân hai kiếp, cậu cũng không xác định được mình lúc đối mặt với đối tượng hư hư thực thực hảo cảm, thân thể có thể nhanh hơn đại não làm ra chuyện không đáng tin gì hay không. Dù sao vừa nãy lúc Hình Thiệu Phong còn ở đây, tay cậu đã hoàn toàn không ý tức tiện rồi!

Sau đó luận đề lại trở lại lúc ban đầu, nếu như tín hiệu sai, kỳ thực cậu đối với Địch ba tuổi không có ý nghĩ gì, trái tim lúc trước nhảy loạn đều là ảo giác…… Vậy cùng phòng thử một chút tín hiệu thật giả liền trở nên rất có cần thiết! Nhưng nếu suy đoán xảy ra tín hiệu là thật, không cẩn thận xảy ra mấy vạn nhất kia, dọa tới Địch gà cay nhân sinh nhấp nhô…… *(Không sao đâu con, mau làm gì nóđi con -.-)*

Mạch suy nghĩ rẽ qua rẽ lại, càng rẽ càng sai, rốt cục rơi vào ngõ cụt.

Cậu đổi tư thế giả bộ ngủ thoải mái, sau khi xoắn xuýt một lúc lâu, căn cứ vào thái độ trong sạch chịu trách nhiệm đối với Địch Thu Hạc, yên lặng quyết định, vẫn là ngủ một mình đi…… Sau đó cậu tâm thần buông lỏng, đuổi đi bài tập và công việc cuối cùng của Ica đại não mệt đến cực hạn phát ra tín hiệu nghỉ ngơi, giả bộ ngủ biến thành ngủ thật.

Bộp một tiếng, tay Hạ Bạch sau khi buông lỏng rơi xuống sườn ghế ngồi.

Địch Thu Hạc theo tiếng quay đầu, nhìn thấy tâm càng phát ra chút mềm nhũn, đưa tay qua muốn giúp cậu thả tay lại trên đùi, nhưng sau khi cầm lên lại không nỡ để xuống, ỷ vào xe là hàng tự động, dứt khoát.

Nếu tiểu cẩu tử tỉnh, khẳng định sẽ mắng anh kỹ thuật lái xe nát, thói quen lái không tốt…… Thật sự là một gia hỏa thích bận tâm.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia tiếu ý ôn nhu.

Bất quá tay này cũng quá gầy…… Tiếu ý trong mắt bị lo lắng thay thế, động tác vuốt ve bàn tay nhè nhẹ.

Sau khi tới khách sạn Hạ Bạch bị đánh thức, mơ mơ màng màng đi theo Địch Thu Hạc vào đại sảnh khách sạn, sau đó lúc sắp bị dẫn vào thang máy đột nhiên tỉnh táo lại, quyết đoán lấy khí thế nhanh như chớp chạy tới lễ tân, dùng thẻ căn cước của mình thuê một gian phòng.

Lúc Địch Thu Hạc kịp phản ứng xách hành lý tới, trong tay Hạ Bạch đã nhiều hơn một tấm thẻ phòng.

"Tiểu cẩu tử, cậu làm gì?" Địch Thu Hạc chân mày thật sâu nhăn lại.

"Thuê phòng a." Hạ Bạch ngáp một cái trả lời, cất xong thẻ căn cước, xoay người nhìn anh, dùng thanh âm

dần dần rút đi buồn ngủ giải thích, “Anh hiện tại bận rộn chạy cảnh, nghỉ ngơi rất quan trọng, tôi thói quen ngủ không tốt, nhất định sẽ làm ồn tới anh, cho nên vẫn là tự thuê một căn phòng tự mình ngủ tốt hơn.”

Địch Thu Hạc mặt đen, đưa tay đoạt thẻ trong tay cậu, trong lòng nghẹn một hơi, “Cậu tướng ngủ rất ngoan, sẽ không làm ồn tới tôi, tổ phim bao hết cả tầng, một mình cậu ở một tầng khác tôi không yên tâm, trả phòng, chúng ta ở một phòng.”

“Không được, tôi muốn ở một mình, khách sạn lớn như vậy, anh có cái gì không yên tâm. Yên tâm đi, tôi đặc biệt đặt phòng trên lầu của anh, xuống lầu tìm anh rất tiện.” Hạ Bạch nhét thẻ phòng vào trong túi áo khoác ngoài, vỗ vỗ ngực, híp mắt hướng anh cười ra lúm đồng tiền má trái, “Ngày mai còn phải dậy sớm tới tổ phim, trở về phòng ngủ đi, tôi lần này nhưng là mang theo bài tập tới, phải hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Tầm mắt Địch Thu Hạc rơi vào vị trí ngực áo khoác của cậu, đứng tại chỗ bất động, cũng không nói chuyện.

Nhân viên sau quầy tò mò nhìn tới.

Quả nhiên không vui, gia hỏa dính người lại ấu trĩ.

Hạ Bạch ở trong lòng than thở, tiến lên kéo cánh tay anh mang theo anh xoay người, một tay khác kéo vali qua, vừa dắt anh đi về phía thang máy vừa dụ dỗ nói, “Được rồi, đừng giận nữa, trước khi tới đây hoàn thành một công việc, kiếm được vài chục vạn, mua cho anh một món quà, anh đoán thử là cái gì?”

Tay niết trên cánh tay lực độ vừa phải, hai người cũng tựa rất gần, Địch Thu Hạc lại cảm thấy trong lòng lạnh lẽo một mảnh, có một loại cảm giác mất mác người yêu đang từ từ xa cách mình, quà cũng không cách nào làm cho anh kích động lên.

Anh cất bước tiến vào thang máy, nhấn tầng của mình, sau đó nghiêng người che ở trước phím ấn, rốt cuộc không đành lòng thật sự không để ý đối phương, quay đầu không có tinh thần gì suy đoán nói, “Đồ ăn? Quần áo? Đồng hồ? Hay là đồ dùng điện tử?”

Hạ Bạch nhìn bộ dáng giận dỗi của tôi, trong lòng có chút buồn cười, dứt khoát cũng không ấn số tầng nữa, học bộ dáng trước kia của anh đối với mình đưa tay chọt chọt mặt anh, cười nói, “Bộ dáng phụng phịu thật xấu.”

Chân mày Địch Thu Hạc từ từ nhăn lại, mím chặt môi, đầu liền muốn tiếp tục xoay ra ngoài.

Hạ Bạch vội vươn tay túm mũi anh, dắt anh tới đối mặt mình, sau đó từ trong túi móc ra một hộp nhung nhỏ, trong ánh mắt chợt mở to của anh mở cái hộp ra, từ bên trong lấy ra một sợi dây vặn thừng màu đen xuyên ba viên châu đổi vận.

Mắt Địch Thu Hạc từng tới càng lớn, bất quá lần này lại là tức giận.

Cư nhiên là châu đổi vận, anh còn tưởng là, tưởng là……

"Đây là tôi tới miếu cầu, viên ở giữa là cầm tinh của anh, hai bên chính là phúc châu, tùy thân mang theo sẽ may mắn." Hạ Bạch giơ tay anh lên, giúp anh đeo dây vào tay, nhẹ nhàng gẩy gẩy, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, cười nói, "Chiều dài vừa vặn, không uổng công tôi từ hình của anh suy đoán nửa ngày cỡ cổ tay anh."

Sợi dây là bằng da, áp vào trên cổ tay sẽ không quá lạnh, ba viên châu đổi vận hai viên kim loại, một viên kim loại gắn ngọc, dưới viên kim loại gắn ngọc còn treo một nguyên bảo nhỏ, tạo hình quá phú quý, cùng quần áo quý khí thấp điệu trên người anh hết sức không hợp, nhưng lại rất kỳ quái thích hợp.

Địch Thu Hạc sờ lên châu đổi vận trên cổ tay, nhìn sang tầm mắt mang theo cười của cậu nhìn sang, bực mình trong lòng từ từ biến mất, lại nhìn nhìn quầng thâm mơ hồ dưới mắt cậu, đút tay vào túi áo khoác, biệt nữu hỏi, "Gần đây rất bận?"

Hạ Bạch thấy anh chịu nói chuyện, trong lòng buông lỏng, cười nói, "Vẫn tốt, bất quá tôi đang suy nghĩ thêm nhận mấy hẹn chụp, tích một ít trước năm mới mua nhà kiểu tiểu hộ. Năm ngoái năm mới là ở khách sạn trải qua, năm nay tôi muốn ở trong nhà của mình trải qua."

Cậu nói xong quyết định của mình, vừa vặn thang máy tới, liền dẫn đầu xách theo hành lý ra khỏi thang máy, quay đầu hướng Địch Thu Hạc nói, "Chờ mua nhà rồi, hoan nghênh anh tới làm khách."

Địch Thu Hạc nghe vậy sửng sốt, sau khi hoàn hồn nhanh chóng cất bước ra khỏi thang máy đuổi theo cậu, không chút nghĩ ngợi nói, "Đừng mua nhà, tới chỗ tôi đón năm mới, chúng ta cùng nhau."

Trái tim nhỏ lại không bị khống chế dùng sức nhảy hai cái, Hạ Bạch nhíu nhíu mày, chịu đựng kích động quay đầu lại nhìn Địch Thu Hạc, mang theo cười trả lời, "Cám ơn lời mời của anh, nhưng nhà vẫn phải mua, tôi sang năm đã năm 4 rồi, cần rời trường đi thực tập, không có chỗ tự mình ở cũng không được. Chuyện năm mới nói sau đi, kỳ thực tôi đề nghị anh năm mới ở bên ông ngoại anh nhiều hơn, một mình ông ấy ở bên ngoài lang thang nhiều năm như vậy, quá đáng thương."

Trong lúc nói chuyện đã đến phòng Địch Thu Hạc, Hạ Bạch dừng bước, ngồi xổm xuống lật vali, từ bên trong lấy ra một cái hộp, đứng dậy nhét cái hộp vào trong tay Địch Thu Hạc, cười nói, "Món quà thứ hai, được rồi, tôi về phòng nghỉ ngơi đây, ngủ ngon." Nói xong không để cho đối phương thời gian phản ứng, nhấc hành lý lên bước nhanh hai bước, rẽ vào hành lang, leo cầu thang đi lên lầu.

Địch Thu Hạc suy nghĩ vẫn dừng lại ở trong chuyện làm thế nào khuyên đối phương cùng mình ăn tết sững sờ, cầm lấy cái hộp đuổi theo hai bước, một giây sau, ánh đèn trong hành lang tắt, thân ảnh Hạ Bạch biến mất ở lối rẽ.

Anh dừng bước, trầm mặc vài giây, cúi đầu nhìn về phía cái hộp trong ngực, từ từ mím chặt môi.

Là ảo giác ư, tiểu cẩu tử hình như đang trốn anh…… Tại sao? Chả lẽ đã nhận ra tâm ý của anh, cho nên khó có thể đón nhận?

Mong đợi mừng rỡ trong lòng từ từ biến mất, anh biểu tình căng chặt, tâm tình giống như ánh đèn giao giữa hành lang với hàng hiên lúc này, sáng tối mơ hồ đung đưa.

Nguyên bảo nhỏ trên châu đổi vận đột nhiên lắc lư cọ tới trên da, anh hoàn hồn, con ngươi động động, mở cái hộp trong tay ra.

Trong hộp đựng một con hạc béo bằng vàng, trên đầu con hạc gắn một quả cầu nhỏ bằng nhựa, cùng con chó bằng vàng anh từng đưa cho đối phương có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Anh tưởng tượng tới bộ dáng tiểu cẩu tử cẩn thận gắn quả cầu lên đầu con hạc, buồn cười câu môi, đưa tay chọt chọt chọt quả cầu nhựa nhỏ kia, sau đó phù một tiếng, quả cầu nhỏ dính không quá chặt rơi xuống đất, phát ra tiếng vang liên tiếp thanh thúy.

Đèn hành lang theo tiếng mà phát sáng, giống như trái tim anh đột nhiên sáng lên.

Không sao, tiểu cẩu tử trốn anh cũng không sao, đối phương có thể đặc biệt bay tới gặp anh, đã chứng minh anh ở trong lòng đối phương vẫn là có phân lượng nhất định. Đối phương trốn anh, vậy anh liền càng cố gắng dính qua là được rồi. Bị phát hiện tâm ý vừa lúc, dù sao anh đang lo thổ lộ thế nào mới sẽ không dọa đến đối phương.

Nghĩ tới đây ánh mắt anh lại sáng lên, bước nhanh phía trước nhặt quả cầu nhựa nhỏ rơi trên mặt đất, chạy lên trên lầu.

Hạ Bạch vừa đặt hành lý xuống cởi áo khoác, chuông cửa phòng đột nhiên vang lên. Cậu nghi ngờ đi qua nhìn mắt mèo một cái, thấy Địch Thu Hạc đứng ngoài cửa, vội vàng mở cửa, hỏi, “Sao thế? Là còn có cái gì —”

Địch Thu Hạc lúc cậu mở cửa giơ tay lên đè lại cánh cửa, rũ mắt thật sâu nhìn cậu một cái, sau đó duỗi cánh tay ẵm cậu lên đi lên phía trước hai bước vào phòng, trước khi cậu giãy dụa đặt cậu xuống đất, xoay người đóng cửa lại, cởi áo khoác sải bước vào phòng rửa tay.

Rầm, cửa phòng rửa tay đóng lại.

Hạ Bạch bị động tác nước chảy mây trôi của anh kinh sợ, chà xát chỗ bị ôm qua, tiến lên gõ cửa, “Thu Hạc, anh làm gì?”

“Tắm.” Thanh âm Địch Thu Hạc cách cánh cửa truyền đến, ngữ khí vang vang hữu lực, “Tôi muốn ngủ ở đây!”

Động tác gõ cửa của Hạ Bạch ngừng lại, móc lỗ tai, “Ai nói cái gì?”

“Tôi muốn ngủ ở đây!”

“Vậy tôi?”

“Ngủ bên cạnh tôi!”

Trái tim nhỏ của Hạ Bạch bắt đầu nhảy cuồng loạn, càng dùng sức gõ cửa, vô tình cự tuyệt, “Tôi không muốn! Về phòng của anh đi!”

Cạch, cửa mở ra, khuôn mặt Địch Thu Hạc xuất hiện phía sau cửa, mặt không thay đổi, hết sức lãnh khốc, “Tôi để quên thẻ trong phòng mình rồi.”

Tầm mắt Hạ Bạch nhịn không được một đường quét qua lồng ngực thắt lưng bụng trần trụi của anh…… Sau đó quyết đoán thu hồi tầm mắt, gắt gao định trên mặt anh, dựng thẳng lông mày, “Tìm nhân viên mở cho anh, bọn họ có thẻ dự phòng!”

Địch Thu Hạc triệt để kéo cửa ra, một chút không e lệ đứng trước mặt cậu, nghiêm mặt hỏi, “Tiểu cẩu tử, cậu tại sao không muốn ngủ cùng tôi?”

Hạ Bạch cố gắng khống chế tầm mắt, hết nước hết cái, “Đã nói rồi, tướng ngủ của tôi không tốt, sẽ ồn —”

“Vậy tôi ôm cậu, không để cho cậu lộn xộn.”

“Tôi còn nói mớ —”

Địch Thu Hạc hơi khom lưng, cùng cậu mắt đối mắt, giơ tay lên nặn mặt cậu, nhẹ nhàng kéo kéo, thật thấp hỏi, “Tiểu cẩu tử, cậu đang trốn tôi, tại sao? Sợ tôi ăn cậu sao?”

Thình thịch, thình thịch…… Nhịp tim mất đi khống chế.

Tín hiệu đáng chết kia là thật!

Hạ Bạch dựng thẳng lông mày, nghiến răng. Thật là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới!

Cậu đều cố gắng khống chế chính mình như vậy! Đối phương lại không biết tốt xấu đưa tới cửa! Tìm chết!

Dưới tín hiệu bức bách, lá gan của cậu lớn lên, đưa tay lưu manh mười phần sờ ngực Địch Thu Hạc một cái, tầm mắt nhỏ dãi mà trên dưới quét anh một cái, ngay cả dưới rốn ba tấc cũng không bỏ qua, sau đó câu môi nhe răng cười, nói, "Không muốn hảo hảo ngủ đúng không? Muốn làm tình đúng không? Được, tôi thành toàn anh, cút vào tắm, xem hai ta ai ăn ai!" Nói xong giống như kiểu chọn thịt vỗ vỗ cánh tay với eo anh, đạp anh vào phòng rửa tay, rầm một tiếng đóng cửa lại!

Địch Thu Hạc: "……" Tiểu cẩu tử làm sao đột nhiên biến thân…… Rất, rất kích thích.

Tiếng nước chảy vang lên, người trong phòng rửa tay thật sự ngoan ngoãn tắm.

Lá gan lớn mới vừa dâng lên của Hạ Bạch từ từ biến mất, suy nghĩ khôi phục lý trí, rốt cục phát hiện kẽ hở suy nghĩ lúc trước của cậu.

Cậu sau khi phát hiện tâm ý chỉ nghĩ tới không thể thêm nguyên liệu cho nhân sinh nhấp nhô của Địch Thu Hạc, muốn đàng hoàng làm thánh phụ, nhưng lơ là một vấn đề rất quan trọng — Địch Thu Hạc anh ta khẳng định là thẳng sao? Tên kia có thể từ đầu đã không thích con gái hay không? Cũng không thể cùng con gái kết hôn sinh em bé?

Lúc trước còn không cảm thấy, vừa rồi Địch Thu Hạc nháo, cậu mới phát hiện một vài chỗ trước kia không cảm thấy kì quái, bây giờ nhìn lại lại tựa hồ có chút ái muội — Địch Thu Hạc đối với cậu tựa hồ vô cùng thân mật dính lấy và không chút đề phòng.

Trước tiên không đề cập tới mấy chi tiết trước kia chung đụng, chỉ nói hôm nay. Một nam nhân thẳng tắp thẳng tắp, sẽ lúc có người đến tìm cậu, dùng một cái ôm sau lưng thân mật làm chào hỏi mở màn sao? Còn có vừa nãy thẳng thắn nhìn nhau, có thể hay không quá tự nhiên rồi, tự nhiên tới có chút hiềm nghi cố ý.

Nghĩ một chút, kiếp trước đối tượng scandal của Địch Thu Hạc tuy nhiều, nhưng một người yêu chính miệng thừa nhận cũng không có, có lẽ không phải bởi vì anh không có người yêu, mà là giới tính người yêu không thích hợp công khai……

Nghĩ tới đây cậu lui về sau hai bước, dựa vào trường xoa cằm.

Nếu như Địch Thu Hạc là cong, thích là nam nhân, như vậy mấy cử chỉ thân mật anh ta đối với mình, có phải hay không là bởi vì anh ta đối với mình có chút ý nghĩ như vậy?

Hiện tại hai người đã ở cùng một phòng rồi, có lẽ có thể…… Thử dò xét một chút?

Địch Thu Hạc tắm rửa xong mặc áo tắm đi ra, một chút cũng không nhìn thấy khí phách lúc trước xông cửa, hết sức thành thật đi tới bên giường, đưa tay vén chăn, một bộ chuẩn bị ấm giường ngủ.

Hạ Bạch đặt album ảnh xuống, trên dưới đánh giá anh một chút, hướng anh vẫn vẫy tay, chậm rãi nói, "Tới đây, tôi nhìn chút."

Ngữ khí bá đạo tổng tài.

Động tác vén chăn của Địch Thu Hạc ngừng lại, đứng dậy túm chặt đai áo tắm, tiến lên ngồi vào bên cạnh cậu, làm bộ bình tĩnh đi tới cần bình trà trên bàn, hỏi, "Đói không, có muốn gọi cho cậu ít đồ ăn khuya hay không, khách sạn này vừa mới đẩy ra một bộ đặc sắc —"

Hạ Bạch đột nhiên ghé sát vào, chóp mũi cọ qua tóc anh.

Địch Thu Hạc ngậm miệng, bình trà trong tay thiếu chút nữa nện vào trên bàn.

Xì poi trước cho các thím đỡ ngóng: Đôi chẻ sẽ chính thức yêu nhau ở chương 67, cách tỏ tình của chúng nó khắm không chịu được =))

56. Chương 56: Tình Yêu Huynh Trưởng

Edit + Beta: Vịt

Dạo này ta đang edit 2 bộ nhưng bộ kia ngắn quá trời đất nên thời gian edit bộ này sẽ nhiều hơn. Thế nên hôm nào ta không phải học cả ngày thì bộ này sẽ có hai chương đều đều nheeee

"Dầu gội đầu mùi không tệ." Hạ Bạch hơi ngừng hai giây lui về phía sau né người, dư quang quét một cái tay anh cầm bình trà dừng giữa không trung, cầm lấy một cái chén sáp qua, dùng ngữ khí việc nhà nói, "Ăn khuya thì không ăn nữa, muộn lắm rồi, chúng ta tắm rửa chút đi ngủ sớm."

Thân thể căng thẳng của Địch Thu Hạc khẽ buông lỏng, rũ mắt thu lại biểu tình, tri kỷ chỉ rót cho cậu nửa chén trà, cũng việc nhà trả lời, "Trà uống quá nhiều sẽ mất ngủ, hơi thấm giọng liền đi tắm đi, muộn rồi." Vừa nói vững vàng đặt bình trà trở lại, tư thái ưu nhã, không nhanh không chậm.

Biểu tình bình thường, ngữ khí vững vàng, mặt cũng không đỏ, lỗ tai cũng không đỏ, ánh mắt nhìn sang sau khi đặt bình trà xuống giống như bình thường, tư thế ngồi đặc biệt ưu nhã đẹp mắt…… Tựa hồ hoàn toàn không có vấn đề.

Sóng đánh mạnh mẽ.

Hạ Bạch thu hồi đánh giá, nâng chén trà lên một ngụm uống hết trà, đứng dậy, bắt đầu cởi nút áo sơ mi, nói, "Giúp tôi tới vali cầm đồ ngủ, tôi muốn tắm một cái." Vừa nói tốc độ động tác ngón tay đều đặn, một nút áo, hai nút áo, ba nút…… Xương quai xanh hiện ra, một mảng da ngực hiện ra…… Sau đó áo lót sát

phong cảnh cũng lộ ra.

Trong áo sơ mi cư nhiên còn mặc áo lót…… Địch Thu Hạc không để lại dấu vết thu hồi tầm mắt, rót cho mình một chén trà uống xong, sau đó đứng dậy đi về phía vali, giúp cậu cầm đồ ngủ. Bởi vì sợ tiểu Thu Hạc kích động lung tung, cho nên anh đi tới đặc biệt dứt khoát, dứt khoát tới giống như là đối với thân thể chỉ mặc áo lót dưới áo sơ mi của Hạ Bạch hoàn toàn không có ý gì.

Hạ Bạch chú ý tới không lưu luyến của anh, mi tâm nhảy lên, cúi đầu nhìn một cái thân thể gầy nhòm của mình, tâm tình xoạt một cái tụt đến đáy cốc — phản ứng lãnh đạm vừa rồi của Địch gà cay, là bởi vì anh ta đối với nam nhân không có ý nghĩ? Hay là bởi vì anh đối với nam nhân vóc người nhạt nhẽo như mình không có ý nghĩ?

Nếu như là cái sau…… Cậu nhìn về phía Địch Thu Hạc vùi đầu trước vali tìm đồ ngủ, mặt không thay đổi cài nút áo, bước đi giẫm có chút nặng tiến vào phòng rửa tay, trực tiếp đóng sầm cửa — vóc người đẹp rất giỏi? A.

Nghe được tiếng đóng cửa, Địch Thu Hạc rốt cục dám buông hô hấp nín lại ra, hơi có chút ảo não cầm lấy đồ ngủ trong vali, sau đó lật mắt, dùng hai ngón tay kẹp cái quần lót sạch sẽ trong ô vuông bên cạnh rút ra, giống như phỏng tay gấp quần lót tới trong áo ngủ, hô hấp không tiền đồ trở nên nặng nề.

Muốn chết, làm sao cảm thấy tiểu cẩu tử hôm nay đặc biệt câu người.

Chỗ tóc tựa hồ vẫn lưu lại cảm giác xôn xao lúc bị chóp mũi đối phương cọ qua, anh giơ tay dùng sức nhu nhu, nhịp tim vẫn còn có chút áp không được, mặt tựa hồ cũng có chút nóng, sợ Hạ Bạch đột nhiên đi ra ngoài nhìn ra đầu mối, nhanh chóng đi tới trước tủ lạnh nhỏ từ bên trong lấy ra một cái nước đá uống xuống, còn dùng bình nước ướp lạnh mặt.

Lại đứng ở cửa sổ thổi gió, chờ sau khi nhịp tim và độ ấm thân thể toàn bộ khôi phục bình thường, anh cầm lấy đồ ngủ đặt ở trên giường, đi tới trước cửa phòng rửa tay, sau khi làm xong kiến thiết tâm lý mới gõ gõ cửa, thấp giọng nói, “Tiểu cẩu tử, đồ ngủ.”

“Cửa không khóa, trực tiếp đi vào.”

Bên trong không có tiếng nước, hẳn là còn chưa bắt đầu tắm, Địch Thu Hạc phóng tâm, giơ tay lên gẩy tóc một cái, mở cửa đi vào, nói, “Nước xả xong rồi sao, ngâm tắm không cần ngâm quá —”

Hạ Bạch tựa vào trong bồn tắm, hướng anh cười ra lúm đồng tiền má trái, giơ tay lên quơ quơ, “Bồn tắm khách sạn này cư nhiên làm mát xa, có lời. Đồ ngủ đặt ở trên kệ được rồi, cám ơn.”

Tầm mắt Địch Thu Hạc không bị khống chế theo đường cong vai cậu dọc theo người hướng xuống dưới nước……

Hạ Bạch thấy thấy khiêu mi, cong lên một chân che kín bộ vị trọng điểm, hơi thẳng người nằm ngoài dọc theo bồn tắm, cố ý hỏi, "Sao lại nhìn tôi như vậy, anh cũng muốn ngâm sao? Bồn tắm này khá lớn, anh muốn ngâm, tôi không ngại cùng với anh."

Ánh sáng trong phòng tắm là màu vàng ấm, chiếu vào trên da nhẵn nhụi trắng nõn của Hạ Bạch có một loại quang cảm mông lung trơn bóng, có lẽ là bởi vì nguyên nhân thường xuyên mang theo máy ảnh chạy khắp nơi, tứ chi cậu mặc dù gầy, cũng không lộ ra vẻ khô cằn, có một loại cảm giác thiếu niên đơn bạc tinh thần phấn chấn.

Địch Thu Hạc cảm thấy đầu có chút choáng, nhịp tim và độ ấm thân thể lúc trước bị nước đá và gió lạnh ổn định cũng có tư thế muốn kích động lên — loại chuyện người yêu muốn mời cùng nhau tắm uyên ương này, anh nằm mơ cũng không dám làm như vậy.

Rất muốn ấn người tới trên bồn tắm, sờ thân thể cậu, hôn mắt và khóe miệng nhếch lên của cậu, quỳ gối giữa hai chân cậu, đem cặp chân xinh đẹp kia vòng ở ngang hông, đè xuống……

Ý nghĩ xâm lược càng ngày càng không cách nào khắc chế, lỗ mũi mơ hồ có chút xôn xao, anh đột nhiên hoàn hồn, đem ánh mắt không tự chủ hướng bộ vị trọng điểm dưới nước nhìn gian nan thu hồi, bởi vì sợ để lộ tâm tình, thế là không tự chủ được nhíu mày, bước nhanh đến phía trước kém mành tắm che kính cảnh sắc tốt đẹp trong bồn tắm, đè ép thanh âm nói, "Không cần, cậu ngâm thêm một lát. Tiểu cẩu tử, cậu quá gầy, phải ăn nhiều cơm." Nói xong xoay người ra khỏi phòng rửa tay, sau khi đóng cửa lại lần nữa chạy vội tới trước tủ lạnh nhỏ.

Chân mảnh như vậy, có phải hơi dùng sức một chút, liền sẽ không cẩn thận bẻ gãy…… Xôn xao trong lỗ mũi càng thêm rõ ràng, tựa hồ có chất lỏng ấm áp đang chảy ra, anh trợn to mắt, chật vật đặt nước đá xuống, rút khăn giấy ra chặn lỗ mũi, không dám nghĩ loạn nữa.

Bị mành tắm dính vào mặt, nụ cười trên mặt Hạ Bạch cứng lại.

Quá gầy, phải ăn nhiều cơm?

Nụ cười triệt để biến mất, cậu từ từ thu hồi cánh tay gục ở trên bồn cạnh bồn tắm, cúi đầu nhìn một cái lồng ngực gầy nhom không có cơ bắp của mình, lại nhìn một cái hai chân mảnh tới không có chút mỹ cảm nào của mình, tóm lấy lông tơ sáng màu trên cánh tay một chút cũng không có khí khái nam tử, mặt mày kéo xuống, kéo lên khóe miệng cười lạnh một tiếng ngắn ngủi.

Có cơ bắp rất giỏi? Lông mày đẹp có thể tùy tiện nhíu? Cư nhiên sau khi quét thân thể cậu một cái cho ra loại phản ứng kéo mành tắm xoay người rời đi, vóc người cậu rất cay mắt sao? Nam nhân không có cơ bắp thì không phải nam nhân?

Cậu minh bạch, Địch gà cay cho dù thật sự thích nam nhân, cũng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không thích nam nhân như cậu, bởi vì Địch Thu Hạc đại soái ca vai rộng eo hẹp chân dài lớn cơ bụng cơ ngực các loại đầy đủ, đối với vóc người khô cằn cậu đây không có chút nào hứng thú! Nhìn thấy chỉ biết nhíu mày! Bảo cậu ăn nhiều cơm! Sau đó xoay người rời đi!

Ăn nhiều cơm cái con mẹ nó! Chỉ ăn không mập trách cậu sao! Cậu kiếp trước sống tới trung niên tuổi phát phì nhất, cũng may là vóc người thon dài! Đúng! Là thon dài, không phải là gầy yếu!

Hạ Bạch tự tôn bị đả kích nghiêm trọng trong bồn tắm tức giận ngâm nửa tiếng, ngâm thẳng tới lúc da nhăn mới đứng dậy! Sau đó sau khi ra khỏi phòng rửa tay, càng tức giận phát hiện Địch gà cay cư nhiên đã ngủ trước!

CƯ, NHIÊN, ĐÃ, NGỦ, TRƯỚC, RỒI!

Lúc trước là tên khốn nào mặt dày cứ muốn ngủ cùng với cậu? Ngủ trước coi như thôi, lại còn tắt hết đèn, chỉ chừa lại hai ngọn đèn đầu giường! Không sợ cậu bởi vì ánh sáng lờ mờ mà đá phải thứ gì ngã xuống sao!

Gà cay! Quỷ ích kỷ!

Hạ Bạch bị phẫn nộ khống chế tư tưởng tính lựa chọn không nhìn đèn sàn góc tường tri kỉ mở ra, dứt khoát tóc cũng không lau, trực tiếp đội mái tóc nửa ẩm ướt bò đến trên giường, cố ý hướng Địch Thu Hạc bên cạnh cọ cọ, sau cọ tới trên gối đầu anh đều là nước thò người tắt đèn đầu giường, nhắm mắt lại, dùng sức cuốn cuốn chăn, ôm một loại tâm thái trả thù "Anh ghét bỏ tôi tôi liền không để cho anh chăn đắp", thở hổn hển liền ngủ.

Hô hấp người bên cạnh từ từ trở nên vững vàng, Địch Thu Hạc bị cướp một nửa chăn mở mắt ra, lấy tay sờ sờ vết ướt bên gối, cau mày, lại sờ sờ đầu đầy tóc lộ ra ngoài chăn, cẩn thận đứng dậy, đi vào phòng rửa tay lấy máy sấy ra.

Đem gió chỉnh tới mức thấp nhất, anh ngồi xếp bằng phía sau Hạ Bạch, mang theo cái mũi sau khi lau máu mũi xong hơi có chút đỏ, dè dặt giúp cậu sấy tóc, ánh mắt ôn nhu lại sủng nịch.

Thật là một chút cũng không biết chăm sóc bản thân…… Anh dùng ngón tay gẩy một luồng tóc ẩm ướt dính lại cùng nhau, cẩn thận sấy, nhịn không được sờ sờ dung nhan bình tĩnh sau khi ngủ của cậu, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Ngốc nghếch.

Đem luồng tóc ẩm ướt cuối cùng thổi khô, anh tắt máy sấy đặt vào đầu giường, nằm xuống cẩn thận ghé qua, đem người áp vào trong ngực, hôn trán cậu một cái, cũng nhắm mắt ngủ.

Một giấc tới hừng sáng, Hạ Bạch có chút mờ mịt ngồi ở trên giường, sờ sờ bên cạnh, triệt để lạnh.

Trên tủ đầu giường đặt một tờ giấy, cậu xoa mặt, thò người cầm lên.

Địch Thu Hạc: Tôi tới phim trường trước, gọi bữa sáng cho cậu rồi, tỉnh dậy nhớ ăn, sau khi tới phim

trường gọi điện thoại cho trợ lý Vương, cậu ta sẽ ra ngoài đón cậu vào.

Đặt tờ giấy xuống, cậu trong phòng nhìn quanh một vòng, quả nhiên trên bàn nhỏ nhìn thấy một một đựng thức ăn hai tầng giữ ấm, ấm áp cười cười, tâm tình rất tốt đứng dậy đi tới mở hộp đựng thức ăn ra, sau đó nụ cười cứng lại khóe miệng.

Tầng thứ nhất, cả một tầng bánh bao hấp, ngửi thấy mùi thơm, tuyệt đối là bánh nhân thịt. Tầng thứ hai, một chén cháo thịt nạc trứng muối cùng hai cái bánh kẹp thịt chiếm một nửa giang sơn, trong ô nhỏ bên cạnh còn có trứng gà luộc. Bên cạnh hộp đựng thức ăn, một quả táo lớn đỏ au đang tản ra mùi thanh ngọt đặc thù của trái cây, dưới quả táo còn đè một cái hộp bánh ngọt tinh xảo.

Đây là một bữa sáng phân lượng rất đủ, đây là một bữa sáng đủ đút no hai Hạ Bạch! Đây là một bữa sáng dường như đang hô ứng cái câu "Cậu quá gầy, phải ăn nhiều cơm" của Địch Thu Hạc tối qua!

Lần trước tới đây sao không thịnh soạn như vậy?

Rầm!

Cậu đậy hộp thức ăn, mặt không thay đổi đi vào phòng rửa tay, tức giận đánh răng.

Ghét bỏ coi như thôi, còn dám trình bày hành động ghét bỏ, Địch gà cay khốn khiếp!

Địch Thu Hạc phát hiện, tiểu cẩu tử nói là đặc biệt tới thăm anh, sau khi tới phim trường, triệt để quên anh sạch sẽ.

Làm việc tỷ số hiệu suất cao quay xong, anh đi tới khu nghỉ ngơi nhìn bốn phía, không nhìn thấy thân ảnh Hạ Bạch, nhíu nhíu mày nhận lấy nước Vương Bác Nghị đưa tới uống một ngụm, hỏi, "Tiểu Bạch đâu? Tới phòng rửa tay?"

"Không phải." Vương Bác Nghị lần thứ năm trả lời vấn đề này, tỏ ý một chút Dương Văn Thiên bên kia, trả lời, "Hạ tiên sinh đang chụp hình cho Dương tiên sinh, đã chụp một hồi lâu rồi."

Địch Thu Hạc mặt mày trầm xuống, xoay người đi về phía Dương Văn Thiên bên kia.

Vương Bác Nghị vội vàng đi cản, "Địch thiếu, cảnh tiếp theo lập tức sẽ bắt đầu, anh……"

Lời còn chưa nói hết, thợ trang điểm đã xách hòm hóa trang đi nhanh tới, kêu Địch Thu Hạc ngồi xuống, muốn bổ trang cho anh.

Địch Thu Hạc thấy thế chỉ có thể kìm xuống kích động túm người yêu về, nghiêm mặt ngồi trên ghế, ánh

mắt trầm trầm.

Đã năm lần rồi, hôm nay cả ngày tiếp tục, ngoại trừ lúc ăn cơm, tiểu cẩu tử vẫn không thấy bóng dáng đâu. Lần đầu tiên lúc hỏi thì đi chụp hình cho Đông Ny, lần thứ hai là chụp hình cho nữ diễn viên khác, lần thứ 3 là chụp hình cho nam ba, lần thứ tư là chụp hình cho một con rắn, còn lần này, cuối cùng tới Dương Văn Thiên.

Diễn viên quan trọng không quan trọng cả tổ phim chọn chụp không ít, nhưng một lần cũng không chụp cho anh, rõ ràng anh mới là nam chính, phần diễn hôm nay cũng nặng nhất, nhưng cư nhiên ống kính một lần cũng không có nhắm qua anh.

Chả lẽ là thẩm mỹ mệt mỏi, ngại anh xấu?

Anh cau mày, giơ tay lên sờ sờ mặt.

Vương Bác Nghị đứng ở một bên nhìn sắc mặt đen trầm của anh, có chút gấp. Thợ trang điểm vẫn ở đây, cái biểu tình này của Địch thiếu, hình tượng còn cần hay không?

"Đừng sờ, cọ hết trang điểm."

Đang nghĩ như vậy, thợ trang điểm liền giơ tay lên ngăn cản tay Địch Thu Hạc, trên mặt tràn đầy không đồng ý. Tâm Vương Bác Nghị nhấc lên, đầu óc điên cuồng chuyển động, tự hỏi phải làm sao xoa dịu ông chủ nhà mình.

"Xin lỗi." Địch Thu Hạc hoàn hồn nhanh hơn hắn, ý thức được thất thần của mình, chậm rãi giãn chân mày xuống, thở dài nói, "Có chút nhập cảnh quá…… Cô tiếp tục, tôi không động nữa."

Thợ trang điểm nghe vậy lập tức cười, "Cái này có gì phải xin lỗi, nhập cảnh là chuyện tốt, quay xong sớm chúng ta kết thúc công việc sớm, gần đây ngày ngày đuổi cảnh, sớm kết thúc công việc một lần giống như như tết vậy, mọi người đều phải muốn hảo hảo cám ơn anh đấy."

Địch Thu Hạc cũng cười, theo lời cô khiêm nhường mấy câu, hình tượng pờ phệch, còn cọ ấn tượng tốt chuyên nghiệp.

Vương Bác Nghị: "……" Không hổ là Địch thiếu, mình quả nhiên vẫn còn quá trẻ tuổi.

Hạ Bạch chụp xong bài tập trở lại, xa xa đã nhìn thấy Địch Thu Hạc đang cùng một thợ trang điểm trẻ tuổi xinh đẹp nói chuyện, hai người dựa rất gần. Địch Thu Hạc ngồi ở trên ghế ngửa đầu, thợ trang điểm đứng hơi khom lưng, hai người mắt đối mắt, trên mặt đều mang theo tiếu ý.

Không khí rất ấm áp.

Cậu giơ máy ảnh lên, nhắm ống kính ngay Địch Thu Hạc, nhìn khóe miệng khẽ nhếch lên và ánh mắt mang theo cười của Địch Thu Hạc, ngón tay có chút ấn không được màn trập.

Ánh sáng rất tốt, bộ dáng hai người cười nói cũng hết sức phù hợp với bài tập chủ đề "Tâm tình" lần này Từ Dận Vinh bố trí cho cậu, nhưng cậu chính là cảm thấy, trong nháy mắt này vẫn là không nên được ghi xuống mới tốt.

Tư tâm chỉ nổi lên trong nháy mắt, một giây sau, ngón tay vẫn là ấn màn trập xuống.

Tách.

Địch Thu Hạc nghe được thanh âm nghiêng đầu, ôn nhu tiếu ý trong mắt đột nhiên nồng đậm lên, khóe miệng lại trong nháy mắt san bằng, khẽ nhíu mày, hai chân và eo dùng lực, cánh tay hơi giơ lên, làm như chuẩn bị đứng dậy đi kéo ai đó mắt nhìn thấy.

Tách.

Hình ảnh dừng lại, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, Hạ Bạch nghi ngờ sờ sờ ngực, lúc tiếp tục nhìn về phía ống kính, trong tấm hình liền chỉ còn lại hai người thợ trang điểm và Vương Bác Nghị, sau đó trước mắt tối sầm, ống kính bị bàn tay ngăn trở.

"Rốt cục nguyện ý về rồi?" Thanh tuyến ôn nhu trầm thấp, mang theo ngữ khí không vui và lên án, âm cuối hơi kéo lên, lại hiện ra một tia nhảy nhót không phù hợp với ngữ cảnh.

Ý nghĩ nào đó tối hôm qua bị phủ định lại xông ra, Hạ Bạch dừng một chút, đặt máy ảnh xuống, nghiêng đầu nghênh tầm mắt Địch Thu Hạc nhìn sang, thử dò xét hỏi, "Ủy khuất như vậy, là nhớ tôi? Một giờ không gặp giống như cách ba thu?"

"Đổi từ loạn, thời gian cậu không gặp chỉ có 1 giờ?" Địch Thu Hạc nghiêm mặt chọt lúm đồng tiền của cậu một cái, hung hăng nói, "Đừng chạy loạn nữa, đàng hoàng ngốc ở trong khu nghỉ ngơi, tôi còn có một cảnh nữa có thể kết thúc công việc rồi, lát nữa dẫn cậu đi ăn cơm." Nói xong dùng sức xoa tóc cậu, xoay người rời đi."

Lúc thợ trang điểm rời đi vừa vặn đi ngang qua bên cạnh hai người, thấy thế cười nói, "Tình cảm sư huynh đệ hai người thật tốt, Địch Thu Hạc nhất định là huynh trưởng rất ôn nhu, chỉ tiếc trong nhà anh ấy…… Xin lỗi, tôi còn phải đi bổ trang cho các diễn viên khác, tạm biệt."

Hạ Bạch nghe vậy cau mày, đưa mắt nhìn về phía thợ trang điểm rời đi, giơ tay lên sờ sờ đầu.

Huynh trưởng rất ôn nhu? Nhớ mang máng trước kia Địch Thu Hạc từng không biết xấu hổ tự xưng là anh trai cậu…… Cho nên có khả năng hay không mấy chiếu cố và thân mật này Địch Thu Hạc đối với cậu, chỉ là bởi vì tình cảm của huynh trưởng không cách nào đặt ở chỗ Địch Xuân Hoa và Địch Hạ Tùng, liền toàn

bộ đặt tới chỗ mình?

Từ phương diện này nghĩ, biểu hiện Địch Thu Hạc đối với thân thể cậu không có chút nào hứng thú thậm chí còn có chút ghét bỏ cũng có giải thích, dù sao không có huynh trưởng tốt nào quan tâm em trai sẽ nhìn được em trai gầy nhòm. Còn có phần bữa ăn sáng giống như nuôi heo sáng nay kia, hình như cũng có thể giải thích thành quan tâm của huynh trưởng đối với em trai…… Hết thảy đều hợp tình hợp lý, giận giữ nín một ngày tan biết, bị cảm xúc khó giải thích nào đó thay thế.

Cậu cúi đầu, lật ra tấm hình Địch Thu Hạc nói chuyện với thợ trang điểm, nhìn vẻ mặt hai người hơi có vẻ thân mật, hai mắt lóe ra hai dấu chấm hỏi lớn.

Có lẽ là cậu hiểu lầm, Địch Thu Hạc kỳ thực là thẳng?

Suy đoán lắc lư qua lại làm cho người ta tâm tình thất thường, Hạ Bạch ngồi ở trước bàn đầy thịt cá, khẩu vị hoàn toàn không có, chỉ cảm thấy mình từng đối với ai cũng không hứng thú quả thực sung sướng tiêu sái tới kỳ cục.

Nghĩ tới đây, cậu nhịn không được nghiêng đầu nhìn về phía Địch Thu Hạc đang vùi đầu gắp thức ăn cho mình, mặt không thay đổi mở miệng, “Anh gieo họa.”

Địch Thu Hạc đặt một miếng xương sườn vào trong bát cậu, cau mày nghi ngờ, “Cậu nói cái gì? Sao vẫn không ăn, không hợp khẩu vị sao? Vậy tôi gọi cho cậu cái khác?”

Hạ Bạch quan tâm thuần khiết trên mặt anh, một hơi nghẹn ở ngực, cúi đầu, biến xoắn xuýt thành thèm ăn.

Cho nên mấy quan tâm Địch Thu Hạc đối với cậu quả nhiên là từ tình cảm huynh trưởng chết tiệt kia? Có lẽ là tình cha con? Dù sao Địch gà cay từng cố gắng coi cậu là con dỗ…… Động tác nhai dừng lại, cậu siết chặt đũa, ánh mắt trở nên kiên định.

Không được, Địch gà cay đối với cảm xúc của cậu ảnh hưởng quá lớn, phải rút lui.

Nuốt xương sườn xuống, cậu lau miệng, nhìn về phía Địch Thu Hạc nói, “Bài tập tuần này sư phụ giao cho tôi là ”Tâm tình“, tôi hôm nay ở tổ phim một ngày, tài liệu đã lấy được không tệ lắm, cho nên tôi định ngày mai ra ngoài đi dạo, tìm kiếm linh cảm, thuận tiện đi thăm một chút Hình Thiệu Phong, không theo anh tới phim trường.”

Địch Thu Hạc đang quấn vịt nướng cho cậu nghe vậy xoạt một cái quay đầu nhìn sang, thanh âm hơi đề cao, “Cậu muốn đi thăm Hình Thiệu Phong? Đi cả ngày?” Chỉ hai ngày nghỉ, lại muốn chuyển một ngày cho Hình Thiệu Phong?

“Hẳn là không dùng được cả ngày, nửa ngày đi. Anh ấy lần này tới khu D là vì tìm một chuyên gia khám

bệnh, hôm nay vừa nhập viện, chúng ta muốn thuê anh ta, đương nhiên phải chu đáo chút, thăm là phải." Hạ Bạch giải thích.

Địch Thu Hạc chân mày nhíu càng chặt, "Chúng ta muốn thuê hắn? Chuyện khi nào?"

"Thì trước……" Hạ Bạch nói đến một nửa dừng lại, hai mắt khẽ trợn to, có chút ngu, "Tôi không nói với anh sao? Tôi muốn thuê anh ta làm người đại diện của anh, anh ta rất có năng lực, nhất định có thể giúp anh."

Địch Thu Hạc cũng đần một giây, sau đó cúi đầu uống ngụm nước, cố gắng đè xuống khóe miệng muốn nhếch lên, ngẩng đầu mặt nghiêm túc nhìn cậu hỏi, "Cho nên cậu đối với hắn ân cần như vậy, là vì tôi? Cậu thấy tôi không có người đại diện, cho nên tìm giúp tôi?"

Hạ Bạch bị vẻ mặt nghiêm túc của anh hù dọa, mấy tình tình yêu yêu trong lòng trong nháy mắt ném ra sau ót, nghiêm túc hỏi, "Thu Hạc, anh đừng trách tôi nhiều chuyện, nghệ sĩ ra ngoài làm một mình có thể, nhưng không có người đại diện thì không được. Trợ lý Vương rất giỏi, nhưng tinh lực anh ấy có hạn, muốn chiếu cố anh liền tất nhiên không có tinh lực mấy việc đối ngoại của anh. Trợ lý An lại không có năng lực, không cách nào tự mình chắn. Bộ phim này của anh qua hai tháng nữa sẽ quay xong, công việc về sau phải sớm cầm kế hoạch ra. Anh đừng nhìn Hình Thiệu Phong hiện tại hình tượng hỏng bét, trong tay cũng không có nhân mạch giới giải trí, nhưng chỉ cần anh ấy nguyện ý, anh ấy có thể làm được tới người đại diện kim bài nhất đều được."

Địch Thu Hạc nhìn bộ dạng hết nước hết cái của cậu, trong lòng mềm thành một mảnh…… Hóa ra tiểu cẩu tử đến gần Hình Thiệu Phong là vì mình, dấm trong nháy mắt biến thành mật, vui vẻ.

Hạ Bạch thấy anh không nói gì lại cho rằng anh là không tin, thế là để đũa xuống, càng tỉ mỉ giải thích, "Hình Thiệu Phong danh tiếng không nổi là bởi vì chủ trước kia của anh ta có tư tâm, không muốn anh ta quá nổi danh, muốn luôn trói anh ta ở bên người. Nếu không phải tôi bỏ không nổi lương hàng năm của anh ta, tôi cũng thuê anh ta làm thủ hạ của mình. Thu Hạc, anh tin tôi một lần, thuê anh ta tuyệt đối siêu trị giá, anh sẽ không sau —"

Khóe miệng nhếch lên rốt cục ép không được nữa, Địch Thu Hạc đột nhiên giơ tay lên túm mặt cậu, nhẹ nhàng kéo kéo.

Hạ Bạch sửng sốt, sau đó hất tay anh xuống, "Đừng làm rộn, nói chính sự với anh đây."

"Tất cả nghe theo cậu." Địch Thu Hạc cười nhìn cậu, trong lòng ngứa, tay lại lần nữa giơ lên chọt chọt lúm đồng tiền của cậu, tâm tình rất nhanh muốn bay lên, ôn nhu nói, "Tiểu cẩu tử, tôi sẽ hảo hảo vỗ béo cậu." Sau khi vỗ béo, có thể vững vàng kẹp trong lòng, cũng không chạy được nữa.

Hạ Bạch lại nghe không hiểu lời tâm tình quanh co lòng vòng của anh, nhớ tới sự kiện ghét bỏ tối qua và tình yêu huynh trưởng phân tích ra hôm nay, mặt tối sầm, kẹp lên một cái sủi cảo chiên nhét vào trong miệng anh, hung ác nói, "Không biết nói chuyện thì câm miệng! Tự tôi biết ăn cơm, không cần anh đút! Thẻ ngân hàng đưa tôi! Hình Thiệu Phong sau khi nhận việc đều là lấy tiền trước, trên người tôi không đủ tiền!"

Địch Thu Hạc chớp chớp mắt, nghe lời ngậm miệng nhai sủi cảo chiên, móc ví ra toàn bộ đặt vào trên tay cậu, hàm hồ nói, "Đều cho cậu, tất cả đều là của cậu."

Trái tim Hạ Bạch lại gây thất vọng dùng sức nhảy hai cái, không thể nhịn được giơ tay lên ấn mặt anh, đẩy mặt anh đối diện mâm thức ăn, tức giận, "Không cho cười! Vừa ăn vừa cười xấu muốn chết! Ăn cơm!" Hành động dứt khoát móc ví tiền này, khẳng định lại là tình yêu huynh trưởng chết tiệt kia!

Địch Thu Hạc quay đầu, cọ mỡ vào tay cậu.

Cảm giác đôi môi sượt qua lòng bàn tay quá mức rõ ràng, Hạ Bạch giống như điện giật thu tay lại, giận tới kẹp lên một cái móng heo ăn, dính một miệng mỡ sau đó cũng cầm lấy tay anh, tính trả thù toàn bộ cọ tới, sau đó hả giận quăng tay anh ra, hừ cười, "Nghe trợ lý Vương nói anh hơi có chút khiết phích? Tật xấu này tốt, thích sạch sẽ."

Địch Thu Hạc không cười, từ từ nắm chặt bàn tay, ánh mắt trầm trầm nhìn cậu.

Hạ Bạch trợn mắt, "Làm sao, muốn đánh nhau?"

Địch Thu Hạc mím chặt môi, quyết đoán đưa tay kéo cậu qua ấn vào ngực mình, cúi đầu cọ cổ và bả vai cậu, sau đó câu chân cậu lên để cho cậu ngồi vào trên người mình, gắt gao ôm lấy cậu, tay sờ loạn.

Hạ Bạch kinh hãi, vội giãy dụa, "Đờ mờ! Trên người anh đều là dầu mỡ, không cho cọ lên người tôi! Miệng cũng không cho! Đệch! Không cho nhào eo tôi! Áo sơ mi của tôi phải vứt rồi!"

Hạ Bạch bị huynh trưởng yêu quý cọ một thân dầu mỡ sau khi về khách sạn đuổi Địch Thu Hạc ra khỏi phòng, sau đó tuyệt tình gọi điện thoại cho Khương đạo, bảo Khương đạo mang theo Địch Thu Hạc "Khiêm tốn học giỏi lại xấu hổ mở miệng tìm đạo diễn trao đổi chút nội dung phim" đi mở một cuộc họp nửa buổi tối.

Hôm sau, Hạ Bạch đeo máy ảnh, tinh thần phấn chấn xuất hiện ngoài phòng bệnh đơn xa hoa của Hình Thiệu Phong.

"Cám ơn cậu tới đây thăm tôi." Hình Thiệu Phong mời cậu tới trên ghế salon ngồi xuống, rót chén trà cho cậu cười nói, "Nghe nói cậu chỉ có hai ngày nghỉ, tôi còn tưởng Địch Thu Hạc sẽ không để cho cậu ra ngoài."

Lúm đồng tiền trên mặt Hạ Bạch sâu hơn, cắn chặt răng, "Anh ta dựa vào cái gì không cho?" Một huynh trưởng nát tự cho là đúng mà thôi, có quyền lợi gì không cho?

Hình Thiệu Phong quét một cái biểu tình của cậu, tiếu ý trong mắt sâu hơn, rót cho mình chén trà, cũng không đáp lời.

"Bác sĩ nói thế nào?" Hạ Bạch tâm tình tới nhanh thu cũng nhanh, sau khi đặt chén trà xuống đã điều chỉnh tốt tâm tình, quan tâm hỏi.

"Khôi phục không tệ, mấy chỗ đau trên mặt sau khi kết vảy tróc da, làm tiếp tiểu phẫu phục hồi da là có thể xuất viện." Hình Thiệu Phong trả lời, nhìn một cái túi máy ảnh bên tay cậu, hỏi, "Tôi hôm qua sau khi nhập viện nhàm chán, lên mang hơi biết một chút về cậu và Địch Thu Hạc, cậu là nhiếp ảnh gia?"

Hạ Bạch gật đầu, hỏi, "Sau khi biết có ý nghĩ gì?"

"Có chút ý động, đối với cậu và anh ta đều vậy." Hình Thiệu Phong cũng không giấu diếm hứng thú của mình, chỉ chỉ túi máy ảnh của cậu, cười hỏi, "Có thể cho tôi xem tác phẩm của cậu không?"

Hạ Bạch hào phóng đưa túi máy ảnh tới.

Hình trong máy ảnh không nhiều lắm, phần lớn là hôm qua chụp được ở phim trường, lật một lần chỉ cần mấy phút, nhưng Hình Thiệu Phong lại xem thật lâu, Hạ Bạch còn chú ý tới hắn tựa hồ phá lệ thiên vị mấy tấm trong đó, ở phía trên dừng lại thời gian rất lâu.

Nửa giờ sau, Hình Thiệu Phong đặt máy ảnh xuống.

Hạ Bạch đúng lúc để xuống một quyển tạp chí tiện tay cầm lên lật xem, giống như tùy ý nói, "Mấy tấm hình này phần lớn là ở phim trường mới của Thu Hạc chụp được, trong nhà anh ấy trước đó không lâu xảy ra chút chuyện phiền lòng, tôi lần này trước khi tới đây còn tưởng không khí tổ phim nhất định sẽ không quá đúng, kết quả hôm qua quay một vòng, lại phát hiện mọi người hoàn toàn không bị ảnh hưởng, trước kia cái dạng gì, bây giờ vẫn cái dạng đó."

Đây chính là đang biến tướng nói Địch Thu Hạc nhân duyên tốt lắm.

Hình Thiệu Phong trả lại máy ảnh cho cậu, cười gật đầu, "Ảnh chụp rất đẹp, nhìn ra được phim lần này của Địch Thu Hạc là đại tác phẩm, trên mạng không có bất kỳ tin tức nào về bộ phim này, cho nên hẳn là đang bí mật quay? Mấy tấm hình này cho tôi xem như vậy không sao à."

Hạ Bạch cười lắc đầu, "Không sao, tôi tin tưởng đạo đức nghề nghiệp và nhân phẩm của anh."

"Có thể được tín nhiệm của cậu là vinh hạnh của tôi." Hình Thiệu Phong giúp cậu thêm lần trà, suy nghĩ một chút rồi nói, "Địch Thu Hạc rất ưu tú, phần công việc này tôi có thể nhận, nhưng tôi hơi có chút băn khoăn."

Hạ Bạch kinh hỉ, nói gấp, "Là băn khoăn bệnh của anh sao? Không sao đâu, hợp tác có thể đợi sau khi anh khỏi hẳn rồi bắt đầu, phim hiện tại của Thu Hạc cũng còn cần một đoạn thời gian quay."

"Không phải bởi vì cái này." Hình Thiệu Phong cười khoát khoát tay, cẩn thận đánh giá thần sắc của cậu, nói, "Tôi băn khoăn chính là một ít vấn đề phương diện cá nhân của Địch Thu Hạc, có thể cho tôi phương thức liên lạc của Địch Thu Hạc không? Tôi muốn tự mình cùng anh ta câu thông chút."

57. Chương 57: Thật Khéo

Edit + Beta: Vịt

Thời gian cơm trưa, Địch Thu Hạc nhận được điện thoại của Hạ Bạch, còn không đợi anh hỏi một câu đối phương lúc nào thì trở lại, điện thoại đã bị chuyển đến trong tay Hình Thiệu Phong.

"Xin chào, tôi là Hình Thiệu Phong." Giọng nam dễ nghe từ trong ống nghe truyền đến, sau đó là thanh âm kéo ghế ra đi lại, vài giây sau ống nghe bên kia triệt để an tĩnh, giọng nam lại lần nữa truyền đến, "Xin lỗi quấy rầy, về hợp tác, tôi có chút nghi vấn muốn tự mình cùng cậu xác định một chút."

Địch Thu Hạc để đũa xuống, cùng nhân viên tổ phim cùng nhau ăn cơm chào hỏi sau đó đứng dậy đi xa vài bước, trả lời, "Không quấy rầy, anh nói." Đối với đối tượng hợp tác tương lai, anh vẫn là biết thu liễm một chút tâm tình cá nhân.

Hình Thiệu Phong dựa vào trên lan can ban công, nhìn Hạ Bạch trong phòng bệnh đang loay hoay máy ảnh, "Cậu rất ưu tú, cũng rất có tiềm lực, đối với cậu mà nói, thành công chỉ là vấn đề sớm hay muộn, cho dù không có tôi, cậu cũng có thể giương cánh bay cao, cho nên vấn đề thứ nhất cần xác nhận, cậu thật sự muốn thuê tôi sao? Điều kiện tiên quyết hợp tác là tín nhiệm lẫn nhau và cam tâm tình nguyện, tôi không hi vọng hợp tác của chúng ta là từ miễn cưỡng bắt đầu.

Địch Thu Hạc có chút ngoài ý muốn, anh cho rằng Hình Thiệu Phong muốn cùng anh câu thông chính là vấn đề phương diện đãi ngộ. Bất quá hơi nghĩ chút, lại lý giải băn khoăn của đối phương. Hợp tác của hai người là đột nhiên đề xuất và quyết định, lúc trước lại vẫn luôn là tiểu cẩu tử câu thông, đối phương có lần hỏi này rất bình thường.

"Ban đầu suy nghĩ thuê anh đúng là bởi vì Tiểu Bạch." Đối phương bày ra thái độ thẳng thắn câu thông, anh tự nhiên sẽ không làm chậm trễ đối phương, thành thực trả lời, "Chỉ sau tối hôm qua đối với anh tiến hành hiểu rõ một bước đầu, tôi thay đổi ý nghĩ, Tiểu Bạch nói đúng, thuê anh tôi sẽ không hối hận."

Tình huống bản thân anh khá phức tạp, lựa chọn người đại diện phải cẩn thận, lúc trước anh vốn là chuẩn bị từ trong team điều một người tới bồi dưỡng thành người đại diện, nhưng như vậy ắt phải sẽ phí nhiều thời gian hơn.

Bây giờ Tiểu Bạch cung cấp cho anh một người có khả năng khác, đối với phần tâm ý này của Tiểu Bạch, anh nguyện ý đi nếm thử, nhưng điều tra trước khi hợp tác cũng là thiết yếu, điểm này anh sẽ không giấu diếm, nếu đối phương ngay cả điểm này cũng không thể hiểu, như vậy lần hợp tác này cũng không cần thiết có bắt đầu.

Hình Thiệu Phong nghe ra ngoại âm lời của anh, nhưng cũng không để ý, ngược lại hết sức hài lòng loại thái độ xử sự này của anh, thế là ăn ý nhảy qua vấn đề này, nói, "Thật cao hứng chúng ta đạt thành chung nhận thức phương diện nào đó. Vấn đề thứ hai, đối với gia đình của anh, anh là thái độ gì? Điểm này sẽ quyết định phương hướng xử sự sau này của tôi, hi vọng cậu có thể hiểu."

Cùng một người thông minh nói chuyện thật sự là chuyện làm cho lòng người khoái trá, Địch Thu Hạc câu môi, ngắn gọn trả lời, "Tôi hiện tại không có gia đình, cho nên không cần băn khoăn."

Lại là một đáp án hết sức làm cho người ta thỏa mãn.

Hình Thiệu Phong đổi tư thế đứng, nhìn Hạ Bạch đang ghét bỏ gẩy bữa ăn dinh dưỡng, trong mắt hiện lên một tia tiếu ý, ngữ khí chậm lại, "Câu trả lời này tôi rất hài lòng, hiện tại Hoàng Đô đối với anh mà nói, sẽ chỉ là gánh nặng và bọc quần áo, đối với sự nghiệp phát triển của anh không có chút lợi ích nào. Như vậy một vấn đề cuối cùng, Địch Thu Hạc, về tính hướng của anh và tâm tư đối với Hạ Bạch, cậu chuẩn bị xử lý thế nào? Nếu tương lai các cậu ở chung một chỗ, cậu là hi vọng giấu diếm chuyện này, hay là công khai? cậu là muốn dùng mặt nạ dị tính luyến đối mặt công chúng, hay là thản nhiên công bố hết thảy? Xin lỗi, hỏi vấn đề rất riêng tư, nhưng tôi hi vọng cậu có thể trả lời thành thật, bởi vì điểm này đối với phát triển nghề nghiệp của anh ảnh hưởng quá lớn, tôi cần có chuẩn bị tâm lý."

Thân thể tư thái buông lỏng của Địch Thu Hạc trong nháy mắt căng thẳng, ánh mắt trở nên bén nhọn.

Anh có thể hiểu hành động Hình Thiệu Phong hỏi ra vấn đề này, nhưng đối phương là như thế nào biết điểm này? Anh rất xác định bên cạnh mình không ai biết tâm tư của anh đối với Hạ Bạch, Vương Bác Nghị có lẽ nhìn thấu cái gì đó, nhưng hắn quá thẳng, cũng không có suy nghĩ nhiều quá, cho nên Hình Thiệu Phong bây giờ có thể khẳng định như thế hỏi ra những lời này, chả lẽ là Tiểu Bạch nhìn thấu cái gì? Nói với hắn rồi?

Nếu là như vậy…… Anh nhớ tới chuyện tối qua Hạ Bạch đuổi anh ra khỏi phòng, thật sâu cau mày.

"Cũng không có ai nói cho tôi biết chuyện này, cũng không phải Hạ Bạch nhìn thấu cái gì." Hình Thiệu Phong giống như là biết suy nghĩ của anh, hoãn thanh giải thích, "Tôi là từ trên thái độ anh đối đãi Hạ Bạch đoán được, còn có mấy tấm hình kia."

Thân thể Địch Thu Hạc khẽ buông lỏng, biểu tình lại như cũ rất trầm, hỏi, "Hình?"

"Đúng vậy, hình, mấy tấm hình Hạ Bạch chụp cho anh." Hình Thiệu Phong nghe ra ngữ khí biến hóa của anh, cũng theo đó điều chỉnh chút, trả lời, "Ánh mắt yêu một người thì không cách nào che giấu, lúc những ánh mắt này được người cậu yêu dùng ống kính ghi chép lại, tình cảm cậu che giấu liền có dấu vết có thể tìm ra. Cậu nên may mắn ảnh ở tổ phim hiện tại vẫn không cho phép công khai, nếu không tương tự với suy đoán hợp lý như vậy của tôi, anh sẽ đối mặt vô số thứ."

Địch Thu Hạc không nghĩ tới tâm ý của mình cư nhiên là bị lấy phương thức này bại lộ trước mặt người ngoài, anh nhớ tới hành động Hạ Bạch lúc nào cũng ôm máy ảnh, hơi có chút cảm giác dở khóc dở cười, dứt khoát cũng không che đậy nữa, nói, "Không cần nói cho Tiểu Bạch chuyện này, tôi không hi vọng cuộc

sống của em ấy bởi vì tôi mà sinh ra thay đổi không tốt nào."

Phản ứng đầu tiên cư nhiên là cái này?

Hình Thiệu Phong cảm thấy hai người này thật là có ý tứ, cười trả lời, "Yên tâm, nguyên tắc căn bản làm người và làm nhân viên tôi vẫn là có, như vậy cuối cùng cái vấn đề kia, đáp án của cậu là?"

"Công khai." Ngữ khí Địch Thu Hạc bình tĩnh xuống, có chút mùi vị nghiêm túc, "Nếu như em ấy nguyện ý cùng tôi ở chung một chỗ, tôi sẽ không để cho em ấy chịu ủy khuất."

Tâm tình Hình Thiệu Phong triệt để tốt lên, thông qua ba vấn đề này, hắn đã hết sức xác định, chủ lần này tính tình hết sức phù hợp khẩu vị của hắn, lúc ở trên chăn mặc cho chủ phiền tới muốn ẩn lui dưỡng lão gặp được một đôi Hạ Bạch và Địch Thu Hạc có ý tứ như vậy, cuộc sống tựa hồ lại có hi vọng.

"Tiền lương hàng năm 100 vạn, cậu sau khi quay xong bộ phim này chúng ta chính thức bắt đầu hợp tác. Hợp đồng tôi hôm qua đã chuẩn bị xong, sẽ sau khi kí xong giao cho Hạ Bạch mang đến cho cậu, cậu xác định xong điều khoản ký xong sau đó gửi lại cho tôi một phần là được. Ngoài ra, tôi là trước lấy tiền sau làm việc, mong rằng hiểu cho."

Hắn thẳng thắn nói xong, sau đó không chút nào ngoài ý muốn nhận được đáp lại dứt khoát của đối phương, thế là tâm tình càng tốt cúp điện thoại, kéo ra cửa ban công đi vào phòng bệnh, nhìn về phía Hạ Bạch nghe được thanh âm nhìn tới, cười đưa điện thoại qua, "Chúng ta có thể bắt đầu ký hợp đồng."

Hạ Bạch nghe vậy ánh mắt sáng lên, trên mặt tách ra một nụ cười thật lớn, lập tức để đũa xuống đứng dậy nhận lấy điện thoại, cầm lấy tay hắn, vui vẻ nói, "Hợp tác vui vẻ!"

Hình Thiệu Phong bị vui vẻ của cậu lây nhiễm, tiếu ý trên mặt không tự chủ được sâu hơn, cũng đáp lại, "Hợp tác vui vẻ." Chứng kiến quá trình một đôi tình nhân ở chung một chỗ như vậy, nhất định sẽ hết sức vui vẻ.

Sau khi cúp điện thoại, Địch Thu Hạc trở lại khu nghỉ ngơi, không yên lòng tiếp tục ăn cơm.

Ánh mắt yêu một người không cách nào che giấu…… Anh dừng đũa lại, khẽ nhíu mày.

Ngay cả Hình Thiệu Phong chỉ gặp qua một lần cũng có thể thông qua thái độ anh đối với tiểu cẩu tử và ảnh tiểu cẩu tử chụp được phát hiện tâm ý của mình, Vương Bác Nghị cả ngày hơn nửa thời gian đều ở chung một chỗ với anh như vậy……

Anh nghiêng đầu nhìn về phía trợ lý bên cạnh, mắt chứa tìm tòi nghiên cứu.

Vương Bác Nghị lập tức phát hiện ánh mắt anh nhìn sang, không tự chủ uỡn thẳng sống lưng, quét một cái

nhân viên tổ phim xung quanh cùng nhau ăn cơm, nghiêng người sáp qua một chút, thấp giọng hỏi, "Địch thiếu, có gì phân phó?"

Địch Thu Hạc suy nghĩ một chút, đặt đũa xuống thu hộp đồ ăn lại, kết thúc bữa trưa thực không biết vị này, ý bảo Vương Bác Nghị đi theo anh.

Hai người đi tới một chỗ an tĩnh khu nghỉ ngơi, sau khi xác định bên cạnh không có ai, Địch Thu Hạc suy nghĩ một chút, trước hỏi, "Trợ lý An gần đây thế nào?"

"Rất thành thật, Tần Lỵ không có liên hệ với cô ta." Vương Bác Nghị trả lời, sau đó lấy điện thoại ra lật lật ghi chép, tiếp tục trả lời, "Team dựa theo phân phó của anh, vẫn định kỳ hướng bên ngoài bạo liêu, Hoàng Đô và Tần gia vẫn vùi ở trung tâm dư luận, không thể tránh thoát. Địch Biên lần trước sau khi hỏi thăm qua tôi anh có phải có ý muốn đuổi tôi đi hay không, không thấy liên hệ với tôi nữa. Tôi cũng đã dựa theo phân phó của anh, dẫn dắt ông ta cho rằng bạo liêu trên mạng là đối tượng thông gia của Tần gia Lưu gia bởi vì bất mãn đám hôn sự này mà phái người làm."

Địch Thu Hạc gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, cẩn thận đánh giá ánh mắt hắn, nói, "Tôi thích Hạ Bạch, muốn để cho cậu ấy làm người yêu tôi, cho nên hi vọng cậu sau này đối đãi cậu ấy giống như đối đãi với tôi."

Vương Bác Nghị sửng sốt, chợt ngẩng đầu nhìn về phía anh, sau đó sau khi tiếp xúc tầm mắt ý tứ hàm xúc không rõ của anh, trong lòng run lên, ép xuống khiếp sợ và một tia cảm xúc "Quả nhiên là thế" vi diệu, cúi đầu kính cẩn trả lời, "Tôi hiểu rồi, Địch thiếu."

Đem Vương Bác Nghị phản ứng không lớn đuổi đi, Địch Thu Hạc mặt mày khép lại, có chút nhức đầu ấn trán.

Vương Bác Nghị quả nhiên đã nhìn thấu cái gì…… Tình cảm của anh đối với Tiểu Bạch đã rõ ràng như vậy sao?

Tiểu Bạch tới tổ phim tìm anh hai lần, như vậy trong tổ phim có phải hay không cũng có người…… Nghĩ tới đây anh lại lắc đầu, phủ định cái suy đoán này.

Lần trước lúc Tiểu Bạch tới, anh bận rộn quay phim, Tiểu Bạch bận rộn chụp bài tập, căn bản không có nhiều thời gian một chỗ, lần này Tiểu Bạch tới đây lại càng cả ngày không ở bên cạnh anh, anh hoàn toàn không có cơ hộ để lộ tình cảm.

Nhưng lần này không để lộ, không có nghĩa là lần sau cũng sẽ không. Chờ trở lại thành phố B, Tiểu Bạch tiến tổ, trừ phi anh lúc nào cũng khắc chế tình cảm của mình, cùng Tiểu Bạch giữ một khoảng cách, nếu không người khác sớm muộn sẽ nhìn ra gì đó. Nhưng loại chuyện giữ một khoảng cách với Tiểu Bạch……

Anh cau mày thật sâu, tâm tình bởi vì ý nghĩ này mà nhanh chóng trở nên kém. Sau khi trở nên kém, lại uất ức.

Hiện tại hình thức của Hoàng Đô và Tần gia bên kia cũng không tính là trong sáng, Hoa Đỉnh mặc dù phát triển rất mạnh, nhưng bản thân anh còn chưa có đứng lên, ở giới giải trí không có chút địa vị và quyền nói chuyện nào, không thể xử sự tùy hứng.

Một khi tình cảm của anh đối với Hạ Bạch bị bại lộ tới trước mặt công chúng, như vậy bất kể là anh hay là Hạ Bạch, sự nghiệp nhất định đều phải chịu một lần đả kích tính hủy diệt. Chính anh còn dễ nói, phá hủy thì phá hủy, anh có thể thừa nhận hậu quả, nhưng Tiểu Bạch từ một sinh viên hai bàn tay trắng phát triển tới như bây giờ thật sự rất không dễ dàng, anh không thể để cho Tiểu Bạch bởi vì anh mà vô tội dính và scandal đồng tính, phá hủy nghiệp học và sự nghiệp, như vậy quá không công bằng.

Tiến lên phía trước, hoặc là lui về sau, nên làm sao bây giờ?

Hạ Bạch cất hợp đồng xong, thức thời đề xuất cáo từ.

Trước khi rời khỏi phòng bệnh cậu nhớ tới tâm tình đung đưa bất định tối hôm qua, cước bộ dừng lại, quay đầu lại nhìn một cái khuôn mặt Hình Thiệu Phong hiện tại xem ra thật sự không tính là dễ nhìn, nhớ tới mấy chuyện đối phương kiếp trước giúp cậu giải quyết được, trong lòng kích động cùng nhau, mở miệng hỏi, “Thiệu Phong, nếu như anh thích một người, nhưng đối phương chỉ coi anh là em trai, anh sẽ làm sao? Trực tiếp lựa chọn công khai theo đuổi hắn sao?”

Hình Thiệu Phong nghe vậy giật mình, cười hỏi, “Làm em trai? Là tỷ đệ luyến sao?”

Hạ Bạch lắc đầu, hướng hắn nhếch lên khóe miệng cười cười.

Hình Thiệu Phong làm bộ hơi hiểu, trầm ngâm một chút trả lời, “Tôi sẽ trước tiên xác định tính hướng của hắn, lại suy nghĩ xem theo đuổi hắn hay không.”

Nói chuyện như vậy kiếp trước phát sinh qua vô số lần, Hạ Bạch rất dễ dàng liền tiếp nhận suy nghĩ của hắn, suy nghĩ một lúc lâu sau gật gật đầu, tiếp tục hỏi, “Vậy lại làm thế nào xác định tính hướng đối phương? Tôi có thử qua…… Khụ, thử qua sắc dụ, nhưng tựa hồ cũng không thành công, có lẽ đối phương là thẳng.”

Hình Thiệu Phong có chút ngoài ý muốn sự can đảm và thẳng thắn của cậu, nhớ tới biểu hiện ở sân bay của Địch Thu Hạc, hơi có chút nghi ngờ hỏi, “Có thể mạo muội hỏi một chút, là sắc dụ trình độ nào không?”

Đều là đại nam nhân, lại là người đáng tin, kiếp trước lại quen thuộc như vậy, Hạ Bạch liền cũng không giấu diếm, đem chuyện tối hôm qua nói đơn giản một chút.

Hình Thiệu Phong bị cậu chọc cười, cố gắng đè xuống tiếu ý rồi nói ra, “Xin lỗi, tôi không phải đang cười nhạo cậu, chỉ là cảm thấy hành động của cậu…… Ừm, rất đáng yêu. Tôi cho rằng, quan hệ của các cậu đã thân mật tới giống như huynh đệ, như vậy trực tiếp hỏi có lẽ là phương thức tốt nhất, thăm dò và suy đoán có chứa quá nhiều tính không xác định và tâm tình cá nhân ở bên trong, mà sắc dụ…… Phải biết cho dù là hai người thích lẫn nhau, trước khi chính thức làm rõ quan hệ, không đối với thân thể đối phương làm ra

hành động mạo phạm gì, là một loại tôn trọng căn bản, cho nên đối phương thờ ơ có lẽ có nguyên nhân khác, cũng không phải đối với cậu không có hứng thú."

Trực tiếp hỏi?

Hạ Bạch như có điều suy nghĩ, sau đó ảo não nện tay. Đúng vậy, cậu hoàn toàn có thể trực tiếp hỏi a, lấy thái độ ấu trĩ của Địch gà cay kia, cái gì cũng có thể moi ra lời, lúc trước cậu là đầu óc nước vào sao cư nhiên lại đi sắc dụ, quá ngu xuẩn!

Con đường phía trước lắc lư đột nhiên rõ ràng, cậu sau khi vội vã nói cám ơn với Hình Thiệu Phong sải bước chạy ra ngoài, nóng lòng chuẩn bị tái chiến một lần.

Tình huống thay đổi tới đây, Hạ Bạch sau khi trở lại phim trường bắt đầu điên cuồng dính lấy Địch Thu Hạc chụp hình tán gẫu, mà Địch Thu Hạc thì tựa hồ đang trốn cậu, một hồi đi toilet một hồi bổ trang, một hồi lại muốn đi thảo luận kịch bản với đạo diễn, tóm lại chính là tận lực không ở chung một mình với cậu, lúc nói cũng tựa hồ có chút lãnh đạm.

Hạ Bạch nhắm ống kính ngay Địch Thu Hạc đang đối diễn với nam ba, sau khi ấn xuống màn trập nhíu nhíu mày.

Địch gà cay đây là tức giận? Bởi vì cậu buổi sáng không bồi hắn?

"Quỷ hẹp hòi, lát nữa thu thập anh." Cậu đặt máy ảnh xuống, nhớ tới đề nghị của Hình Thiệu Phong, câu lên khóe miệng thổ tào một câu.

Dùng tốc độ nhanh nhất đuổi kịp cảnh hôm nay, sau khi chào hỏi với Khương Quan Sơn, Địch Thu Hạc sớm kết thúc công việc, tự mình tiễn Hạ Bạch tới sân bay.

"Sau khi tới nơi nhớ gọi điện thoại cho tôi, cảnh hôm nay của tôi đã quay xong, sau đó điện thoại sẽ vẫn mở."

Hạ Bạch thờ ơ gẩy gẩy máy ảnh, gật đầu.

"Tôi bảo trợ lý An mua cho cậu chút đặc sản, đi về nhớ ăn, đừng để hỏng."

Hạ Bạch lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi.

Địch Thu Hạc thấy thế cau mày, đưa tay cầm lấy điện thoại của cậu, "Ngồi xe đừng nhìn chằm chằm vào điện thoại, sẽ choáng đầu."

“Khó trách cảm thấy có chút khó chịu.” Hạ Bạch tùy ý anh lấy điện thoại đi, kéo ghế xuống nằm, túm lấy thảm lông ở ghế sau trùm lên mặt, hàm hồ nói, “Vậy tôi ngủ một hồi, anh hảo hảo lái xe, không cho lái nguy hiểm”

Địch Thu Hạc tay ngừng lại, nhìn một cái thảm lông trên mặt cậu, đặt điện thoại xuống chuyên tâm lái xe, nhanh chóng lái xe tới vững vàng chút.

Hạ Bạch vén một góc thảm lông lên quan sát biểu tình của cậu, thấy giữa mặt mày anh không có chút tiếu ý nào, tràn đầy nghiêm túc, đoán anh là không vui, khóe miệng vểnh lên, quyết nhắm mắt dưỡng thần.

Xe an ổn dừng lại, Hạ Bạch lúc Địch Thu Hạc đưa tay tới giúp cậu cởi dây an toàn quyết đoán đưa tay ra, túm lấy cánh tay anh kéo anh hướng lên người, sau đó kéo thảm lông ra, cười cười với anh, khen nói, “Kỹ thuật lái xe có tiến bộ, không tệ.”

Địch Thu Hạc nghiêng thân ngã ở trên người cậu, thân thể lập tức cứng lại.

Hai người ngực dán ngực, mặt đối mặt, biểu tình biến hóa và nhịp tim mất thăng bằng của Địch Thu Hạc không cách nào che dấu, Hạ Bạch híp mắt, cảm thấy mình lúc trước sắc dụ đoán quả nhiên ngu tới giống như đầu heo, quyết đoán đưa tay ôm lấy anh, chân cũng quấn lên, ngửa đầu dựa gần, trong lòng cười nhạo.

Tình cảm huynh đệ? Tình cảm huynh đệ không có liên hệ máu mủ, đó không phải ý tứ đùa bỡn lưu manh sao?

Địch Thu Hạc không tự chủ ngừng thở, toàn thân cơ bắp cứng ngắc giống như một tảng đá, tay chống ghế ngồi nhớ tới thân lại không động đậy, gân xanh nổi lên cho thấy nhẫn nại của anh, ánh mắt rơi vào trên môi cậu ghé sát vào, từ từ trở nên sâu, không chịu khống chế cúi đầu.

“Phù.”

Hạ Bạch đơn giản xác nhận tâm ý đối phương lúc hai người sắp hôn tới nhanh chóng nghiêng đầu, thổi thổi tóc lộn xộn bên tai anh, sau đó buông anh ra, dùng sức đẩy anh dậy, cười nói, “Trên đầu anh dính bụi, hiện tại thổi xuống.” Nói xong đứng dậy, trước khi đối phương túm lấy nhanh chóng mở cửa xuống xe, đứng ở trong tầm mắt đám người.

Địch Thu Hạc ngồi ở bên trong xe nhìn cậu, thanh âm kìm nén hô, “Tiểu Bạch.”

Hạ Bạch cố ý nghi ngờ nhìn anh, “Sao thế?”

Địch Thu Hạc nhìn ánh mắt cậu đơn thuần thời mức hành động vừa rồi tựa hồ đều là vô tâm, siết chặt nắm tay, nghiêng đầu hít sâu đè xuống xôn xao thân thể đột nhiên nổi lên, thật thấp nói câu, “Không có gì.” sau đó tìm ra khẩu trang và mũ đội lên, cũng đi theo xuống xe.

Hạ Bạch khiêu mi, yo, rất có thể nhẫn.

Tiến vào sân bay, lấy vé, làm ký gửi hành lý, kiểm an…… Hạ Bạch xoay người, trước khi tiến vào đường kiểm an, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Địch Thu Hạc, nói, "Thu Hạc, tôi có vấn đề muốn hỏi anh."

Địch Thu Hạc nhanh chóng đè xuống không nỡ trong mắt, kéo kéo khẩu trang xuống, hơi cau mày, biểu tình cũng theo đó nghiêm túc, thấp giọng hỏi, "Vấn đề gì?"

Hạ Bạch tiến lên một bước, nhìn mắt anh, từng câu từng chữ hỏi, "Thu Hạc, anh có phải thích nam nhân hay không?"

Mắt cong ôn nhu đột nhiên trợn to, con ngươi co rút một chút, sau khi hiện lên một tia hoảng loạn nhanh chóng trở nên bén nhọn, hỏi, "Sao lại hỏi như thế? Có phải Hình Thiệu Phong đã nói với cậu cái gì hay không?"

Phản ứng rõ ràng như vậy, chuyện lúc trước chỉ xác định 80% nhanh chóng biến thành 100%.

"Tôi hiểu rồi." Hạ Bạch đè xuống vui sướng trong lòng, mặt không thay đổi gật đầu, sau đó quyết đoán giơ tay lên đè lại vai anh, hơi ngửa đầu tiến tới bên tai anh, thấp giọng nói, "Hình Thiệu Phong không nói với tôi cái gì, hắn là người đại diện của anh, hãy tin tưởng phẩm đức của hắn. Ngoài ra, nếu như anh thích là nam nhân, vậy thật khéo, tôi cũng vậy." Nói xong lui người cười cười với anh, xoay người vào kiểm an.

Địch Thu Hạc sau khi hô hấp cứng lại lại nhanh chóng buông lỏng, đại não giống như sau khi bị búa nặng đánh một cái hoàn toàn mộng, không chút nghĩ ngợi liền đi theo cậu, gấp giọng nói, "Tiểu Bạch, cậu có ý gì? Cậu trước đừng vào, là cái tôi nghĩ sao, tôi —"

Hạ Bạch đầu cũng không quay lại, sau khi nhanh chóng qua kiểm an gửi cho anh một tin nhắn: *Nếu như anh bởi vì đại nháo sân bay mà lên đầu đề ngày mai, sổ đen play một lần. Cũng cho bay tới thành phố B tìm tôi, hảo hảo quay phim, chúng ta nghỉ đông gặp.*

Sau khi gửi xong tắt điện thoại, cả người sảng khoái thở dài một hơi, tựa vào trên tường, giống như thằng ngốc cười ra tiếng.

Cư nhiên không phải yêu đơn phương, Địch gà cay cư nhiên sẽ cho ra phản ứng làm cho người ta hỉ như vậy, cư nhiên…… Cư nhiên sẽ thuận lợi như vậy, từ lúc phát hiện tâm ý tới lúc bay tới xác định, rồi tới suy nghĩ lung tung và đung đưa bất định lúc trước, kiếp này thể nghiệm một lần này, cũng không tính là sống lại vô ích.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt."

Địch Thu Hạc ấn điện thoại, đại não bởi vì lượng tin tức đột nhiên tiếp thu được quá nhiều, mơ hồ có khuynh hướng chết máy.

Là đang nằm mơ đi, rõ ràng buổi trưa còn đang xoắn xuýt lựa chọn tiến lui, hiện tại đã…… Vừa rồi trước khi Tiểu Bạch vào kiểm an nói cái gì? Làm sao đột nhiên có chút nghĩ không ra…… Gần đây quay phim quá mệt mỏi, anh nhất định là xuất hiện ảo giác…… Đúng, nhất định là ảo giác, anh một người không có duyên thân nhân như vậy, ở trên tình yêu làm sao sẽ may mắn như thế?

Đút di động vào túi, anh tứ chi cứng ngắc đi ra ngoài sân bay, mắt vô thần, không có chút tiêu cự nào.

…… Nên hảo hảo ngủ một giấc, Tiểu Bạch đã nói, nếu anh có quầng thâm mắt sẽ không thích anh, cho nên anh phải hảo hảo ngủ một giấc, ngủ thêm một lát.

Suốt 4 ngày sau, Hạ Bạch mới lại nhận được điện thoại của Địch Thu Hạc.

"Tiểu Bạch……"

"Sao thế?" Hạ Bạch đem ảnh đã chỉnh xong nén lại gửi tới mail Từ Dận Vinh, sau đó login weibo của mình, không xem một đống fan tà giáo CP song Hạc Hạ x Hạc đột nhiên lòi ra, nhanh chóng đăng một tin tuyển trợ lý, sau khi đăng thuận tiện sửa lại một chút thông tin cá nhân, tắt weibo.

Có lẽ là ngữ khí của cậu quá bình tĩnh, Địch Thu Hạc sau khi dừng một chút thanh âm trở nên chần chừ, hỏi, "Tiểu Bạch, cậu lúc trước ở sân bay nói……"

Hạ Bạch nghe ngữ khí của anh hơi có chút đáng thương, trong mắt hiện lên một tia tiếu ý, kẹp di động ở bả vai, mở ra tin tức lúc trước Quân Thần gửi tới, tay ở trên bàn phím nhanh chóng gõ, trả lời, "Tôi lúc trước nói gì? À đúng rồi, anh tới nước K sao? Tôi nhớ máy bay tổ phim bao là hôm qua cất cánh."

"Vừa tới, nơi này rất ấm." Địch Thu Hạc nhìn về phía diễm dương rực rỡ ngoài cửa xe, nghe tiếng gõ bàn phím mơ hồ bên kia truyền đến, tư niệm cổn động trong lòng càng thêm nồng đậm, thanh âm trở nên ôn nhu trầm thấp, "Tiểu Bạch, tôi rất nhớ cậu, tôi —"

Ding dong.

Mailbox có mail mới gửi vào.

Hạ Bạch tắt khung trò chuyện với Quân Thần, mở mailbox ra, mở mail mới, sau đó ngây ngẩn cả người, "C ảnh?"

"Cái gì?" Địch Thu Hạc trữ tình đến một nửa bị cắt đứt, có chút đơ.

"C ảnh muốn mời tôi chụp bìa tạp chí." Hạ Bạch ngồi thẳng thân thể, một mục mười dòng xem xong bức thư này, sau khi xác định đây không phải thư rác gì, lông mày cao cao khơi lên, thanh âm cũng đề cao, "Đây nhưng là bìa một trong tứ đại tạp chí thời trang, cho tới bây giờ đều chỉ mời nhiếp ảnh gia lý lịch sâu

chụp bìa, hiện tại cư nhiên mời tôi, không thể tin được."

Ban đầu Mã Hành Thông chính là bởi vì chụp bìa cho tứ đại tạp chí thời trang mà được chủ Thánh Tượng phủng cao, tùy tiện không dám đắc tội, mặc dù sau đó cậu hiểu được Mã Hành Thông chỉ lúc đó chỉ là đi theo người hướng dẫn hỗn lý lịch, cũng không có chụp chính, nhưng chuyện này cũng từ khía cạnh chứng minh quyền uy và tác dụng cọc tiêu của tứ đại tạp chí thời gian trong giới chụp ảnh thời trang.

Mà hiện tại, C ảnh một trong tứ đại tạp chí thời trang cư nhiên muốn mời cậu chụp bìa, loại khẳng định và khích lệ vô hình này đối với kỹ thuật của cậu, làm cho cậu cảm thấy thập phần vui vẻ.

"Chúc mừng." Địch Thu Hạc sau giật mình sững sờ ngắn ngủi rất nhanh vì cậu cao hứng lại, cười thở dài nói, "Tiểu cẩu tử, cậu càng ngày càng lợi hại." Mà anh lại vẫn ở đáy cốc…… Đột nhiên cảm thấy có chút không xứng với tiểu cẩu tử……

"Cám ơn khích lệ." Lỗ tai bị thanh tuyến ôn nhu chọc tới có chút ngứa, Hạ Bạch đổi bên điện thoại, giơ tay gãi gãi lỗ tai, ho thấp một tiếng đè xuống xấu hổ trong lòng đột nhiên dâng lên, hỏi, "Anh lúc trước nói gì? Vừa rồi tôi rep lại tin của Quân Thần, không có nghe rõ."

Bên kia ngừng một lát, sau đó thanh âm càng thêm trầm thấp truyền đến, "Tiểu Bạch, cậu nói cậu thích nam nhân là thật sao?"

Hạ Bạch dừng một chút, ngừng vài giây mới làm bộ bình tĩnh trả lời, "Là thật, anh cũng không phải sao?"

"…… Đúng, tôi cũng vậy." Trong thanh âm Địch Thu Hạc mang theo một tia tiếu ý, sau đó lại một tia cẩn thận và lưu luyến, lộ ra vẻ du dương, "Vậy nếu như tôi nói…… Tôi trước khi gặp cậu, hoàn toàn không phát hiện mình thích nam nhân?"

Đây là một buổi chiều rất bình thường, Hạ Bạch nhìn một cái các bạn của mình trong phòng đang làm việc riêng gì đó, che ống nghe nhợt nhạt thở ra một hơi, sau đó thu tay lại, cũng đè xuống thanh âm nói, "Vậy tôi chỉ có thể nói…… Thật khéo, tôi cũng vậy."

Rầm!

Một tiếng nổ đau tai truyền đến.

Xấu hổ trong lòng Hạ Bạch thu lại, nghi ngờ cau mày, "Tiếng gì thế?"

"Xin lỗi." Thanh âm Địch Thu Hạc trở nên bình tĩnh đến quỷ dị truyền đến, nhạt nhẽo nói, "Tôi cảm thấy tôi phải hảo hảo ngủ một giấc, cư nhiên lại xuất hiện ảo giác rồi, tiểu cẩu tử ngủ ngon, nghỉ động gặp."

"Ngủ ngon? Anh ban ngày ngủ với chả ngon gì? Còn có, lời chúng ta vừa nói là thôi miên cái gì —"

“Tút tút tút……”

“……”

Hạ Bạch mặt không thay đổi đặt điện thoại xuống, tìm số Địch Thu Hạc gẩy tới.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt.”

“……”

Cậu cắn răng, tìm ra số Vương Bác Nghị gẩy tới.

Lần này điện thoại rất nhanh liền thông, cậu trực tiếp hỏi, “Ông chủ nhà anh hiện tại đang làm gì?”

Vương Bác Nghị nhìn một cái Địch Thu Hạc trán sưng cục vừa đụng phải cửa xe, rụt chân dài nằm ở chỗ ngồi phía sau trợn to mắt nhìn chằm chằm mui xe, tận lực khách quan trả lời, “Nằm.” còn một bộ hoảng hốt hồn bay lên trời, đang bị thánh quang bao phủ. Nhưng xét thấy đối phương mấy hôm trước từng xuất hiện tình huống như vậy, cho nên hắn không có đặc biệt nói rõ.

Cư nhiên thật sự đi ngủ?

Hạ Bạch nổi giận, “Các anh hiện tại ở đâu? Bên cạnh ngoại trừ anh với lão bản nhà anh, còn có ai?”

Vương Bác Nghị thành thật trả lời, “Ở trên xe, ngoại trừ tôi và Địch thiếu, còn có một tài xế địa phương không hiểu tiếng Trung.”

Rất tốt, Hạ Bạch kéo kéo khóe miệng, phân phó, “Mở loa ngoài di động, đặt vào bên tai ông chủ của anh.”

Vương Bác Nghị có chút do dự, nhưng nhớ tới lời Địch Thu Hạc đã từng phân phó, vẫn là đáp một tiếng, chỉnh di động thành loa ngoài, đặt vào bên tai Địch Thu Hạc.

Hạ Bạch hơi đợi một lát, mở miệng hô, “Địch Thu Hạc?”

Địch Thu Hạc liệt ở trên ghế salon ánh mắt động động, nghiêng đầu hướng điện thoại nhìn lại, sau đó sau khi kịp phản ứng bên trong truyền đến chính là tiếng của ai, nhanh chóng túm lấy gối ôm phủ vào mặt và lỗ tai sắp sung huyết, rầu rĩ trả lời, “Tiểu Bạch, tôi vừa mới mơ, rất kích thích, nói ra cậu khẳng định không tin……”

Nằm mơ? Còn kích thích?

Hạ Bạch cười lạnh, hỏi, “Còn có càng kích thích anh có muốn hay không?”

Địch Thu Hạc hô hấp tăng lên, thú huyết sôi trào, “Nếu như là lời của cậu…… Muốn.”

“Vậy anh nghe cho kỹ.”

“Ừ.”

Hạ Bạch hít sâu, khí nén đan điền (*), hướng về phía điện thoại rống lớn, “Gà cay! Tôi muốn xuất gia làm hòa thượng! Anh sống với mơ giữa ban ngày của anh đi! Nghỉ đông gặp đúng không? Vậy trước khi nghỉ đông đừng liên hệ tôi!”

((*) Đan điền: Vùng dưới rốn)

Địch Thu Hạc thân thể chấn động mạnh, trong nháy mắt từ trong cảm giác hoảng hốt thức tỉnh, ngồi dậy cần qua điện thoại gấp giọng nói, “Tiểu Bạch? Không, tôi vừa rồi chỉ là —”

“Tút tút tút……”

“…… Tiểu Bạch?”

Giao diện trò chuyện sau khi trò chuyện kết thúc tự động thoát ra, biến mất trên màn hình.

Địch Thu Hạc lật ra số Hạ Bạch, dè dặt gẩy tới.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có thật.”

“???”

Anh nhanh chóng trả di động cho Vương Bác Nghị, móc điện thoại của mình ra mở, gẩy số Hạ Bạch.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có thật.”

Anh thất thố trợn to mắt, giơ tay lên ấn ngực, cảm thấy có chút hít thở không thông.

58. Chương 58: Làm Ơn Ngậm Miệng Lại

Edit + Beta: Vịt

Lần thứ 3 vào sổ đen, còn là vừa mới trao đổi xong tâm ý, Địch Thu Hạc giống như là bù nhìn bị mất giá đỡ, tinh thần uể oải, cuộc sống không thể yêu thương.

"Ý cậu là, cậu sau khi Hạ Bạch vừa mới đáp lại thổ lộ uyển chuyển của cậu, cúp điện thoại của cậu ấy, còn tắt điện thoại?" Trên màn hình laptop trên bàn, mặt lớn của Khương Tú Văn in ở bên trên, biểu tình cổ quái, ánh mắt giống như đang nhìn một con lừa ngu ngốc.

Địch Thu Hạc vừa mắt tắm nước lạnh tóc ẩm ướt tựa vào trên ghế salon, nhìn chằm chằm trần nhà, không nói lời nào cũng không động đậy.

Khương Tú Văn hơi thối lui một chút, đánh giá một lần bộ dáng hiện tại của anh, đè xuống hả hê trong lòng, miễn cưỡng nhặt về chút lương tâm, kiến nghị nói, "Cậu ấy chỉ là kéo đen số cậu, cũng không phải kéo đen cậu, cậu có thể mượn điện thoại người khác hoặc là gửi tin nhắn giải thích mà. Các cậu đã thích nhau như vậy, vậy cậu mặt dày liều chết vô lại dỗ một chút, cậu ấy nhất định sẽ mềm lòng."

Địch Thu Hạc rốt cục động, chỉ bất quá lại là giơ ngón tay càng thêm thất vọng, vừa nói vừa đếm, "Số wechat, số di động, số QQ, weibo tiểu hào, tài khoản mail…… Tôi thử hết, sau đó toàn bộ bị kéo đen vứt bỏ. Vừa nãy, mail của tôi nhận được hồi âm của Tiểu Bạch, cậu ấy nói……"

Khương Tú Văn mắt xoạt một cái sáng, lại ghé sát vào màn hình, đề cao thanh âm hỏi: "Cậu ấy nói gì?"

Địch Thu Hạc cúi đầu, nhìn hả hê và bát quái tò mò trên mắt hắn hoàn toàn không che giấu, kéo kéo khóe miệng, vô tình đưa tay tắt video call.

Khương Tú Văn: "…… Đệt!" Tâm bát quái nhấc lên lại không thỏa mãn, người hết chuyện?

Chuyển được một tầng khó chịu, Địch Thu Hạc rốt cục tinh thần chút. Anh trước nhìn một cái lịch hành trình quay của tổ phim ở nước K, biểu tình uất ức một phần; lại nhìn một cái ý kiến sửa đổi kịch bản Khương đạo vừa đưa tới, biểu tình uất ức hai phần; tiếp tục nhìn một cái lịch tin tức chuyến bay Vương Bác Nghị gửi tới, biểu tình uất ức 5 phần; cuối cùng, anh nhìn về phía giao diện mailbox sau khi videocall kết thúc hiện ra, quét một cái một đống chữ to phía trên tô thêm đen, uất ức full điểm thành tựu đạt thành, nghiêng người ngồi phịch trên ghế salon.

Hạ Bạch: Tất cả mạng xã hội toàn bộ luân phiên một lần, có lẽ anh là muốn năm sau gặp? PS: Quay phim thật tốt, dám chạy về tôi cắt đứt chân anh. Lại PS: Cái thứ 3.

…… Muốn trở về gặp Tiểu Bạch, phải để cho Tiểu Bạch cắt cái chân thứ 3 của anh…… Muốn về, rất muốn về, muốn gặp Tiểu Bạch, muốn ôm ôm em ấy muốn dỗ dỗ em ấy, muốn nghe thanh âm Tiểu Bạch…… Anh xoạt một cái ngồi dậy, đồ ngủ cũng không thay, cầm lấy ví tiền và hộ chiếu liền đi ra ngoài.

"Cháu muốn đi đâu?"

Cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra, Khương Quan Sơn cầm lấy kịch bản xuất hiện ở phía sau cửa.

Địch Thu Hạc yên lặng nhét hộ chiếu và ví tiền vào trong túi áo ngủ, thái độ tự nhiên trả lời, "Bụng hơi đói, muốn tìm nhân viên phục vụ hỏi một chút xung quanh đây có cửa hàng bán đồ ăn nào hay không, muốn gọi ít đồ ăn ngoài."

"Cháu cho rằng đây là trong nước a, đồ ăn ngoài ở đâu cũng có." Khương Quan Sơn cười nói anh một câu, vừa nghiêng người đóng cửa vừa ý bảo anh xoay người vào nhà, vỗ vỗ kịch bản nói, "Khách sạn này cung cấp 3 bữa cơm, đói bụng có thể gọi đồ, trên tủ đầu giường có điện thoại, cháu gọi nhiều chút, chỉ đạo võ thuật bọn họ lát nữa cũng sẽ tới đây. Chúng ta trước mở cuộc họp nhỏ, bên này nhiệm vụ quay chặt, sân bãi thuê thời gian nhiều như vậy, không thể làm lỡ."

Địch Thu Hạc gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu, xoay người đi gọi điện thoại, biểu tình thái độ rất bình thường, nện bước lại hết sức trầm trọng.

Kế hoạch trở về tìm Tiểu Bạch…… Ngâm nước nóng.

So với Địch Thu Hạc bên kia mưa dầm liên miên, Hạ Bạch bên này lộ ra vẻ hết sức dương quang.

Cậu dựa theo số điện thoại trong mail mời của C ảnh lưu lại gọi qua, rất nhanh cùng người phụ trách C ảnh lấy được liên hệ, hai bên chính thức bắt đầu câu thông thủ tục tiến hành hợp tác chụp ảnh bìa.

"Một tấm bìa mới 1 vạn?" Ngưu Tuấn Kiệt kéo ghế ngồi tới, sáp qua nhìn một chút hợp đồng bản điện tử người phụ trách C ảnh gửi tới, có chút ghét bỏ, "Tôi còn tưởng rằng tạp chí tuyến 1 chụp bìa giá tiền rất cao đấy."

"Một vạn đã rất cao rồi." Hạ Bạch đơn giản xem hợp đồng một lần, cười nói, "Chụp bìa tạp chí bởi vì phải chiếu cố sắp xếp đương kỳ của người mẫu bìa, cho nên thời gian chụp cũng không dài, nhiều nhất 1 ngày là xong việc, lại thời gian đào sân bãi bố trí người mẫu hóa trang thay quần áo, thời gian làm việc chân chính của tôi cũng là 1-2 tiếng, coi như là là công việc rất nhẹ nhàng. Công việc này mang đến lợi ích ẩn hình rất cao, thù lao không chỉ nhìn giá tiền tạp chí cho."

"Dù sao nói như thế nào đều là cậu có đạo lý……" Ngưu Tuấn Kiệt tùy ý cảm thán, quét một cái biểu tình của cậu, thấy bộ dáng cậu tâm tình tựa hồ rất không tệ, lại sáp tới trước, ngữ khí cân nhắc nói, "Cái kia, Tiểu Bạch a, nghe nói cậu lại đem Thu Hạc……"

"Ngừng."

Hạ Bạch cầm lấy sách trên bàn ấn lên miệng hắn, nghiêng đầu khiêu mi nhìn hắn, nói, "Nếu như cậu và Trịnh Nhãn cãi nhau, làm bạn bè, tôi là tuyệt đối sẽ không xen vớ vẩn vào chuyện giữa vợ chồng son các

cậu, trừ phi các cậu ầm ĩ tới rất nghiêm túc rất lớn."

Ngưu Tuấn Kiệt bị cậu nói tới đỏ mặt, ngửa đầu né tránh sách chặn miệng, xấu hổ nói, "Tôi với Tiểu Nhã vẫn chưa có thành đâu, cô ấy nói muốn khảo nghiệm tôi một đoạn thời gian…… Không đúng! Tiểu Bạch cậu không thể trộm thay đổi khái niệm, quan hệ của tôi và Tiểu Nhã, với quan hệ của cậu và Thu Hạc, đó có thể giống nhau sao?"

Hạ Bạch lão thần khắp nơi thu sách lại, thoải mái nói, "Sau này sẽ giống."

"Sau này làm sao sẽ giống, đừng rủa tôi và Tiểu Nhã chỉ có thể làm bạn bè, tôi nhưng là muốn kết hôn với cô ấy, cậu và Thu Hạc —"

"Có lẽ cũng sẽ kết hôn." Hạ Bạch từ trong hộp ô mai lấy ra một viên nhét vào miệng hắn, sau đó chính mình cũng ăn hết một viên, cầm lấy máy ảnh đứng dậy, hàm hồ nói, "Tôi ra ngoài chụp bài tập, các cậu có gì muốn ăn không, tôi lúc về mua."

Ngưu Tuấn Kiệt bị ô mai nghẹn lại.

Bút trong tay Trần Kiệt rớt xuống đất.

Tay Vương Hổ run lên, ấn sai skill, nhân vật khống chế nhào tới dưới lòng bàn chân boss oánh rắm.

Trong phòng ngủ châm rơi có thể nghe thấy.

"Xem ra là không có…… Vậy tôi tùy tiện mua, bye bye." Hạ Bạch cười híp mắt nhìn bọn họ một vòng, xoay người chậm rãi ra ngoài, sau đó tri kỉ đóng cửa lại.

Bùm bùm ầm!

Một trận tiếng vang loạn thất bát tao cách cánh cửa truyền đến, Hạ Bạch đứng ở ngoài cửa nghe mấy câu đám bạn cùng phòng khiếp sợ hỏi lẫn nhau, tâm tình tốt cười cười, xoay người rời đi.

Sau khi rời khỏi trường học cậu trước tới Ica xem xét một chút tình huống tuyên truyền của Tiểu Nhân Ngư mùa đông, sau đó tùy tiện chọn một chiếc xe bus ngồi lên, tùy tâm xuống xe, nhanh chóng tìm linh cảm chụp hình.

Ảnh người phương diện kỹ xảo chụp cậu đã học tới không sai biệt lắm, còn lại chính là kinh nghiệm tích lũy, mà chuyện kinh nghiệm tích lũy nào lại gấp không được, cho nên lúc rảnh, cậu thỉnh thoảng sẽ tìm một vài nơi phong cảnh đẹp chụp một vài ảnh phong cảnh luyện tay một chút cải thiện tâm tình chút, nghĩ tới liền đăng vài tấm ảnh lên weibo chia sẻ một chút với đám netizen, giao lưu trao đổi.

Làm cho cậu không nghĩ tới chính là, mấy tấm hình cậu chia sẻ cư nhiên hết sức được hoan nghênh, thỉnh thoảng lên top hot, vì cậu hấp dẫn một nhóm lớn fan nhiếp ảnh chân chính.

Mấy fan Địch Thu Hạc và fan Quân Thần Từng sôi nổi kia bởi vì nhiệt độ bát quái tiêu giảm mà biến mất bóng dáng, fan chân chính thích tác phẩm của cậu dần dần ló đầu, nội dung dòng bình luận trở nên hài hòa ôn tình rất nhiều.

Loại thay đổi này làm cho Hạ Bạch cảm thấy kinh hỉ, so với nhân khí phô trương phù dung sớm nở tối tàn, cậu càng thích loại nhân khí hiện tại rất nhiều người bởi vì cùng một sở thích mà tụ chung một chỗ hữu hảo trao đổi tham khảo.

Gần điểm xuống xe có một công viên, cậu đi theo một đám người già tới đây rèn luyện tiến vào công viên, muốn mời mấy bác gái bác trai làm người mẫu cho cậu, chụp mấy tấm cuộc sống vui vẻ "Quần chúng nhân dân ở công viên hưởng thụ cuộc sống ngày Chủ nhật", chơi bất diệt nhạc hồ.

"Hạ tiên sinh?"

Hạ Bạch đang cùng một ông cụ đàm luận thời tiết thành phố B ngẩn người, quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ thấy Hồ Triệu đang đẩy Phạm Đạt đứng ở chỗ cách cậu mấy bước, ngoài ý muốn lại vui mừng nhìn bên này.

Hạ Bạch càng sửng sốt, "Hồ tiên sinh, Phạm lão tiên sinh, mọi người sao lại ở đây?"

Hồ Triệu bị cậu hỏi cười, ôn hòa trả lời, "Cậu không nhớ sao? Chỗ tôi và chú Phạm ở gần công viên này."

"…… A?"

Nửa giờ sau, Hạ Bạch bị Hồ Triệu mời về biệt thự, hết sức ngượng ngùng nói, "Lần trước tới cháu cháu ghi lại tên khu biệt thự này, không nhớ kỹ lộ tuyến, thậm chí ngay cả tới khu phụ cận đều không biết…… Xin lỗi, cháu quá thất lễ."

"Không sao, gặp được chính là duyên phận." Hồ Triệu đặt trà và điểm tâm lên bàn, cất xong đĩa ngồi vào bên cạnh Phạm Đạt, cười nhìn về phía cậu, hàn huyên nói, "Hạ tiên sinh là tới đây chụp hình? Công viên kia quy hoạch rất tốt, là một chỗ tốt để chụp hình."

Hạ Bạch nhận lấy trà đạo cám ơn, cũng cười trả lời, "Cháu chính là tùy tiện đi dạo một chút, thuận tiện chụp bài tập, bên này không khí rất tốt, cháu rất thích."

"Chụp hình?" Phạm Đạt vẫn không nói bất động ánh mắt trống rỗng trạng thái lơ lửng đột nhiên động động, chuyển động con ngươi nhìn về phía máy ảnh trong ngực cậu, vươn tay hỏi, "Có thể cho ta xem không?"

Hạ Bạch sửng sốt, đứng dậy đưa máy ảnh tới.

Hồ Triệu đưa tay đỡ dưới máy ảnh, tránh cho lão nhân mất thăng bằng nện máy ảnh lên mặt đất, hướng cậu xin lỗi cười cười.

Hạ Bạch Hạ Bạch khoát khoát tay tỏ vẻ không sao.

Bên trong máy ảnh lưu trữ vừa dọn dẹp qua, ảnh tổ phim và ảnh Địch Thu Hạc lúc trước chụp được đã toàn bộ chuyển đến trong file mã hóa trên máy tính, cho nên lúc này trong máy ảnh chỉ có mấy bức ảnh phong cảnh và ảnh trảo chụp người đi đường, lật rất nhanh.

Hai phút sau, Phạm Đạt đặt máy ảnh xuống, không biết có phải ảo giác hay không, Hạ Bạch cảm thấy ánh mắt lão nhân dường như sáng trong rất nhiều.

"Ảnh phong cảnh như vậy, cháu còn nữa không?" Phạm Đạt trả lại máy ảnh cho cậu, vừa hỏi vừa cẩn thận đánh giá một chút ngoại hình cậu, cười, "Ta nhớ cháu, cháu là ân nhân cứu mạng của tiểu Thu Hạc, tên là Tiểu Bạch."

Quả nhiên là sáng trong rất nhiều…… Cậu thu lại máy ảnh, cũng hướng lão nhân cười cười, nói, "Thật cao hứng ông Phạm còn nhớ cháu, ảnh phong cảnh vẫn còn, bất quá đều ở trên weibo và máy tính của cháu, nếu ông thích xem, trở về cháu đóng gói gửi một phần tới đây cho ông." Không hổ là lão gia tử Phạm gia trong truyền thuyết thích tự do, xem ảnh phong cảnh đều có thể nhìn tinh thần rất nhiều.

Phạm Đạt lại lắc đầu, sửa đúng, "Không phải ông Phạm, là ông ngoại, ta chỉ có một đứa con là Liên Tú, cho nên là ông ngoại."

"Vâng, ông Phạm (*)." Hạ Bạch biết nghe lời phải.

((*) Chỗ này em nó gọi là Phạm ngoại công tức là gọi ông ngoại rồi, nhưng dịch ra ta vẫn để ông Phạm nhé)

Phạm Đạt vừa ý gật đầu, nghiêng đầu nhìn Hồ Triệu, phân phó nói, "Cháu đi giúp Tiểu Bạch mang weibo với máy tính tới, chú muốn xem hình."

"Cái này……" Hồ Triệu chần chờ một chút, nhìn Hạ Bạch một cái, gật gật đầu, đứng dậy nói, "Vâng, chú Phạm chú chờ chút, cháu bây giờ đi lấy."

Hạ Bạch vừa chuẩn bị hướng lão nhân giải thích weibo không phải thứ gì có thể cầm quyết đoán câm miệng, một bên kiên nhẫn ứng phó hỏi thăm của lão nhân, một bên ở trong lòng tò mò Hồ Triệu muốn cầm weibo và máy tính của cậu tới thế nào.

Ba phút sau, Hồ Triệu mang theo một cái laptop trở lại.

Hạ Bạch nhìn trang đăng ký weibo trên máy tính trước mặt đã mở ra, co rút khóe miệng, ấn vào tài khoản đăng nhập, sau đó mở album ảnh weibo ra, xoay máy tính qua chỗ khác, để cho màn hình đối diện Phạm Đạt, ôn thanh nói, "Ông Phạm, hình ông muốn."

Phạm Đạt từ trong tay Hồ Triệu nhận lấy kính lão thị đeo lên, dịch máy tính qua, giống như đang xem bảo bối gì đó, nhìn chằm chằm màn hình cẩn thận mà một tấm một tấm lật xem.

Trong phòng khách nhất thời chỉ còn lại có thanh âm nhấn bàn phím, Hạ Bạch nâng chén trà lên uống một ngụm, thấy hai người chú cháu đối phương không quan tâm mình, liền quay đầu đánh giá một chút phòng khách đã trang trí lại, sau đó nhìn nhìn, tay liền ngứa lên.

Rất nhiều đồ cổ và hàng mỹ nghệ!

Đồ vật các phong cách các thời đại đan xen bày ở các góc trong phòng khách, lúc mới nhìn sẽ không chú ý, chỉ sẽ cảm thấy phòng khách nhà này bố trí tới hết sức có cảm giác nghệ thuật, màu sắc phối hợp làm cho người ta hết sức hưởng thụ, muốn tỉ mỉ nhìn qua, đó quả thực khắp nơi là kinh hỉ! Tùy tiện một khung chính là một bức họa!

Phòng khách này hoàn toàn là dùng đống tiền mà có!

"Muốn chụp thì chụp đi." Thanh âm lão nhân đột nhiên vang lên, ngữ khí lúc trước thay đổi mơ hồ không rõ, trở nên uy nghiêm rõ ràng.

Hạ Bạch hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn tới, sau đó đụng phải một đôi mắt cơ trí lại thâm trầm.

Phạm Đạt dịch chuyển tầm mắt, theo hướng cậu vừa nhìn nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia hoài niệm, "Tranh hoa điểu kia là bà ngoại Thu Hạc mua, Liên Tú cũng rất thích, lúc trước luôn bày ở trong thư phòng nhà cũ. Sau đó bà ngoại Thu Hạc đi rồi, ta cũng rời đi, nhà cũ phá bỏ, bức hoa điểu này liền cứ niêm phong ở trong két sắt ngân hàng, Liên Tú cũng quên mất nó."

Một câu nói đầy đủ, ngữ khí bình thường, logic rõ ràng, vẻ mặt nghiêm túc — Phạm Đạt lúc này hoàn toàn biến thành một người khác.

Hồ Triệu trợn to mắt, tay đều run lên, "Chú, chú Phạm?"

Phạm Đạt nghe vậy nghiêng đầu nhìn hắn, hướng hắn từ ái cười cười, "Đã nhiều năm như vậy, cháu cũng già rồi, là chú liên lụy cháu."

"Không, không có, chú Phạm chú đừng nói như vậy, cháu, cháu…… chú tỉnh là tốt rồi, cháu, cháu……" Hồ Triệu hốc mắt phiếm hồng, kích động tới nói năng lộn xộn.

"Tỉnh? Không, không có, đầu óc chú vẫn còn hồ đồ, chú biết." Phạm Đạt cúi đầu nhìn bàn tay già nua của mình, giống như đứa trẻ cười cười, nói, "Chú chính là xem mấy tấm hình này a, liền nhớ tới những nơi năm đó chú đi qua, mấy chuyện ngu xuẩn đã làm…… Tiểu Hồ, cháu xem một chút cái hồ này, giống với cái hồ vô danh năm đó chú đưa Liên Tú đi xem, lúc ấy con bé mới 3 tuổi, bọn chú ở một nước nhỏ phía nam ở mấy tháng, mẹ Liên Tú đang kế hoạch muốn về quê, nói thế giới bên ngoài tất nhiên đặc sắc, nhưng vẫn là ở quê thoải mái, huống chi con lập tức sắp đến tuổi lên nhà trẻ rồi……"

Hạ Bạch sau giật mình sững sờ ngắn ngủi vội vàng đứng dậy, nhìn về phía Hồ Triệu gấp giọng nói, "Bác sĩ gia đình chú mời ở đâu? Mau gọi tới!"

Hồ Triệu sửng sốt, "Sao, sao thế, bác sĩ ở trên lầu, nơi này đang tiếp khách liền không để cho bọn họ xuống……"

Hạ Bạch gấp đến độ vội vàng chạy lên lầu, lòng bàn tay khẽ ra mồ hôi — còn có thể là thế nào! Một lão nhân vẫn luôn hồ đồ đột nhiên trở nên rõ ràng, sau đó còn đột nhiên cười đến giống như đứa trẻ, đây hoặc là bệnh tình chịu kích thích gì chuyển biến tốt đẹp, hoặc chính là đột nhiên chuyển biến xấu a! Trên đời này nào có nhiều bệnh nhân đột nhiên hồi phục kỳ tích như vậy, Hồ Triệu hoàn toàn là quan tâm ắt loạn!

Hồ Triệu bị tiếng chạy bộ của cậu kinh hãi nhìn lại, nhìn một cái lão nhân tự mình nhớ lại không ngừng còn cười đến càng ngày càng kỳ quái, vui sướng trong lòng trong nháy mắt đông lại, bị lo lắng khủng hoảng thay thế.

Bác sĩ hộ sĩ xuống rất nhanh, sau một trận kiểm tra bước đầu, bác sĩ mang lão nhân lại lần nữa trở nên hồ đồ lên lầu, cắm các loại dụng cụ cho ông, truyền dịch.

"Bác sĩ, chú Phạm chú ấy là xảy ra chuyện gì? Bệnh tình chuyển biến xấu sao?" Hồ Triệu lúc bác sĩ kiểm tra cho Phạm Đạt vẫn không dám xen vào nói, lúc này thấy lão nhân đã được an bài thỏa đáng, mới đầy mặt lo lắng tiến lên hỏi thăm.

"Không có, bệnh nhân tình huống này là chuyện tốt." Bác sĩ cười trấn an một câu, sau đó ra hiệu hộ sĩ nhìn lão nhân, mang theo Hồ Triệu ra khỏi gian phòng, tỉ mỉ giải thích một chút tình huống hiện tại của lão nhân.

Hạ Bạch ở bên cạnh làm nền cẩn thận nghe ngóng, bỏ qua một bên mấy thuật ngữ chuyên dụng nghe không hiểu kia, đại khác nhận được mấy tin tức: Lão nhân bệnh tình không có chuyển biến xấu, còn chuyển biến tốt; ý thức hồ đồ lúc trước của lão nhân có nguyên nhân sự cố năm đó, cũng có nguyên nhân trải qua thời gian dài tâm lý áp ức; lão nhân vừa rồi hẳn là bị cái gì kích thích, cơ chế tự mình bảo hộ và trốn tránh trong lòng đặt ra xảy ra thả lỏng, bắt buộc đại não nhớ lại mấy chuyện quá khứ, tâm tình kích thích thân thể, mấy chỗ vẫn tắc nghẽn kia có tư thế thông, đề nghị nằm viện cặn kẽ quan sát.

Tóm lại, lão nhân cần nằm viện, có khả năng hồi phục.

Hồ Triệu sau khi vui vẻ hơi tỉnh táo lại, hồi tưởng một chút lời lão nhân đã nói lúc rõ ràng, tay run run bưng kín mặt, "Hóa ra khúc mắc của chú Phạm là cái này, hóa ra là cái này……"

Hạ Bạch mặt không hiểu ra sao — cái nào?

"Cái hồ kia! Chính là cái hồ kia!" Trong thanh âm Hồ Triệu mang theo một tia nghẹn ngào, hình tượng quản gia lãnh tĩnh phá hủy sạch sẽ, "Năm đó chú Phạm và thím Phạm ở bên hồ nháo một trận, thím Phạm muốn nhanh chóng về nước, chú Phạm không muốn, sau đó thím Phạm mang theo Liên Tú tức giận rời đi, chú Phạm bực bội không đi tìm bọn họ, kết quả không lâu lắm liền truyền đến tin tức thím Phạm bị bệnh nặng. Cư nhiên là cái hồ này…… Tiểu Hạ, cháu là ân nhân cứu mạng của chú Phạm a, cháu nhất định là phúc tinh của Phạm gia!"

Hạ Bạch: "…… Làm ơn hãy ngậm miệng." Cậu một chút cũng không thích cái từ phúc tinh dễ dàng làm cho người ta sinh ra liên tưởng không tốt này.

Hồ Triệu cáo biệt lãnh tĩnh sống chết muốn tạ lễ, Hạ Bạch ôm đầy cảm khái trở về phòng ngủ, sau đó bị các bạn cùng phòng bắt cóc tới quán lẩu ngoài trường.

Thế là một trận ăn ăn uống uống thẳng thắn khoan dung uống rượu bồi tội, Hạ Bạch comeout, đám bạn cùng phòng sau khi náo loạn một lúc bình thản tiếp nhận, sau đó Ngưu Tuấn Kiệt vỗ vỗ ngực hô lớn "Huynh đệ vạn tuế, huynh đệ tốt tuyệt không xen vào tình thú cãi nhau giữa phu phu", đem Địch Thu Hạc kéo đen.

Nước K, Địch Thu Hạc hoàn thành công việc quay một ngày lấy điện thoại ra, trước tìm số Hạ Bạch gẩy tới, vẫn là số không tồn tại, sau đó mím môi gửi tin nhắn cho Ngưu Tuấn Kiệt.

Địch Thu Hạc: Tiểu Bạch hai hôm nay tâm tình thế nào? Vẫn giận tôi sao?

Nhắc nhở hệ thống: Tin nhắn gửi đi thất bại, unknown number. =))))))))))

"???"

Anh ngừng lại, nhanh chóng gọi một cú điện thoại qua.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không tồn tại."

"……"

Cúp lại gọi.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không tồn tại."

Thân thể anh cứng đờ, cúi đầu bắt đầu dỡ điện thoại — nhất định là điện thoại của anh hỏng, nếu không

làm sao lật số của ai cũng là số không tồn tại, này không khoa học. *(Con người bị cả thế giới hắt hủi =))))))*

Vương Bác Nghị đúng lúc nhô ra, hạ thấp giọng nói, "Phạm trạch gọi điện thoại tới, nói thân thể Phạm lão gia tử có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp."

Động tác Địch Thu Hạc dỡ điện thoại ngừng lại, "Có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp? Làm sao đột nhiên như vậy…… Bác sĩ cụ thể nói thế nào?"

"Bên kia bận chiếu cố lão gia tử, nói khá hàm hồ, chỉ nói nếu tình huống lạc quan, một tháng nữa lão gia tử có thể bình phục." Vương Bác Nghị lấy ra ghi chép lật lật, tiếp tục nói, "Còn có, hôn sự của Lưu gia và Tần gia thất bại. Địch Xuân Hoa ra viện, bị đưa tới nước Y, Địch Hạ Tùng để cho tiện tham dự sự vụ Hoàng Đô, chuyển trường về đại học Q."

Đại học Q?

Địch Thu Hạc tâm tình tốt dâng lên sau khi nghe được mấy tin phía trước lộp bộp một cái nghiêng ngả, trầm mặt, cau mày nói, "Tìm người theo dõi Địch Hạ Tùng, tạo ít xung đột cho hắn với Lưu Sách Phi của Lưu gia kia, đừng để cho hắn có tinh lực đi quấy rối Tiểu Bạch."

Địch Hạ Tùng hiện tại kẹp ở giữa Hoàng Đô và Tần gia, đâu còn có tin lực đi quấy rối Hạ tiên sinh…… Vương Bác Nghị đè xuống thổ tào, ở trên bản ghi chép ghi nhớ phân phó này, sau đó nhìn một cái sắc mặt anh, chần chờ nói, "Còn có một chuyện…… Team bên kia nói, Địch Biên hình như muốn ở giới giải trí phong sát Hạ tiên sinh, hôm qua phát công văn nội bộ, nói là cấm nghệ sĩ Hoàng Đô tìm Hạ tiên sinh hẹn chụp và hợp tác."

Biểu tình Địch Thu Hạc trầm tới càng lợi hại, tay cầm điện thoại siết chặt, ánh mắt cuồn cuộn có chút cảm xúc u tối, cười lạnh, "Phong sát? Ông ta thật sự dám nghĩ, thật sự coi Hoàng Đô hiện tại vẫn là Hoàng Đô lúc ông nội còn sao, buồn cười!"

Hôm đó chụp bìa tạp chí, Hạ Bạch thật sớm tới địa điểm chụp C ảnh thông báo, trước cùng người phụ trách bàn bạc chút, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác tham quan một chút phòng chụp ảnh, biết một chút chủ đề yêu cầu lần này chụp hình.

Lúc cậu loay hoay máy ảnh tự hỏi một hồi nên hài hòa dung hợp khí chất bản thân sao nữ bìa mặt lần này cùng không khí sân chụp thế nào, một nhân viên làm việc mang thẻ thông hành biểu tình khó coi sải bước đi vào, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Hạ Bạch một cái, sau đó chạy đến bên cạnh người phụ trách rỉ tai mấy câu. Cũng không biết hắn cụ thể nói những cái gì, biểu tình người phụ trách kia trong nháy mắt liền thay đổi, cũng theo đó nhìn thoáng qua Hạ Bạch, sau đó theo người kia vội vã ra ngoài.

Nhân viên làm việc bận rộn qua lại thấy thế có chút nghi ngờ, châu đầu ghé tai xôn xao lên.

Cũng may không lâu lắm người phụ trách kia đã đi trở lại, cười đi tới trước mặt Hạ Bạch, uyển chuyển tỏ vẻ sao nữ trang bìa sẽ tới trễ một hồi, mời cậu trước tới phòng nghỉ ngồi một chút.

Hạ Bạch nghe hắn cố ý đề cao âm lượng một chút, dư quang quét một cái đám nhân viên làm việc sau khi nghe được câu này thu hồi tầm mắt đánh giá, gẩy gẩy móc treo máy ảnh, lễ phép nói cảm ơn sau đó theo hắn tới phòng nghỉ.

Không chút nào ngoài ý muốn, cậu ở trong phòng nghỉ nhìn thấy vị nhân viên đeo thẻ thông hành lúc trước tiến vào.

Người phụ trách đóng cửa phòng nghỉ, sau khi mời Hạ Bạch ngồi xuống, cùng nhân viên làm việc kia liếc mắt nhìn nhau, trên mặt khó xử nói, "Hạ tiên sinh, lần này cậu có thể tới chụp bìa mặt, chúng tôi rất vinh hạnh. Chỉ là tình huống hơi có chút thay đổi, sao nữ trang bìa kỳ này định ra là Hà Phân Vi của Hoàng Đô, vừa rồi người đại diện của cô ấy gọi điện thoại tới đây……"

Hạ Bạch chỉ nghe thấy hai chữ Hoàng Đô liền hiểu ý tứ của hắn, thấy hắn càng nói tốc độ càng chậm, ngữ khí cũng càng ngày càng khó xử, thức thời cắt đứt lời của hắn, rõ ràng nói, "Hà Phân Vi làm ảnh hậu mới, không tín nhiệm kỹ thuật của tiểu người mới tôi đây là bình thường, tôi hiểu khó xử của quý san, cảm ơn lời mời, lần này không thể hợp tác tôi thật đáng tiếc."

Thấy cậu thông tình đạt lý như thế, còn chủ động cấp bậc thang xuống, người phụ trách đối với cậu càng thêm áy náy, cũng càng thêm không thích thay đổi tạm thời, Hà Phân Vi và Hoàng Đô uy hiếp bọn họ không đổi nhiếp ảnh gia liền làm cho bìa tạp chí lần này không có cửa sổ (*) và triệt tiêu quảng cáo.

((*) Không có cửa sổ: không tiêu thụđược)

Nhiếp ảnh gia kỳ này là đã sớm định ra, cũng thông báo qua cho Hà Phân Vi, bây giờ đối phương nháo cái này, rõ ràng là vì làm cho nhiếp ảnh gia Hạ mất mặt, nhưng làm cho nhiếp ảnh gia Hạ mất mặt, cũng không chính là làm cho bọn họ phí tâm mời đối phương mất mặt sao?

Hoàng Đô thật là khinh người quá đáng! Nếu không phải tạm thời thay sao nữ trang bìa và sửa đổi hãng quảng cáo nhất định sẽ làm lỡ thời gian ra báo kỳ tạp chí này, bằng không chỉ dựa vào địa vị trong giới của C ảnh, Hà Phân Vi dám giỡn đại bài, bọn họ liền dám trực tiếp thay đổi người!

Chuyện này sau đó Hoàng Đô nhất định sẽ hảo hảo bồi thường cho C ảnh, có lẽ còn có thể gia tăng kinh phí quảng cáo, nhưng nhiếp ảnh gia Hạ…… Người phụ trách nhìn khuôn mặt trẻ tuổi non nớt của Hạ Bạch, trong lòng có chút đáng tiếc.

Một nhân tài làm cho người ta kinh diễm như vậy, sau này phát triển ở giới giải trí e là phải có chút gập ghềnh. Nghe nói nhiếp ảnh gia Hạ cùng Đại thiếu gia Hoàng Đô quan hệ rất tốt, từng giúp vị đại thiếu gia kia nói qua không ít lời, còn dùng tài khoản weibo của mình giúp đại thiếu gia kia đăng tuyên bố vứt bỏ quyền thừa kế. Chủ tịch Hoàng Đô hẳn là bởi vì vậy mới nhằm vào nhiếp ảnh gia Hạ…… Độ lượng cũng quá nhỏ rồi.

Hạ Bạch nhìn thấu áy náy và đồng tình của hắn, không vui vì mất đi công việc trong lòng hơi giảm chút, đang chuẩn bị ở trong lòng đem khoản này ghi nhớ tới trên đầu Địch Thu Hạc, sau đó an ủi một chút người phụ trách xoát một chút độ hảo cảm tranh thủ sau này còn có cơ hội hợp tác, cửa phòng nghỉ ngơi liền bị

đẩy ra.

"Yo, các cậu đều làm ổ ở đây làm gì, tôi tới tìm các cậu đâu." Giám đốc C ảnh cười híp mắt cất bước đi vào, chào hỏi nói, "Mau mau, mọi người chuẩn bị một chút, chị Huệ đã tới rồi, chúng ta lần này nên hảo hảo chụp."

Người phụ trách nghe vậy ngây ngẩn cả người, "Chị Huệ? Chị Huệ nào? Sao nữ trang bìa kỳ này không phải Hà Phân Vi sao?"

"Còn có thể là chị Huệ nào? Đương nhiên là chị Huệ nữ chính ngự dụng của Cổ đạo diễn Cổ Thăng, cầm ảnh hậu cầm tới mỏi tay, hiện tại đã nửa ẩn kia a, tạp chí của chúng ta mời cô ấy đến, xem như đại vận." Giám đốc vỗ vỗ bả vai người phụ trách, thúc giục, "Đừng lo, nhanh đi ngó chừng đám gia hỏa tay chân vụng về kia, đừng để cho bọn họ chậm trễ chị Huệ, làm ra sự cố gì."

Người phụ trách vẻ mặt mông lung rời đi.

Hạ Bạch cũng không sai biệt lắm là trạng thái mông lung, nhất thời không biết nên đi hay là nên ở lại. Chuyện biến hóa tới quá nhanh, hiện tại sao nữ trang bìa đổi, vậy nhiếp ảnh gia cậu đây còn đổi hay không? Vừa rồi giám đốc tựa hồ cũng chào hỏi cậu, nhưng vừa rồi lời của người phụ trách……

"Nhiếp ảnh gia Hạ." Đang xoắn xuýt, giám đốc đã đi tới trước mặt cậu, hướng cậu làm thủ thế mời, nói, "Cám ơn cậu nhận lời mời lúc trước, mong đợi tác phẩm của cậu, mời."

Hạ Bạch lập tức minh bạch ý tứ của hắn, nhanh chóng thu liễm tốt tâm tình, cùng hắn tán gẫu ra khỏi phòng nghỉ, trong lòng lại hết sức nghi ngờ.

Hiện tại đến cùng là tình huống gì?

Tựa như nhìn thấu nghi ngờ của cậu, giám đốc sau khi dẫn cậu đến phòng chụp ảnh, ý vị thâm trường nói một câu, "Có Đại Trạch đầu tư và công ty Hoa Đỉnh tân quý hộ giá hộ tống, nhiếp ảnh gia Hạ nhất định tiền đồ vô lượng, mong đợi hợp tác lần sau của chúng ta." Nói xong cười rời đi.

Hạ Bạch đưa mắt nhìn hắn rời đi, khẽ cau mày, như có điều suy nghĩ.

Cho nên là Đại Trạch đầu tư và Hoa Đỉnh chống lưng một lần cho cậu, giúp cậu chống lại Hoàng Đô nhằm bảo vệ công việc của cậu?

Đại Trạch kia trước tiên không nói, chỉ nói Hoa Đỉnh…… Hoa Đỉnh này, còn có Hoa Đỉnh hắc mã lần trước chiếm thị trường chứng khoán kia, chả lẽ chính là Hoa Đỉnh Địch gà cay kiếp trước thành lập?

Cậu đây coi như là được bạn trai bảo vệ?

À không đúng, Địch gà cay hiện tại hình như vẫn chưa chính thức trở thành bạn trai của cậu……

---

*Cầu ủng hộ Bao dưỡng - Tĩnh Thủy Biên:******

59. Chương 59: Noel Gặp

Edit + Beta: Vịt

Nhưng cậu sẽ bị Hoàng Đô nhằm vào, hình như cũng là lễ Địch Thu Hạc ban tặng?

…… Địch gà cay quả nhiên là tai họa!

Cậu xoay túi máy ảnh một cái, xoay người đi tới phòng hóa trang.

Huệ tỷ, tên đầy đủ là Dư Huệ, nữ chính ngự dụng của Cổ Sinh, đóng phim 20 năm, giải ảnh hậu cầm tới mỏi tay, đại bài phát ngôn vô số, thời điểm hot nhất ở nước ngoài cũng là tồn tại kiểu thuộc về nữ thần, hiện tại tự mình mở một phòng công tác nhỏ nâng đỡ người mới chơi, nằm vào trạng thái nửa ẩn.

Lấy vị trí của cô, lên trang bìa C ảnh bản quốc tế cũng là dư dả, bây giờ cô chủ động đề xuất chụp bìa cho C ảnh bản trong nước, còn là vị trí bổ khuyết cho một ảnh hậu mới, xem như sợ rớt cằm cả đám người.

Thân là nữ thần siêu cấp lớn, Dư Huệ có thể nói là fan khắp thiên hạ, thợ trang điểm C ảnh chính là tiểu mê muội của cô, bây giờ có thể trang điểm cho thần tượng, cô nàng kích động tới tay đều run lên, khẩn trương tới thiếu chút nữa vẽ lệch kẻ mắt cho nữ thần.

"Đừng khẩn trương." Dư Huệ mặc một thân váy dài màu trắng thuần, tóc xõa đơn giản ngồi thả lỏng, ánh mắt ôn hòa, ngữ khí trầm, thái độ hết sức thân thiết, "Chị còn chờ em vẽ chị thật xinh đẹp, nhìn thấy mấy nếp nhăn khóe mắt chị không, em nên giúp chị giấu kín."

Được thần tượng chủ động đáp lời, thợ trang điểm càng kích động, nghẹn đỏ mặt dùng sức gật đầu, "Nhất, nhất định…… Không không không, da chị trạng thái rất tốt, hoàn toàn không có nếp nhăn, rất dễ trang điểm! Hơn nữa da chị trắng rất đẹp! Siêu cấp đẹp!"

Dư Huệ giống như được cô dỗ vui vẻ, hướng về phía gương nghiêng nghiêng mặt, thân mật hỏi, "Vậy em cảm thấy chị trang điểm kiểu gì đẹp? Chủ đề kỳ này của bọn em là gì, chơi vui không?"

"Chị trang điểm kiểu gì cũng đẹp! Chủ đề lần này là tuyết, chơi vui, lúc chụp sẽ có tuyết nhân tạo." Thợ trang điểm bị dời đi lực chú ý, lòng tràn đầy đều là kích động vì nữ thần giải thích nghi hoặc, nhanh chóng vì cô giải thích bố trí cảnh chụp lần này.

Dư Huệ cười nghe cô nàng nói, thỉnh thoảng tiếp một câu, đợt sau khi cô nàng triệt để thả lỏng mới từ từ hướng trọng tâm câu chuyện lên trang điểm. Thợ trang điểm được cô dẫn dắt, mạch suy nghĩ chuyển đến lên chuyên môn của mình, rốt cục tìm về trạng thái, vững vàng giúp cô trang điểm.

Hạ Bạch tựa vào trên cửa quan sát vị người mẫu lát nữa sẽ chụp này, đem thiết kế quay chụp trong đầu lúc trước vì Hà Phân Vi suy nghĩ nhanh chóng lật đổ, một lần nữa vì Dư Huệ suy tính.

Có lẽ là nhận ra được quan sát của cậu, Dư Huệ trang điểm xong lúc đi thay quần áo đột nhiên nghiêng đầu nhìn tới, sau đó chớp chớp mắt với cậu, híp mắt cười, thấy cậu đơ mới xoay người theo nhân viên đi thay quần áo.

Hạ Bạch nghi ngờ nhìn bóng lưng cô, giơ tay lên sờ mặt.

Kỳ quái, làm sao cảm thấy nụ cười của nữ thần ôn nhu này có chút ý vị thâm trường……

Hơn nửa tiếng sau, Dư Huệ tạo hình kết thúc, mặc một thân váy dài trắng đỏ thay đổi dần do nhân viên đưa tới phòng chụp ảnh. Người mẫu sau khi tới vị trí cảnh còn phải làm một chút điều chỉnh, Hạ Bạch thừa dịp thời gian này đi tới bên cạnh Dư Huệ, cùng cô câu thông một hồi công việc quay chụp.

"Cậu quả nhiên giống như Thu Hạc nói, là một đứa nhỏ tốt nghiêm túc lại lễ phép." Dư Huệ cùng cậu câu thông xong, lúc nhân viên thối lui chuẩn bị bắt đầu chụp, đột nhiên thay đổi ôn hòa thân thiết lúc trước, hơi có chút trêu chọc nói một câu.

Hạ Bạch nhất thời phản ứng không kịp biến hóa của cô, lại sửng sốt.

"Bộ dạng đơ trợn to mắt cũng rất đáng yêu." Dư Huệ đột nhiên đưa tay niết niết mặt cậu, sau đó hết sức thân mật vỗ vỗ vai cậu, nói, "Chị lễ giáng sinh sẽ mở tụ hội nhỏ, cậu có rảnh thì cùng Thu Hạc tới chơi."

Tuyết rơi nhân tạo đã chuẩn bị xong, nhân viên làm việc tỏ ý tùy thời có thể khai chụp.

Hạ Bạch hoàn hồn, muốn hỏi cô con gà cay Địch Thu Hạc kia rốt cuộc đã nói gì với cô, Dư Hệ lại đã cười xoay người đi tới trước phông nền chụp lúc trước đã câu thông xong, một bộ chuẩn bị hảo hảo làm việc.

Trong lòng cậu toát ra chút bất đắc dĩ, nhìn một cái Dư Huệ bộ dáng cười híp mắt, xoay người đi về phía máy ảnh C ảnh cung cấp — nữ thần này hình như có chút không giống với trong truyền thuyết.

Chủ đề chụp kỳ này của C ảnh là tuyết, sau khi chụp xong sẽ lên số Noel đặc biệt của C ảnh, vì hùa theo

không khí ngày lễ, trang phục C ảnh cung cấp cho ngôi sao nữ trang bìa kỳ này hai màu chủ đạo đỏ trắng, phong cách xinh đẹp ngọt ngào làm chủ.

Hà Phân Vi lớn lên thiên về thanh tú nhà bên, hết sức phù hợp với phong cách trang phục lần này, nhưng Dư Huệ lớn lên thiên về đại khí đoan trang, tuổi tác lại chênh một vòng với Hà Phân Vi, mặc kiểu ngọt ngào cũng có chút không quá thích hợp.

Cũng may giám đốc C ảnh hết sức cấp lực, lúc Dư Huệ hóa trang tạm thời lại điều một nhóm trang phục tới, cuối cùng ổn định sân khấu, không quá chậm trễ Dư Huệ. Nhưng những vấn đề mới lại tới nữa, trang phục mới mặc dù hết sức phù hợp với Dư Huệ, nhưng cùng cảnh nền lại hơi có chút không hợp, đặc biệt là sau khi tuyết bắt đầu bay xuống.

Bối cảnh mơ mộng ngọt ngào, người mẫu thành thục đại khí, phong cách hai cái hoàn toàn trái ngược, hoàn toàn không dung hợp.

Hạ Bạch nhìn Dư Huệ trong màn hình, ở trong lòng thở dài, buông máy ảnh xuống — quả nhiên giống với cậu lúc trước não bổ, hoàn toàn không hợp, cho dù dỡ xuống trang trí dư thừa trong cảnh nền cũng hoàn toàn không cách nào sửa chữa.

Lúc này nhân viên làm việc cũng hậu tri hậu giác phát hiện điểm này, rối rít dừng lại công việc trong tay mình, quay đầu nhìn người phụ trách đi xem khống chế trận.

Người phụ trách nhíu nhíu mày, cũng khổ não.

Mọi người bởi vì chuyện tạm thời thay đổi ngôi sao nữ trang bìa lực chú ý hoàn toàn ở chỗ Dư Huệ, ngược lại quên đi chuyện phông nền này, hiện tại người mẫu và nhiếp ảnh gia cũng đã chuẩn bị xong, phông nền lại vẫn tồn tại vấn đề, tình huống này thực sự quá không chuyên nghiệp và khó xử.

Bây giờ nên làm gì? Đổi cảnh? Nếu như toàn bộ đổi, hôm nay khẳng định chụp không được.

"Lễ giáng sinh đúng là ngày lễ làm cho người ta vui vẻ, nhưng cứ ngọt ngọt hình như cũng có chút chán." Lúc mọi người đang hết sức khó xử, Hạ Bạch đột nhiên cất bước tiến lên, lên tiếng phá vỡ tĩnh mặc cả phòng.

Cậu chỉ chỉ bối cảnh thiết kế phía sau Dư Huệ thuần trắng treo ngôi sao, nhìn về phía nhân viên làm việc lúc trước phụ trách bối cảnh, hỏi, "Có thể bỏ cái này đổi thành thuần đen không? Ngôi sao một cái cũng không cần, toàn bộ hủy. Có đèn không? Cái loại đèn màu nhỏ ấy, cầm một xâu tới đây."

Nhân viên làm việc có chút mộng nhìn cậu, "A?"

Hạ Bạch lại chỉ chỉ đạo cụ kiểu ngọt ngào xung quanh vốn không còn lại bao nhiêu, tiếp tục nói, "Trang trí màu sáng cũng toàn bộ đều không cần có thể mang đi đều mang đi, để lại đồ càng ít càng tốt, lại mang

một ít vải voan màu đen với màu đỏ thuần tới đây."

Nói xong nhìn về phía Dư Huệ, hỏi, "Để bụng đổi lại trang điểm không?"

Dư Huệ hết sức dễ nói chuyện tỏ vẻ hoàn toàn không ngần ngại, cô nguyện ý nếm thử nhiều loại phong cách.

Thế là tầm mắt Hạ Bạch lại chuyển đến trên người thợ trang điểm tới bên sân tùy thời chuẩn bị bổ trang, ôn hòa nói, "Có thể giúp chị Huệ thay đổi trang điểm đậm chút không? Thiên về tà khí chút."

Thợ trang điểm nhìn một cái Dư Huệ lớn lên đoan trang đại khí, nụ cười ôn nhu thân thiết, nhớ tới mấy nhân vật chính diện cô diễn, hơi não bổ một chút bộ dáng tà khí của cô, toàn thân giống như bị điện giật run lên, chần chờ không dám đáp lời.

"Đều làm như cậu ấy nói." Giám đốc đột nhiên nhô ra, vỗ vỗ tay hấp dẫn lực chú ý của mọi người, đề cao thanh âm nói, "Chúng ta phải tin tưởng nhiếp ảnh gia của chúng ta, đều hành động, thời gian không còn sớm."

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn một cái Hạ Bạch và Dư Huệ, rối rít hành động.

Chuẩn bị đồ và trang trí lại phông nền đều cần thời gian, thế là Dư Huệ và Hạ Bạch lại trở về phòng hóa trang.

Đổi trang điểm rất nhanh, không đến mười phút đã xong việc. Dư Huệ thưởng thức một chút trang điểm "Phản diện" hiếm khi vẽ lên, cười nhìn về phía Hạ Bạch, hỏi, "Cậu có phải có rất nhiều lời muốn hỏi hay không?"

Hạ Bạch thành thực gật đầu, hôm nay chuyện thay đổi bất ngờ này, cậu hiện tại nhưng là một bụng vấn đề.

"Thật là một đứa nhỏ tốt ngay thẳng." Dư Huệ kéo kéo áo choàng trên người trợ lý đưa tới, hướng Hạ Bạch phi cái mị nhãn, sau đó quay đầu tỏ ý hai trợ lý chắn một chút mấy nhân viên làm việc khác trong phòng cho bọn họ, nghiêng người hạ giọng nói, "Sáng nay, Thu Hạc gọi điện thoại cho chị, kiên quyết quấy rầy chị bảo chị tới chống đỡ cho một nhiếp ảnh gia mới hôm nay có thể sẽ bị gây khó khăn, chị không lay chuyển được nó, liền tới đây. Vì thế nó hướng chị hứa một đống lợi ích, còn đáp ứng chị sau này sẽ giúp chị mang theo tiểu người mới trong phòng làm việc, cái này đối với chị mà nói, được lợi không thiệt."

"……" Chị Huệ hình tượng của chị hình như có chút sụp đổ.

Dư Huệ bị biểu tình của cậu chọc cười, trên mặt cố ý bày ra bộ dáng tham tiền, còn ngươi xoay xoay, không đùa giỡn cậu nữa, tiếp tục nói, "Đại Trạch và Hoa Đỉnh bên kia chị không biết xảy ra chuyện gì, nó không nói tỉ mỉ với chị, không bằng em tự mình hỏi nó chút?" Vừa nói hoàn toàn không để cho cậu cơ hội cự tuyệt, từ chỗ trợ lý cầm qua điện thoại, tìm ra số Địch Thu Hạc gẩy tới.

Hạ Bạch ngăn không kịp, sống lưng không tự chủ ưỡn thẳng chút — đây giống như là sau khi cậu cùng Địch Thu Hạc liên hệ tâm ý, lần đầu tiên cùng đối phương nói chuyện?

Làm sao đột nhiên có chút khẩn trương.

Điện thoại rất nhanh kết nối, sau đó thanh âm ôn nhu quen thuộc từ trong ống nghe truyền ra: "Alo? Chị Huệ, chụp thuận lợi không?"

Hạ Bạch nhịn không được giơ tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai…… Thanh âm Địch gà cay quả nhiên rất êm tai.

Mắt Dư Huệ mang tiếu ý liếc cậu một cái, chậm rãi trả lời, "Chụp còn chưa bắt đầu, cảnh nền phải bố trí lại. Hữu tình nhắc nhở, chị lan truyền ra bên ngoài, bên cạnh có rất nhiều rất nhiều người."

Bên kia an tĩnh chốc lát, sau đó trong thanh âm Địch Thu Hạc mang theo một tia cẩn thận, "Rất nhiều…… Người?"

Hạ Bạch không được tự nhiên động động, ở trong lòng phi một tiếng. Sao kinh sợ như vậy, cẩn thận làm cái gì? Mất, mất mặt.

"Đúng, rất nhiều người." Tiếu ý trên mặt Dư Huệ sâu hơn, cố ý thả chậm ngữ khí nói, "Có hai trợ lý của chị, thợ trang điểm, nhân viên C ảnh…… Còn có tiểu nhiếp ảnh gia lễ phép lên rất đáng yêu."

Hạ Bạch cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng Địch Thu Hạc đối diện bị câu trả lời xả hơi của Dư Huệ làm cho không tự chủ nín thở, bản năng căng chặt mặt. Địch ba tuổi không tiền đồ, ở trước mặt người người kém cỏi như vậy làm gì…… Thật là đáng đời bị đùa giỡn.

Lại là một trận an tĩnh ngắn ngủi, sau đó thanh âm càng thêm ôn nhu cẩn thận của Địch Thu Hạc truyền đến, "Cảm ơn chị Huệ nhắc nhở…… Tiểu Bạch, cậu đang nghe không?"

Dư Huệ tri kỷ đưa điện thoại tới trước mặt Hạ Bạch, ý bảo cậu nói chuyện.

Hạ Bạch mi tâm nhảy nhảy, chống lại tầm mắt mọi người, có chút cứng ngắc trả lời, "Tôi ở đây, chuyện hôm nay cảm ơn, trở về mời anh ăn cơm." Rất tốt, ngữ khí bình thường, nội dung bình thường, sẽ không khiến người nghĩ nhiều.

Bên kia dừng một chút, sau đó thanh âm mềm xuống trả lời, "Tiểu Bạch, xin lỗi, nếu như không phải bởi vì tôi —"

"Khụ khụ." Hạ Bạch nhanh chóng giả ho khan mấy tiếng cắt đứt lời anh, không nhìn tầm mắt nhân viên làm việc bên trong phòng nhìn sang, ổn định ngữ khí trả lời, "Anh ở bên kia hảo hảo quay phim, chú ý nghỉ ngơi, tôi sẽ hảo hảo chụp cho chị Huệ, anh đừng lo lắng."

Bên kia lại an tĩnh vài giây, sau đó Địch Thu Hạc bình thường rất nhiều, nhưng thanh âm rõ ràng mang theo tiếu ý truyền đến, "Được, tôi hảo hảo quay phim, tranh thủ lễ giáng sinh trở về với cậu, cậu có muốn quà gì không?"

Trước, trước mặt công chúng, dùng ngữ khí buồn nôn như vậy nói chuyện, muốn chết hả?

Hạ Bạch liếc Dư Huệ một cái, giơ tay ấn ấn lỗ tai không tự giác nóng lên, nhanh chóng nói, "Quà anh liền tương tự với chuẩn bị cho đám chị Huệ và Cổ lão đi mua đi, tôi không chọn. Tôi phải đi xem bố trí cảnh, không nói chuyện với anh nữa, anh với chị Huệ tiếp tục tán gẫu đi, Noel gặp." Nói xong cố gắng dùng động tác không vội vàng đứng dậy, hướng Dư Huệ và nhân viên làm việc cười cười, sải bước ra khỏi phòng hóa trang.

"Noel gặp." Địch Thu Hạc nghe ra ý tứ cậu giúp mình xoa dịu và xoát độ hảo cảm với Dư Huệ, ấm áp cười cười, hướng tiếng bước chân bên kia mơ hồ đi xa hết sức không nỡ đáp lại một câu.

Dư Huệ tắt loa ngoài, đặt di động vào bên tai, khiêu mi cười đến ý vị thâm trường, ngược lại cảm thấy hết sức phù hợp với trang điểm hiện tại của cô, chậm rãi nói, "Thu Hạc a, cậu lúc trước gọi điện thoại tìm chị, hình như có chút tình huống không có khai báo rõ ràng?"

Sau khi đồ chuẩn bị thỏa đáng, cảnh rất nhanh bố trí lên, Hạ Bạch lúc đi ra ngoài mấy vải đen và vải đỏ đã dựa theo yêu cầu của cậu treo đầy tường nền, phong cách phòng chụp ảnh trong nháy mắt thay đổi.

"Như vậy có thể không?" Người phụ trách đặt xuống một đồ trang trí quả bí ngô nhỏ, lau mồ hôi sau đó hỏi.

"Rất tốt." Hạ Bạch móc ra khăn giấy dỡ ra một tờ đưa cho hắn, suy nghĩ một chút hỏi, "Tôi nhớ bìa của các anh kỳ thực là phong cách hoa lệ thời Trung cổ, trong góc bối cảnh có một cái giường quý phi, bây giờ còn ở đây không?"

Người phụ trách sửng sốt, gật gật đầu, "Ở đây, lần trước dùng là gia cụ còn ở trong kho hàng, chưa kịp làm sạch, cậu muốn dùng? Nhưng đồ của kỳ trước lại xuất hiện trong bìa kỳ này, có phải có chút không tốt lắm hay không?"

Hạ Bạch cười trấn an, "Là có chút không tốt, vậy chúng ta hơi cải trang một chút?"

Người phụ trách nghi ngờ, "Cải trang? Cải thế nào?"

Hai loại vải mỏng đỏ đỏ đen lộn xộn mà quấn quanh trên giường quý phi, hoa văn lộng lẫy gối ôm tản mát đầy đất, lộ ra cánh hoa hồng màu thẫm và đạo cụ bí đỏ biểu tình tà ác trong góc, cảm giác xa hoa lãng phí dẫn người trụy lạc đập vào mặt.

Hạ Bạch để cho Dư Huệ nằm nghiêng ở trên giường quý phi, hơi nghiêng mặt hướng ống kính, sau đó đem

đèn màu nhỏ đã thắp sáng quấn quanh trên chân giường quý phi, cũng bịt kín một tầng vải mỏng. Đèn lớn trong phòng chụp ảnh đã tắt, đèn màu bị lụa đen bao phủ lập lòe, tản mát ra một loại quang cảm sương mù.

Váy trên người Dư Huệ là trắng đỏ thay đổi dần, sắc điệu tổng thể cảnh có chút không hợp, Hạ Bạch dứt khoát xé qua một miếng vải đen hờ hững phủ trên người cô, hướng bên trên rải mấy cánh hoa hồng, thế là màu trắng trở nên mông lung, chờ tuyết rơi nhân tạo vừa mở, bất động, trắng bị che phủ, cùng với thần thái, chơi đùa tự do bày ra hô ứng lẫn nhau, tạo thành một loại sắc thái đối lập trên thị giác, trong nháy mắt bắt được ánh mắt người ta.

"Thật xinh đẹp……" Thợ trang điểm nhìn Dư Huệ nằm nghiêng trên giường quý phi bị vải mỏng vây quanh, rõ ràng cười đến ôn nhu, nhưng thêm vào một tia lười biếng mị hoặc, nhịn không được giơ tay lên bưng mặt kích động trướng hồng.

Cổ Sinh am hiểu quay phim nghệ thuật, thân là nữ chính ngự dụng của ông, tạo hình của Dư Huệ phần lớn là nhẹ nhàng và đoan trang. Diễn xuất 20 năm, cô không thể không thử qua tạo hình nhân vật phản diện, nhưng phản tới như vậy, có đặc sắc như vậy, lại vẫn là lần đầu tiên.

Thị giác trùng kích quá cường liệt, thợ trang điểm cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Người phụ trách cũng hơi có chút nhập thần bị lẩm bẩm của cô nàng sợ hoàn hồn, nghiêng đầu ho khan che giấu thất thố, sau đó tiến lên vỗ tỉnh nhân viên, dùng ánh mắt ý bảo bọn họ làm việc cho tốt, đừng làm lỡ quay chụp

Mọi người lần lượt hoàn hồn, giữa hành động càng phát ra hiệu quả, mắt phát sáng lấp lánh, trong lòng đối với ảnh lần này mong đợi — vị nhiếp ảnh gia mới Hạ Bạch này quả nhiên giống như tin đồn trong giới, có một loại ma lực phóng đại cái đẹp vô hạn! May mà Hà Phân Vi không tới, nếu không bọn họ còn không được xem diễn dịch đặc sắc như vậy!

Dư Huệ đã nhận ra biến hóa trong phòng chụp ảnh, nhìn người trẻ tuổi trước mặt nhắm ống kính vào mình, nhớ tới một phen lời Địch Thu Hạc nói trong điện thoại, tiếu ý trong mắt sâu hơn. Một lần này tới, quả nhiên có lời không có lỗ.

Lúc chụp hình xong đã là lúc mặt trời lặn, mọi người bận rộn một ngày cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại tinh thần phấn chấn, hết sức phấn khởi.

"Thầy Hạ hôm nay cực khổ rồi, mong đợi hợp tác lần sau của chúng ta!" Người phụ trách kích động cầm tay Hạ Bạch, đầy mặt kích động và cảm khái, trong mắt thiếu chút nữa bạo ra đầy sao — quá tuyệt vời! Ảnh chưa chỉnh đã đẹp như vậy rồi, ảnh đó chỉnh qua hẳn kinh diễm cỡ nào! Vị người mới này thật là, thật là quá không giống người mới! Kỳ thực với độ chuyên nghiệp này, so với rất nhiều nhiếp ảnh gia vào nghề nhiều năm đều lợi hại hơn! Quá tuyệt vời!

Hạ Bạch chú ý tới thay đổi xưng hô hẳn đối với mình, giật mình, cũng cười theo, trả lời, "Hợp tác lần này tôi rất vui vẻ, mong đợi hợp tác lần sau với quý báo."

Thái độ không kiêu không nóng này lại hung hăng chọt đúng điểm ngứa của người phụ trách, độ hảo cảm trong lòng đối với cậu quả thực muốn nổi tung, nhịn không được lôi kéo cậu trao đổi mấy câu, sau đó ân cần mà gọi tới xe công ty, tự mình đưa cậu rời khỏi studio.

Hoàng Đô.

Trợ lý của Địch Biên trong lòng run sợ đứng ở trước bàn làm việc, cúi đầu không dám nhìn mặt đối phương tức giận sắp vặn vẹo.

"C ảnh đem toàn bộ trang bìa sang năm sớm đã định ra cho Hoàng Đô rút lui? Bọn họ không cần quảng cáo sao!" Địch Biên quăng văn kiện trong tay, giận đến ngực phập phồng, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Dư Huệ làm sao sẽ đột nhiên đi giúp Hạ Bạch kia? Các người đều là làm việc thế nào!"

Trợ lý nhanh chóng ngẩng đầu nhìn ông một cái, nhỏ giọng trả lời, "Chúng tôi cũng không rõ ràng, rõ ràng bên kia đã nhả ra phải đổi nhiếp ảnh gia rồi……"

Cửa đột nhiên bị gõ vang, Lưu phó đổng không đợi đáp lại đã đẩy mặt lo lắng đẩy cửa bước vào, vội nói, "Chủ tịch, Đại Trạch vốn đã có chút nhả ra đột nhiên thay đổi, vứt bỏ chúng ta, chuyển tới C ảnh."

"Cái gì?" Địch Biên thất thố mà đứng lên, lúc này thật sự nóng nảy, "Xảy ra chuyện gì, Đại Trạch làm sao sẽ cùng một tuyến với C ảnh!"

"Không chỉ cùng một tuyến với C ảnh, Đại Trạch còn đầu tư Hoa Đỉnh." Lưu phó đổng bổ sung, biểu tình cũng rất khó coi, đang chuẩn bị nói gì đó, dư quang quét đến trợ lý kia, lại ngậm miệng. Địch Biên chú ý tới động tác của hắn, miễn cưỡng đè xuống lo lắng, đuổi trợ lý ra ngoài sau đó mới hỏi, "Còn tình huống gì, một lần nói rõ!"

Lưu phó đổng ghé sát vào ông một chút, thấp giọng nói, "Lúc trước thứ cho người tra đã có điểm đầu mối, ông trùm giấu mặt của Hoa Đỉnh tên là Kha Sử, trước kia là thuộc hạ của lão chủ tịch, sau đó nháo mâu thuẫn bỏ đi, hạng mục khu C hẳn là bọn họ cố ý đoạt."

Địch Biên giận đến vỗ bàn một cái, tức giận nói, "Tôi biết ngay mà! Hoa Đỉnh này gần đây lực lượng mới xuất hiện, ngành liên quan cơ hồ toàn bộ trùng với Hoàng Đô, còn toàn bộ đối nghịch với chúng ta, tôi đã biết chỗ này có vấn đề! Thế Đại Trạch, Đại Trạch bên kia tra ra vấn đề gì không?" Người vẫn luôn cùng Hoàng Đô hợp tác vui vẻ đột nhiên trở mặt, trong này khẳng định có vấn đề!

Lưu phó đổng trả lời, "Đều tra ra rồi, quyết sách của Đại Trạch thay đổi có liên quan tới thay đổi cổ quyền (*) của bọn họ. Vị đại cổ đông trước kia vẫn luôn bất kể sự tình chỉ định kỳ bơm tiền đột nhiên đem toàn bộ cổ phiếu dưới danh nghĩ chuyển tặng cho một nữ nhân trẻ tuổi tên là Hồ Lan, Đại Trạch chuyển đầu tư tới C ảnh và Hoa Đỉnh tựa hồ chính là vị Hồ Lan này thúc đẩy."

((*) Cổ quyền: là giấy chứng nhận số tiền nhàđầu tưđóng góp vào công ty phát hành. Và là cổđông của công ty vàđược hưởng lợi nhuận cổ tức hàng năm cùng với công ty. Người nắm giữ cổ quyền trở thành cổđông

vàđồng thời là chủ sở hữu của công ty phát hành.)

Địch Biên nghe vậy siết chặt quyền, đè nén tức giận tiếp tục hỏi, "Hồ Lan kia là lai lịch thế nào? Cho người tiếp xúc qua chưa?"

"Chỉ tra một chút, không tiếp xúc." Lưu phó đổng nói tới đây ngữ khí trở nên có chút kỳ quái, "Tài liệu biểu thị, Hồ Lan từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, ngoại hình bình thường bối cảnh bình thường năng lực bình thường, chủ yếu nhất chính là, cô ấy vừa đủ 19, là một tiểu cô nương đầy đầu chỉ biết yêu đương. Tôi cho rằng người hướng dẫn Đại Trạch làm quyết sách không phải cô ấy, cô ấy chỉ là bia đỡ đạn, có người khác nắm trong tay cổ phiếu."

Địch Biên cau mày, "Có thể điều tra ra người sau lưng cô ta là ai không?"

Lưu phó đổng lắc đầu, "Đang tra, trước mắt không có đầu mối chút nào."

Nói cách khác, đầu mối chặt đứt, Đại Trạch bên kia muốn tranh thủ trở về sợ là có chút khó khăn.

Địch Biên trầm mặt, nhớ tới hành động hiện tại Đại Trạch đầu tư Hoa Đỉnh, lại nghĩ tới hành động hai nhà này thông đồng cùng nhau sau đó lại cùng đầu tư C ảnh, trong lòng cả kinh, hỏi, "Cậu xác định Hạ Bạch kia chỉ là sinh viên nghèo không có chút bối cảnh không có chút nhân mạch nào? Chuyện lần này quá mức trùng hợp, cậu nói Đại Trạch có phải vì giúp cậu ta hay không, mới đột nhiên đầu tư Hoa Đỉnh và C ảnh, vứt bỏ Hoàng Đô?"

Lưu phó đổng bị một bộ như vậy của ông, cũng nghĩ tới phương diện này, sau đó lắc lắc đầu, do dự nói, "Hạ Bạch là cô nhi điểm này có thể xác định, nhân mạch trong tay cậu ta tính toán cũng chỉ có Ngưu gia, Cổ gia, Quân Thần và Từ Dận Vinh, những cái khác khẳng định không có, gần đây cậu ta thân một cũng chỉ có một mình đại thiếu…… Chủ tịch, chuyện lần này có thể hay không có quan hệ với đại thiếu, Dư Huệ kia từng hợp tác với đại thiếu……"

"Nói bậy!" Địch Biên cắt đứt lời của hắn, dựng thẳng lông mày nói, "Thu Hạc hiện tại ở nước K quay phim, trong tay chỉ có chút tiền trước kia tích được, bên cạnh còn mang theo người của tôi, nó có thể gây ra cái gì! Ít học mấy cỏ đầu tường (*) bị Tần gia tẩy não kia, trốn tôi tới giội nước bẩn Thu Hạc! Bọn chúng chính là đang thay đổi phương pháp ép tôi chỉ có thể dùng một đứa con trai Hạ Tùng này! Tôi sẽ không để cho bọn chúng đắc ý!"

((*) cỏđầu tường: ý là rác rưởi)

Lưu phó đổng không nói chuyện, Tần gia là vảy ngược của Địch Biên, đụng phải liền nổ, hoàn toàn không nói đạo lý.

Địch Biên rống xong hơi lãnh tĩnh chút, trầm mặt phân tích, khẳng định nói, "Chuyện lần này hẳn là có liên quan tới Kha Sử kia, hắn gần đây mang theo Hoa Đỉnh khắp nơi đối nghịch với Hoàng Đô, chuyện Hạ Bạch này hơn phân nửa cũng là hắn chọc tức tôi. Thôi vậy, hiện tại đừng động tới Hạ Bạch kia, cậu ta là

bạn của Thu Hạc, coi như là cho Thu Hạc một mặt mũi. Cậu nắm chắc nhân thủ đi thăm dò người sau lưng Hồ Lan, hiện tại Hoàng Đô cùng Tần gia tách ra, chính là lúc cần đáng kể tài chính, không thể rơi mắt xích."

Khi dễ không thành liền nhớ tới cho đại thiếu mặt mũi…… Lưu phó đổng trong lòng có chút khinh thường bộ dáng dối trá này của Địch Biên, trên mặt lại kính cẩn đáp ứng phân phó của ông, xoay người sải bước rời đi.

Tốn thời gian vài ngày chỉnh xong ảnh chụp cho C ảnh gửi qua, Hạ Bạch rầu rĩ ngủ một giấc, sau khi dưỡng tốt tinh thần lật lật lý lịch sơ lược ứng tuyển trong email gần đây nhận được, thất vọng thở dài.

Đều không được, hoặc là tuổi còn trẻ quá không kinh nghiệm, hoặc là quá lão luyện yêu cầu quá nhiều, một người thích hợp cũng không có. Cậu hiện tại mời là trợ lý cá nhân, không phải đồ đệ đại gia, mấy lý lịch này hoàn toàn không gãi tới điểm của cậu.

Tìm một trợ lý có thể một mình đảm đương một phía mà cảm kích thức thời thật là khó khăn…… Khởi bước của Hình Thiệu Phong hơi quá cao, dẫn tới yêu cầu chọn người của cậu cũng không tự giác kéo cao một đoạn lớn.

Trang web kéo đến cuối cùng, mail mấy hôm trước Địch Thu Hạc gửi tới oanh tạc xông ra, cậu dừng một chút, lại mở mail ra nhìn một lần, nhớ tới cú điện thoại ở C ảnh, từ từ thất thần.

Cũng không biết Địch gà cay ở nước K quay phim thế nào, một đoạn trong kịch bản kia có một cảnh lái tốc độ ấy nhể, lấy kỹ thuật lái xe hỏng bét của Địch gà cay, cũng không biết quay cảnh lái tốc độ có thể ra cái chuyện gì hay không……

Trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh đối phương rơi lầu, trước kia không cảm thấy cảnh đó như thế nào hiện tại nhớ tới có chút hoảng hốt, cậu hoàn hồn, ấn trái tim dùng sức nhảy lên, giơ tay lên xoa mặt, suy tính một hồi, lấy điện thoại ra mở wechat, add lại bạn bè "Một con chim sinh vào mùa thu".

Lời mời kết bạn gửi đi sau đó không được đáp lại, đối phương hẳn là đang quay phim Hạ Bạch đặt điện thoại xuống duỗi lưng một cái, ấn lên trái tim một lần nữa bình ổn xuống, đứng dậy tới phòng rửa tay.

Mọi người trong phòng đều ra ngoài chơi bóng rồi, cậu rửa mặt xong sau đó gọi phần đồ ăn ngoài, cô đơn tịch mịch lạnh lẽo bắt đầu tra tin tức bất động sản — cách năm mới không tới mấy tháng, mua nhà phải sớm làm.

Tiền tiết kiệm không nhiều lắm, cho nên kiểu nhà giàu mua không nổi; nếu có thể lập tức vào ở, cho nên phòng phôi thô và không thể lập tức giao không cần; phải nhà cửa và hoàn cảnh tốt chút, cho nên tiểu khu quá cũ không cần; tốt nhất có thể gần chỗ ở của Địch Thu Hạc chút…… Cậu hoàn hồn, quyết đoán xiên rụng điều cuối cùng, mặt không thay đổi nghĩ; không, phải mua cách nhà con gà cay Địch Thu Hạc kia xa nhất, nếu không lấy độ dính người của Địch gà cay, cậu sợ rằng sau này cũng không có cuộc sống thanh tịnh có thể trải qua.

Bất quá…… Cậu đột nhiên nhớ tới, nhà trước kia của Địch Thu Hạc đã toàn bộ trả lại cho Địch Biên rồi, hiện tại là ở cùng Phạm Đạt, có lão nhân ngăn trở tay chân, Địch Thu Hạc hẳn là không có nhiều thời gian dính lấy cậu……

Nghĩ như vậy, cậu lại yên lặng cộng thêm cái điều kiện cuối cùng, sau khi xác định phạm vi mua nhà ấn tìm kiếm.

"Xin lỗi, không có kết quả phù hợp."

Cậu buông con chuột ra, vẻ mặt tê liệt.

Thiếu chút nữa quên mất, khu Phạm trạch ở toàn là khu biệt thự hạng sang, hoàn toàn không có bất động sản kiểu nhà nghèo, mà tiền tiết kiệm của cậu trước mắt, mua biệt thự đó là si tâm vọng tưởng.

Ding dong, âm báo Wechat vang lên, accept bạn bè thông qua, sau đó âm báo lời mời videocall kéo dài vang lên.

Hạ Bạch từ trong biển cả thù giàu hoàn hồn, cầm lấy điện thoại híp mắt nhìn lời mời trò chuyện phía trên, ngừng vài giây, mặt không thay đổi ấn nhận.

"Tiểu cẩu tử." Địch Thu Hạc trán đầy mồ hôi đứng ở bên đường quốc lộ, sau lưng là nhân viên làm việc đi lại, mặt đầy vui sướng ôn nhu nhìn tới đây, vểnh khóe miệng nói, "Tiểu cẩu tử, tôi rất nhớ cậu."

60. Chương 60: Ký Túc Mất Trộm

Edit + Beta: Vịt

Phù phù, phù phù.

Trái tim lại bắt đầu không nghe lời nhảy loạn, trong tầm mắt ngoại trừ người ánh mắt ôn nhu kia, những người khác toàn bộ thành phông nền hai màu trắng đen.

Hạ Bạch mi tâm nhảy lên, nương động tác điều chỉnh tư thế ngồi nghiêng nghiêng ống kính, sau khi thở dài một hơi ổn định hô hấp chuyển ống kính trở lại, hoàn toàn quên mất hành động phóng độc lúc trước kế hoạch trong đầu, hoãn xuống thanh âm hỏi, "Phim quay sao rồi? Chú ý đừng bị thương."

"Tiến độ quay phim vẫn có thể." Địch Thu Hạc nhìn Hạ Bạch một lần nữa xuất hiện ở trong màn hình mặc đồ ngủ tóc vểnh loạn lười biếng nghiêng ở trên ghế, trong lòng ngứa thành một mảnh, ngón tay không tự chủ bóp bóp một viên đá nhỏ nhặt được trên đường cái, trả lời, "Đông Ny từ từ vào trạng thái rồi, đã

không cản trở nữa, bên này quay xong sẽ lập tức lên đường tới trạm nước J cuối cùng, bên kia phần diễn ngắn nhất, trước lễ giáng sinh nhất định có thể trở về thành phố B."

Hạ Bạch gật đầu, thấy anh vẫn thẳng tắp nhìn mình, lỗ tai không bị khống chế nóng lên, giống như che giấu cầm lấy nước trên bàn uống một ngụm, suy nghĩ có chút loạn — kỳ quái, làm sao đột nhiên cảm thấy Địch ba tuổi có chút đẹp trai……

Ống kính phóng đại vô hành biểu tình người, Địch Thu Hạc chú ý tới lỗ tai hơi phiếm hồng của Hạ Bạch, ý ngứa trong lòng càng ngày càng nặng, lá gan lớn, nhịn không được hỏi, "Tiểu Bạch, cậu có phải rất nhớ tôi hay không?"

Hạ Bạch thiếu chút nữa bị sặc, trực giác phản bác, "Ai nhớ anh! Ít tự luyến."

Tầm mắt Địch Thu Hạc chuyển tới trên ngón tay cậu cầm chén nước dùng sức tới đầu ngón tay hơi trắng bệch, lại nhìn một cái đôi môi thủy nhuận, khóe miệng nhếch lên thật cao, giơ tay đỡ cằm, cười híp mắt nói, "Nhớ tôi cũng không sao hết, tôi cho phép cậu nhớ tôi."

Mặt Hạ Bạch vẫn nửa nghiêng đối với ống kính xoay qua, lật mắt trắng, "Nhớ Khương đạo cũng không nhớ anh. Thành thật khai báo, Hoa Đỉnh với Đại Trạch là xảy ra chuyện gì? Dư Huệ là anh mời tới? Anh sớm biết tôi sẽ bị gây khó dễ?"

"Muốn biết?" Địch Thu Hạc đột nhiên ghé sát vào ống kính, khuôn mặt đẹp trai phóng đại, giống như là muốn hôn.

Hạ Bạch sợ tới không tự chủ ngửa đầu ra sau mím môi, sau khi phản ứng kịp thẹn quá hóa giận nói, "Nói chuyện cẩn thận! Đừng nghĩ tôi cầu anh, chết tâm đi!"

Phản ứng của cậu rất dễ lấy lòng Địch Thu Hạc, thế là đánh rắn tùy gậy, Địch Thu Hạc nhanh chóng nắm chặt cơ hội, hơi thối lui chút, cười nói, "Tiểu Bạch, năm mới chúng ta ở cùng nhau đi, một mình quá không có ý nghĩa, chúng ta tụ tập cùng nhau trải qua được không? Coi như là tội nghiệp tội nghiệp tôi."

"Cái gì mà một mình, anh không phải còn có Phạm lão tiên sinh ư, ít nói nhảm……" Hạ Bạch nói đến một nửa chống lại ánh mắt tràn đầy ôn nhu mong đợi của anh, lời cự tuyệt nói không ra khỏi miệng, thanh âm tự động thấp xuống, dừng một chút nói, "Nếu như không quấy rối…… Anh thì có gì đáng thương……" Vừa nói đầu từ từ thấp xuống, trong lòng có chút phỉ nhổ chính mình một bó tuổi còn giống như tiểu mao đầu mới biết yêu, ở trước mặt nam nhân tuổi tâm lý nhỏ hơn cậu rất nhiều lộ ra không bình tĩnh như vậy.

Địch Thu Hạc nhìn lỗ tai đỏ rực và tóc mái ngủ tới rối loạn của cậu, nhịn không được ghé sát vào một chút, thấp giọng hô, "Tiểu Bạch……"

"Cái dzề?" Hạ Bạch đè xuống ý xấu hổ ngẩng đầu nhìn ống kính, muốn gãi tai — Dây thanh của Địch ba tuổi là lại dậy thì sao? Làm sao thanh âm càng ngày càng ghẹo…… Khụ.

"Tôi rất cao hứng." Địch Thu Hạc nghiêm túc nhìn cậu, ôn nhu vui sướng trong mắt hoàn toàn không che giấu, "Cám ơn cậu nguyện ý tiếp nhận tôi, Tiểu Bạch, cậu rất tốt…… Rất tốt, tôi cũng sẽ cố gắng trở nên tốt hơn."

Hạ Bạch căng chặt mặt, cảm thấy nhiệt độ trên tai đang lan ra má, ra vẻ nghiêm túc nói, "Muốn trở nên tốt hơn thì nghiêm túc quay phim, đừng trở về hành hạ tiêu hao tinh lực, sổ đen tôi thả anh ra rồi, có việc nhắn tin liên hệ, đừng gọi điện thoại."

"Được." Địch Thu Hạc cười đến có chút ngu, ngón tay sờ lên màn hình, hư không cọ vị trí lúm đồng tiền má trái cậu, thanh âm ái muội lên, "Tôi muốn ôm cậu, hôn cậu……"

"Nghiêm chỉnh chút nói chuyện!" Giọng điệu này thật là quá buồn nôn.

Hạ Bạch chịu không được quát lớn, nhìn chằm chằm anh nói, "Trước kia làm sao không phát hiện miệng anh lại nuột như vậy, nói chính sự, Hoa Đỉnh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Đó là đường lui ông nội tôi để lại cho tôi." Địch Thu Hạc cười nhẹ mấy tiếng, đột nhiên ghé sát vào chút, thấp giọng nói, "Lần trước lúc ở khu D tôi đã muốn nói rồi, Tiểu Bạch, nếu như cậu tiếp tục mời tôi lần nữa, tôi nhất định lập tức cởi quần áo xuống bồi một —"

Cạch.

Trò chuyện bị tắt.

Thổ lộ còn dư lại bị nghẹn trong cổ họng, Địch Thu Hạc nhìn giao diện trò chuyện biến mất, nụ cười trên mặt cứng đờ, đại não sung huyết từ từ tỉnh táo lại — tiểu cẩu tử đột nhiên tắt trò chuyện, chả lẽ……

Anh ngừng thở, gõ chữ gửi tin nhắn.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu Bạch?

Bạch lại Bạch: Câm miệng!

Anh trợn to mắt, sau đó cười ngu.

Không có bị kéo đen! Còn được rep lại! Tiểu cẩu tử đã mềm lòng tha thứ cho anh!

Anh nhanh chóng gõ chữ rep.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tiểu cẩu tử, moa moa ta.

Bạch lại Bạch: Câm miệng! Quay phim của anh đi!

Một con chim sinh vào mùa thu: Thời gian nghỉ ngơi có nửa tiếng, hiện tại mới qua một nửa. Cậu xấu hổ? Tiểu cẩu tử cậu khi nào thì nghỉđông? Tôi đi đón cậu về nhà!

Tâm tình nổi giận của Hạ Bạch lúc nhìn thấy hai chữ "Về nhà" này hoãn chút, nghiêm mặt gõ chữ: *Không biết, chờ sau khi anh về rồi nói, đồăn ngoài tới rồi, tôi đi lấy, anh yên tĩnh chút.*

Một con chim sinh vào mùa thu: Đồăn ngoài? Cậu bây giờ mới ăn cơm?

Yên tĩnh ba giây sau.

Một con chim sinh vào mùa thu: Gần đây rất bận sao?

……

Một con chim sinh vào mùa thu: Phạm trạch rất lớn, cậu thích phòng có ban công hay là phòng có gác xép? Kỳ thực nếu cậu muốn ở cùng một phòng với tôi, tôi cũng không ngại……

Một con chim sinh vào mùa thu: Không trả lời chính là ngầm thừa nhận?

……

Một con chim sinh vào mùa thu: Trong phòng tôi có bồn tắm rất lớn, lại là mát xa, cậu nhất định sẽ thích.

Một con chim sinh vào mùa thu: Cậu thích kiểu đồ ngủ gì?

Chờ lúc Hạ Bạch đặt xuống đồ ăn ngoài lại cầm lấy điện thoại, Địch Thu Hạc đã độc thoại một đống lớn, nội dung từ quan tâm cậu tại sao hiện tại mới ăn cơm, kéo tới cậu đến Phạm trạch năm mới ở phòng nào tốt, sau đó tự quyết định định ra chuyện hai người ở chung một phòng, bắt đầu thảo luận vấn đề nhỏ nhặt trong cuộc sống bồn tắm đồ ngủ drap giường vỏ chăn vân vân mây mây, rất giống một bác gái già dài dòng lắm chuyện.

Đây nhất định không phải là Địch Thu Hạc quý công tử ưu nhã hình tượng ôn nhu dễ gần cậu ban đầu biết kia, Hạ Bạch vẻ mặt tê liệt nghĩ, hiện tại thoại lao này cũng khẳng định không phải bị cậu ảnh hưởng mới biến thành bộ dáng con trym này.

Trong lúc suy tư lại là mấy tin nhắn tới, Địch · dâm ô ngập trời · trym đã bắt đầu tỏ vẻ khó xử giường hai chăn quá rườm rà, bọn họ hoàn toàn có thể giống như trước đây, ngủ cùng chăn, sau đó ôm nhau ngủ.

Không có sắc đẹp kích thích, Hạ Bạch chỉ dùng văn tự câu thông lập tức bình tĩnh rất nhiều, chậm rãi gõ chữ rep.

Bạch lại Bạch: Chuyện anh định lừa tôi tới nhà anh, Phạm lão biết không?

Bạch lại Bạch: Trước khi anh kế hoạch nhiều thứ như vậy, anh có phải đã quên mất rằng chúng ta hiện tại vẫn chỉ là quan hệ "Biết nhau thích nam nhân" hay không?

Đối diện lập tức an tĩnh.

Hạ Bạch nhếch lên khóe miệng hừ cười một tiếng, đặt điện thoại xuống bắt đầu mở đồ ăn. Đùa giỡn lưu manh đúng không, ngay cả quan hệ chính thức xác định đều chưa có đã muốn đùa giỡn lưu manh, có phải sướng tới muốn lên trời rồi hay không?

Địch Thu Hạc chân đã ngồi xổm tê rần nhìn kỹ tin nhắn này mấy lần, dứt khoát ngồi vào trên mặt đất, mặt nghiêm túc trịnh trọng gõ chữ.

Một con chim sinh vào mùa thu: Tôi hiểu rồi.

Động tác Hạ Bạch gắp thức ăn dừng một chút, rep: *Anh hiểu cái gì?*

Một con chim sinh vào mùa thu: Chờ tôi.

Bạch lại Bạch:???

Một con chim sinh vào mùa thu: Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, phải tắt điện thoại rồi.

*Một con chim sinh vào mùa thu: Tôi sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi cậu thành đại cẩu tử ^-^*

Bạch lại Bạch:…… Anh quỳ an (*) đi.

((*) Hình như từ này hay xuất hiện trong mấy truyện cổ trang thì phải, kiểu quỳ lạy vấn an quàng thượng xong lui xuống ấy)

Hạ Bạch mặt không thay đổi đặt điện thoại xuống, vùi đầu chuyên tâm ăn cơm — cho tới hôm nay, cậu mặc dù mắt mù nhìn trúng con chim ngu xuẩn này, nhưng vẫn như cũ không rõ lắm sóng não của anh.

Nước K, phim trường.

Địch Thu Hạc tìm ra số Khương Tú Văn gẩy qua, chờ sau khi kết nối trực tiếp hỏi, “Tôi muốn come out với ông ngoại tôi, nhưng đây không phải vấn đề, tôi đã có kế hoạch. Vấn đề hiện tại là, tôi muốn cầu hôn Tiểu Bạch, làm thế nào mới sẽ lộ ra vẻ tương đối lãng mạn?”

“……”

“Tú Văn?”

“…… Cậu thổ lộ chưa?”

Địch Thu Hạc sửng sốt, có chút chần chờ, “Hẳn, hẳn là thổ lộ rồi đi……”

“Mấy câu Anh thích em cậu đã đối diện nói với Hạ Bạch chưa?”

“…… Chưa.”

Khương Tú Văn hít sâu, rống to, “Vậy cậu cầu với chả hôn cái gì! Cậu bây giờ ngay cả bạn trai chính thức cũng chưa phải! Ở đâu ra tự tin cầu hôn! Tỉnh! Đừng có nằm mơ!” Nói xong cúp điện thoại, hả giận thở ra một hơi.

Loại bạn não tàn này, thật là không chửi cả người khó chịu!

Tuyển dụng trợ lý tiến hành vẫn như cũ không thuận lợi, lúc Hạ Bạch suy nghĩ xóa tin tức tuyển dụng trên weibo, mời Hình Thiệu Phong hỗ trợ giới thiệu một người, một phần lý lịch sơ lược của người quen gửi tới hòm thư.

Hạ Bạch nhìn chằm chằm tên trên lý lịch sơ lược vài giây, sau khi xách định mình không hoa mắt cầm lấy điện thoại tìm ra một số gẩy qua, cà lăm nói, “Lý, Lý tỷ, chị có phải gửi nhầm mail rồi hay không, em cư nhiên ở trong email em nhìn thấy một phần lý lịch sơ lược của chị.”

Lý Như uốn xoăn tóc, khí chất trở nên ôn nhu cởi mở rất nhiều bước vào cổng trường đại học Q, nhìn khuôn mặt sinh viên trẻ tuổi tinh thần phấn chấn lui tới, cười nói, “Không có gửi sai, Hạ Bạch, chị hiện tại cần gấp một phần công việc, không biết em có thời gian ra ngoài nói chuyện với chị chút không? Chị ở cổng đại học Q chờ cậu.”

Hạ Bạch: “A?”

Một khắc đồng hồ sau, Hạ Bạch chạy tới cổng, dẫn Lý Như tới quán trà ngoài trường, bao một phòng ghế

lô.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Lý Như đánh giá một chút Hạ Bạch đối diện rút đi ngây ngô, trở nên chững chạc không ít, vui mừng cười cười, nói, "Nghe nói em vừa chụp ảnh bìa cho C Ảnh ? Chúc mừng cậu, Hạ Bạch, cậu giỏi hơn so với trong tưởng tượng của chị."

Hạ Bạch cũng cẩn thận đánh giá cô một chút, thấy cô trạng thái không tệ, tâm nhấc lên lại đặt xuống, xấu hổ trả lời, "Không có, em chính là tương đối may mắn…… chị Lý, lấy năng lực và lý lịch của chị, tới bất kỳ phòng làm việc nhiếp ảnh nào nộp đơn cũng có thể trực tiếp tiến vào tầng quản lý, tới đây làm trợ lý của em thật sự quá lãng phí, hơn nữa đãi ngộ em có thể cho ra khẳng định không có cao như trước kia Thánh Tượng cho chị."

Nhắc tới Thánh Tượng, nụ cười trên mặt Lý Như nhợt nhạt, uống ngụm trà sau đó trả lời, "Chị lớn tuổi rồi, không có sức chống chọi của lúc trẻ nữa, hiện tại đã muốn làm chút công việc nhẹ nhàng thể nghiệm một chút nhân sinh mới, hiện tại chị hiện tại chỉ là người xin việc bình thường, cậu không cần băn khoăn quá nhiều. Hơn nữa chị tin tưởng lấy năng lực của cậu, xây dựng team của mình là chuyện sớm muộn, chị hiện tại làm trợ lý cho cậu, sau này nói không chừng là nguyên lão phòng làm việc của cậu đấy, có thể có tiền đồ hơn nhiều so với làm giám đốc ở phòng làm việc nhiếp ảnh như Thánh Tượng."

"Phòng làm việc gì đó em hiện tại nghĩ cũng không dám nghĩ……" Hạ Bạch bị ngữ khí mong đợi khẳng định của cô làm cho càng thêm xấu hổ, nhưng ít nhiều minh bạch ý của cô, thế là trực tiếp lấy điện thoại ra, xóa tin tức tuyển dụng trên Weibo, cười duỗi tay ra về phía cô, "Cám ơn chị Lý thưởng thức, sau này hợp tác vui vẻ." Lấy kinh nghiệm công việc và lý lịch của Lý Như, vị trí trợ lý này ngoại trừ Hình Thiệu Phong, cũng chỉ có cô thích hợp nhất. Ở trên phương diện duyên trợ lý này, cậu tựa hồ vẫn luôn hết sức may mắn. Vừa mới nhức đầu về chuyện này, Lý Như đã đúng lúc xuất hiện.

Lý Như chính là thích tinh thần thẳng thắn này của cậu, nụ cười trên mặt một lần nữa rực rỡ lên, cầm tay cậu trả lời, "Hợp tác vui vẻ."

Miệng định xuống hợp tác, hai người đều trở nên thả lỏng rất nhiều, rốt cục có tinh lực tán gẫu.

Sau mấy câu tán gẫu, Hạ Bạch phát hiện Lý Như rời khỏi Thánh Tượng ra ngoài giải sầu một đoạn thời gian trở nên sáng sủa rất nhiều, trước kia cô luôn là vẻ mặt nghiêm túc hiện tại lúc nào cũng mang theo cười, người đều dường như trẻ ra mấy tuổi.

Nói với nhau một chút tình hình gần đây, Lý Như xoay xoay chén trà, rốt cục hỏi, "Thánh Tượng hiện tại…… Thế nào?" Dù sao cũng là chỗ phấn đấu nhiều năm, mặc dù lúc ở ngoài cô ép buộc chính mình không chú ý tin tức của chủ cũ, nhưng sau khi trở về thành phố B, tức cảnh sinh tình, lại khó tránh khỏi có chút nhớ.

Hạ Bạch thêm nước giúp cô, lắc đầu nói, "Hiện tại đã không còn Thánh Tượng nữa rồi."

Lý Như ngây ngẩn, "Có ý gì?"

Hạ Bạch thở dài, nói rõ chi tiết, "Chị sau khi đi, Thánh Tượng trở nên càng thêm hỗn loạn, Mã Hành Thông người kia không đáng tin, sau khi danh tiếng xấu không nói tiếng nào mà dắt Mã Quần rời khỏi Thánh Tượng, nghe nói là tới tỉnh khác tự mình mở studio phát triển, cách xa cái giới này thành phố B. Ông ta sau khi rời đi Thánh Tượng vẫn luôn tuyển không được nhiếp ảnh gia thích hợp, làm ăn xuống dốc không phanh, sau đó ông chủ kia lại xảy ra chút chuyện, liền trực tiếp đóng gói bán Thánh Tượng." Cậu không nói chuyện chủ Thánh Tượng từng kế hoạch hãm hại cậu nhưng không thành công, tránh cho Lý Như càng khổ sở.

"Cư nhiên bán rồi……" Lý Như khom lưng tựa vào ghế, biểu tình mờ mịt phút chốc, sau đó thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn chén trà, cười khổ lắc đầu, "Chị biết ngay người đó sẽ không hảo hảo trông coi Thánh Tượng mà, nhưng chị không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ trực tiếp bán đi…… Thôi vậy, bán cũng tốt, Thánh Tượng ở trong tay người kia chị cũng không yên lòng. Vậy là ai mua Thánh Tượng, cậu biết không?"

Hạ Bạch thấy cô nhanh chóng sửa sang tốt tâm tình phấn chấn lên, yên lặng nuốt xuống lời an ủi, trả lời, "Đã chuyển qua hai tay rồi, đợt trước được ông chủ Hồng Khách mua, hẳn sẽ không qua tay nữa."

"Hồng Khách?" Lý Như có chút ngoài ý muốn, sau đó biểu tình cư nhiên dễ nhìn chút, "Bị Hồng Khách mua không tồi, ông chủ nhà kia mặc dù trẻ tuổi, nhưng có bối cảnh có nhân mạch có tài chính, Thánh Tượng ở dưới tay hắn, dù gì vẫn là hoàn chỉnh."

Nói tới đây cô dừng một chút, trên mặt lại treo lên nụ cười, nhìn về phía Hạ Bạch nói, "Không nói mấy cái này nữa…… Được rồi ông chủ, hiện tại chị là trợ lý của cậu, xin hỏi kế hoạch công việc kế tiếp của cậu là gì? Chị nhưng là cấp tốc không kịp chờ muốn kiếm tiền của cậu."

Cảm giác được cấp trên đã từng gọi là ông chủ thật sự quá mới lạ, Hạ Bạch đè xuống tia cảm giác không được tự nhiên trong lòng, từ trong túi quần lấy điện thoại ra mở mail, lật ra một đống lớn thư mời gần đây nhận được đưa tới, nói, "Chị Lý chị vẫn là gọi em là Tiểu Hạ đi, gọi ông chủ gì đó là lạ. Đây là lời mời công tác em gần đây nhận được, còn chưa suy nghĩ được nhận cái nào, chị xem chút."

Lý Như cười nhìn cậu một cái, cũng không phản bác lời của cậu, nhận lấy điện thoại nhanh chóng tiến vào trạng thái công việc, xem mail một lần, trầm ngâm một hồi, mở ra một bức trong đó, trả lại di động cho cậu nói, "Cái này, chuyên mục phỏng vấn cá nhân của tạp chí MAG bản điện tử.

Phỏng vấn cá nhân?

Hạ Bạch có chút ngoài ý muốn lựa chọn của cô, nhận lại điện thoại nói, "Tại sao chọn cái này, em còn tưởng rằng chị sẽ chọn hẹn chụp của Chu Thục Tuyết……"

"Chu Thục Tuyết trong giới quả thật rất cao, nhưng cậu xem một chút đối tượng phỏng vấn kỳ sau của tạp chí này." Lý Như cầm lấy một khối trà bánh ăn, duỗi tay chỉ chỉ một hàng chữ nhỏ dưới thư mời, giải thích, "Dịch Tiệp của Bách Tú, cô ấy là một nghệ sĩ uy tín lâu năm, người xem duyên rất tốt, chỉ tiếc trong tay không có giải gì, mới sẽ khắp nơi bị Chu Mục Tuyết kia áp một đầu. Nhưng hiện tại sắp đến cuối năm, các lễ trao giải lớn sẽ được mở ra, Dịch Tiệp năm nay có một bộ phim điện ảnh đại phát, là ảnh hậu hấp dẫn người chọn, chị nghe nói đã có mấy nhãn hiệu lớn nhìn trúng cô ấy, chuẩn bị cùng cô ấy bàn hợp đồng phát ngôn."

Hạ Bạch bị độ quen thuộc đối với giới giải trí của cô dọa ngốc.

"Rất kinh ngạc? Trước khi nộp đơn đối với hoàn cảnh công việc của chủ thuê làm chút hiểu rõ căn bản, chính là bài học căn bản nhất mà người xin việc phải làm." Lý Như nhìn thấu tâm tư của cậu, cười trêu chọc một câu, sau đó vỗ xuống mảnh vụn điểm tâm trên ngón tay, tiếp tục phân tích với cậu, "Bản điện tử của MAG không cần giống như bản thực thể hạn định số trang, cho nên nội dung có thể phong phú hơn rất nhiều sao với bản thực thể, nội dung phỏng vấn cá nhân chiếm phần chính cũng sẽ nhiều hơn ít nhất gấp đôi trang báo bản thực thể, nhưng nghệ sĩ tiếp nhận phỏng vấn thời gian có hạn, nội dung đăng cũng có hạn, như vậy không có nội dung đăng làm sao bây giờ? Tự nhiên là đăng ảnh. Nếu chị thời gian không tính sai, thời gian ra báo bản điện tử này vừa vặn trùng hợp với thời gian buổi lễ trao thưởng mà Dịch Tiệp có khả năng cầm được giải nhất kia, tới lúc đó phỏng vấn cá nhân nhất định sẽ được marketing kéo quanh internet một vòng, đối với mở rộng danh tiếng của cậu rất hữu dụng."

Hạ Bạch đè xuống kinh ngạc, như có điều suy nghĩ.

Thấy cậu nghe vào, Lý Như trong lòng càng thêm thoải mái, bổ sung, "Hẹn chụp của Chu Thục Tuyết chính là hẹn chụp cá nhân bình thường, đăng lên mấy trang làm đẹp một trận sẽ không còn nữa, không có ảnh hưởng lớn về sau, cho nên chị đề nghị cái này. Hơn nữa tin tức tiêu cực về Chu Thục Tuyết có hơi nhiều, còn thích đùa bỡn đại bài, chị không muốn cậu đi chịu cái khí kia. Đương nhiên, chị chỉ là đề nghị, nhận công việc nào vẫn là phải xem ý nguyện bản thân cậu."

Đối phương đã phân tích tới trình độ này, Hạ Bạch nếu không chọn phần công việc của Dịch Tiệp quả thực chính là ngu, thế là cậu lúc này vỗ bàn, sao chép mật khẩu mail cho Lý Như, lấy lòng cười nói, "Chị Lý, sau này chọn công việc với liên hệ việc hợp tác, liền trông cậy vào chị."

Lý Như bị cậu chọc cười, nhận lấy tài khoản và mật khẩu mail, rót trà cho cậu, "Cám ơn ông chủ tín nhiệm."

Xác định được một bước công việc, Hạ Bạch lập tức quăng chuyện mua nhà ra sau ót, bắt đầu vì công việc mới bận rộn chuẩn bị.

Ảnh chụp phỏng vấn cá nhân hoàn toàn khác với chụp chân dung và bìa tạp chí, đòi hỏi là tùy tính và chân thực, nhưng lại không thể thật sự chụp tới tùy tính và chân thực, tùy tính và chân thực ở đây chính là người phải đẹp, nhưng phải đẹp tới không cố ý, phải nhìn ra được là bộ dáng giống như thuận tay chụp được cũng đã rất đẹp rồi, nói tóm lại, chính là giả bộ thấp điệu, đem tiểu tâm cơ bình thường giấu tới ngụy trang.

Đó là một công việc rất có ý nghĩa, Hạ Bạch gần đây chụp nhiều mảng lớn, suy nghĩ nhất thời có chút cực kỳ thay đổi, thế là vì mau sớm điều chỉnh tốt trạng thái, cậu lại bắt đầu đem tất cả thời gian nhàn rỗi đều dùng để ra ngoài đi bộ tìm kiếm linh cảm chụp ảnh cuộc sống.

Ngày đó tiến hành phỏng vấn cá nhân, Hạ Bạch mang theo Lý Như thật sớm đi tới phỏng vấn, sau khi đơn giản bắt chuyện với người phụ trách, để lại Lý Như cùng đối phương tán gẫu, chính mình thì theo nhân viên làm việc đi tới phòng nghỉ của Dịch Tiệp, cùng người chủ trì và Dịch Tiệp cùng nhau tiến hành câu thông bước đầu.

Người chủ trì rất có kinh nghiệm, ôn hòa hữu độ, hết sức biết điều tiết không khí, Dịch Tiệp thì hơi có chút trầm lắng, lời không quá nhiều, nhưng hết sức hữu lễ, thái độ đối với Hạ Bạch cũng rất tốt, một chút không có tư thái của đại minh tinh.

Sau khi đơn giản câu thông, phỏng vấn chính thức bắt đầu, người chủ trì và Dịch Tiệp trò chuyện với nhau, Hạ Bạch làm tường hoa, thỉnh thoảng trảo chụp mấy tấm.

Một tiếng sau phỏng vấn kết thúc, chụp ảnh chính thức bắt đầu.

Dịch Tiệp thay quần áo và trang điểm phối hợp với ý kiến của Hạ Bạch, bảo bày ra tạo hình gì thì bày cái tạo hình đó, chỉ là hơi có chút hứng thú không cao. Hạ Bạch nhìn Dịch Tiệp trong màn hình rũ mắt lật sách, khẽ nhíu nhíu mày, sau đó ở trong lòng thở dài.

Cái nghề diễn viên này mặc dù kiếm tiền, nhưng làm người cũng không nhất định vui vẻ.

Cũng không biết Địch gà cay bây giờ đang làm gì…… Phát hiện mạch suy nghĩ có chút lệch sóng, cậu nhanh chóng hồi thần, chuyển lực chú ý lên chụp hình, bắt đầu nghĩ cách điều động cảm xúc của Dịch Tiệp.

Ba tiếng sau, Hạ Bạch cuối cùng kết thúc công việc lấy máy ảnh xuống ngồi phịch trên ghế lái phụ, có chút có lỗi cười cười với Lý Như, "Để chị đợi lâu rồi, đừng tiễn nữa, chị thả em ở cửa tàu điện ngầm phía trước về nhà đi, nghỉ sớm một chút."

"Chị là nhân viên của cậu, đưa đón cậu là cần thiết, cậu cuối tháng phát cho chị nhiều chút phí xe cộ là được." Lý Như khởi động xe, lúc lùi xe nhìn sắc trời bên ngoài, cười nói, "Dự báo thời tiết nói hai ngày nay sẽ rơi tuyết, nhìn thời tiết này, tuyết đầu mùa năm nay hẳn rất nhanh sẽ rơi."

Hạ Bạch nghe vậy cũng theo đó nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài lộ ra vẻ có chút âm trầm, tùy ý gật gật đầu, vừa chuẩn bị nói gì đó, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cậu lấy di động ra nhìn một chút, thấy là Ngưu Tuấn Kiệt gọi tới, cười ấn nghe, hỏi, "Các cậu chơi bóng xong rồi? Tôi hiện tại ở thành Bắc, chuẩn bị về ký túc rồi, các cậu có gì muốn mua không, tôi mang về cho các cậu."

"Tiểu Bạch, phòng ngủ của chúng ta bị trộm rồi! Tủ quần áo ngăn kéo đều bị lục rối tung, bốn máy tính và polaroid (*) trên bàn của cậu đều không còn! Cậu mau về xem một chút xem có còn mất cái gì khác hay không, cảnh sát với giáo viên hướng dẫn lát nữa sẽ tới, còn phải điều động giám sát hành lang gì đó…… Tóm lại cậu mau về đi, lão Nhị đã sắp điên rồi, luận văn cậu ấy viết nửa năm tất cả trong máy tính, còn ảnh gì gì đó trong máy tính của cậu. Tôi @# %…… Thằng trộm thật đáng ghét, cả cái tầng này chỉ trộm phòng chúng ta, khóa cũng không có dấu vết cạy, nhất định là người quen làm! Cũng không biết thằng khốn nào lén lút sao chìa khóa phòng ngủ chúng ta! Tôi mà bắt được nó không đánh nhừ tử nó thì không được!"

((*) Máy ảnh polaroid là máy ảnh chụp lấy ngay ý)

Hạ Bạch kinh hãi, vội vàng ngồi thẳng thân thể, nhớ tới video với ghi âm nói xin lỗi của Địch Thu Hạc bị cậu lưu trong máy tính, da đầu lập tức nổ tung, gấp giọng nói, "Tôi về ngay đây!" Nói xong cúp điện thoại,

dùng di động tìm kiếm website chính thức của hãng máy tính, đăng nhập tài khoản ban đầu kích hoạt, từ xa khóa văn kiện máy tính.

Hiện tại cậu vô cùng may mắn mình ban đầu dùng nhiều tiền mua cái máy tính này! Đắt vẫn là có đạo lý của đắt, ít nhất đồ sau khi mất không cần lo lắng tài liệu bên trong lộ ra ngoài. Hiện tại cậu chỉ hi vọng tên trộm kia sau khi trộm máy tính không kịp lập tức xem văn kiện trong máy tính của cậu, mà là lựa chọn xách máy tính trước chạy trốn.

"Sao thế?" Lý Như thấy cậu biểu tình khó coi, lo lắng hỏi.

Hạ Bạch lúc này không muốn để cô đưa cũng phải để cô đưa, miễn cưỡng đè xuống lo lắng nói, "Phòng ngủ mất trộm, máy tính em để văn kiện quan trọng bị trộm, hiện tại phải sớm trở về."

Lý Như nghe vậy cau mày, đạp chân ga, tăng nhanh tốc độ xe.

Hạ Bạch nhanh chóng thắt dây an toàn, nghĩ tới gì đó, lại nhanh chóng gọi một cú điện thoại qua cho Địch Thu Hạc, kết quả nhắc nhở tắt điện thoại, chuyển sang gẩy số của Vương Bác Nghị.

"Alo, Hạ tiên sinh, Địch thiếu đang quay phim nửa tiếng nữa mới có thể nghỉ ngơi."

"Nói với ông chủ của anh, máy tính của tôi bị trộm, bên trong có video tự phạt ba chén với ghi âm play nhục nhã anh ấy gửi cho tôi! Trong tay anh ấy không phải có một team sao? Bảo anh ấy phái người để ý internet! Tôi vừa đã khóa máy tính từ xa, hiện tại máy tính là trạng thái tắt, không cách nào theo dõi địa chỉ. Cũng may file video với ghi âm tôi đã mã hóa, hẳn là không dễ bị phá như vậy. Tóm lại để an toàn, các anh vẫn là phái người chú ý trên mạng tốt hơn, tôi hiện tại chạy về phòng ngủ xem xem cảnh sát nói thế nào, tới lúc đó lại liên hệ với các anh." Nói xong cúp điện thoại, có chút khó chịu gãi gãi tóc.

Kiếp trước cậu an an ổn ổn ở phòng ngủ 4 năm, ngay cả bình nước cũng không mất qua, như thế nào kiếp này lại đột nhiên mất trộm. Không lý nào quỹ tích lịch sử lại đột nhiên thay đổi…… Chả lẽ là bởi vì mấy video kia của Địch Thu Hạc?

Nghĩ tới đây trong lòng cậu cả kinh, càng thêm bối rối.

Chết tiệt, sớm biết ban đầu nên trực tiếp thủ tiêu mấy video kia! Mà không phải lưu lại trong file mã hóa!

Một đường bão táp trở về phòng ngủ, cảnh sát và giáo viên hướng dẫn đã tới, giám sát cũng đã điều ra được, lại không thấy có kẻ khả nghi xuất nhập.

"Các em đều kỹ lại kỹ chút có ai khác từng tiếp xúc qua chìa khóa phòng ngủ các em hay chưa, có đầu mối gọi điện thoại cho tôi, trước đừng nói ra ngoài." Giáo viên hướng dẫn sau khi tiễn cảnh sát đi cau mày dặn dò, biểu tình khó coi.

Lần này mất trộm rõ ràng là người quen làm, trong sinh viên lòi ra trộm cắp, giáo viên hướng dẫn hắn đây nhất định phải xui xẻo.

Mọi người gật đầu một cái đồng ý, tiễn hắn ra khỏi phòng ngủ.

Đem ánh mắt các phòng khác xem náo nhiệt nhốt ở bên ngoài, Ngưu Tuấn Kiệt có chút khó chịu gãi gãi tóc, nhìn một cái lão Đại đang an ủi lão Nhị, nhức đầu nói, "Trong máy tính của tôi với lão Đại không có thứ gì quan trọng, mất thì mất, nhưng trong máy tính của lão Nhị có luận văn của cậu ấy, nếu mất thì tâm huyết cả năm liền uổng phí! Đúng rồi, Tiểu Bạch trong máy tính của cậu có thứ gì quan trọng không?"

Hạ Bạch lau mặt, khổ bức gật đầu, "Có, thứ rất quan trọng, thứ kia nếu tuôn ra, Thu Hạc đoán chừng sẽ lên đầu đề……" Cái video tự phạt ba chén kia còn có ghi âm moa moa ta kia nữa, quả thực lịch sử đen tối! Quá khuyết tật trí tuệ rồi!

Lời vừa nói ra, tầm mắt ba người khác đều định trên mặt cậu, ngay cả Trần Kiệt đang khổ sở đều tinh thần một chút.

"Thứ có thể lên đầu đề……" Ngưu Tuấn Kiệt nuốt nuốt nước miếng, hỏi, "Không phải cái gì kia cậu với Thu Hạc…… phim điện ảnh nhỏ đi, đó, thứ đó quả thật không thể tiết lộ, cần tôi giúp cậu liên hệ hacker không?"

Hạ Bạch bị hắn nói đơ một cái, sau đó tức giận đạp hắn, "Nghĩ vớ vẩn cái gì thế! Tôi với anh ta hiện tại vẫn là quan hệ nam nam thuần khiết! Video tôi nói là video anh ta quay nói xin lỗi tôi! Cái chủ ý thối cậu đưa ra, tự phạt ba chén ấy! Thứ đó tuôn ra có thể nhìn được sao!"

"Không, không thể……" Ngưu Tuấn Kiệt chột dạ bưng chân.

"Chờ chút, hacker?" Hạ Bạch đạp xong sửng sốt, mắt đột nhiên phát sáng, lấy điện thoại ra tìm ra số Hình Thiệu Phong gẩy tới, vui vẻ nói, "Tôi có cách rồi! Văn kiện của chúng ta nhất định của tìm lại!"

Xoạt xoạt! Trần Kiệt dùng sức đẩy Vương Hổ và Ngưu Tuấn Kiệt ra hai bên, mắt lấp lánh tiến tới bên cạnh cậu.

61. Chương 61: Sung Sướng Muốn Bay Lên!

Edit + Beta: Vịt

Hình Thiệu Phong làm việc hiệu suất siêu cao, hiểu rõ tình huống nửa tiếng sau đã hồi âm lại.

"Trong bốn máy tính có ba máy hiện tại vẫn như cũ trong trạng thái tắt mắt, tra không được tin tức. Trong

đó có một máy 10 phút trước kết nối mạng, nhưng không mở máy, tôi nghĩ phương phát tự động mở nó, phá hệ thống khóa của nó, phục chế di chuyển tất cả file bên trong, sau đó tiêu hủy file gốc. Đây là vị trí của nó, vẫn ở trường các cậu, các cậu có thể đi báo cảnh sát tìm người." Nói xong gửi một định vị tới.

Ngưu Tuấn Kiệt nhìn định vị một cái, giận tới tuốt tay áo lên, "Mẹ kiếp, cư nhiên vẫn trốn ở trường, còn có tâm tìm tới phòng ăn ăn cái gì, quả nhiên là người quen gây án, tôi đi đánh chết hắn!" Nói xong liền muốn xông ra bên ngoài.

"Chờ chút." Hạ Bạch kéo hắn.

Ngưu Tuấn Kiệt quay đầu trừng cậu, "Tiểu Bạch, cậu sẽ không phải muốn ngăn tôi chứ, đối với trộm cắp không thể nhân từ!"

"Ai nói tôi muốn ngăn cậu." Hạ Bạch cởi áo khoác cản trở xuống, cũng tuốt tay áo, cười lạnh, "Tôi đi với cậu."

Trần Kiệt đã cầm lên gậy bóng chày tựa ở góc tường.

Vương Hổ thấy thế kinh hãi, nhanh chóng xông lên đoạt lấy cây gậy, hết nước hết cái khuyên, "Cái này không thể cầm, sẽ xảy ra mạng người, dùng nắm đấm đánh nhau càng có cảm giác, thật đấy, lão Nhị cậu tin tôi đi."

Trần Kiệt nhìn nắm đấm của mình một cái, quay đầu liền đi ra ngoài cửa, ba người khác vội vàng đuổi theo.

Mấy người hùng hổ ra khỏi phòng ngủ, nhất tề quên mất phải trước báo chuyện này cho cảnh sát với giáo viên hướng dẫn, quyết định chủ ý phải trước tìm được người đánh một trận nhừ tử hả giận.

Lầu phòng ngủ cách phòng ăn có chút xa, bốn người sải bước đi nhanh, kết quả lúc nhìn thấy cửa lớn phòng ăn lại bị điện thoại của Hình Thiệu Phong giội nước lạnh.

"Vừa rồi máy tính của Hạ Bạch mở rồi, tên trộm cố gắng lật xem văn kiện bên trong và đăng nhập tài khoản weibo của Hạ Bạch, toàn bộ không thành công, hiện tại đang mang theo máy tính di chuyển ra bên ngoài trường, hẳn là muốn đi tìm người phá giải máy tính." Hình Thiệu Phong nói, lại đem đang định vị trong di động gửi tới, "Tôi thừa dịp hắn kết nối mạng mở máy dùng phương thức bắn ra cửa sổ quảng cáo phát virus độc qua, hắn ấn vào, hiện tại coi như hắn thoát khỏi internet, tôi cũng có thể định vị được vị trí của máy tính."

Định vị điểm di động rất nhanh, đối phương rõ ràng là lái xe đi.

"Đệt!" Ngưu Tuấn Kiệt giận tới nổ tung, túm tóc, "Tôi tuần này không lái xe tới trường, làm sao có thể đuổi theo."

Khí áp trên người Trần Kiệt vèo một cái thấp xuống.

Hạ Bạch cau mày, nhìn một cái định vị trong di động, quyết định thật nhanh, "Gửi định vị cho cảnh sát, để cho bọn họ giúp chúng ta đuổi theo, Tuấn Kiệt đi làm, trong nhà cậu có bối cảnh, cảnh sát không dám kéo dài chuyện nhà cậu."

Ngưu Tuấn Kiệt nghe vậy nhanh chóng móc điện thoại ra.

"Gọi cho giáo viên hướng dẫn sao?" Vương Hổ đè lại Trần Kiệt tùy thời khả năng đột ngột rời đi, do dự hỏi.

"Gọi, nhưng không phải hiện tại." Hạ Bạch nói xong nghĩ tới gì đó, nhanh chóng tìm ra số điện thoại Lý Như gẩy tới, hỏi, "Chị Lý, chị hiện còn ở đại học Q không?"

Năm phút sau, bốn người chen lên xe Lý Như, Ngưu Tuấn Kiệt muốn tới ghế lái, Lý Như ngồi ghế phụ, ba người Hạ Bạch chen chúc ngồi phía sau, một phụ trách nhìn định vị nói vị trí với Ngưu Tuấn Kiệt, một phụ trách gọi điện thoại của giáo viên hướng dẫn mã hậu pháo (*) nói tình huống, một ngồi bất động trên người tỏa hàn khí.

((*) mã hậu pháo: là ba quân cờ trong cờ tướng, nhưng chỗ này có nghĩ là vô dụng, chả giúp ích được gì)

"Hướng con đường lớn xây dựng kia đi." Hạ Bạch gẩy định vị một cái, quay đầu nhìn Vương Hổ vừa mới cúp điện thoại, "Giáo viên hướng dẫn nói thế nào?"

"Nói đuổi theo xe quá nguy hiểm, bảo chúng ta về trường chờ kết quả của cảnh sát." Vương Hổ đặt điện thoại xuống, vẻ mặt chính trực nói, "Sau đó tôi nói với thầy ấy, mấy bọn mình không đuổi theo xe, đang ở bên ngoài dùng đồ ăn an ủi lão Nhị đau buồn mất luận văn."

Trần Kiệt quay đầu nhìn hắn.

Vương Hổ nhanh chóng xoay mặt hắn lại, cảm thấy bị hắn nhìn thêm mấy lần nữa tối nay liền sẽ gặp ác mộng.

"Phía trước quẹo trái." Điểm định vị lại bất động, Hạ Bạch chỉ huy xong Ngưu Tuấn Kiệt phương hướng di chuyển, đang chuẩn bị tra một chút tình hình giao thông phía trước, giao diện định vị bên trên liền biến mất, bị điện thoại Địch Thu Hạc gọi tới thay thế.

Cậu nhanh chóng cúp, một lần nữa định xong vị trí đưa di động cho Lý Như để cho cô nhìn, sau đó lấy điện thoại Ngưu Tuấn Kiệt gọi lại cho Địch Thu Hạc.

"Xảy ra chuyện gì? Tiểu Bạch sao không nhận điện thoại?" Thanh âm Địch Thu Hạc còn có chút hổn hển, hẳn là vừa quay xong phim còn chưa kịp nghỉ uống miếng nước.

"Là tôi, Tuấn Kiệt đang lái xe, điện thoại tôi đang định vị." Hạ Bạch giải thích một câu, sau đó đơn giản nói rõ ràng tình huống, cau mày dặn dò, "Trước mắt nhìn, tên trộm máy tính hẳn là còn chưa kịp đụng tới đồ trong máy tính của tôi, nhưng anh tạm thời đừng bảo người team anh thả lỏng, coi chừng một đoạn thời gian, để ngừa vạn nhất."

Nghe được thanh âm của cậu, cảm xúc căng thẳng của Địch Thu Hạc hòa hoãn rất nhiều, chờ sau khi nghe được cậu nói Hình Thiệu Phong đã giúp cậu định vị được máy tính, chân mày mới nới lỏng, trả lời, "Mấy video kia tuôn ra cũng không sao, tôi có thể nói là chơi trò Truth or Dare với bạn bè thua, lúc đùa giỡn với bạn quay, sẽ không có ảnh hưởng lớn, cậu đừng khẩn trương. Ngược lại mấy tấm hình với tài liệu kia của cậu mất không sao sao? Còn có, các cậu đừng đuổi theo quá gần, an toàn hàng đầu."

Hạ Bạch lúc này mới nhớ tới trong máy tính của mình còn có một đống lớn ảnh tài liệu tư liệu các thứ tâm huyết, sau khi đơ một chút đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, mặt căng cứng nhạt nhẽo giải thích, "Cái này sẽ không mất…… Mất cũng không sao, ảnh quan trọng có liên quan tới công việc chỗ chị Lý đều có bản sao, ảnh khác không còn sau này lại chụp là được."

Địch Thu Hạc nghe ra giả vờ bình tĩnh trong giọng nói của cậu, tâm lại ngứa lên, ngừng vài giây sau đó thấp giọng nói, "Chờ trở về thành phố B, tôi cùng đi chụp hình với cậu…… Nếu như cậu muốn chụp tôi, tôi có thể phối hợp."

Ngữ khí câu sau thực sự quá ái muội, lỗ tai Hạ Bạch có chút nóng lên, giơ tay lên dùng sức gãi gãi, nhìn một cái những người khác trong xe, che điện thoại nhanh chóng nói, "Khuôn mặt kia của anh quá dễ gây chú ý, đi cùng thế nào được? Được rồi, không nói nữa, anh quay xong cảnh thì hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tôi lát nữa gọi lại điện thoại cho anh, cúp trước." Nói xong cúp điện thoại, trả di động lại cho Ngưu Tuấn Kiệt, cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra."

Ngưu Tuấn Kiệt nhận lấy điện thoại, từ trong gương chiếu hậu nhìn cậu, cười tới bỉ ổi, "Thu Hạc rất lo lắng cho cậu a……"

Hạ Bạch nổi giận trợn mắt, làm bộ muốn đánh hắn.

Lý Như ngồi ở ghế phó lái cẩn thận đánh giá biểu tình của cậu một chút, khẽ nhíu mày, như có điều suy nghĩ.

"Mới vừa có xe cảnh sát chạy qua." Vương Hổ đột nhiên mở miệng.

Lực chú ý của mọi người lập tức chuyển qua, bao gồm Ngưu Tuấn Kiệt, Vương Hổ sợ tới lập tức nghiêng người đè lại đầu hắn, gấp giọng nói, "Lão Tam cậu lái xe thế nào! Nhìn đằng trước nhìn đằng trước!" Cả phòng ngủ đều là không bớt lo, hắn làm trưởng cái phòng này mệt mỏi quá.

Ngưu Tuấn Kiệt ngoan ngoãn quay đầu lại, đầy mặt hưng phấn, "Xe cảnh sát, tặc kia chạy không nổi rồi!"

Qua mấy giao lộ, điện thoại của Hình Thiệu Phong lại gọi tới.

"Vừa rồi tên trộm lại mở máy cố gắng sử dụng tài khoản weibo và file của cậu, tôi mở webcam máy tính chụp được hình dạng của hắn, hình đã gửi tới điện thoại cậu, cậu lát nữa nhận lấy."

Hạ Bạch kinh hỉ, nhanh chóng cúp điện thoại nhận hình ảnh, sau đó một khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ xuất hiện trên màn ảnh. Người trẻ tuổi ăn mặc rất thời trang, đội mũ lưỡi trai, bởi vì cúi đầu, cho nên chỉ nhìn được nửa mặt của hắn, nhận không ra bộ dáng.

"Ai vậy?" Vương Hổ sáp qua phân biệt một chút, cau mày lắc đầu, "Người này khẳng định không phải ngành chúng ta, tôi chưa từng gặp."

Trần Kiệt cũng lắc đầu, "Tôi cũng không quen."

Hạ Bạch nhìn chằm chằm nửa dưới khuôn mặt người trong tấm ảnh, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, lại sống chết nghĩ không ra là ở đâu gặp qua người này.

"Định vị dừng ở một ngã ba nhỏ…… Lại động, đi về bên phải." Lý Như đột nhiên đề cao thanh âm mở miệng, sau đó nghi ngờ nói, "Tên trộm rốt cuộc muốn mang máy tính đi đâu? Nếu như muốn tới cửa hàng máy tính phá, nên đi đường bên trái mới đúng."

"Mặc kệ hắn tại sao đi như vậy, dựng lại đúng lúc! Chúng ta rất nhanh có thể đuổi tới!" Ngưu Tuấn Kiệt vẫn duy trì hưng phấn và khí thế, lại đạp chân ga.

Hạ Bạch sáp qua nhìn một cái định vị tiếp tục di động, lại nhìn một cái hình trên màn hình điện thoại, cau mày thật sâu. Trên trộm này luôn thử động tới file và weibo của cậu, có mục đích gì? Đối phương vừa rồi dừng xe là tình cờ, hay là bởi vì phát hiện phía sau có người đuổi theo, lựa chọn cách xử lý gì?

Vẫn đang suy đoán, điện thoại của Ngưu Tuấn Kiệt đột nhiên vang lên, ấn nghe mở loa ngoài sau đó thanh âm cảnh sát truyền tới, "Bạn học Ngưu, tên trộm ở cục cảnh sát đường Hoài Dương tự thú rồi, nói trộm máy tính chỉ là bởi vì bị bạn học Hạ bắt nạt quá ác, vừa rồi hắn lái xe ra ngoài sau đó càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng áy náy, liền mang máy tính tới cục cảnh sát gần đó tự thú."

Mọi người bên trong xe: "……" Cái lý do nát này, trêu ai đó?

Điện thoại cúp, Hạ Bạch vội vàng sáng tỏ, "Người trong tấm ảnh tôi không nhận ra, tôi tuyệt đối chưa từng bắt nạt hắn!"

Trần Kiệt đỡ mắt kính, phân tích nói, "Từ trong nền hình ảnh nhìn tới, người kia ngồi là ghế sau xe, do người khác lái xe. Cho nên tên trộm này nhất định có đồng bọn, hơn nữa hắn trộm máy tính tuyệt không chỉ là dọa người một chút, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, là máy tính của Tiểu Bạch, hoặc là nói trong máy tính của Tiểu Bạch có gì đó."

Vương Hổ gãi đầu, "Chúng ta vừa rồi có phải quên hỏi tên của tên trộm với cả tự thú tới cùng có mấy

người?"

Mọi người: "……"

"Đoán cũng vô dụng, đi xem thì biết!" Ngưu Tuấn Kiệt lau mặt, lái xe tới cục cảnh sát đường Hoài Dương.

Sau khi tới nơi mọi người ào ào xuống xe, vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoàng Vĩ uể oải ngồi trên ghế, Ngưu Tuấn Kiệt lập tức nổ.

"Khốn khiếp! Cư nhiên là mày! Tao đã nói Tiểu Bạch nhân duyên tốt như vậy, sao có thể có người hận cậu ấy tới muốn trộm đồ của cậu ấy cho hả giận! Không phải là áp mày một đầu cầm học bổng sao, mày cư nhiên ghi hận tới bây giờ! Nợ lần trước mày ở trên mạng nói xấu Tiểu Bạch bọn tao còn chưa tính với mày đâu, lần này mày cư nhiên vẫn làm! Nhỏ mọn như vậy mày có phải đàn ông hay không!"

Cảnh sát xung quanh thấy hắn tâm tình kích động một bột muốn tìm người đánh nhau, bước lên phía trước vội vàng ngăn cản hắn, bảy miệng tám lưỡi khuyên.

Hoàng Vĩ núp ở phía sau, một bộ học sinh ngoan rất sợ rất hối hận.

Bên kia Trần Kiệt đã chạy vội tới trước mấy máy tính trên bàn, mở máy của mình ra xem xét một chút, thấy tư liệu thu thập với luận văn đang viết vẫn còn đó, thở phào nhẹ nhõm, xoay người bày ra nắm đấm liền hướng về phía Hoàng Vĩ.

Cảnh sát thấy thế lại nhanh chóng tới cản bên này, hơi có chút nhức đầu.

Học sinh thời nay một đứa so với một đứa chính trực hơn, bọn họ chịu không nổi a.

Hạ Bạch sau khi nhìn thấy Hoàng Vĩ sửng sốt một chút, nhớ tới chuyện đối phương kiếp trước bởi vì ăn cắp bị nghỉ học, có chút ngoài ý muốn lại cảm thấy hợp tình hợp lý, ngược lại nhớ tới tấm hình kia, nhìn xung quanh không thấy có người khả nghi khác, nhíu nhíu mày, thừa dịp mọi người đang loạn chen tới trước mặt Hoàng vĩ, trầm mặt hỏi, "Hoàng Vĩ, người trộm máy tính là cậu, tôi tin, nhưng bởi vì bị tôi bắt nạt cho nên trút giận hù dọa tôi chuyện này thì tôi không tin. Lúc ấy ở trường học người cùng cậu mang theo máy tính dời đi là ai? Các cậu muốn ở trong máy tính của tôi tìm cái gì? Cậu giữa đường dừng xe có phải thả người kia xuống hay không?"

Hoàng Vĩ vốn cho rằng cậu là tới đánh người, trong lòng đã làm tốt chuẩn bị bị đánh giả bộ đáng thương, bây giờ nghe cậu vừa hỏi như vậy, dưới không chút nào phòng bị hoàn toàn không cách nào che dấu tâm tình, bối rối nói, "Máy tính là tôi một mình trộm, di chuyển cũng là tôi một mình di chuyển, tôi không rõ cậu đang nói cái gì!"

"Không rõ?" Hạ Bạch kéo kéo khóe miệng, cười lạnh, "Vậy cậu nói cho tôi biết, xe cậu hôm nay lái là chỗ nào tới? Cậu trên đường đột nhiên dừng xe là thế nào? Lúc cảnh sát đuổi theo các cậu động tĩnh có chút

lớn, có phải các cậu phát hiện tình huống không đúng, cho nên thương lượng cậu lưu lại tự thú, để cho người khác rút lui hay không?"

Hoàng Vi tránh khỏi tầm mắt phảng phất nhìn thấu hết thảy của cậu, dứt khoát cúi đầu mím chặt môi, không nói.

Hạ Bạch thấy hắn vịt chết mạnh miệng, không để ý tới hắn nữa, xoay người đi tới máy tính của mình trước mặt, vừa gọi điện thoại cho Hình Thiệu Phong vừa ấn mở máy, sau đó ở trong file hệ thống khác lật ra tấm ảnh trảo chụp tự động của webcam, quay tới cho cảnh sát nhìn, nói, "Đây là ảnh người tình nghi sau khi máy tính tôi mở tự động trảo chụp, không phải người hiện tại ngồi đây, hắn có đồng bọn!"

Cảnh sát nghe vậy đều nhìn tới, đám người Ngưu Tuấn Kiệt cũng phản ứng tới, lại muốn xông qua đánh Hoàng Vĩ để cho hắn khai báo đồng bọn, sau đó bị cảnh sát lại lần nữa ngăn cản.

Hoàng Vĩ biểu tình càng thêm bối rối, hoàn toàn không nghĩ tới máy tính cư nhiên tự động trảo chụp ảnh người mở máy, cắn chặt môi, nhớ tới dặn dò của người kia trước khi xuống xe, chôn đầu tới càng sâu hơn, tiếp tục không chịu nói thêm từ nào.

Sau đó cũng không lâu lắm, giáo viên hướng dẫn mang theo một vị chủ nhiệm khác vội vã chạy tới, sau khi hiểu một chút tình huống cụ thể, phân hai đầu tiến hành khuyên ngăn, cố gắng làm cho Hoàng Vĩ nói thật, và để cho đám người Ngưu Tuấn Kiệt giải quyết riêng chuyện này, đừng nháo lớn chuyện.

Tình huống đang loạn một đoàn, điện thoại của Địch Thu Hạc lại gọi tới.

"Vừa rồi Hình Thiệu Phong gửi hình cho tôi, người mà webcam tự động trảo chụp được là Địch Hạ Tùng." Thanh âm Địch Thu Hạc có chút trầm, thanh tuyến vốn ôn nhu căng tới rất chặt, "Chuyện này Hoàng Đô và Tần gia bên kia hẳn đã nhận được tin tức, bọn họ nhất định sẽ hướng cục cảnh sát và trường học tạo áp lực, muốn giải quyết riêng chuyện này. Cậu với bạn cùng phòng đi về trước, tôi phái người xử lý chuyện này."

Địch Hạ Tùng?!

Hạ Bạch ngoài ý muốn lại kinh ngạc, trong đầu hiện lên bộ dáng Địch Biên, vỗ trán, "Khó trách cảm thấy người kia có chút quen mắt, cậu ta lớn lên thật là giống Địch Biên…… Cậu ta đầu óc có bệnh sao? Cùng Hoàng Vĩ trộm máy tính của tôi đối với cậu ta có lợi gì? Cậu ta một thiếu gia sống an nhàn sung sướng, cho dù muốn từ chỗ tôi gây sự cũng không cần tự thân xuất mã đi, chuyện hôm nay quá não tàn rồi."

"Không não tàn, nó hẳn là không tham dự tới trong vụ Hoàng Vĩ trộm cắp, nhiều lắm coi như là người mua tang vật. Nếu không phải cậu phản ứng nhanh và Hình Thiệu Phong làm việc hiệu suất cao, máy tính tuyệt đối không nhanh như vậy được tìm trở về. Cho dù sau đó các cậu phát hiện máy tính là bị Hoàng Vĩ trộm, cũng không ai sẽ liên tưởng tới trên đầu nó. Lúc trước tôi dùng tài khoản của cậu đăng tuyên bố đầu tiên, nó đoán chừng là cho rằng có thể từ trong máy tính của cậu tìm được ngược điểm và điểm đen của tôi." Địch Thu Hạc giải thích cặn kẽ, ngữ khí có chút trào phúng, sau đó dặn dò, "Chuyện lần này nó có thể có một vạn cách làm cho mình thoát thân, Tần gia và Địch Biên cũng sẽ không để cho lý lịch của nó

dính điểm đen, nhưng cậu yên tâm, chuyện này tôi nhất định có thể giúp cậu lấy lại công đạo. Mấy ngày này cậu với đám Ngưu Tuấn Kiệt đừng ra mặt, cẩn thận trường học tạo áp lực cho các cậu."

Hạ Bạch cau mày, "Anh định làm gì? Nhưng đừng tự mình dính tanh."

"Lo lắng tôi?" Địch Thu Hạc hoãn xuống thanh âm, hơi mang theo cười, "Yên tâm, trong lòng tôi đều biết, cậu sau khi về trường hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai sự tình liền có thể có kết quả, đừng nghĩ vớ vẩn, cũng đừng lo lắng cho tôi."

"Ai lo lắng cho anh." Hạ Bạch nổi giận cúp điện thoại, trong lòng nói thầm. Làm sao vô luận nói chính sự gì cuối cùng cũng phải không đứng đắn tới buồn nôn, gà cay Địch ba tuổi.

Chuyện tạm thời không ra kết quả, sau khi trời tối cảnh sát khu đại học Q mang Hoàng Vĩ về khu của mình, mấy người Hạ Bạch cũng bị giáo viên hướng dẫn lôi kéo trấn an một trận, đóng gói đuổi về trường.

Mời Lý Như ăn bữa cơm, bốn người phòng ngủ trở lại phòng ngủ, đối mặt với cả phòng hỗn độn, liếc mắt nhìn nhau, ngửa mặt lên trời thở dài.

Chuyện hôm nay, nháo tới tâm muốn chết rồi.

Trần Kiệt đã sao chép luận văn trở lại khom lưng nhặt lên quần áo trên mặt đất, nhìn Hạ Bạch một cái, nói, "Thái độ của giáo viên hướng dẫn và trường học các cậu đều thấy được, nếu như không đồng ý giải quyết riêng, giáo viên hướng dẫn đoán chừng sẽ có ý kiến với chúng ta."

Vương Hổ cảm thấy có chút biệt khuất, "Nhưng rõ ràng chúng ta mới là người bị hại."

"Tôi ngược lại có thể miễn cưỡng, cũng không lo lắng không lấy được bằng tốt nghiệp, nhưng các cậu……" Ngưu Tuấn Kiệt gãi gãi tóc, có chút khó chịu, "Lão Nhị còn kế hoạch thi nghiên cứu sinh trường này, chuyện này thật là……"

Hạ Bạch trong lòng cũng có chút không thoải mái, giáo viên hướng dẫn đề nghị giải quyết riêng là suy tính đến bọn họ không có tổn thất thực tế gì, mà thái độ nhận lỗi của Hoàng Vĩ tốt đẹp, còn giảo hoạt mà đem ăn cắp nói thành trò đùa dai, bẻ cong tính chất sự việc. Bọn họ hiện tại bị giáo viên hướng dẫn dùng cái cớ nát bảo vệ danh dự trường học giải quyết riêng, giống như không giải quyết riêng chính là hẹp hòi không yêu trường tính toán chi li, cõng nồi thì đã xác định cõng rồi.

"Trước đi ngủ đi." Cậu nhớ tới lời của Địch Thu Hạc, đè xuống tâm tình trấn an bọn họ vài câu, sau đó bọn họ cùng sau sửa sang lại phòng, cố gắng sôi động không khí, dời đi lực chú ý của mọi người.

Sáng sớm hôm sau, Vương Hổ nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn, nói tình huống có biến.

Học sinh bị chụp được kia tự mình tới cục cảnh sát, còn mang theo luật sư, nói hắn đối với chuyện Hoàng Vĩ ăn cắp không biết gì, xe mặc dù là hắn cho Hoàng Vĩ, nhưng hắn cùng Hoàng Vĩ cũng không quen thuộc, chỉ là vừa quen, đối phương nói mua một cái máy tính second hand muốn cho hắn xem một chút, cũng nói muốn mượn xe hắn đi làm chút chuyện, hắn vừa vặn không có việc gì, liền thuận thế đi xem chút, sau đó lại cảm thấy không có ý nghĩa, ở giữa đường xuống xe về nhà.

Đồng thời Hoàng Vĩ cũng mở miệng, tình huống khai báo giống y sì học sinh kia nói, cũng tỏ vẻ đã biết sai, sẽ thực sự bồi thường tổn thất của đám Hạ Bạch, hi vọng mấy người có thể tha thứ cho hắn nhất thời kích động, nói tới nước mắt nước mũi tùm lum, hết sức tình thâm ý thiết.

Tóm lại, giáo viên hướng dẫn là tới làm thuyết khách, Hoàng Đô và Tần gia quả thật tạo áp lực vào cho trường học lợi ích, giáo viên hướng dẫn đồng ý, nếu bọn họ nguyện ý giải quyết riêng chuyện này, trường học nguyện ý nhất định đền bù cho bọn họ.

"Bốn máy tính của bọn em gộp lại mấy vạn đồng, cũng không tính giá trị kèm theo của mấy tài liệu ảnh trong máy Tiểu Bạch và luận văn trong máy tính của lão Nhị, số tiền này lại muốn giải quyết riêng? Cái này còn có thể giải quyết riêng?" Ngưu Tuấn Kiệt giận đến điên cuồng vỗ bàn, hắn không cam lòng, hắn sống lớn như vậy, ngoại trừ lần ngã trong tay Lưu Hoan Hoan, còn chưa từng chịu qua loại bực mình này!

Hạ Bạch cũng rất chán ghét. Đây quả thực là người vừa mở miệng, đen cũng có thể nói thành trắng. Hiện tại trừ phi có người nhất định muốn đè ép chuyện này không cho phép giải quyết riêng, nếu không bọn họ nhất định phải ăn thiệt thòi ấm ức.

Vừa nghĩ như vậy, Ngưu Tuấn Kiệt liền nhận được điện thoại của cha hắn, Ngưu cha hào khí tỏ vẻ đối phương đã dẫn luật sư qua, vậy thì bọn họ cũng dẫn luật sư! Cũng tỏ vể có người cũng mời luật sư cho Hạ Bạch! Luật sư hai nhà liên hiệp chung một chỗ, chúng ta cùng đối cứng!

Hạ Bạch mặt mông lung, cậu cũng mời luật sư, ai?

Không đợi cậu mông lung xong, Trần Kiệt cũng nhận được điện thoại, đối phương tự xưng là hiệp hội nào đó nào đó, nói luận văn lúc trước cậu đóng góp có giá trị nghiên cứu rất lớn, nghe nói bản thảo và tài liệu thu thập đã mất hết, bọn họ rất đau lòng, muốn giúp hắn đòi lại công đạo!

Trần Kiệt nhìn một cái USB hôm qua dùng để sao chép luận văn, quyết đoán nhét nó vào góc khuất nhất ngăn kéo, thở dài tỏ vẻ, luận văn đã mất hắn rất khổ sở.

Mọi người: "……"

Vừa cảm thán xong, cục cảnh sát bên kia lại gọi điện thoại tới, nói vụ này không thể nói chuyện riêng, bởi vì liên quan đến số tiền quá lớn, riêng không được.

Trong mặt mày Ngưu Tuấn Kiệt đã mang theo tiếu ý, hỏi, "Như thế nào đã số tiền quá lớn rồi?"

"Ảnh tài liệu trong máy tính bạn cùng phòng Hạ Bạch của cậu toàn bộ bị hủy, luật sư của cậu ấy đem mấy tấm hình kia dựa theo giá thị trường nơi mà bạn học Hạ Bạch chụp hình so sánh chút, dự tính ra một giá trị tương đối lớn, lại cộng thêm giá trị bản thân của máy tính, cho nên số tiền có chút cao, bên trên yêu cầu nhất định phải nghiêm túc xử lý." Cảnh sát giải thích một chút, lại đảm bảo một chút vụ này bọn họ nhất định sẽ hảo hảo làm, sau đó cúp điện thoại.

Ngưu Tuấn Kiệt nhịn không được nện bàn cười to ba tiếng, "Đáng đời a ha ha ha ha, Tiểu Bạch cậu chụp ảnh là đúng hạn lương tính tiền, giá ảnh chụp khẳng định cực thấp, trong máy tính của cậu lại chứa một đống ảnh a ha ha ha ha!"

Vương Hổ vội vàng lấy điện thoại ra gẩy số giáo viên hướng dẫn, đem tình huống cảnh sát nói khai báo một chút, sau đó tỏ vẻ khó xử, không phải bọn họ không muốn giải quyết riêng, là cảnh sát không đồng ý a, bọn họ cũng không có cách nào mà.

Giáo viên hướng dẫn u mê, lại nhanh chóng cùng trường học phản ứng tình huống.

Bên này đang vui mừng, Từ Dận Vinh lại gọi điện thoại tới cho Hạ Bạch, nói ảnh mà cậu tham gia triển lãm, bán đấu giá ra rồi, bán hơn 60 vạn, người mua là cổ đông của Hoa Đỉnh Kha Sử, đối phương hết sức thưởng thức trí tuệ thể hiện ra lúc cậu chụp hình, muốn mua tất cả ảnh phong cảnh của cậu.

Hạ Bạch: "???" Tham gia triển lãm? Cậu lúc nào thì cầm ảnh đi tham gia triển lãm? Còn có Hoa Đỉnh? Tự sinh tự tiêu?

(Tự sinh tự tiêu: Tự làm ra rồi tự tiêu thụ, nhưng chắc chỗ này ý là Hoa Đỉnh tự mở triển lãm xong tự mua tranh)

"Chính là triển lãm mà bạn cũ của thầy làm, thầy đem tác phẩm của ba sư huynh đệ các con mỗi đứa chọn hai bức đưa qua trưng." Từ Dận Vinh ngữ khí chậm rãi, phảng phất chuyện này là đã sớm cùng cậu câu thông qua vậy, "Là một triển lãm có tính chất công ích, bán đấu giá được sẽ quyên ra một phần cho công trình Hi Vọng, ảnh của con với lão Đại đều đấu giá được, lão Nhị vô dụng, chỉ đấu giá được một tấm."

Hạ Bạch: "…… Sư phụ cầm hai tấm hình kia của con đi tham gia triển lãm?"

"Lần trước ta hỏi, con nói tùy ta xử lý hai tấm Rừng rậm bóng đen và Thành thị huyễn cảnh kia, ảnh người của con muốn dùng để kiếm tiền, ta không đụng tới." Từ Dận Vinh giải thích, lại than thở nói, "Ảnh người của con có thể kiếm tiền, ảnh phong cảnh cũng là nghệ thuật, theo ta học ảnh người thật sự quá mai một năng lực phương diện ảnh phong cảnh của con, ta không đành lòng mà."

Sư phụ trước kia cũng chưa từng không đành lòng……

Hạ Bạch nuốt xuống thổ tào, phối hợp an ủi ông.

"À đúng rồi, ta nghe nói máy tính của con bị trộm, mất rất nhiều ảnh?" Từ Dận Vinh giống như là đột nhiên nhớ tới chuyện này, lắc đầu than thở, "Cổ đông Hoa Đỉnh kia còn muốn mua mấy tấm ảnh phong cảnh khác trong cùng series của con, bây giờ đồ bị trộm, chuyện này nhưng làm sao bây giờ? Ta còn nghe nói luật sư Thu Hạc mời cho con đang giúp con định giá tất cả hình tổn thất kia? Giá trị bán đấu giá nhất định phải tính vào, Kha tiên sinh người ta nhưng là giao toàn bộ tiền đặt cọc rồi."

"……"

Cong cong vòng vòng một vòng lớn, hóa ra là ở chỗ này.

Cúp điện thoại, Hạ Bạch hơi có chút cảm giác dở khóc dở cười, khóe miệng muốn vểnh không vểnh được, trong mắt tràn đầy tiếu ý — loại cảm giác được người thân cận toàn lực bảo vệ…… Thật là quá sung sướng! Sung sướng muốn bay lên!

62. Chương 62: Kim Ốc Tàng Điểu

Edit + Beta: Vịt

Sự tình có chuyển biến, bốn người lúc trước sa sút tinh thần, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến cục cảnh sát.

"Hay lắm, chúng ta trước không tranh luận Địch Hạ Tùng rốt cuộc có tình nghi trộm cắp hay không, chỉ nói cậu ta xóa hết ảnh của Hạ tiên sinh! Hiện tại chứng cớ vô cùng xác thực, trong khoảng thời gian máy tính mất, chỉ có người tình nghi Hoàng Vĩ và Địch Hạ Tùng động tới máy tính, vừa rồi cảnh sát cũng đã hỏi, Hoàng Vĩ ngay cả file trong máy tính Hạ tiên sinh tên gọi cụ thể là gì cũng không biết, tôi có lý do hoài nghi, là Địch Hạ Tùng ác ý xóa tài liệu và ảnh trong máy tính Hạ tiên sinh, hiện tại dữ liệu không cách nào khôi phục, tổn thất này phải do hắn bồi thường!"

Luật sư Vương hung hăng cau mày, "Anh đây là phỏng đoán ác ý!"

"Ảnh máy tính tự động trảo chụp được ở bên kia, đây rõ ràng là nghi ngờ hợp lý!" Luật sư của Hạ Bạch một bước cũng không nhường.

Hạ Bạch nghẹn cười ngồi ở một bên, ngoan ngoãn đưa nước cho đại lão luật sư.

Đại lão luật sư nhận lấy nước, thay đổi hung thần ác sát đối chọi gay gắt lúc trước đối mặt với luật sư Vương, hướng cậu hòa ái cười cười, nếp nhăn trên mặt dồn thành một đóa hoa cúc, sau đó uống ngụm nước, bày biểu tình thỏa đáng, tiếp tục cùng luật sư Vương "Trao đổi hữu hảo".

Luật sư Vương đuối lý, bị hắn nói tới vô cùng nghẹn, nhịn không được một cái lại một cái nhìn lén Hạ

Bạch, trong lòng có chút hoài niệm sảng khoái hồi đó đứng ở phía sau Địch Thu Hạc, cùng Hạ Bạch cùng nhau nhìn Địch Thu Hạc lúc oán giận Tần gia.

Hồi đó Hạ Bạch này nhưng vẫn là đồng minh của hắn, hiện tại phong thủy chuyển sai, cư nhiên chuyển hai người thành đối lập. Còn có Nhị thiếu gia bực mình kia, tâm nhãn vừa nhỏ vừa xấu, phương diện xử lý ngay cả một đầu ngón tay của Đại thiếu gia so ra đều kém, gây họa chỉ biết tìm phụ huynh! Trước kia có Tần Lỵ cảnh thái bình giả tạo, Địch Hạ Tùng lại ở nước ngoài, bọn họ vẫn không biết tính tình thật sự của Địch Hạ Tùng, chỉ cho rằng đối phương ưu tú như lời đồn, bây giờ tự mình tiếp xúc, triệt để tiêu tan!

Ngưu Tuấn Kiệt nhìn xung quanh một cái không dám nhúng tay vào hai phe đại lão luật sư bắn liên thanh với cảnh sát và luật sư Vương càng nói càng ít, nghiêng người tiến tới bên cạnh Hạ Bạch, chọt eo cậu, "Ê ê, là ảo giác của tôi ư, luật sư đối diện hình như cứ nhìn cậu mãi."

"Không phải ảo giác, tôi với hắn lúc trước đã gặp qua một lần, miễn cưỡng coi như là quen biết." Hạ Bạch thấp giọng trả lời, thấy luật sư Vương biểu tình uất ức tâm tình khó coi, niệm tình lần trước từng đứng cùng một phe mắng Tần gia, cũng đưa một chai nước qua, hướng hắn khẽ gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Luật sư Vương sửng sốt, đưa tay nhận lấy nước, sau đó đột nhiên thở dài, không cùng luật sư bên này đối chọi gay gắt nữa, đứng dậy đi ra ngoài không biết gọi điện thoại cho ai.

Ngưu Tuấn Kiệt xoa cằm, "Hắn ta đây là bị một chai nước của cậu mua chuộc?"

Hạ Bạch lắc đầu, "Không biết…… Luật sư nhà cậu với luật sư Tần gia cãi nhau sao rồi? Cảnh sát nói sao?"

Nhắc tới cái này, mắt Ngưu Tuấn Kiệt lập tức sáng, cười khà khà, "Luật sư kia nhà tôi chính là lão lưu manh, cha tôi nói, Tần gia hiện tại thế cục không tốt, không dám liều mạng với bọn tôi, chuyện Địch Hạ Tùng hư hư thực thực ăn cắp của bạn học tuôn ra, Tần gia có thể lại phải đứng đầu gió dư luận một lần rồi, cãi tới cuối cùng tuyệt đối là bọn họ thỏa hiệp, bọn tôi thu được lợi ích là được."

Hạ Bạch nghe vậy thả lỏng, quay đầu nhìn Vương Hổ liều mang hướng bọn họ nháy mắt, dùng khẩu hình ý bảo bọn họ giáo viên hướng dẫn tới, nhanh chóng chọt Ngưu Tuấn Kiệt để cho hắn thu liễm một chút tâm tình cao hứng phóng ra bên ngoài, sau đó hướng đại lão luật sư cười cười lấy lòng.

Luật sư tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của cậu, giơ tay lên mắt mang tiếu ý gật gật đầu với cậu, sau đó đứng dậy chỉnh lại quần áo, vội vàng chạy về phía giáo viên hướng dẫn, chuẩn bị xong cùng đối phương bàn luận chút vấn đề "Bảo vệ quyền lợi của học sinh ở trường học".

Phiền toái đều do luật sư gánh, bốn người ký túc triệt để từ trong sự kiện này giải phóng ra.

Hoàng Vĩ bị bắt giữ, bốn người tạm thời không nhìn thấy, một kẻ tình nghi khác Địch Hạ Tùng chỉ lúc thẳng thắn tòng khoan (*) ngắn ngủi xuất hiện qua, sau đó vẫn là do luật sư thay ra mặt, bốn người cũng không nhìn thấy người thật.

((*) Tòng khoan: tự thú, nhận lỗi để được giảm tội)

Không có người cãi nhau, bọn họ đều có chút buồn chán.

Vốn tưởng rằng tình huống tiếp theo chính là hai phe luật sư cãi lộn, bọn họ ăn dưa xem cuộc vui, lại không nghĩ rằng tình huống đột nhiên có biến, luật sư của Hoàng Đô cư nhiên trực tiếp rút lui, lưu lại luật sư của Tần gia ở đây một mình chiến đấu.

Ngưu Tuấn Kiệt vui vẻ, "Đây là tình huống gì? Luật sư Vương kia bị một chai nước của cậu mua chuộc?"

Hạ Bạch lắc đầu, như có điều suy nghĩ, cúi đầu lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Địch Thu Hạc, lại phát hiện đối phương đang trong trò chuyện, thế là chuyển tới Vương Bác Nghị.

"Hạ tiên sinh." Vương Bác Nghị bên kia mơ hồ còn có thể nghe được một chút thanh âm nói chuyện của Địch Thu Hạc, ngữ khí tựa hồ có chút nghiêm túc và lãnh đạm.

Hạ Bạch nhớ tới cú điện thoại không biết gọi cho ai của luật sư Vương trước khi đi, cau mày hỏi, "Địch Biên tìm ông chủ nhà anh?"

Vương Bác Nghị không nghĩ tới cậu cư nhiên nhạy cảm như vậy, đối với tình huống bên này vừa đoán liền trúng, cẩn thận nhìn một cái Địch Thu Hạc đang gọi điện thoại với Địch Biên, chỉ biết trả lời, "Vâng, Địch Biên gọi điện thoại cho Khương đạo tìm Địch thiếu, làm như muốn khuyên Địch thiếu trấn an cậu, để cho chuyện giải quyết riêng.

Quả nhiên như thế, Địch Biên kia mỗi lần chỉ đều lúc có việc cần dùng Thu Hạc với sẽ tìm anh, máu lạnh lại trọng lợi!

Hạ Bạch tâm tình trong nháy mắt trở nên kém, nói đơn giản hai câu sau đó cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, lại chuyển điện thoại tới Hình Thiệu Phong, đi thẳng vào vấn đề, "Chuyện lần này, xử lý thế nào mới sẽ có lợi nhất với Thu Hạc?"

Hình Thiệu Phong đang lật gia phả Tần gia nghe vậy khiêu mi, cười, "Rất đúng lúc, tối hôm qua, Địch Thu Hạc cũng gọi một cuộc điện thoại như vậy cho tôi, vấn đề hỏi y đúc của cậu, chỉ bất quá anh ta hỏi chính là chuyện lần này nên xử lý như nào mới sẽ có lợi nhất cho cậu."

Hạ Bạch sửng sốt, tâm tình trở nên kém nhanh chóng trở nên ấm áp, biểu tình hòa hoãn xuống, khóe miệng không nhịn được vểnh lên, nghiêng đầu nhìn một cái đại lão luật sư vẫn còn cùng giáo viên hướng dẫn tranh luận, nói, "Đối với tôi có lợi nhất cùng đối với Thu Hạc có lợi nhất hai kết quả này kỳ thực không xung đột, tôi tin tưởng anh có thể điều hòa một chút, tìm ra một phương pháp xử lý đối với tôi và Thu Hạc đều có lợi, sau đó thuyết phục Thu Hạc đi làm, đúng không?"

Tiếu ý trong mắt Hình Thiệu Phong sâu hơn, hỏi, "Đối với tôi có lòng tin như vậy?"

"Đương nhiên, anh nhưng là trợ lý vạn năng tôi xem trọng." Hạ Bạch cũng cười, tâm tình đột nhiên nhẹ nhàng rất nhiều, thái độ chân thành nói, "Tóm lại chuyện này, kính nhờ, cám ơn."

Cúp điện thoại của Hình Thiệu Phong, Hạ Bạch nhìn về phía 3 đứa bạn cùng phòng bên cạnh, trầm trọng nói, "Các anh em xin lỗi, lần này tôi có thể phải trọng sắc khinh bạn một lần rồi."

Ba người đang thảo luận lát nữa đi đâu ăn cơm nghe vậy lập tức quay đầu nhìn tới, sau đó ăn ý đứng dậy, nhấc cậu ra ngoài cục cảnh sát, chặn một chiếc xe chạy thẳng tới quán ăn đắt tiền nhất gần đó, bao ghế lô sau đó do Ngưu Tuấn Kiệt ra mặt, mặt nghiêm túc vỗ bàn, "Thành thật khai báo, cậu giấu bọn tôi lén lút tính toán cái gì!"

Hạ Bạch thức thời rót trà ngon cho bọn họ, đưa thực đơn qua, sau đó đơn giản nói ý định chuẩn bị lợi dụng vụ này vớt chút lợi ích và bảo đảm cho Địch Thu Hạc.

Ba người nghe xong liếc mắt nhìn nhau, nghiêm túc hung ác trên mặt tan vỡ, nhào qua ôm cổ cậu, hào phóng tỏ vẻ dù sao bọn họ đã nghẹn trường học một lần, nghẹn khuất trong lòng không sai biệt lắm đã tiêu tan, chỉ cần cậu mời bữa cơm, trọng sắc khinh bạn gì đó hoàn toàn có thể tha thư một lần.

Hạ Bạch cảm động hết sức, lúc này móc ví ra vỗ thực đơn, hào khí để cho bọn họ tùy tiện chọn!

Chờ lúc bọn họ nhiệt nhiệt nháo nháo cơm nước xong trở lại cục cảnh sát, tình huống lại có biến mới, cổ đông Kha Sử của Hoa Đỉnh cư nhiên mang phóng viên tới lấp kín cục cảnh sát, vừa nhìn thấy Hạ Bạch liền nhiệt tình tiến lên đón, thân thiết tỏ vẻ giúp cậu ra mặt, muốn làm cho cậu không bị trường học và người có tiền ức hiếp! Muốn ở trước mặt đại chúng giúp cậu hoàn nguyên chân tướng sự việc!

Giáo viên hướng dẫn vừa bị luật sư áp một trận nghe nói như vậy mặt đều tái, muốn đi tới phản bác lại bị luật sư quấn lấy, quả thực khổ không thể tả.

Hạ Bạch không nghĩ tới Địch Thu Hạc còn an bài vụ này, nhìn một cái Kha Sử trước mặt lớn lên hết sức không lương thiện, thanh âm có chút khàn đặc thù, lại nhìn một cái mấy người gọi là phóng viên bê máy ảnh, mi tâm nhảy lên, bày ra biểu tình thụ sủng nhược kinh theo hắn ngồi xuống bên cạnh giáo viên hướng dẫn.

"Hạ tiên sinh mấy tấm hình kia thật đẹp, cực kỳ giống với đất nước lý tưởng tôi từng gặp trong mơ." Kha Sử khoa trương cảm thán, dư quang quét tới luật sư Tần gia đi ra, đề cao thanh âm nói, "Không giống có mấy nhà, sống tới vô cùng hèn hạ, dạy dỗ con gái ở bên ngoài phóng đãng, dạy cháu ngoại ăn cắp nói láo, thật là không vào một cửa nhà thì không phải người một nhà, người hai nhà cớ gì cần phải tách ra, nát ở chung một chỗ không phải càng tốt."

Luật sư Tần gia nghe vậy biểu tình vặn vẹo một cái, quay đầu nhìn tới, biểu tình bất thiện.

Kha Sử sống hơn nửa đời người, vốn là tính tình không kẹt xỉn, thấy thế không chút khách khí cười cười với đối phương, sau đó hướng phóng viên bên cạnh vẫy vẫy, "Đi chụp bọn họ, chính là đám người ỷ có ít

tiền có ít quyền liền cùng trường học ức hiếp học sinh bị trộm, bảo vệ phần tử tội phạm, hôm nay Kha Sử tôi liền làm sứ giả chính nghĩa một lần, giúp mọi người hảo hảo vạch trần bọn họ."

Phóng viên nghe vậy lập tức đứng dậy đi về phía luật sư Tần gia, nhiệt nhiệt nháo nháo phỏng vấn chụp choẹt.

Mặt giáo viên hướng dẫn càng tái, bởi vì hắn cũng bị chụp.

"Kha tiên sinh, trường học ở trên vụ này kỳ thực rất vô tội, lúc trước giáo viên hướng dẫn của cháu đề nghị bọn cháu giải quyết riêng, là bởi vì tên trộm gạt thầy ấy, làm cho thầy ấy tưởng là vụ ăn cắp chỉ là trò đùa dai giữa bạn học. Hiện tại giáo viên hướng dẫn của cháu đã biết tính nghiêm trọng của sự tình, trước bữa trưa đã theo bọn cháu đảm bảo lát nữa nghiêm túc xử lý chuyện này, tuyệt sẽ không bao che học sinh xấu áp bách học sinh tốt, cho nên ngài đừng để cho phóng viên chụp thầy ấy, thầy ấy ở vụ này cũng là người bị hại." Hạ Bạch đúng lúc tiến lên, chắn trước mặt giáo viên hướng dẫn, nhìn như khuyên giải bảo vệ, kỳ thực đang ép giáo viên hướng dẫn tỏ thái độ đúng chung đội, nói xong còn dùng ánh mắt ra hiệu mấy người ký túc tới đây cọ cọ cảm giác tồn tại.

Ngưu Tuấn Kiệt tiếp thu được tín hiệu, hết sức theo đạo lý tiến lên, cũng theo đó khuyên, trực tiếp khen trường học hóa thân thành chính nghĩa, định nghĩa giáo viên hướng dẫn thành sứ giả của chính nghĩa, tình cảm dạt dào giải thích giáo viên hướng dẫn từng vào lúc phát hiện Hoàng Vĩ có khuynh hướng phạm sai lầm, nghiêm túc xử lý đối phương, bỏ học bổng của đối phương, và sự tích chịu trách nhiệm cảnh cáo nói chuyện! Còn trịnh trọng đảm bảo giáo viên hướng dẫn của bọn họ tuyệt đối là giáo viên hướng dẫn công chính nhất! Không thiên vị nhất! Bảo vệ lợi ích của học sinh nhất!

Kha Sử nghe tới đầy mặt cảm động, giáo viên hướng dẫn nghe tới trên mặt nóng rát, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Hóa ra là như vậy, xem ra là tôi hiểu lầm rồi. Đúng vậy, đại học Q làm danh giáo trăm năm, như thế nào lại làm ra chuyện ác tâm làm cho học sinh tốt thất vọng đau khổ, chỉ bởi vì chút một chút tiền quyền vướng mắc liền bao che học sinh xấu." Kha Sử đầy mặt thở dài bừng tỉnh, sau đó xoay người mặt hướng về phía giáo viên hướng dẫn, lễ phép đưa tay, "Lúc trước là tôi thất lễ, kính xin thầy thứ lỗi cho tôi vừa rồi nóng lòng. Ngài dạy dỗ học sinh rất ưu tú, tiểu bạn học Hạ Bạch này khá thông minh, có thể vài chục vạn mua được một bộ ảnh của cậu ấy, tôi thập phần vui vẻ. Hôm nay cũng là tôi kích động, nghe nói bộ ảnh tôi đã đặt mười mấy vạn tiền đặt cọc kia bị trộm, tôi nhất thời sốt ruột, liền…… Tóm lại, vạn phần xin lỗi."

Loại từ như "Danh giáo trăm năm" "Bao che" "Ác tâm" "Vài chục vạn" "Mười mấy vạn tiền đặt cọc" một cỗ nện xuống, biểu tình giáo viên hướng dẫn thay đổi lại thay đổi, cuối cùng cứng mặt cầm tay hắn, có chút vặn vẹo cười cười, nhạt nhẽo an ủi hắn vài câu, cắn răng đảm bảo trường học nhất định sẽ công chính xử lý chuyện này.

Kha Sử thế là càng thêm cảm động, vung tay lên, chào hỏi các phóng viên bị luật sư Tần gia ghét bỏ giận phun xoay đầu lại, chụp xuống bộ dáng kính trọng giáo viên hướng dẫn ngôn từ chính nghĩa tỏ vẻ muốn bảo vệ học sinh bị hại, nói muốn tặng cờ thưởng cho hắn!

Giáo viên hướng dẫn sắc mặt xanh xanh trắng trắng, dư quang quét một cái bốn học sinh bị hại một mực

bảo vệ hắn, tâm tình hết sức phức tạp, vội vã ứng phó Kha Sử hai câu liền đi, gấp đến độ giống như là sau mông có chó đuổi theo.

Ngưu Tuấn Kiệt nín cười hồi lâu, chờ sau khi giáo viên hướng dẫn rời đi mới rốt cục không nhịn được ngồi phịch trên người bạn cùng phòng cười to một trận, sau đó ân cần đưa nước cho Kha Sử, nhiệt tình cảm tạ thưởng thức của hắn đối với Hạ Bạch, kích động tỏ vẻ muốn mời hắn ăn cơm!

Kha Sử khiêm nhường khước từ, sau đó ôn hòa mà cùng hắn khoác lác với nhau.

Luật sư Tần gia phẫn nộ với phóng viên xong sau đó cảm thấy sảng khoái, chợt thấy những ký giả kia toàn bộ kích động chạy đi chụp giáo viên đại học Q một hồi nói muốn thay đổi lập trường, hậu tri hậu giác nhớ tới nếu chuyện này bị phóng viên chọc ra có thể sẽ sinh ra hậu quả ác liệt, sau lưng kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Tần gia và Hoàng Đô, sau đó tự cho rằng khó hiểu để cho trợ lý đi tìm Kha Sử nói chuyện, cố gắng lôi kéo hắn và phóng viên, chờ người Tần gia và Hoàng Đô đi tới giải quyết.

Kha Sử sao có thể nhìn không ra Kha Sử của bọn họ, giả vờ không biết cùng bọn họ đánh thái cực xé mặt, thỉnh thoảng đâm bọn họ vài câu, nhớ lại chút chuyện thất đức Tần gia và Hoàng Đô đã làm, hại tới mấy luật sư kia nhiều lần thiếu chút nữa phá công cùng hắn chửi nhau.

Đám người Hạ Bạch lại lần nữa không có việc gì đứng ở một bên cắn hạt dưa xem cuộc vui, thiếu chút nữa cười nổ bụng.

"Tiểu Bạch, vẫn là cậu lợi hại, fan này thật sự quá cấp lực rồi." Ngưu Tuấn Kiệt dùng cánh tay đụng Hạ Bạch một cái, cao hứng nói.

Hạ Bạch lúc này mới nhớ tới các bạn cùng phòng còn chưa biết quan hệ của Hoa Đỉnh và Địch Thu Hạc, do dự một chút, vẫn là không có chọc thủng chuyện này, chỉ đơn giản giải thích Kha Sử là bởi vì từng cùng Hoàng Đô có mâu thuẫn cho nên mới tới giúp mình, cũng không phải thật sự là fan của cậu.

Giấu diếm quan hệ của Hoa Đỉnh và Địch Thu Hạc, không phải bởi vì cậu không tin bạn cùng phòng của mình, mà là con người luôn có lúc lỡ miệng, chuyện này lại là việc riêng tư của Địch Thu Hạc, cậu không có quyền tự mình tiết lộ ra ngoài.

"Ác giả ác báo." Trần Kiệt nghe xong hạ kết luận, nâng mắt kính, "Tường ngược lại mọi người cùng đẩy, Hoàng Đô và Tần gia đã không lớn bằng lúc trước rồi."

Vương Hổ đồng ý gật đầu, bổ sung, "Không bằng lúc trước coi như thôi, còn có một vãn bối cản trở, sau này phải đau đầu rồi."

"Dù sao bọn họ xui xẻo thì thôi vui vẻ, ích lợi khúc mắc giữa xí nghiệp tôi mặc kệ, tôi chỉ biết cái tên trộm Hoàng Vĩ này lần này nhất định phải bị trừng phạt, gia hỏa giở tâm nhãn Địch Hạ Tùng kia cũng phải dính líu tới trong nhà đại xuất huyết, sảng khoái!" Ngưu Tuấn Kiệt vỗ chân, sau đó ôm vai Hạ Bạch, cười

tít mắt nói, “Tiểu Bạch, lăn qua lăn lại như vậy một lần, cậu cuối cùng cầm được khẳng định không ít bồi thường, Địch Hạ Tùng đây là đưa tiền tới cho cậu! Cậu lúc trước không phải vẫn buồn vì không đủ tiền nhà sao, chờ chuyện này sáng tỏ, chắc chắn đủ.”

Hạ Bạch lại tang thương lắc đầu, “Vẫn là không đủ…… Từ từ kiếm tiền đi.” Biệt thự Địch gà cay ở quá đắt, tiểu khu gần đó rẻ nhất đều là kiểu nhà lớn duplex cao tầng, tiền giao đắt a.

“Vẫn chưa đủ? Cậu muốn mua nhà bao lớn?” Ngưu Tuấn Kiệt tò mò.

“Rất lớn.” Hạ Bạch quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt thành thật, “Tôi muốn kim ốc tàng điểu.”

(Hẳn các thím đều biết câu “Kim ốc tàng kiều” nhể??? Nhưng con tui nó không muốn mua nhà giữ người đẹp, nó chỉ muốn giữ con trym thôi =))))

“…… Vậy cậu cố lên.” Ngưu Tuấn Kiệt cảm giác mình bị show đầy mặt, buông cánh tay ra trả lời, “Con chim kia của Thu Hạc rất béo, đoán chừng có chút chiếm diện tích, cậu cố gắng kiếm tiền, không đủ anh em giúp cậu chút.”

Hạ Bạch tính toán một chút diện tích căn nhà nhỏ nhất Địch Thu Hạc ở qua, trầm trọng gật đầu, “Đúng vậy, anh ta thật sự rất chiếm chỗ.” Siêu cấp chiếm.

“Hắt xì!”

Địch Thu Hạc nhu nhu lỗ mũi, hướng điện thoại hỏi, “Tiểu Bạch thật sự nói như vậy?”

“Vâng.” Hình Thiệu Phong trả lời, thuận tay ở trên bản đồ quan hệ hai nhà Địch Tần vừa liệt ra tìm kiếm, lời mang tiếu ý, “Cho nên tôi không đề nghị cậu cùng Địch Biên chính diện trở mặt, ông ta ở giới giải trí so với cậu có quyền nói chuyện hơn có nhân mạch hơn, hiện tại trở mặt đối với cậu và Hoa Đỉnh đều không có lợi.”

Địch Thu Hạc bị Địch Biên làm cho tâm tình không tốt lắm trong nháy mắt tốt lên, suy nghĩ một chút nói, “Vậy thì theo Tiểu Bạch, cậu ấy cảm thấy thích hợp là được rồi.” Dù sao sẽ không để cho cậu ấy chịu ủy khuất là được.

Hình Thiệu Phong đáp một tiếng, lấy ra bản ghi chép, ở trong hạng mục công việc chú ý viết lên một hàng chữ “Ông chủ phu quản nghiêm, chuyện xử lý cần lấy ý kiến của Hạ Bạch làm tham khảo chủ yếu”, lại hỏi thăm anh vài câu chuyện phương diện khác, cúp điện thoại.

Cảnh này là cảnh của Đông Ny và Dương Văn Thiên, Địch Thu Hạc nhận xong điện thoại của Hình Thiệu Phong sau đó thấy thời gian nghỉ ngơi còn chưa kết thúc, nhanh chóng mặt mày mang theo cười ấn số Hạ Bạch.

“Cảnh quay xong rồi?”

Thân thể căng thẳng tại thời khắc nghe được tiếng của người yêu triệt để thanh tĩnh lại, Địch Thu Hạc nhếch lên khóe miệng, vui vẻ nói, “Tiểu Bạch, tôi biết rồi.”

Hạ Bạch nghi ngờ: “Anh biết cái gì?”

“Biết chuyện cậu bảo Hình Thiệu Phong làm.” Địch Thu Hạc càng nói càng cảm thấy ngọt ngào, trong lòng ngứa muốn ôm người yêu hảo hảo cọ một chút.

Thanh âm ôn nhu dễ nghe gãi tới màng nhĩ, Hạ Bạch trong lòng có chút ấm lại có chút xấu hổ, bị tình cảm tốt đẹp của anh lây nhiễm, đứng dậy đi tới một góc không có ai, đè ép tâm tình rồi nói, “Kha Sử là anh an bài tới? Bán đấu giá là chuyện gì xảy ra? Vừa rồi luật sư Tần gia ra ngoài gọi điện thoại, hẳn là muốn gọi người Hoàng Đô và Tần gia tới, anh chuẩn bị làm thế nào?”

Cảnh của Đông Ny và Dương Văn Thiên sớm quay xong, đạo diễn bên kia hô lên, thời gian nghỉ ngơi đã không nhiều lắm.

Địch Thu Hạc nhìn bên kia một cái, trong lòng toát ra chút không nỡ, ra hiệu Vương Bác Nghị đi theo đạo diễn chào hỏi, sau đó ôn thanh trả lời, “Kế hoạch lúc trước là bộc quang chuyện Địch Hạ Tùng, đem sự tình triệt để nháo lớn, sau đó tìm cậu ta yêu cầu bồi thường thiên giới, để cho cậu ta ngay mặt xin lỗi cậu. Tình nghi trộm cắp cậu ta có thể tẩy thoát, nhưng chuyện xóa tài liệu của cậu nhưng có chứng cớ có thể nói là cậu ta làm, cậu ta không cách nào đẩy thoát. Chờ sau khi nháo lớn tôi sẽ ở trên dư luận làm cho cậu ta ăn thiệt một lần, lăng xê một chút chuyện ảnh của cậu bán đấu giá, danh tiếng của cậu cũng có thể thừa cơ lại nhấc lên chút, sau này nhận việc cũng có thể càng có sức mạnh.”

Đùa bỡn lưu manh thật đúng là lẽ thẳng khí hùng.

Hạ Bạch nghe, vừa cảm động vừa muốn cười, hỏi, “Vậy anh làm sao bây giờ? Nếu như xử lý như vậy, Địch Biên nhất định sẽ oán trách anh, hiện tại ông ta đối với anh lòng có áy náy, cho nên không quấy rầy cục diện của anh, rất có thể sẽ trực tiếp phá vỡ. Một khi ông ta bắt đầu nhằm vào anh, đường giới giải trí của anh cũng sẽ không dễ đi nữa.”

“Những thứ này tôi đều có phương pháp ứng đối, cậu không cần lo lắng.” Địch Thu Hạc tránh nặng tìm nhẹ.

Hạ Bạch cố ý thái độ cứng rắn, nói, “Địch ba tuổi, anh có phải quá coi thường tôi hay không, loại chuyện lăng xê giá trị con người với nhân khí này tôi không thích, tôi hi vọng giá trị con người tôi là dựa vào thực lực cố gắng ra, chứ không phải dựa vào người nâng ra, phần hảo ý này của anh tôi không muốn nhận.”

“Xin lỗi.” Địch Thu Hạc biết nghe lời phải nói xin lỗi, trong thanh âm lại mang theo cười, “Vậy cậu cảm thấy làm sao với tốt?”

"Đương nhiên là im ắng phát đại tài, dù sao tôi không thích trở thành topic của đám netizen." Hạ Bạch khiêu mi trả lời, ngữ khí thờ ơ, giống như tên giảo hoạt đã lăn lộn xã hội nhiều năm,"Anh cũng mau đi tìm Địch Biên bán chút thảm, đem thua thiệt trước kia Địch Hạ Tùng bắt anh ăn đều đòi lại. Bên ngoài chịu thiệt kiếm đồng tình, ngấm ngầm kiếm tiền tới sảng khoái, đây mới là nguyên tắc xử sự nhân sinh chính xác. Địch ba tuổi, anh vẫn còn quá trẻ tuổi, nhìn không thấu."

Địch Thu Hạc rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, muốn chọc cậu mấy câu lại luyến tiếc thời gian nghỉ ngơi hiếm có này, dừng vài giây mới lên tiếng, "Tiểu cẩu tử, 1 tuần nữa tổ phim khởi hành tới nước J, khả năng không cần một tháng, tôi đã có thể trở về tìm cậu rồi."

Hạ Bạch nghe vậy cũng dừng một chút, cười hừ một tiếng trả lời, "Ba ba chờ con trở lại."

"Vâng."

Hai người cũng không nói nữa, không khí ấm áp không tiếng động tràn ngập, cho tới lúc cửa cảnh cục truyền đến một trận tiếng ồn ào Hạ Bạch mới trước một bước hoàn hồn, nhìn về bên kia một cái rồi nói, "Người Hoàng Đô với Tần gia đến, cúp trước đây, anh ở bên kia hảo hảo ăn cơm, chú ý nghỉ ngơi."

"Cậu để cho bọn họ ầm ĩ, đừng nhúng tay, tránh cho bị liên lụy, Hoàng Đô bên kia tôi đi xử lý, sẽ để cho cậu ngấm ngầm phát đại tài." Địch Thu Hạc cũng hồi thần, nhanh chóng dặn dò hai câu, sau đó lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Hoàng Đô tới vẫn là luật sư Vương, Địch Biên không xuất hiện. Tần gia thì là Tần Lỵ tự mình trình diện, vì con trai giao thiệp với Kha Sử. Giữa lúc đó Kha Sử nhận điện thoại, sau đó thái độ vẫn luôn không keo kiệt chỉ muốn thêu dệt chuyện thay đổi chút, bắt đầu cùng Tần Lỵ bàn điều kiện.

Tần Lỵ tức giận hấn bỏ đá xuống giếng, nhưng vì con trai cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, hoàn toàn không có tinh lực dư thừa đi quản Hạ Bạch.

Sau đó cũng không lâu lắm, luật sư Vương cũng nhận điện thoại, sau đó Hạ Bạch nhận được điện thoại của Địch Thu Hạc, nói với cậu có thể dựa theo ý nguyện của mình để xử lý chuyện này, luật sư Vương sẽ phối hợp với cậu.

Hạ Bạch thu hồi điện thoại di động, gọi mấy đứa bạn cùng phòng tới xem náo nhiệt, trưng cầu ý kiến của bọn họ sau đó tìm tới luật sư Địch Thu Hạc mời cho cậu, đem thái độ của mình nói rõ một chút, sau đó thâm tàng công dữ danh (*), không muốn tiếp tục nhìn rối loạn một đoàn này, mang theo bạn cùng phòng biến mất.

((*) Thâm tàng công dữ danh: làm chuyện tốt không để lại tên)

Một ngày sau, kết quả xử lý sau khi các phương thỏa hiệp thương lượng rốt cục ra lò, hành động trộm cắp của Hoàng Vĩ bị theo nếp xử lý, số tiền trộm cắp dựa theo giá trị bốn máy tính tính toán. Chuyện Địch Hạ Tùng xóa ảnh của Hạ Bạch giải quyết riêng, ảnh tổn thất do Hoàng Đô và Tần gia chiếu theo giá trị bồi

thường gấp bội, Địch Hạ Tùng ngay mặt nói xin lỗi Hạ Bạch, sau đó cầm lại ảnh máy tính trảo chụp được.

Cũng không biết Địch Thu Hạc là thương lượng với Địch Biên thế nào, còn không đợi Tần gia có biểu hiện gì, Địch Biên bên kia đã gửi toàn bộ khoản bồi thường tới, sau đó do luật sư Vương đè ép Địch Hạ Tùng, ở quán cơm gần trường học ngay mặt nói xin lỗi Hạ Bạch.

Đây là Hạ Bạch lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy vị Nhị thiếu gia bảo bối của Địch gia trong truyền thuyết, trước khi gặp lòng tràn đầy tò mò, sau khi gặp thất vọng vô cùng. Địch Hạ Tùng này…… hình như chỉ là một đại sát bút tự cho mình là rất lợi hại rất có thủ đoạn.

"Xin lỗi." Địch Hạ Tùng trầm mặt nói xin lỗi, sau đó lạnh lùng nhìn cậu, bồi thêm một câu, "Tài liệu xóa hay không chính cậu trong lòng rõ ràng. Cái gọi là vật họp theo loài người họp theo bầy, Hạ Bạch, anh quả nhiên giống y cái thằng anh trai rẻ tiền kia của tao, là một tiểu nhân tham lam chỉ biết ra vẻ!"

"Vậy còn hơn phế vật tự cho mình là thông minh, hãm hại người không thành ngược lại làm hại cha mẹ mất mặt tổn hại tiền." Hạ Bạch chậm rãi đáp một câu, nhìn một cái khuôn mặt vô cùng trẻ tuổi của đối phương, mỉm cười khuyên nhủ, "Em trai nhỏ, bảo bối của mẹ thì đàng hoàng làm bảo bối của mẹ, không nên lăn qua lăn lại loạn, lấy kinh nghiệm nhân sinh và trí lực trước mắt của cậu, âm mưu quỷ kế thật sự không thích hợp với cậu."

"Mày!" Địch Hạ Tùng vừa mới trưởng thành, tuổi trẻ khí thịnh, hoàn toàn không áp được tính tình, nghe vậy liền muốn trở mặt, lại bị luật sư Vương nghiêm mặt cứng rắn đè ép xuống, uy hiếp nói, "Chủ tịch nói, ông ấy không chỉ có một đứa con trai này, sau này cũng không nhất định sẽ không có con trai mới ra đời, nhị thiếu, trước khi làm việc xin hãy suy nghĩ kỹ."

Địch Hạ Tùng cứng đờ, biểu tình đổi lại đổi, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Cửa ghế lô bị đóng tới vang rung trời, luật sư Vương nhưng giống như là cái gì cũng không nghe thấy, tự mình rót trà cho Hạ Bạch biểu tình bình thản, tư thái thấp nói, "Cám ơn Hạ tiên sinh lần này không truy cứu, vẫn xin Hạ tiên sinh khuyên nhủ đại thiếu thêm chút. Chuyện bìa tạp chí lần trước là nghệ sĩ dưới cờ không hiểu chuyện, chủ tịch đã để cho cấp dưới giáo dục qua, sau này tình huống tương tự tuyệt sẽ không tái xuất hiện."

Lời của Địch Biên Hạ Bạch một câu cũng không tin, sau khi giao ảnh ra theo lời hắn khách khí vài câu, sau đó đúng lúc đề xuất cáo từ.

Sau khi trở lại ký túc đám bạn cùng phòng nói với cậu kết quả xử lý sự kiện bị trộm trường học vừa mới phát, Hoàng Vĩ bị thông báo phê bình, sau đó nghỉ học xử lý, về phần Hoàng Vĩ sau này sẽ ngồi tù hay là như thế nào, toàn bộ theo nếp xử lý, trường học không quan tâm.

Vì trấn an cảm xúc bốn người ký túc bọn họ, trường học ngoài ra gửi cho bọn họ một khoản tiền an ủi, cũng uyển chuyển tỏ vẻ sau này ở phương diện thi thố nghiên cứu sẽ dành cho bọn họ khích lệ và ủng hộ nhất định.

Sự tình cuối cùng cũng coi như hạ màn, bọn họ vốn là muốn cũng chỉ là chuyện này theo lẽ công bằng xử lý, không bị chọc tức, hiện tại mục đích đạt được, còn được lợi ích trường học hứa hẹn, tâm khí đã triệt để thuận.

"Buổi tối ra ngoài cọ một bữa ăn mừng?" Ngưu Tuấn Kiệt vui vẻ đề nghị.

Mọi người tán thành.

Hạ Bạch nói với bọn họ mấy câu, nhìn một cái máy tính trên bàn được cảnh sát trả lại không bao lâu, tìm ra số điện thoại Địch Thu Hạc gẩy tới.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đang trong trò chuyện."

Huh? Đang trò chuyện?

Phim trường, Địch Thu Hạc vẻ mặt lãnh đạm tựa vào trên xe đạo cụ, nhàn nhạt nói, "Địch tiên sinh, chuyện ông yêu cầu tôi đã ủy khuất bạn tôi giúp ông làm, hiện tại tôi chỉ có một yêu cầu, hi vọng Địch Hạ Tùng sau này không nên lại trăm phương ngàn kế nhằm vào tôi. Cho dù nó thật sự nhịn không được muốn tôi hạ thủ, cũng xin đừng đi quấy rầy bạn tôi, đây là ranh giới tồn tại duy nhất của tôi."

Địch Biên ở bên kia thở dài, mệt mỏi nói, "Lần này là Hạ Tùng làm việc quá không có đầu óc…… Nó người trẻ tuổi, lại vừa trở về, nghe nói trong chuyện ta với mẹ nó ly hôn có Hạ Bạch chen một tay, liền nhất thời kích động…… Kỳ thực nó cũng không phải muốn nhằm vào con, con dù sao cũng là anh trai nó."

"Tôi không ngu." Địch Thu Hạc ngữ khí càng lãnh đạm, trực tiếp làm rõ nói, "Nó muốn động vào weibo của Hạ Bạch, mục đích là cái gì mọi người đều hiểu, tôi đã không có khúc mắc lợi ích gì với nó nữa rồi, cũng đảm bảo sẽ không tranh giành cái gì với nói, nhưng nó vẫn là không từ bỏ ý định, chả lẽ nó là muốn đuổi tận giết tuyệt tôi sao? Huyết thống thân tình ở trong mắt nó rốt cục tính là cái gì?"

Địch Biên không nói, mạch suy nghĩ không tự chủ kéo dài. Đúng vậy, Địch Hạ Tùng ngay cả anh trai không có khúc mắc lợi ích gì với nó nữa cũng không bỏ qua, vậy đối với bản thân mình người cha này cùng nó có xoắn xuýt lợi ích, mà lại cùng mẹ nó có mâu thuẫn……

"Địch tiên sinh, tôi chỉ muốn cuộc sống yên lặng, bạn tôi cũng vậy. Ông là cha của Địch Hạ Tùng, lời của ông nó nhất định sẽ nghe, lần này tôi khuyên bạn tôi buông tha nó, cũng không trông cậy vào nó có thể đột nhiên tỉnh ngộ ăn năn, chỉ hi vọng Địch tiên sinh có thể giúp tôi nói với nó, làm ơn nó với Tần gia đừng trở lại quấy rầy tôi nữa, cảm ơn."

Anh lãnh đạm nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm nước K ngốc một lát, hoàn hồn sau đó gọi điện thoại cho Kha Sử, phân phó nói, "Địch Hạ Tùng tính tình kích động, có thù tất báo, sau khi nói xin lỗi rất có thể sẽ không cam lòng làm tiếp cái gì đó, cái đinh Lưu gia chôn mau sớm dùng đi, kéo nó, đừng để cho nó tiếp tục đi quấy rầy Tiểu Bạch."

"Tôi hiểu." Kha Sử bắt chẹt Tần gia và Hoàng Đô một khoản tâm tình hết sức không tệ, sau khi đáp ứng chuyện này cảm khái nói, "Bạn nhỏ tên là Hạ Bạch kia có chút thú vị, mắt nhìn người của cháu không tệ."

Địch Thu Hạc nghe vậy tâm tình chuyển biến tốt đẹp, khóe miệng vểnh lên, nói, "Đúng vậy, có thể nhìn trúng em ấy, ánh mắt của cháu quả thật rất tốt."

Kha Sử: "……" Hắn chỉ là tùy tiện tâng bốc một câu mà thôi, đối phương đột nhiên không biết xấu hổ ứng lại hăng say là xảy ra chuyện gì?

63. Chương 63: Ngôi Nhà Tương Lai

Edit + Beta: Vịt

Đối phương đang trò chuyện, Hạ Bạch không tiếp tục gọi, chỉ gửi một tin nhắn qua nói kết quả xử lý sự tình, sau đó để điện thoại xuống, bắt đầu nghiêm túc chọn phòng — kinh nghiệm lần này bị trộm nói với cậu, có một cái ổ cá nhân rất quan trọng, cực kỳ quan trọng! Có ổ rồi, đồ quan trọng có thể toàn bộ nhét qua!

Khoản Địch Biên bồi thường vô cùng hào phóng, cộng thêm tiền tiết kiệm lúc trước, điều kiện cậu chọn nhà có thể hơi thoáng chút. Ví dụ như chiều rộng, lúc trước chỉ đơn giản xem qua tin tức bất động sản mấy căn kiểu duplex nhỏ hạng sang đã toát ra ý nghĩ, sau đó càng ngày càng rõ ràng, cường thế xoát cảm giác tồn tại.

Muốn mua liền mua giai đoạn hiện tại có thể chi trả được tốt nhất, dù sao cậu hiện tại thu nhập không tệ, nhà vay cũng vẫn được, chờ năm 4 tốt nghiệp mua vé số, nhà vay thì càng không là vấn đề. Nếu như cậu bây giờ thanh toán trả trước, nhà ở tiểu khu này hình như cũng không phải không thể mua…… Hơn nữa hoàn cảnh ở tiểu khu này thật sự không tệ, cách Phạm trạch chỉ một cái công viên, nguồn phòng cũng không nhiều, nếu như cậu do dự thêm, khả năng liền mua không được, nhà second-hand cũng không cần suy nghĩ vấn đề chờ giao phòng và lắp đặt thiết bị……

"Cậu xem trúng tiểu khu này?" Ngưu Tuấn Kiệt chẳng biết lúc nào bu lại, liếc một cái bản vẽ ngoại cảnh tiểu khu trong máy tính của cậu trên mặt bàn, nói, "Tiểu khu này rất tốt, cách trường với trung tâm thành phố cũng không tính là xa, bất động sản là mấy năm gần đây mới mở, công trình xung quanh đầy đủ hết, nhà rất mới, hiện tại mua còn không cần phải chịu đựng kỳ lắp đặt các nhà hàng xóm dài dằng dặc xung quanh, đồ đạc cũng tốt, hết sức có lợi."

Hạ Bạch càng nghe càng động tâm, quay đầu ly kỳ nhìn hắn, trêu chọc nói, "Làm sao cậu hiểu rõ tiểu khu này như vậy? Chả lẽ là nhà cậu khai phá?"

Cậu vốn chỉ là thuận miệng nói, lại không nghĩ tới Ngưu Tuấn Kiệt cư nhiên không biết xấu hổ gật đầu, mặt kiêu ngạo trả lời, "Đúng vậy, là họ hàng nhà tôi khai phá, người chú kia của tôi tuyệt đối là xí nghiệp có lương tâm, bất động sản chú ấy khai phá đều bán được rất tốt. Năm đó sinh nhật tôi, chú ấy còn tặng

một căn nhà tiểu khu này cho tôi, bất quá tôi chưa nhìn qua, chìa khóa vẫn là mẹ tôi cầm."

Hạ Bạch lông mày có rút, yên lặng nhìn vài giây khuôn mặt hắn có tiền tới không chút nào làm bộ đơn thuần, đứng dậy giơ cánh tay vỗ vai hắn, sâu xa nói, "Chú nhà cậu khai phá? Vậy nội bộ giữ nguồn phòng gì đó…… Có không?" Có cái phương pháp khốn khiếp, vì kim ốc tàng điểu, da mặt này…… Cậu không cần!

"Bà nói cái nào? À, nhà ở tiểu khu Cẩm Giang a, có có, chú của cháu giữ lại một loạt biệt thự cho thân thích trong nhà không bán…… Không cần biệt thự a, kia…… à đúng, còn có hai căn kiểu duplex tầng chót có gác xép, một căn hơi lớn một căn hơi nhỏ, cái căn lớn vốn định chuẩn bị dùng làm của hồi môn cho chị họ cháu, kết quả chị ấy gả đi nước ngoài, nhà không cần, vẫn trống. Cái nhỏ vẫn là phôi thô, đang định bán, để trống lãng phí."

Ngưu Tuấn Kiệt cúp điện thoại của bà nội Ngưu, nghiêng đầu nhìn Hạ Bạch, "Cậu muốn căn nào?"

Hạ Bạch đem tin nhắn số dư thẻ ngân hàng đã sớm chuẩn bị xong cho hắn nhìn, ngay thẳng nói, "Số tiền này đủ giao thanh toán căn kia, tôi mua căn đó. Lão Tam, kể từ hôm nay, cậu chính là đùi lớn của tôi!"

"Vậy Thu Hạc sẽ làm thịt tôi." Ngưu Tuấn Kiệt liếc một cái số dư tiết kiệm của cậu, cau mày nghĩ đau khổ nửa ngày, trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên đè lại màn hình điện thoại của cậu, ánh mắt lấp lánh hỏi, "Tiểu Bạch, công việc nhà tôi cậu nhân không? Lễ Giáng Sinh nhà tôi muốn đẩy ra một cái đồng hồ đeo tay kỷ niệm kiểu quý bà, là quà kỉ niệm kết hôn cha tặng mẹ tôi, toàn cầu giới hạn bán một trăm cái. Cha tôi vốn định tìm một vị nhiếp ảnh gia nổi danh người nước ngoài chụp ảnh quảng cáo đồng hồ này, đáng tiếc không hẹn được, dù sao hiện tại ông ấy vẫn chưa tìm được nhiếp ảnh gia thích hợp, không bằng cậu đi thử một chút?"

"Ảnh quảng cáo?" Hạ Bạch sửng sốt, sau đó cẩn thận hồi tưởng một chút series đồng hồ đeo tay khá kinh điển nổi tiếng Ngưu gia đẩy ra, nhưng như thế nào không nhớ được rốt cục có series nào chỉ có một cái đồng hồ, thành khẩn nói, "Lão Tam, nếu như người khác hẹn tôi chụp ảnh quảng cáo, tôi nhất định sẽ nhận, nhưng việc nhà cậu tôi có chút do dự, cậu cũng biết đấy, tôi tới bây chưa từng chụp ảnh quảng cáo, chụp ra hiệu quả tốt hay không còn chưa biết, cậu……"

"Không sao! Tôi tin tưởng cậu!" Ngưu Tuấn Kiệt cắt đứt hoài nghi bản thân của cậu, hưng phấn lôi kéo cậu giải thích, bộ đồng hồ này không phải duy nhất đem bán, mà là hàng năm bán ra 10 cái, chỉ nhận mua hẹn trước, ảnh quảng cáo sẽ không lên quảng cáo TV, chỉ sẽ lên bản kế hoạch sản phẩm nội bộ Ngưu gia tôi cung cấp cho khách hàng VIP cao cấp xem. Ngoại trừ bản kế hoạch đó, tối đa cũng chỉ sẽ lên xuống bản kế hoạch ở nơi đấu giá, bởi vì bộ đồng hồ đeo tay này sẽ đơn độc cầm ra một cái đi đấu giá, đấu giá được dùng để làm công ích, tóm lại, đồng hồ này chính là cha dùng để lấy lòng mẹ tôi, sau đó cho khách hàng một chút phúc lợi, thuận tiện cọ chút sản phẩm giới hạn của nhà tôi, đối tượng rất ít, cậu không cần quá khẩn trương."

Hóa ra chỉ là đồng hồ đeo tay chỉ cung cấp khách hàng cao cấp VIP, khó trách kiếp trước không nghe nói qua, bất quá……

"Đồng hồ này đối với nhà cậu có ý nghĩ đặc biệt, tôi không có kinh nghiệm chụp ảnh quảng cáo, có thể sẽ làm hỏng, cho nên vẫn là……"

Ngưu Tuấn Kiệt thấy cậu vẫn là do dự, con ngươi đảo một vòng, lại lần nữa cắt đứt lời của cậu, không cho cự tuyệt, "Như thế này, tôi chiếm cậu chút tiện nghi, cậu trước miễn phí giúp tôi chụp một bộ ảnh cho cái đồng hồ này, sau đó tôi đem ảnh cậu chụp ẩn danh cho cha tôi nhìn. Cha tôi chấp nhận, liền trả tiền cho cậu, không chấp nhận, cậu làm công toi, tôi mời cậu ăn bữa cơm, sau đó tự mình dẫn cậu đi xem nhà, cũng cùng cậu xử lý tất cả thủ tục mua nhà, thế nào?"

Anh em đều nói tới nước này rồi, lại cự tuyệt liền tỏ ra làm kiêu. Hạ Bạch suy nghĩ một chút, gật đầu đáp, "Được, tôi chụp miễn phí cho cậu! Mặc kệ cha cậu có cần ảnh của tôi hay không, tôi cũng không nhận tiền của cậu, coi như là thù lao cậu cung cấp nguồn nhà cho tôi." Chỉ như vậy đều vẫn coi như là cậu chiếm tiện nghi, nguồn nhà nội bộ nhưng không dễ cầm.

Giữa huynh đệ còn nói thù lao với không thù lao cái gì?"

Ngưu Tuấn Kiệt trợn mắt nhìn cậu, vừa định phản bác, nghĩ tới tính cách Hạ Bạch, gần ra tới trước miệng lại quyết đoán ngậm mồm, cười hì hì hai tiếng, vỗ vai cậu nói, "Được, vậy cậu cuối tuần này theo tôi về nhà, tôi dẫn cậu đi dạo công ty nhà tôi."

Hạ Bạch gật gật đầu, lấy điện thoại ra gọi điện cho Lý Như, bảo cô tuần này đừng nhận công việc cho cậu.

Hai người vừa thương lượng xong, điện thoại của Địch Thu Hạc liền gọi tới, Ngưu Tuấn Kiệt thức thời chạy đi, cầm điện thoại chạy ra bên ngoài không biết gọi điện cho ai.

Hạ Bạch cười nhìn hắn một cái, nhận điện thoại của Địch Thu Hạc.

"Vừa rồi Địch Biên gọi cho tôi, tôi với ông ta tán gẫu, ông ta sau này hẳn sẽ không tiếp tục làm khó dễ cậu nữa." Địch Thu Hạc mở miệng trước giải thích một câu, sau đó hỏi, "Hình Thiệu Phong gửi ảnh với tài liệu cho cậu chưa? chuyện lần này có ảnh hưởng tới công việc của cậu hay không?"

"Gửi rồi, không có ảnh hưởng công việc." Hạ Bạch đơn giản trả lời, tầm mắt quét qua bản vẽ tiểu khu trên màn hình máy tính, khóe miệng giương lên, hỏi, "Địch ba tuổi, rèm cửa trong phòng anh là màu gì?"

Địch Thu Hạc bị hỏi đến sửng sốt một chút, sau đó mắt xoạt một cái phát sáng, kinh hỉ hỏi, "Tiểu cẩu tử, cậu nguyện ý năm mới ở cùng một nhà với tôi?"

"Không muốn." Hạ Bạch không chút lưu tình giội nước lã.

Địch Thu Hạc mặt mày sụp xuống, thanh âm cao vài độ cũng lập tức giảm trở về, đàng hoàng trả lời, "Rèm cửa trong phòng tôi là chú Hồ làm, không để ý là màu gì…… Vậy cậu ở cách vách tôi có được hay không? Tôi bảo chú hồ đổi lại cho cậu một bộ gia cụ cậu thích." Vừa nói ngữ khí lại giương lên, trong mắt tràn ngập mong đợi.

"Cách vách có thể, gia cụ cũng không cần đổi, tôi đối với hoàn cảnh ở không lựa chọn, chỉ cần không quá

bẩn thỉu tồi tệ là được." Hạ Bạch tay nắm con chuột, đảo qua bản vẽ kiểu nhà ở tiểu khu Cẩm Giang trả lời, lại hỏi, "Thu Hạc, anh đối với ngôi nhà tương lai có kế hoạch hoặc có tưởng tượng gì không?"

"Nhà tương lai?" Địch Thu Hạc bị hỏi tới trong lòng rung động, lập tức ngọt ngào, sau đó lại có chút xấu hổ, cuối cùng dừng hình ở nghiêm túc trịnh trọng, bảo đảm nói, "Tiểu cẩu tử, tôi sẽ đối với cậu thật tốt." Hóa ra tiểu cẩu tử đã bắt đầu kế hoạch tương lai của hai người sao…… Cái từ nhà này, thật tốt.

Gà cay, nói chuyện theo mô típ thật là khó khăn.

"Biết rồi, ba ba cũng sẽ đối tốt với con." Hạ Bạch lật mắt trắng nhu nhu khuôn mặt không tự chủ cười đến vô cùng rạng rỡ, đè xuống tiếu ý tiếp tục nói, "Anh mau trả lời vấn đề của tôi, tôi gần đây đang luyện chụp ảnh quảng cáo gia cụ lấy "Nhà" làm chủ đề, cần gấp tư liệu thực tế, anh với tư cách là tôi…… Khụ, túm lại, tất cả vấn đề thành thật trả lời, không cho nói dối với qua loa."

Hóa ra chỉ là vì thu thập tư liệu thực tế…… Địch Thu Hạc chỉ kịp ủ rũ hai giây, nghe được câu cuối cùng của cậu, khóe miệng câu lên một cái, mặt mày ôn nhu bị nhiễm một tia đắc ý, hoãn xuống thanh âm hỏi, "Tiểu cẩu tử, cậu vừa mới nói, tôi với tư cách là cậu…… Cái gì? Tôi không có nghe rõ."

Hạ Bạch vừa nghe ngữ khí của anh liền biết anh lại muốn vểnh đuôi, khiêu mi, chậm rãi trả lời, "Không nghe rõ coi như thôi, anh nói thời giannghir ngơi ít, lại không phối hợp, tôi vẫn là đi tìm người khác thu thật tư liệu thực tế đi, trở lại tán gẫu." Nói xong nhưng cũng không cúp điện thoại, chỉ ở trong lòng yên lặng mấy giây.

Một, hai……

"Đừng cúp, thời gian nghỉ ngơi của tôi còn chưa kết thúc!" Địch Thu Hạc nhanh chóng đem cái đuôi vểnh lên quy củ cất kỹ, bày thái độ đứng đắn, mặt nghiêm túc suy nghĩ một chút vấn đề cậu vừa mới hỏi, trả lời, "Trước đi tôi đối với nhà không có kế hoạch và tưởng tượng gì, mà hiện tại…… Là cậu."

Hạ Bạch nhất thời có chút không kịp phản ứng, "Cái gì mà là tôi? Lời sao —" Sau đó lời nói đột nhiên ngừng, mặt xoạt một cái hồng thấu, thẹn quá hóa giận cúp điện thoại — làm sao mỗi lần đều đứng đắn không được 3 phút! Cũng không biết học ai, miệng lưỡi trơn tru tới lợi hại!

Không đợi cậu trong lòng cáu xong, điện thoại của Địch Thu Hạc lại gọi tới. Cậu dựng thẳng lông mày, quyết đoán tắt, gửi tin nhắn.

Hạ Bạch: Trao đổi tin nhắn! Tôi hôm nay tai điếc, nhận không được điện thoại!

Đối diện rep tin nhắn rất nhanh.

Địch Thu Hạc: Cậu xấu hổ.

Hạ Bạch phẫn nộ ấn phím: *Tôi không có!*

Địch Thu Hạc chính sách dụ dỗ: Tôi nhớ cậu lắm.

Hạ Bạch cười lạnh, uy hiếp: *Mắt tôi sắp mù ngay rồi.*

Lần này đối diện ngừng hồi lâu mới rep lại.

Địch Thu Hạc: Tôi hi vọng nhà của chúng ta không cần quá lớn, tốt nhất nho nhỏ, để cho tôi vô luận ở góc nào cũng có thể nhìn thấy cậu, còn muốn có một cái ghế salon mềm mại và một cái tường ảnh lớn, cậu chụp ảnh cho tôi, tôi học nấu cơm cho cậu ăn.

Biểu tình Hạ Bạch dịu xuống, ngón tay không tự chủ chọt chọt màn hình.

Địch Thu Hạc: Tiểu cẩu tử, tôi rất nhanh là có thể trở về rồi.

Địch Thu Hạc: Chờ tôi trở về thành phố B, tôi dẫn cậu về nhà gặp ông ngoại.

Hạ Bạch nhìn đi nhìn lại mấy tin nhắn này rất nhiều lần, vài giây sau thả tay xuống, nghiêm mặt gõ chữ.

Hạ Bạch: Sang năm thanh minh, tôi vẫn dẫn anh đi tảo mộ cho cha mẹ tôi.

Gửi xong tin cất điện thoại vào tôi, ấn ấn ngực, túm loạn tóc, trong miệng mắng đối phương không đứng đắn, trên mặt lại thủy chung mang theo tiếu ý, ngón tay ở trên bàn phím máy tính cử động, mở ra ghi chú viết lên ghế salon mềm và tường ảnh Địch Thu Hạc yêu cầu.

Phim trường, Địch Thu Hạc nhìn tin nhắn Hạ Bạch rep, vẻ mặt âm trầm.

Vương Bác Nghị đưa kịch bản tới, nhắc nhở, "Địch thiếu, Khương đạo vẫn chờ cùng cậu câu thông chi tiết cảnh tiếp theo, không thể trì hoãn."

Địch Thu Hạc hoàn hồn, tắt điện thoại đưa cho hắn, nhận lấy kịch bản đứng dậy, đi hai bước lại dừng lại, quay đầu nhìn hắn, trầm trọng hỏi, "Chính thức gặp gia trưởng mang theo lễ vật gì mới sẽ không bị sét đánh?"

Vương Bác Nghị: "???"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-lan-trong-sinh-vo-tac-dung